

Köszönjük a vásárlást és kellemes olvasást kívánunk!
Bookandwalk.hu e-könyv áruház

LAKATOS LEVENTE

AKTUS

Ulpus-ház Könyvkiadó
Budapest, 2014

AZ INCIDENS NAPJA

2015. február 14., szombat

Mindenki meghal, de nem mindenki él

1

Romantikából világeletében bukásra állt. Miki mosolygott ugyan, legszívesebben pisztolycsőre harapott volna, amikor Zia éppen egy hete lelkesen újságolta, a kedvenc internetes női portáljával kétszemélyes belépőt nyert egy táncszínházi előadás bemutatójára, és azt szeretné, ha vele tartana. A férfi fázott az ötlettől, de sarokba szorult, ugyanis néhány hete bontakozó kapcsolatuk éppen mostanra ért az egyik legtörékenyebb szakaszába. Elég hosszú ideje ismerkednek ahhoz, hogy a viszony igényeket szülhessen, egymás feltétlen elfogadásához azonban még mélyülniük kell az érzéseknek. Zia biztosan kiábrándítónak találná, ha Miki udvarlása kellős közepén arra kérné, helyette valamelyik barátnőjét rángassa magával a Valentin-napi premierre.

Huszonhat évnyi kicsapongás, és egy kinkeservesen kikúrált szifilisz után Miki elhatározta, Ziát végre komolyan veszi. Kedves, szerény és nem mellesleg gyönyörű. A férfi nehezen is hitte el, hogy egy ilyen kaliberű nő szóba állt vele, de ha már annyira szerencsés, hogy ocsmány gaztettei ellenére is esélyt kap az élettől a főnyereményre, nem akarja veszni hagyni a sorsjegyét. Igaz, már a falat kaparta, de tőle szokatlan türelemmel kivárta, míg Zia alkoholos befolyásoltság, különösebb győzködés, vagy átlátszó hazugságok nélkül hajlik a szexre. Pontosabban még mindig várja. Egyre feszültebben.

Kell neki ez a nő!

Másfél órát fél lábon is kibír az ember, nem igaz?

Az ajánlószöveg alapján A pillangó és a herceg című darab egy beteljesületlen szerelem történetét meséli el, Miki azonban nehezen hitte, hogy egy táncszínházi előadás a vergődésen, a görnyedten fel-alá rohangáláson, illetve a szokelléseken kívül bármiről szólhat. Ha nem visznek bele egy-két bunyót vagy csatajelenetet, biztosan belefulladás a túlcsonduló romantikába. Remélte, hogy Zia tényleg megéri, és az előadás után végre az ágyában díjazza majd az érte hozott áldozatot. Végül is Valentin-nap van, nem?!

A következő csapás a bemutató előtti napon érte Mikit, amikor Zia, csak úgy mellékesen megemlítette, a meghívón szerepel, hogy az eseményen kéretik elegánsan megjelenni. A férfi a fogát szívtá, mert az érettségije óta nem volt szüksége kiöltözésre, a már közel tíz évvel ezelőtt is kínosnak számító halszálkás öltöny pedig igencsak idejétmúlt darab. Jobb ötlet híján az egyik, pénzügyi területen dolgozó haverjához fordult, és az ugratásokat elkerülő az azt hazudta neki, hogy egy távoli rokon esküvőjére hivatalos. A srác nála jóval cingárabb ugyan, több divatosan szabott öltönye akadt, így az egyiket kölcsön tudta adni. Így történhetett, hogy Miki most a legalább egy számmal szűkebb öltönyben feszengve, Ziát azonban rendkívül boldoggá téve ül a pazar Millennium Event Center színháztermének nézőterén, és egy olyan modern táncelőadást néz,

amelyből egy kukkot sem ért. De legalább az a nő ül mellette, akinek a közelsége az elmúlt hetekben örömmel töltötte el, és akit ezúttal ő tehet boldoggá. Zia ugyanis, a férfival ellentétben, csillogó tekintettel nézi, és átszellemült arckifejezéssel tolmácsolja a színpadon történeteket.

- Most fognak elszakadni egymástól. Cso-cso-szán az amerikaiat választja, Yamadori pedig hoppon marad - duruzsolja.

- Te érted, ami odalent folyik? - mormogja a férfi.

- Te is értenéd, ha az előadást néznéd, és nem engem bámulnál - kacsint Zia.

- De honnan tudod a neveket? - kérdezi vigyorogva, az előbbinél kicsit hangosabban, mire a mögötte ülő asszony lepisszegi.

Miki eltűnődik, vajon mit akar hallani a nyanya, hiszen a színpadon nem beszélnek, a túlnyomó részben komolyzenei etűdökből összeállított egyveleg pedig nem szerez túl nagy meglepetéseket. Első reakcióként legszívesebben visszapisszegett volna az öregasszonynak, ám a következő pillanatban még hálát is érez iránta, amiért Zia szorosan hozzásimul, és közvetlenül a fülébe suttozja.

- A színlapról tudom. Ráadásul, ha ismered a történetet, sokkal könnyebben beazonosíthatók a szereplők.

- Te ismered a történetet?

- Miki, ez az előadás a híres opera, a Pillangókisasszony alapján készült - sóhajt úgy, mintha egy komisz kölyköt feddne. - Ezúttal azonban egyedi nézőpontból dolgozták fel a történeteket. A história Japánban játszódik, ahol a romantika gyakran összefolyik a tragédiával, ebben a formában pedig még szívzaggatóbb a darab mondanivalója.

Videójátékok, rockzene, kocsik, testedzés, sport és a dúsabb keblű pornósztárok - Miki ezekben a témákban különösen otthonosan mozog, az opera azonban egyik kategóriával sem összeköthető. Bár a gitárszólók, a feltuningolt verdák és a cickós pornócicák biztosan izgalmasan fuzionálnának az áriákkal.

- Ezek szerint te már az előadás végét is ismered? - kérdezi a férfi, majd amikor a nő mosolyogva bólint, hozzáteszi: - Akkor nem szökhetnék meg? Van az előadás mondanivalójánál is romantikusabb ötletem.

Amikor Miki meglátta Ziat halványsárga koktélsruhában, elakadó lélegzetén felül arra is erősen kellett koncentrálnia, nehogy elcsöppenjen a nyála. A látvány bejutott fantáziájának legsötétebb, legperverzebb zugaiba, folyton azon járt az esze, miként tudna mielőbb Zia intim testrészeihez férkőzni úgy, hogy a ruha is rajta maradjon. Kalandozó, gátlástalan ötletei között megjelent a színházteremnek is helyet adó, óriási rendezvényközpont valamely mellékhelyisége. Elképzelte, ahogy nekidönti a nőt a falnak, és a szoknyarészt felhajtva, hátulról teszi magáévá. Mindeközben persze tudta, az első alkalom nem lesz ennyire vad, a képzelődést azonban semmiféle törvény vagy erkölcsi szabály nem tiltja.

- Szerintem a te ötleted inkább erotikus, semmint romantikus - vigyorog a nő, majd a férfi vállára hajtja a fejét, akinek pusztán a fizikai közelségtől, illetve a párologó orgonaillatú parfümtől feszessé válik ágyéktájon az amúgy is szűk kölcsönadrágja. - Elképesztő, hogy milyen hajlékony ez a lány! Nézd meg, gyakorlatilag beleolvad a partnere karjába.

Igen, Miki ezért sem szívesen követte figyelemmel a színpadon folyó cselekményt. Mivel a történettel képtelen volt lépést tartani, kizárólag a kimonót jelképező, falatnyi ruhácskában tekergőző, lábát emelő, spárgázó és hajladozó nő látványára koncentrálhatott, ez azonban helyett, hogy lehűtötte volna forrófejű gondolatait, csak újabbakat gerjesztett benne. Ettől pedig halvány lelkiismeret-furdalása támadt. Annak ellenére, hogy a mellette ülő Ziaira vágyik, szemérmetlenül leste, hogy a színpadon nyújtózó táncosnő alsóneműje amikor vág a legmélyebbre. Vajon a színházteremben összegyűlt, decens urak tisztességesebbek nála? Bár a többségük talán már potenciaproblémákkal küszködik - vigyorog magában Miki, majd a kérdést hasonlóan tréfásnak gondolva Ziahoz fordul.

- Felbéreljük, hogy megtanítson neked egy-két mozdulatot? Lehetne ez az én Valentin-napi ajándékom.

- Majd ha annyira izmos leszel, mint a férfi főszereplő - vág vissza egy kacsintás kíséretében a nő.

A mögöttük ülő öregasszony ismét méltatlankodva pisszeg. Miki már fordulna hátra, hogy valamit odamondjon a nyanyának, amikor Zia közvetlenül a füléhez

illeszti ajkát, majd forrón belesúgja:

- Szerintem tudok olyat, amitől elfelejtet a hajlékonyságot.

Miki megadóan hagyja, hogy Zia, csuklóját megragadva a szoknyája alá vonja, majd a belső combját érintve az ágyékáig vezesse a kezét. Sötét van, pajzánkodásuk senkinek nem szúrhat szemet.

Nincs rajta bugyi!

A férfi képtelen türtőztetni magát, így megmozgatja középső ujját, és élvezteg mosollyal hallgatja, ahogy a nő reszketően sóhajt a fülébe. Ezek szerint Zia nemcsak gyönyörű és eszes, hanem még szexuálisan is nyitott. Tényleg főnyeremény!

- Na, tessék, mindjárt elsül - suttogja Zia.

- Nem vagyok már kamasz - húzódik féloldalas mosolyra Miki szája. - Még bírom.

- Nem te! - kuncog Zia, majd fejével a színpad felé bök. - Hanem a fegyver.

Bujálkodásuk közben a darab váratlan, és izgalmasnak tűnő fordulatot vett. A jelenetben táncoló duóhoz egy harmadik személy csatlakozott. Az újonnan érkezett férfi a színpad közepén, egy helyben áll, remegő kezében szorított fegyverén megcsillan a reflektorfény.

- Ez a tragédia része? - kérdezi Miki, amint a fegyveres a főszereplő nőre céloz.

- Az operában öngyilkosság van - vonja meg a vállát Zia, és ahogy Miki keze kicsúszik lába közül, megigazgatja a ruhája ráncait. - Ezek szerint alaposan átírták a cselekményt.

Az előadás addig folyamatosan táncoló két főszereplője belefagy a mozdulataiba, külső szemlélőknek úgy tűnhet, mintha a színpadon megállt volna az élet, valójában azonban most a legnagyobb a felfordulás. A hajlékony táncosnő ezúttal széles gesztusokkal, jól artikulálva magyaráz, mivel azonban a zenét senki nem halkítja le, a nézőtéren nem érteni a szavait.

- Nem hallani! - kurjant fel a Miki mögött ülő asszony.

- A hangmérnök is biztosan elbambult a hajlékonyságon - súgja Miki tréfálkozva Ziának, mire a nő megjátszott morcossággal oldalba böki.

A szereplők közül senki nem foglalkozik a zenével. A táncosnő széttárt karral, folyamatosan a férfi főszereplő előtt mozogva magyaráz, mozdulatainak köze sincs ahhoz a gördülékenységhez, amelyet az elmúlt cirka egy órában láthattak tőle a nézők. Miki, mint aki elmerengve konstatálja az eseményeket, arca elé helyezi az imént még Zia lába között matató tenyerét, és beszipantja az ujjaira tapadt illatokat. A mellette ülő idősebb pár eközben azon tanakodik, vajon a mostani közjáték a darab része-e egyáltalán. Rájuk vajon miért nem pisszeg senki?

Ebben a pillanatban eldördül a fegyver.

Az első lövés a levegőbe érkezett. A nézőtéren többen felsikkantanak, Zia még szorosabban bújik Mikihez, aki a fejét ingatja, amiért összerezzen.

- Biztosan patronos pisztoly - suttogja kalapáló szívvel. - Vagy vaktöltény.

A zene, mintha elvágták volna, egyik pillanatról a másikra némul el, így hallhatóvá válik a főszereplő nő könyörgése: - Ne csináld ezt! Az egész egy hatalmas félreértés! Tedd le a fegyvert, és beszéljük meg!

- Ezen nincs mit megbeszélni! - válaszol a fegyveres, majd a levegőbe célozva ismét elsüti a fegyvert.

Az elcsendesült terem akusztikája felerősíti a lövés hangját, a közönség riadalma hatványozódik.

- Valamiért azt érzem, ez az egész nem színjáték - suttogja páni félelemmel a hangjában Zia, és szemével a nézőteret pásztázza. - Ki kellene valahogy jutni.

Egy pillanatra Miki is elbizonytalanodik, ha valóban éles helyzettel állnak szemben, mielőbb el kell hagyniuk a termet. Ám ekkor a fegyveres megszólal:

- Én... Én... Én... Szeretlek téged! Ő pedig megbolondított téged! Ezért meg kell halnia! - A mondat vérfagyasztó ugyan, Miki azonban elmosolyodik a hallatán.

A színpad szerint a darab a beteljesületlen érzelmekről szól, ehhez tökéletesen passzol egy drámába torkolló szerelmi háromszög. Klasszikus feldolgozás ide vagy oda, az alkotók az eredeti történetet szabadon kezelték, és

megspékelték egy kis gyilkossággal. Biztosan ezzel a csavarral akarták a hozzá hasonló, a kultúra iránt nem annyira fogékony férfiak számára is elviselhetővé tenni a táncszínházi műfajt – gondolja Miki, majd nyugtató csókot nyom Zia ajkára.

- Nem lesz baj!

A színpadon folytatódik a dráma.

- Anna, állj el előle! – parancsol a táncosnőre a fegyveres.

- Tedd le azt az átkozott fegyvert, mielőtt megsebesítesz valakit, haver!

- a férfi főszereplő próbál kilépni partnere mögül, de a nő minduntalan elé áll, hogy a testével védje.

- Ez remek ötlet! – vigyorodik el gúnyosan a fegyveres, és az első sorban ülő egyik nőhöz lép, felrángatja székéről, majd a pisztolycsővel túsának halántékára célozva közli a táncosnővel: – Addig lövöm le sorban az embereket, míg el nem állsz előle.

- Ez már túlzás! – sopánkodik mellkasára tett kézzel a Miki mellett ülő pár hölgy tagja.

- Szerinted ő statiszta? – suttogja Zia.

- Persze – bólint meggyőződéssel Miki, és megszorítja a nő kezét.

A teremben rekedt izgalom egyre fullasztóbb, a nézőközönség lélegzet-visszafojtva figyeli a fejleményeket.

- Fejezd be! – ordít a fegyveresre a férfi táncos, majd partnernőjének címzi: – Nem fog meghátrálni. Állj arrább!

- Nézzenek oda, valamiben egyetértünk! – ironizál a pisztolyos. – Ha annyira odavagy érte, hallgass rá, Anna!

A táncosnő tétovázik, majd elpityeredik.

- Miért csinálod ezt? Ha azt mondd, hogy szeretsz, miért teszed ezt velem?

- Ne sírj! Utálok, ha sírsz! – sziszegi megremegő hanggal a támadó.

Az egyre elképesztőbb fordulatokkal színesített cselekmény ekkor tovább gyűrűzik, és két, fojtott hangon vitatkozó alak – egy nő és egy férfi – érkezik a színházterem oldalsó bejáratán. Úgy tűnik, egyáltalán nem meglepő számukra, ami a színpadon fogadja őket. Miki felhorkan, milyen borzalmasan alakítják a szerepüket.

- Kérem, tegye le a fegyvert! – szólítja meg a pisztolyost az újonnan érkező, bőrkabátot viselő nő.

- Maguk meg kicsodák? – nyüszíti a fegyveres, és úgy tűnik, mintha az idegrendszer az összeomlás előtti utolsókat rúgná.

- A nevem Fényes Laura, nyomozó vagyok – mutatkozik be tagoltan a nő, majd óvatos mozdulattal a mellette álló, sötét hajú, szövetkabátot viselő férfi felé fordul. – A társam dr. Lengyel Dávid. A rendőrség már úton van a színházhoz.

A Miki mellett ülő pár férfi tagja a szövetkabátosban valóban felismerni véli a Európa-szerte foglalkoztatott magyar kriminálpszichológust, akiről nem is olyan régen olvasott egy cikket. Asszonya egyre szaporább levegővétel közepette összegzi, ezek szerint az előttük zajló események valódiak, tényleg egy leszámolás szemtanúi, ráadásul egy ártatlan nőt is túsul ejtettek.

- Bárkinek baja eshet – summázza a nő elvékonyodott hangon.

Basszus! Ezúttal már Mikire is rászakad az aggodalom.

- Ha nyomozónő, akkor... – dadogja a fegyveres Laurának. – Akkor mutassa a jelvényét!

A nő ahelyett, hogy megmozdulna, meredten bámulva a túszejtőt azt mondja:

- Tudunk mindenről! Nem kell, hogy több embernek bántódása essen.

Miki eközben kiutat keres. A nyomozók felé indulni kockázatos volna, hiszen feltűnnének a fegyveresnek. A másik kijárat felé azonban csaknem az egész széksoron át kellene vergődniük, amivel szintén magukra hívnák a figyelmet. Kelepcébe estek!

- Ha tudnak mindenről, miért hagyták, hogy idáig jussunk? – kérdezi a pisztolyt tartó, majd eszelősen felkacag: – Maguk semmiről sem tudnak! Ez a személtáda elvette tőlem Annát! Ezért meg kell fizetnie!

A kriminálpszichológusnak titulált szövetkabátos előre lép: – Értse meg, itt a vége! Hamarosan megérkeznek a rendőrök, innen nincs kiút – meggyőzően beszél. – Maga nem rossz ember, csak összezsáptak a feje fölött a hullámok. Túszejtés? Nem magára vall! Igazából embert sem akar ölni, csak elkeseredett. Megértem, hiszen egy nagyon szép hölgybe szeretett bele...

- Maga is meg akarja baszni, mi? – vág közbe a fegyveres, ellöki magától a

túszát, majd a kriminálpszichológusra szegezi a fegyvert. – Vagy már meg is tette?

A szakember láthatóan nem ilyesfajta reakcióra számított, megtorpan és mindkét kezét megadóan a magasba emeli.

– Nem is ismerjük egymást – zokog a táncosnő. – Mondd meg, mivel érhetném el, hogy ezt abbahagyd!

A pisztolyos a táncosnőhöz lép.

– Ez már visszafordíthatatlan – ingatja a fejét kiábrándult motyogással.

– Nem az! – kiáltja a táncosnő, és váratlanul megkísérli kiütni a férfi kezéből a pisztolyt. Sikertelenül.

A férfi csuklója a közönség felé bicsaklik.

A pisztoly a nézőközönségbe lő.

Ez volt a harmadik lövés.

A közönség egy része megpróbált a széke mögé lebukva fedezékbe vonulni, de természetesen senkinek nem sikerült idejében reagálnia, bárkit eltalálhatott volna a golyó. Mikiről egyik pillanatról a másikra kezd ömleni a veríték, esküdni merne, hogy a fegyver a lövés idejében éppen rászégeződött, de olyan ez, mint a célfotó: sorsok függenek apró mozdulatokon és ezredmásodperceken.

– Most azért beszartam – fújja ki a benntartott levegőt Miki, majd zavartan vigyorogva Zia felé fordul, aki a lövéstől rémülve úgy megszorította a kezét, hogy csaknem csontját törte.

Nem!

Zia elkerekedett szemmel, hangtalanul remegő ajakkal és reszkető, verejtéktől nyirkos testtel bámul Mikire, aki a döbbenettől bénultan figyeli a nő mellkasán egyre terebélyesedő, sötét foltot.

Ez nem lehet!

Első épkézláb reakciójaként aztán lerángatja magáról a haverjától kölcsönkapott zakóját, Ziat a széknek dönti, és erősen a lőtt sebre szorítja az anyagot. Nyomással lassíthatja a vérzést.

Nem! Nem! Nem!

A színházteremben eközben elszabadult a pokol, Miki csak a negyedik lövés hangjára ocsúdik, fogalma sincs, mi történt az elmúlt másodpercekben.

– Dávid! – kiáltja a nyomozónő, amikor a szövetkabátos férfi összerogyik.

– Lelőtték! Hívjanak mentőt! Valaki hívjon már mentőt!

– Ide is! Ide is! – ordítaná Miki, de mindössze erőtlen suttogásra futja.

Zia szája szélébe halovány mosoly kúszik, aztán le is olvad. Miki szeretné azt hinni, hogy egy grandiózus átverés áldozata lett, amelybe a barátnőjét is beavatták, és az egész közjáték az ő megtréfálására futott ki. Hogy a vér valójában paradicsomszós, és a sápadtságot sminkkel érték el, míg Miki nem figyelt. Rendben, de akkor legyen vége!

Újabb lövés. Az ötödik.

Jajveszékeléstől zsong az egész színházterem.

– Anton, ne! – tör át a masszává dagadó hangzavaron az eszelős sikoly, de hogy kinek szól, arról Mikinek fogalma sincs.

Ne!

– Kérlek, ne menj el! – csóválja fejét könnyeivel küszködve, Zia egyre fakuló tekintetének könyörögve Miki.

Hatodik lövés.

Zia utolsó erejével megérinti a férfi arcát, ajkát szóra nyitja, hang helyett azonban vér bugyog fel a torkából.

Miki világéletében bukásra állt ugyan romantikából, most mindennél jobban szerette volna, ha őt is eltalálja egy eltévedt golyó.

Pont a szíve közepén.

HÉT NAPPAL AZ INCIDENS ELŐTT

2015. február 7., szombat

Az élet a komforton túl kezdődik

LAURA

- Pompás, maradt még negyedóránk a vacsora tálalásáig. Letudhatjuk a kötelező tiszteletköröket! - lelkesedik lányának Mariann, miután a sort kiállva sikerült beadniuk kabátjukat a Millennium Event Center ruhatárába, majd az emeleti bálterem felé vették az irányt. - Örülök, hogy végre rászántad magad, és elkísértél. Legalább húsz éve várok erre a pillanatra. Ezek szerint arra is van esély, hogy...

- Anya, kérlek, bele se kezdj! - nyögi Laura, esetlenül rángatva a derekán megtekeredett koktélsruháját.

A nyomozó - egykor ügyvédként praktizáló - édesanyja hosszú évek óta noszogatta lányát, járjon vele társasági eseményekre, hátha valamelyik fogadáson megismerkedik egy szimpatikus, érett, ámde független férfival. Lehetőleg olyannal, aki valamely tudományág elismert, vagy legalább feltörekvő doktora, és - miután degeszre kereste magát mások nyomorán - hajlandó feleségül venni. Laura természetesen rendre kifogásokba menekült, inkább túlórát vállalt, mint hogy anyja akaratossága alatt megtörve egy giccses puccparádén szépelegjen. A kötelező illemtől émelyeg a gyomra, és - amint azt a példa is mutatja - bármennyire igyekszik, a kényes anyagból készült ruhákat sem tudja megfelelő kellemmel viselni. Arról már nem is beszélve, hogy a gyerekkora óta halmozódó tapasztalatai alapján vallja: a férfitársadalom tagjai közül a fölényeskedő nyomozóknál csak az önhitt orvosok és a kekeckedő ügyvédek jellemtelenebbek. Természetesen egyetlen kivételnek jár tisztelet: dr. Fényes Nándornak. Laura édesapjának.

Előítéletes volna?

Lehet, de egy szarházi nyomozóval már megégette magát, több arrogáns pöcsfejvel pedig inkább nem próbálkozna.

- Örülnék, ha végre rendeződne... - szavait ízelve Mariann levegővételnymi szünetet tart, majd miután segít lányának elsimítani a ruhája gyűrődéseit, a következőképpen fejezi be a gondolatot: - A kócos életed.

Mély sóhajában Laura goromba választ fogalmaz, ám jobb belátásra térve inkább kifújja a levegőt. Az elmúlt hónapok fényében tudja, édesanyja nem rosszindulattól hajtva tett epés megjegyzést, így igazságtalan, sőt, egyenesen aljasság volna részéről, ha ráripakodna.

Veszekedéssel sőt szórna a nyílt sebre.

Amióta Nándor közel egy éve tragikus hirtelenséggel elhunyt, a fekete kosztümöt viselő asszony igyekezett ugyan tartani a látszatot, de a magány egyre jelentősebb és napról napra mélyülő ráncokat vájt az arcára. Egy harmincöt évig közösen épített életben tökéletesen egyedül maradni, és ötvenhat esztendősen új jövőképet alkotni több mint kétségbeejtő. A törődés női lelket gyógyító orvosság, ám ahelyett, hogy Mariann például vásárolt volna magának egy dögyönyözhető ölebet, cirka húszesztendőnyi kihagyás után újra anyáskodni kezdett egyetlen gyermeke fölött.

- Olyan gyönyörű vagy! Apád büszke volna, ha látna ebben a mesés szép ruhában - mosolyog elmerengő, párás tekintettel Mariann, majd lényegesen fesztelenebb hangulatban hadarja: - És ő is azt mondaná, itt az idő, hogy végre megállapodj! Egy erős és határozott férfira van szükséged, olyanra, aki körülrajong. Jártam tegnap Rubinnál. Tudod, ő a jósnőm, rakott rád is kártyát. Azt mondta, rövidesen végre rád talál életed nagy szerelme. Talán éppen itt, ezen a fogadáson!

Laura a feltűnési viszketegségben szenvedő vendégeket figyelve igyekezett kizárni anyja érdektelenségig szajkózott szavait. Megakadt a szeme az egyik budapesti polgármester kapafogú, minden lében kanál feleségén. Az asszony gyakran válik közröhej tárgyává, amiért olyan szituációkban is a férje mögött tündököl, amelyekben jó politikusfeleségként a háttérben illene meghúzódni. Vajon tényleg elhiszi magáról, hogy különleges, csak mert az ura révén, a polgárok veritékkel kifizetett adójából vásárolja magának csicsás ruháit? Laura soha nem választana hasonló sorsot magának, inkább...

- Alig várom, hogy unokám szülessen - jelenti ki Mariann, majd kacarászva hozzáteszi: - Tudom, hogy fontos a karriered, én majd foglalkozom a gyerekekkel. Felnevelem neked.

Még csak az kellene! - feleli gondolatban a nyomozónő, majd felteszi

magának a kérdést: Hol csesztem el? Butaság volt alapvető szkepticizmusában meginogva elhinnie, hogy amit addig véletlennek vélt, valójában sorsszerűség. Például, hogy nem véletlenül kényszerült édesanyjával azonos időben változtatni az életén, ami cirka másfél esztendeje, amolyan „összehordta a szél” módon, valóban összeköcolódott.

Magánéletét felemésztette a munkája, a karrierje pedig a magánélete martalékvá lett. Mattot kapott az élettől, majd két út közül választhatott: betörődik, hogy vesztett, vagy visszavágót követel. A kitartásáról híres Fényes Laura az utóbbi mellett döntött. Miközben a kibogozhatatlanul kócos tincseket nyesegetve lezárni próbálta magánélete eddigi legsiralmasabb korszakát, kilépett a rendőrség fullasztó követelményrendszeréből, és függetlenségre törekedve, a felvetődő akadályoktól sem megrettenve, saját vállalkozásba fogott: megalapította a Fényes Magánnyomozó Irodát.

Egy éve új életet kezdett.

Tettvágya az édesanyjára is átragadt, aki felajánlotta, a legfelsőbb körökig ágazó kapcsolatrendszerén keresztül megbízásokat szállít lányának, ennek fejében, jutalék helyett közösen eltöltött órákat kér. Mariann tagadhatatlanul rettegi a magányt, lánya elhivatottságát ismerve pedig tudta: amint beindul a szeker, jó, ha havonta egyszer találkozhatnak. A nyomozónőt csábította az ajánlat, hiszen az induló vállalkozása a gazdasági válság kellős közepén nehezen juthatott volna ügyfelekhez.

Itt csesztem el! – ismeri be magának. Eladta áhított függetlenségét.

Ahogy Mariann távolodott a gyász epicentrumától – nyilván csupa gondoskodó jóindulatból –, egyre több kérdésben kezdett döntéshozói szerepkörben tetszelegni. Míg csak apró-cseprő ügyeket igyekezett kézben tartani, Laurának hasznára is vált a segítség, hiszen a magánzói lét addig ismeretlen nehézségei felőrölték a figyelmét. Amikor azonban az anyja önkényesen megbízásokat kezdett vállalni a nevében, és az irodáját is átalakította, a nyomozónőben megkondult a vészharang: minden egyes Mariannal töltött perccel az áhított önállóságát kockáztatja. A helyzet túlságosan kényessé, ő pedig egyelőre tehetetlenné vált. Ha jelzi ezt, Mariann minden bizonnal megsértődik, és a habitusát ismerve, a sátorfáját szedve a megbízókat is magával viszi. Ha azonban nem áll a sarkára, Laura előbb vagy utóbb robbanni fog, mint rémálmaiban visszaköszönő kamaszkorában. Mindkét megoldás balhét sejtetett, egyelőre tehát takaréklángon tartva magát megpróbálja kibővíteni a saját, külön bejáratú ügyféllistáját. Ezért adta be a derekát, és parádézik ma este az anyja elit ismerősének privát fogadásán egy kényelmetlenül mélyen dekoltált ruhában.

A nemrégiben átadott Millennium Event Center téglalap alakú, minden tekintetben grandiózus bálterme letűnt korok kastélyhangulatát idézi. Lenyűgöző. A plafonról hatalmas kristálycsillár lóg, a falakat karamellszínű szövettapéta fedi, és minden lehetséges felületet aranyfuttatással vagy faberakással díszítettek. A mélabús sárga fényben úszó terem végében színpad áll, azon kamarazenekar játszik. A klasszikus zene zajos csatát vív a közel kétszáz fős tömeg okozta pohárkoccantós z sivajjal. Elszórtan hófehér terítővel takart, tízfős kerek asztalok várják, hogy a hőtartó tálalóedényekben szervírozott fogásokat elköltsék rajtuk. Laurának nyugtalanító érzései támadnak, közelebb áll az ízléséhez az irodája szomszédságában működő hamburgerező olajban tocsogó hasáburgonyája, mint az eltartott kisujjal majszolandó kaviár. Ha azonban szeretné lenyűgözni a fogadáson összegyűlteket, muszáj vegyülnie.

Lazíts!

– Kinek a fogadásán vagyunk pontosan? – kérdezi az anyjától, közben hálás mosollyal leemel egy pohár pezsgőt a mellé lépő, langaléta felszolgáló tálcájáról. Általában távol tartja magát az alkoholtól, ezért reméli, néhány kortytól már feloldódhat.

– Apád régi évfolyamtársa ünnepli a fia harmincötödik születésnapját – válaszolja Mariann, majd tökéletes műmosolyával fordul is az első szembejövő ismerőshöz.

Rendre olyan, anyja korabeli emberekkel keverednek felületes bájcsvejekbe, akiket Laura – noha gyerekkorában számos alkalommal találkozott velük, talán még a nevüket is fel tudná idézni – valójában nem is ismer. Ellenben ők régi ismerősként köszöntik, ehhez nyilván annak van köze, hogy a gyilkosságiak vezetőjeként hetente legalább egyszer feltűnt valamelyik országos napilapban vagy televíziós hírműsorban.

Megdöbrentő, mennyire elfuserált az emberek értékrendje: sokuk számára a

médiaszereplésekkel válik kézzelfoghatóvá a siker. Ezért is kételkednek, amikor Laura azt mondja, önszántából távozott a rendőrségtől. Hiszen ki az az eszement, aki a pályája csúcán felmond, hogy a bizonytalant választva piti magánnyomozónak álljon? Legtöbbször simlisséget sejtenek Laura szavai mögött, és arra gyanakszanak, valamit nagyon elkúrhatott. Vagy sokkal inkább: valamelyik befolyásos pasas már nem kúrja. Egyik ötvenes beszélgetőpartnere például fájdalmasan szomorú arccal közli.

- Sajnálom, hogy így alakul. Sok sikert az újrakezdéshez - majd Laura vállát biztatóan megmarkolva továbbáll. És nem ő volt az egyetlen, aki hasonlóképpen búcsúzott, így nem csoda, hogy Laurának az érkezés után mindössze fél órával - és három pohár pezsgővel - később már rohadtul elege lett a fogadásból.

Élete egyik legnagyobb tévedése volt, hogy szót érthet a rongyozó népséggel. Főképp ekkora dózisban mérve. Öntörvényűbb ő annál, mint hogy a hamisságukat magáévá téve, könnyedén elvegyüljön közöttük. Ahhoz sokkal erősebb gyomor kellene, mint a legbrutálisabb módon meggyilkolt áldozatok látványához.

A hangoktól és illatoktól megcsömörlötten éppen levegőzni indul, amikor egy hatvan körüli, aszalódott, kopasz úr a tőle karnyújtásnyira álló feleségével mit sem törődve, a következő bókkal illeti a nyomozónőt - pontosabban a mellét.

- Nézzenek oda, hogy rohan az idő! Laurácska megnőtt, és milyen gyönyörűséges lett! - majd vérbeli kéjencként megnyalja a szája szélét. - Emlékszem, amikor még a popsikájával a térdemen lovagolva viháncolt.

Laura nehezen találja el a gúnyos vigyor és a lesajnáló mosoly közti átmenetet. Megfordul a fejében, hogy az ízléstelen megjegyzésen felülemelkedve, szemét forgatva továbblép, aztán meggondolja magát. Egy kis szórakozás neki is jár.

- De édes! - gügyögi, és mintha csak egy felnőttesen viselkedő kölyökkel tenné, megsimogatja a nála legalább másfél fejjel alacsonyabb férfi májfoltos fejét: - De azt ajánlom, foglalkozzon a felesége lovagoltatásával. Vagy már a térde sem elég kemény hozzá?

A kopasz úr hangtalanul tátog, teltkarcsú neje pedig vörös arca elé kapja a kezét.

Ha valamit, hát az idioták szarvát letörő ríposztolást alaposan kitanulta a rendőrségnél töltött évei alatt. Munkalehetőségek ide, jó hírnév oda, egyetlen megalázó, szexista megjegyzést sem visel el csak azért, mert a nőkre vonatkozó illemszabályok visszafogottságot diktálnak. Elmúltak azok idők, amikor hagyta, hogy lealacsonyítóan beszéljenek vele. Ő nem csak egy szembetűnő dekoltázsú nőcske! Persze mindezt megelőzhetette volna, ha a férjfogást szorgalmazó anyja nyomása ellenére sem húzza magára a kihívó hacukát, amellyel együtt a mély kívágás következményeit is viselnie kell. De miért mindig ő legyen az okosabb?

- Ma... ma... - a férfi nehezen jut szóhoz, emelt hangú dadogására azonban a néhány méterrel arrább társalgó Mariann is felfigyel, majd felmértén a helyzetet, elszakad társaságától, és Lauráék felé indul.

Csak ez hiányzott.

- Mi történt? - kérdezi gondterhelt tekintettel az anyja.

- Az úr éppen arról áradozott, milyen kellemes volt, amikor kislány koromban az ágyékát... - undorral folytatta - a popsikámhoz dörgölhettem.

A mondat második felét lényegesen többen hallják, mint ahány embernek köze volna hozzá, a döbrent csend minden ragálynál gyorsabban terjed. A legtöbbször elcsitulva fülelnek, azonban akadnak, akik leplezetlen megdöbbenéssel figyelik az eseményeket.

- Te... kis...! - sziszegi az öreg.

Laura fejét csóválva felkacag.

- Mielőtt befejezné a mondatot, gondolja át újra, és inkább kérjen bocsánatot!

- Laura, elég lesz! - ragadja karon az anyja, hogy arrább vonja.

- Ne mondd meg nekem, hogy mit csináljak! - felel a nyomozónő, majd a szorításból kiszakadva folytatja: - Inkább azt magyarázd meg, miért hagytad, hogy ez a szatír kislányként taperoljon!

Néhányan méltatlankodva felhördülnek körülöttük - eldönthetetlen, hogy a szatír szó hallatán, vagy Laura hóbörgésére reagálva.

- Csillapodj le, szívem! Szerintem félreértettél valamit. Túlreagálsz a helyzeten.

Mialatt Laura igyekszik elcsípni anyja hallgatóságra sandító, szégyenkező

tekintetét, azon tűnődik, Mariann komolyan gondolja-e, hogy túlreagálja a helyzetet.

Apa kiállna mellettem.

Laura megcsóválja a fejét, és mielőtt mindenki szeme láttára elbőgné magát, a bálterem kijárata felé indul. Az embertömeg szétnyílik előtte, ő pedig az elfogyasztott pezsgőmennyiség ellenére, meglepően egyenes léptekkel hagyja maga mögött a fogadást. Boríték méretű retiküljéből előkotorja a mobiltelefonját, majd pötyögni kezdi a taxitársaság számát, ám a hosszú lépcsőn lefelé baktatva, idegességében elejti a készüléket. A fokról fokra pattogó mobilt egy felfelé tartó férfi fényes bőrcipője állítja meg.

- Az öné? - kérdezi az illető, és mivel Laurának elcsuklana a hangja, szavakat spórolva, mindössze helyeslőn bólint. - Rosszul érzi magát, hölgyem?

Nem akar ránézni. Nem akarja, hogy bárki meglássa könnyektől vöröslő szemét. Lehajtott fejjel bólogat, reméli, hogy a férfi beéri ennyivel, és átadja a telefont, aztán beleolvad a pojacák sűrűjébe. Ehelyett azonban váratlan fordulat történik.

- Na, jó, jöjjön velem! - karol az idegen a nyomozónőbe, hogy levezesse a hátralévő lépcsőkön.

Ki az ördög ez, és miért nem kopik le rólam?

Laura megrökönyödve felpillant.

3

ANNA

- Csak azt ne mondd, hogy csokoládét majszolsz, mert menten megáll a szívem! - sopánkodik a telefonvonal túlsó végén Lulu. - Mindössze egy hetünk van az előadásig. Mi lesz az alakoddal, kicsikém?

Vállamon nehéz sporttáskámmal kifordulok az öltözőből, majd embereset harapok a kezemben lévő Snickersből.

- Nem tudom, miről beszélsz. Miből gondolod, hogy... - lenyelem a falatot, majd cukkolva folytatom - bármit is eszem?

Hangom visszhangzik a recepcióhoz vezető, szűk folyosón, amely napközben forgalmas ugyan, de most, jócskán záróra után kifejezetten kísértetiesen fest. A gipszkarton álmennyezetbe süllyesztett spotlámpa sor erőtlen fénye képtelen kiszorítani az árnyakat. A derengő félhomálytól annak ellenére a frász kerülget, hogy tudom, rajtam kívül már senki nem tartózkodhat az edzőterem területén. Október közepe óta nagyjából minden áldott este én távozom utoljára a belváros szívében álló bérház első két emeletén kialakított FlatFitnessből. A nyolcig tartó aerobikórák után kezdődik ugyanis a Lélektánc névre keresztelt kurzusom, amely az utóbbi hónapokban - nem túlzok - máris az életem egyik alappillérvé vált. Kitaszított, veszteséget szenvedett, illetve önbizalomhiányos embereknek segíték a mozgás eszközeivel előbújni a személyes tragédiáik árnyékából. A számomra is lélekiemelő másfél órás foglalkozás után pedig - élve a lehetőséggel, hogy nagy magányomban senki nem zavarhat - kisajátítom a termet, és táncolok. Általában a saját örömeimre, néha pedig édes kötelességből. Szóval a Lulu által emlegetett előadás napközben tartott próbái, valamint a legalább háromórányi esti mozgás mellett a nagy fenét fogok koplalni! És ha elárulnám Lulunak, hogy hétfő óta minden áldott este az általa megálmodott koreográfiát önszorgalomból gyakorolom, szerintem belátná, hogy igazán kiérdemeltem ezt a kis nyaláncságot.

De a fenébe is, imádom heccelni!

- Kincsecském, tudom, hogy profi vagy, de kérlek, vedd komolyan ezt a munkát. Tudod, hogy a társulat jövője múlik rajta. Rengeteg segget nyaltam fényesre azért, hogy megcsípjük ezt a lehetőséget - nyögi úgy, mintha a világ összes terhét cipelné a vállán.

Nem sikerül elhessegetnem a fülembé duruzsoló kisördögöt.

- Legalább szép kerek seggek voltak?

A kijárat felé félúton megállok a tükörfalú, parkettázott aerobikterem bejáratánál, és mielőtt lekapcsolnám a világítást, mosolyogva körbenézek az én kis szentélyemben. Irgalmatlanul szerencsés vagyok, amiért a nyugalom a legfőbb munkaeszközöm, és ezáltal azon kevesek közé tartozhatom, akik az idejük számottevő részében lényegi értékekkel foglalkozva, a külvilág problémáit kizárva tölthetik a mindennapjaikat.

Természetesen nem voltam mindig ennyire szentimentális.

Előző és egyben első munkámként például közel két éven keresztül ráztam a seggem az Ördögnek. Azaz falatnyi, flitteres bikiniben, erotikus csípőtekergetéssel bájoltam a budapesti Ördög bár cigarettafüstbe burkolózó férfi vendégeit. Hogy kurva voltam-e? Mindenféle hamisság nélkül állíthatom, hogy nem! Természetesen fizettek a táncért, elfogadtam a bugyipénzt, és lázadó korszakomban kedvemem is leltem abban, hogy kiéhezett férfiak ettek a tenyeremből. De már a kezdet kezdetén felállítottam néhány erkölcsi korlátot, amelyekhez aztán szigorúan tartottam magam: soha nem vetkőztem pucérra, nem vállaltam öltáncot, és az összes, a kettýintésre vágyó pénzes vadbarmot élből elutasítottam. Sok lánnyal ellentétben sikerült a szó összes értelmében tisztán átvészelnem a fertőben tocsogó hónapokat – szűzként kezdtem bele, és ártatlanul hagytam fel az éjszakázással. Nincs fércelésre váró szégyenfoltom.

- Látod, nem veszel komolyan! Soha nem veszel komolyan! – háborgásával Lulu visszarántja nosztalgiázó gondolataimat a jelenbe. – Pedig az első előadáson annyi jóképű és fiatal bróker lesz a nézőközönség soraiban, hogy ha becsukott szemmel böknél valamelyikre, akkor sem választanál rosszul.

- A tőzsdére azért nem vezetsz be, ugye? – szúrok oda, miközben a bőrdzsekimbe bújok.

- Egy igazi befektetőre volna szükséged. És most a fektetésen van a hangsúly – vág vissza játékosan Lulu.

Megtévesztő beceneve ellenére Lulu férfi, ráadásul az apám. Egészen pontosabban az egyik apám. Naiv kislányként persze még elhittem, hogy a sminkmester, Pedro mindössze Lulu jó barátja, és azért alszanak közös hálószobában, mert a fennmaradó egyetlen szabad helyiségre nekem volt szükségem. Aztán, ahogy teltek az évek, és az osztálytársaim aszúleiktól kifülett pletykákon felbátorodva, a buzi lányának csúfolva kiközösítettek, elkerülhetetlenül szembesültem a valósággal, miszerint apám nem csak komaságból és alvási céllal osztja meg a franciaágyát egy másik férfival.

Kis világom, mint amikor viharban kimarad az áram, egy csapásra sötétbe burkolózott, én azonban a felvillanó villámok fényében választ találtam életem legnagyobb talányára: miért hagyott el születésem után alig egy évvel az édesanyám? Lulu elferdülésének tudatában és az emberek szánakozó pillantásainak eltűrése helyett inkább új életet kezdhett. Apám semmiféle elfogadható magyarázattal nem szolgált arra vonatkozóan, hogy anyám engem miért nem vitt magával. Gyerekes dühömben és faramuci helyzetemben azzal a teljességgel képtelen önámítással tartottam magam minél távolabb a meghibbanástól, hogy a mindössze fotókról és videofelvételekről ismert édesanyám valamelyik születésnapomon visszatér, és kiment abból a nyomorúságból, amelyre egyáltalán nem akartam az életemként gondolni. Egészen tinédzserkoromig csimpaszkodtam ebbe a teóriámba, de úgy tizennégy évesen beleuntam a várakozásba, és elvadult viselkedéssel, mintha a múlt is megváltoztatható lenne, háborút indítottam a sorsom ellen. Gyűlöltem Pedrót, a mostohámat, amiért minden bizonytalanságot elcsábította, illetve megrontotta az apámat, eközben követeltem Lulutól, hogy változzon vissza, és legyen újra normális. Istent pedig imának álcázva utasítottam arra: ha az anyám önszántából nem gondol rám, ő kötelezze hazatérésre. Azt leszámítva, hogy gyámoltalanságomban telesírtam a párnámat éjszakánként, semmit nem értem el.

Az idő múlásával a remény egyre csak kopott, a magánnyal egyesülő tehetetlenség pedig a nyakam köré kulcsolta jeges ujjait. Pánikba estem, és mint egy sarokba szorított kutya, a felém közelítőkbe martam. Kamasz éveimre bezárkóztam, kizárólag fekete ruhákat hordtam, hajamat pedig arcomba lógattam, hogy elrejtsem a világot. Hálás vagyok Luluéknak, hogy a csípéseimet, szúrásaimat és harapásaimat túrva nem löktek javítóintézetbe a többi problémás gyerek közé. Könnyebbé vált volna nélkülem az életük, ők azonban kivárták, hogy lüktető örületem csillapodjék, és beismerjem: súlytalan harcaimmal csak a saját helyzetemet nehezítem. Bármennyire dühös voltam a világra, nyitnom kellett, ha nem akartam a szobámba zárkózva, a Paramore lemezeit bömböltetve megöregedni. Ekkor kezdtem el táncolni, és bár Lulu is mozgásművészettel foglalkozik, szándékosan tőle független kurzusra jelentkeztem, ahol hamarosan összebarátkoztam a nálam tíz évvel idősebb oktatómmal.

A vakmerő és mohó Maja huszonnyolc esztendőskorára ahelyett, hogy kortársaihoz hasonlóan komolykodóra vette volna a figurát, csak a pillanatnak élt. Másodállásban több lebuja – köztük az Ördög – számára táncos-, illetve az

erősebb gyomrúak esetében hancúrlányokat szervezett. Annak ellenére, hogy a habitusunk különbözött, felfogásunkban kifejezetten hasonlítottunk Majával, ezáltal olyannyira összenőttünk, hogy amikor az addigi lakótársa elhordta a sátorfáját, gondolkodás nélkül hozzáköltöztem. És ezzel elindultam a züllés útján – gondolhatják sokan, sőt pálcát is törhetnek Maja feje felett, amiért alig a nagykorúság határán szerveztem az Ördögbe. Az igazság azonban az, hogy én könyörögtem nála munkáért, mert szerettem volna pénzügyileg mielőbb függetlenné válni Luluéktól. Maja rémtörténetekkel próbálkozott eltántorítani az éjszakázástól, majd amikor rájött, hogy törekvése hiábavaló, elkezdte rágni a fülemet: a megkeresett pénzből tanuljak, és szerezzek diplomát táncművészetből. Akaratosságával sínre tette a jövőmet. Ráadásként általa ismertem meg életem első – és hiszem, hogy egyetlen – szerelmét.

- A helyes brókerek befektetéshez nyilván Antonnak is volna egy-két szava. Emlékeztetek, hogy engem már a szerelem lángja emészt. Néha kénköves ugyan, de kétségtelenül lobogó láng – hangsúlyozom a mondatot, mintha verset szavalnék.

Őt esztendeje már, hogy rögtön az első munkaestémen megismerkedtem Antonnal. Az ártatlan arcú, ellenben szégyentelen tekintetű, festői ambíciókat dédelgető fiú, a legrosszabbak közül valóként bátyjával, Leonnal drogdílerként kereste a luxuséletre valót. Maja, valamint „lányai” számára is az Erős fivérek rendszerén keresztül érkezett a kábszer, sőt, barátnőm évek óta „se veled, se nélküled” viszonyt folytatott Leonnal. Kísértetiesen hasonló viszonyt, mint amilyen néhány találkozó után köztünk is kialakult Antonnal – csak velünk ellentétben Majáék a szexet nem spórolták ki a kapcsolatukból. Bár hiába habarodtam bele első látásra Antonba, kitartóan kapaszkodtam a vágy peremébe, ellenálltam, nehogy a romlott fiú teljesen elvegye az eszem, és mélyebbre rántsón. Pedig semmit sem kívántam jobban, mint a rendelkezésére bocsátani testemet és lelkemet egyaránt, hogy szeressen, kényeztessen és vigyázzon rám. Utóbbiról azonban tudtam: hiába ígéri, képtelen volna rá, ezért – gyakran kínkeservek árán – regulában tartottam a szenvedélyt, hiszen nem egy folyton drogmámorban úszó, megbízhatatlan srácnak terveztem odaadni a szüzességemet. Még akkor sem, ha minden porcikámmal kívántam őt. Biztos vagyok benne, hogy nekem nehezebb volt nemet mondanom, mint neki teátrális kitörésekben azt hallani: mégis ő a listavezető.

Aztán bekövetkezett az a szörnyűség, amely mindkettőnk életét a feje tetejére állította: Maja és Leon szerelme végzetes kimenettel zárult. A tragédia hatására Anton a poklok poklát megjárva bebizonyította, hogy élni akar, ezért minden tekintetben búcsút intett a szernek. Akaratereje számomra is elég bizonyíték volt ahhoz, hogy elhiggyem: velem akar élni.

Szenvedését látva, sőt, közben a kezét szorítva, én is megtanultam, mit jelent a feltétlen szeretet. Életemet átértékelve otthagytam az Ördögöt, és immáron Anton mellett, egymást támogatva, álomtéglaikból kezdtünk közös jövőt építeni.

Mentális érettségem egyik első lépéseként megbékéltem Lulu és Pedro szerelmével. Beláttam, párosuk egyetlen zavarba ejtő tulajdonsága, hogy olyan őszinte hűséggel szeretik egymást, amiről sok heteroszexuális pár csak ábrándozik. Igaz, kapcsolatunk Luluval nem alakulhatott tipikus apa-lánya kötődéssé, inkább amolyan baráti lett, aminek egyik jele, hogy a becenevén szólítom, ám mindez mit sem változtat a tényen: Pedróval mindketten a szüleim. Ők neveltek fel engem, és adtak nekem egy erős erkölcsi alapot, amelynek köszönhetően nem kallódtam el, pedig én mindent megtettem ennek érdekében.

- Jaj, mindig megfeledekzem erről az Anton fiúról...! – mímél szórakozottságot Lulu. – Talán azért, mert a szerelmednek sokkal nagyobb a füstje, mint a lángja. Pont, mint egy középiskolás kapcsolatban. De hát végtére is nem egy férfival élsz együtt, hanem egy gyereket nevelsz.

- Most, hogy mondod... Lehet, hogy ezért olyan virgonc az ágyban, mert még lelkes fiúcska? – vigyorgok kacéran a FlatFitness bejáratához érve.

Lulu zsigeri ellenszenvet táplál Anton iránt. Félt tőle, amiért – szerinte – nincs rendes munkája, és mert mégiscsak bűnözővér csörgedezik az ereiben. Persze felhánytorgathatnám apámnak az összes, gyerekkoromban a toleranciáról végighallgatott okítását, de nem teszem, hiszen szerencsére a véleményformáláson kívül nem próbál beleavatkozni az életembe. A civakodás helyett pedig van egy sokkal hatékonyabb módszerem arra, hogy lepöccintsem a témáról. Tapasztalataim alapján a melegek többsége szereti ugyan kipletykálni a pasikat, Lulu mégiscsak az apám, és melyik apa hallgatná szívesen a lánya intim viszonyairól szóló

beszámolókat? Persze nyilván találni hasonlóan aberrált fazonokat, de Lulu elméje egészséges: amint szóba hozom a szexuális életemet, gyorsan témát vált. Ahogy most is.

- Térjünk vissza inkább a csokoládéhoz... - köszörüli meg a torkát, én pedig elégedetten vigyorgok, amiért sikerült elriasztanom. Ez a módszer a házassági meghívóimig biztosan kitart. - Szeretném, ha megmutatnád, te képes vagy megvalósítani mindazt, amit neki nem sikerült.

Lulu nagyon ritkán emlegeti keresztnévén az édesanyámat. Mintha a Rózsa név az élete legérzékenyebb korszakát rejtő doboz fedele volna, amelyet ha felnyitna, kipattanó bohócként szemberöhögné a múltja. Szüleim együtt kezdtek táncolni, majd a vasfüggöny lehullása után közös, világjáró társulat alapításán fáradoztak, ezáltal a magánéletükben és a munkájukban egyaránt elválaszthatatlanokká váltak. Közös cél, közös életszemlélet, közös jövő - vesztül romantikus. Lulu a társulat vezetőjeként hosszú távon saját színházról álmodozott, amelyet a szakmai körökben egyre elismertebb édesanyám tehetségére alapozott volna. Anyunak világszínpadokat jóstoltak, és azt mondták róla, hogy Isadora Duncan típusú magasságokig szárnyaló tehetség lakozik benne. Aztán, ahogy egyik napról a másikra a családja életéből, úgy a táncos körökből is szó nélkül kilépett, és ezzel az összes, hozzá köthető álmodot ripityára törte. Mindezek ellenére Lulunak soha egy rossz szava nem volt az édesanyámra, meg sem kísérelte rá irányítani gyerekkori gyűlölködésem célkeresztjét. Mi több, mindig a lehető legnagyobb tisztelettel beszélt róla, valószínűleg ennek köszönhettem, hogy bár elhagyott, és még ünnepnapokon sem nézett felém, csodálva rajongtam a sugárzó, mégis fájdalmas tekintetű, törékeny táncosnőért, akivel külső vonásainkban kísértetiesen hasonlítunk egymásra. Mindössze az általam kincsként őrzött videofelvételek, fotók és hátrahagyott ruháimaradtak nekem belőle. Egy vörös selyemsál még most, huszonekét év távlatában is sejteti jellegzetes parfümje illatát.

A személyes tárgyain felül a táncszeretet jelenti az egyetlen biztos, édesanyámhoz fűző köteléket. Kötődés - furcsa, befolyásolhatatlan és gyakran viszonzatlan érzés. Hogyan kötődhetek valakihez, akit nem is ismerek? Aki olyannyira nem kötődik hozzám, hogy egy gyűrött képeslap nem sok, annyit sem küld nekem... Ahogy teltek az évek, egyre többször merült fel bennem a kérdés, hogy örömmel fogadnám-e, ha gyerekkori fantáziálásomat valóra váltva, egy nap anyu bekopogtatna hozzám. Vagy haragudnék rá? Megérthetném-e valaha az indokait? Egyáltalán emlékszik rám? Talán szégyelli, hogy elhagyott, és nincs bátorsága felkeresni? Ma már nem kutatok válaszok után, csak teszem, amit a szívem diktál: kötelességem helyrehozni mindent, amit ő elrontott. Lulunak meggyőződése, hogy velem színpadra állhat az egykori terv, a Pillangókisasszony című, Puccini operaváltozatában népszerűvé lett történet táncszínházi adaptációja. A pillangó és a herceg című átírat ötlete, illetve történetváza az édesanyám fejéből pattant ki, és ő játszotta volna az egyik címszerepet. Vajon készült valaha bármilyen színházi előadás több mint húsz éven keresztül?

- Megcsináljuk! - biztosítom elcsukló hangon apámat, és máris lelkiismeret-furdalásom támad a csaknem teljes egészében befalt Snickers miatt.

- Büszke vagyok rád, kicsikém - Lulu lágy hangja nem segít könnyeim visszaszorításában. Egy csepp már ki is gördült, és sűrűn pislogok, hogy a társait megfékezzem.

És ekkor valami összetörik - nem bennem, hanem körülöttem. A hang, a fitneszterem bejáratához közeli teakonyhából érkezett, most pedig olyan neszezés hallatszik, mintha valaki a járólapon szétszóródott üvegcserepekkel babrálna. De ez képtelenség! Az utolsó két vendégtől, a Lélektáncon összeismerkedő szépkorú pártól másfél órája búcsúztam el, utánuk pedig biztosan kulcsra zártam a bejáratot. Sőt, azóta újabb másfél óra telt el, míg a Luluval közös előadásra próbáltam. Szóval vagy hallucinálok, vagy... betörő jár az edzőteremben? Esetleg egy szokásaimat kileső kukkoló settenkedik idebenn?

Élénk a fantáziám.

- Most leteszem - suttogom, és hallom ugyan, hogy Lulu rémült faggatózásba kezd, bontom a vonalat.

Néhanapján, amikor a többi lánytól elszakadva távoztam az Ördögből, a szokásosnál is elővigyázatosabbnak kellett lennem. A vendégek között estéről estére megfordultak kétes alakok, nem kockáztattam, hogy valamelyikük kövessen, és egy sötét sikátorban a torkomnál fogva a falhoz szorítson. Mindig tartottam magamnál paprikaspray-t, a tapasztaltabb lányok pedig azt javasolták, mielőtt

kilépnék a bárból, pötyögjem a mobilomba a segélyhívó számát, és tartsam az ujjamat a tárcsázás gomb fölött. Utóbbi tanácsnak ezúttal is a hasznát vehetem, bár mire a rendőrség kiszállna a FlatFitnessbe, engem akár agyon is verhetnek. Szóval vagy gyáván kimenekülök, és a folyosóról hívok segítséget, vagy keresek egy a spray-t pótló, önvédelemre alkalmas... A falnak támasztva megpillantom a recepciós lány teniszütőjét. Rika soha nem teniszezett ugyan, kiszemelt szívtiprója azonban a sportág megszállottja. Először kiröhögtem az ismerkedős ötletért, ezúttal azonban kifejezetten örülök a beszerzett ütőnek.

Óvatos léptekkel haladok a teakonyha felé, cipőm alatt nyikorog a recepciós padlózatát fedő parketta.

- Ki van odabent? - kérdezem, de választ nem kapok. - Bárki is az, lépjen elő feltett... Nem, inkább... a tarkó mögött összekulcsolt kézzel!

Komikusan festhetek, amint egyik kezemben „élesített” telefonnal, a másikban egy teniszütőt lengetve, dadogva játszom a vagányt, közben pedig úgy lopakodom a teakonyha felé, mintha valójában én volnék a bűnöző. És az mennyire mókás lesz, amikor a helyiségbe lépve egy a több száz éves múltra visszatekintő épület padlásteréből éjszakai portyázásra indult egérrel nézek majd farkasszemet. Vagy valamelyik nyitva felejtett ablakon a hűvös éjszaka elől beszökött macskát kapok rajta... Vagy bármit... A lényeg, hogy hívatlan látogatóm biztosan nem ember. Az önnyugtató egészen addig válik be, míg résnyire nyitom a helyiségbe vezető ajtót, és megpillantom az odabent tartózkodó ember árnyékát.

Egér, mi? Hülye!

Hogy meglepetésként érje, feltépem az ajtót, és ugyanazon lendülettel, az ütő hálózott lapjával elvakultan püfölni kezdtem a betolakodót.

- Basszus, ez fáj! - ordít rám az ismerős hang.

- Szofi? - lihegem, és a felszálló adrenalinod ellenére sem hiszek a szememnek.

A lány cseppet sem idegen, a Lélektánc egyik állandó vendége, de az ottléténél mélyebben megdöbben, hogy mindössze egy falatnyi bugyiban áll velem szemben. Miközben az egyik kezével reflexszerűen eltakarja a mellét, a másikkal pedig kapkodón igyekszik megszabadulni hatalmas fejhallgatójától, én felidézem a vele kapcsolatos, utolsó emlékeimet. Szofi ma este is megjelent a foglalkozáson, és feltűnt ugyan, hogy a szokásosnál zárkózottabban viselkedett, de esélyem sem adódott rákérdezni, mi lelte, mivel az óra végén elsőként távozott a teremből. Pedig akkor talán már kérdés nélkül is tudnám.

- Mi a francot keresel itt éjnek évadján csaknem teljesen pucéran? - mordulok rá, és igyekszem az előtt megszakítani a segélyhívó tárcsázását, hogy az kicsöngene.

- Ennivalót - nyögi zavarodottan. A nyakába csúsztatott fejhallgatóból rockzene recseg.

A földön szétszóródott üvegcserepek között megfonnyadt salátaleveleket, répakarikákat és zabbundában kisütött csirkemellet látok. Olyan menü, amelyet a recepciósunk, Rika a fogyókúrája alatt ebédre fogyaszt. Vagyis nem olyan, hanem pontosan az a menü. Ezek szerint Szofi éppen azon volt, hogy megdézsmálja a hűtő tartalmát. Éjjel. Monokiniben. Örület.

- Nem a konyhában, hanem az edzőteremben mit keresel? Rég vége van a foglalkozásnak - igyekszem megfejtetni a rejtélyt.

Szofi válasz helyett alsó ajkába harap. Meglep. A lány velem egyidős, mégis igyekszik minden körülmények között érett nőként viselkedni. Öltözéke túlzón elegáns, sminkje erős, mozdulatai kecsesek, szúrós tekintete pedig - akár egy lándzsa - távol tart, felnyársal és térdre kényszerít. Most mégis a tetten ért, vásott kölykök durcásságával bámul maga elé, és véletlenül sem nézne a szemembe. A többszörösen szurreális helyzetet aztán egy abszolút indokolatlan kérdéssel tetézi.

- Az egy Snickers? - mutat a farmerzsebemből kikandikáló csomagolásra. Bólintok.

Mielőtt csapnivaló, noha annál bátrabb biztonsági őrré avanszáltam, a zsebembe tuszkoltam a csokoládém maradékát.

- Nekem adod? Éhen halok - még mindig nem néz rám.

- A tied, ha elmondod, mi folyik itt. Áll az alku? - miután beleegyezően bólint a kezébe nyomom a néhány falatnyi édességet.

Olyan elánnal tépi fel a papírt, mint aki legalább egy hete nem evett. Ahogy a csokoládé olvad a szájában, úgy terül szét pirosposzsgás arcán a megkönnyebbülés. Hullámos, természetesen is vörös hajtincseit festékekkel még

tüzesebbre színezte, fehér bőrével, arcpírjával és telt ajkával olyan, mintha Botticelli róla mintázta volna a Vénusz születését.

- Szóval... - töröm meg a csendet, miután lenyelte a csokit. - Hogy jutottál be a zárt ajtón?

- Úgy, hogy nem mentem ki rajta - válaszolja, és végre rám pillant.

Mindig gőgös, smaragdzöld macskatekintete ezúttal vízenyős, ez pedig számomra sok mindent megmagyaráz.

Szofit egyedül nevelte az édesanyja, majd amikor az asszony hosszan tartó betegség után elhunyt, az akkor tízéves kislány intézetbe került. Nagykorúsága első évében jelent meg debütáló verseskötete, amelyben szókimondó, erotikus költemények kaptak helyet, és amely a témája ellenére hosszú hetekig vezette az eladási listákat. Sőt, az egyik költeményét megzenésítették, a dal slágerré vált. Értelmiségi körökben ígéretes tehetségnek tartották, ám második, két esztendővel később publikált kötetére már a kutya sem volt kíváncsi. A lírának egyébként is esetleges a divatja, ráadásul a kritika is lehúzta: csak ismétli önmagát, továbbá polgárpukkasztással zsonglőrködő bohócként jellemezték. Szofi azonban a mai napig kapaszkodik a Lapedóvágyak akrobatái sikerébe, hiszi, hogy egyszer újra a csúcsra törhet. Élete egy cseszett nagy inspirációkeresés, amelyhez néha drogokat is segítségül hív, és le merném fogadni, hogy most is fel- vagy elszívott valamit.

- Miért nem? Otthon nem tudtál betépni? - a tőlem szokatlanul éles kérdés a pillanatba hasít.

Általában finomabbra hangoltan társalgok, de túlon túl fáradt vagyok ehhez az agyrémhez. Szofi tekintetében könnyek gyűlnek, és megtörik.

- Nincs hol laknom.

4

LAURA

- Na, ne szórakozz velem! - köszörüli sóhajtozástól kiszáradt torkát Laura. A férfi göndör fürtös hajába túr, hogy nyirkos ágyékához irányítsa fejét.

Hihetetlen, hiába a tapasztalat, a férfiak érettségük bármely szakaszában képesek félreérteni a női igényeket. Jelen esetben a pasas néhány perce még úgy esett neki, mintha hónapok óta éheztetett kannibálként kívánná felfalni, majd amint a bugyijához ért, rejtélyes oknál fogva megszelídült, és textilszaggyal helyett gyengéden csókolgatni kezdte a belső combját.

Ki érti ezt? Ha már egyszer felhúzta, minek akarja újra felizgatni? A gyengéd puszik a rávezetés kellékei, egy begerjesztett nő nem vágyik másra, mint a férfi: finomkodást mellőző, szemérmetlen aktusra.

Hagyja, hogy a férfi a lehető legselesebb terpeszbe feszítse szét a lábát, majd amikor a nagyajka végre összezsúkolódik a forró szájjal, a nyomozónőből fékezhetetlen elánnal szakad fel az élvezet. A fürge, nedves nyelv oly jóízűen táncol a csiklója körül, mintha odacsöpögtetett, édes szirupot nyalogatna róla. Először csak épphogy érinti a bőrt, majd egyre határozottabban feszül neki újra és újra.

Aztán szívni kezdi.

Atyaég! Atyaég! Atyaég!

Laura nyüsztő hangot hallat, ezért megelőzvéen, hogy sikoltozós élvezésével felverje az egész házat, saját öklébe harap.

- Kapcsoljunk villanyt. Látni akarlak, ha már kiteped a hajam! - hörghi a férfi közvetlenül Laura nyílásába.

A nyomozónőnek megtetszik az ötlet, máris nyújtózkodik az éjjelszekrényhez, de a fogadáson elkortyolgatott pezsgőtől, illetve az otthon rátöltött vodkától váratlanul szétcsúszik előtte a szoba, és elvesíti a mozdulatot. A padlóra rántott éjjeli lámpa csörömpölve ripityára törik. Íme, a kis kaland számlájára írható első veszteség.

- Cessze meg! - horkan fel a férfi.

- Mocskos a szád! - Laura kacéran mosolyogva megpaskolja partnere arcát.

- Mocskos vagy mocskosan ügyes? - a pimasz kérdés hallatán a nyomozónőnek csodálkozóan felszalad a szemöldöke.

Milyen eszes.

Milyen bátor.

Milyen...

Ha le kellene írnia, milyennek látja a férfit, egy szóval jellemezhetné: homályosnak. Látása becsicscentve, a derengő félhomályban nem éppen a legtisztább. Természetesen a fickó jóképű, különben nem engedte volna az ágyába, ám ennél pontosabb jellemzésre jelenleg alkalmatlan. Főleg, hogy az ingerektől eltelve egészen más személyt képzelt a helyébe...

- A lényeg, hogy jó lesz vigyáznod, mire használod a szád, mert egy rossz szó, és a rendőr néni megbüntet!

Fogalma sincs, miért viselkedik úgy, mint egy poros pornófilm dominája. Talán abban az illúzióban lebegve, hogy ő tette magáévá a férfit, nagyobb eséllyel lesz képes másnap tükörbe nézni. Hiszen mégiscsak egy idegennel hempereg, ami nincs rendjén.

Nagyon nincs rendjén.

- Féltsem a seggem a gumibotodtól? - kérdezi a férfi, majd egy kipukkanó nevetéssel folytatja: - Vagy egy életre magadhoz bilincselsz?

Az illúzióromboló kacaj az alkohol okozta zúgás és a vágy zsidongása ellenére is tisztán visszhangzik Laura fülében. Egy életre magadhoz bilincselsz? Butaságot beszél, aminek nyilvánvaló oka, hogy lassan egy perce - azaz túlságosan régen - szabad a szája.

Azzal, hogy a lámpát lerántotta, a hangulatot is kettétörte, Laurának tehát jó háziasszonyként muszáj feltalálnia magát, és ha a vendég az imént fényt óhajtott, neki kutya kötelessége csiholnia. Ráadásul izgatja az ötlet, hogy a folytatást minden érzékszervével figyelemmel kísérhesse.

- Add a tabletemet!

- Minek?

- Csak add! - parancsol a nő, majd válaszol a férfi egy fel sem tett kérdésére: - Az éjjeliszekrényen!

A táblagépet tavaly karácsonyra kapta az anyjától, néha e-könyvek olvasására használta, de leginkább csak porfogóként vándorolt körbe a lakásban. Most azonban spicces leleményességében eszébe villant a készülék egy korábban felfedezett és eleddig feleslegesnek tartott tulajdonsága. A lámpa halálbukfencéből okulva különösen óvatosan forgatja a masinát, hiszen az még józanul is folyton kicsúszott a kezéből. Végül megtalálja a kamera applikációt, majd a gép hátoldalába szerelt vaku fénye könyörtelenül a szobába gyúlt sötétségbe hasít.

- Ideje, hogy süketelés helyett ismét valami hasznosat tegyél a száddal! - Laura mostanra különös izgalmat lel a dirigálásban.

A kifejezetten jóképű férfi tekintetében komisz lelkesedés villan, és a különböző testnedvektől csillogó ajkával visszavándorol oda, ahol éppen a legnagyobb szükség van rá. Miközben a korábbi produkcióján is túlszárnyaló gyakorlottsággal kényezteteti Laura legérzékenyebb pontjait, égkék szemével az optikába pillant, homlokán férfias ráncok gyűlnek. A nő beleborzong a jeges, mégis falánk tekintetbe, és úgy bámulja a gép kijelzőjén keresztül, mint akit megdelejeztek. Aztán egy óvatlan pillanatban a férfi vastag ujja becsúszik a nedvekkal síkosított vájatba, és mintha térképet követne, rögtön Laura örömpontjára tapint.

- Atyaég! - veti hátra fejét a nyomozónő, majd a kéjhullám apadásakor, kontrollálatlan nyögéseiből fakadó, halovány szégyenérzetét palástolva, sóhajtva hozzáteszi: - Isten hozott idebent!

- Olyan szűk vagy, mintha le akarnád harapni az ujjam! - tesz egy újabb, ezúttal igazán arcpirító megjegyzést a férfi. - Húsevő!

Laura egy pillanatra eltűnődik azon, mennyire keskeny az izgatót és az undorítót elválasztó határmezsgye, de a szeme sem rebben. Lehet, hogy a testét érő, legapróbb kényeztető ingerekre is szokatlanul hevesen reagál, a mentális ingerküszöbe magasabban van, mint azt a göndör fürtös gondolná. Igaz, zavarban érzi magát, ez azonban nem a férfi incselkedése, hanem sokkal inkább a saját, buja gondolatai miatt van. Izgatja a nyáltól, valamint a nedvességétől csillogó borosta, majd a ki-be csúszkáló ujjakat követő, elmélyült tekintet.

Mikor vált ennyire élvezeteggé?

A kérdés költői, hiszen világéletében kedvelte a szex szabadosabb formáit. A piszkos fantázia is része lehet annak a halomnyi maszkulin jellemvonásnak, amely annak idején arra ösztönözte, hogy rendőrnek álljon. Vagy talán minden nőben ott szunnyad a szexuális ragadozó, amelyet a társadalmi elvárások gyerekkorban megszelídítenek, és amelyet csak egy könnyen az életére törő,

veszedelmes szerető tud felébreszteni? Például valaki olyan, mint akit Laurának másfél éve, a saját testi épsége érdekében az ágy rúdjához kellett bilincselnie?

Nem!

Nem!

Nem!

El kell terelnie róla a gondolatait!

- Dugj meg! - Laura utasításán áttetszik a könnyörgés. - Most azonnal!

Szüksége van arra, hogy végre megdugják. Nem, még véletlenül sem szeretkezni, hanem dugni akar. Az élet az elmúlt hónapokban többször alaposan megszívatta, sokszor és sok mindent lenyeletett vele, így most itt az ideje, hogy végre neki is jó legyen. Cifra gondolatai közé beszivárog a közelmúlt összes sara, a felmondása, a bunkó exvőlegénye, a szemétláda Lengyel Dávid, a haldokló vállalkozása, valamint a feje búbján trónoló, fontoskodó anyja.

Vajon ezeket a nyugóket kidughatja magából?

A göndör fürtös felegyenesedik, és a bokájánál szorítva derékszögbe állítja, majd szoroson összezárja a nyomozónő lábát. Laura csupasz lábszára a férfi felsőtestének simul, az égkek tekintet a lábujjai közül néz vele farkasszemet.

- Könyörögj érte! - a férfi makkja a nő szűk hüvelyének feszül.

Laura éppen válaszolna, de a férfi beléfojtja a szót azzal, hogy ajka közé szívja, majd szopogatni kezdi mindkét nagylábujját.

Ez meg mi a fene?

A csiklandozó érzéstől a nyomozónő szíve szerint hangosan felröhögne, ehelyett egyszerűen elhúzódik, majd a benne lakozó uralkodónőt szabadjára eresztve, terpesztve várja a férfit. A göndör fürtös Laura fölé emelkedik, az ágyra csúszott táblakép vakujának rideg fénye erőszakos árnyakat fest csalódott ábrázatára. Arcukat néhány milliméter választja el egymástól, a férfi lehelete szexszagú. Meg akarja csókolni, a nő azonban elfordítja a fejét.

Ez pusztán szex. Egy vibrátorral sem csókolózik az ember lánya.

- Ne érzélgősködj, hanem dugj meg! - közli, és a nyomatékosság kedvéért beleharap a feje mellett cövekelő izmos alkarba.

- Húsevő - sziszegi fölényeskedő mosollyal Laura fülébe a férfi.

A nyakát cirógató forró lehelettől lúdbőrzik, hüvelye, akár egy szirmai bontott, harmatcseppes virág, befogadón várja a férfit. Úgy dönt, ha szavakkal nem értik meg egymást, a testével magyarázza el: ebben a felállásban csak főnökasszony létezik. Csípőjét emeli, hogy felnyársalja magát, a férfi azonban gyorsabb, és alkarjával a nő lágyékára nehezedve az ágyhoz szögezi.

- Kérd szépen! - a férfi sustorgása mint pattanó szikra lobbantja lángra a nő vágyakozását.

Laura szexuális éhsége egyre emésztőbb, lába között lüktet a vágyakozás, ám moccanni sem bír.

- Dugd belém a farkad! - követeli jól tagoltan a nő, majd mind a tíz körmével végigszánt a férfi hátán. Aztán nyájasságot mímelve hozzáteszi: - Kérlek!

A férfi lehunyta szemmel, feszülő izmokkal hagyja, hogy az inger végiggördüljön a bőre alatt. Laura már azt gondolná, megnyerte a dominanciaharcot, amikor vaskos ujjak kulcsolódnak vékony nyaka köré.

- Azt mondtam, kérd szépen! - a pasas egyébként rideg tekintete túlhevült acélként izzik. - Szólíts a nevemen!

És Laura, az este folyamán átélt, összes szégyentelen pillanat ellenére ekkor érzi magát először igazán kínosan: nem emlékszik a pucéran fölé tornyosuló fickó nevére. Biztosan megkérdezte, ő pedig nyilván válaszolt, de a nő jelenleg azt sem tudná pontosan felidézni, miként jutottak a Millennium Event Center lépcsőjétől a lakásáig, onnan pedig az ágyába.

- Kérlek, dugj meg, te... - pironkodó magyarázkodás helyett a legkihívóbb tekintetével szuggerálja a férfit. - Rohadék!

HAT NAPPAL AZ INCIDENS ELŐTT

2015. február 8., vasárnap

A problémák előli menekülés egy olyan verseny, amelyben sosem nyerhetsz!

ANTON

- Nem! - Anna határozott, kacagásban tör ki: - Azt gondoltad, hozzámegyek egy gyilkos öccséhez?

Lelkesedéstől fénylő mosolyom lefagy, térdelésből csigalassúsággal, ejtett vállal emelkedem két lábra. Kényszeríteni sem bírom magam, hogy Anna szemébe nézzek. Orromat facsarja a megalázottság keserősége. Hiába minden ellenkezés, kicsordul a könnyem.

- És látod, mennyire nyámnyila vagy? - gúnyolódik rajtam Anna. - Nekem férfira van szükségem, te azonban egy gyenge, jellemtelen élősködő vagy!

Rémálomból forró csókra ébredni olyan, mint amikor egy haverod rossz hírt közöl, majd a kétségbeesett pofád láttán felnyerít, hátba ver, és bevallja, csak ugratott. Első reakcióként legszívesebben - hogy soha a bűdös életben ne jusson eszébe hasonló tréfa - szájba vernéd a seggfejet, a következő pillanatban pedig már te is röhögsz, mekkora balek voltál, és hálálkodszt az istenednek az üdítő valóságért.

Fellélegzem, mellkasomat lassan eresztí a szorongás, és Anna samponjának friss, zöldalmaillata mosolyt fakaszt belőlem.

- Csaló vagy! - dűnnyögöm a mentolízú csókba. - Megint kiszöknél letusolni. Fogat is mostál. Én meg szőrös, és olyan bűdös vagyok, mint egy kocsma klotyója.

- Felizgat az izzadságszagod. A borostád csiklandozása pedig végképp - szuszogja mosolyogva.

- Csiklandozás? - simítok végig tenyeremmel az államon, nem vagyok egy szőrös típus, de... - Ez erős, férfias borosta.

- Hát persze... - alsó ajkamba harap, majd dűnnyögve hozzáteszi: - Pihécskék.

Felzisszenek az arcomba hulló, illatozó hajtincsek függőnye alatt. Kihasznlva, hogy Anna a csípőmön trónolva ébresztett, végigsimítok csupasz lábszárán, majd a combját cirógatva a hálóinge alá jutok, és a fenekébe markolok. Csupán a ténytől, hogy nincs rajta bugyi, megmerevedem. Mindössze egy vékony takaró választ el attól, hogy belé hatolhassak. Úgy lűktet a farkam, hogy az szinte már fáj. Mennyi időbe telt? Egy perc sem kellett, és még a lélegzetem is reszket izgalomban.

- Rémálmod volt? Csikorgattad a fogad - valódi aggodalmat látok a szemében.

- Álomban is rád fenem a fogam, Bimbi! - válaszolom teljes komolyságot erőltetve arcomra.

A rossz szóvicc hallatán felkacag, és mosolya szegletében megjelenik a gödröcskepár, amelyet hátralévő életem folyamán, hogy soha el ne tűnheszen, mint a szemem világát, őrizni fogok. Olyan imádni valóan édes, hogy én sem bírom ki vigyorgás nélkül. Jókedvében - legnagyobb sajnálatomra ahelyett, hogy a takaró alá bújna - lefordul rólam, és magzatpózba kuporodva a korai napsugarakban ragyogó, kék tekintetével figyel. Az én vadmacskám most kiscicaként gömbölyödik mellettem.

- Tippelj, a fogcsikorgatáson felül honnan tudom, ha rémálmod volt! - cuppant egyet. - Egy olyan jel, aminek én kifejezetten örülök.

- Örülsz, ha rémálmod van? - én is az oldalamba fordulok, mutatóujjammal végigsimítok puha arcbőrére.

Kacsint, és az ágyékomnál dudorodó takaróra sandít.

- Mert akkor biztosra vehetem, hogy valóban én izgattalak fel ébresztéskor, és nem valami kis rűfkével enyelegetél álmodban.

Kócos hajjal, rajzfilmfigurás hálóingben és kialvatlan tekintete ellenére is olyan elbűvölő, mint egy hercegnő, de kikérné magának, ha ezzel hízelegnék neki, ettől pedig még szexibbnek találom. Öt évvel ezelőtt csak reménykedtem, hogy találhatok magam mellé egy olyan lányt, akivel az összes sejtünkben tökéletesen passzolunk. Aki rendes, értékes és mégis ott lobog benne a csintalan, fékezhetetlen tűz. Aki bebizonyítja: annak ellenére sem vagyok önző

seggfej, hogy alkalmi szeretőim a reggeli távozáskor rendszerint ezt vágták a fejemhez. Akinek törekenysége törődésre ösztönöz, aki mellett ébredni nem teher, akinek a csókjába minden porcikám belebizsereg, és akivel szexuális igényeinkben is azonosan, gátlások vagy szégyenérzet nélkül élvezhetjük a gyönyör színeit. Aki kézen fog és kirángat a sötétségből. Akivel amellet, hogy egymásból táplálkozunk, mégis szabadnak érezhetem magam. Aki miatt meghalnék, ha elveszíteném.

- Későn értél haza - jegyzem meg még mindig tompán az este folyamán elfogyasztott néhány üveg sörtől.

- Nézzenek oda! Erős Anton, csak nem féltékeny vagy?! - döbbenetet mímelve vigyorog.

Ismer, belém lát, sőt, gyakran az előtt fogalmazza meg érzéseimet, hogy azok bennem letisztázódnának. Ha akarnék, se tudnék hazudni neki. Igen, kibaszottul félek, hogy egy gazdag faszkalap meglátja benne mindazt, amiért én odavagyok, és kiveti rá a hálóját. És igen, attól is kibaszottul félek, hogy ezzel egy időben felteszi magának a kérdést: mit keres egy macskajancsi mellett, amikor jobbat is kaphat. Azonban ahelyett, hogy mindezt bevallanám, elvörösödöm.

- Igen, féltékeny vagy! - majd mintha ez díjazandó volna, szájon csókol.

Féltékenység? Pejoratív kifejezés, az emberek általában jellemhibának könyvelik el. Fogalmazzunk inkább úgy, vigyázok arra, ami az enyém. Sokan ítélkeznek a világról, amelyben szocializálódtam. Azt mondják, erkölcstelen, pedig valójában éppen a tisztelet alapjaira épül: tisztelem a másét, így elvárom, hogy tiszteljék az én tulajdonomat is. Az arany szabály megszegői háborút indítanak; aki megkísérli rátenni a kezét arra, ami - ez esetben aki - az enyém, annak az Isten kegyelmezzen! És nagyon úgy fest, érzésem nem is egyoldalú.

- Azt hiszem, az álmomban felbukkanó rüfkéket emlegetve, a mai féltékenységi versenyt te nyerted, Bimbi! - Anna szégyenlősen elmosolyodik, én pedig témát váltok. - Aggódom érted. Látszik, hogy fáradt vagy.

- Szarul nézek ki? - zabálni való, ahogy a sértődöttet játssza. Minden bizonnyal beteg az agyam, de felizgat, amikor kislányosan ártatlannak mutatkozik. Ilyenkor kedvem szottyán megmutatni neki, milyen kemény a világ.

- Neeem... - kijelentésemmel ellentétben ördögi vigyorral, helyeslően bólintok, Anna pedig a vállamba bokszol. Elkapom a kezét, és megcsókolom az öklét. - Alig aludtál az elmúlt néhány napban, tegnap későn értél haza, már ébren vagy, ma próbád lesz, este pedig megint dolgozol...

- Mindig is ennyire szexi, összefirkált személyi asszisztensre vágytam - örvendezik, és szabad keze mutatójának hegyével végigsiklik a karomra tetovált angyalszárny kontúrján.

Igyekszem a legszigorúbb tekintetemmel sújtani.

- Kihajtod a lelked! Muszáj pihened!

És velem is tölthetnél egy kicsit több időt - teszem hozzá magamban. Micsoda szerencse, hogy a kettő történetesen végezhető azonos helyen és időben... Mintha magamhoz bilincselném, a csuklója köré fonom az ujjaimat.

- Azt hiszem, szobafogságra kell ítélnem a hölgyet. Kiabálhat segítségért, de Poloska már bömbölteti a szappanoperáit, senki nem hallja majd a jajveszékeléseit!

Gondterhelten felsóhajt.

- Emlékszel Szofira?

Anna bilincsbe vert kezét puszilgatva hirtelen fogalmam sincs, hogy kerül közénk, és mihez kellene kötnöm a Szofi nevet. Először önkéntelenül is a féltékenységéhez kapcsolom, mert eszembe jut, hogy az egyik excsajom, a Hogyan veszítsünk el egy pasit 10 nap alatt című film alapján Szofia hercegnőnek becézte a farkamat. De Anna erről nem hallhatott, egészen biztosan másra gondol. Szofi lehet a recepciós a FlatFitnessben? Vagy Lulu társulatának jelmeztervezője? Esetleg a szomszéd évente egyszer felbukkanó, ribanc lánya? Nem, nem és nem. Amikor éppen megkérdezném, ki a fene az a Szofi, beugrik: szenteste elkísértem Annát a Lélektánc ünnepi összejövetelére, ahová a semmiből betoppant egy ismeretlen, zaklatott lány. Anna ahelyett, hogy elküldte volna, a dilisekkel magamra hagyva, hosszas beszélgetésbe elegyedett velem. Kiderült, Szofinak hívják, elhagyták és költő. Világéletemben azt gondoltam, a verseket fogalmazók kivétel nélkül szemüveges, kuka-mulya bölcsészek. Szofi azonban csinosan öltözködik, ápolt, és úgy viselkedik, mint egy dáma. Nem tagadom, az Anna előtti időkben, annak ellenére is biztosan megdöngettem volna, hogy tudom,

flepnis. Teli szájjal minden nő elviselhető, nem igaz?!

Gyakran elragadtatom magam, és képes vagyok olyan aljasságokat mondani, vagy tenni, amivel az emberek lelkébe gázolok. Annát is többször megbántottam már, szóval jobb lesz, ha megzabolázom a nyelvem, mielőtt a kis védenccel kapcsolatban meggondolatlan kinyilatkoztatásra vetemednék. Még a végén szexmegvonás lenne a büntetésem, azt pedig nyilván nem akarom. Szóval mindenféle megjegyzést mellőzve bölintok: beazonosítottam a Szofi nevet.

- Tegnap rajtakaptam, amint zárás után a FlatFitnessben drogozott - húzza el a száját.

Lesütöm a szemem.

Annának a drog vörös posztó. Jó, mindkettőnknek nyomós oka van rá, hogy megvessük a kábsszert, közvetett módon ő a legjobb barátnőjét, én pedig a bátyámat vesztettem el miatta. Tragikus és kibaszottul fáj, de nem élhetünk örökké a tragédia árnyékában. Anna azonban ezt másképp gondolja, görcsösen kapaszkodik a múltba, és mint valami önkéntes angyal, ha függőbe botlik, a szárnya alá fogadja.

Tulajdonképpen mindenkit a szárnya alá fogad..

De ennek véget kell vetni, hiszen csak ebben a kibaszott városban annyi drogfogyasztó él, hogy Dunát rekeszthetnék velük. Ráadásul a legtöbbször csak a szája jár, hiszen eszük ágában sincs lemondani a mámorról. Lehet, hogy egy halálközeli élmény megrendíti őket, de az esetek többségében mindössze fogadalmakat hallani, mert érdemi változtatásra képtelenek. Én már csak tudom. Két éve még szerény személyem szolgált ki egy részüket... És éppen két éve, hogy az éjszakai életben csak szentháromságként emlegetett módon kiszálltam, leszoktam, és továbbléptem. Sokan azt gondolják, az első kettő a leginkább emberpróbáló, de tévednek. Új életet kezdeni, és még véletlenül sem visszafordulni a legnehezebb.

Rendben, Anna közbenjárásával sikerült letennem a szert, de nem a pátyolgatása, hanem a szerelme ereje segített kibotorkálni a sötétből. Másba pedig ugyebár nem lehet szerelmes. Ő csak az enyém. Örökké az enyém.

- Mit használ? - próbálok a Szofi-téma iránt érdeklődést mutatni.

- Fűvet - válaszol, közben továbbra is a karomra varrt angyalt cirógatja.

Elnevetem magam.

- Esküszöm, tisztára úgy hallottam, mintha azt mondtad volna, hogy fűvezik - megjegyzésemben a tervezettnél is több cinizmus vegyül.

- Ne bagatellizáld! Úgy érzem magam, mint egy zsémbes öregasszony. A fű is drog, ti is azzal kezdtétek a bátyáddal - mér lelkemre övön aluli ütést, majd értetlenkedve kérdezi: - De miért a drogozásra koncentrálsz?

Igazán szórakoztató tud lenni, amikor egy férfi és egy nő megpróbál komoly beszélgetésbe elegyedni. Annyira különbözően működik az agyunk, hogy leginkább elbeszélünk egymás mellett.

- Miért, mire kellene figyelnem?

- Hogy miért maradt zárás után a FlatFitnessben - feleli, mintha mi sem volna természetesebb.

Igyekszem, de nem jut eszembe frappáns reakció, ezért szimplán megvonom a vállam. Arcán szétterül a pimasz elégedettség, én pedig ezért legszívesebben elnéspángolnám. Igen, biztosan beteg az agyam, amiért az ilyen reakciói izgatnak fel leginkább.

- Nem tudta fizetni az albérletét, és kitették a szűrét. Azt tervezte, hogy néhány napra meghúzódik a FlatFitnessben. Szerencsére rajtakaptam, képzeld el, mi lett volna, ha más talál rá! Aztán igyekeztem vele kitalálni, hogyan rendezheti a sorait, de hát pénz nélkül nem tudja. Ezért jöttem haza később. Segítenem kellett neki.

Forrni kezd az agyvizem, és ha nem vigyázok, orromon, fülemen keresztül még gőzölni is kezdek. Anna nyilván azt várja, helyeseljek, mennyire nemes tettet hajtott végre, de képtelen vagyok rá. Nem elég, hogy most már minden áldott nap istápolja a Lélektáncra járókat, még pénzeli is őket? De hát mi is annyit keresünk, amennyivel éppen átvészélünk egy-egy hónapot...

Szívem szerint káromkodnék egy cifrát, Anna azonban nem díjazza, ha mocskosan beszélek, ezért csak morgok egyet.

Mi a fene folyik itt? Túl sok időt tölt a zakkantakkal, és amellett, hogy a kiszámíthatatlanságuk miatt félttem tőlük, az egésznek - minden tekintetben - én iszom meg a levét. A társaként természetesen támogatom Anna ambícióit, de kezdem emiatt komplett idiótának érezni magam. Olyan nehezen csiszolódtunk

össze! Öt éve ismerkedtünk meg, de az első három esztendőben csak egymás idegeire mentünk, mire végre mindketten beláttuk, hogy szükségünk van a másakra. Most pedig gyakorta olyan távol érzem magamtól, mint azokban az időkben, amikor szándékosan falat emelt közénk.

Nincs ez így rendjén.

Nagyon nincs.

Kibaszottul nincs.

Ha kell, vállalom, hogy nem vagyok jó ember. Talán soha nem is leszek az. Minden bizonnyal önzőség azt kívánom, bárcsak igazak volnának a mostanában szárnyra kapott pletykák, és kudarcba fulladna ez a Lélektánc szarság. Akkor Anna kizárólag a színházi előadásokra koncentrálna. Ő a színpadra való, hogy a rivaldafényében tündököljön, csillogjon és csodálják – persze csak tisztas távolságból. Vagy még előnyösebb volna, ha mielőbb teherbe esne, és a közös házukban nevelné a gyermekünket. Akkor a gondoskodó ösztöneit is kiélhetné, nem vágná a flúgosok társaságára. Bassza meg, soha nem gondoltam, hogy a húszas éveim közepén már családot tervezek!

Gondolataim súlya alatt felsóhajtok, mindkét ötletem megvalósításához szükségem volna legalább egy épkézláb munkára. Mert a festésből és abból, amit a tetoválásban keresek, sajnos egyelőre nemhogy kacsalábon forgó palotánk, de még saját putrink sem lesz. Bár nem panaszkodhatom, a most bérelt harmadik emeleti, másfél szobás kis szerelmi fészünk a nyolcadik kerület rossz híréhez képest kifejezetten jó állapotú, tiszta, Anna szépen berendezte, és csótányok sincsenek. Ez életem legelső igazi otthona, kezdetnek kitűnő, de hajt a tesztoszteron, hogy rövid időn belül sokkal különöb körülményeket teremtsen a leendő feleségemnek. Ennek érdekében igyekszem korrigálni, amit suhancfejjel elcsesztem: felnőttképzésen az érettségire készülök, utána ha lehet, szeretnék továbbtanulni. De mindenhez idő kell, és nem utolsósorban az, hogy érezzem, van értelme a hajtásnak.

- Mennyit adtál neki? - Anna tekintetét kerülve az ágy szélére ülök.

- Mit? - értetlenkedik. - Semmit nem adtam neki.

Nyújtózkodva a szobaajtó felé indulok, hogy használatba vehessem a vévét, útközben homlokomat ráncolva, vállam fölött sandítok hátra: - Akkor mi a vége ennek a rendkívül izgalmas históriának, amely idővel majd Szent Annaróza legendájának részévé válhat?

Elismerem, kérdésembe bőven mértem tahóságból, Anna nem is válaszol, biztosan megsértettem. Megszeppenés helyett ezúttal somolyogva emlékszem vissza arra, mennyire élveztek mindketten, amikor legutoljára egy hasonlóan bunkó megjegyzésem után kiengesztelést követelt...

Már a szobaajtó kilincsét markolom, amikor az este levetett alsógatyám landol a fejemen. Anna hajította utánam, majd kacagástól fuldokolva hozzáteszi:

- Imádom a kerek segged, éppen ezért nem szeretném, ha mással is megosztanád a látványt.

Eltátott szájjal bámulok a csajomra, majd a bokszert a farkam elé tartva résnyire kinyitom az ajtót, és azonnal megpillantom a folyosó falára szerelt, egész alakos tükör előtt pózoló Szofit. A Vöröske egy selyempongyolába burkolózva keféli a haját, és legalább annyira meglepődik a látványomon, mint én az övé. Nem éppen vendégszeretetről árulkodik, amikor teljes erőmből bevágom előtte az ajtót.

- Bimbi, te hazahoztad ezt a kis... - lépek vissza az ágyhoz.

- Halkabban, mert meghallja! - püsszegi gurgulázva. Biztosan azt gondolja, kiérdemeltem a sokkhatást, amiért az imént annyira bunkón szóltam hozzá.

- Leszarom, hogy meghallja! - háborgok, és tehetetlen dühömben a sarokba hajítom az alsógatyámat. - Meg sem kérdeztél!

- Aludtál - vágja rá immár olvadó vigyorral. - Kiütötted magad a söröddel.

- És ha nem tudsz megkérdezni, az automatikus igent jelent?

Eltűnődik. Legalábbis úgy tesz.

- Igen - bólint, én pedig a tenyerembe temetem arcomat. - Közösén béreljük ezt a lakást...

- És mit gondoltál, hol fog aludni?

- A kisszobában.

Na, ne!

- Ott, ahol én dolgozom? A festményeim, az állványom és az összes eszközőm között? Egyszerűen felfoghatatlan... - mérgemben csaknem az ágy lábába rúgok, de még idejében kapcsolok, hogy mezítláb ez igencsak fájna.

- Mit tehettem volna? Ott kellett volna hagynom az edzőteremben betépve, hogy reggel valaki más találjon rá? Pontosan tudod, azt pletykálják, hogy kirakják a Lélektáncot a FlatFitnessből - sóhajtja elkeseredetten. - Nem akarom kísérteni a sorsot. Így is egy óráig szellőztettem Kampec irodáját, mert Szofi úgy gondolta, ott lesz neki a legjobb elszívnia a spangliját.

Tökéletes lenne, ha felmondának! Sőt, arra várok! - felelném csípőből, ám az eszemre hallgatok.

- Nem lehet, hogy rendes tánctanfolyamokat tartsz? Olyanoknak, akik nem... - még idejében visszanyelem a félkegyelműek jelzőt. - Sérültek lelkiileg. Akiket nem kell hazahoznod, mint a kóbor kutyákat?

Anna szúrós tekintettel mered rám, majd ahelyett, hogy válaszolna, inkább kibámul az ablakon.

Nem, ezt nem csinálhatja velem! Ő tett olyat, ami egy cseppet sem normális, majd lelkiismeret-furdalást keltve még meg is sértődik? Megáll az ész ettől a nőtől! Most vajon bocsánatkérésre vár? Na, azt már nem!

- Nézd, néhány napról van szó. Legfeljebb egy hétről - szólal meg végre. - Keríték neki valamilyen munkát. Észre sem fogod venni, hogy itt van.

- Milyen munkát? Mihez ért azon kívül, hogy a baszásról költ verseket?

Nem bírom röhögés nélkül az abszurd kérdést, Anna azonban nem nevet velem.

- Lulunak szüksége volna egy asszisztensre...

- Lulunak arra sincs pénze, hogy... - vágom rá, de inkább elharapom a mondat végét.

Ahogy a dühöm párologni kezd, elkerülhetetlenül szembesülök Bimbi törekenységével. Vállát ejtve, a lehető legapróbbra összehúzódva gubbaszt az ágyon. Tisztában vagyok vele, mindössze két fontos dolog van az életében, a Lélektánc és én, e kettő pedig folyton egymásnak feszül. Tekintete árulkodó: fél - és ez a felismerés engem is megzavar. Hiszen megfogadtam, vigyázok rá, mellettem biztonságban lesz, ennek ellenére rendre bizonytalanságba hajszolom. Nem tehetem!

- Kössünk üzletet, Bimbi! - szólítom a korábbinál lényegesen nyájasabban, és mellé heveredem az ágyra.

- Ajjaj... - forgatja szemét. - Mi lesz ebből?

Ez az én Annám! Belső combja tövéhez csúsztatom a kezem, és cirógatni kezdem selymes bőrét. Pontosan ott, ahová a testét díszítő egyetlen tetoválását készítettem. Azt, amelyet rajtam kívül nem látott, és soha nem is láthat férfi. Gyengéd érintésemtől a feszültsége oldódik, izmai elernyednek, lúdbőrzik. Aztán ahogy a kezem feljebb kúszik, és ujjam a lába közét érinti, megérzem a nedvességét. Alig bírok uralkodni magamon. Akarom őt.

- A Vöröske marad a hétvégére. Lemondok a hangos szexről, a nyitott ajtós hugyozásról... - sorolásomtól Anna szája egyre szélesebb mosolyra húzódik. - Valamint a hangos zenehallgatásról.

- Illetve a pucérkodásról is lemondasz - teszi hozzá. - Csak a kisszobát kapja meg, úgyhogy sem a pasimon, sem a meztelen látványán nem osztozom! Vigyorogva bólintok.

- Ideiglenesen átköltöztetem a munkaeszközeimet ebbe a szobába. Ezért pedig két kérésem van.

Hallgat.

- Az egyik... Tudom, hogy borzasztó fontos neked a Lélektánc, és a nyakadon van Lulu előadása, de... - hunyorogva fürkészi az arcomat, én azonban rendíthetetlenül folytatom: - Szeretném, ha mostantól heti egy estét csak nekem szánna. Amikor elindult a Lélektánc, heti öt alkalomra terveztél, most azonban minden átkozott este ezeket... őket pesztrálsz. Néha úgy érzem, nekem is oda kellene jánom, hogy lássalak.

Továbbra is csak szótlanul hunyorog. Nagyon zavar, hogy hiába próbálom, képtelen vagyok a tekintetéből kiolvasni a gondolatait, ő azonban talán most is átlát rajtam, és pontosan tudja, mire készülök. Kis közjátékkal értünk ide ugyan, de ez mit sem változtat a terven. - Szeretném a szerda estét veled tölteni - füle mögé tűrök egy arcába hullott hajtincset. - A galéria árverést tart, rengeteg partner és gazdag műkedvelő jön el. Jó benyomást kellene tenni rájuk. Tudod, csinosan felöltözve, kedvesen mosolyogva...

Természetesen ez nem a teljes igazság. A családalapításhoz még korán van, az első lépéshez azonban éppen elegendő az együtt töltött, boldog idő...

Hitetlenkedve megcsóválja fejét.

- Annyira kibaszottul... - Bár utálja a káromkodást, egy esetben

kifejezetten szeret mocskosan beszélni: – Kívánlak!

Szégyentelen szenvedéllyel csókol, és amikor farkamat érinti, úgy hiszem, megegyeztünk.

6

LAURA

– Nem veszed fel? – a telefon végtelenbe trillázó csöngése nem, a mellette morduló férfihang azonnal felriasztotta Laurát. Egy kicsit meg is ijesztette. Elszokott attól, hogy más is alszik az ágyában.

A saját lakásában ébredt, mégis mintha idegenben járna. A szokottnál élesebb a fény, összemosódnak a hangok, az idő pedig eközben, mintha hatalmas valagot növesztve, az arcába ült volna. Kótyagos a világ.

Gyomra minden bizonnyal a másnaposságtól háborog, mellkasába viszont az alkoholtól függetlenül fészkelte a kellemetlenség. Akkor is ez a lelkiismeret-furdaláshoz hasonlatos érzésszösz birizgálta, amikor tizennyolc éves korában elvesztette a szüzességét. Miután a testébe engedte az első fiút, többé már semmi nem volt olyan egyértelmű, mint annak előtte. A korabeli lányok áradozásából arra számított, az első alkalom majd pukkan, folyik, habzik, sistereg és gyöngyözik, akár a pezsgő, ehelyett azonban kegyetlen, mégis újabb körre csábító, égető párlatként csúszott le torkán.

Az első aktus után a fantáziája kontrasztosabbá változott, az ingerek intenzívebbé lettek, a vágy szenvedéllyé burjánzott, szóval a világ úgy mindenestül feszítően kezdett lüktetni körülötte, majd széthasadt. Az érzékek karneváljának kellős közepén állva viszonylag korán felismerte, ám a lehető legmélyebbre nyomta magában, hogy a szüntelen ágyéki bizsergése nem feltétlenül jár párban az érzelemmel, ezért első fiújának szerelmet színlelt ugyan, valójában hosszú hónapokon keresztül csak használta.

Mellkasához szorított takaróval felül az ágyban, és szeme sarkából megpillantja a hason fekvő férfi hátán vöröslő karmoláscsíkokat. Memóriája fellélegzik a bódító alkohol alól: már emlékszik rá, hogy a pasast Róbertnek hívják, és egy született playboy. Előbbire udvarias bemutatkozása során derült fény, utóbbiról pedig stílusos öltönye, valamint a Millennium Event Center mélygarázsában „kikötött” hófehér paripája, egy Bentley Continental GT típusú luxuskocsi árulkodott. Hiába szajkózta, nincs szüksége rá, Róbert ragaszkodott ahhoz, hogy csilivili autójával hazafuvarozza a fogadásról. Laura előítéletei azt súgták, a pasas beképzelt pojáca, véleménye azonban hamarost száznyolcvan fokos fordulatot vett.

A történeteket felidézve képtelen eldönteni, hogy Róbert az elárultságát megneszelve manipulálta, vagy sokkal inkább ő vadászta le magának a férfit, amikor a kocsiban ülve, cirka harmincperces ismeretségük ellenére meginvitálta magához egy italra. Micsoda felelőtlenség egy nőnek intim közelségbe engednie egy vadidegent. Hisz ki tudja, titkon miféle terveket szövöget az illető. A férfitermeszet javíthatatlan tökéletlensége a vandalizmus, mindegyiküknek időről időre érthetetlen szüksége támad, hogy tönkretegyen maga körül valamit: összetörjön, megüssön, vagy kioltsa. Embere válogatja, hogy a céltalan rombolás mely időpontban milyen formát ölt, és mikor lesz valaki testi-lelki céltábla a gyengébbik, ezáltal sebezhetőbb nemből. Laura a szem alatti monoklitól kezdve a betört orron át egészen az elmetszett torokig ezer hasonló esetet látott már. Ha valaki, ő pontosan tisztában van azzal, mennyire fontos az elővigyázatosság, mégis szántsándékkal kockáztatott.

Amióta kilépett a rendőrség berkeiből, és adrenalindózisa drasztikusan csökkent, egyre gyakrabban szomjazik a veszély valamely ízére. Most éppen az egyik legédesebbre vágyott: szexre. Korábban soha nem hozott az éjszakaihoz hasonló kockázatot, egyetlen ismeretlen férfi kényének-kedvének sem szolgáltatotta ki magát, most azonban érzelem nélkül, hagyva, hogy primitív ösztönök uralkodjanak felette, kéjelgett. És mint kamaszkorában, ezúttal sem az zavarta, hogy megtette, hanem hogy túlságosan is élvezte.

A digitális óra szerint alig öt perccel múlt reggel hét, azaz erőszakos hívó ebben a korai időpontban rossz jel. Laura a vezeték nélküli telefon kijelzőjére pillant, majd, akár egy fekete-fehér némafilm csüggedt szereplője, tenyerébe temeti homlokát.

Ki más kereshetné, mint az anyja?

Előbb-utóbb – vagyis inkább mielőbb – meg kell mondania Mariannak, hogy a kettejük munkakapcsolata nem működőképes. Hogy ő még akkor is egészen más ügyfélkört szeretne kialakítani, ha azoktól nem kérhet majd egy-egy munkáért több százezer forintra rúgó tiszteletdíjat. Magánnyomozóként nem éppen multicegek bérenceként képzelte a jövőjét, sőt, valójában például a milliárdos vállalatok által kizsákmányolt elesetteknek kívánt segítséget nyújtani. Mert őt elsősorban nem a pénz, hanem segítő szándék és a jóérzés motiválja. Világéletében az igazságért harcolt.

– Minden rendben? – érdeklődik ébredés utáni rekedt hangon a férfi.

Róbertnek nem szabad hallania a nagy eséllyel veszekedésbe torkolló beszélgetést. Nem mintha Laurának bármiért is szégyenkeznie kellene egy idegen előtt, sokkal inkább azért, mert a férfi még a végén tévedésbe esne, és indíttatást érezne arra, hogy megmentse az életét. A nyomozónőnek erre végképp semmi szüksége. Vendége legfeljebb néhány órán belül úgysis távozik, utána majd visszahívja Mariannt.

– Minden rendben – válaszol Laura fojtott hangon, elutasítja a hívást, majd kikapcsolja a készüléket. – Később visszahívom.

A férfi firtató tekintettel fordul felé.

– A telefonáló legalább ötször hívott egymás után, és te azt mondd, nem fontos? Neki meglehetősen az lehet.

Laura tátva felejtett szájjal bámul a világítóan kék szemű férfira. Sötétbarna, kócos, hullámos hajfürtjei tekeregnek a feje tetején, foga hófehér, néhány napos borostájának árnyékában széles mosolya vibráló. Kétségtelenül a férfipopuláció igen vonzó példánya, ezzel tisztában is van a rohadék, de Laurát nem lehet egy-két zsvány mosollyal zsebre tenni.

– Éjjel annyira tökéletesen használtad a szád... – meg sem próbálja palástolni cinizmusát.

Róbert hangosan felkacag, és mintha csak egy pehelysúlyú plüssállat volna, közelebb vonja magához Laurát.

– Én viszont csípősen is szeretem a nyelved – szuszogja a fülébe, combját simogatva. – Olyan csípős, mint a csili. A Trinidad Moruga Scorpion a világ legerősebb csilije. Kóstoltad már?

– Nem – grimaszol a nő.

– Akkor majd megkóstoltatom veled, hogy tudd, milyen vagy.

A beszélgetés kezd aggasztó, évődő irányt venni. Laura az éjszaka egyszerűen ki akarta masszíroztatni a görcseit. Hirtelen ötlet volt. Csak szex, más semmi. A csókot is megtiltotta, még mielőtt valamelyikükben – akár önmagában – üzemzavart okozna. Esze ágában sincs olyan pasival komolyabban tervezni, aki feltűnő, csajozós Bentley-vel jár, és az ágyában megforduló, egyéjszakás lányok életkora jó, ha eléri a húszat. Úgy fest, Laura kiirtás helyett néhány órára csak szemet hunyt az előítéletei felett, amelyek most újra előtűremkednek. Tavaly novemberben két szék közül a pad alá esett – vőlegényével szakított, majd az új remény, a kriminálpszichológus dr. Lengyel pedig csak kecsgettette –, nem kíván újra seggre ülni. És az, ha Róbert érett fejjel – bár azt nem kérdezte, hány éves, de akkor is elmúlhatott már harmincöt –, ennyire vonzó külsővel még nem talált komoly kapcsolatra, azt jelenti, nem is keres. Vagy azt, hogy kibírhatatlan fráter. A hasonló fazonoknál arra megy ki a játék, hogy testestül-lelkestül és szőröstül-bőröstül magáénak tudják a kiszemelt nőt, aztán ahogy sikerül birtokba venniük, annak rendje és módja szerint eldobják, mint egy megunt kacatot.

– Szóval ki az, akinek nem veszed fel a telefont? – érdeklődik a férfi.

– A férjem. Úgyhogy menned kell! – és Laura egy pillanatig tényleg azt gondolja, hogy ez a válasz egy csapásra mindent megold. – Mindig hív, amikor végez a műszakkal. Orvos. Úgyeletes volt az éjszaka.

Róbert ismételen felkacag. Van valami bosszantó a nevetésében, talán az, hogy általában rajta szórakozik.

– Az jó. Akkor ismerősként fogják köszönteni, amikor visszaviszi a mentő – hahotázza, majd a kezét Laura lába közé csúsztatja.

Szofi a FlatFitnessstől mindössze néhány saroknyira egy szédítő belmagasságú házban bérelt lakást. Ezekben az épületekben az ember még egy apróbb lyukban is gyámoltalanul magányosnak érezheti magát, legfőképpen akkor, ha közben valamiféle nyavalya emészti a lelkét. A padlástérből kialakított negyedik emeleti apartman ráadásul akkora hodály, hogy egy népesebb család is vígan eléledgélne benne. Tágas előszoba, három háló, amerikai konyhával összenyitott nappali, két fürdő és egy budoár – mindez felújítva állt egy tizenkilenc éves, egyedülálló lány szolgálatában.

Mialatt Szofi körbevezet a minimalizmus jegyében berendezett otthonában, végig azon tűnődöm, vajon mennyit húzhattak le róla havi bérleti díjként. Biztosan nem két fillért, ráadásul a téli hónapokban a fűtésszámlája is az egekbe szökhet. Ennyi bevétele származhatott a különböző jogdíjakból? Nem szokásom mások zsebében turkálni, de ez azért meghökkentő. És vajon miért herdálta a pénzét ilyesmi luxusra? Érthető, hogy a nevelőotthonból szabadulva, sikerszerzőként az első néhány hónapban nem fukarkodott, ha a kényelméről volt szó, de amennyiben az élet többi területén is hasonlóan nagy lábon él, nem csoda, hogy elfolyik a pénze.

- Csodálom, hogy nem tévedtél el ebben az útvesztőben – jegyzem meg az egyetlen, Szofi által használt hálószobába érve. Némi túlzással tényleg fejtörést okozna, ha egyedül kellene visszatálnom a kijáráshoz.

- Szárnyalás – feleli, nekem pedig halványlila gőzöm sincs mit ért ezen. Meghökkenésem minden bizonnyal az arcomra ül, mert szórakozottan magyarázni kezdi: - A tér, amiben élek, hatással van a személyiségemre, ezáltal lenyomatot hagy a művészetemben. Kis lakásban szoronganék, a líra azonban korlátok nélküli szárnyalást követel. A plafonra emeltem az arcom, lehunytam a szemem és máris éreztem, ahogy lelkem a testemtől elválva a légbe emelkedik... Mennyire fog hiányozni...!

Ha nem művészberek között cseperedtem volna, Szofi giccses válasza hallatán minden bizonnyal zavarba jönnék. Első reakcióként talán viccet sejtve az arcába is röhögnék, tapasztalatokkal gazdagon azonban nevetésem visszatartva bólogatok süket szövegelésére. Arról van szó, hogy Szofi, mint a legtöbb, a művészetét önkényesen magasztos szintre emelő intellektuel, szeret különleges teremtményként tetszelegni. Ezek az emberek azt gondolják, ők olyannyira értékes tagjai társadalmunknak, hogy pusztá létükkel, az uralkodói sarjakhoz hasonlóan, az átlagosnál fényűzőbb életkörülményeket érdemelnek. A véleményükkel szembeszegülőket pedig vagy irigyeknek, vagy bárdolatlanoknak titulálják, és felteszik nekik a megválaszolhatatlan menekülőkérdést: Mit tudhatsz te az én elmém működéséről?

Azt hiszem, Szofi fejébe szállt a minden szempontból korai dicsőség. Az első verseskötetét még a nevelőintézetben írta, tehát különösebb szárnyalás nélkül, sőt, talán éppen szorongva vetette papírra strófáit. Az alkotásnak köze nincs a tágas térhez. Szerencsére a lány elég fiatal ahhoz, hogy még a teljes önbutítás előtt térjen észhez. Életem folyamán sok felemelkedést láttam, a legtöbb azonban gyorsan rohamos hanyatlásnak indult. Nem a csúcsra érni, hanem ott maradni kihívás, Szofi pedig már zuhan, kérdés, hogy talál-e kapaszkodót. Én segítek, amennyit tudok.

Mivel Szofi előző nap még autó, illetve új szálláshely híján volt, a főbérlő ma estig adott türelmi időt a költözésre. Ez egészen addig teljesíthető gyerekjátéknak tűnt, míg fel nem tárult előttem az illatfelhőben úszó budoár ajtaja. A lakás többi részéhez képest itt számomra feldolgozhatatlan a káosz. Szofinak annyi márkás gönce, pipereholmija, parókája és egyéb kiegészítője halmozódik a külön helyiségben, hogy egy jelmeztár is büszkén mutogatná gyűjteményként. Csipkednünk kell magunkat, ha idejében szeretnénk befejezni a csomagolást, ezért felosztottuk a munkát: míg ő a dugig zsúfolt budoárt pakolja, én a hálószobában dobozok.

- Remélem, nem okozok nagy gondot azzal, hogy nálatok húzom meg magam – lép ki a helyiségből kezében egy nyitott tetejű cipődobozzal, amelyben legalább harminc különféle parfümös üvegcsé falakoccan egymáshoz. - Hallottam reggel, hogy Anton nem igazán örvendett nekem. Mármint nem hallgatóztam, vagy ilyesmi... Elég hangosan nyilvánított véleményt.

Nos, igen, Anton nem túl diszkrét fiú. Hangosan vitatkozik, hangos, ha ideges, és szeretkezés közben sem fojtja el a hangját. Én pedig az esetek többségében kifejezetten izgatónak találok gátlástalan harsányságát. Csak a

Poloska gúnynéven emlegetett szomszédasszony, aki saját televízióját kizárólag bömböltetve hallja, már többször sérelmezte, hogy – megfogalmazása szerint – illetlen hangok szűrődnek át a falon. Anton válaszul vásárolt neki karácsonyra egy fejhallgatót. Imádom a leleményességét, még akkor is, ha valójában mérhetetlen pofátlanság.

- Volt egy kis vitánk, de végül sikerült meggyőzőnöm. Ismerem már a gyenge pontjait – kuncogok, néhány vaskos női magazint fektetek a doboz aljára. A legfelső címlapjára nyomtatott, „orális szexiklopédia” felirat láttán feldereng egyezségünk édes megpecsételése.

Szofi somolygásából eszmélek rá, mennyire félreérthetetlenül fogalmaztam. Bár azt hiszem, ő a legutolsó, aki előtt pironkodnom kellene, ha szexre terelődik a szó, mivel a lány maga a két lábon járó bujaság. Minden porcikájából és mozdulatából árad a fülledt, pézsmailatú erotika. Igen, olyan ő, mint a pézsmaszarvas fitymamirigyéből kinyert parfümösszetevő: észrevehetetlenül gerjeszti be a férfiagyat. Kecességével Szofi ragadozói hitben ringatja udvarlóit, pedig valójában kiszolgáltatott prédák.

- Ettől függetlenül Anton nem lát szívesen... – leheveredik a franciaágyra, kiemel egy üvegcsét a cipődobozból, majd szimatolni kezdi a szórófejet.

- Ne mondj ilyet! – kérem. – Nincs veled különösebb problémája, egyszerűen nem szíveli... A meglepetéseket. Kész tények elé állítottam, azt hiszem. Hasonló helyzetben én is morgolódnék.

Szeretném megelőzni, hogy háború robbanjon ki kettejük között. Szofi mindössze néhány napra költözik hozzánk ugyan, de azt is túl kell élnünk valahogy. Lehetőleg anélkül, hogy bármelyikünk az intenzíven vagy a pszichiátrián kötne ki. Hármunk közül leginkább Antonnak megpróbáltatás a helyzet, ő az, aki hajlamos mindent és mindenkit kisajátítani, egyetlen éjszakánál hosszabb ideig pedig eddig senkivel nem osztzkodtunk szerelmi fészünkön. Persze nekem sem túl kényelmes, hogy nyakunkra ült egy csoporttagom, Szofi beköltözése azonban éppen kapóra jött. Az utóbbi időben egyre több aggasztó megjegyzés hagyja el Anton száját, és féltő, hogy nála a féltékenység könnyen diktatúrába torkollhat. Többször alakult ki köztünk a Lélektánc kapcsán nézeteltérés, nem örülnék, ha megpróbálna kalitkába zárni. Amit ő szívyszerelmi gondoskodásnak vél, valójában birtoklási törekvés.

- Muszáj megszoknia, hogy nem minden úgy történik, ahogy ő azt kitalálja – öntöm szavakba elkalandozó gondolataimat.

- Látszik, hogy irányító típus – bújja kacérokodón Szofi.

- Rosszabb! – felelem árnyalatnyit vörösödve. – Mostanában néha szörnyen basáskodón viselkedik. Olyankor rettenetesen kiborító tud lenni.

Anton a háromgyermekes Erős család középső fia, másodszülöttsége pedig akut fájdalomként egész életére kisugárzik. Pszichológiában ismert a középsőgyermek-szindróma, e jelenség lényege, hogy a három utód közül a középsőt szüntelen bizonyítási kényszer gyötri: míg az idősebb testvért komolyabban veszik, a legkisebb a bájával vonja magára a felnőttek figyelmét, így a másodszülött általában láthatatlannak érzi magát, testvéries osztozás helyett foggal-körömmel védi a tulajdonát, illetve mindent megtesz, hogy középpontba kerüljön. Utóbbi okán a nagy számok törvénye szerint a testvéreiknél gyakrabban keverednek slamasztikába. Valószínűleg ezért történhetett, hogy Anton, szülei tisztességes életvitele – édesanyjuk a helyi szupermarketben dolgozik, apjuk autószerelő – és nevelése ellenére rossz útra tévedt. Először csak a külvárosi haverokkal bandázva lett drogfogyasztó, majd amikor rájött, hogy dílerként hamar és sokat kaszálhat, becsatlakozott a bizniszbe. Biztosan akadtak olyan pillanatai, amikor eljátszott a gondolattal, hogy az éjszaka császára lehetne. Annak ellenére is a pénzt, a hatalmat és a tulajdonlást tekintette istenének, hogy abszolút alkalmatlan volt a szolgálatukra. Hatalmaskodási vágya mára mindössze az én kisajátításomban koncentrálódik.

- Zsarnoksága ellenére nagyon odavagy érte. De nem csodálom, ínycsiklandó darab. Reggel meggyőződhettem róla – kuncog Szofi.

És azt még nem is látta, mi rejtőzött az odatartott alsógatya takarásában – gondolom, majd fejcsóválva közlöm a lánnyal.

- Ez legkevésbé a külsőségekről szól.

Az igazság, hogy Anton közel sem olyan kiállítású férfi, amelyet leányfejjel magam mellé képzeltem. Azt gondoltam, az én társamnak mediterrán típusú, sármos szeretőként sötét haja, szúrós borostája és mogyoróbarna tekintete lesz. Ezzel szemben egy világos tónusú, a legérettebb pillanatában is kisfiús zsánerű,

gribedlis férfi rabolta el a szívem. Szenteskedő volna azt állítanom, hogy ha ismeretlenül sétálna el mellettem az utcán, nem nézném meg magamnak. Az ízléskülönbség ellenére kifejezetten dögösnek látom, de azt gyanítom, csintalan falánkságnál emésztőbb vágyat nem gerjesztene bennem. Melyik nő venne komolyan egy zsvány tekintetű, összefirkált, az élet akadályait kelletlenül megkerülő szépfiút? Számomra mégis ő lett a férfi, akivel társamként tervezek, és aki bebizonyította, az élet gyakran az álmoknál is gyönyözőbb csodákat produkál.

- Jaj, Anna! - horkan fel Szofi, és újabb üvegcséért nyúl. - Minden a test körül forog. A testünkön múlik a létezésünk, a lehetőségeink és a boldogságunk. Test a lélek nélkül működhet, a léleknek azonban nincs helye test nélkül. De nem hiszem, hogy ezt egy táncosnőnek kell magyaráznom - ingatja a fejét. - Külsőségeit tekintve pedig Anton pofija, kócos haja, izmai és tetoválásai garantálják, hogy mágnesként vonzza a nőket. Biztos csöpögnek utána.

De még mennyire hogy csöpögnek! Féloldalasan elmosolyodom, amint felsejlik emlékeim közül, Anton milyen lehengető hatással van a nőkre. Az elmúlt öt évben gyűlölködő pillantásokból és rosszindulatú megjegyzésekből széles kollekcióra tettem szert; nem egyszer történt már olyan, hogy az orrom előtt kínálkoztak fel neki. Többen csodájára járnak, amiért még nem háborított meg a féltékenység. De mit tehetnék? Ha Anton el akar menni, úgyis megteszi, nem feküdhetek a küszöbre, és nem élhetek örökös gyomorgörccsel, csak mert vonzó pasim van.

- Férfias, mégis olyan kis... Dögönyözni való - kacag. - Tudod, mit csinállok a hozzá hasonló fiúkkal az ágyban? Kihasztnálom minden porcikájukat. Én teszem magamévá őket! Mindenhogy.

A kettősség valóban Anton egyik ismérve, egyszerre tűnik vadnak és gyámolatlannak. Gondoskodásra szoruló rettentő - külsőleg mindenképp.

- Mit jelent, hogy mindenhogy magadévá teszed őket? - érdeklődöm Szofitól, bár kicsit tartok a választától.

Sokat sejtetően elvigyorodik, majd fejével az ajtó mellett álló, fehérre mázolt tonett íróasztal felé bök: - Nézz be a fiókba! Már ha ki mered nyitni - kacsint.

Furcsállom kihívó hangját, miért ne mernék benézni egy fiókba? Pláne, hogy munkamegosztásunk szerint azt is nekem kell majd kipakolnom. Vállamat rántva lépek az asztalhoz, ezüst fogantyúját megragadva kihúzom a nehéz fiókot, majd bezsúfolt tartalma láttán felröffen belőlem egy zavart kacaj: - Ezt a gyűjteményt te fogod bedobozolni! - utalok a megszámlálhatatlan mennyiségű bilincsre, ostorra, illetve a legalább fél tucát, legkülönbözőbb formájú vibrátorra. - Azt gondoltam, te nem szorulsz rá ilyesmikre.

- Csak azt ne mondd, hogy ti nem játszotok segédeszközökkel - néz rám fejét hangyányit előre döntve, hitetlenül.

Nehezen találok azt a választ, amely minden tekintetben megfelelő, a nagy gondolkodás közepette végül ötletem támad.

- Cseréljünk titkot!

Kurzusom nem csupán a tánc eszközeire támaszkodik - heti kétszer körbeülünk, hogy lelkünk mélyére ásva beszéljünk egymással. Moderátorként olyan témákat vetek fel, amelyek segíthetnek megnyílni a tagoknak. Nem rendezek felvételt, aki szeretne, arcpirító kérdések nélkül csatlakozhat. Ameddig az illető önmagától nem avat be, én sem tudom, milyen probléma vezette a csoportba. Nincs kötelezettség, mindenki akkor és annyit árul el magáról, amikor, illetve amennyit szeretne. Előbb-utóbb persze mindenkinél összegyűlik a kibontakozáshoz szükséges bizalommentesség, és kifakad a sajgó kálvária. Szofi az egyik legaktívabb tag, imád véleményt formálni a többiek eseteiről, eközben önmagáról eddig vajmi keveset osztott meg. Amikor a szentesti, rendhagyó, ajándékozós foglalkozásunk során üveges tekintettel, egészen biztosan drog hatása alatt betoppant, azt szajkózta, hogy elment. Igyekeztem kideríteni, hogy ki, miért, mikor és hogyan ment el, ezt azonban máig nem árulta el, egyelőre fogalmam sincs, mi vezette a körünkbe. Árvaságát, drogproblémáit, illetve a művészetét leszámítva semmit nem tudok róla. Véleményezései során persze akaratlanul elárul magáról egyet s mást, de ezek nüanszok, amelyek ráadásul gyakran ellentmondásban állnak egymással. Azt hiszem, a mostani kitűnő alkalom arra, hogy a férfiakat kibeszélve, kicsit közelebb kerüljünk egymáshoz, és megfejtsem Szofit. Ehhez azonban nekem is adnom kell. Amikor némi vacillálás után bölint titokcserés felvetésekre, belekezek.

- Nem járt odabent semmi, és senki más Antonon kívül.

- Te jóságos ég! Neked ő az első pasid? - felelnem sem kell, leolvassa

arcomról a választ: - Meddig voltál szűz?

- Húszéves koromig.

- De hát most is csak huszonkettő vagy - Szofi teljesen elképed. - Hogy a fenébe bírtad? Apácázárdában nevelkedtél, vagy mi?

- Nagyon nem - nevetek fel. - Három évet dolgoztam egy sztriptízbarban, Antonnal is ott ismerkedtem meg. Ő akkor még szó szerint rosszfiú volt.

- Rossz? - kérdez vissza értetlenül.

- Maradjunk annyiban, hogy ismert volt a drogfogyasztók körében - heherésem, nem akarok erről bővebben mesélni, mert megállapodtunk Antonnal, hogy a múltunk mások előtt tabu. Ha magamról mesélek is, őt semmiképpen nem szeretném kellemetlen helyzetbe keverni.

- Te kurva voltál, Anton pedig dílerként az első kuncaftod? - kerekedik el Szofi szeme, majd elismerően hozzáteszi: - Ez cseszett romantikus.

- Csak táncoltam - védekezem. - Még meztelenre sem vetkőztem.

Szofi nem tűnik meggyőzöttnek, de egy másik téma sokkal jobban érdekli: - Honnan tudhatnád, hogy ő számodra az igazi, ha még nem próbáltál mást?

- Szerintem ezt egy nő megérzi.

- Naiv - legyint. - A nő legfeljebb a férfi lábszagát érzi, a többi mind csak társított remény. Fantázia. Tévképzet. Lelkileg bárkivel összezsizsolódhat az ember, elég egy közösen átélt tragédia, és a legádázabb ellenségeinkkel is összeborulunk. A test azonban nem hazudik. Honnan tudhatnád, hogy mi a kielégítő számodra, ha nem szereztél tapasztalatokat?

Szofi elmékedése csontig hatol. Ismeretségünk első három évében, a köztünk pattogó, beteljesületlen vonzalom hatására hajlamosak voltunk bántani egymást Antonnal. Aztán Maja és Leon borzalmas esete megadta a végső lökést, amelynek hatására ölés helyett összeöleleztünk.

- Nehogy azt mondd, hogy soha nem izgatott másik férfi, szüzike! - kacsint Szofi egy újabb üvegcsét szimatolva.

Most provokál? Lehet, hogy botorság volt ennyire kitérülköznom előtte, ha azonban már megtettem, muszáj az én értékrendem, ám az ő elvárásai szerint válaszolnom.

- Külsőleg természetesen megnézek más férfiakat, de nem hinném, hogy valaha elcsábítható lennék. Legfeljebb, ha valami miatt szakítanánk Antonnal, és a helyzet visszafordíthatatlan volna... - éppen hozzátenném, nem hiszem, hogy történhet valaha ilyesmi, amikor Szofi a szavamba vág.

- Szerintem, ha ő lenne életed szerelme, ilyet sem mondanál - ingatja fejét Szofi. - Ne érts félre, nem azt mondom, hogy szépelegsz, amikor szerelemről beszélsz, hanem hogy huszonkét évesen még nem lenne szabad ennyire elzárkóznod a kíváncsiságotól.

Azt hiszem, beszélgetésünk ezen irányba haladva zsákutcába vezetett, bármit válaszolok, Szofi azt úgy forgatja, hogy neki legyen igaza. Ő kalandor, én pedig jobb szeretem az állandóságot. Kár a szóért, úgyis meggyőzhetetlen, gondoljon, amit szeretne, inkább behajtom azt, amiért felvettem a játék ötletét.

- Most pedig következzen a te titkod! - kacsintok. - Mesélj! Van pasid? Vagy inkább azt kérdezzem, hogy hány van?

Megrázza a fejét. A szélteben és hosszában egyaránt csaknem a teljes falfelületet kitöltő ablakon beömlő ellenfényben vörös haja olyan élénk, mintha lángcsóvák táncolnának a fején.

- Most egy sincs - jelenti ki, majd néhány másodperccel később hozzáteszi:

- Három hónapja zárult le egy kapcsolatam.

- Szenteste? - kérdezem puhán. Bólint. - Ő volt az, aki elment?

Vállat von, majd néhány tétova pillanattal később, keményen elém veti:

- Meghalt.

Szofi oly egyszerűen mondta ezt, mintha azt ecsetelné, hogy február közepéhez képest milyen szép, üde napra ébredtünk. Felkészületlenül ért az információ, az pedig különösen megdöbben, hogy napi szintű találkozásaink ellenére sem vettem rajta észre a gyász jeleit. Nem kell szerelem, hogy az embert megviselje, ha eltávozik egy hozzá közelálló. Én már csak tudom, ha a férfiak terén nem is, veszteségben és gyászban otthon vagyok.

- Részvétem - heveredem mellé az ágyra, majd átkarolom a vállát.

- Kösz - zavartan elhúzza száját.

Szofi kirajzolódó története egyre absztraktabb, miközben azon tűnődöm, miként képes ennyire könnyen viselni a társa elvesztését, megszólal:

- Nyilván érdekel, mi történt velem - felvetésére beismerően bólintok. - Szívroham. Hatvan fölött már meglehetősen magas a kockázata.

Szenvtelensége válasszal szolgál a megérkezésünk óta felmerülő, összes kérdésemre.

- Szóval ő fizette ezt a lakást - bököm ki a végeredményt.

Bólint.

- Ez Mackó lakása, a felesége pedig most bosszút áll - könnyek gyűlnek a szemébe. - Ugye nem ítélsz el emiatt?

Megcsóválom a fejem, és tényleg nem ítélekem felette. Inkább magamon lepődöm meg, hogy gyanakvásomat az éjszakában hagyva mennyire jóhiszeművé váltam. Korábban már magamtól összeraktam volna a gyanús részleteket: csábító, munka nélküli, mégis mindig csinos árva lány, aki álomlakásban él. Annyira nyilvánvaló...

- Örülök, hogy megbízol bennem - mondom őszintén.

- Én tényleg szerettem őt. Nem szerelemmel, de szerettem - suttogja. - Segített a szárnyalásban. A legtöbb férfival az a baj, hogy megakadályozzák a szárnyalást. Sőt, ahogy az égbe emelkedsz, visszarántanak, és még el is törik a szárnyadat, nehogy eszedbe jusson újra felemelkedni - gondolatai nyomán elhúzom a számat, amiért mostanában kísértetiesen hasonló érzések marcangolnak Antonnal kapcsolatban. - A férfiak egy dologra alkalmasak...

- Hogy fizessenek? - kacagok fel kínomban.

- Anna, én nem vagyok kurva - jelenti ki teljes komolysággal, és csuklójára permetez az egyik parfümből. - A kurvák pénzért szexelnek. Nem volt intim kapcsolatunk Mackóval. Igen, néha kaptam tőle pénzt, és ingyen lakhattam itt, de egy ujjal sem ért hozzám úgy. Máshogy kompenzáltam.

Komolyan azt gondolja, miután ő kételkedett abban, hogy én mindössze táncoltam az ördögben, higgyek neki? Tényleg ennyire naivnak tűnök? Mi más kérhetett volna Mackó? Túnődésem közben orromig gyűrűzik az imént kispriccelt, jellegzetes illat.

- Milyen parfüm ez? Opium?

Bólint.

- Régies, de szeretem, mert a múltba visszanézve mindig olyan egyszerűnek tűnnek a dolgok. És ez a parfüm eredetije, ma már egy szabályozás miatt kihagyják belőle a szegfűszeges bukéért felelős összetevőt. Ebben a formában már-már ritkaság.

Az Yves Saint Laurent divatház kultikus, Opium névre keresztelt parfümje jellegzetes, szédítő, vastag és nosztalgikus illat. Démoni. Élénk víziót ébreszt bennem: lokál, füstfelhő, valamint karcos női énekhanggal keveredő blues dallam masszája tölti ki a fantáziám. Merengőn megjegyzem:

- Az édesanyám is ezt a parfümöt használta.

Az Opium jellegzetessége a rendkívüli tartósság, édesanyám hátrahagyott vörös sálján fakultan ugyan, de a mai napig érzem a merész illatot, amely pusztán létezésével is a női emancipációt hirdeti. Az erős és megingathatatlan nők illata.

- Neked adom - nyújtja felém az üveget Szofi.

- Nem fogadhatom el - mosolygok hálásan. - Most mondtad, hogy ritkaság.

Szemforgatással felel.

- Amint látod, rengeteg parfümöm van. Nekem ez egy a sok közül, neked azonban jelentőséggel bír. Ne kéresd magad! Segítesz nekem, természetes, hogy valahogy meghálálom.

Elérzékenyült, csillogó tekintettel fogadom el, olyan óvatosan forgatom ujjaim között az üvegcsét, mintha bármelyik pillanatban elrepedhetne.

- Visszatérve az előbbi témára, van fiú, aki tetszik - szólal meg váratlanul Szofi, és pajkosan hozzáteszi: - De nem fogom elárulni, hogy kicsoda.

- Az már fél siker, ha van kiszemelt - mosolygok rá, és sejtem, kiről lehet szó.

- Nézzenek oda! - rikkant Judit, amikor a nyomozónő a megbeszélthez képest két órával később belép irodája ajtaján, majd szimatolást mímelve, szemtelenül

hozzáteszi: - Mintha szexszagot éreznék a levegőben...

Laura az orra hegyére csúsztatja a napszemüvegét, hogy lesújtó pillantást vethessen a kolléganőjére. Azt a fajtát, amelyről az elmúlt évek bőséges gyakorlása alapján úgy gondolta, karikás szemmel is kiválóan megy neki. Vagy tévedett, vagy kizárólag a szexista megjegyzésekkel szurkálódó zsaruk fogták be a lepénylesőt. Juditnak esze ágában sincs témát váltani, sőt, olyan izgatott, mint aki most tudta meg, hogy kihúzták a számait a lottón: - Jóságos ég! Gondoltam, hogy nem azért... Te tényleg... - vigyorog, majd tekintetét az égre emelve, ujjait imára kulcsolva egyetlen mondatba tereli elkalandozó gondolatait: - Hát megtört az átok!

- Miféle átok? - értetlenkedik Laura, és a fogásra akasztja bézs ballonkabátját.

Az elmúlt hetek tavaszba hajló időjárása után ma hajnalra, akár egy vészjósló borzongás, jeges fuvallat söpört végig a városon. Bár Laura nem szíveli a hideget, ezúttal kifejezetten hálás, hogy garbót húzhatott, Róbert ugyanis, akár az éretlen siheder fiúk körében dívik, kiszívta a nyakát. Rendben, a férfi sem úszta meg stigmák nélkül, de a sebesre karmolt hát mégiscsak könnyebben leplezhető, azaz a két kéjsérülés egyáltalán nincs egálban...

- Megtörted a Lengyel-átkot - vigyorog Judit. - Rád fért már, hogy végre elkapjon, és megdögönyözzön valaki.

Laura csaknem lefejezi a fogast. Nem tehet róla - és ha volna ellene gyógyír, minden pénzt megadna érte -, de Lengyel Dávid nevének említése a mai napig gyomorszájon vágja, fájdalomtól kínlódva mosolyogni pedig keserves, a nyomozónő szened is tőle rendesen: - Ez, jó... Megdögönyözni... Egyébként már túltettem szegamat Dávidon.

Judit kecsesen a saját szájára csap, majd üzembe helyezi a kávéfőzőt.

- És nyugodj meg, nem kell majd a naptáramba új programcsoportot vezetned. Szó nincs szerelemről - teszi hozzá a nyomozónő, Judit pedig kézfejből kacsacsört formálva jelzi: mondhat neki bármit, egy szavát sem hiszi. Nem derül ki, hogy a Lengyel Dávidról vagy az új szerelemről szóló rész felől akadnak kétségei, Laura azonban jobbnak látja, ha a kérdést most - és a jövőben soha - nem bolygatja.

Judittal gimnazista koruk óta barátok, igaz, az utóbbi években kevesebb idejük maradt egymásra. Telefonon tartották ugyan a kapcsolatot, a személyes találkozók elmaradoztak, ami elsősorban a nyomozónő rendszertelen munkabeosztásának, másodsorban egy férfi, nevezett Kovács József számlájára írható. Ugyanis a főnökéből a szeretőjévé, majd a férfi súlyos balesete után élettársává avanzsáló Kovács nyomozó nem szimpatizált Laura barátaival. De ez egy cseppet sem meglepő, hisz a férfi saját magát kívül kevés embert kedvel. Amikor a nyomozónő hosszas tépelődés után véget vetett kilátástalan párkapcsolatának, majd felmondott a rendőrségnél, első dolga volt, hogy felkeresse Juditot. Sőt, munkát is kínált az éppen álláskereső nőnek, aki hamarost a Fényes Magánnyomozó Iroda asszisztense lett. Judit derűlátó természete a legsötétebb viharfelhőkön is átragyog, ezért a mindennapi ügyek intézése mellett ő tartja a lelket a mindössze csordogáló megbízások, és az anyja fojtó közelsége miatt egyre fásultabb barátnőjében.

- Kezdjünk neki! - közli Laura, majd a közelben álló porszívóra pillant.

A hét elején átnézték Judittal az iroda kiadásainak listáit, olyan pontokat kerestek rajta, amelyek leghagyásával spórolhatnak. Az amúgy is rendszerint félmunkát végző takarítószolgálat például felesleges luxus, a két barátnő megbeszélte, inkább bejárnak vasárnaponként néhány órára, mint hogy Laurának újabb pénzügyi - vagy bármiféle - támogatást kelljen kérnie Marianntól. Ami azonban a hét elején még jó ötletként lelkesítette a nyomozónőt, másnaposan kifejezetten hülyeségnek hatott.

- Szerintem várd meg a kávéd - vet felé egy kedves mosolyt Judit. - Különböző takarítás közben eldőlsz, mint egy darab fa, és az orrlyukaddal fogod felporszívózni a porcicákat.

Laura engedelmesen bólint, majd előreejtett vállal mélyet szippant a frissen fővő kávé aromájából. Judit nélkül talán rég felhagyott volna az álmai között szereplő magánnyomozó iroda megvalósításával. De akkor mihez kezdene? Menne el virágkötőnek? Vagy alapítana egy saját takarítóvállalkozást? A gondolattól kirázza a hideg, hiszen ő csak a nyomozáshoz ért. Bármennyire instabil a Fényes Magánnyomozó Iroda helyzete, muszáj hinne, hogy még biztos lábakra állíthatja a vállalkozását. Akkor pedig lesz keret takarítószolgálatra

és egyéb luxusra. A szebb jövőt vizionáló gondolatai az éppen folyamatban lévő megbízásuk köré terelődtek.

- Máté nem jelentkezett véletlenül? Elkészülhetne végre a képekkel.

- Nem, Máté még lesben áll. Egyelőre nem sikerült elcsípnie azt a seggfejet - csóválja a fejét Judit, és mindkettejük bögréjébe friss kávé tölts.

Laura mérgében ökölbe szorítja a kezét. Máté egy pelyhes seggű fotós, az iroda jelenleg egyetlen megbízása kapcsán, egy házasságtörő gazdag férj nyomában lohol. A munkát Mariann szerezte, ő tartotta a kapcsolatot a felszarvazott feleséggel, aki gyakorlatilag minden szükséges információnak birtokában volt, tudta például, hogy férje melyik motelban enyeleg heti rendszerességgel a szeretőjével. Nyomozásra tehát nem volt szükség, Máténak csupán annyi dolga akadt, hogy a férfit követve képi bizonyítékokat készítsen a válóperes papírok beadásához. A fiú azonban állítja, hiába jár a fickó nyomában, eredményre eddig nem jutott, és félő, a pasas megneszelte, hogy figyelik. Akkor pedig új tervet kell szőni, ami további idővesztéshez, ezáltal pedig nézeteltérésekhez vezet.

- Történt azonban egy nagyon fontos dolog! - tesz sejtelmes megjegyzést Judit, de csak az után folytatja a mondatot, hogy három szem édesítőt pottyant a kávéjába. - Mégpedig az, hogy a főnökasszony két órát késett a munkából.

Laura lehunyja, majd megdörzsöli fáradságtól égő szemét. Korai volt azt feltételeznie, hogy a pletykaszagot fogott Judit leszáll róla, és nem próbálja kicsikarni belőle az éjszaka szaftos részleteit. Maga elé tartja a piros pettyes bögrét, és hagyja, hogy a forró gőz az arcát, az intenzív kávéaroma pedig az orrát kényeztesse.

- A szívbajt hoztad rám, hiába hívogattalak, hogy hol a pokolban jársz, elcsapott-e egy busz, esetleg kiestél-e az erkélyről, kikapcsoltad a telefonod. Szóval a nagy riadalomért cserébe tartozol annyival, hogy mesélsz - dorgálja Judit Laurát, aki zavarában megpróbálja kitágítani garbója nyakát. - És hát most is fülig vörösödsz, szóval ne akarj becsapni, biztos, hogy pénisz van a dologban. De ha irigy vagy, és nem akarsz mesélni róla, hát akkor... Pukkadj meg! Eddig sem beszéltél a fickóról, biztos valami mutáns csápokkal, és szégyelled a friss perverziódat. Vagy nem bízol bennem, és félsz, hogy lecsapom a kezetről, amit egyébként nem csodálok, hiszen melyik pasas tudna ellenállni a bájaimnak?

Judit egy fotómodell kecsességével meglibbenti szőke hajtincseit, mire mindketten jóízűen felkacagnak. Barátnője humorizál, éppen ellentétesen vélekedik magáról, mert szent meggyőződése, hogy két terhessége, illetve három világra hozott gyermeke hazavágta az alakját. Igaz, ami igaz, némiképp belegömbölyödött a családalapításba, de Laura nem látja annyira vészesnek a helyzetet. Judit világéletében töltött galamb típus volt, kövérnek azonban csak a rosszindulattal csordultig telt emberek titulálhatták, az pedig teljesen normális, hogy a szülések valamelyest változtattak teste arányain. Kilói gyarapodása egyedül őt zavarja, a férjét ismerve nem kell aggodalmaskodnia; Dénes annál mélyebben tiszteli és szereti, mint hogy kicsit szélesebb csípő, méretesebb fenék, vaskosabb comb vagy némi rárakódott zsírpárna miatt máshol keresse a boldogságot. Így is boldog mellette. Laurát mindig valamiféle ártalmatlan, mégis érezhető irigység fogja el, amikor a barátnője férjére gondol. Félreértés ne essék, nem Dénesre, hanem a családcentrikusságában rá hajazó fickóra fáj a foga, aki közel húszéves házasság után is ugyanúgy rajong a nejeért. Dénes még a gimnáziumban kezdett el udvarolni az egy évfolyammal alatta járó Juditnak. Böven rácsáfoltak a diákszerelmekről szóló sztereotípiákra, ugyanis azóta elválaszthatatlanok. Kapcsolatukat mintha gyöngybetűs meseként írták volna: a középiskola után összeköltöztek, továbbtanultak, majd Dénes rendkívül romantikus körülmények között megkérte Judit kezét a lány diplomaosztójakor, kilenc hónappal később pedig már érkezett is első közös gyermekük, Izabella. Judit sok osztálytársnőjükkal ellentétben soha nem hajtott arra, hogy háztartásbelivé, viccesen emlegetve „tenyészasszonnyá” váljon. Újságíróként készült, és már jóval a Szex és New York-láz előtt egy céltudatos, modern, ámde értékkövető nőknek szóló magazin alapításáról álmodozott. Úgy tervezte, amint a kislánya eléri az óvodáskort, munkát keres, az élet azonban közbeszólt. Izabella születése után a Pehely család tündérmeséje rövid ideig drámai fordulatot vett: Izánál krónikus kruppot diagnosztizáltak. Az asztmatikus betegség velejárójaként gyakran törtek a lánykára hosszan elhúzódó, életveszélyes, fulladásos rohamok. Folytonos felügyeletre volt szüksége, így Judit képtelen volt munkát vállalni mellette. Hat, gyakran reményvesztettséggel

tarkított év után, a szeretet fűtötte küzdelemben a kislány végül tünetmentessé vált, ám egyetlen harc sincs áldozatok nélkül: míg gyermekük egészségéért a kórral viaskodtak, a szülők elhidegültek egymástól. A félelem és a bizonytalanság hosszú hónapokra felülírta a maguk mögött tudott éveket, környezetük már temette a kapcsolatukat, amikor az utolsó pillanatban Izabella gyógyulásának híre, mint valamiféle feloldozás, a házasságukat is visszahúzta a halál torkából. Így történhetett meg, hogy Iza tünetmentessége után néhány hónappal Judit újabb örömhírt közölt: babát vár. Pontosabban egyszerre kettőt.

A bajban vánszorgónak tűnt, azóta mégis elszaladt az idő, Iza idén ünnepli a tizennegyedik születésnapját, a nála nyolc évvel fiatalabb öccsei pedig tavaly kezdték az iskolát. Az ikrek kicsiként nemcsak ételből, ruhából vagy játékból, de figyelemből is dupla annyit igényeltek, ráadásul a fene tudja, kitől örökölték, de égetően rossz, túlmozgásos kölykök: három óvodából tanácsolták el őket, mire Judit úgy határozott, inkább otthon marad velük. A zshiványság mára sem kopott ki belőlük, ezért egy meglehetősen szigorú, egyházi iskolába íratják őket, hogy talán a rend és a fegyelem majd csorbít a vásottságukon. Juditnak tehát most van alkalma újra, illetve végre élni. Dolgozni, szórakozni és utazni akart. Hihetetlen, de az előbbi okozta a legtöbb veszélyt. Egy harmincas évei közepén járó, tapasztalatlan, háromgyermekes anyának meglehetősen nehéz, sőt szinte lehetetlen a mai világban munkát találnia. Jól kereső mérnök férj mellett nem elsősorban a pénz, hanem az otthon börtönéből való szabadulás motiválta, ezért az alacsony bérezés ellenére is azonnal igent mondott, amikor Laura felajánlotta neki az irodavezetői állást. Csekély saját kerestetét teljes egészében magára fordítja: aerobikra, kozmetikushoz, műkörmöshöz és fodrászhoz jár. Emellett minden vasárnap este, a gyerekeket bébiszitterre bízva, Dénessel – vagy ha éppen a férje nem ér rá, akkor nélküle – egy stand-up comedy klubban szórakozik. Bár az újságírói ambíciói az évek alatt megfakultak, újabb álmra talált: amikor összeszedi végre hozzá a bátorságát, szeretne színpadra állni. Lehet, hogy egyszer Laura éjjeli történetét is kifigurázza majd?

– Azért nem meséltem eddig a pasáról, mert... – egy kávékörtynyi szünetet ad magának, hogy kitalálja, mit mondjon, végül az igazság mellett dönt: – Tegnap este ismertem meg.

Judit kis híján kiejti kezéből a bögrét, és olyan pörgén pislog hatalmas szempillájával, hogy Laura egészen beleszédül.

– Te egy olyan férfival szexeltél, akit csak néhány órája ismertél meg? – hitetlenkedik a nő, majd közelebb hajol, és suttogva folytatja. – Esküszöm, hogy nem mondom el senkinek, hogy itt vagy, de áruld el, melyik bolygóról jöttél, és mit tettél a barátnőmmel. Túléli?

– A Vénuszról jöttem – bújja Laura erotikus hangon, aztán a sajátján folytatja. – Egyébként fél...

– Mitől fél? Valami paranoiás az ürge? A lelki sérültek vadállatok az ágyban! – jelenti ki Judit, mintha behozhatatlan tapasztalata lenne ebben a témában, majd rögtön megcáfolja magát. – Bár ezt valami magazinban olvastam, lehet, hogy hülyeség.

Hát ha még azt is elmesélné, hogy a lábujját szopogatta...

Ha valamiről, a lelki sérültek szexuális szokásairól a nyomozónőnek is vannak tapasztalatai. Azonban ahelyett, hogy ezekre kitérne, megcsóválja a fejét. – Nem ő fél, hanem... Fél órát beszélgettünk, mielőtt... – majd amikor barátnője eltátott szájjal bámul rá, próbál szépíteni. – Na jó, a találkozásunktól talán eltelt egy óra is, mire belekezdünk.

Judit leplezetlen megdöbbenése még akkor is kitart, amikor a gépéhez fordulva pötyögni kezd a klaviatúrán. Ijesztően viselkedik, bár gyaníthatóan ő is hasonlóképpen vélekedik Lauráról.

– Most mit csinálsz? – érdeklődik a nyomozónő.

– Kiposztolom a hírt a Facebookra – érkezik Judit komolynak tűnő válasza, amelyet aztán gurgulázó nevetéssel old fel. – Na jó, azért ekkora személtáda nem vagyok. Csak beírom a naptáradba, hogy tegnap este kifordultál önmagadból. Hátha egyszer elfelejted, és emlékeztetni kell rá. Mondjuk holnap.

– Köszi, de a gúnyolódásod nélkül is elég cefetül érzem magam – sóhajt a nyomozónő.

– Nem is nézel ki túl Fényesen! – A rossz szöviccek gimnazista koruk óta Judit poénrepertoárjának részei, amelyekre Laura az évek múlásával is ugyanúgy reagál: grimasszal. – Nem az a kínos, hogy megtetted, hanem, hogy eddig tartott. Mikor szexeltél utoljára? Másfél éve?

Laura bólint, és eltűnődik, barátnőjének biztosan szüksége van-e arra a bögrényi kávéra, mert a végén felpattan, és koffeintől hajtva cigánykerekezni kezd a folyosón, miközben azt rikácsolja: Másfél év után megtört a Lengyel-átok!

- Ennyi idő után a szex minden formája megengedett! - jelenti ki Judit, majd ahogyan szokott, gyorsan korrigál. - Azaz csak a legális formák. Na, de mesélj, hogy néz ki a pasas!

Tényleg mintha visszacsöppentek volna az iskolás éveikbe: Judit az asztalra könyökölve, állát a tenyerével támasztva, csillogó tekintettel várja, hogy Laura meséljen a férfiről, aki az előző este kiszívta a nyakát. Aztán amikor a nyomozónő beadja a derekát, és pontos jellemzést ad a férfiről, Judit felé fordítja laptopját: - Nem ő a te embered?

A monitoron a News című napilap online kiadása látható, egy méretes képen pedig Róbert vigyorog.

- Atyaég! - ennyi telik Laurától, miután elolvassa a szalagcímet: „Növel lépett le születésnapjáról a bankigazgató fia!” - Ő valami híresség?

- A Vénuszon nem olvasnak újságot? - forgatja a szemét Judit, majd amikor Laura megvonja a vállát, lemondóan sóhajt: - Ez a pasas a Szentesy bankigazgató fia. Híres sebész.

Sebész, hát persze! A férfi reggel tett ugyan egy megjegyzést, amelyből arra lehetett következtetni, hogy talán orvos, ráadásul márkás ruhái, illetve luxuskocsija is jól kereső állásról árulkodtak, de Laurának nem volt pofája rákérdezni, mivel foglalkozik. Félreérthető, amikor egy nő felfelé érdeklődik.

- Legutóbb egy elég bizarr hírrel került a lapokba... - folytatja Judit, de mielőtt befejezhetné a gondolatot, valaki kopogtat az iroda ajtaján.

Mindketten úgy pördülnek a bejárat felé, mintha fülön csípett csínytevők volnának. Laurában pánikot szít a gondolat: türelmetlen anyja talán úgy döntött, ahelyett hogy megvárná lánya visszahívását, inkább meglepetésszerűen beállít az irodába. Fellélegzik, amikor az egyik futárszolgálat emblémájával hímzett egyenruhát viselő, fiatal férfi lépi át a küszöböt.

- Küldemény Fényes Laurának - hadarja olyan tempóval, mintha az egész mondat egyetlen szó volna, majd miután átadta a két dobozból álló csomagot, és zsebre vágta a borraivalót, beszédstílusához hasonló fürgeséggel távozik.

- Mi van, ha egy régi ügyhöz kapcsolódva küldték, és egy bomba? - veti fel Judit az egyforma méretű, kocka alakú dobozok fölé hajolva.

- Akkor mindjárt a túlvilágon szervezheted a stand-up műsorodat - replikázik Laura, és felbontja a hozzá közelebb eső doboz tetejére ragasztott borítékot. A kísérekártyán a következő üzenet áll:

Küldhettem volna vörös rózsát, de azt hiszem, egy húsevőhöz jobban illik ez a növény.

- Mi a fene ez? - kérdezi fanyalgó hangon Judit, amikor Laura végre kinyitja a dobozt.

A növény levelei, mintha éhes szájak volnának, külső részük zöld, belsejük pedig vörös, peremükön fogakhoz hasonló nyúlványok sorakoznak. Laura elvigyorodik.

- Nem fogod elhinni, de ez, kérlek, a Vénusz légycsapója nevű növény. Húsevő.

- Ez... Elég beteges - vág fancsali pofát Judit.

A nyomozónő a második dobozra tér, ugyanazon aktust követi: először a levél, aztán a doboz.

Keménynek tűnik, de omlós. Látszatra édes, valójában... Pont olyan, mint a nyelved. Este nyolc, Juliet.

Ezernyi kérdés harsan egyszerre Laura fejében, az egyik például, hogy a férfi vajon hogyan nyomozhatta ki az irodája címét. Hiszen az még csak hagyján, hogy telefonszámot nem cseréltek, de ő néhány perccel ezelőttig a férfi vezetéknevét sem tudta.

- Ő, hát mégis szorult belé egy cseppnyi kedvesség? - csapja össze a tenyerét Judit, amint belekukkant a keksszel csordultig töltött dobozba.

- Én a helyedben nem... - próbálja figyelmeztetni Laura, de elkésik.

- A francba! Biztos mérgezett! Istentelenül csíp! - vörösödik el Judit arca.

ANNA

- Kampec azt üzenete, holnap szeretne beszélni veled - hadarja üdvözlésemet követően Rika, a fitneszterem hihetetlenül karcsú recepciósja, akinek az ebédjét előző este Szofi dezsáta.

Rikát cirka négy éve, az Ördögben ismertem meg, ő is táncoslányként dolgozott, és egyszer egy Majánál tartott összejövetelem meséltem neki a Lélektáncról szőtt terveimről. Tavaly ősszel bukkant fel újra az életemben, az egyik közösségi oldalon írt levelet, és afelől érdeklődött, sikerült-e már valóra váltanom az álmom. Majd amikor közöltem, a projekt megrekedt, felvetette, bemutatna az új munkahelye, a belváros szívében nyíló lakásedzőterem üzletvezetőjének, az imént emlegetett Kampecnek. A negyvenes éveinek végén járó nő testfelépítésében rendkívül hasonlít a példaképének tartott és megszállottan istenített Madonnára. A hírességről hatalmas fotókat függesztett a FlatFitness falaira, hogy ezzel is ösztönözze a vendégek közül azokat, akiket egy sztár fotója bármire buzdíthat. Kampec gúnyneve egyébként beszédes, legyen szó a személyi edzéseire járókról, vagy az alkalmazottairól - mindenkit kifingat. Legalábbis ez a hír járja róla, én ugyanis - lehet, hogy ezzel egyedül vagyok a földkerekségen - eddig csupa pozitív benyomást szereztem róla. Például annak ellenére, hogy terveiben valójában salsatanfolyam indítása szerepelt, helyet biztosított a Lélektánc megalapítására, ráadásul töredékét kérte el terembérelti díjként, mint máshol tették volna. Persze várható, hogy Kampec jótékonykodása addig tart, amíg pénzügyileg nem válik indokolttá egy gyümölcsözőbb üzletet kötni, és ez nem is feltétlenül rajta, sokkal inkább a FlatFitness tulajdonosain múlik. A jól értesült alkalmazottak egy ideje már sutyorognak ugyan, hogy a fantomként létező, ezáltal soha nem látott nagyfőnökök hóbörögnek, amiért a funkcionális és aerobikteremnek szánt helyiséget esténként dilitánkra használják, Kampec csak legyintett: „Fáma” - mondta, majd hozzátette, ne higgyek el mindent, amit az első számú pletykafészekben, azaz a női öltözőben hallok. Akkor megnyugtató, most azonban kétségkívül gyomorideget okozott üzenetével.

- Baj van? - puhatolózom a mindig jól értesül Rikánál.

- Neki általában van baja - lebiggyeszti ajkát. - Szurkolj, hogy minden jól alakuljon Lehellet. A mai ebédemet ellopta valaki a hűtőből, úgyhogy rendelnem kellett. De tudod, az nem az igazi, és felpuffadtam, és mindjárt elered az eső, és...

- És mindezek ellenére tökéletesen festesz, Rika! Hidd el, az eső megvárja, míg az étterembe érsz, és akkor is csak azért esik majd, hogy még romantikusabb legyen az estéd - nyugtatom, majd amikor a vonásait kisimítja a megkönnyebbülés, mutató- és középső ujjamat összefonva folytatom. - Ez a pasi anélkül is meg fog érteni veszni, hogy szurkolnom kellene, de látod, megteszem. Drukkolok!

Elérzékenyülten bazsalyog, hálája jeléül két puszit nyom az orcámra, majd miután műszörme kabátjában alaposan megölelgetett, esernyőjét szorongatva, esetlenül toporogva távozik. Tényleg izgatott, amiért végre beteljesült hetek óta dédelgetett álma: a teniszpasas randira hívta. Ahol egy álom valóra válik, ott egy másik szertefoszlik - gondolom, miközben arcomra fagyott mosollyal próbálom lecsípni az öleléskor számba keveredett, majd a nyelvemre tapadt műszörme szálat.

Nagyon remélem, Kampec nem azt fontolgatja, hogy kiteszi a Lélektánc szűrét. Hetekig kutathatnék hasonlóan ideális befogadótér után. A FlatFitness egyrészt könnyen megközelíthető, olcsón bérelem, és nyitvatartási időn túl, például szenteste is rendelkezésemre állt. A legfontosabb adottságokat sorolva megkísért a reménytelenség.

Nem lesz semmi baj! Be kell vonzanom a pozitív energiát! A kurzusra járók, akik sok esetben belőlem merítenek erőt, nem láthatnak rajtam aggodalmat. A fáradt neonfénytől égő szememet megdörzsölve, gondtalanságot erőltetve lépek az aerobikterembe.

Indulása óta hatan csatlakoztak a Lélektánc kurzushoz, és nagy örömmre ez ideig senki nem morzsolódott le útközben. A legfelemelőbb azonban az, hogy a foglalkozásra járók között kortól, valamint nemtől függetlenül alakulnak ki igazán mély, emberi kapcsolatok. A mi kis színes csoportunkban tökéletesen szót ért egymással például a magányos idős hölgy, a középkorú alkoholfüggő férfi és a

nemi erőszak áldozatául esett nő, ráadásul ahogy telik az együtt töltött idő, egyre családiasabbá válik a hangulat. Az ünnepeknek külön figyelmet szentelünk, tartjuk egymás születésnapját, és szenteste is összeülünk. Természetesen akadnak napok, amikor nem mindenki tud részt venni a foglalkozáson, de heti három-négy alkalommal rendszerint teljes a létszám. Sőt, a ma esti kezdésre egy hetedik fő is megjelent a FlatFitness aerobiktermben, bár ahogy elnézem, ő az a típus, aki csak beugrott körbenézni az állatkertben. Lehengerlő dumájú Carlosszal érkezett, gondolom, az egyik haverja lehet. A tánckurzusokra érkező férfiakra jellemzően, igyekezve a lehető legkisebb feltűnést keltve, a bejárathoz közelebb eső sarokban horgonyoztak le, rám-rám vándorló tekintetükből pedig hamar kiderül, rólam sugdolóznak. Arckifejezésükben azonban egy grimasznyit sem látok abból a falánkságból, amellyel a korukbeli férfiak a hozzám hasonló nőket méregetik. Sőt, nem túlzok: Carlos haverja olyan képet vág, mintha szellemet látna. Kialvatlan vagyok, no de ennyire pocskékul festenek?

Hozzájuk lépve éppen elcsípem Carlos suttogó mondatfoszlányát.

- Na ugye, megmondtam, ho-ho-hogy...

- Mit mondtál meg, Casanova? - vigyorgok rá karba font kézzel.

A folytatás a férfiban akad, zavarodott ábrázatából pedig kiolvasom, nem akarja az orromra kötni, miről beszéltek. Esze borotvaéles, roppant átlátszó kibúvóval ugyan, de szinte azonnal kivágja magát.

- É-é-éppen csak azt ecseteltem Ri-Ricsinek, mi-mi-milyen gyö-gyönyörű nő az én Annám. É-é-és, hogy mennyire jó szívű, ke-ke-kedves, gondoskodó és kellemes illatú - bókol szorosan karba font kézzel, padlóra eső tekintettel.

Carlos - aki valójában Károly, de utálja a keresztnévét, ezért azt kötelező jelleggel kerülni kell - huszonhat éves, és nagyjából ugyanennyi kilóval többet nyom, mint amennyi az ideális súlya volna; és laikusok számára is már az első, vele váltott mondatból kiderül, valami nem stimmel a viselkedésével. Gyermekként Asperger-szindrómával, az autizmus enyhébb formájával diagnosztizálták. Ez a kór annyira különböző módon és mértékben szövi bele magát a beteg személyiségébe, hogy nincs rá egyetlen, kidolgozott kezelési módszer sem. Carlos továbbá hajlamos a depresszióra, amely az Asperger fojtásában meglehetősen gyakorta előtűremkedik, és tovább nehezíti a fiú társadalomba való beilleszkedését. Halmozottan hátrányos helyzetét pedig csak tovább tetézi a dadogása, amely nála abszolút közérzetfüggő jelenség. Alapvetően visszahúzó típus, kerüli a szemkontaktust, mindezek ellenére, ha zavartalanul érzi magát, viszonylag gördülékenyen, és kórosan sokat beszél, ezért kapta a Lehengerlő dumájú becenevet. Kampechez járt személyi edzésre, új, sokadik pszichiáttere ugyanis azt feltételezi, a fogyással járó sikerélmények javíthatnak az önértékelésén, ami pedig a folyamat végére érve a depresszió is enyhíthető. Aztán Kampec javaslatára látogatott el az egyik foglalkozásomra, amely komplex mód, a mozgáson felül a lelki stabilitást is elősegíti. Nehezen integrálódott, kezdetben kínosnak tartotta a táncterápiát, végül annyira szimpatikussá vált számára a társaság, hogy a második alkalommal önként, és - szó szerint - dalolva érkezett. Otthonosan, és biztonságban érzi magát közöttünk, ami egy Asperger-szindrómás esetében elengedhetetlen. Vajon hol találna hasonló társaságra, ha a Lélektáncot valóban bezárnák?

- Egy igazi úriember vagy, Carlos! - játékosan pukedlizem, majd a vendégünkhöz fordulok. - Szóval Richárdnak hívják.

Bőrcipőt, farmernadrágot, pólót és egy karcsúsított sportzakót visel. Fekete ruhadarabjaival megjelenése tökéletesen egyszerű, mégis elegáns, mintha egy divatmagazimból lépett volna elő. Vagyis inkább mintha a magazin modellje volna. Bár az öltözködése számomra túlságosan gyászosnak hat, jólesik ránézni, ennek nyilvánvaló oka a tagadhatatlanul vonzó külseje: sötét haját rövidre nyíratta, orra pisze, borostás arccsontjai élesek, ajka dús, a szeme pedig mandulavágású, mintha volna benne legalább egy csepp keleti vér. Száját kényszeredetten elhúzza, nehezen értelmezhető, hogy mosolyog, vagy ez a szűkülés jele. Nem találkoztam még olyan emberrel, akinél az öröm ennyire könnyen összetéveszthető a fájdalommal.

Vonakodón veszi fel velem a szemkontaktust, így felmerül bennem, talán ő is Aspergerben szenved, ám amikor végre rám emeli átható tekintetét, csaknem felöklet velem.

- Székely Richárd - bólint, bűgő gyönyörűen ejti a hangokat. És a jelek szerint, a korabeliek számottevő részével ellentétben az illetet is ismeri, miszerint a nő nyújt kezét a férfinak.

- Hajnal Annaróza - viszonzom a bemutatkozást. - De szólítson csak Annának.

Duzzadó erekkel hálózott, vaskos kézfeje határozottan szorít. Talpraesett férfi, és külső adottságaiból ítélve biztosan nem idegen számára a nőtársaság, meglep, amiért feszélyezetten viselkedik velem. Talán találkoztunk már korábban? Lehet, hogy járt évekkkel ezelőtt az Ördögben, és kínosak érzi?

Amint kezet fogunk, Richárd csuklóján felcsúszik a ruha, és bőrén előtűnik három, rózsaszínes árnyalatú csík, amelyek mágnesként vonzzák a tekintetemet. Amikor észreveszi, hogy a hegek felkeltik az érdeklődésemet, úgy rántja vissza a kezét, mintha megégettem volna a pillantásommal. Hasonlatom talán nem is annyira költői, mert azt hiszem, régen beforrt égésnyomokat véltem felfedezni Richárd csuklóján. Hirtelen mozdulatától megilletődöm, rettegéssel bámulunk egymás szemébe. Ki ez a férfi, akinek a tekintete, akár a riad vadállaté, kifürkészhetetlen, áthatolhatatlan és elrettentő? Milyen sötét titkokat cipel magával?

Carlos megköszörüli a torkát.

- Ri-ricsit kamaszkorom óta i-i-ismerem, azt hi-hiszem, mondhatom, ho-ho-hogy ő a legjobb barátom. Sőt, míg nem csa-csatlakoztam a cso-cso-csoporthoz, a-a-az egyetlen barátom volt. Sze-sze-szeretett volna találkozni veled, gondoltam, e-e-elhozom magammal - süti le szemét a padlóra, közben előre-hátra hintázik talpán. - Re-re-remek táncos egyébként.

RICHÁRD

- Jobb lesz, ha elbúcsúszom! - fordulok egy lesújtó pillantás kíséretében Carloshoz, aki akaratlanul ugyan, de a kotyogásával a tűzzel játszik. Pontosan a hasonló, kiszámíthatatlan lépések miatt félek őt és bárkit a titkaimba avatni. Az információ hatalom, én pedig szeretem egyeduralmam alatt tartani az életem. Bőven kijutott gyerekkoromban a kiszolgáltatottságból, köszönöm, nem kérek repetát.

- E-e-ezt ne-ne-nem csinálhatod velem, ha-ha-haver! Mindjárt zuhogni kezd, és sza-sza-szarrá fogok ázni! - céloz Carlos azokra a villámokra, amelyeket idefelé, a kocsimból láttunk. - És me-me-megbeszéltük, hogy me-me-megvársz! Me-me-megbeszéltük, hogy utána beülünk kajálni! Me-me-megbeszéltük!

Me-me-meg!

Barátom arcára kiül a kétségbeesés. Az Asperger-szindróma egyik velejárója a túlzó ragaszkodás - tárgyhoz, elvhez vagy ígérethez. Amit megbeszéltünk, tartani kell, a variálás ugyanis teljesen összezavarja, és pánikba hajszolja őt.

- Nyugodtan megvárhatja Carlost - ad engedélyt ímmel-ámmal Annaróza, majd faképnél hagy bennünket.

Ő az. Amikor Carlos megmutatta a Lélektánc-tagokról készült karácsonyi csoportképet, még akadtak kétségeim, mert azt gondoltam, mindössze a fények csalóka játéka a kísérteties hasonlóság, azonban most, a személyes találkozás után megbizonyosodtam: tényleg ő az! Egyszerre bénít és lelkesít, ezáltal kiszolgáltatottá tesz a felismerés: mennyire nevetségesen kicsi a világ.

Mindentől függetlenül életem legnagyobb hülyesége volt idejönni. Hiszen mit tehetnék azon kívül, hogy bámulom, mint egy megveszekedett? Nem állhatok elé, és közölhetem, hogy olyan szörnyű titok birtokában vagyok, amely az egész életét fenekestül felforgatja. Sőt, az a bizonyos titok meglehetősen szorosan kapcsolódik az én életemhez. Összeroppantanám és összeroppannék. Ennek pedig már csak a pusztá gondolatától fenyegetően nyakam köré kulcsolja láthatatlan ujjait a szorongás.

Mennem kellene.

Menekülnöm kellene.

- De-de-de jó se-segge van... - sóhajtja Carlos, majd Annaróza feszes nadrágját stírólve így folytatja: - Me-megfogdosnám, elná-ná-náspángolnám és beleha-ha-harapnék. Így sorban. Lá-látom a szemében, ho-ho-hogy mindháromat é-é-élvezné. Szerintem nagyon é-é-édesen nyögdécselhet.

Kezdek besokallni attól, hogy Carlos mostanában mindenről a szexre asszociál, aminek következtében egyrészt az előbbihez hasonlóan ócska poénokat gyárt, másrészt, ha akarom, ha nem, elmeséli, miket művel azokkal az olcsó nőcskékkal, akiket az apja hitelkártyájával bérel. Na, nem mintha problémám volna a lotyókkal vagy a szexszel, de cirka tíz éve kinőttünk már a strigulákkal dicsekvésből. Ráadásul tudom, hogy Carlos alaposan kiszínezi a valóságot. Nem a

szajházásban kételkedem, hiszen huszonhat éves férfiként nyilván szüksége van kielégülésre, sokkal inkább a pornófilmekre hajazó, pontosabban inkább azokból lopott figuráktól kerekedik ki a szemem. Pláne annak tudatában, hogy Carlos irtózik az emberi érintéstől. Jól jönne már a barátomnak egy belevaló lány, akitől lehiggad, és megérteti vele: a hadoválás nem érdekesebbé, hanem nevetségessé teszi.

Annaróza a terem közepére perdül, nekem pedig el kell ismernem, valóban olyan kerek hátsója van, amire akaratlanul tapad a férfitekintet. Jómagam is hosszan csodálnám, ám amikor a tenyerét összezsapva jelzi, szólni kíván, helyükre zavarja elsomfordáló gondolataimat.

- Jó estét, hölgyeim és uraim! A közelgő Valentin-nap tiszteletére rendhagyó órának nézünk elébe. Eddig általában egyénileg dolgoztatok a saját önkifejezőmódokon, ma azonban szeretném, ha párokba rendeződnének! - körbefordul, hogy legalább egyetlen pillanatra mindenki felvehesse a szemkontaktust. - Tangózni fogunk!

Megmosolyogtató, hogy míg érkezésünkkor a csoport tagjai, osztályteremnyi diákhöz hasonlóan nyüzsögtek, most oly áhítattal isszák Annaróza szavait, mintha istennőjük öltött volna előttük alakot, és nektárt csepegtetne ajkukra. Ereje és tekintélye van. E kettő nélkül lehetetlenség a hangosan kacarászók, sztorizgatók és dúdolászgatók között fenntartani a munkához elengedhetetlen, alapvető rendet. Legfőképp, ha hasadt lelkű felnőttekről van szó, akik gyakran a legvásottabb kölyköknél is kezelhetetlenebbek, illetve makacsabbak.

Apropó hasadság. Amikor a nyavalyás csoportkép hatására, titkon Annaróza után érdeklődtem, Carlos elkerülhetetlen kiegészítőként mindegyik Lélektánc-tagról szót ejtett. Történetei alapján komolyan azt gondoltam, egy magánszervezésű elmegyógyintézetéről van szó, most azonban úgy fest, barátom a valósnál lényegesen borúsabban nyilatkozott csoporttársairól.

- A tangó maga az érzékiség. Az ösztönünk tánca. Kialakulása a mai napig talány, sokak szerint azonban az argentin bordélynegyedekből származik. - Annaróza szavai nyomán többen zavartan felkuncognak. - A tangónak ugyan ismert egy alaplépése, amit mindjárt megtanítok nektek, de amint elsajátítottátok, kérem, azonnal felejtsetek is el, és lépjeteek félre!

- Az nem lesz nehéz! - veti közbe egy őszes úr, társai hahotáznak megjegyzésén.

Ha nem hallottam volna Carlostól az öreg történetét, egyáltalán nem tartanám humorosnak a közbeszólást. Marci bácsi a csoport rangidős tagja hetvenöt éves korában, két esztendeje autóbalesetet szenvedett a családjával. Ő a tragédia egyetlen túlélője, szerettei mellett a bal lábát, illetve az ép eszt is elveszítette azon a szörnyű estén. Carlos megfogalmazása szerint az öreg olyannyira kikészült, hogy a rehabilitáció ideje alatt a veszteségen felül semmire nem tudott koncentrálni. Nyugdíjasként egész álló nap a lakásában gubbasztva gyászolt, csoda, hogy nagy magányában nem tett kárt magában, hogy mielőbb követhesse szeretteit a túlvilágra. Aztán idén nyáron, a kerületi újságban olvasott az akkortájt indult Lélektánc csoportról egy cikket, és mivel a feleségével előszeretettel jártak táncklubokba, amputált lába ellenére meglátogatta az egyik foglalkozást. Szembe nézett a lehetetlennel, és győzött: megtetszett neki. Itt ismerte meg Margót, a nála nyolc évvel fiatalabb, egykori tanárnőt, aki hivatásának élve, miközben több ezer gyermeket nevelt, a magánéletét áldozta föl. Most itt ülnek velem szemben egymás kezét szorítva, arcuk összes vonásán áttűnik a meghitt boldogság, és mindössze annyiban tűnnek bolondnak, hogy bolondulnak a másikért.

- A tangónak nincsen iskolája, ezáltal nincsenek kötöttségei, a párok egymás rezdüléseit figyelve improvizálnak... - Annaróza hirtelen Carlos felé pördül: - Igen, Carlos, akárcsak szex közben.

Ismét vihogás tölti be a termet. Carlos elvörösödik, én pedig tenyeremmel a fél arcomat eltakarva igyekszem visszafojtani a rám törő röhögőgörcsöt. Ezek szerint Carlos nem kifejezetten engem terhel szexközpontú dumáival. Be kell ismernem, csendes megfigyelőként rendkívül szórakoztató ez a Lélektánc. Mintha csak egy hihetetlenül kerek tomporral feljavított Jóbarátok-epizódot néznék.

Egy pillantás nem sok, Annaróza annyit sem szentel nekem, amikor elrángatja mellőlem Carlost. Felfedett hegeim az agyába sikíthatták, hogy tartsa tőlem a lehető legtávolabb magát, hiszen ki másnak éktelenkedhetnek égésnyomok a csuklóján, mint annak, aki árnyékban cseperedett. Annaróza metakommunikációja undorról árulkodik, teljes mértékben elutasít, ezzel újabb indokot ad arra, hogy

a fogadalmam megszegve, még véletlenül se tárjam fel előtte a titkot.

Egyszerűen nem visz rá a lélek.

Nem akarom bántani.

- Marci bácsi természetesen Margóval táncol - mosolyog az asszonyra Annaróza, majd a barátomhoz fordul. - Carlos pedig Szofival.

Nem akarok hinni a szememnek, amikor az érintéstől világegyetememben irtózó haverom, hiszti helyett rám vigyorog. Szofi az a vörös hajú lány, akiről - Carlos talán észre sem vette - a csoportképet mutogatva feltűnően elevenen mesélt. Persze leginkább szexista megjegyzésekkel illetve, mégis azt sejtem, nem csupán fizikai vonzalomról van szó. Felmerül bennem, hogy talán tényleg célszerűbb volna távoznom, ha Szofi az a belevaló lány, akitől Carlos lehiggad, semmi szükségük gyertyatartóra. Szofi fintorán elborzadva aztán mégis inkább leülök a csoport tagjaitól lehető legtávolabb eső székre.

- A tangó tökéletesen jellemzi a nemek közti viszonyt - kuncog Annaróza, majd elindítja a Kiss of Fire című örökzöldet. - Tánc közben látszólag a férfi dominál, valójában a nő kiszolgálása a feladata.

- Álmodozol! - horkan fel egy porcelánbőrű és megítélhetetlen korú szőke nő, Gabriella, aki két éve nemi erőszak áldozatául esett. Carlos állítólag ismerte a részleteket, de megkértem, hogy ne térjen ki rájuk, bármennyire szeretne.

- Majd Gábor megmutatja neked, milyen, amikor rábízhatod magad egy férfira. Remek támasz most, hogy már nem a pultot támasztja - Annaróza kedvesen csípős megjegyzése ismét kacarászást fakaszt.

Gábor alkoholistá volt, azaz Carlos szerint még mindig az, csak igyekszik elhíttetni a csoport tagjaival - természetesen elsősorban Annarózával -, hogy tiszta. A harmincas éveit végén járó férfi arcán egyébként nincs jele pityókázásnak. Se felvizesedés, se borvirág. És amikor vigyorogva felpattan a székéből, hogy túljátszott gesztussal táncra kérje Gabriellát, mozdulatai határozottak és pontosak. Szóval én elhiszem, hogy jó ideje nem iszogot.

- Tangózás közben a férfinak a rendelkezésre álló tér és a ritmus alapján, másodpercről másodpercre kell döntenie, mit lép. Ha az urak túl sokáig vacillálnak, könnyedén a földön találhatják magukat. Ez a combok csókja, tessék az ösztönökre hagyatkozni! - Annaróza érzéki mondataitól mintha befülledt volna a levegő. Vagy csak engem vert ki hirtelen a víz? - Akkor tehát mutatom az alaplépést.

Mielőtt mebuggyannék, kibújok a zakómból, és a szövetet gyűrögetve figyelem Annarózát, amint csípőjét tekergetve, a nagy bűdös semmit ölelve tanítja a salidát. Azon kapom magam, hogy gondolatban már le is hámoztam róla a ruhát, látom magam előtt ringó keblét, kecsesen hosszú nyakát, makulátlan bronz bőrét, valamint pajkos mosolyát, mielőtt fejét a lábam közé... Na, ezt sürgősen el kell felejtennem! Megrázom, majd lehorgaszom a fejem. Teljesen megbolondultam? Ez még az én sokat látott, viseltes elmémtől is eszement fordulat. Gyöngyöző homlokkal, mélyet sóhajtva zuhanok vissza gondolataim vihar előtti, vörös fellegei közül a valóságba, amikor Carlos hangja üti meg fületem.

- Ricsi tu-tudja! - kurjantja felém fordulva. - Tud ta-tangózni!

Fogalmam sincs, mi folyhat körülöttem, az erotikus képzelgések kiszorították a külvilágot, kizárólag Annaróza testére fókuszáltam, ahogy most is csak az ő pirosposzsgás arcát látom magam előtt. Szótlanul fürkészi a parkettát.

- Ne keresse már magát, fiatalember, lépjen oda hozzá, és táncoltassa meg!
- int Marci bácsi.

Azt biztosan nem!

- Én... én... nem... - dadogok Carloshoz hasonlóan, kezemmel kalimpálva.

- Gyerünk, ha-ha-haver, ne kérsd ma-magad, mint va-va-valami kis szűzlány! - vigyorog a képembe Carlos, felránt a székből, kabátom a földre hullik. - Ne-nem fog fájni!

- Nem akarok! - sziszegem összeszorított foggal, mert tudom, haverom győzködésével ellentétben ez nekem mocskosul fájni fog. - Ráadásul utcai cipő van rajtam.

Betegségéből kifolyólag Carlos rendmániás. Se a koszt, se a kuplerájt nem tűri el maga körül, az idegösszeomlás kerületi, ha valami nincs a helyén, vagy bemocskolódik. Abban reménykedem, hogy a koszos cipő elriasztja az ötlettől.

- Ne törődjön vele, majd feltakarítjuk a nyomait! - legyint Margó, aki többes számban fogalmaz ugyan, nyilvánvalóan magára vállalja a feladatot.

Annaróza továbbra sem keresi a szemkontaktust, ám amikor Carlos elé taszajt, felveszi a tánchoz szükséges pozitúrát, közben a többieknek magyaráz a helyes testtartásról. Kezemet a lapockája alá igazítja, hüvelykujjam egyik gerinccsigolyáját tapintja. Mialatt a többieket okítja, nem is tudnék máshová nézni, mint a tompora tükörképére. Aztán, ahogy lépünk, lábam a lába közé kerül, valami borzalmasra kell gondolnom, nehogy a közönség előtt váljon túlságosan szűkössé a farmerom. Aztán amikor újra, immáron egybefüggően mutatjuk a mozdulatsort, oly gördülékenyen lépünk, mintha évek óta ezt gyakorolnánk.

- A testi közelség ugyanolyan fontos, mint a bizalom - magyarázza a többieknek, majd hozzám simul.

Ne!

Orromba kúszó parfümje illata tőrészatárom szegélyére üldöz... Az illat, amely forrón öleli át a fiatalságomat, és amely szorosan összefonódik a kinnal, a sikolyokkal, illetve a verejtékszaggal.

- A tangó a gyönyör és a nyers agresszió különös elegye - ekkor a szemembe néz. - Az érintések kemények, a mozdulatok intenzívek. Ezt hívjuk érzékiségnek.

Lapos pillantásában ózdkodás dereng, a kecsesebb mozdulatok érdekében testével mégis az enyémnek simul, ujjáival a pólóba kapaszkodik. Ő velem, ellentmondásossága az idegeimen táncol.

- Hús a húsnak, bőr a bőrnek feszül - Annaróza közvetlenül a fülembé szuszog, és olyan szorosan kapaszkodik, mintha attól tartana, pillanatok belül elveszne. - Nincs helye óvatoskodásnak!

Zavaromban megbotlom, és míg a saját egyensúlyomat sikerül megtartanom, ő kerek fenékkal a földre huppan. A lendület viszi magával, csúszik a parkettán, végül hátával a tükörfalnak csapódik.

Valaki felsikít, Szofi azonnal Annarózához lép.

- Jól vagy? Rendben van a fejed? - a kérdésre megnyugtató válasz érkezik.

Mondanom kellene valamit, de csak tátogok, a levegőm elszökött, a hangom cserbenhagyott. Egyszerűen hátat fordítok, majd a kabátomat útközben felnyalábolva kimasírozom a teremből. Pontosan tudom, egy férfi nem iszkol el, hanem a kellemetlenséggel szembenézve bocsánatot kér, én azonban már az sem tudom, mi vagyok.

A gerjedelmen kívül jó ideje elveszítettem mindent, ami megkülönböztet férfit és szörnyeteget.

10

LAURA

Judit zsörtölődött ugyan a csípős kekszes tréfán, sőt egyenesen kegyetlenségként emlegette, hogy míg az egyik érzékszervét felizgatják, a másikat kínozzák az ínycsiklandónak tűnő, ámde tüzes falatok, végül egy morzsát sem hagyott a dobozban. Majd amikor Laura tájékoztatta, hogy az ingyenség a világ erősebb csilijéből készülhetett, ezért valószínűleg kétszer csíp majd, a dühtől párássá vált tekintettel játékos bosszút forralt.

- Ha harc, hát legyen harc! Nehéz lesz kibírnod, de hogy revánsot vegyél, hihetetlenül gyönyörűen kell festened az este, aztán ezúttal fityiszt mutatni a folytatásra. Mert, ugye az nem kérdéses, hogy elmész.

Az utolsó mondatot Judit bizonyosan kérdésnek szánta, kijelentésként hangzott el, mire Laura megcsóválta a fejét.

- Kizárt! - Nem, nem és nem! - Ha még kedvem lenne, ruhám nincs. És ha ez még nem elég, ruhát keresgélni sincs kedvem.

Arra, hogy huszonnégy órán belül kétszer kelljen a hétköznapinál elegánsabban öltöznie, egyáltalán nem volt felkészülve, a vacsora helyszínéként megjelölt Juliet nevű étterem azonban megkívánta az alkalmi viseletet. Nem mintha általában slamposan vagy izléstelenül öltözne, de a szekrényében túlnyomórészt kényelmes vászonnadrágok, visszafogott topok, illetve blézerek sorakoznak, ezek pedig a Juliethoz mérten meglehetősen snassz alapdarabok. Amikor először, és eddig utoljára, a tulajdonos meghívására az étteremben vacsorázott, kényelmetlenül érezte magát, amiért rajta kívül minden nő úgy festett, mintha a Vouge divatmagazin legutóbbi számából léptek volna elő. Ráadásul az akkor is viselt, egyetlen elegáns hacukájából néhány órával korábban éppen Róbert hámozta ki, meglehetősen igénytelen volna ugyanabban megjelennie a

találkán.

- Ezen segíthetünk - mosolyodott el Judit, és bosszúját dédelgetve az egész délelőttöt a legkülönfélébb webshopok böngészésével töltötte, mígnem rábukkant egy gyönyörű és kedvező árú, fekete ruhakölteményre. - Pontosan erre van szükséged!

- Megörültél? Szó se lehet róla! Gyönyörű, de láttad az árát?! Nem szeretném egy olyan hacukára pazarolni a pénzem, amit legfeljebb egyszer viselnék egész életemben. Ez még a temetésemre is túlságosan drága volna! - ömlött Laurából a méltatlankodás.

- Késő! - kurjantotta Judit, és a rendelést jóváhagyó gombra kattintott. - Nyugodj meg, olyan sokszor rendeltem ettől a cégtől, hogy kaptam egy rakat kedvezményt. Vegyük úgy, ez az én karácsonyi ajándékom... - Laura közbeszólt, hogy az év elején járnak, tehát cirka két hónapja volt karácsony, amire kapott is tőle egy motivációs kártyacsomagot, de a barátnője ügyet sem vetett rá. - És hidd el, a lányotokat is ebben a ruhában küldöd majd az első randijára.

- A lányukat? Randevű? Kinek az oldalán állsz valójában? - a nyomozónő kérdéseire Judit csak somolygott.

Hogy ne okozzon csalódást, holnap azt hazudja majd, minden úgy történt, ahogy azt a barátnője előre kifundálta, tehát elment a vacsorára, és a lehető legjobban érezte magát. Valójában azonban még egy veszedelmesen szexi, új ruha sem változtathatott a meggyőződésén: a férfiakat kizárólag arra fogja használni, amire a farkuk okán alkalmasak, vagy leginkább arra sem. Róbert randevűtörekvései tehát hiábavalók, és bár a nők többsége már biztosan pitizne neki, Fényes Laurát nem lehet jutalomfalattal elbűvölni.

Ő nem olyan, mint azok a nők, akikhez ez a csettintgetős playboy hozzászólt.

Éppen ezért, amikor fél hat után néhány perccel hazavánszorog a hóna alatt az átlátszó nejlonba csomagolt ruhával, még mindig úgy gondolja, nem tesz eleget a vacsorameghívásnak. Erről azonban akkor sem szólna Róbertnek, ha tudná a telefonszámát. Várakozzon csak, és tanulja meg egy életre, hogy nem minden nő táncol úgy, ahogy a dögös férfiak fütyülnek!

Még hogy randevű...! A pasasok tényleg teljesen hibbantak? Ha egy nő folytatást akar, fejvesztve menekülnek, amikor azonban szó nincs kötöttségről, udvarlásba kezdenek.

Ki érti ezt?

Miután lepakol a lakásban, mackónadrágot és kinyúlt pólót húz, majd televízióját az ID Discovery csatornára kapcsolja. Régebben éves szinten legfeljebb három órát töltött a készülék előtt, amióta azonban leszerelt, és az estői túlnyomó részben otthonának falai között zajlanak, a masina szinte megállás nélkül üzemel. A díványon epres joghurtot majszolva belemerül a csinos gyilkos feleségekről szóló dokumentumsorozat legfrissebb epizódjába. A műsor olyan fekete özvegyekről szól, akik gazdag férfiakra vadásztak, elcsábították, majd az örökségre ácsingózva megölték őket. Ha nem vigyáz, néhány éven belül Róbert is hasonló cafkák célpontjává válik.

- Micsoda hülye helyzet... - bukik előre Laura feje, amikor tudatosul benne, hiába minden ellenkezés, gondolatai ismét a férfi körül járnak.

Szembe kell néznie a valósággal: Róbert fehér hollóként szállt az életébe, és bárhogy próbálja, sehogy nem sikerül onnan elhessegetnie. Ennek éppen az a jutalomfalat az oka, amelynek olyannyira próbált ellenállni, és amelyet jobb helyeken romantikus udvarlásnak hívnak.

A fenébe is, hát csorog a nyála!

Laura vissza sem tud emlékezni, férfi mikor viselkedett vele hasonlóan figyelmesen. Az apját leszámítva, persze, de ő ebben a körben nem mérvadó. Exvőlegényétől, az önimádó Kovácstól legfeljebb a születésnapján kapott virágot, a legutóbbi, dr. Lengyellel folytatott kurta kalandja pedig alaposan felértékelődött, miután a kriminálpszichológus rögtön a kapcsolatuk kezdetén faképnél hagyta. A korábbi próbálkozásai említésre sem méltók, klasszikus randevúra iskoláskora óta nem hívták. Egy szó mint száz, a férfiak soha nem kényeztették el.

- Itt a lehetőség, mégis rinyálsz? - kérdezi könyörtelenül magától, joghurtos kanállal szájában.

Hiába imponál Laurának a kedvesség, aggasztja, hogy Róbert kapcsán kizárólag olyan helyzetekbe keveredik, amelyek eddig egyáltalán nem voltak jellemzők az életére, és a legtöbbet nem is szeretné rendszeresíteni. Leginkább

persze az gyötri, hogy kvázi idegenként feküdt le a sebésszel, ezzel pedig elkótyavetyélte a méltóságát. Egy olyan férfi udvarol neki, aki a személyiségénél előbb ismerte meg a lába közét. Mit gondolhat róla? Könnyen kapható nőcskének tűnhet, pedig a kis kilengés előtt az egyéjszakás kalandok pusztá gondolatától is a hideg rázta. Vajon az, hogy a szex felszabadítja az ember, mindössze mese? Mert Laurának eddig csak gondjai akadtak belőle.

- Elcseszttem! - csóválja a fejét a képernyőre meredve.

Ahelyett, hogy megkönnyítené a dolgát, és békén hagyná, Róbert találkára hívja. Nemhogy örülne, amiért végre van egy nő, aki a Bentley-je, a hírneve és a pénze ellenére nem akar a nyakába akaszzkodni...

- Szállj ki a fejemből! - morcosan homlokára csap, de elneveti magát, amikor a joghurtos kanállal véletlenül összemaszatolja az orrát.

Ha az éjjel nem tette volna szét a lábát Róbertnek, most minden egyszerűbb lenne. Elmenne a randevúra, jól érezné magát, és sodródna az árral, ahogy az egy klasszikus értékrendű nőhöz illik. De ha nem fekszenek le, vajon most egyáltalán szó volna randevúról? Mindig az a fránya volna...

- Milyen kár... - nem tudja, mit sajnál, hiszen ami eddig történt nem okozott fájdalmat vagy problémát, ezért újabb kérdést fogalmaz magának. - Mi bajom lehet, ha elmegyek?

Például, hogy amint azt Lengyel Dávid esetében tette, ismételten belelovallja magát olyasmibe, ami valójában nem létezik. A rendhagyó, abszurd ajándékokkal udvarló Róbert legalább annyira veszélyes Laura szívére nézve, mint a kriminálpszichológus: ha nem vigyáz, elbűvöli, és lehengető stílusával letarolja. Ezen a ponton még megakadályozhatja, hogy elkezdődjön valami, aminek nagy eséllyel sírás lesz a vége.

Minden szerelemnek sírás a vége.

Kezd besokallni saját, tépelődő gondolataiból, régen lényegesen határozottabb döntéseket hozott. Régen mondjuk nem szexelt volna fél óra ismeretség után úgy, hogy a férfi vezetéknevét csak másnap reggel tudja meg. Vissza kellene térnie a régi önmagához. Lehet, hogy ridegnek, elérhetetlennek és keménynek tartották, de legalább nem akadtak hasonló gondjai.

- Szóval, mit tenne hasonló helyzetben a régi Laura? - majd néhány pillanattal később már válaszol is. - Nem menne el a vacsorára. Ha már megcsinálta a bajt, nem kísértené a sorsot, hogy további baklövéseket kövessen el.

És valóban ez tűnik a leginkább épkézláb döntésnek. Amúgy is egy estére egy kellemetlen beszélgetés bőségesen elég: fel kell hívnia az anyját, akit már nyilván megevett a fene, amiért a lánya lassan huszonnégy órája nem adott életjelet. Ha Laurának szerencséje van, a partin történtek fényében Mariann is érzi, hogy kettejük jelenlegi viszonya tarthatatlan, és jobb volna, ha az utolsó közös munkájuk lezárásával csak a családi kötelék maradna. Amennyiben azonban az anyja másképp gondolja... Nos, akkor Laura bejelentése után kemény hidegháborúra lehet számítani.

- Hála az égnek! - harsan Mariann hangja, amikor rögtön a második kicsöngés után fogadja a hívást. - Tudod, mennyire aggódtam érted?

- Sejttem - morogja Laura a lenémított tévét kapcsolgatva.

Igazságtalanság volna az állítani, hogy Mariann rossz anya. Valóban félti a lányát. Amikor Laura a rendőrségnél dolgozott, minden áldott nap legalább egyszer, de általában kétszer, kötelező jelleggel beszéltek egymással. Egy másik, a mostanihoz hasonló eltűnéskor, kétségbeesésében Mariann már a kórházakat is végighívta volna. Laura kollégái gyakran ironizáltak, hogy az anyja túlzó aggodása néha egészen olyan, mintha türelmetlenül várná gyermeke első súlyosabb sérülését. Szomorú vagy sem, Laura sem zárhatta ki ezt a lehetőséget. Mariann minden kínalkozó alkalmat megragadott, hogy az emberek orra alá dörgölje hibáikat. És hát szent meggyőződése volt: a lánya brutális méretű baklövést követett el azzal, hogy a családi hagyományokat felborítva nem jogásznak, hanem rendőrnek állt. Egyszer azt sem átallotta megkérdezni Laurától, hogy a férfiak vagy a nők vonzzák-e szexuálisan. Csak mert a rendőri hivatás annyira férfias.

- Botrányt kavarsz, szó nélkül eltűnsz, aztán hiába hívogatlak, nem vetted fel a telefont. Végül már ki sem csöngött - summázta a történeteket Mariann. - Mi ütött beléd? Azt hittem, bajod esett.

Tény, anyjának néhány hónappal ezelőtt még valóban volt oka aggodalomra, hiszen a gyilkossági ügyekben nyomozó Laura többször került kutyaszorítóba,

ráadásul egy-egy gyanúsított letartóztatásakor az összezavarodott hozzátartozók nem ritkán bosszúval fenyegették. Amióta azonban magánnyomozóként jóval kevesebb veszéllyel járó feladatokat vállal, legfeljebb attól lehet tartani, hogy a tolla életre kel, és átszúrja a torkát. Vagy a fejére hullik egy csillag az égből. Esetleg megöli az unalom. Egy adrenalinától hajtott élet után a világ összes veszélye kacagató vidámságnak tűnik.

- Hazajöttem - jelenti ki Laura, mintha ez mindenre válasszal szolgálna.

Mariann nem felel, ami nem meglepő, hiszen amikor nem lel frappáns válaszra, mindig mélyen hallgat. A nyomozónő szinte maga előtt látja anyja idegességtől vörösödő arcát, és úgy határoz, ha már úgyis felbosszantotta, megragadja az alkalmat, és rövidre zárja a beszélgetés legkellemetlenebb részét.

- Anya, gondolkoztam... - nehéz pillanat ez, össze kell hozzá szednie az erejét. - Tegnap este...

- Igen, tudom! - szakítja félbe Mariann, majd egy mély sóhajtás után hozzáteszi. - Tudom, mennyire nehéz beismerned, ha tévedtél, szóval ne fáradj, tisztában vagyok azzal, hogy megbántad.

Laura kiejti kezéből a műanyag poharat, a maradék joghurt apró rózsaszín pöttyökben fröccsen a parkettára. Nem talál szavakat, felpattan a kanapéról, és dühében fel-alá járkál a nappaliban.

- Az elmúlt évek alaposan megzavarták a lelkivilágodat - folytatja az anyja. - Mindenki bűnözőt látsz. Ezek a férfiak kedvességéből bókolnak és dicsérnek.

- Anya! - szakad fel végre a meglepettség Laura torkában, és hevesen gesztikulálva folytatja: - A mellemhez beszélt, miközben azt ecsetelte, milyen jó érzés volt gyerekkoromban az ölében éreznie a popsikámat. Úgy, hogy mindeközben ott volt mellette a felesége. Ha apa hasonlót csinált volna, te mit reagálsz?

- Apádat ne keverd ide! - sziszegi Mariann. - A nőknek néha muszáj megalkuvónak lenniük. A férfiakhoz egy dolog szükségeltetik, mégpedig mérhetetlen türelem. Ha türelmetlen vagy, soha nem fogod megértetni velük magad. Ez pedig egyenes út a boldogtalansághoz.

- Mi köze van ennek az egésznek az én boldogságomhoz? - rázza meg a fejét Laura, mert tényleg nem lát összefüggést.

- Úgy, hogy barbár lettél, kislányom, és ez semmi jóra nem vezet. Durva vagy az emberekkel. Ezt biztos a rendőrség tette veled, mert én nem ilyenek neveltelek! - feddi a lányát Mariann.

Ez már harc, sőt háború! Laura sejtette, hogy nehéz beszélgetés előtt áll, de ennyire idegtépő pillanatokkal nem számolt. Az anyja stílusa egyenesen bicskanyitogató.

- Ha nem az anyám lennél, most azt hiszem, elküldenélek a fenébe.

- Látod, erről beszélek. Apád nem volna rád büszke.

- Apát ne keverd ide! - sziszegi ezúttal Laura, majd nyel egyet, és higgadságra kényszerítve magát belekezd. - Nézd, anya, sokat gondolkoztam. Már a fogadás előtt is éreztem, tegnap este azonban bizonyossá vált, hogy én nem vágyom a sznobok közé. Elfogadom, hogy neked ők a társaságod, de én képtelen vagyok megtalálni velük a közös hangot.

Csend.

- Teljesen más típusú emberekkel szeretném körülvenni magam - folytatja. - Olyanokkal, akiknek nem szégyenkezve segítek.

Csend.

- Szóval amiért valójában hívtalak, hogy megbeszéljük, a jövőben szeretném egyedül irányítani a vállalkozásomat. Köszönöm az eddigi segítséget! - fejezi be monológját Laura.

Csend.

- Itt vagy? - kérdezi a nyomozónő, miután megfordul a fejében, hogy az anyja talán bontotta a vonalat.

- Kirúgsz?

Laura mélyet sóhajt.

- Tudod, mit? Fogalmazz, ahogy szeretnél.

- Soha, semmiből nem tanulsz - Mariann lesajnáló hangja kezdi ismét felbőszíteni Laurát. - Annyira makacs vagy, hogy soha nem fogsz egyről a kettőre jutni!

- Jó, anya, én erre nem vagyok...

- Le ne tedd! - ripakodik rá Mariann, mire Laura jéggé dermed. - Magadra

hagylak, kislányom. Ahogy kéred. De amikor majd mindenkit elmarsz magad mellől, és teljesen kilátástalanná válik az életed, jusson eszedbe ez a beszélgetés.

Aztán megszakad a vonal.

Laurának nagy önuralomra van szüksége, hogy ne vágja teljes erejéből a falhoz a telefont. Lélekben felsikít, majd riasztó, sípoló hangként átszűrődik összeszorított foga között a fájdalom. Tulajdonképpen megkapta, amit akart, az anyja visszavonulót fújta, még sincs ez így rendben. Váratlanul rászakad az elhagyatottság, és csak nyomja, hogy két vállal a padlóra fektesse.

Anyjának talán igaza van, tökéletesen egyedül maradt a világban. Amit Mariann barbárságnak nevezett, és a rendőrségnek tulajdonított, mindössze egy emberhez köthető: Kovácshoz. Hagyta, hogy a férfi az egyéniségétől megfosztva, teljes mértékben kisajátítsa, és kiöljön belőle minden gyengédséget. A szakítás óta próbálja megtalálni önmagát, de csak kinkeservesen vergődik.

Visszahívhatná az anyját, hogy bocsánatot kérjen, de az legfeljebb a lelkiismeretén könnyítene, megoldáshoz nem vezetne. Csatlakozhatna Judithhoz és Déneshez a stand-up klubba, ha nem éppen hazudni készülne a barátnőjének az estéjét illetően. Esetleg felkereshetné Lengyel Dávidot, hogy mégis... Inkább hagyná, hogy a magány a szuszt is kipróbálja belőle, mint hogy megalázkodjon a kriminálpszichológus előtt. Ha felkeresné, azzal azt sejtetné, megbánta a másfél évvel korábbi döntését...

Habár elég volna papírtörölt használnia, a fürdőszobába indul, hogy a felmosóronggyal visszatérve eltüntesse a parkettára fröccsent joghurtcseppeket. A takarítással legalább telik az idő, és az ide-oda verdeső gondolatait is lekötheti. Útközben a fotelba vetett, felborult táskájára sandít, számtalan kipotyogott holmi között egy pakli kártya virít.

A Jó Nap Lap kártyákat Judittól kapta, reggelente kell húzni közülük, hogy az ember egy-egy motiváló gondolattal indíthassa a napját. A süket, misztikus szövegelés szerint, ha a tulajdonos a pakli dobozára írja nevét, a kártyák a személyiségéhez igazodva megoldásokat kínálnak az élete aktuális problémáira. Laura baromságnak tartotta a lélekre hangolódó kártyákat, ezért irodája íróasztalának a fiókjába süllyesztette a dobozt, és egészen tegnapig hozzá sem nyúlt. Aztán, amikor az esti fogadásra szedelőzködve felmerült benne, inkább lemondja az anyjával közös programot, barátnője megkérdezte, mire ösztönözte reggel a kártya. Nem volt pofája bevallani, hogy az ajándékozás óta elő sem vette a paklit, helyette azt füllentette, nem emlékszik, de mivel alulra helyezte az aktuális lapot, gyorsan meglesi. Az élet a komforton túl kezdődik - olvasta elkerekedett szemmel Laura az utolsó lapon álló mondatot, hiszen valóban a komfortzónája elhagyásától ózdkodott, és bár akkor biztosan letagadta volna, a kártya üzenete után könnyebb szívvel indult útnak. Elfogta a kíváncsiság, ha a tegnapi üzenet telibe talált, most, valóban válságos helyzetben vajon milyen üzenetet kaphat.

A problémák előli menekülés egy olyan verseny, amelyben sosem nyerhetsz!
Atyaég!

Az órára pillant, még hat sem múlt el. Ha a ma este hátralévő részét egyedül kell eltöltenie, abba minden bizonnyal belekergül.

Bőven van még idő nyolcig.

Hol van az a ruha?

11

ANNA

Vajon Isten kedvezni akart, vagy éppen a női nemtől bosszúsan teremtette Antont, akinek már a pusztá látványa is kínzó sóvárgást okoz. Végzetes, amikor gyönyör és gyötrelme egyetlen személyiségben koncentrálódik, és ez a férfi minden porcikáján, mozdulatán, illetve szaván átragyog. Elfogulatlanul állíthatom, Anton két lábon járó feromonfelhő, ennek ékes bizonyítéka, hogy bármerre tér, bezsongatja a nőket. Még nekem is, aki az unalomig nyúzhatnám, folyton összefut a nyál a számban, a gyomrom pedig rácáfol a gravitációra, amikor meglátom. Mindehhez pedig tényleg nem kell mást tennie, csupán létezni. Ennyit arról, hogy nem a zsánerem. Dehogynem az! Az én ideálom nem egy férfitípus, hanem maga Erős Anton!

Néha én is eszelősnek tartom magam, amiért képes voltam apadatlan

csábítása sodrásában, hosszú esztendőkön keresztül megőrizni a józan eszem. Ő húszévesen is ugyanennyire dögös volt. Helyes arcvonásaival; oldalt csaknem tarra borotvált, ám a feje tetején hosszan hullámozó világosbarna hajával; aranyszín borostájával; széles vállával; a heti egy-két alkalommal tartott otthoni edzésektől feszülő izmaival; valamint nyílt, melankolikus, olajzöld tekintetével akár egy tragikusan romantikus regény főhősét is mintázhatnák róla.

A női szívekre mért végső csapás a mindkét karján, a vállától egészen a csuklójáig futó, színes, freskószerű festménytetoválás. Ritka és tökéletesen egyedi munka. Ő festette meg a képet, Vegas cimborája pedig felvarrta a két különálló, mégis egybefüggő művet: jobb kezén az alvilág, balján az éden látható. Első blikkre, harcra kész démonok és angyalok néznek farkasszemét, ám alaposabb megfigyelés után kiderül, valójában tükörképei egymásnak. Hiszen a jó és a rossz mindenkiben ott lakozik. Az Antonra tetovált alakok, a mellkasa közepére üttetett tintaszívért nyújtózkodnak. A szívéért, ami jelenleg az enyém.

Az ajtófélfának dőlve figyelem, ahogy egy szál, a csípőjéig csúszott, szakadt farmerban, félmeztelenül, a hálószobánkban gyújtott tucatszögletes gyertya fényében fürdőzve, teljes átszellemültségben alkot. Húsos ajka résznyire tátva, néha meg-megnyalja a szája szélét. Festés közben a legtermészetesebb, ekkor igazán önmaga, az összes máztól megfosztva. Ilyenkor vonz a legelemibb erővel.

Anton gátlástalan habitusa munka közben valamiféle kölykös szégyenlősséggel fordul. Feszélyezi, ha nézem, ezért használja a kisszobát műteremként. Kifejezetten örülök, hogy Szofi vendégeskedése miatt most néhány napra a hálónkba száműzetett, érzékletes példa lehet számára, hogy milyen az, ha korlátozzák a kiteljesülésben. És az örömömnek van egy másik, kifejezetten izgató oka: ilyesmi érzés hajthatja a férfiakat, amikor magamutogatásra kérik asszonyukat.

- De piszkosul szexi vagy! - bókolok a pasimnak, és elmosolyodom, amikor, mintha csak a pajzán gondolataim zenei aláfestése volna, felismerem a hangfalhoz csatlakoztatott telefonról játszott I'm Your Late Night Prostitute című Tom Waits-dalt.

A bömbölő zenétől Anton valószínűleg nem hallhatta a bejárati ajtó csapódását, mert összerezzen, amikor megszólítom. Dermedten áll, homlokát ráncolva bámul rám, vánszorgó másodpercek múltján köszönt.

- Szia, Bimbi! - palettáját és ecsetjét az ablakpárkányra helyezi, majd fűgén hozzám lép. - Korán jöttél.

Ártatlannak tűnő vonásai arra késztetnek, hogy arcát gyengéden a kezem közé fogva szájon csókoljam, de inkább játékosan a seggére csapok.

- Tegnap későn, ma meg korán. Te semminek nem örülsz?

- De, csak... Azaz nem úgy értem, hogy gond lenne. Én csak... - hebegi a tarkóját birizgálva.

Ködös, átláthatatlan tekintetétől hatalmasat dobban a szívem. Elveszett. Kiszakítottam a világból, ahová alkotás közben egyedül jár, és ahová még engem sem vihet magával. Ahol ez, a huszonöt éves korára a poklok poklát is megjárta férfi újra ártatlan kisfiú lehet. Időre van szüksége, hogy az ecsetje húzta vonalak közül visszazökkenjen a valóságba. Én türelmesen várok.

- Nagyon dolgoztál valamin - jegyzem meg gyengéden.

- Szerdára festek egy képet. Az árverésre, amire megyünk - magyarázza egy csínyen ért gyermek zavarával. - Minden rendben? Baj van? Hogyhogy nem próbálsz már?

- Úgy, hogy... - nem tudom, mit mondhatnék, ezért inkább forrón megcsókolom.

Fogalmam sincs pontosan mi okozhatta a Lélektáncon bekövetkezett esést, a csoport is két részre szakadt: Carlos, valamint a nyugdíjas pár szerint baleset történt, a többiek azonban esküdni mernének, hogy Richárd eltaszította magától. Én egyik változatban sem hiszek, azaz inkább mindkettőt reálisnak tartom, hiszen a férfi egyáltalán nem kétfallásos, a lökést azonban éreztem volna. Abban, hogy elejtett, nem volt sem sutaság, sem szándékosság. Mintha egyik pillanatról a másikra kiszökött volna az izmaiból az erő, mindeközben a tekintetéből sütött a riadalom. Az ok egészen megrendítő is lehet, gyanítom, köze van ahhoz, amiért a Lélektáncre keveredett. Segítségre, nem pedig ítéletre volna szüksége.

A farkcsontom egyébként még most, közel két órával az esés után is sajog, reggelre valószínűleg terebélyes lila folt éktelenkedik majd az ütés helyén. De a táncosok általában úgy festenek meztelenül, mint akiket naponta összevernek, szóval a véraláfutásnál fontosabb, hogy a fájdalom mihamarabb csillapodjék, és ne akadályozzon A pillangó és a herceg próbáiban. A bemutató megállíthatatlanul

közeleg, egyetlen napnyi pihenő sem megengedett, és ma este már a kimerültséggel vegyült fájdalomtól kitartásom cserbenhagyott, ezért elmismásoltam a Lélektánc utáni gyakorlást. Ez nem fordulhat elő még egyszer, sem Lulut, sem a társulat többi tagját nem hagyhatom cserben!

- Úgy, hogy...? - Anton nem enged.

Vehemens, és ha előállok azzal, hogy egy idegen férfi miatt szenvedtem balesetet, biztosan eldurran az agya. Hiába nem esett nagyobb bajom, ő minden követ megmozgatna, hogy kinyomozza, ki az illető, és addig veri, míg mozog.

- Ma este... - kezdek a történetbe.

Richárd úzött vadakéra emlékeztető tekintete kétséget sem hagyott afelől, hogy lelkiileg sérült. Keverjem bajba? Szerencsétlen flótás nem érdemli meg.

- A Lélektáncon a tangót tanítottam... - folytatom, de Anton tekintete helyett a mellkasára száradt festékpöttyökre koncentrálok.

A sorskísértés soha nem tanácsos. Anton, amilyen eltökélt tud lenni, még a végén tényleg Richárd nyomára bukkanna. Hallgassam el a történeteket? A kapcsolatunk elején fogadalmat tettünk, soha nem hazudunk majd egymásnak, bármennyire nehezünkre esik is, egyenesek leszünk. De miért keverjek valakit pácba, ha nem érzem hibásnak? Ráadásul az egyik csoporttagom legjobb barátja.

- És... - a döntés felelősségének terhe a mellkasomra nehezedik, elvek feszülnek egymásnak.

- Bimbi, mi történt?! - Anton ideges, megneszelte vonakodásom, majd szimatolva feltesz még egy kérdést. - És mi ez a nyugdíjasparfüm rajtad?

Órület, mennyire érzéketlenül tud viselkedni, ezért megérdemli, hogy...

- Elcsúsztam tánc közben, és megütöttem magam. Semmiség - meglepődöm, milyen könnyen csúsznak ki számon a hazug szavak. - A parfümöt Szofitól kaptam, ilyet használt a...

- Basszus, Bimbi! - szakít félbe rémülettől eltorzult arccal, és hátrahőkölve alaposan végigmér. - Miért nem hívtál?

Megrázom a fejem.

- Anton, nyugodj meg! Nincs semmi baj! - csoda, hogy nem veszi észre, mennyire nehezen erőltetek mosolyt az arcomra. - Fürödjünk meg, tiszta festék vagy! Szofi csak későn ér haza.

Anton pajzánul hümmög.

- Közös fürdés? Szerencsére tényleg semmi bajod! - majd megragad csípőmnél, a vállára fektet, és mint a zsákmányt, kicipel a szobából. - Ez a parfüm tényleg borzalmas. Alig várom, hogy lemossam rólad!

ANTON

A fürdőszobánk nem túl nagy, a kádunk pedig kifejezetten kicsi. Mivel egymagam is alig férek el benne, ráadásul a fürdés pepecselős - megengedni a vizet, eltalálni a legkellemesebb hőfokot és hasonlók -, általában tusolni szoktam. Azonban Annával kiegészülve mindig szórakoztató időtöltés a seggáztatás. Sőt, a borral és gyertyafénnyel fűszerezett habfürdőnél pikánsabb vasárnap esti programot jelenleg nem is kívánhatnék magamnak. Na jó, talán de...

- Kiskoromban mindig azt képzeltem, hogy bárányfelhők között fekszem - utal Anna a terebélyesre duzzadt fürdőhabra, amely csaknem teljes egészében belep bennünket.

Féloldalt fekszik a lábam között, bort kortyol. Vállánál ölelem, feje a kulcscsontomnál pihen, bőrömre tapad, száradó haja egyre jobban szúr. Lábunk túllóg a kádon, az ő talpa az akrilperemen pihen, én a falat borító csempének támasztom a sarkamat. Sima bőre úgy csillog a gyertyafényben, mintha a legfinomabb porcelánból öntötték volna.

- És most szeretnél a mennyországban járni? - suttogom a fülébe, és derekán, majd csípőjén végigsimítva imádott fenekébe markolok. Persze csak érzéssel. - Adok a bibidre gyógypuszit, Bimbi!

Vízben ázó kezével elhessegeti a markomat.

- Ma este ne! - kérlel.

Marad a seggáztatás a vasárnap esti program...

Felsőhajtok. Nem a szexmegvonás miatt, sokkal inkább azért, mert Anna engedi, hogy egy apró baleset rátelepedjen a hangulatára. Értem én, hogy maximalista, és gyűlöl hibázni, de hát nem dőlt össze a világ. Ráadásul - és szerencsére - a popsija fölötti zúzódásnál komolyabb baja nem esett. Túl rövid az élet, hogy ilyen apróságokon rágódjunk. Szóval szerény véleményem szerint

Anna hangyányit túlreagálja a helyzetet, vagy pedig más lappang a háttérben, mint amit megosztott velem. Utóbbit nehezen hiszem, ugyanis igazságfogadalmat tettünk, amit ő földön járó angyalként biztosan nem hág át, legfeljebb kegyesen elhallgat ezt-azt. Én is csak azért ferdíték, hogy örömet szerezhessenek neki. Még szerencse, hogy jóra való, csúsztatásban gyakorlott galád vagyok, különben biztosan lebuktam volna, amikor a készülő festmény felől érdeklődött. Hála az égnek, néhány csókkal sikerült elterelnem a figyelmét. Dunsztom sincs, mit tettem volna, ha a tervemet dugába döntve erősködött volna, hogy megnézhesse, min dolgozom... Hogy, hogy nem, ezt az egészet is a Vöröske nehezíti meg. Ha nem cuccolt volna be a műtermemnek kialakított kisszobába, nem kellene attól fosnom, hogy kíváncsi kicsikém egy óvatlan pillanatban leleplez. Változtatnom kell a terven, és már ki is fundáltam, miként teszem.

- Holnap bent kell maradnom estére a szalonban - kezdek kis blöffömbe miközben a karját simogatom. - Egy fickó azt szeretné, hogy zárás után varrjam ki. A kopasz fejére akar tetoválást, ami amellest, hogy kényes terület, jó hosszú időt vesz igénybe.

Ez csak félhazugság, hiszen valóban a szalonban leszek este, de egyedül, és tű helyett ecsettel dolgozom majd. Önszorgalomból.

- Akkor holnap mindkettőnknek zsúfolt és izgalmas lesz - mondja.

- Neked mi lesz benne az izgalmas? - kérdezem ráncolt homlokkal.

Csak az után reagál, hogy kortyolt a borából.

- Kampec holnap beszélni akar velem.

Szóval valóban nem a baleset a letargia fő oka. Négy év ismeretség ide vagy oda, még mindig elmosolyodom, ha sikerül beletrafálnom szövevényes gondolataiba, pedig a női agy végtelen talány.

- Miről?

- Csak sejtésem van.

Csüggedt hanglejtésből nem nehéz kikövetkeztetnem, mire céloz. A pletyka tehát utolérheti az igazságot, a Lélektáncot talán száműzni fogják a FlatFitnessből.

Fogott az átkom?

Jó, igaz, szurkoltam a kurzus megszüntetéséért, de csak azért, hogy Anna több időt töltsön velem - illetve a flúgosoknál előremutatóbb dolgokkal. Örömöm nem lehet maradéktalan, ha eközben őt lelombozzák a fejlemények.

- Akkor lemondok a holnapi tetoválást, és elviszlek vacsorázni.

- Eszedbe ne jusson munkát lemondani miattam! - horkan fel. - Még az sem biztos, hogy kipaterol, szóval ne igyál előre a medve bőrére!

Ő keserű, én örülök, mégis mindketten kacagunk. Mi, férfiak a legnagyobb bánatunkban könnyezünk, örömeinkben nevetünk, tiszta sor. A nők azonban hajlamosak szomorúságukban kacagni, boldogságukban pedig sírni, aztán csodálkoznak, hogy képtelenek vagyunk kiigazodni rajtuk.

- Mi a terv, ha valóban ki akarnak tenni?

- A küszöbre fekszem, és éhségstrájkba kezdek - mosolyog, majd elárulja, mi jár valójában a fejében. - Keresnem kell egy másik, legalább ennyire kedvező helyet. Nem könnyű, mivel a Lélektáncot a FlatFitness adottságaihoz mérten találtam ki. Az egész projekt úgy működött tökéletesen, ahogy kezdetben kialakítottuk.

Na ne! Képtelenség! Nem akarom, hogy a Lélektánc feltámadjon, ha már egyszer sikeresen lefejezik! Az eszköz nem túl elegáns, mégis érte nyúlok.

- Emlékszel Maja tanácsára? - kérdezem sejtelmesen, Anna bólogat, és velem együtt mondja. - Ne akarj farkasszem nézni a sorsoddal, úgyis te pislogsz majd hamarabb!

Maja mindkettőnk emlékeiben egy szeretetre méltó és több tekintetben is példaértékű emberként él: Annával a legjobb barátnők voltak, számomra pedig az, aki elszállós pillanataimban a tökömnél megragadva húzott vissza a földre. Maja volt a bátyám... Nos, nem tudom megmondani, mit jelentettek ők egymásnak a bátyámmal - vagyis inkább, hogy mit jelentett Maja Leonnak. Azt gondolom, ha a testvérem valóban szerette volna Maját, nem következik be a tragédia. Vagy Maja éppen Leon túlzó szerelmébe halt bele? Láttam az egyik ismeretterjesztő tévésatornán, hogy létezik az állatvilágban olyan, amikor az anya olyan hevesen védelmezi a kölykét, hogy akaratán kívül kiszorítja belőle a szuszt. Talán létezik ilyesmi a szerelemben is? A talányokra azonban valószínűleg soha nem érkeznek - bár kétlem, hogy egyáltalán léteznének - épkézláb válaszok. És bár kibaszottul mardos a múlt, felidézni is szörnyű, tudom, Anna mindig megfogadta

Maja tanácsait. Remélem, most is hasonlóképpen tesz. Néhány másodpercnyi gyászos hallgatás után kérdezi.

- Hova akarsz ezzel kilyukadni?

Kézfejemmel megdörzsölöm viszkető orromat, még mindig nem kopott ki belőle a borzalmas parfüm illata. Anna szeret sorsszerűséggel magyarázni eseményeket, ezúttal a saját fordulata lehet a legcélravezetőbb.

- Arra, hogy talán nem véletlen, ami történik. Talán ennyi volt a dolgod a Lélektáncsal. Segítettél azoknak, akinek arra szükségük volt, elérted a kitűzött célt, és most végeztél a szolgálattal - mondom, és várom, hogy robbanjon a bomba.

- Szerinted mit kellene csinálnom?

Nocsak, a detonáció elmaradt. Maja tanácsával talán hatástalaníthatom a robbanást.

- A színházi karrieredre kellene koncentrálnod - önkéntelenül is simogatni kezdem a felkarját. - Te egy táncművész vagy, Bimbi!

Megfeszülő izmaiból már az előtt rádöbbenek, csapdába sétáltam, hogy hidegvérrel a nyakamnak ugrana.

- Te mit gondolsz, mi a művészet célja, nagyokos?!

Bumm! Bumm! Bumm!

- Azt hiszem, jelen esetben az a fontosabb, hogy te mit gondolsz erről - békítő csókot nyomok a feje búbjára, majd pimaszul hozzáteszem: - És szerintem alig várod, hogy elmondhasd nekem.

Ekkor kiszakad ölelésemből, törökülésbe evickélve szembe fordul velem. A gerjesztett hullámok túlcsordulnak a kád peremén, a habos víz a járólapra toccsan, de Anna mit sem törődik azzal, hogy elárasztja a fürdőszobát. Ujjaival hátrasimítja nyirkos hajtincseit.

- Szerintem a művészet lényege, hogy te mint alkotó, adj valami különleges élményt a közönségednek. Gondolatfakasztó feszültséget, felszabadítást vagy egyszerűen boldogságérzetet - hogy jelentékenyebbnek tűnjön a felsorolás, ujjaival számol hozzá. Sötétbordóra festett, rövidre vágott körmei vonzzák a tekintetemet.

- Egyetértek - helyeslek némi fáziskéséssel.

Derültebben folytatja.

- Én ugyanezt az elvet követem a Lélektánc foglalkozásain - bólint, majd mint aki úgy érzi, megnyerte a beszélgetést, emeli poharát, és kortyol a körömlakkjánál világosabb árnyalatú borból.

- Ez egy kibaszottul erőltetett érvelés - nem engedem, hogy egy kis határozottsággal megússza. - Lásd be, te megmenteni akarod az embereket. De mitől? Kitől? Saját maguktól? Szerinted ez lehetséges?

- Egy nagy frászt! - robban ki belőle az iméntinél is harciasabban. - Ezek az emberek magukat mentik meg, én csak a módot mutatom meg számukra. A művészet eszközeivel.

A kellemetlenné fajuló vita hatására hitetlenkedve elmosolyodom, és összefonom mellkasomon a karomat. Az egyik karomra varrt ördög szemtől szembe kerül angyali tükörképével.

- Értsd meg, ez az egész nem kizárólag azokról szól, akinek segítek, hanem rólam - folytatja. - Számomra fontos a Lélektánc. Ahogy neked fontos a festés. Foglalkozásról foglalkozásra én is megtisztulok. Szükségem van rá. A Lélektánc számomra az, ami neked az alkotás. Ez az első önálló alkotásom.

- Ha már párhuzamot vontál, én is megteszem. A vászon egyszer betelik, az ecset elhasználódik, a festék pedig elfogy. Tudnod kell, mi a műved maximuma - szemét az egyik csempén futó, kínai nagy fal alakú repedésre függeszti, szavaim nyomán eltűnődik. - Mindennek van szavatossága, egyszer minden véget ér, lejár, elévül vagy elromlik. Ha ezt nem veszed figyelembe, rád rohadnak a dolgok, aztán elfertőződnek, végül elpusztítanak.

Anna elhúzza a száját, elfekszik a kádban, majd a poharát magasba emelve, fejével a víz alá merül. A felbugyogó buborékokból ítélve ordít. Elmosolyodom a jeleneten, majd még az előtt rendezem vonásaimat, hogy felbukkanna. Szabad kezével ismét hátrasimítja haját, és fakó, kiábrándult hangon közli:

- Csak nem akarom, hogy kicsúszszanak a kezemből a dolgok.

A kád peremébe kapaszkodva felemelkedem, majd hason a habokba ereszkedve a csajom fölé siklom. A víz ismét túlcsordul, és hangos fröccsenéssel kerül szét a padlón. Megsimogatom Anna az arcát. Gyönyörű kék szemével olyan szeppent áhítattal néz, mint egy istent.

- Sokkal tudatosabb lettél a Lélektáncsal töltött fél év alatt. Ízig-vérig nővé értél. Ráadásul a világ leggyönyörűbb nőjévé! - lehunyja a szemét, amikor csókot lehelek az ajkára. - Én pedig, bármi történjen is, nem fogom hagyni, hogy boldogtalan legyél. Összes terhedben osztozni fogok. Ott állok majd melletted, és támogatlak. De azt nem hagyom, hogy örületbe hajszold és tönkretedd magad! Hogy okos lányként helyénvalóknak feltételezz butaságokat. Nekem akkor is vigyáznom kell rád, amikor te azt gondolod, nincs rá igényed. Mert a sors lehet, hogy farkasszemenzésben jobban teljesít, de mi ketten túlerőben vagyunk. Együtt úgy alakíthatjuk a dolgokat, ahogy mi akarjuk. Érted?

Szendén elmosolyodik, helyeslőn bólint, aztán néhány pillanattal később megkérdezi:

- Mit gondolsz, a mi szavatosságunk meddig tart?

Csókot nyomok bal kézfejére.

- Mindhalálig - suttogom, miközben azt nézegetem, hogy áll majd ujján a gyűrűm. - De meg kell ígéred valamit.

- Valahogy sejtettem, hogy a kedvességnek ára van!

Élcelődése ellenére szigorú tekintettel közlöm:

- A maihoz hasonló helyzetekben kivétel nélkül és azonnal értesítened kell!

Sóhajt, grimaszol, fel akarna ülni, de testem béklyója alól nem talál menekülőutat.

- Ha történik olyasmi, aminél a segítségedre szorulok, mindenképpen szólni fogok. De egyébként nem foglak az apró-cseprő problémáimmal hívogatni! - morogja. - Nem vagyok kislány!

- De nekem mindenről tudnom kell! - erősködöm, és bár továbbra sem tűrök ellentmondást, kedves maradok. - Érted?

- Eddig is tudtál minden fontos fejleményről - makacskodik.

- Nekem az is fontos, ha balesetet szenvedsz.

- Te felhívnál, ha a lábadra esne a vászon, vagy rád dőlne az állványod? - néz rám érdeklődve, én pedig nehezen bírom ki, hogy ne röhögjem el magam. - A munkámmal jár, hogy néha földre ülök.

- Nem érdekelnek a kifogásaid, az indokaid vagy az érveid! Tudni akarok a hasonló történésekről, és kész, különben felfallak - zárom le a témát bohóckodó arccal, finoman Anna orrába harapva.

Az emberek többsége valamilyen, számomra érthetetlen oknál fogva azt állítja, a birtoklási vágy kezelendő emberi tulajdonság. Legfőképp akkor, ha nem is tárgy, hanem egy másik személy felé irányul. Szerintem ez álszent duma. A kisajátítás a világ legédesebb dolga. Az, hogy tudod, van valakid, aki mások számára is ínycsiklandó, ám az illető csak a tiéd, és rajtad kívül más nem kóstolhat bele... Hmm... Semmi mással fel nem érő büszkeség.

- Te, zsarnok kis pöcs! - sziszegi vigyorogva, és az arcomba fröcsköl némi fürdővizet.

Felröhögök.

- Ebben a mondatban egyvalami nem stimmel.

- Legfeljebb a kicsi. Mert az biztos, hogy egy zsarnok pöcs vagy.

- Pontosan! - bólogatok széles vigyorral, és szájon csókolom.

12

LAURA

A Julietet globális mércével is azon kevés felkapott étterem között tartják számon, ahol a vezetőség folyamatosan pénzt fektet abba, hogy belsőépítészeti időről időre teljesen megújuljon a vendégtér. A vérfrissítést kezdetben apróbb változtatások jelentették, de a méregdrága bőrökről, a világ másik végéről hozatott márványokról és egyéb luxusdekorációkról rendszeresen beszámolt a magyar média. A tulajdonos, Mihályfi Bence, akivel Laura a LoveClub-ügyként elhíresült eset folyamán találkozott, felismerte, hogy az újságcikkek vendégcsalogatók, egy-egy után meglendül a forgalom. Az emberek kíváncsiak, szeretik a szépet, és mindent megadnak azért, hogy különlegesnek érezhessék magukat. Bence mert álmodni, és nem fukarkodott akkor sem, amikor az egyik magyarországi tartózkodása alatt rendszerint náluk étkező, világhírű divattervezőt kérte fel, hogy életében először a belsőépítészet területén is

méresse meg ízlését. Az eredmény hangyányit giccsesre sikeredett ugyan, a projekt mégis beszivárgott a világsajtóba: megszámlálhatatlan mennyiségű blog közölt fotókat a Julietről, és már útikönyvekben is ajánlják Budapest ékszerdobozát – mindezeknek hála özönlenni kezdtek a legkülönbözőbb nemzetiségű vendégek. Bence mára tőkélyre fejlesztette az ötletet, és különböző időszakosként elismert dizájnereket, sőt gyakran jobb stílusérzékű világsztárokat kér fel az átalakításra. Drága mulatság, de sejtetően megéri, hiszen az étterem a csillagos égiszű srófolt árai ellenére is minden este telt házzal működik, foglalás nélkül lehetetlen asztalhoz jutni. Egyvalami azonban a folyamatos változás közepette is megmaradt: a fájdalmasan szerelmes örökzöldeket játszó bárzongorista bársonyos hangja már a megérkezés pillanatában marokra szorította Laura szívét.

– A *Dionaea muscipula*, azaz közismertebb nevén a Vénusz légycsapója csak második érintésre záródik össze. Ezzel biztosítja, hogy nem például egy homokszemet ejt fogságba – az ujjai közt whiskys poharat forgató Róbert csak ekkor veszi észre az asztalhoz lépő nyomozónőt, akinek arcán szétterül a megkönnyebbülés. – Ez a második alkalmunk. Ezek szerint most derül ki, hogy egy porszemmel vagy egy idegesítő léggel van dolgom, ugye?

Míg barátnője a délutánt a megfelelő randiruha felkutatásával töltötte, Laura titokban a Vénusz légycsapója és a Szentesy Róbert kifejezésekre adott keresési találatok után kutatott az interneten. A húsevő növény ügyében a gondozási útmutatót bogarászta, a férfival kapcsolatban pedig elolvasott néhány szakmai interjút, de főként fotókat nézegetett róla. A képek annak ellenére is megdöbegtették szívét, hogy a valóság közelébe sem érhettek.

A férfi egy nyakánál kigombolt világosszürke ingben és hozzá illő grafit szín zakóban várta. Lezserebben öltözött, mint előző este, ám még így is mintha skatulyából húzták volna elő.

– Mindkét lehetőség igazán kecsegtető – Róbert csibészes mosolyától Laura úgy érzi, mintha a torkába szökkenne a gyomra, hiába hitte, hogy a hasonló reakciókat a kamaszkorával együtt kinövi az ember lánya. – A vacsora végén talán kiderül, hogy melyik vagyok.

A férfi a nyomozónő mellé penderül, udvariasan kihúzza előtte a széket, majd besegíti az asztalhoz. Hasonló bánásmódtól elszokva, zavarában Laura felkacag:

– Atyaég, a kézcsókot elfelejtetted.

– A kézcsók alávetettséget sugall – jelenti ki a szája szegletébe ragadt vigyorral Róbert. – A férfiak kézcsókkal próbálják elnyerni a nők bizalmát. Átlátszó, tartalom nélküli gesztus, mint amikor csak azért kérdezed meg valakitől, hogy milyen napja volt, mert jó benyomást akarsz rá tenni. Én csak udvarias vagyok, soha nem próbálnám azt sugallni, hogy behódolok neked. Tisztellek annyira, hogy ne akarjak veled hazugságokat elhíttetni.

Arcátlanul magabiztos. Vajon, amikor a lábujját szopogatta, nem érezte alávetettnek magát?

– Velem semmit nem lehet elhíttetni – vág vissza derűsen Laura, és csak akkor veszi észre, a szavai milyen kihívóan csenghetnek Róbert fülében, amikor a férfi megnyalja az alsó ajkát.

Jelöletlen mélységű vízbe fejest ugrani nem vakmerőség, hanem örültség, hiszen ha sekély, betörik a fej, ha a túl mély, belefúlladhatunk. Laura hosszas hezitálás után végül kockáztatott: kellemes megmártózás helyett most aztán úszhat, ha nem akar a feje fölött összecsapó hullámok martalékává lenni. Bár ezúttal talán tehetne egy próbát, és hagyhatná a Róbert-áramlatnak, hogy ismeretlen vizekre sodorja.

– Örülök, hogy eljöttél! – az asztal közepén pislákoló gyertya fényében megvillan a férfi égbé szeme. – Gyönyörű vagy.

Te is!

– Mintha az imént azt mondtad volna, soha nem hazudnál nekem – évődik Laura, és lányos zavarában a füle mögé túri hajtincseit.

Imént... Micsoda szavakat kotor fel belőle a szituáció.

– Ha azt vesszük alapul, hogy teljesen meztelenül tartalak igazán vonzónak, akkor valóban hazudtam. De ez a ruha több helyen úgy áll rajtad... – a férfi oly szomszjasan vesz levegőt, mintha hőségtől fuldoklana. – Eszembe juttatja, milyen izgató vagy nélküle.

A nyomozónő a bók hallatán árnyalatnyit vörösödve, a tarkóját birizsgálva oldalra dönti a fejét. Talán ez volt élete első olyan ruhája, amiben ő is

kifejezetten vonzónak látta magát. Indulás előtt percekig nézegette tükörképét, szeretne volna örökre az emlékei közé raktározni a látványt. Megfordult a fejében, hogy a táblagéppel lefotózhatná magát, végül azonban túlzásnak ítélte az ötletet.

- Mi a baj? - ráncolja homlokát a férfi.

- Mire gondolsz? - érdeklődésével egy időben Laura legszívesebben a szájára csapna.

A visszakérdezés a legirritálóbb tulajdonsága. Nyomozóként remekül hasznosíthatta, de a magánéletben rendszerint a férfiak agyára ment azzal, hogy mindig, mindent a lehető legpontosabban akart érteni.

- Arra, hogy feshatsz - válaszol Róbert meglepően készségesen.

Igen, feshatsz, hiszen a kapcsolatuk amellet, hogy kezdetleges, meghökkentő fordulatokban bővelkedő. Ráadásul a Julietbe lépve szembesült először a ténnyel, hogy Róbert társaságában az anyja által imádott, fényűző világ kellős közepébe csöppen. Pontosan oda tart, ahonnan menekül. Gondolatai összekuszálódtak, értékrendje felborult, fogalma sincs, mi a helyes és mi helytelen. Saját határai közé rekedve csodálja a férfit, amiért olyan természetesen viselkedik, mintha ezer éve ismernék egymást.

- Csak... Túl sok az inger. Nem vagyok hozzászokva a randevúkhöz, legfőképp úgy, hogy...

- Előbb szexelsz, mint vacsorázol - fejezi be helyette a mondatot Róbert. Atyaég!

Laura elpirulva bólint, majd miközben zavartan körbetekint az étteremben, hozzáteszi:

- És ez a hely sem az én terepem.

- Menjünk máshova? - hogy nyomatékosítsa, nem probléma, ha igennel felel, a férfi megszorítja kezét.

Róbert tenyere a jéggel hűtött pohártól hűvös, a fagyos inger átszalad a nő testén, először lúdbőrössé teszi, majd miután tetőtől talpig megborzongatta, a mellbimbójában koncentrálódik.

- Nem! - csóválja fejét Laura. - Megbirkózom vele.

A férfi karba font kézzel hátradől székében.

- Fogadást ajánlok.

- Mifélett? - méregeti gyanakvón Laura.

- Képzeld el, hogy az asztal széleinél láthatatlan falak emelkednek - kezdi egy mesemondó titokzatosságával a férfi. - Mostantól egészen a távozásunkig, sem hang, sem mozgás, de még egy tűzeset sem lehet elég indok arra, hogy átnézzünk ezeken falakon. Csak te és én létezzünk, nincs külvilág. Amelyikünk pedig mégis félrenéz, veszít.

- És mi a győztes nyereménye? - érdeklődik Laura, majd kacér pillantás kíséretében a visszájára fordítja a kérdést. - Vagy a vesztes büntetésre.

Róbertet méregetve a nyomozónő megállapítja, tévedett, amikor azt gondolta, a jellegzetes zshivány vigyor a férfi legvonzóbb gesztusa. Az, ahogyan például most a gondolataiba merülve eltűnődik, mindennél izgatóbb.

- A vesztesnek kötelezően bele kell egyeznie egy olyan örültségbe, amit a másik kér tőle - böki ki végül lapos tekintettel. - Ez a kérés megtagadhatatlan, ágálni ellene nem lehet.

- Azért azt csak nem fogom engedni, hogy felszeletelj - pukkan ki Laurából a kacaj.

Róbert csillogó szemmel nézi a szertelen nőt.

- Rendben, ha nem bízol meg bennem, akkor a szabálykönyvbe vezetem, hogy a vesztes fájdalmat okozó örültségre nem kötelezhető.

Laura számba veszi a fogadás részleteit, majd megállapítja, nincs mitől tartania. A rendőrségnél eltöltött évek fegyelemre nevelték, tehát most nem fog félrenézni, ezáltal megnyeri a kihívást.

- Áll az alku! - bólint, és máris azon tűnődik, milyen édes galádságra kötelezi majd a férfit.

- Örülök! - kacsint Róbert. - De nekem is szükségem van garanciára.

Mégpedig arról, hogy nem bújsz ki a kötelezettség alól.

- Tegyem a szívemre a kezem? Vagy mit szeretnél?

A férfi zakója belső zsebéből ezüstösen csillogó tollat húz elő, majd lehámozza a whiskyspohár aljára tapadt, enyhén átnedvesedett szalvétát. Firkál valamit a négyzet alakú papírra, és Laura elé tolja.

- Írd alá!

- Ezt mindig is meg akartam kérdezni... - mered a papírdarabra a nő, és a tőle telhető legkomolyabb arc kifejezéssel folytatja: - Tőletek, orvosoktól elvárás, hogy olvashatatlanul írjatok?

Róbert képtelen visszatartani, kirobbanóan felkacag.

- Azt írtam oda, hogy megtagadhatatlan kérés.

- A kikötésemet azonban mintha lefelejtetted volna - hümmög Laura.

- A fenébe, hogy nem tudom elsumákolni - csettint a férfi, és az első tétel alá írja a fájdalom szót, majd egy áthúzott kört rajzol mellé. Mindezt fejfelé.

Olyan színtiszta, gyermeki őszinteséggel mosolyognak egymásra, mintha nyelvük hegyén egyensúlyozna a boldogító igen. Aztán Laura, bár fogalma sincs, pontosan milyen örülségre adja a fejét, elveszi a felé tartott tollat, és a szalvétára firkantja a nevét. Szentimentális hangulatában még szívecskét is rajzolna mellé, végül jobb belátásra térve le hagyja. Miután Róbert mindvégig a nőt szuggerálva szintén szignózza, a tollal együtt az asztal sarkára helyezi a szalvétát, majd az étlapot tanulmányozva témát vált.

- Szeretnél vacsorázni, vagy jóllaktál a keksszel?

- A kolléganóm ette meg az összeset - gurgulázza Laura.

- Kétszer fog csípni - vág fájdalmas arcot Róbert.

- Én is pontosan ezt mondtam neki.

Valaki az asztaluk mellé lép.

- Jó estét, Michael vagyok, én szolgálom ki ma este önöket. Sikerült esetleg választaniuk, vagy jöjjenek vissza később?

Laura kedves pillantással viszonzná a pincér üdvözlését, amikor Róbert odasúgja neki:

- A fogadás...

Atyaég, máris kiment a fejéből!

- Kösz - súgja vissza. - Igazán sportszerű vagy.

- Eddig tartott. Mostantól kezdetét veszi a vérre menő verseny - vonja fel kihívóan a szemöldökét Róbert.

Úgy viselkednek, mint két komisz kamasz, Michael nem tudja mire vélni a helyzetet.

- Azt hiszem, később visszatérek önökhöz - megköszörüli torkát.

- Nem, maradjon csak! - inti le Róbert, közben ki nem szakadna Laura tekintetéből. - Drágám, sikerült választanod? Esetleg valami babbal készült étel? Ez a te estéd, és tudom, imádod befűteni a szobát.

Laura szeme elkerekedik, száját eltátja. Ez nem verseny, hanem egy háború kezdete.

- Én húst kívánok - villantja szemét kacéran a sebészre. - Magadnak pedig nem ártana spárgát rendelned. A kedvenc női magazinomban azt olvastam, a spárgától sokkal, de sokkal keményebbek lesznek a férfiak... Tudod, odalent, drágám.

- Ó, te aljas néember! - hahotázik Róbert, Laura a szeme sarkából látja, hogy többen feléjük fordulnak, de még véletlenül sem nézne rájuk. - Ez esetben, kedves Michael, mit ajánl afrodisziákum gyanánt?

- Osztrigát, uram - jelenti ki kurtán a férfi, igyekszik leplezni megdöbbenését, de mindhiába, nagyot nyel, mielőtt hozzátenné: - Gyömbérrel.

- Rendben. Mindketten azt eszünk - bólint Róbert. - Mindezek előtt hozzon, kérem, egy üveg cuvée-t. A hölgy már nagyon szomjas, nehezen bírja szárazon.

- Te tényleg egy igazi rohadék vagy - jegyzi meg a pincér távozása után jókedvűen Laura.

- Azt hittem, ezzel tisztában vagy, hiszen mintha tegnap este is rohadéknak neveztél volna - vigyorog a férfi.

- Tippettem.

- Pedig, ha bármit kérdeztél volna rólam, biztosan ezzel kezdem... - mélyített, komolykodó hangon folytatja: - Szentesy Róbertnek hívnak, és egy igazi rohadék vagyok.

A férfiak többsége megszeppen a csípős és karakán női megjegyzésektől, de Róbert állja a sarat, ettől pedig Laura különösen izgalmasnak, már-már aggasztóan érdekesnek találja a férfit.

- Rendben, mesélj magadról, hallgatlak!

- Sokkal izgalmasabb volna, ha bevetnéd a specialitásodat, és kihallgatnál - az ismerős kaján vigyor kíséretében a férfi visszacsúsztatja a kezét a Lauráéra.

Nagyon úgy fest, nem csak a nyomozónő kutakodott az interneten. Bár ez nem meglepő, hiszen Róbertnek valahogyan azt is ki kellett derítenie, hova küldje a két, randimeghívással egybekötött csomagot.

- Kezdjük azzal, hogy honnan tudod, mivel foglalkozom. Kutakodtál a lakásomban? - hunyorog játékosan a nő.

Róbert úgy néz rá, mint aki azt gondolja, csak viccel, majd amikor tisztázódik számára, hogy Laura komolyan érdeklődik, némi sajnálattal a tekintetében közli:

- Szóval, ha iszol, nemcsak fesztelenné válsz, hanem az emlékezetedet is elveszted - summázza. - Azt mondtad, hogy vigyázzak a számra, mert ha nem jól használom, a rendőr néni megbüntet.

Atyaég! Laura szája elé kapja a kezét. Erre valóban nem emlékezett. A hajnali aktusból tulajdonképpen egyetlen emlékképe, vagyis inkább benyomása maradt: más férfit képzelt Róbert helyébe.

- Aztán, amikor reggel kipateroltál a lakásból, a postaládán megnéztem a vezetékneved, az irodámban pedig az információkat beütöttem a Google-be, és íme! Századunk csodái!

E szerint tényleg mindkettejük napja az internetes keresővel telt.

- De akkor az sem dereng, hogy közben... - Róbert csak akkor folytatja, amikor a nő már csaknem átesik az asztalon, annyira kíváncsi: - Nem emlékszel, hogy szeretkezés közben azt mondtad, én vagyok az eddigi legjobb és legkeményebb szeretőd? Ráadásul szerelmet vallottál!

Laura arcára kiül a döbbenet. Kellemetlen vagy sem, annyi képtelenség történt az elmúlt csaknem huszonnégy órában, hogy nem lepődne meg, ha éjjeli, illuminált elragadtatottságában valóban hasonló kijelentésre vetemedett volna. Vagy egy másik férfi keresztnevéen szólította volna Róbertet. Feloldozásként éri, amikor a sebész kisóhajtja magából az igazságot: - Vicceltem!

Micsoda szerencse!

- Következő kérdés, nyomozónő?

- Miért lép le valaki a saját születésnapjára? Főleg akkor, ha meglehetősen nagy tömeg gyűlik össze a tiszteletére?

- Mi sem egyszerűbb ennél! Azért, hogy segítsen egy szimpatikus hölgyön - von vállat. - Ennél furfangosabb kérdéseket várnék.

- Rendben - bólint megadóan Laura, majd megszorítja a férfit. - Mitől tűnt szimpatikusnak a nő?

- Kezdesz belelendülni - élcelődik Róbert. - Attól vált szimpatikussá, hogy el akart menekülni a helyről. Mindenki szimpatikus, aki menekülni próbál a szülei büvköréből.

Michael visszatér, megmutatja Róbertnek a palackot, aki elfogadón bólint. Tartja a fogadást, a felszolgálóra kósza pillantást sem vet.

- Nem ápolsz jó kapcsolatot a szüleiddel? - tér vissza a beszélgetéshez Laura.

- Nincs velük problémám, egészen addig, míg nem akarnak beleszólni az életembe - Laura elmélázik, létezik-e akkora véletlen, hogy ennyire hasonló problémával küszködjenek mindketten, mielőtt azonban bármit is szólhatna, Róbert folytatja. - Nézd, a fél életemet végigtanultam. Apám politikai körökben is nagy befolyással bíró bankigazgató, és belém nevelte, hogy mindent ésszel csináljak. Jól gondoljam meg, hova megyek, kivel megyek és mit csináljak, nehogy szégyent hozzak a családomra. Nézzem meg, milyen lánnyal állok szóba, nehogy az orromnál fogva vezessen. Beidomítottak. Folyton csak a korlátok, most pedig azon kapom magam, hogy gyomorgörccsel élek. Azt hiszem, elég idős vagyok ahhoz, hogy veszély nélkül veszítsem el az eszem.

- Akkor két év múlva én is idős leszek a következmények nélküli örülethez? - próbálja oldani a hangulatot Laura.

Róbert szomorkás tekintetében fény csillan.

- Azt gondolom, ideális életkorban vagyunk. Mindketten eleget tapasztaltunk, hogy tudjuk, mire van szükségük a hátralévő életükben.

Laura hatalmasat sóhajt.

- Ez most elég elkeseredetten hangzott.

A férfi elhúzza a száját. Talán mosolyog, talán grimaszt vág. Aztán egy mély sóhaj kíséretében témát vált:

- Inkább azt kérdezd meg, hogy milyen nőre van szükségem.

- Erre tudom a választ - kacag teátrálisan a nő. - Olyan, mint én! Minden gavallér ezt mondja.

Róbert megcsóválja a fejét.

- Ne rontsd el!

Igaza van az anyjának, néha tényleg bárdolatlan, és belerondít más emberek örömébe.

- Rendben! - biccent Laura. - Milyen nőre van szükséged, kedves Róbert? Farkasszemet néznek.

Hosszan.

Mélyen.

A vánszorgó másodpercek egyikében végül a férfi megszólal:

- Eszesre és mégis esztelenre. Olyanra, aki megfogadja, hogy minden örülségbe velem tart. Akivel élhetek.

Mintha csak végszóra történe, Michael melléjük lép, Laura pedig lányos zavarában önkéntelenül felé fordul.

Veszített.

ÖT NAPPAL AZ INCIDENS ELŐTT

2015. február 9., hétfő

Ne a múltad határozza meg a jövőd!

13

LAURA

Róbert találékonyságának köszönhetően, a kihívásra koncentrálni Laurának sikerült egészen ellazulnia a Julietben. A vacsora tálalásakor vesztett ugyan, azonnal visszavágót követelt. Nem mintha a megtagadhatatlan kérés lehetősége motiválta volna, sokkal inkább a büszkeség hajtotta, nehogy csúfos kudarcot valljon az önuralmi játéokban. Abban, amely egyébként éppen az ő gátlásai leküzdésére volt hivatott.

- Bocsnat, kihagyhatatlan látvány volt! - vigyorodott el komiszan Róbert, amikor a vacsora végéhez közeledvén, egy falatnyi ruhában illegő-billegő nő után fordult.

- Te, rohadék! - horkant fel Laura, és mókázva a férfihoz vágta szalvétáját, aki ezért véletlenül vörösborot fröccsentett az ingére, mégsem bosszankodott. Inkább macskakaparásával egysoros szerződést rótt az ölébe hullott papírdarabra, aláírta, és a megtagadhatatlan kérésre vonatkozó beváltó szelvényként Laurának adta.

Mialatt Róbert gálans gesztusként, tulajdonképpen könyöradományként hagyta, hogy Laura a győzelem illúziójában lubickoljon, vonzereje a nő összes önvédelmi rendszerén áthatolva annak szívéig jutott, sőt, talán már rabul is ejtette.

Mit művelt vele ez a férfi? A hírhedten kontrollmániás nő egy szívtipró mosoly hatására máris átadta a gyeplőt? Hova lett a fene nagy határozottságod, kisanyám? Egyre szemtelenebb kérdéseket fogalmazott meg önmagának. Régen érezte magát annyira elemében, mint a humoros, jóképű és magabiztos sebész társaságában; legalább még egy estét kiérdemelt az éjszaka megízlelt szabadság jegyében. Tervében pedig az a nyomasztó közhely sem gátolhatta, miszerint a jót megszokni könnyű, elszakadni tőle keserves lesz, ezért amikor az étteremből távozva Róbert felvetette, folytathatnák az otthonában az estét, Laura nem ellenkezett. Pontosabban azonnal igent mondott. Első találkozásuk türkében álszentség lett volna kéretnie magát, pláne, hogy a játéknak köszönhető, elkerülhetetlen szemzés rendszeresen felajzotta. Alig várta, hogy az összes kísértő negatív gondolatát és érzését elhessegetve a férfi karjába fonódhasson.

Szentest Róbert mesés, kétemeletes Bauhaus stílusú háza egy építészeti magazin címlapjára illik. A rendhagyó szerkezetű, csúsztatott szintű épületet szerfelett elegánssá teszi, hogy vakolat és festés helyett a kivitelező túlnyomó részben ébenfa gerendákat használt burkolatként. A házról messziről lerí, hogy stílusos ember lakja. Ha pedig Laura hozzákalkulálja, hogy a budai hegyoldalról

mesés panoráma nyílik a városra, nem marad túl sok kétsége afelől, hogy luxusárban mérhették az ingatlant. Mindehhez ráadásul egy a földszinten kiépített, beltéri medence is dukált. Apropos, beltér: míg a földszinten több leválasztott helyiség is található, az emelet, a tejüveg falú vizesblokkot leszámítva csaknem egy hatalmas, egybefüggő hálószoba. A berendezés tökéletesen illeszkedik a ház külsőségeihez, azaz maszkulin – Laura szerint ez a legtalálóbb jelző a bőr, a gránit, az ébenfa és az acél férfias harmóniájára. Tipikus agglagényotthon, bár a férfi javára szóljon, hogy női energia hiányában a lakás rideg, nyers és kesernyés atmoszférájú ugyan, akár a whisky, az ízesítetlen szivar vagy az édesítés nélküli kávé, egyetlen helyiségben sincs kupleráj.

Nem úgy, mint Laura fejében.

Ne a múltad határozza meg a jövőd! – a nyomozónő fanyar vigyorral konstatálta a Jó Nap Lap aktuális üzenetét, majd Róbert tegnap este viselt, vörösborfoltos ingébe burkolózva, öblös bögréből kávé kortyolva, a lába előtt elterülő, ébredező városra meredt. Utoljára másfél éve, egy fagyos kora téli reggelen gyönyörködhetett hasonló kilátásban, és most némiképp felkavarja, hogy a látkép, valamint a ház komor hangulatának különös impressziója mennyi kéretlen emléket szór elé azokból az időkből, amikor dr. Lengyel Dávid budai Várban található apartmanjából csodálta Pestet. A tájat akkor vastag hótakaró borította ugyan, és az épületek talán még parányibbaknak tündek, az összhatás mégis dermesztően ismerős. Az izlésegyezésen felül ráadásul a két férfi alaptermészetében is markáns hasonlóságokra lelt. Igaz, külső szemlélő csak eltéréseket láthat, hiszen míg például Róbert kifejezetten közvetlen, a kriminálpszichológust zárkózottá teszik sötét titkai. Azok a titkok, amelyekről Laura kezdetben az életét féltette, és amelyek végül a közösen eltöltött egy hetük alatt, a legintimebb szinten az ő személyiségébe is beleépültek.

Az elutasítás igénnyé alakult.

Dávid a szenvedély egy sötét, addig perverznek és betegesnek vélt ajtaját tárta fel a nyomozónő előtt, aki vonakodva ugyan, de átlépett rajta, és láss csodát, hazatalált. Határozottsága végre nem elnyomta, hanem táplálta a férfiúi vágyat. Ahelyett, hogy az aktus közbeni fájdalom üldözne volna, csalogatta az élvezetet. A rettegést, akár a bilincset vagy egyéb más segédeszközt szokás, különös, kölcsönösségen alapuló viszonyuk izgató játékszereként használták.

Lengyel Dávid például megmutatta Laurának, milyen az, amikor a férfi és a női test közös húron pendül, milyen a tökéletes kielégülés, ő pedig azóta képtelen alább adni ezekből az igényekből. Szánalmas és egyben hihetetlen, hogy egy olyan beteg elme büvkörébe került, amilyenek ellen felesküdt rendőrként harcolt. Rendben, a pszichopáták általában lehegerlő személyiségek, a férfiúi szenzitivitás vonzó a nők számára, pláne, ha önmarcangolással vegyül, mint a saját vágyaival szembeszálló kriminálpszichológus esetében is. De Laurának már csak a tapasztalatai okán is két lábbal kellett volna a földön állnia. Távol kellett volna magát tartania Dávidtól.

Kellett volna!

Kellett volna!

Kellett volna!

Másfél év elteltével persze belátja, sokat képzelt, amikor azt feltételezte, hogy kettejük kapcsolata különleges, és majd ragaszkodik hozzá az érzelmi kötődésekre abszolút alkalmatlan férfi. De a legracionálisabb női természet is javíthatatlanul szentimentális, ha úgy érzi, szükség van a gondoskodására. Miközben Laura megmenteni készült Dávidot, valójában a férfi rontotta meg őt. Viszonyuk előtt például sem a testiség, sem pedig a fájdalomvágy nem szerepelt Laura fontossági listáján, ám e két igény együtt, összefonódva akkora nyomásként nehezedik a vállára, hogy a mai napig rogyadozik alatta. Dávid alapjaiban írta át a férfiakkhoz fűződő viszonyát.

Ne agyalj!

Ne agyalj!

Ne agyalj!

Hogyne agyalna, hiszen úgy fest, a sors most megismétli önmagát.

A Dávid és a Róbert közt eltelt hónapokban hiába kacérkodott férfiakkal, már a randevúk is kongtak a zsigeri izgalomtól. Lehet határozott és bármennyire tette kész egy férfi, ha hiányzik a személyiségéből a rettentő tekintély mint elemi összetevő. A legtöbben nem azért okoznak kint, hogy azzal örömet szerezzenek, hanem mert vérbeli seggfejekként csak bántani képesek a nőket.

Ahogy telt az idő, Laura egyre inkább kezdte elhinni, Lengyel Dávidon

kívül nincs még egy férfi a Föld kerekén, akinél az agresszió érzékiséggel és intelligenciával vegyülne. Nem mintha közvélemény-kutatást tartott volna a témában, tudta, félreértenék. Csupán azért is furcsán, egyszerű, akarattalan szexuális játékszerként tekintetnének rá, ha bevallaná, szereti, amikor a férfitest erővel uralkodik rajta. Hiszen a nők túlnyomó része mindig gyengédséget nyafog, aki pedig eltér az átlagtól, minden bizonnyal rosszéletű. Akkor pedig kifejezetten aberrálnak titulálnák, ha előrukkolna azzal: akár egy érzéki libikókán, ő is igényli, hogy néha felülre kerülhessen. A nyomozónő olyan kapcsolatra vágyik, amelyben nincs egyoldalúság, nincsenek megszokott sémák, emiatt pedig a fojtott vágyaknak sem marad helyük. Tabuk és feszengés nélkül szeretne létezni.

Róbert eddig az első – és talán az egyetlen –, akinek jelleme rejtett zugaiban ugrásra készen áll a Dávidnál megtapasztalthoz hasonló, kölcsönösségen alapuló dominancia. A sebész kérés nélkül, ösztönösen tette, és hagyta mindazt, amire Laurának igénye van az ágyban.

A lelki sérültek vadállatok az ágyban. Judit valószínűleg nem is sejti, hogy a délutáni elszólása mennyire helytálló. A nyomozónő mesélt ugyan barátnőjének a náluk évekkal fiatalabb dr. Lengyellel folytatott heves viszonyáról, számos szaftos apróságot elhallgatott előle. Például azt, hogy Dávid olyan démonokkal küszködik, amelyek miatt ikerbátyját egy pszichiátria zárt osztályán kezelik, Tamás ugyanis kamasz korában szadista élvezetből kis híján kivégzett egy lányt.

A lelki sérültek vadállatok az ágyban.

Róbert szexuális szabadsága tehát vészjelzés arra, hogy valami nyomorúság történt a múltjában, amely akár egy kórság, megfertőzte a személyiségét? Vagy ez a fajta nyitottság nem is azonos a Dávidnál tapasztalt érzékiséggel? Laura nem lepődne meg, ha a sorsa körbeérne, és a sebész is pofára ejtené. Vagy ő képes a szeretetre és a ragaszkodásra? Rendben, most úgy tűnik, Róbert minden tekintetben tipikusan olyan férfi, akivel a nyomozónő végre révbe érhetne, és családot alapíthatna. Vicces, eszes és vonzó. Az ideális társ, akiért a legtöbb nő a fél karját odaadná, örület, hogy ő eközben egy olyan fickóhoz méri, aki alkalmatlan bármiféle közösségvállalásra. Hiába söpröget akkurátusan, a kriminálpszichológus minduntalan bemocskolja Laura gondolatait, és félt, hogy a vonzás szabályai szerint Dávid rövidesen felbukkan az életében. Akkor pedig – ahogy szokott – minden elromlik.

Szeretett úgy gondolni a kapcsolatukra, hogy azt a kriminálpszichológus baltázta el, de ez nem teljesen igaz. Valójában Laura gördített akadályt boldogságuk útjába – tette ezt azért, mert szent meggyőződése volt, hiába is tévednének közös útra, soha nem lehetnének boldogok. Félt, hogy egyre ijesztőbb méreteket öltő vonzalma egyoldalú marad, hiszen a pszichopata jelleme együttes egyik legmarkánsabb vonása az érzelmi sivárság. Melyik nő akarna egy olyan férfival élni, aki kötelességből, nem pedig szerelemből marad mellette? Vagy pedig mellette sem marad. Amikor pedig Dávidnak a ragaszkodásáról kellett volna biztosítania Laurát, nem tett semmit.

Szó szerint semmit.

Történt, hogy az utolsó, a bűncselekmény áldozatáról csak Flórián-ügy néven emlegetett esete után Dávid felvetette a nyomozónőnek: csatlakozzon hozzá, és utazzon vele a világ legkülönbözőbb tájaira, hogy közösen, kvázi csapatot alkotva, bonyolult gyilkossági ügyeket göngyölíthessenek fel. Laura ma már maga is csodálkozik, hogy nemet mondott a kecsegtető ajánlatra. Vagyis hogy nem mondott semmit. Kezdeményezése estéjén, miután a kriminálpszichológus elaludt, a nő egyszerűen faképnél hagyta: elszökött tőle, elmenekült. Fogalma sincs, hogy mi ütött belé, de titkon arra számított, hogy a férfi majd keresi.

Hogy majd könyörög neki? Na, persze! Lengyel Dávid nem az a rinyálós típus.

Azóta, azaz közel másfél éve nem beszéltek egymással. És Laurát azóta is mardossa a kétség, hogy rosszul döntött. Vajon miként alakult volna az élete, ha akkor összegyűjti a bátorságát, és igent mond Dávidnak?

– Jó reggelt! – simít végig Róbert az erkélyajtó előtt álló Laura karján, amitől a nő ijedtében csaknem átugrik az üvegen. – Mióta vagy ébren?

– Nemrég keltem – füllenti, pedig valójában egy szemhunyasnyit sem aludt.
– Utólagos engedelmekkel főztem magamnak kávé.

Laura Róbertre sandít. A reggeli gyűröttsége és kócosága ellenére is a férfi üde látványt nyújt. Míg a kriminálpszichológus tónusai a lelkiivilágával

bizarr harmóniában sötétek, a sebész kék tekintetével világos típus. Testalkatukat nézve Dávid vékonydongájú, Róbert ezzel szemben széles vállú, erőteljes duzzadó férfi. Az életkoruk sem stimmel, sőt, még a bőrük árnyalata is totálisan más. Külsőleg a sebész sokkal inkább...

Ne agyalj!

Csak érezd jól magad!

- Te vagy az első nő, aki tudta kezelni ezt a kávéfőzőt - mosolyog rá álmosan, egyik szemét a reggeli napfény miatt még lehunyva Róbert. - Ezért jutalom jár! Gyere, készíték neked reggelit!

Laura követi az izmos, karmolásokkal tarkított férfigrát a földszintre, rögtön a lépcsőfeljáró tövében kialakított, futurisztikus amerikai konyhába. A háztartási gépek mintha egy úrhajó berendezési tárgyai volnának; a nyomozónőnek az ominózus kávéfőzőt is csak hosszas nyomkodás után sikerült beindítania, és pocsék lötytyöt préselt ki belőle, de a dicséret után ezt nyilván nem köti fokhagymagerezd seggű Róbert orrára. A bő szárú alsónadrágot viselő férfi a konyhapultba épített, kerámia főzőlaphoz lép, és miután a falra akasztott válaszfalból leemeli a legnagyobb, ám legfeljebb tizennégy centiméter átmérőjű serpenyőjét, a fémborítású hűtőből tojásokat halász elő.

- Ha élt itt veled valaha nő, profi módon tüntette el a nyomait - csipkelődik Laura. - A rendes serpenyőket is biztosan magával vitte, ugye?

- Nem éltek itt nők. Csak néha itt aludtak - vigyorog Róbert. - Figyelj, mert egy szakasztott konyhakirályt látsz, aki ezzel a serpenyővel is ámulatba ejti majd az ágyasát!

- Ágyasát - ismétli Laura az otromba szót.

Ha túlérzékeny volna, az emancipáció jegyében biztosan kifakadna, amiért a férfi úgy beszél róla, mintha kizárólag a szexuális teljesítménye értékelné. Rendben, ő kezdte a szócsatát, Róbert csak felvette a kesztyűt, de óvatlanul túllőtt a célon. Most pedig szembetűnően úgy tesz, mintha semmi kivétel sem volna az ágyas kifejezésben.

- Rántotta vagy omlett? - kérdezi ragyogó tekintettel.

Ha harc, hát legyen harc!

- A lány tojásnak több esélyét látom - jegyzi meg hangjában bő lére eresztett iróniával Laura csak azért, hogy a férfi érezze a törődést.

- Lány tojás? Nem kényeztettek el a férfiak, ugye? - állja a sarat Róbert.

A vacsora közben, ismerkedős beszélgetésük alatt természetesen szóba kerültek a korábbi párkapcsolataik. Róbert megkímélte ugyan a nőt a skalpjai történetétől, élete legmegrázóbb időszakáról, egyben leghosszabbra sikerült viszonyáról keresetlen őszinteséggel mesélt. A férfi a híres angol egyetemre, a Cambridge-re járt, és az egyik hét végi bulin összeismerkedett az onkológushallgató Corneliával. Bár vonzónak tartotta a spanyol lányt, románcukat mindössze állandó szexkapcsolatnak szánta. Azonban a sors beleköpött Róbert leveisébe, amikor az akkor húszas éveik elején járó fiatalok rövid időn belül jegyesekké, majd házastársakká váltak. Gyors lefolyású egybekelésükben fontos szerepe volt annak, hogy Cornelia a kapcsolatuk második hónapjában teherbe esett, és mély istenhívóként nem kívánta elvetetni a babát. A lánnyal ellentétben Róbert nem volt szerelmes, de eldöntötte, hogy ha már belekényszerült, jó férj és mintaapa válik belőle. Rogyadozott a teher alatt: a munkába menekülve, és az evésben lelve örömet maradt hűségese. Nosztalgikus hangulatban mutatott magáról néhány túlsúlyos fotót, ezeken Laura alig ismerte fel a mostanra kidolgozott testű Adoniszt. A nyomozónő jóízű kacaja hamar elcsitult, amikor Róbert tovább mesélte történetét: Cornelia elveszítette a babát. Kapcsolatuk ez után akár egy fertőzött növény, menthetetlenül sorvadni kezdett, végül kipusztult. Elváltak, Róbert hazaköltözött Magyarországra, lefogyott, felépítette itthoni karrierjét, és kereste a számára ideális nőt.

A tragikus történet megnyitotta Laurát, beszélt a férfinak Kovácsról, majd Dávidról is szót ejtett. A kriminálpszichológus az együtt töltött idő alapján nem sorolható ugyan az élete kardinális szereplői közé, érzelmileg oly szorosan kötődött hozzá, hogy a lelkiismerete nem hagyta elhallgatni. Lehet, hogy hiba volt kiadnia magát.

- Omlettet kérek, köszönöm! - hagyja válasz nélkül Laura a párkapcsolataira vonatkozó célzást.

Az eltelt néhány órában annyit foglalkozott a nyomasztó múlttal, hogy végre szeretne a jövőbe nézni. Róberttel mindketten kiérdemlik a boldogságot. Talán együtt megtalálhatnák.

- Remek döntés! - bölint tojástörés közben a férfi, mintha ezzel a nyomozónő ki nem mondott gondolataira is reagálna.

Pofátlan félmosolya láttán Laurának kedve támad belemarkolni Róbert seggébe. De miért is ne? - gondolja, és a következő pillanatban meg is teszi. A férfi meglepettségében ugrik egyet.

- Na, ezért meglakolsz! - morogja, ahogy csillogó tekintettel az ebédlőpulthoz húzódó, még mindig gurgulázó Laurához simul.

- És mit csinálsz? Elnáspángolsz a sodrófával? - provokálja a nő.

- Inkább megsimogatom a fejed. Az neked nagyobb büntetés.

A nyomozónő az egyik pillanatban még úgy bámul a férfira, mintha az teljesen meghibbant volna, amiért mint egy cicát, simogatni akarja, a következőben viszont összeállt a kép.

De már túl késő.

Ahogy Róbert keze a fejéhez ér, hallja a roppanást, majd érzi a hajfürtjein végigcsorgó, ragacsos nedvességet.

- Szentesy Róbert, te egy... - simít végig tojástól tocsogó tincsein, majd a nyúlós anyaggal a tenyerén gyengéden megpaskolja a férfi arcát.

- Igen, egy született rohadék vagyok - fejezi be a mondatot a férfi, miközben közelebb húzódik a nőhöz.

Hiába töltöttek már együtt két éjszakát, csók azóta sem csattant közöttük. Az első alkalommal Laura utasította el a próbálkozást, tegnap éjjel pedig valamiért egyikük sem próbálkozott - ajkuk egészen más testtájakon vándorolt. Ha már eddig kimaradt, mindketten valamilyen emlékezetes pillanathoz kívánták hozzákapcsolni. Mondjuk a mostanihoz...

Talán a csók majd Laurában is minden falat ledönt.

- Lehetnék az, aki segít esővizet gyűjteni - duruzsolja a férfi megkomolyodva, Laura értetlenkedő arcát látva aztán megmagyarázza. - Tegnap este azt kérdezted, vajon mi vagyok az életedben. A porszem jelentéktelen, a légy pedig idegesítő.

A nyomozónő elmosolyodik.

- A Vénusz légycsapóját pedig célszerű esővízzel locsolni, különben könnyen kipusztul - teszi hozzá.

- Pontosan - suttogja Róbert. - Segíthetnék neked gondolni a növényt, hogy biztosan életben maradjon.

Csak érezd jól magad! - mantrázza Laura lehunytt szemmel az első csók küszöbén. Ajkaik finoman összeérnek, és a nyomozónő várja, hogy a vágy forró lávaként nyújtózzon szét a testében, majd...

Csipp, csipp!

Csipp, csipp!

- Nem is mesélted, hogy nagyothalló vagy - sóhajtja maga elé a férfi szarkasztikusan, amikor Laura telefonja belesípól a pillanatba. A készüléket az emeleten hagyta, azonban így is zeng tőle a ház.

- Csak üzenetet kaptam - leheli a nő, és várja, a férfi hátha folytatja, amibe belekezdett.

Róbert azonban nem mozdul, azzal az elgyengült pillantással bámulja, amellyel csak férfi illetheti imádott asszonyát. - Olvasd el, addig én befejezem a reggelit - simít végig a nő arcán, majd a főzőlaphoz fordul, hogy folytassa a munkát.

Ennyit az első csók varázsáról. Ha ez tizenéves fruskaként történik Laurával, biztosan elsírja magát, most azonban kifújja a benntartott levegőt, majd telefonjáért indulva azt fogalmazza, milyen keresetlen szavakkal küldi el a kora reggeli üzenetírót - a szofisztikált lehetőség hamisan csengene - a picsába.

Azt sejtem, elbuktál, és még a félisteneddél hemperegsz. De ha van időd, nézd majd meg az e-mailjeidet. Megjöttek Máté fotói! - áll a Judit által küldött üzenetben.

Végre!

Biztosan nem véletlen, hogy több kecségtető fordulat is egyszerre történik Laura életében. Miközben Róberttel kedvezően alakulnak a dolgok, a képek birtokában lezárhatja az anyja által szerzett utolsó ügyet. Nagyon ráfért már, hogy kezet rázhasson a jó szerencséivel.

- Használhatnám a számítógépedet? - kiált a lépcső tetejéről a sistergő konyhában serénykedő Róbertnek.

- Ugye, nincs baj? - kérdez vissza a férfi.

- Nem, éppen ellenkezőleg. Kezd beérni egy nyomozás.
- Hajnalok hajnalán?
- A csalafintaságra általában éjszaka jut idő - válaszol kacérkodó hangon

Laura.

Róbert néhány másodpercig hallgat, a nyomozónő nem érti, mi lelte, ám mielőtt ezt megkérdezhetné, a férfi megszólal:

- Használd nyugodtan a gépet.

A nő megköszöni az engedélyt, majd az emeleti íróasztalon fekvő króm laptopához sietve Juditot tárcsázza.

- Ajjaj! - fogadja barátnője a hívást.

- Ajjaj?

- Ezek szerint mégsem nála vagy? - kérdezi szomorkásan.

- De. Éppen reggelit készít - vigyorog Laura, a fene se érti mire, de büszke. - És tudja, mi a különbség a rántotta és az omlett között. Kész főnyeremény a pasas.

- Anyukám, visszatért a humorod? - hahotázik Judit. - Vigyázz, mert a végén te leszel a meghívott vendég az első fellépésen.

- Eltörpülnél mellettem - replikázik Laura, és bepötyögi az internetböngészőbe a postafiókja címét. - Milyenek a fotók?

- Tökéletesek - ásítja Judit. - Egy kis tapi, néhány csók és ölelkezés. Az ügyfél el lesz ragadtatva.

- Atyaég! - mordul fel Laura a beérkező levelei listájára pillantva.

- Na, azért ennyire nem durvák. Vagy neked Máté küldött merészebbeket is? - faggatózik izgatottan Judit.

Laura a képeket ekkor még nem is látta, felhorkanása egy a fotós levelét megelőző üzenetnek szól, amelynek feladója dr. Lengyel Dávid.

14

ANNA

Anton borostájának csiklandozására ébredek. Az előző nap izgalma, illetve a forró fürdő kimerített, így hamar mély és mozdulatlan álomba zuhantam. Most az én zsarnokom ugyanúgy ölel hátulról, ahogyan nyugovóra tértünk, meztelenül. Amióta elvállalta a tetoválásalonban felkínált állást, rendszerint kidől, mire az esti próbáról hazaérek, ezért a reggeli szex az elmúlt hetekben a napi rutinunk része lett. Lássuk be, az ágyba hozott kávénál hatásosabb ébresztő.

Ajka nyomán mintha a gyerekkoromban imádott pattogós cukorkát szórták volna a bőröm alá, majd az ezer vibráló pont lefelé csordogálva, jól behatárolható területen koncentrálnak: a lábam között. Érzéki csókjai követelőzők, és bár este elutasítottam, ezúttal nincs ellenvetésem. Kéjesen elmosolyodom. A dédelgetéstől előbújik belőlem az élvhajhász, ilyenkor csak feküdnék, és hagynám, hogy Anton bárhogy, bármivel és bármilyen hosszán kényeztessen. Még az sem baj, ha kicsit fáj. Az emberek hajlamosak a kamaszkorukban önmegtartóztató lányokat frigidnek bélyegezni. Attól, hogy nem feküdtem össze mindenkivel, aki egy fokkal is szebb volt az ördögnél vagy kedvesebben szólt hozzám, még szeretem, igénylem és élvezem a szexet. Sőt, talán jobban, mint a magukat tapasztaltnak hirdető, a húszas éveikre már kiéltnek számító nők...

- Jó reggelt! - szuszogom, miközben hámozza rólam a takarót, és ajka a mellbimbómra vándorol.

Az első, igazán intim együttlétünkön kiderült, különösen érzékeny a mellbimbóm, Anton pedig imádja hallgatni, ahogy a nyelve kedveskedésére nyögdécszelek. Amikor szeretkezésünk után büszkén, kócos fejjel felnézett, rám aggatta a Bimbi becenevet, amelyet természetesen kizárólag négy szemközt használ. Néha viccesen, ritkán mérgesen, leggyakrabban pedig vérforralón.

- Ez egy jó reggel lesz, Bimbi! - szuszogja, majd kezét a lábam közé süllyeszti, és a combjaim úgy nyílnak szét, mint várkapu a csatatérről hazaérkező hős előtt.

Felsőhajtok, és amikor az ujja a csiklómat érinti, csípőjének szorítom a fenekem. Ahogy a testünk egymásnak feszül, izmai megkeményednek, odalent egyre jelentékenyebbé duzzad. Antont az élvezettől remegő hangom izgatja fel, engem pedig tovább hevít az ő fűtöttsége, e kölcsönhatás eredménye pedig elementáris.

Nedvességemet szétkeni feszesre duzzadt csiklómon, majd ujjbegyeivel terpesztve, a szeméremajkamat pulzálva egészen a gátig jut, onnan visszatérve aztán előlről kezdi az egészet. Kezdetben finoman, majd egyre szaporább mozdulatokkal izgat, mindeközben az élvezetnek teljesen kiszolgáltatva továbbra is a mellbimbómat szívja. Ő hajszol, én pedig boldogan szaladok a mézízű tébolyba.

- Érezni akarlak! - szólítom fel kiszáradt torokkal.

Akár parancsszóra, vaskos ujja a hüvelyembe hatol, a hátára fordul, és oly könnyedén húz magára, mint egy pehelypaplant. Átlóban fekszem testén, fenekem a jobb combjához, fejem a bal vállához rendezve, akár egy lemeztelenített, oltáron kiterített áldozat. A kiszolgáltatott pozíció ősi izgalma kettéhasítja bennem a civilizált önmegtartóztatást, főleg, amikor magam elé képzelem, amint Anton hosszú, tetovált ujjai eltűntek bennem, majd nedvességtől csillogva újra előbukkannak. Lábam beleremeg, ahogy a szűnni nem akaró ingerár hullámai tetőtől talpig végignyálnak. Újra és újra. Feltörő, hörgésszerű nyögésem Anton erős tenyerébe fullad.

- Vigyázz a szádra! Vendégünk van! - figyelmeztet önelégülten, idegtépő rekedtséggel a hangjában.

- Akkor kell valami a számba! - pihegem pajzánul, és visszacsúsztatom az ágyra.

Amikor szájon csókolom, kezemben már forró férfiassága lüktet, alig érik körbe az ujjaim. Azon nők közé tartozom, akik nem találnak kivétneivalót abban, hogy szájjal kényeztessék a párjukat. Szerelmes vagyok Antonba, a teste, illetve minden, ami belőle fakad, teljesen természetes számomra. És azt sem érzem magalázónak, sőt, kifejezetten élvezem, hogy miközben ajkam közé fogadom, ő a hajamba tépve irányít. Így lesz a szűzlány az első szerelme szajhájává.

- Imádom az ízéd... - nyalja gátlástalan, dagályos pillantással ujjáról nedvemet, majd meredező férfiasságára sandít, és pimaszul kérdezi. - Tipp?

Akad néhány olyan titkunk, amely míg kettőnké marad, izgató, azonban amint kiszivárogná hálószobánk falai közül, számomra rendkívül megalázóvá válna. Például, hogy néha fogadást kötünk arra, Anton mennyi idő alatt ér csúcsra a számtól. Valójában ez egy ártatlan játék, nincs tétje, győzelmünk pedig a másikunk számára is örömteli. Ha Anton nyer, a következő szeretkezésünk nem az ágyunkban történik, amennyiben én győzedelmeskedem, hagynia kell, hogy kikötözzem. Ez az egyetlen perverzió, amit magától nem forszíroz, és amely során kezes báránnyá szelídül.

- Kettő perc.

Meglepődik.

- De biztos magában a kisasszony! - enged felém egy félmosolyt. - Csak nem nyilvános helyre vágysz, Bimbi?

Buján elvigyorodom. A reggeli időponttól kezdve, az előző esti szexmegvonáson át, a keménységéig bezárólag mindent számításba vettem, és valóban két percre saccolom a csúcspontját.

- Készülj inkább a kikötözésre - kacsintok rá, ágyéka fölé hajolok, és hagyom, hogy leomló hajam a combját csiklandozza.

- Csak hogy lásd, mennyire sportszerű vagyok, adok egy tippet, hogy esélyed legyen a győzelemre - megnyalja az alsó ajkát, majd kihívón felvonja a szemöldökét. - Köpj rá!

Pofátlan, szemtelen és sokan biztosan megalázónak is tartanák ezt a felszólítást, nekem azonban ennek hallatán összefolyik a nyál a számban. Miért ne? Miközben megteszem, amit kér, legfelkínálkozóbb pillantásommal fürkészem az arcát.

- Ez az! - vigyorog bohón, és összefogja fejem tetején a hajamat. - Szeretném, ha torokig engednéd, Bimbi!

Mielőtt azonban ajkam közé fogadhatnám, csörrenő mobiltelefonom egy szemvillanás alatt kiúzi szobánkból az intimitást.

Jaj, ne!

A drámai csengőhangot a Lélektánchoz kapcsolódó kontaktjaimhoz társítottam, tehát biztosan munkaügyben keresnek. Vajon hány óra lehet? A félhomályban úszó szoba régi faredőnyének résein átszivárogó hűvös fényből ítélve még csak virrad.

- Hagyd, Bimbi! - nyögi Anton, és a hangforrás irányába hajít egy párnát. Feldereng, hogy Kampec este üzent, beszélni szeretne velem. Talán ő hív.

- Fontos lehet, gyorsan elintézem! - hadarom.

Anton egy reményvesztett sóhaj kíséretében a matracba öklöz, én pedig

kihalászom a szekrényből az egyik combközépig érő pamuthálóingemet. Van legalább tucatnyi ebből a fazonból, most éppen a Life, Love & Laugh feliratú akadt a kezem ügyébe.

Kiver a víz, mert Kampec neve helyett Carlosé villog a mobil kijelzőjén. A Lélektáncra járó fiún az Asperger-szindrómából kifolyólag nehezen mutatkoznak meg az érzelmek, de én tudom, különösen érzékeny a vitás helyzetekre. Dadogása stresszfüggő, az esti csetepaté után pedig alig tudott szóhoz jutni. A legjobb barátja – saját megfogalmazása szerint – bántotta a lányt, aki az elmúlt hónapok folyamán biztonságot és reményt adott neki. Hiába magyaráztam, hogy nem esett bajom, mártírszerepbe bújt, és magát okolta a balesetért, mivel ő noszogatta Richárdot táncra. Faramuci helyzet alakult, az biztos. Hogy Carlos valamelyest visszakapja elvesztett biztonságérzetét, illetve elkeseredésében ne hogy kárt tegyen magában, feljogosítottam, amennyiben szüksége volna beszélgetőtársa, bátran keressen. Ezek szerint él a lehetőséggel.

- Ki az? – kíváncsiskodik Anton.

- Munka – vágom rá, majd a jéghideg padlón lábujjhegyen szökdelve hagyom el a szobát.

Anton az elmúlt napokban még Szofira is féltékenykedett, mit szólna, ha meghallaná, hogy egy férfi hívogat ilyen lehetetlen időpontban? Annak ellenére is folyton a zsörtölődését hallgatnám, hogy Carlos aztán nem ellenfél számára. Jobb nem húzígálni az oroszlán bajuszát, így a lakás lehető legtávolabbi pontjához, a konyhába tartok.

- Miben segíthetek, Casanova? Énekeljek neked altatódalt? – igyekszem könnyedséggel leplezni, hogy mennyire aggaszt a fiú korai hívása.

- Az e-e-este történtek mi-miatt hívlak – dadogja feszélyezetten.

A lehetetlen időpont ellenére a konyhában Szofiba ütközöm, fogalmam sincs, hogy korán kelt, vagy még csak most ért haza. A pultnál áll, fejhallgatójával a fején egy bögre illatozó kakaót szürcsöl, és vaskos divatmagazint lapozgat. Egy pillanatra felmerül bennem, talán a szobánkból kiszűrődő hangok ellen dugaszolta el a fülét. Amikor észrevesz, megválnak a fejhallgatótól, mosolyogva köszönt, majd sajnálkozó grimasszal szájára csap, amiért nem vette észre, hogy telefonálok.

- Carlos az – tárogok szinte hangtalanul.

- Mondd meg neki, hogy csókolja meg a seggfej haverja pofikáját! Ha érti, mire gondolok... – közli a lány a kelleténél ezúttal szándékosan hangosabban.

Szofi és Carlos a fenékre huppanásom után irgalmatlanul összevesztek. A lány ócsárolta a legvérmesebben Richárdot, szerinte a hozzá hasonló östulkokat ki kellene herélni. Illetve még a férfitársadalom selejtje és az aberrált idióta kijelentések is elhagyták a száját. Carlos azonban az utolsó csepp véreig védte cimboráját, vagyis jobban mondva katatón: egyre emeltebb hangon hajtogatta azt, hogy ők nem ilyenek – jelentsen bármit ez a néhány szó. Tegnap este még én is dohogtam ugyan, visszagondolva most már legszívesebben röhögnék az egész eseten. Hirtelen akkorára fújtuk a lufit, hogy azon nyomban ki is pukkant. Azt persze nem várhatom el, hogy a csoport túlérzékeny tagjai, az enyémhez hasonló lazasággal viseltessenek.

- Borítsunk fátylat a történetekre! – nyugtatom Carlost.

- Tu-tu-tudom, Richárd ne-nem te-te-tett rád jó be-benyomást – folytatja, mintha meg sem hallotta volna, amit mondtam.

Erre mit válaszolhatnék? Richárd anélkül futott el, hogy felsegített, vagy bocsánatot kért volna. Felszakad belőlem egy pehelykönnyű kacaj.

- Jó benyomást? Azt tényleg nem tett rám.

- Csa-csa-csak egy lehetősé-séget látok arra, ho-ho-hogy... Mi-mindenki... Ho-ho-hogy mi-minden rendbe jöjjön!

Carlos teátrális kijelentésétől rossz előérzetem támad. Miért nem lehet egyszerűen elfelejteni a dolgot, ahogy azt tanácsolom? Hiszen végül is én vagyok a sértett.

- Semmi nem romlott el... – jegyzem meg szórakozottan. – Minden rendben van.

Carlos megköszörüli a torkát: - No-no-nos, én be-beszéltem Richárddal ma re-re-reggel. Kész bo-bocsánatot kérni tőled.

Jaj, ne!

Abból, hogy Szofi rákérdez, minden rendben van-e, gondolom, kiült arcomra a megdöbbenés. Bólintok, majd további kérdései megelőzése érdekében, neki hátat fordítva a kávéfőzőhöz lépek.

- Erre tényleg semmi szükség, Carlos! – győzködöm.

- De! Ne-nekem szükségem van rá, ho-ho-hogy ez me-megtörténjen! - erősködik. - Csak akkor hi-hiszem el, hogy ne-ne-nem haragszol rám, ha e-e-elfogadod Richárd sze-személyes bocsánatké-ké-kérését.

Csüggedten felsóhajtok. Carlos nehéz eset, de rendkívül tiszteletre méltó, hogy vállalja a felelősséget azért az emberért, akit a közösségünkbe hozott. Sokaknak példaértékű lehetne a fiú hozzáállása. Ellenben engem már a Richárddal történő újbóli találkozás gondolatától is a hideg ráz. Miért? Nos, ezt remélem, senki nem kérdezi meg tőlem, ugyanis nem tudnék rá épkezláb válasszal szolgálni. Fázom tőle. De lehetek-e annyira önző, hogy a saját kényelmemet a csoportom egyik tagjának igénye fölé helyezzem? Legfőképp, hogy előző este a számomra vadidegen Richárdot hazugsággal védtem meg Anton haragjától, aki ekkor, mintha csak meghallotta volna gondolataimat, kikiabál a szobából.

- Bimbi, minden rendben?

Nincs tovább időm a helyest és a helytelent mérlegelni, azt teszem, amit mástól is elvárnék.

- Rendben, este gyertek Richárddal a Lélektáncra - hadarom.

Szofi elkerekedett szemmel, hangtalanul tátogva hátrahőköl, Anton pedig a konyhához ér, az ajtófélfának dől.

- Mi az, ma halnak képzeled magad, Vöröske? - majd hozzám fordul. - Ki volt az? Úgy rohantál ki a szobából, mintha valaki rád parancsolt volna.

- Egy... - hirtelen fogalmam sincs, hogy mit mondhatnék, majd megvilágosodom. - Gabriella hívott. Tudod, a csoportból. Szólt, hogy este nem tud eljönni a foglalkozásra.

Érzem, hogy fülig vörösödöm.

Néhány óra leforgása alatt már a második hazugságomon vagyok túl egy olyan férfi miatt, akit a hátam közepére sem kívánok.

15

LAURA

Levelében Dávid - mint, ahogy egy férfi kommunikációja általában - röviden és felesleges sallangoktól mentesen közölte, hogy Skype-on akar beszélni Laurával. A nyomozónő hiába próbált olvasni a sorok között, az üzenet egy árva szóval sem utalt arra, a férfi vajon milyen véleménnyel van róla, amiért tavaly novemberben se szó, se beszéd faképnél hagyta. Válaszát fontolgatva csak bámulta Róbert számítógépnek monitorát, majd amikor belátta, hogy nem tud azonnal épkezláb módon reagálni, inkább bezárta a levelező ablakát, még mielőtt egy elhamarkodott lépéssel hülyét csinált volna magából.

Ha Dávid néhány héttel korábban bukkant fel, sokkal könnyebben - sőt, meg meri kockáztatni, hogy tárt karokkal - fogadta volna. Hiszen az elmúlt másfél évben titkon mindvégig arra számított, hogy a kriminálpszichológus egy szép napon ismét felveszi vele a kapcsolatot. Mert szüksége van rá, vagy mert hiányzik neki, vagy mert... Laura bármilyen valós vagy akár mondvacsinált indokot elfogadott volna. De hiába várt.

Végül be kellett látnia, hogy hiú ábrándokat kerget, és a sokak által hősként tisztelt dr. Lengyel Dávid elméje zavaros, romlottsága pedig nem csak szexuális téren mutatkozik meg. A pszichopatókhoz hasonlóan Dávid is képtelen az alapvető emberi érzelmekre, azok ugyanis még csak ki sem csíráznak a lelkében. Laura tehát legfeljebb szexuális teljesítménye miatt hiányozhatna neki. Ahhoz pedig, hogy nőt fogjon, az ő sötét karizmájával nem kell különösebben megerőltetnie magát. Fürtökben csüngenek rajta.

Azt mondják, az idő mindenre gyógyír, de ezek szerint Fényes Laura e tekintetben is kívülálló, hiszen rajta nem segíttek a hónapok. A nyomozónőnek másfél év alatt bőven túl kellett volna tennie magát Dávidon, és egészen ma reggelig azt gondolta, ez meg is történt. A nagy frászt! Amikor meglátta a férfi nevét a beérkező levelei között, soha nem tapasztalt sóvárgás fogta el. Ami gond. Mégpedig nagyon nagy gond. Főképp annak fényében, hogy Laura, tojásfehérjétől ragadó hajjal eldöntötte, ad egy esélyt a Róberttel kibontakozó viszonyának.

Lengyel-átok... Judit használta ezt a kifejezést, és bár viccnek szánta, bogarat ültetett Laura fülébe: amikor ők Dáviddal egymás közelébe kerültek, rendre tragédia történt. Első találkozásuk idején Laura akkori párja, Kovács

veszítette el az egyik szemét, tavaly pedig egy nyomozótársa halt meg bizarr körülmények között. Ráadásul baleseteik idején mindkét férfi a kriminálpszichológus miatt haragudott a nyomozónőre. Még csak az hiányozna, hogy Róbert is hasonló sorsra jusson.

Mi a frászkarikát akarhat tőle Lengyel Dávid? Mi lehet annyira eget rengető, hogy azzal Laurát keresse meg? Végül éppen ez a két kérdés szolgált indokkal arra, hogy a nyomozónő az irodájába érve megkérje Juditot, segítsen telepíteni számítógépére a Skype nevű programot.

- Egyre furcsábban viselkedsz - jegyezte meg barátnője. - A végén még egy okostelefonra is beruházol.

Laura szándékosan távol tartja magától a műszaki kütyüket, még véletlenül sem akar a rabjukká válni. Hiába traktálja mindenki azzal, hogy egy okostelefon megkönnyítené az életét - ráadásul már az anyja is érintőképernyős mobilt használ -, a nyomozónő egyelőre hajthatatlan.

Miután Judit néhány szóvicc elsütése után magára hagyja, Laura kulcsra zárja az ajtót, majd hozzáadja virtuális kontaktlistájához Lengyel profilját. Fogalma sem volt, miként alakul a történetük, csak azt tudta, a függőségtől foszladozik az idegrendszere. Míg pontot nem tesz a kapcsolat végére, vagy ki nem ábrándul a férfiből, mással nem lehet boldog. Muszáj megragadnia a kínálkozó alkalmat, és ezúttal nem hátrálhat meg.

- Jó újra látni! - köszönti Dávid, miután Laura egy eltúlzottan mély sóhaj után fogadja hívását.

Bárcsak én is ezt mondhatnám! - gondolja magában, de ahelyett, hogy kimondaná, igyekezve a lehető legkevesebb figyelmet szentelni Dávid kameraképének, rendíthetetlen tekintettel bámul maga elé. Féltő, hogy egy ismerős grimasz vagy gesztus padlóra küldené. Ő persze az akaratereje trenírozása mellett külsőleg is alaposan felkészült a beszélgetésre, natúr sminkben, kifésült hajjal nézett szembe az optikával, és remélte, vonzó külsejével okoz majd egy kis fejfájást a férfinak.

- Mit szeretnél? - kérdezi végül szigorú hangon.

Dávid elvigyorodik.

- Ugyanolyan asszertív vagy, mint régen - egy pillanatnyi szünetet tart. Valószínűleg arra számít, hogy Laura, a tőle megszokott velősséggel reagál valamit, ebből azonban most nem eszik. - A segítségedre volna szükségem.

Sejtette. Ha a kriminálpszichológus hosszú hónapokig került, ezúttal sem céltalanul szeretne vele cseverészni. De még véletlenül sem kívánt azzal könnyíteni a helyzetén, hogy felmenti a rávezetés terhei alól. Legyen férfi, mondja csak ki, hogy mit szeretne! A várakozással ellentétben Dávidnak szeme sem rebben, amikor rátér a lényegre.

- Van valami, amiben csak rád számíthatok - közli, mintha mi sem volna ennél természetesebb.

Csak Laura gondolja, hogy cukkolja, vagy tényleg pofátlan a fickó?

- Hallgatlak - sóhajtja a nő, és egyre nehezebben tereli el a figyelmét Dávid rettegett kameraképéről, főleg hogy a szeme sarkában úgy látja, mintha a férfi megmosolyogna a viselkedését.

- Kaptam egy telefonhívást a bátyámtól. Azt mondja, talált valami érdekességet.

- A zárt osztályon? - kacag fel kényszeredetten Laura, Dávid azonban nem nevet vele. Ekkor akaratereje meghasad, és az ellenállást feladva a kriminálpszichológus kamerájának képére pillant.

Atyaég!

Egy-null az állás, Lengyel Dávid javára. A férfi lényegesen jobb bőrben van, mint legutóbbi találkozásuk - és egyben kurta románcuk - idején. Akkor egy kudarcba fulladt külföldi nyomozása ürügyén Dávidnak akadt némi problémája az alkohollal, aztán kezdődő addikcióját a Flórián-ügy sikerélményétől feltöltődve szerencsére leküzdötte. Nagyon úgy fest, maradéktalanul. A fakó bőr, a karikás szem és a már-már szakállba burjánzó arcszőr a múlté. Laura most egy jól fésült, harmincéves férfit lát a képernyőn.

Atyaég!

Legszívesebben behúzna egyet a nagy dr. Lengyel Dávid karakteresen formás orrába. Miért? Nos, ünnepélyesen kijelentheti, kezdetét vette az, amitől tartott: a kriminálpszichológusnak már a pusztja jelenléte is - igen, annak ellenére, hogy csak kamerán keresztül érzékeli! - megmagyarázhatatlan, ostoba gondolatokat csal elő belőle. Azzal pedig, hogy igyekszik uralkodni a csitrissé

butuló viselkedés felett, csak még hülyébbnek érzi magát.

Atyaég!

A férfi összeszorított ajakkal, homlokát ráncolva bámulja a monitort, majd néhány másodpercnyi szünet után, amikor Laura azt gondolná, hogy elküldi a fenébe, amiért gúnyolódott a bátyja helyzetén, így folytatja:

- Igen, a szanatóriumban! - bólint. - Pontosan ezért kereslek.

A titokzatosság Dávid egyik, ha nem a legjellemzőbb tulajdonsága és szexepilje is egyben. Ennek ellenére bizonyos helyzetekben kifejezetten idegesítő, ha rébuszokban beszél. És ez tipikusan olyan helyzet. Laura alig várja, hogy a férfi kinyögje, mit szeretne tőle.

- Attól tartok, nem értelek.

- Tamás úgy fogalmazott, hogy rövid ideig tudja észben tartani, mit szeretne mutatni. Tudom, ez eszelősen hangzik.

- Az nem kifejezés! - helyesel Laura, Dávid azonban figyelmen kívül hagyja közbeszólását. A nyomozónő szinte kiprovokálja, hogy a férfi elküldje a fenébe. Miért kísérti a sorsot?

- Ez egy rejtett üzenet, és azt akarja vele mondani, hogy amit talált, csak rövid ideig titokban tartható. Az ápolók háromnaponta átnézik a betegek holmijait, nehogy becsempészhessenek a kórház szabályzatával ellenkező dolgokat. Amit Tamás talált, minden bizonnyal fennakadna az átfésülés során, így azt hihetik, szabályt szegett - magyarázza azzal a komoly hanghordozással, amelytől a nyomozónő a köztük tátongó korkülönbség ellenére is felnéz rá. És amelytől előnti a vágy.

Laurának néhány másodpercébe is beletelik, mire elkalandozó gondolataiból visszatér a beszélgetéshez, és szórakozottan megjegyzi:

- Biztos ostoba vagyok, de még mindig nem értem, mit szeretnél.

- Nem vagy ostoba, nem értem, miért mondasz ilyeneket! - ingatja a fejét Dávid. - Minden rendben van veled? Kicsit, mintha...

- Igen, minden rendben! - vág közbe Laura, mielőtt még több kellemetlen felvetésre, majd a pszichológus elemzésére kellene válaszolnia. - Csak egy kicsit fáradt vagyok. Folytasd, kérlek!

A férfin látszik, hogy közel sincs meggyőzve, ennek ellenére elereszti a kérdést.

- Dórával jelenleg Svájcban dolgozunk. Úgy tűnt, tegnap este hazarepülhetünk, de olyan hóvihar kerekedett, hogy nem szállnak fel a gépek. Legjobb esetben is holnap reggelig ragadunk itt.

Dóra! Hát persze! A férfi gondozott külseje, a kiegyensúlyozottsága, és az eltűnése... Biztosan minden Kárász Dórához, ahhoz nőhöz köthető, aki kamaszkorukban felforgatta a Lengyel fivérek életét. Őt támadta meg gyilkos vágyaktól hergelten Tamás, és őt mentette meg Dávid, amikor még idejében feladta bátyját a rendőrségen. A nő tavaly bukkant fel újra a színen; annál a könyvkiadónál dolgozott, amelynél a Flórián-ügy koronatanúja szeretne volna megjelenteti debütáló kötetét. Miután a nyomozás lezárult, Dávid a nőnek is Laurához hasonló ajánlatot tett: hárman alkották volna a kriminálpszichológus nevével fémjelzett nemzetközi nyomozócsoporthoz. Laura a nyomozói szakértelmét, Dávid a kriminálpszichológia ismereteit, Dóra pedig a kommunikációs tudását adta volna ahhoz a projekthez, amely ezek szerint a nyomozónő nélkül is megalakult. A közösen töltött idő nyilván a kelleténél szorosabbra fűzhetné a Dóra és Dávid közti viszonyt. Talán túlságosan is szorosra.

- Biztos nagyon rossz ott nektek kettesben... - jegyzi meg Laura pikírten, a feltételezéseit kész tényként kezelve.

- Nem szeretek úgy fogságban lenni, hogy az nem a saját igényem - félreérthető kijelentése ellenére a férfinak szeme sem rebben. - Holnap reggel lesz Tamáséknál a következő ellenőrzés. Ez azt jelenti, hogy még ma délután meg kell látogatni.

- Ma? - Laura biztos benne, hogy rosszul hallotta, majd amikor a férfi bólint, szemét forgatva kérdezi: - Miért nem szóltál erről korábban?

- Az imént mondtam, tegnap este tudtam meg, hogy itt ragadunk. Ahogy ez kiderült, rögvést írtam neked.

Lehet, hogy tényleg ideje volna beszereznie egy okostelefont. Az biztosan azonnal jelezte volna, hogy üzenete érkezett.

- Tehát arra kérsz, hogy segítsek kicsempészni valamit a zakkant bűnözők zárt osztályról? És ezzel a saját elveim mellett szegjek meg szabályokat? Persze, hogyne, rohanok, uram!

- Arra kérlek, hogy csempéssz ki valamit, ami nagy valószínűség szerint egy bűntényhez kapcsolódik - pontosítja Dávid. - A bátyámnak vannak ugyan mentális problémái, de a tudata tiszta, és jelenleg nem gyötrik tévképzetek.

Laura elvigyorodik. Amióta Dóra neve elhangzott, és rajta keresztül összerakhatta a mozaikdarabokat, lényegesen vakmerőbben viselkedik a kriminálpszichológussal. Hiszen így már nincs mit vesztenie, ha megorrol rá, sem dől össze a világ. Dávid biztosan lecserélte Laurát Dórára. Kislányos szétesettségét felváltotta a csalódott nő összeszedettsége. Nehéz eldönteni, melyik idegesítőbb, ám talán ez kellett ahhoz, hogy végre kiábrándulhasson a férfiből.

- Dávid, Dávid... Kedves, hogy gondoltál rám... - mosolyog. - De nyilván nem hallottad, hogy...

- Nem dolgozol már a rendőrségen. Egy magánnyomozó irodát alapítottál. Igen, tudom! - bólint. - Ezért is kérem a közreműködésed. Kevesen tudnak Tamásról, illetve a problémájáról. Olyan ember segítségére van szükségem, aki nem veri nagydobra a dolgot. Főleg, ameddig nem biztos, hogy tényleg van ügy.

Mi a fene? Kutakodott utána?

- Annyit kérek, látogasd meg Tamást, és hozd el, amit oda akar adni. Nézzük meg, mi is ez az egész. Néhány nap múlva pedig hazaérek, és átveszem az ügyet, ha téged nem érdekel - a férfi kérése majdhogynem utasításnak tűnik, a végére pedig elmosolyodva odabök egyet a nőnek: - Vagy ennyire kijöttél a gyakorlatból?

Laura az optika elé tartja középső ujját.

16

ANNA

Szofi egész délután szekált, amiért engedtem Carlos kérésének. Szerinte óriási baklövést követek el, odacsalogatás helyett a lehető legtávolabb kellene tartanom a két bajkeverőt a Lélektáncától. Mert veszélyesek, mert bomlasztók, és mert semmi szükség rájuk. Hiába védtem Carlost azzal, hogy hasonló helyzetben igenis kutya kötelességünk a megbillent barátaink mellé állnunk, Szofi meggyőzhetetlennek bizonyult. Grátiszként pedig feltett egy zavarba ejtő kérdést: ha ő valami szörnyűsége vetemedne, én kiállnék, illetve kardoskodnék-e mellette? E szerint Szofi azt gondolja, barátok vagyunk. Pedig az, hogy eljár a foglalkozásaimra, és egy nehéz pillanatban - ha teljesen őszintén nézzük, részben önös érdekből - segítő jobbot nyújtottam neki, számomra meg sem közelíti a barátság fogalmát. De ezt miként közölhetném vele anélkül, hogy a lelkébe tipornék? Elviccelve azt feleltem, ha szörnyű tettként Carlos kasztrálását tervezi, én leszek az első, aki bűnösnek kiáltja. Kacagtunk, de egyikünk mosolya sem volt őszinte.

Délutáni szópárbajunk tanulsága szerint egyelőre valószínűtlen, hogy Szofit és Carlost belátható időn belül összeharagolhassam. Az ötletet egy ideje ízlelgettem, a tangóoktatást végül éppen azért találtam ki, hogy közelebb tessékelyem őket egymáshoz. Bár Carlos a legtöbb fiatal lánynak játékosan csapja a szelet, le sem tagadhatná, hogy odavan Szofiért, és egészen a tegnapi estig úgy tűnt, a szimpátia kölcsönös. Szerintem a lány Carlosra célzott, amikor a költöztetések elfecsegték, van egy kiszemeltje. Összeillenek, hiszen Szofinak olyan férfira volna szüksége, aki rajong érte, Carlosnak pedig egy tapasztalt nő hiányzik. Dühük csillapodásával majd újra megkísérlem összehozni őket.

Kampec volt az első, akivel a FlatFitnessbe érve összetalálkoztam, ám ahelyett, hogy a mondandójába kezdett volna, csak emlékeztetett, hogy később szeretne velem szót váltani. Mindezt oly kiábrándítóan egykedvűen közölte, hogy éreztem, jó nem sülni ki a beszélgetésből.

- Nézzétek, a szemetet is erre fújta a szél! - Szofi epés megjegyzése egyértelműen Carlos és Richárd érkezését jelzi.

A csoport tagjai úgy gyűlnek mögém, akár a támadójelre váró, vérszomjas fenevadak. Carlos a tapintható feszültséggel mit sem törődve, gyermeki boldogsággal köszönti táncostársait. Nyilván büszke, amiért sikerült megágyaznia a békülésnek. Az már hidegen hagyja, hogy a kierőszakolt találkozóval többek - élükön természetesen Szofival - kedélyét is alaposan felkorbácsolta. És barátja

lelkesezésével ellentétben Richárd sem túl boldog, arckifejezése, ismét csupa fekete ruházatához illeszkedően gyászos, mintha éppen kivégzésére vezetnék. Vajon azért szenvtelen, mert megalázónak érzi a rá váró bocsánatkérést? Mivel bírhatta rá Carlos, hogy ezt megtegye?

Ez a fiú veszélyes - visszhangoznak fülemben Szofi délutáni szavai, és Richárd, elegáns szövetkabátjában, széles vállával, illetve pökhendi testtartásával valóban nehéz esetnek tűnik. Kora ellenére úriás, talán a sznob a legtalálhatóbb jelző rá, valami azonban azt súgja, önbizalma mindössze agyonfoltozott maskara. Annak ellenére tartom ezt a véleményem, hogy hiába szeretnék a tekintetéből olvasni, ő következesen kerüli a szemkontaktust. Sokak szerint utóbbi fölényeskedő gesztus, és az abszolút tiszteletlenség jele, pedig valójában az egyik legtökéletesebb önvédelmi mechanizmus, amely úgy tartja távol az embereket, hogy közben az illetőről senki nem feltételez a felszín alatt tomboló viharokat.

Carlos torkát köszörülve jelzi, hogy fojtogató a csend, Richárd pedig végre megszólal:

- Annaróza, kérem, fogadja ezt tőlem bocsánatkérésem jeléül! - nyújt felém hangsúlytalan szöveggel egy szál fehér rózsát.

Csend.

A fehér rózsza láttán összerándul a gyomrom.

Csend.

Bosszant és egyben elbizonytalanít, hogy a célja érdekében sem néz a szemembe. A hízogató gesztus édeskevés, ha nincs mögötte tartalom.

Csend.

Ezúttal a mögöttem állók közül köszörüli valaki a torkát.

Csend.

Richárd továbbra is kinyújtott kézzel tartja a virágot, én azonban nem fogadom el tőle.

Csend.

Mindenki ugyanarra vár.

Csend.

A férfiak az erő és a tökéletesség megszállottjai. Fiatalként sebezhetetlen sziklának vélik magukat, ebből a viharos évek koptatása után az esendőség tagadásának csonkja marad, mígnem a halálos ágyon az is elporlad. Felfoghatatlan számukra, hogy hibázhatnak, így a bocsánatkérés felér náluk egy végsőkig halogatott foghúzással. De a fenébe is, még ha valószínűleg nem önszántából is, Richárd elméletileg azért jött, hogy elnézést kérjen a viselkedéséért! Innen már nincs menekvés. Megérdelem, hogy kicsit meggyötörjem, és kicsikarjam belőle a varázsszót.

- Minek köszönhetem a virágot, kedves Richárd? - heccellem.

Karba font kézzel, szám sarkában önelégült mosollyal figyelem, amint összegyűjti az erejét, majd belekezd:

- Hiába várja, nem kérek elnézést! - ekkor végre felpillant, ében tekintete bénító. - Mert amit tettem, megbocsáthatatlan. De azzal, ha elfogadja a rózsát, biztosít arról, hogy nincs önben gyűlölet irántam. Nekem ez a fontos.

Az elhangzott szavak, és az őket kísérő, mindenén áthatoló pillantás néhány másodpercre azt is elfeledteti velem, hogyan kell lélegezni. Gyötörni vágytam, téves ítélelésem pedig engem kárhoztatott gyötördésre. Richárd valóban bűnbánón áll előttem, és arra vár, hogy...

- Segítség! - ordítja arcomba szótlanul.

Azt mondja, hogy amit tett, megbocsáthatatlan? Micsoda badarság, hiszen a hajam szála sem görbült. Ráadásul idegenek vagyunk egymásnak, a mostanin kívül talán soha többet nem találkozunk. Ez a szöveg is mindössze betanult szépeltés? Nem tűnik üres frázisnak, a fehér rózsza úgy virít a kezében, mint reményfény a sötét éjszakában.

- Ezt melyik filmből loptad? - karcos Szofi gúnyos hangja eddig életem talán legtisztább pillanatába.

Valaki a hátam mögül ugyan lepisszegi a lányt, megjegyzését mint kiömlő mérget máris magába szívta tudatunk. Richárd elvörösödik, eddig puhán meleg pillantása már vádló, aztán sarkon fordul, és a szál virággal a kezében elhagyja a termet.

- Mo-mo-most ezt mi-miért kellett? - hördül fel Carlos.

- Bo-bo-bocsánat helyett tudod, mit é-é-érdemelne? O-o-oscar-díjat! - gúnyolódik Szofi.

Lehunyt szemmel hallgatom a civakodást, majd mélyet sóhajtva közbeszólók:

- Szofi, nincs igazad! Nem színészkedett!

RICHÁRD

Az a kis szajha! Legszívesebben visszamennék, és kitekerném a nyakát!

Az edzőterem kijárata felé trappolva markomba szorítom a nálam maradt rózsza fejét, és mintha Szofi nyaka volna, egyetlen mozdulattal lecsavarom a szárról. Recseg-ropog, ahogy a szirmok kiszakadnak a csészelevelek közül. Beleszagolok illatozó tenyerembe, majd a levegőbe hajítom a fehér szirmokat, és kettétöröm a tövisektől megcsonkított szarát.

Annaróza világa nem tesz jót nekem. Sőt, rosszat tett. Rosszá tesz. Elront.

- Várj, Richárd! - Annaróza hangja hallatán kövé dermedek.

Utánam jött. Miért? Miért kell tovább nehezítenie a dolgokat? Miért nem enged el? Az élete jó irányba, a boldog kiteljesülés felé halad, én - ahogy az ma este ismételen kiderült - csak akadályként gördülök az útjába. Az akadályokat pedig kikerülni szokás, nem szándékosan nekik csapódva összetörni magunkat bennük.

A második sanszot is megadtam arra, hogy tiszta lappal, épkézláb kommunikációt kezdhessünk Annarózával, aminek egy biztos pontján - jó sok idő elteltével - előállhatok a farbával. Így elgondolva milyen nevetségesen egyszerűnek hat, a megvalósítás mégis rettentő bonyolult. Pedig, hogy még véletlenül se lehessen félreérthető, a személyiségem lehető legkellemesebb oldalát megvillantva, fehér békerózsát lengetve, fegyverzetem nélkül, páncélomból kibújva, azaz teljes kiszolgáltatottságban nyíltam ki Annaróza előtt. Egy vérbeli harcos biztosan kalkulált volna orvtámadással, én azonban, aki mindig kényszerből álltam csataterre, hittem. Hittem, hogy abban a közösségben, ahol éppen a bizalom a legalapvetőbb feltétel, nem akarnak majd felnyársalni. Röhögnöm kell magamon.

Annaróza mögém lép, egészen közelről hallom, amint azt mondja:

- Ne haragudj Szofira! Nagy rajta a nyomás mostanában, ezért nehezen hiszi el, hogy léteznek még jellemes emberek.

Lehunyt szemmel hagyom, hogy cirógató hangja elfeledtesse velem a hitványságot. Mindhiába.

- Köszönöm a rózsát, elfogadom! - Annaróza leplezetlenül igyekszik elsimítani a konfliktust.

- Már tönkretettem! - szólok hátra, és azt hiszem, csak ekkor veszi észre a padlón szétszóródott maradványokat.

- A gesztus tönkretehetetlen.

Ha tudná, hogy a bocsánatkérés nem elsősorban a tegnap estének, hanem egy csaknem húsz éve gyűrűző, az ő életére is hatással lévő folyamatnak szól, nem volna ennyire irgalmas.

Ha tudná...

- Bármit tönkre tudok tenni! - felelem leszegett fejjel.

- Én ezt nem hiszem - puhít gyengéd, selymes hangján.

Szép szavai ajtót nyitnak, a küszöböt azonban nem lépheti át. Annyi, de annyi hasonló próbálkozást láttam már a bizalomkeltés legnagyobb mestereitől, ám egyikünk sem volt hiteles. A páciens bekajálja ugyan, hogy a lélekgyógyásza a legfőbb bizalmasa, aztán megfekszli a gyomrát, amikor szembesül a ténnyel, miszerint ő is csupán egy a több tucat elvégezendő feladat közül.

Annaróza elém kerül, lehajtott fejjel is érzem magamon a tekintetét. Pillantásomat kutatja, hogy a lelkemig lásson.

- Nem tudhattad, de az édesanyámat Rózsának hívják. Szóval különösen szeretem ezt a virágot.

Mintha forró ólomba mártanák a szívem. De tudom - válaszolnám, ha tehetném. Akkor azonban Annaróza, hogy mindent kifacsarhasson belőlem, még erősebben szorítana. Egyikünknek sem érdeke, hogy egyszerre zúduljon rá a két évtized alatt összegyűlt, súlyos információtömeg. Szépen, cseppenként adagolva - ha lenne használati utasítás hasonló helyzetekhez, biztosan ez a javallat állna benne.

- Carlos azt mondta a telefonban, hogy ő szeretné, ha bocsánatot kérnél tőlem. Valójában azonban te kérted Carlost arra, hogy szervezze le a találkozót, ugye? - langyos szavai nem olvasztottak jeget, ezért a faggatáshoz folyamodik.

A kérdések alaptermészetüknél fogva átlátszók, elárulják a kíváncsiskodó tudatlanságát. Esetünkben például azt, hogy Annaróza csak azért találkozott velem, mert a haverom kérte rá. Nyilván a Carlos iránt érzett szánalom vezérelte, ez megingat a hitemben. Elegendem van a hullámvásból, hányingerem támad tőle.

- Ez sehova sem vezet. Hagyj elmenni! - kérem, és mozdulok, hogy elhaladhassak mellette.

Annaróza két oldalról vállon ragad, és nem ereszt. Meglepően erős, lényegesen törekenyebb nebánsvirágnak gondoltam.

- Neked valamiért szükséged van rám, ezt nem tagadhatod! Valamit elmondanál, de folyton beragad! - fizikális szorításán felül verbálisan is rám feszít. - Nem tudom, mi az, de ha ennyi idegen ember előtt kitárulkoztál miattam, bizonyosan fontos! Szeretnék segíteni neked!

De minek, ha rendre csak keserűséget okozunk egymásnak? A fogadalmon kívül semmi és senki nem akarja, hogy egymás közelében tartózkodjunk. Sőt, az élet most és eddig is mindent elkövetett azért, hogy a lehető legtávolabb sodorjon bennünket egymástól. És ez így helyes. Talán olvasnunk kell a jelekből, mielőtt az elemek egymásnak feszülnek, és romba dőlnek világaink.

Felpillantok Annarózára, öbökké tekintete fenekén kincs csillan, racionálisan biztatásnak, szentimentálisan reménynek látom. Miközben azt mondja, segíteni akar, talán ösztönösen megérezte, a titkaimmal valamiféle feloldozást jelenthetek számára. Igen, egymás számára vagyunk feloldás, de amit ő tőlem kaphat, az áhított szabadság mellett kinkeservvel jár.

Elcsitulnak a hangok, a tér elmosódik, az idő megáll. A pillanat burkot von körénk, amelyben szinte hallok Annaróza lélegzetvételt, magamba szippantom a bőre illatát, és az arcomon érzem a testéből sugárzó hőt. Ez a burok azonban sebezhető szappanbuborék, és most is pattanásig feszül. Annaróza szorítása enyhül, ajkamra ejti a tekintetét, és ettől a testemet borító összes szőrszál az égnek mered. Önkéntelenül megnyalom a szám szélét, és szinte fájdalommal tölt el a levegővétel, amellyel aztán a következőt mondom neki:

- Ábrándozol! - tekintete zavaros, majd keserűség villan benne, amikor befejezem a gondolatot. - Engem már késő megmentened!

És a burok szétpattan.

17

LAURA

A Dávidot Svájcban rekesztő hóvihár kísérte hidegfront kora délutánra Magyarországot is elérte. A lehülés már tegnap borzongatta az embereket, és bár a meteorológusok minden alkalmat megragadtak arra, hogy felhívják a hallgatóság figyelmét a közelgő havazásra, a hókotróknak mégsem sikerült idejében útnak indulniuk, így sok helyütt jégpáncél fagyott az aszfaltra. Mindezekhez hozzáadódik, hogy a front hatására feszültebbek és figyelmetlenebbek az emberek, szóval bőven akad balesetforrás. A klasszikus rockslágerekre specializálódott rádióállomás hírolvasója, a legújabb különadók ismertetése, az egész hétre kiterjedő taxissztrájk, néhány sztárhír és egy sürgős életmentő műtetre váró pedofil elítéltről szóló beszámolója után az időjárásról is beszélt: habár akkora káosz nem várható, mint néhány más európai országban, a hallgatónak a szokásosnál is óvatosabb közlekedést tanácsolnak.

„Minden szabad egységnek. Baleset történt a Tízes hídon. Egy kamion megcsúszott, és a Dunába sodort két személygépkocsit!” - szivárog fel a rádióbemondó jó tanácsai nyomán Laura memóriájából a rendőrségi URH-rádió recsegő hangja. A másfél éve hallott felhívás annyiszor kísértette álmában, hogy hangsúlyra is pontosan el tudja ismételni. Emlékei elevenek, mintha csak ma történt volna a baleset, amelyben egyik közeli kollégája életét vesztette, és amely utolsó cseppként eldöntötte vele, leszerel.

A hírolvasónak igaza volt, Laura minél kijebb ért a városból, annál több balesetet látott, egyszer pedig centiméterek választották el attól, hogy egy közlekedési lámpa piros jelzését a sűrű hópelyhek, illetve a szürkület miatt későn észlelő sofőr az autójának koccanjon. A nyomozónő végül szitkozódva ugyan, ám épségben parkolt le délután öt óra előtt néhány perccel a Budapest külvárosának egyik dombtetején álló szanatórium közelében.

Elvállalta a Dávid által nyakába sózott feladatot. A nyomozónő ugyan a zárt osztálynál kellemesebb hétfő délutáni programot is el tudott képzelni, a kriminálpszichológus nyílt és szemtelen provokációja felbosszantotta. Hogy még véletlenül se lehessen rosszat mondani rá, Laura ezúttal szembeköpi az elveit, és megteszi, amit Dávid kért tőle. Kicsempészi, megőrzi, majd átadja a Tamás által talált valamit, utána azonban neki lesz egy komoly kérése a fiatalabb Lengyel fiúhoz: egy életre felejtse el! Azt már csak órákkal később fogta fel, hogy az átadáshoz valószínűleg találkoznia kell a férfival. Alig várta...

Gyilkossági ügyekben Laura milliányi bizarr helyen járt, de a közveszélyessé nyilvánított bolondok valamilyen csoda folytán kimaradtak a repertoárból. Talán azért, mert a pszichiátriai intézet lakóinak számottevő részével ő már a beköltözésük előtt, a kihallgatóteremben találkozott, a maradék pedig éppen azért áll gyógykezelés alatt, nehogy árthasson embertársainak. Mivel fogalma sem volt arról, milyen fogadtatásra kellene számítnia, a Skype-hívás bontása után felkereste az elmeorvosintézet weboldalát. Mintha csak egy zombis film izelítőjét várná, több tucat, üres tekintetű, céltalanul bolyongó emberi roncs képmására számított. Ehelyett azonban mosolygós lakók néztek vele farkasszemet. A valóság tehát valahol a sztereotípiák és a reklámfotók között félúton lehet – vonta le a következtetést a nyomozónő.

„Tamás azt kérte, vigyek magammal egy könyvet. Nem mondott konkrét címet, csak olvasnivalót kért. Valószínűleg azért, mert pusztán kelléknek szánja. A szabályzat szerint, ahogy a lakók telefonjait szűrőpróba szerint lehallgathatják, úgy a látogatók táskáit, kifelé és befelé egyaránt átvizsgálhatják a portán. Egy könyvet azonban nem fognak átlapozni, mert nem gondolják, hogy a lapok közé rejtve csempészne valamit az ember” – tájékoztatta Dávid a Skype-beszélgetésük folytatásában Laurát, majd miután a nő a biztonsági személyzetet ennél többre becsülve kifejezte kétségeit, hozzátette: „Tamás jó magaviseletű, jelenleg nincs szigorú megfigyelés alatt. A táskád átnézését semmi nem indokolja. Ez pusztán elővigyázatosság. Higgy nekem!”

Hát persze! Miért is ne bízna vakon egy olyan férfiban, aki miután majdhogynem arra kérte, kösse össze vele az életét, másfél évig magasról tojt a fejére? Egyelőre semmi nem indokolja a bizalmat. Dávid kérését felidézve Laura, annak ellenére, hogy a leszakadó hófüggönyön keresztülvágva igyekszik utat törni a szanatórium bejáratához, gúnyosan felkacag. Ha most valaki látná és hallaná, biztosan azt gondolná, hogy egy ápolt tér vissza a hőemberépítő-versenyre kapott kimenőjéből.

A tökéletes álca kedvéért – nem életszerű, hogy egy autós a kezében könyvet szorongasson – az épülettől kétutcányira hagyta a kocsiját. A biztonsági kamerák látómezeje addig nem terjedhet ki, és a nyomozónő úgy saccolta, ekkora táv elegendő, hogy az arcbőre kipiruljon, mintha a közeli buszmegállóból baktatót volna felfelé a domboldalon. A hibátlanra csiszolt terv azonban áldozattal járt, a magával vitt papírkötésű Karin Slaughter-regény lapjai átáztak. Dávid remélhetően majd a kötet egy vadonatúj példányával fejezi ki háláját.

- Az egyetlen nő, akit elfogadok – jegyzi meg az intézet jó húsban lévő, marcona biztonsági őre, miután a nyomozónő személyigazolványáról leolvasott adatokat bevezette a nyilvántartó rendszerbe, és a mágneses beengedő kapuhoz irányítja a látogatót.

Táskáját Laura egy átvilágító rendszer futószalagjára, a telefonját, illetve a kulcsait pedig egy műanyag kosárkába helyezi, majd bugyuta mosollyal néz a férfira, aki szemével a mellkasához szorított regényre bök.

- Slaughter az egyetlen női krimiszerző, aki nem a romantikára helyezi a hangsúlyt.

Laura áthalad a fémdetektoros kapun, az őrközben tájékoztatja, hogy az átvilágított táskájában nincs kifogásolható tartalom, ám a gép felvételt készít, amelyet a házirend szerint az őrségnek jogában áll összehasonlítani egy kifelé készített képpel. Amennyiben bármilyen gyanús eltérést észlelne, alaposabban is átkutathatja a táskát. Miközben Laura azon töpreng, vajon mi a fenét csempészhetnének ki az emberek egy elmeorvosintézetből, a férfi folytatja begyakorolt tájékoztatószövegét.

- Kép- és hangfelvétel készítése engedély nélkül a kórház egész területén szigorúan tilos. Az intézet fedett zóna, nincs mobiltérerő – Laura bólint, majd a férfi mutatójával jelzett irányba, a fal mentén sorakozó trezorok felé fordul. – Kérem, ha nem bánja, a készülékét hagyja valamelyik értékmegőrzőnkben.

A nyomozónő lapos pillantással konstatálja, kifogott egy túlbuzgó őrt. Amikor még hivatalból járt el, gyakorta szembesült a biztonsági szolgálaton dolgozók erőfitogtatásával. Hiszen, ahogy a legtöbb macska tigris, úgy az őrk többsége rendőr szeretett volna lenni kölyökkorában, és némiképp lealacsonyítónak érezték, hogy a valóra nem váltott álmukat egy nő éli. Ennek a fickónak azonban halványlila gőze sincs Laura előéletéről, vagy arról, hogy magánnyomozó, ezért a kidüllesztett mellkas, a felszegett fej, és az előretolt csípő nagy valószínűség szerint a női bájainak szól. Sok férfi éppen akkor a legszerencsétlenebb, amikor imponálni akar.

- Szóval Slaughteren kívül a többi krimiíró úgy csinál, mintha az összes rendőr Brad Pitt volna, a kolléganők meg Angelina Jolie hasonmásai - tér vissza a könyves témához az őr, miközben Laura kikapcsolja, és rövid hezitálás után a kilences számú trezorba helyezi a mobilját.

Ha egy kis szépelgéssel bebiztosíthatja, akkor Laurán nem múlik az akció sikere.

- Pedig higgye el, a romantika mindenkinek fontos - válaszol a nyomozónő a legnyájasabb hangján, és átveszi a látogatóknak készült, csíptetővel ellátott mágneskártyát.

A férfi egy pillanatra eltűnődik.

- Ugye, maga nem olyan zakkant asszonyság?

- Nem teljesen értem, mire gondol.

Az őr hahotázásban tör ki.

- Akadnak olyan krimifaló nők, akik az újságcikkek alapján beleszerelmesnek valamelyik gondozottba, levelet írnak nekik, bejönnek látogatóba, és ki akarják csempészni a... - tüzetesen végigméri Laurát, mielőtt folytatná. - Tudja, a spermájukat. Lengyel Tamásnak eddig például az anyján kívül nem volt női látogatója, ezért is lepődöm meg, hogy egy ennyire csinos hölgy érkezett ma hozzá.

Szívesen a férfi orra alá dörgölné, hogy nem rajongó, hanem nyomozó, ám annak gyorsan híre menne az épületben, jelenléte felkeltené a vezetőség érdeklődését, az egész hercehurca pedig csak megnehezítené a dolgát.

- Én csak... - kacag fel művien Laura, majd mivel nem jut jobb eszébe inkognitója megőrzésére, a következő válasszal rukkol elő: - Tamás testvérének barátja vagyok.

- A hírheft Lengyel fivérek! - az őr, mint aki hirtelen megvilágosodott, sokat sejtő mosolyra húzza a száját, Laurának pedig lángolni kezd az arca.

- Barátok vagyunk - ismétli meg, de az őr somolygása nem múlik.

A tájékoztatás szerint Tamás szobája az épület második szintjén található. A számítógépes rendszer már jelezte az ápolóknak, hogy a férfihoz látogató érkezett, a nyomozónőnek tehát nincs más dolga, mint az emeleti társalgóban várakozni. Sejtve, hogy még bőven maradt ideje, Laura lift helyett a lépcsőházat választja, inkább lassabban halad, mint hogy egy helyben rostokoljon.

A műemlék épületben üzemelő intézet cirka tíz éve alapítványi tulajdonban áll, a kiadások nagy részét szponzorokból, valamint befektetésekből finanszírozzák. Az országgyűlésben valószínűleg egyik képviselő sem akarta a megítélését, illetve pozícióját rontva forszírozni, hogy a társadalomra veszélyt jelentő bolondok már-már embertelen körülmények között élnek, és több adóforintból származó támogatásra volna szükség a szanatórium fenntartásához. Az intézmény ezáltal csaknem csődbe ment, privatizálni kellett. Abba azonban senki nem gondol bele, mi történt volna, ha a pénztelenség miatt ellehetetlenedett intézet bezárná kapuit, és az ápoltak kispriccelnének a nagyvilágba. Ez elméletben nem következhet be ugyan, ebben az országban gyakoriak az ép ésszel fel nem fogható döntések.

A második emeleti folyosó legelején található, plexifallal határolt társalgó meglepően barátságosnak hat. A parkettázott helyiségben néhány egyszerű faasztal sorakozik, köréjük az iskolákban is használatos, fémkeretes, fatámlás székeket pakoltak. Akad néhány elrongyolódott kárpitú fotel, egy dívány, és természetfotókból készült poszterek a falon, sőt Laura, az egyik, fehérre meszelt támfalra erősítve még egy televízió-készüléket is felfedez. Mindössze egyetlen jel árulkodik arról, hogy ez nem egy nagyra nőtt óvodásoknak fenntartott napközi, mégpedig az ablakkeretekre, illetve az alattuk elhelyezett fűtőtestek köré erősített vasrácsok.

A hóvihár alaposan betett a hétfő délutáni látogatásoknak, ugyanis a

társalgó kong az ürességtől. Az ápolók fülkéjéből zene duruzsol, de ezt leszámítva az egész épületen nyomasztó és fáradt nesztelenség uralkodik. Laura éppen az ellenkezőjére, azaz elviselhetetlen hangzavarra, dobhártyaszaggató ordítózásokra, velőtrázó sikolyokra és örült kacajokra számított. Vajon hol lehetnek az ápoltak? Biztosan van egy szeparáltabb közös helyiség a számukra. Vagy a szobájukban kuksolhatnak?

- Milyen nagylelkű az én öcsém, hogy egy ennyire csinos hölgyet küld látogatóba! - hallja Laura a háta mögül érkező, ismerősen csengő, mégis idegen férfihangot.

Felkészült rá léleekben, hogy ikertestvére minden bizonnal kísértetiesen hasonlít Dávidra, mégis, amikor a tekintete összetalálkozik a Tamáséval, egészen egyszerűen földbe gyökerezik a lába. Mint két tojás. Akár a kriminálpszichológus is állhatna előtte kócos hajjal, sötét borostával, világoskék pizsamában. Legszívesebben odalépne Tamáshoz, hogy megtapogassa, tényleg valódi-e, vagy egy maszkmester keze munkája a meghökkentő egyezés.

- Sajnálom, hogy nem tudom elegánsabb öltözékben fogadni - mosolyog melegen Tamás, mellkasához egy cérnafűzéssel kötött könyvet szorít.

Laura keresi, egyelőre azonban nem találja a szavakat.

- És azt is sajnálom, hogy nincs privát szoba - suttogja mosolyogva a férfi, és ezzel sikerül még az előtt kizökkentenie Laurát ámulatából, hogy a nőnek elzsibbadna az álla.

- Örülök, hogy megismerhetem! - mosolyodik el saját zavarán a nyomozónő, majd kezét nyújtva bemutatkozik a férfinak.

Tamás érintése gyengédebb a testvéréénél. Míg Dávid igyekszik a külvilág számára a legkeményebb, sebezhetetlen oldalát mutatni, fivére a jámborság illúziójára törekszik.

- Érintkezni tilos! - lép hozzájuk egy mogorva egyenruhás.

- Szerettem volna a kertben beszélgetni önnel, de Iván... - bök fejével az utasítást adó férfira. - Azt mondja, nem jó ötlet a hóviharban sétálgatni. Pedig szerintem romantikus volna.

Tamás mögött halványzöld egyenruhát viselő, testes ápoló strázsál. Nem lehet több negyvennél, hosszú szakállával mégis legalább hatvanévesnek tűnik. Talán az az elve, hogy minél korosabbnak álcázza magát, annál mélyebb lesz az iránta tanúsított tisztelet. Laura azonban inkább mókásnak ítéli, ahogy Iván fapofával tájékoztatja.

- Lengyel úr a jó magaviseletével kiérdemelte, hogy négyszemközt beszélhessen a látogatóival. De a testi érintkezés...

- Tilos - fejezi be a mondatot Laura.

Tamás büszke arcot vág, ám míg az ápoló véresen komolyan veszi magát, az ő reakciója komolytalan.

- És azt is kiérdemeltem, hogy csokit ehessen lefekvés előtt.

Laura megállapítja, az idősebbik Lengyel fiú ugyanolyan pimasz és kezelhetetlen, mint az öccse. Az ismerőség érzetétől némiképp enyhülni kezd mellkasában a szorítás.

- Én a plexifal külső oldalán várok. Amennyiben probléma adódna, intsen! - fejezi be közlendőjét a kizökkenthetetlenül merev ápoló.

Laura mintha megfertőzte volna Tamás komisz viselkedése, szíve szerint szalutálna Ivánnak, ám türtőzteti magát, derűsen bólint, majd leül az egyik asztalhoz. A falpra valaki kövér, eltúlzott méretű, szőrös hímveszejű pálcikaembert karcolt.

„Ne feledd, hogy bár Tamás jó magaviseletű, az elméje bomlott! Ne hagyj, hogy a bűvkörébe kerítsen! Hallgasd meg, amit mondani akar, de ne ígérj neki semmit!” - ezekkel a szavakkal zárta a bátyjára vonatkozó használati utasítást Dávid. Igaza volt, Tamáson egyáltalán nem látszik, hogy pszichotikus problémákkal küszködne. Persze a vastag falú épületbe zárva a bőre kifakult, a szeme alá karikák gyűltek, és a haja fodrászért kiáltott, minden másban azonban teljesen hétköznapiak hatott. A Lengyel testvéreknek különösen jól áll a viharvert külső.

- Szóval maga a fivérem szeretője! - jegyzi meg jókedvűen Tamás a nyomozónővel szemközti székre ülve. - Szívesen nevezném barátnőnek, de kétlem, hogy Dávid megállapodna. Képtelen rá.

Koncentrálj! Blöfföl!

- Honnan veszi, hogy bármi közünk van egymáshoz? - kérdezi Laura a gyanúsítottak kihallgatásai során kigyakorolt magabiztossággal. Szeme sem

rebben.

- Abból, ahogy rám nézett... - Tamás hunyorogva oldalra dönti fejét. - Szerelmes áhítattal.

Laurát kiveri a víz, az épületet hirtelen mintha a pokol lángjaival fűtenék.

Atyaég!

Muszáj elhíttetnie a férfival, hogy hiába lövöldöz, képtelen lesz az elevenébe találni. Nagyon érdekelné, vajon miért akarja Tamás rögtön a beszélgetés elején tisztázni az erőviszonyokat. Talán csak felméri, mennyire könnyen manipulálható.

- Megjegyzésének aprócska szépséghibája, hogy egyáltalán nem ismer. De amint látom, önbizalomból magánál sincsen hiány, és az ép esze is ugyanúgy hiányzik, akár a testvérének - válaszolja kemény cinizmussal Laura, mire Tamás leszegett fejjel elvagyorodik.

Íme, az első eltérés a Lengyel ikrek között. Míg Tamás lezser, Dávid karót nyelt típus - választékosabban fogalmazva a kriminálpszichológus komoly, titokzatos férfi. Dávid nem bókol, nem csábít, nem udvarol, Tamás ezzel ellentétben egy hamisítatlan szoknyapecér, akinek a szeme sem áll jól.

És az egyéni személyiség sajnos kislány kora óta imponál Laurának.

Tamással közös hangot találva a nyomozónő úgy érzi, valamiféle cinkos viszony fűzi össze őket, amelynek fókuszában természetesen dr. Lengyel Dávid áll. A kriminálpszichológus mindkettejük életének központi alakja, mégsem őszinte a mosolyuk, amikor rágondolnak.

- Térjünk a tárgyra, kedves Tamás! - veszi át a beszélgetés irányítását a nyomozónő. - Miért kellett a hétfő délutánomat önre pazarolnom?

A férfi ujjaival az asztallapra fektetett könyv fedlapján dobol.

- Tudja, néhány hónapja kerültem le a harmadik szintről. Minden emelet külön világ. Odafent a különösen problémás ápoltakat őrzik. Ez a középszint, eggyel lejjebb pedig a kijárósok laknak - magyarázza.

- Úgy sejtem, nem az elmeegógyintézet működéséről kívánt beszámolót tartani - szól közbe Laura, Tamás azonban határozottan leintí.

- Szintenként külön életteret alakítottak ki a lakóknak. Külön fürdő, külön étkező, de könyvtár csak ezen az emeleten van - az előtte heverő kötetet szuggerálva elmosolyodik. - Most, hogy némi fent töltött idő után újra lekerültem, gondoltam kikölcsönzöm a kedvenc regényemet, a Pán Pétert. Örömmre a közelmúltban érkezett egy frissebb példány, a korábbiól ugyanis minden tizedik oldalt kitépték.

A férfi arcvonásain átsejlik, remekül szórakozik saját szövegelésén, ettől pedig megfoghatatlan magabiztosságot áraszt.

- Olvastam a kötetet, amikor a történet vége felé közeledve feltűnt, hogy szokatlan a kemény tábla tapintása. Túlságosan párnázott - méregeti a lehető legvonzóbb pillantásával a nyomozónőt Tamás, majd suttogva, némiképp előre dőlve folytatja: - Megnéztem alaposabban, és felfedeztem, a cérnafűzés felőli oldalon felhasították a papírt, és valamiféle tasakot alakítottak ki a borításból - Laura úgy csüng a férfi szavain, mint venyigéjén az érett szőlőfürt. Tamás csaknem teljes testével áthajolt az asztalon: - És mi volt a tasakban?

- Egy térkép Sohaországba? - vonja fel szemöldökét a nyomozónő, a szék támlájának dől, és a férfi aurájából kiszakadva karba fonja a kezét.

Tamás méltatlankodva cicceg, majd felcsapja a könyvet, mintha csak felolvasni készülne belőle a vendégének. Laura a kötetre sandít, a lapok között egy kötegni polaroid fotót pillant meg.

- Atyaég! - kap a szája elé a nyomozónő.

A legfelső fekete-fehér képen egy pucér, hátrakötözött kezű, térdeplő nő látható. Testén - az arcát sem kivéve - különböző irányokban kötél felszül, amelyet oly szorosra húztak, hogy az mélyen a bőrébe vájjon. A nő fehérre festett arccal, és sötétre pingált ajakkal, könyörgő tekintettel bámul az optikába - és ezáltal Laura szemébe. A gyötrődő tekintet megrázó, a nyomozónő azonban nem képes elszakadni tőle.

- Több mint egy tucat hasonló képet találtam a tasakban, mindegyiken nőket kínoznak - bűgja Tamás megkeményedett arccal, és az alsó ajkát megnyalva folytatja: - Ezeket valaki olyan rejtette a borító belsejébe, akinek bejárása van az épületbe. Vagy egy beteg, vagy egy ápoló, vagy egy orvos...

Laura elszokott a hasonló felvételek látványától, Tamás következő gondolata azonban, mint a hipnotikus állapotból ébresztő csettintés észhez

téríti.

- Megkapja a képeket, ha... - ráncolja homlokát.

- Ha? - noszogatja Laura.

- Kössünk üzletet!

A kriminálpszichológus külön felhívta a nő figyelmét, hogy semmiféle ígéretet ne tegyen a fivérének.

- Szeretném, ha ez a köteg fotó volna a kijutáshoz szükséges jokerem - suttogja Tamás. - Én nem vagyok idevaló, ezt maga is láthatja.

- Ezt nem tudom megígérni magának - csóválja a fejét Laura.

A férfi hátradől székében, és mutatóujjával elegánsan közelebb húzza magához a fotókat rejtő kötetet.

- Tudja, soha nem értettem, hogy az olyan bájos hölgyek, mint amilyen ön is, drága Laura, miért akarnak keménynek tűnni! - mormolja, majd a nőre emeli elsötétetett tekintetét. - A férfiak azt szeretik, ha a nő hajlítható. Tudja, miért? - a nyomozónő hosszú sóhajjal jelzi, nem kíváncsi a süketelésre, Tamás azonban tovább görgeti a gondolatot. - Mert a genetikai kódjuk szerint minden nő hajlítható. A genetikával pedig még maga sem tud mit kezdeni, drága Laura! - duruzsolja. - Bárhogy tiltakozik, előbb-utóbb feladja, és meghajlik. Akkor meg miért játssza a játékát?

- Elég ebből... - horkan fel Laura, de a férfi félbeszakítja.

- Észrevette már, hogy Dávid... - megvakarja a füle tövét. - Szóval, hogy Dávid sem veszélytelen?

Laura kinyjában tenyerébe temeti a homlokát.

- Ó! - csodálkozik el Tamás, és féloldalas vigyorra húzza száját. - Szóval magácska bizonyos helyzetekben mégiscsak szereti, ha... Ha hajlítgatják.

Jó, ennek a játzmának ezen a ponton kell véget vetni!

- Nem azért jöttem, hogy cseverésszem magával! - szívja fel magát Laura. - Szóval azt tanácsolom, csúsztassa át szépen a képeket az én könyvembe, különben jelzem Ivánnak, hogy milyen perverz felvételeket tart magánál, és garantálom, nemhogy lefekvés előtt, hanem soha a bűdös életben nem ehét több csokoládét - fordítja a férfi ellen saját, korábbi poénját.

- Vagy én mondom azt, hogy magácska akart ilyesmi fotókkal a kedvemben járni - vonja meg a vállát hanyagul Tamás. Laura lesütött szemmel nézi, ahogy a férfi nyolcasokat rajzol ujjával a Pán Péter-kötet fedlapjára. - Egyikünknek sem érdeke a perpatvar - szuszogja a férfi, majd magához húzza a nyomozónő Karin Slaughter-kötetét, hogy átcsúsztathassa a képeket. - Ha a fotók belső embertől származnak, a vezetőség mindent megtenne annak érdekében, hogy szőnyeg alá söpörje az ügyet. Az igazság előbb-utóbb mindenkit utolér, és érzem, hogy maga lesz az én igazságom. Gondolkozzon el ezen!

Laura elmarja a könyvét, és zaklatottan, egy kurta köszönést köpve a kijárat felé lódul. Szeretné mielőbb elhagyni az épületet.

- Még egy pillanat, Laura! - szól utána a férfi. - Ugye a kilences számú trezort választotta odalént?

A nyomozónő megtorpan, a kabátja zsebébe nyúl, és a bilétázott kulcsot izzadt tenyerébe szorítva, helyeslőn bólint. Nem akar örömet szerezni a férfinak azzal, hogy megkérdezi, vajon honnan tudta, az ügyis rázendít magától.

- A magácskához hasonló nők, akik azt gondolják, a kezükben tartják az irányítást, a legbefolyásolhatóbbak. Észre sem veszik, de külső hatásokra cselekszenek. Február kilencedik napján járunk, egyértelmű volt, hogy a kilences számot választja a trezoroknál. Látja, mennyire kiismerhető?!

Laura immár menekül a társalgóból. Elsuhan Iván mellett, és fűrgé léptekkel rója a lépcsőfokokat, hogy mielőbb kijuthasson a szanatóriumból. Remegő kézzel nyitja a kilences trezort, majd türelmetlenül várja, hogy a biztonsági őr belenézzen a táskájába.

- Megmutatom, hogy melyik a kedvenc részem a könyvből - vigyorog a férfi, már nyúlna is a kötetért, Laura azonban rácsap a kezére, és kitrappol a hóésésbe.

belemarkolt a szívembe.

- Bárcsak vicc volna - álltam szorosan összefont karral kis szentélyem kellős közepén. A csoport tagjai nyomasztó nesztelenségben gyűltek körém. Magyarázatra vártak, hát megadtam. - A FlatFitness késő ősszel nyitott, és nem sikerült a téli időszakban elég vendéget becsalogatniuk. Egyrészt túl sok hasonló fitnesszterem nyílt mostanában, másrészt a válság miatt az emberek spóroltak karácsonyra, nem költöttek olyasmi luxusra, mint az alakjuk. Ezért is volt lehetőségünk kibérelni a termet. A tavasz közeledtével, és egy közkedvelt tréner leszerződésével azonban beindulni látszik az üzlet, a kora esti órákban is aerobikot akarnak tartani. Teljesen érthető.

Néhány perccel korábban Kampec nagyjából ugyanezen szavakkal közölte a tényállást. Lehengerlő stílusával fellebbezésnek helyet nem hagyott, azonban ajánlatot tett, hogy mivel szemlátomást ügyesen koordináltam a Lélektáncot, tarthatnék táncalapú aerobikézéseket. Micsoda lehetőség... Na, még mit nem!

- Tehát kiraknak bennünket, mert nem termelünk pénzt a helynek - summázta lebiggyesztett ajakkal Gabriella, mint aki borítékolta volna az aljas eljárásmodot. Képtelen volt megállni, hogy hozzátegye: - Ráadásul egy nő! - dohogását megmosolyogtam volna, a szituáció azonban komolyságot követelt.

- Mikortól? - vette át a szót Margó. - Mikortól nem látnak szívesen?

Nehezen formáltam a szót:

- Keddtől.

Többen megkönnyebbülten felsóhajtottak, valószínűleg a nagy izgalomban elfelejtették, milyen nap van, mígnem Margó kíméletlenül közölte:

- Gyerekek, az holnap van!

Ismét bölintottam.

- E-e-ez azt jelenti, ho-ho-hogy ho-holnaptól nincs Lé-lé-lélektánc? - csattant fel Carlos reszketeg hangon.

- Holnap este még tarthatunk egy utolsó foglalkozást - próbáltam lazítani a feszülő hangulatot.

- Ez az egész mennyire alávaló! - rázta meg a fejét Gábor. - Reméltük, hogy a látszat ellenére valami jó hír miatt hívat be ez a...

Mielőtt Gábor olyat mondhatott volna, amit később megbánhat, gyorsan szavába vágtam:

- Kampec ősszel eredetileg klasszikus tánckurzust keresett, mégis nyitott volt a Lélektáncra, szóval semmi szükség arra, hogy bántuk! A vezetőség döntése pedig érthető.

Ellenben azt egyáltalán nem értettem, miért most, és miért ekképpen kellett velem közölni a hírt. Azonnali hatállyal mondták fel az együttműködésünket, máshol erről, ha nem is egy hónappal, de legalább két héttel korábban biztosan szólnak, már csak azért is, hogy az embernek legyen ideje tisztességesen elrendeznie a dolgait. Kampec azonban a legvégsőig húzta, ráadásul rendkívül drámaian alakította a bejelentést. Kora esti találkozásunkkor még halogatta, aztán a foglalkozást félbeszakítva kérte, kövessem az irodájába. Hangja baljós csikorgásából bárki kihallhatta, nem bájcsevejre invitál. Amikor elhagytam a termet, a csoport meglepett tagjai sugdolózni, és találgatni kezdtek. Teljesen kikövetkeztethető reakció, ráadásul a lelkiileg meggyötört, gyakran a saját árnyékuktól is megilletődő embereket kegyetlenség hasonló, emésztő és ijesztő kételyek között magukra hagyni.

- Ne-ne-ne-ne-nem rakhatnak ki bennünket! - háborgott a maga kisfiús módján Carlos.

- És most mi lesz? - tette fel az adott helyzet legkellemetlenebb kérdését Szofi.

Felelhettem volna, hogy fogalmam sincs, de nem szándékoztam újabb hazugságokba hajszolni magam. Hiába lázadtam korábban ellene, Anton tegnap esti véleményét fontolóra véve döntöttem úgy, ha a Lélektáncnak befellegzett, hagyom kedves emlékként a múltba veszni. Szégyelltem azonban hat, riadt tekintetű emberrel azt közölni, hogy holnaptól nincs meg életükben az a biztos támasz, amelyre hónapok óta, nagyjából minden áldott este számíthattak. Hogy felbomlik a közösség, amelyben a súlyos tragédiáikból kievickélve önmagukra találhattak. Hogy az az ember is elhagyja őket, aki mindvégig azt szajkózta, rá számíthatnak. Az árulás gondolata anakondaként tekeredett körém, hogy a szuszt is kiszorítsa belőlem. Bárcsak napokkal későbbre pörgethetném az időt, oda, ahol már bőven túl vagyok a kellemetlen bejelentésen, és véget vettem valaminek, amiért majd megszakad a szívem. Eközben azonban tudom, Antonnak igaza van: a fedél nélkül

maradt Lélektánc már csak erőltetett menet volna, és a sors bizonyára azért szabadított fel az időből, hogy jelezze, aranyos volt a kikacsintás, de ideje a komoly dolgaimra koncentrálnom. És ekkor, hogy az önzőség vádját kiverjem a fejemből, könnyeimmel küszködve a következő döntésre jutottam: - Elviszlek benneteket egy helyre! Tetszeni fog!

Most a Miss Mambo nevű táncklub két összetolt asztalánál ülünk. Ha már lezárunk egy korszakot, tegyük stílusosan. A szórakozóhely pezsgő, kubai hangulata keserűségoldó, mindannyian könnyebben búcsúzunk majd, ha nem az emlékeinkkel plafonig zsúfolt aerobikteremben pityergünk, hanem kitáncoljuk a fájdalmat. Hiszen éppen ez volt a Lélektánc alaptétele.

A külváros egyik néhai raktárépületben kialakított klub különösebb reklám nélkül is minden áldott nap telt házzal fut. Szerencse, hogy Maja jóvoltából annak idején megismerhettem a tulajdonost, aki azonnal intézkedett szabad helyről. Nosztalgikus hangulatban váltottam néhány szót a klubjához hasonlóan izzó habitusú Ricóval; meghívott a havonta megrendezett, és éppen péntek tizenharmadikán esedékes Mr. és Mrs. Mambo nevű házi táncversenyükre. Megígértem, hogy ha időm engedi, és Anton is ráér, mindenképpen benézünk. Azt hiszem, jót tenne egy kis kikapcsolódás.

A hely atmoszférájához híven Cuba Libre, illetve Mojito koktélokot rendeltünk, a fiúk pedig igazi úriemberek módjára kijelentették, az ő kontójukra fogyasztunk. Még Gábor is beszállt pénzzel, pedig ő, egykori alkoholproblémái okán, a csábításának ellenállva mindössze kólát szűröcsölt. Az urak egymás között megvitatták, hogy fejenként két kört elég lesz állniuk, hiszen a hölgyeken már a harmadik pohár is kifog majd. Még a szolid és mértéktartó Margó is kacarászott a feltételezésen. Végül Szofi tanácsára kísérőnek kikértünk egy üveg rumot, így aki akarta, feljavíthatta vele az italát.

Éppen Antonnak írok üzenetet, hogy talán nála is később érek haza, amikor Carlos a körülöttünk lüktető latin zenét túlharsogva megszólal.

- Ke-ke-keresünk egy új-új helyet a Lé-lélektáncnak! - majd miután összehúzott vállal szűröcsöl a koktéljából, megerősítésre várva, az asztallapját szuggerálva kérdezi: - U-u-ugye, Anna?

Elteszem a telefont, és mielőtt válaszolnék, kortyolok Cuba Librémből.

- Fogalmam sincs, hol találhatnánk hasonló adottságú termet - ingatom a fejem, és a rám szegeződő, firtató tekintetektől máris kiszárad a szám, muszáj ismét innom, mielőtt folytatom: - Egyetlen belvárosi termet sem találunk ennyire olcsó bérleti díjjal, jó megközelíthetőséggel és kedvező órarenddel. Ami árban megfelelne, nagyon kiesik a centrumtól, az pedig végképp kizárt, hogy a kora esti időpontunkban, csaknem minden áldott este szabad legyen egy bejáratott terem. Most, a báli és szalagavató-szezonban a táncteremek is dugig teltek.

Egyikük sem reagál azonnal. Nem tudom, hogy azért, mert éppen emésztik a hallottakat, vagy mert azon tűnődnek, vajon miért gyártok együgyű kifogásokat. Merthogy, aki egy kicsit is ismer, azonnal kiszagolhatja, az utóbbiról van szó. A szituáció kifejezetten kellemetlen, ha nem hagynám a tekintetemet elkalandozni, biztosan fülig vörösödnék. A szomszédos asztalnál egy férfi, a dohányzást szabályozó rendeletre magasról tojva, szivart pöfékel, néhány méterre tőle, egy karcsú ötvenes nő pedig bikiniben és turbánban parádézik. Micsoda önfeledt szabadság! Micsoda renitens társaság!

A levegőben dohány, kávé, rum és izzadságszag keveredik, nekem pedig eszembe jut, hogy a táskámban ott lapul édesanyám hasonlóan nehéz illatú parfümje. Biztosan imádná ezt a helyet.

- Ugye, ezzel nem azt akarod mondani... - ráncigál vissza a beszélgetésbe Gabriella, kérdésként indított mondata kijelentésbe torkollik - ... hogy feladod.

- Anna, te vagy az, aki mindegyikünknek azt verted a fejébe, hogy ne adjuk fel a legkisebb akadálnál - teszi hozzá Gábor.

Gabriella hevesen bólogat, nagyon egy húron pendülnek a férfival.

- Szerintem mindegyikünk tud alkalmazkodni. Én például nem esem kétségbe, ha messzebb kell utaznom. Jobban mondvá, már nem esem kétségbe, és ezt neked köszönhetem.

- Sze-sze-szerintem a pénz se-sem probléma - teszi hozzá Carlos, majd hangos szűröcsöléssel igyekszik felszippantani a pohara alján maradt néhány csepp koktélt.

- Szerintem meg ne vagánykodj a pénzeddel, pöcsfej! - mordul a fiúra Szofi.

- Sze-sze-szerintem pedig ku-kussolj be! - ordít vissza Carlos, rémisztően

hirtelen gerjedve mindent elsöprő haragra.

- Ja-ja-jaj, de-de-de me-megijedtem - parodizálja rendkívül olcsó módon a lány, majd saját, cinikus hangján még egy utolsót odabök: - A végén leversz szócsatában.

- Meghi-hibbantál.

A Miss Mambóban forró ugyan a hangulat, a kibontakozó konfliktus viszont megfagyasztja a levegőt asztaltársaságunk körül.

- Te viselkedsz úgy, mint egy elmeháborodott! - sziszegi Szofi Carlosnak címezve. - Ja, mert az vagy!

Carlos remegő kézzel és kikerekedett szemmel bámul maga elé. Szigorú tekintettel nézek Szofira, ő ügyet sem vet rám, ezért lábfejemmel bokáját keresem az asztal alatt, hogy belé rúghassak. Elővigyázatos volt, behúzta lábát a széke alá.

- A pénzed semmi fontosat nem pótol. Legfőképpen nem a farkadat - ömlesztí szüntelen becsmérést a lány Carlosra. - Nem vehetsz meg mindent pénzért! Se Annát, se a Lélektáncot, se semmit, ami igazán fontos lenne az életedben...

- Ezt azonnal fejezzétek be! - dörren el Marci bácsi hangja, akár egy pisztolylövés. - Semmit nem old meg, ha gyilkoljátok egymást. Annácskának is új ez a helyzet, időre van szüksége, hogy átgondolja a folytatást, és a lehető legbölcsebb döntést hozhassa meg. Nem éppen biztató, ha eközben egymás torkának ugrunk. Legyetek pozitívak! Ezt tanultátok az elmúlt hónapokban.

Tátogva mondok köszönetet a kurzus rangidősének közbeavatkozásáért. Szofiék vitája valóban csúnyán elmérgesedett, mielőbb beszélnem kell a lány fejével, hiszen ha Carlos ránézésre, testalkatából kifolyólag masszívnak tűnik is, valójában rendkívül törekeny személyiség. Kevesebb nyomást bír el, mint más, korabeli férfiak, főleg most, hogy a számára biztonságot jelentő napi rutinja felborulni látszik. A rossz csajozós szövegeivel bókoló melák a Lélektánc burája alól kilépve gyámolatlan kisfiú.

- A lényeg, hogy most együtt vagyunk, és ezt élvezzük ki! Amondó vagyok, csináljuk azt, amit az elmúlt hónapokban a legtöbbet tettük... - pillant körbe a társaságon csillogó szemmel, ősz bajsza alatt mosollyal Marci bácsi. - Táncoljunk! Persze csak egy újabb kör rum után!

Már indulnék is a táncparkett meghódítására, amikor Margó megkérdezi, válthatnánk-e néhány szót. Négyszemközt. Visszahuppanok, és arcomon ragadt, elérzékenyült mosollyal figyelem, ahogy a többiek beszivárognak a táncterre.

- Nem akarod folytatni, ugye? - tapint Margó a jelenlegi leggyengébb pontomra, miután magunkra maradunk.

Hosszan kifújom a benntartott levegőt, mielőtt révedező tekintettel felelek.

- Ez egy bonyolult kérdés.

A Miss Mambo belső terének nagy része egyetlen félkör alakú táncparkett, amelynek karimáján fél tucat asztal sorakozik. Lényegesen kevesebb az ülőhely, mint ahányan beférnek, de nincs is szükség többre, mert a mediterrán ritmusok úgysem hagyják az embert egy helyben gubbasztani. Aki ide betér, rövidesen táncra perdül. Az elrendezés lehetővé teszi, hogy rálássak a táncoló tömeg szélén maradt ismerősökre. Míg Carlos az egyik bárpulthoz húzódva bámészkodik, Gabriella Gáborral rázza, Szofit pedig Marci bácsi kérte fel - gyanítom kiengesztelésül azért, amiért ráripakodott. Nagyon elemében van az öreg, szeretném az ő korában olyan önfeledten élni az életem, amilyenné a közös foglalkozások során vált. Marci bácsi az élő bizonyíték arra, hogy nincs annyira mély gödör, amelyből ne lehetne az életünk bármely szakaszában kimászni. Pláne, ha olyan segítségünk van, mint az arany szívű Margó. Ha csupán kettejük kapcsolata volna a Lélektánc okozta egyetlen sikerélményem, már elégedetten búcsúznék a kurzustól.

- Néhány gondolat kikíváncozik belőlem - mondja Margó, én pedig felé fordulok, és pókhálószerű, finom ráncokkal körülfont szemébe nézek. - Az életem nagy részét azzal töltöttem, hogy tanárnóként viselkedésproblémás gyerekeknek igyekeztem segíteni felelősségteljes emberré válni. Még akkor is, ha ez ellen ők kézzel-lábbal tiltakoztak.

A kontyba kötött hajú, mindig mosolygós asszony oly szenvedéllyel mesél egykori munkájáról, hogy szinte hallok az iskolai folyosókon visszhangzó gyerekzsivajt, és érzem a menza tömény ételszagát. Mindig vidám emlékezésébe azonban ezúttal keserű melankólia vegyül.

- Büszkeségeim listáján szerepel pap, politikus, tudós vagy akár író... -

levegővételnél szünetet tart. – De eközben be kell ismernem, az esetek többségében kudarcot vallottam. Tanítottam tolvajokat, csalókat, de én voltam az osztályfőnöke például annak a pedofilnak, akit a napokban akarnak életmentő műtétnek alávetni.

– Erről nem tehetsz – ingatom a fejem, és be kell látnom, a fiúknak igazuk volt: a második pohár Cuba Librétől már hullámzik köröttem a szórakozóhely.

– Pontosan ez a lényege annak, amit mondani szeretnék – bólint, és hazudnék, ha azt mondanám, értem mire céloz, de hagyom neki, hogy kifejtse. – A lelkünket is kiköphetjük valamiért vagy valakiért, az attól még nem fog úgy működni, ahogy mi elképzeljük. De az ember gyarló, és változtatni akar a megváltoztathatatlanon. Az idő pedig közben csak telik, észre sem vesszük, hogy értelmetlen harcokba éveket ölünk. Pedig lett volna jobb, fontosabb dolgunk.

Muszáj közbeszólnom:

– A karriered szépsége, hogy igyekeztél segíteni a rászorulóknak.

– Egyikünk sem szent, ne viselkedj úgy, én sem teszem! – mosolyában ott virít a tapasztaltság. – Sorsokat próbáltam megváltoztatni, és ezzel az enyémet is megpecsételtem. A munkám bekebelezte a magánéletemet. Miközben azt hittem, hogy erény a rászorulóknak szentelni az életem, arra az emberre például nem fordítottam elég figyelmet, aki igazán megérdemelte volna. Nem mondom, hogy bánom, csak azt tudom, lehetett volna másképp. A volna a világ egyik legnyakasabb élősködője, ugye tudod? Kirágja a lelked.

Összeszorított ajakkal bólintok, majd zaklatottságomat leplezendő felpattanok, hogy mielőbb a táncter sűrűjébe menekülhessek. Margó azonban nem ereszt, csuklómát ragadva zárszóként hozzáteszi:

– Csak azt akartam mondani, egy pillanatig se legyen lelkiismeret-furdalásod, ha úgy döntenél, befejezed.

Nehezemre esik kipróbálni magamból egy mosolyt, amikor legszívesebben bőgnék. Hasonló mélységű törődést az édesanyjától vagy a legjobb barátnőjétől kap az ember, én pedig mindkettejüket elveszítettem. Itt és most nem akarok mélyebben belegondolni Margó szavaiba, inkább előhalászom a retikulómból a Szofitól kapott parfümöt, és mindkettőnkre spriccelek belőle.

– Opium – ismeri fel. – A szerelmem kedvenc illata volt. Azóta nem használtam, hogy...

Mutatóujjamat emelve közbeszóllok:

– Ne szalassz el még egy lehetőséget azzal, hogy hagyod a volnának megcsócsálni a lelkedet!

A táncter felé vonom Margót, aki kontyát kibontva hagyja, hogy ősz tincsei a vállára hulljanak. Makulátlan, csodaszép és örökké fiatal.

Társaink szó szerint tárt karokkal várnak bennünket. A tömeg befogad, a ritmus hajszol, a testek hullámoznak. Felcsendül a Mambo Italiano című örökzöld egyik elektronizált változata, Marci bácsi pedig megpörget. Valaki a kezembe nyom egy újabb pohár rumot, én pedig fennakadás nélkül benyakalom. A következő pillanatban már Gábor karjában találok magam, majd Gabriellával riszáljuk a fenekünket, ehhez Szofi is csatlakozik. Fesztelenek, boldogok és önfeledtek vagyunk! Nagyokat kacagva hagyjuk, hogy a jókedvünk kipucolja a ma este belénk ivódott elkeseredést. Sodor az ár, a színek összemosódnak és a világ barátságosan ringatózik körülöttünk. Dal dalt követ, a kedvünk lankadatlan, amikor valaki megragadja a vállamat, és maga felé pördít. A mozdulathoz alkalmazkodva, az izmos férfimellkasnak támaszkodva tovább ringatom a csípőmet, majd ajkamat harapva belenézek... Belenézek Richárd szemébe.

Mit keres ő itt?

– Ó, helló! – kacarászom zavaromban.

Egy cseppet sem tűnik jókedvűnek.

– Hol van Carlos?

RICHÁRD

– Ott! – tekintetemmel követem Anna, bárpult felé mutató ujját. – Az előbb még ott ácsorgott.

Lemondón sóhajtok.

Egészen pontosan behatárolható, mióta állt feje tetejére körülöttem a világ: amióta talákoztam Annarózával. Sorra olyan szituációkba keveredem, amelyek korábban egyáltalán nem voltak jellemzők az életemre, és az elmúlt hetvenkét óra rapszodikussága lassan milliméteres cafatokra cincálja az

idegrendszeremet. Nem állhatom a meglepetéseket, sőt kifejezetten szeretem előre tudni, amikor mivel számolhatok, erre fel óvatlanul hagytam, hogy Annaróza fotója belobbantsa kíváncsiságomat, majd olthatatlan futótűzzé hatalmasodva kifüstöljön a komfortzónámból. Rejteketem felemésztették a talán, a lehet és a bárcsak lángjai, hiába kapaszkodnék, mindössze pergő hamut markolhatok. Persze erőszakkal biztosan kizárhatnám fejemből a nőt, de a rajtam kívül álló tényezőkre nincs befolyásom. Most például Carlos okoz gondot, aki kevesebb mint másfél órája, telefonon riasztott. Egy dobbanásnyit kihagyott a szívverésem, amikor a tőle megszokott éjszakai pánik vagy hisztérikusság helyett a hangja eszelősen békésen szólt. A normális emberekkel ellentétben nála a nyugalom sejtet bajt. Carlos kizárólag akkor higgadt, ha agya – akár a megnövekvő feszültségtől lecsapódó biztosíték – a túlzó lelki vagy fizikai fájdalom nyomása alatt önvédelemből lebénítja magát. Csendesen, békésen és bár kissé katatón módon, de dadogás nélkül egyetlen mondatot szajkózott: Itt a vége, fuss el véle.

Tudtam, az összeomlás peremén imbolyog.

- Együtt jöttetek ide? - kérdezem jól artikuláltan, hogy Annaróza a dübörgő zene ellenére is értsen.

- Igen! - bólint mélyeket pislogva.

Szerencsére mielőtt még bontotta a vonalat, annyit sikerült kiszednem Carlosból, hogy a Miss Mambo nevű lepukkant lebuiban találom – úgy sejtettem, talaj részegen és magányosan. Alig akartam hinni a szememnek, amikor a klubba érve a Lélektánc egyik tagjába futottam, majd a hömpölygő tömegben Annarózára lettem figyelmes. A Miss Mambo hírhedt hely, gyakoriak a verekedések, néhány éve késelés is történt, a balhékat pedig mindig a forró vérmérséklet és a laza erkölcsök szítják. Az ötvenes nő például, aki tőlem balra, mellbimbóra csíptetett csillaggal, falatnyi tangában rázza a seggét, kora ellenére egyetlen szemvillantással legalább tucatnyi, megvadított férfit ugraszthatna egymásnak. Mit kereshet a galamblelkű Annaróza ebben a fertőben?

- Mi-mi történt? - kérdezi összegabalyodó nyelvvel.

Részeg.

- Megoldom! - adok kitérő választ, és máris azon vagyok, hogy mielőbb kiverekedjem magam a táncterről.

Hátamon átnedvesedett a pulóverem, és bár eldönthetetlen, ezt a teremben rekedt füllelt levegőnek, vagy az izgatóan sebezhetőnek tűnő Annarózának köszönhetem, mielőbb magam mögött akarom hagyni a színes fények nyaldosta táncteret. Kifelé menet igyekszem a lehető legalaposabban szemügyre venni a Miss Mambo vendégeit, hátha kiszúrom közöttük Carlost. Közel százan lehetnek, a legkülönbözőbb arcokkal akad össze a tekintetem, de a haverom nincs köztük. Pedig a táncklub elrendezése pofonegyszerű, a mosdókat leszámítva minden ugyanabban a légtérben található, idebenn nincs lehetőség elrejtőzni. Távozás előtt a mellékhelyiséghez vezető folyosóra fordulok, ugyanis ha Carlos ivott, talán éppen az egyik vécésészét öleli. A mosdóba térve női kacagás üti meg a fülem, elvörösödöm, amiért rossz ajtón nyitottam be, ám mielőtt kifarolnék, megpillantom a falra szerelt piszoársort. Elkurjantom a barátom nevét, a kacagás elhal, válasz azonban nem érkezik. Ismételten Carlost szólítom, mire egy idegen férfihang – gondolom az, amelynek gazdája éppen a nőt mulattatja – felrikkant.

- Nincs itt Carlos minifallosza!

Szemem forgatva farolok ki a mosdóból, és Annarózába ütközöm.

Idegességemben a hajamba túrok. Miért kell a nyomomban járnia, amikor már a puszta jelenléte is elegendő, hogy a lehető legszarabbul érezzem magam a bőrömben?!

- Beavathatnál, hogy mi folyik itt! - von kérdőre csípőre tett kézzel.

- Szennyvíz - küldök felé egy kényszeredett mosolyt. Bízom benne, hogy a válaszom, jelen állapotában kellőképpen összezavarja majd ahhoz, hogy egérutat nyerjek, lesújtó pillantásából azonban kiolvasható, mit gondol: te vagy a hülye, ha hülyének nézel.

- Ha nem jöttél volna rá, Carlost keresem - válaszolom homlokomat ráncolva.

- Rendben, segítek! - jelenti ki.

Már csak az hiányozna! Muszáj levakarnom magamról a kis kullancsot!

- Nézd meg a női mosdóban! Az az egyetlen hely, ahol még nem kerestem - morgom.

- Persze, hogy közben lelépj! - röhög a képembe.

Önkéntelenül elvigyorodom a leleplezésén. Szótlanul bámulunk egymásra, a

folyosó pedig mintha egyre csak szűkülne körülöttünk. Akvamarin szemgolyói az alkohol hatására közelebb állnak egymáshoz, mint általában, kanccsal pillantása egyszerre gyámoltalan és feltűzelő. Legszívesebben itt maradnék, hogy a falnak taszítva, kezét a feje fölé szorítva, pirkadatig csókoljam. A képzeletemben megelevenedő vízió hatására nagyot nyelek.

- Add a kezed! - kéri, és amikor némi hezitálás után engedelmeskedem, mintha bilincset csatolna rá, ujjával körbefonja csuklóm. - Nehogy elmenekülj!

Döbbenet pislogok. Ezt komolyan gondolja?! Egy rántás nem sok, és már itt sem vagyok. Aztán ajkamba harapva igyekszem megakadályozni, nehogy a képébe röhögjek, amikor azt mondja:

- Eszedbe se jusson próbálkozni! Jártam önvédelmi órákra!

A következő pillanatban már a női mosdó ajtajában állunk, ő a küszöböt átlépve Carlos nevét kiabálja. Valaki neki is válaszol, de nem hallom, mit. Eközben egy túlsminkelt nő pajzán mosollyal az arcán libben be mellettünk a helyiségbe. Sejttem, mit gondolhat magában.

- Sokan vannak bent... - Annaróza is elpirul. - De Carlos nincs köztük. Merre tovább?

- Kifelé! - intek a fejemmel a kijárat irányába, és mivel nem ereszti el a csuklóm, őt is magam után vonszolom.

Mobilon próbálom elérni Carlost, a vonal kicsöng, ő azonban nem fogadja a hívást. Biztos olyan helyen tartózkodik, ahol nem hallja a csörgést, vagy olyannyira kiüthette magát, hogy bárhol legyen, egyszerűen elszenderedett. Utóbbi meglehetősen nyugtalanító fordulat volna, fagyos az éjszaka ahhoz, hogy az ember a szabad ég alatt aludjon. Felszivárogo bennem a kétségbeesés, az utcára érve, az Annaróza által szabadon hagyott kezemmel rágyújtok egy Marlboro Lightsra. Kisebb-nagyobb kihagyásokkal kamaszkorom óta dohányzom, de az elmúlt két napban a friss levegőnél is jobban kívánom a nikotint.

- Ezt most muszáj? - néz Annaróza undorodva a füstölgő cigarettára.

Igen, muszáj! Sőt mi több, a teljes mondat így szólna: Igen, miattad muszáj!

- Kiábrándító, ugye? - kérdezem élesen. - Körülbelül annyira visszataszító, mint amikor egy nő lerészegedik.

Felhorkan.

- Honnan tudod, hogy ittam? - végre elereszti a csuklóm.

Szeretnék vele óvatosan bánni, de a részeg emberektől elvesztem a türelmem. Pláne, hogy emberi kapcsolatokban szerzett tapasztalat híján nehezen találok a bunkóságot csipkelődésbe átvezető árnyalatot, ezért inkább mimelt kedvességgel témát váltok.

- Most te segíthetnél megérteni, hogy mi a fene folyik itt. Mit keres itt a csoportod?

- Felmondtak a Lélektáncnak, ezért úgy döntöttem elhozom a többiek egy kis kikapcsolódásra. Sírva vigadunk. Vagyis vigadva sírunk. Vagy mi... - józanságát kívánja bizonyítani, de belecsavarodik saját gondolatai szövevényes hálójába.

- Carlos is ivott?

- Igen - ismeri be. - Gábor kivételével kicsit mindenki ivott.

Cigarettát is tartó két ujjammal az orrnyergemet masszírozom. Carlos olyan gyógyszereket szed, amelyekre nem ildomos inni, különben a józan ítélőképességét veszítve egészen rémisztő tüneteket produkálhat. Ebben az esetben pedig nem tudom, mi a veszélyesebb: ha magánál van, vagy ha elaludt a fagyban. Nem örülök a fejleményeknek, meglehetősen aggasztó végkimenetel felé rohanunk.

- Megpróbálom felhívni - kotorja elő retiküljéből telefonját Annaróza.

- Felesleges, nem veszi fel! Talán elaludt valahol - szívek a Marlborómba.

Még ki sem fújom a füstöt, amikor Annaróza megkönnyebbülten beleszól a telefonba: - De jó, hogy felvetted! Merre vagy? A tetőn? Milyen tetőn?

Mi a fene?

Felnézek a Miss Mambónak helyet adó, vakolatlan gyárépület tetejére, majd rögtön a bejárat melletti táblára ejtem a tekintetem: A tetőtánctér április végéig zárva. A Miss Mambo nyaranta a tetőn kialakított placra települ, és bár a tűzlépcsőszerű feljárót a téli időszakra lezárják, az alkalmi légyottjukat további izgalmakkal színesíteni vágyó vendégek folyton kifeszítik a rácskaput. Elpöckölöm félig szívott cigarettám, és a közeli feljáró felé veszem az irányt.

- Siessünk! - jelenti ki Annaróza a nyomomban járva.

- Igen, siessünk! Én fel, te pedig vissza! - felelelem.

Miután meggyőződöm róla, hogy a biztonsági őrök az épületbe menekültek a fagy elől, alaposabban is szemügyre veszem a tűzlépcsőre szerelt fémkaput: a zárat mindössze egy köré tekert drótdarab tartja, könnyen át lehet jutni rajta.

- Nem jöhetsz velem így, átizzadtad a ruhád! - csóválom a fejem, amikor észreveszem, hogy Annaróza dacos tekintettel szuggerál.

- Most komolyan azért aggódsz, hogy megfázom, miközben a barátod fent van a tetőn, és talán ugrani készül? Egyébként egy cseppet sem fázom.

- Persze, mert fűt a rum! - vonom fel szemöldököm, és kitárom a nyikorgó kaput. - Köszönöm a segítséget, innen tényleg intézem egyedül az ügyet! Neked a többiekkel kell foglalkoznod.

- Hát persze! - lép utánam önelégült vigyorral az arcán, csaknem fellök.

Lezárta a vitát a kis makacs. Elcivakodhatnánk még egy ideig, de Carlos eközben valóban nagy slamasztikában lehet, Annaróza talán nem is sejti, mi várhat bennünket odafent. De nem parancsolhatok egy felnőtt nőnek, megadom magam.

- Vedd ezt fel! Még csak az hiányzik, hogy miattam kapj tüdőgyulladást! - bújok ki a kabátomból, némi vonakodás után végül elfogadja.

Mindössze tíz lépcsőfokkal a hátam mögött már úgy veszem a levegőt, mint aki másodperceken belül kiköpi a tüdejét, de nem állhatok meg: egyrészt Carlost minél előbb le kell rángatnom a tetőről, másrészt Annaróza előtt sem válhatok szájalmas dohányossá. A fenébe, miért érdekel, hogy mit gondol rólam?

- Ember, ne csináld a cirkuszt! Gyere le onnan! - üvöltök a haveromra, ahogy a harmadik lépcsőforduló után a tetőre érünk.

Carlos nekünk háttal, az egyik magasra húzott, a Miss Mambo stílusához illeszkedve hatalmas Havanna felirattal, Fidel Castro-portréval, illetve tűzpiros arapapagájjal kipingált, széles és nyilván már használaton kívül álló gyárkémény peremén ül. Fogalmam sincs, miként mászott fel oda, de csoda, hogy pityókásan botorkálva nem csúszott meg, és bukfencezett a mélybe, vagy pottyant a kémény torkába.

- Itt a vége, fuss el véle! - mormolja Carlos szórakozottan, és meghúzza a kezében szorongatott üveget.

- Csak egy kicsit ittatok, ugye? - suttogom szemrehányón az idegességében kezét tördelő Annarózának.

- Kikértünk egy üveg rumot, nem gondoltam, hogy az egész felmarkolja, amikor elfordulunk - csóválja a fejét.

Carlos nem hallja a diskurzusunkat, egymásra licitáló gondolatai sokkal hangosabbak nálunk.

- Hiába igyekszem, nem tudom a dolgokat megtartani! Ezt sem tudom megoldani! Ehhez is gyenge vagyok!

Nyavalygását hallgatva nem kell sokáig várni, hogy Annarózának feltűnjön a legszembeötlőbb változás.

- Hogyhogy nem dadog? - kérdezi tőlem fojtott hangon.

- A dadogás nem az Asperger része, hanem az abból fakadó önbizalomhiány velejárója - magyarázom. - Olyan antidepresszánst szed, ami alkoholban oldódva felerősödik, és kvázi elfeledteti vele, hogy önbizalomhiányos.

Annaróza elképed.

- Miért nem adnak neki ebből a gyógyszerből nagyobb dózist? Akkor nem lennének önértékelési gondjai.

- Mert nem határozhatja meg egy gyógyszer a személyiségünket - fordulok felé, lesújtó pillantásom gyermeki lelkesedése láttán élet vesztí. - Most olyan, mintha drog hatása alatt állna, nem önmaga. Amint múlik az ereje, pokoli üresség, depresszió veszi majd át a helyét. Meg kell akadályozni, hogy még többet igyon. És le kell hoznunk, mert amint mondtam, nem önmaga.

Annaróza bólint, majd csilingelőbb hangon Carloshoz szól:

- Nincs erre szükség, Casanova! Minden rendben lesz! Gyere le hozzánk!

Megváltozott tudatállapot ide vagy oda, Annaróza szavai kivételes hatást gyakorolnak a haveromra. A derengő holdfényben is tisztán kivehető, ahogy az izmai megfeszülnek, a hátát kihúzza, a fejét pedig felszegi. Tisztelettel viseltetik Annaróza iránt.

- Ígérd meg! - morogja Carlos. - Azt, hogy nincs vége! Hogy nem adod fel! Hogy a Lélektánc nem szűnik meg!

Ekkor kezd kikristályosodni, hogy valójában mi történik körülöttem. Carlost szíven ütötte, és képtelen elfogadni, hogy a Lélektáncnak befellegzett.

Ezen egyébként egy pillanatig nem csodálkozom, teljesen odavolt a társaságért, néha odáig ragadtatta magát, hogy négy szemközt a valódi családjának nevezte őket.

- Olyan volt ez a fél év, mint valami kedves, de együgyű mesefilm - folytatja Carlos. - Mint amikor a szerencsétlen főhős... Hogy is mondják intelligensen? Elnyeri méltó jutalmát? Az ember várja, hogy egy szép napon vele is megtörténjen a csoda. Aztán mielőtt megtörténhetne, már vége szakadt.

- A remény egyáltalán nem gyermeteg, Carlos! - reagál Annaróza.

- Nincs most erre szükség, Anna! Nem gyengeelméjű vagyok, csak Asperger-szindrómában szenvedek. Van eszem, van szemem, van szívem, van lelkem és bár lehet, hogy rosszul vagy helytelenül használom a szavakat, pontosan érzékelem, mi történik körülöttem! - palackot tartó karjával anélkül mutat felénk, hogy megfordulna. - Te bizony feladtad!

Annarózára sandítok, aki leszegett fejjel cipője orrát szuggerálja.

Nyugtató szövegelése kudarcot vallott, ugyanis Carlos az idegeskedésen átbillenve már sokkal inkább a csalódottság érzetével küszködik. A háborgók reménykeltéssel még valóban lehiggaszthatók, a csalódottaknak azonban kézzelfogható bizonyítékokra van szükségük. Őszintén szólva mélyen megdöbben, hogy Annaróza ezek szerint tényleg nem kívánja folytatni a Lélektáncot. Vajon mi vagy ki vehette rá, hogy feladja az álmait? Mert az biztos, hogy befolyásolták. Sokkal kitartóbb személyiség ő annál, hogy az első akadálynál feladja.

Carlos bármiféle reakció híján folytatja a monológját.

- Az elmúlt huszonhat évem abból állt, hogy elvárásoknak igyekeztem megfelelni. Olyan elvárásoknak, amelyek állítólag az intelligens emberek legелеmőbb jellemvonásai. Elvárásoknak, amelyeknek valójában képtelen vagyok megfelelni. Egyre pirinyóbbra zsugorodtam alattuk, végül már alig kaptam tőlük levegőt - az aspergeresektől megszokott monoton, kifejezéstelen hangon beszél, de az intelligens szót mégis mintha gúnyosabban ejtené. - Az értelmi és érzelmi intelligenciánk határolja be a helyünket a társadalomban. Gyerekkorban azoké a világ, akik szavakkal vagy erővel terrorizálják a többieket.

Ahogy az a tehetős családoknál általában lenni szokott, Carlos szülei ridegek, és sarkos nézeteket vallanak. Apját a hatalom, a pénz és a nők éltetik, anyja pedig a szépséget hajszolja. Másképpen, de pontosan olyan unalmasak és klisészerűek, mint ahogyan ők az „átlagembereket” látják. Üvegpalotájukból tudomást sem akartak venni a családjuk tökéletességén esett karcólásról, azaz a fiuk betegségéről. Ezért történhetett meg, hogy Carlos egy alapvetően egészséges gyerekek számára létrehozott elit iskolában kezdte meg a tanulmányait. Az elkényeztetett kölykök a legkegyetlenebbek, ízekre szedték a köztük különcként számító Carlost, ez pedig az első ideg-összeroppanásához vezetett. Carlos ez után került szanatóriumba, és lett magántanuló.

- Felőttkorra fordul a kocka, és győz az ész az izom felett. A két véglet között aztán ott ragad a magamfajta, aki kimagasló intelligenciatesztek ellenére is elnyomottként tengődöm. Magányosan. Miért? Mert mindenki fél tőlem. Miért félnek? - második költői kérdése után hosszabb szünetet tart, mégsem próbálunk válaszolni, várjuk, hogy befejezze az eszmefuttatását. - Például azért az ostoba frázisért, miszerint a szem a lélek tükre, és aki nem lát a lelkemig, azt gondolja, kiszámíthatatlan vadállat vagyok. Valójában ők a gyávák. Mint például ez a Kampec nevű pica, aki gyáva volt idejében értesíteni bennünket a Lélektánc megszüntetéséről. Vagy egyszerűen leszarja, hogy mi lesz velünk, elmebetegekkel?

Mint amikor a csiga behúzódik a házába, Annaróza karba font kézzel és ejtett vállal csaknem eltűnik kabátom rejtekében. Talán az alkohol okozza, de nem igazán tud mit kezdeni a szituációval. Bár való igaz, Carlos viselkedése is vérfagyasztó. Betegsége folyományaként az átlagosnál nehezebben, vagyis inkább eltérően mutatja ki az érzéseit. Most például súlyos és mély fájdalomairól árulkodó mondandójával ellentétben oly nyugodtan viselkedik, mint amikor valaki a nyílt lábszártörését rezzenéstelen arccal konstatálja. Az ehhez hasonló kettősség, azaz a normálistól eltérő reakciók összezavarják az embereket, többségük megértés helyett csak legyint.

- Azt mondják, a viselkedésem nem intelligens emberre vall. Csak mert nehezemre esik más szemébe nézni, vagy mert taszítanak az érintések. Amikor aztán elmondom zárkózottságom valódi okát, szánni kezdenek. Nem tudom, mi a jobb, ha rossz embernek, vagy ha beteg embernek látnak?! - veti fel sokadik költői kérdését Carlos. - Aki bárhogyan is megbélyegez, mennyire intelligens?

- Sajnálom - Annarózától ennyi telik.

- Hát még én! Ha se magamat, se a többi embert nem tudom megváltoztatni, akkor minden marad ilyen szar?

Lehet, hogy kellene, de egyikünk sem válaszol, Carlos kortyol a rumból, mielőtt folytatná.

- Nem én kértem, hogy Asperger-szindrómás legyek. Sőt, még csak nem is tettem olyat, amiért a sors vagy az Isten, nevezzük bárminek vagy bárkinek, ezzel sújthatott volna. Azt hiszem, én magam vagyok a büntetés. És ezt a szüleim is tudják.

Igaz, az apák bűneiért a fiaik fizetnek, az azonban morbid feltételezés, hogy odafentről Halmossyék ébresztőjének szánták az autista gyermeket. Ha mégis így is volna, a terv dugába dőlt, sőt, Carlos első ideg-összeroppanása sem térítette észhez az időközben elvált szülőket. Apja például nem egyszer selejtesnek titulálta a fiát, és bár együtt élnek, illetve anyagilag kiapadhatatlanul támogatja, évek óta nem beszélt vele két mondatnál többet. Anyja pedig élvezzi az exférjétől elperelt pénzből finanszírozott függetlenségét. Carlosnak szinte egymagának kellett megküzdenie a felnőtté válás, valamint az Asperger problémáival. Azt hiszem, én vagyok az egyetlen ember, akire évek óta folyamatosan számíthat.

- A kurva anyám és a szemétláda apám!

- Carlos! - hörrenek fel, de tudomást sem vesz rólam.

- Aztán a kilátástalanság kellős közepén jöttél te és a Lélektánc. Oázis a sivatagban - két lábra áll, a kémény peremén tipegve felénk fordul, és a rumosüveggel Annarózára mutat. - Veled végre önmagam lehettem. Valami csoda folytán lehámozhattam magamról mindent, ami addig az Aspergerrel együtt járt, ami furcsává tett. Naponta másfél órára normális lehettem, többször előfordult, hogy a dadogásom is elmúlt. Felvehettem a szemkontaktust, álltam az érintéseket, és egyszerűen boldog voltam. És mindez délibáb volt.

Nem lehet nem észrevenni, hogy Carlos rettentő szorosan kötődik Annarózához, ezért felmerül bennem, talán az elemi tiszteletnél többről van szó. Senki nem hibáztathatná, ha beléhabarodott volna, bár az is igaz, hogy a haverom Szofit - természetesen leginkább arcpirító, szexista megjegyzések kíséretében - lényegesen gyakrabban emlegeti.

- Tévedsz, Carlos! - szólal meg végre Annaróza. Úgy fest, megküzdött a kezdeti sokkal. - A Lélektánc csak bebizonyította neked, hogy akkor leszel kiegyensúlyozott, ha bízol az emberekben. Az emberek nem rosszak, és te sem vagy rossz ember. Figyelned kell, és akkor figyelnek rád! Nem várhatod el, hogy az a több ezer ember, akivel az életed folyamán megismerkedsz, megtanuljanak a nyelveden! Neked kell megtanulnod azt a nyelvet, amin a legtöbben beszélnek, amit nagyjából mindenki ért! De ettől te csak többé, különlegesebbé válsz! Eközben pedig megtalálnod a helyed a világban.

- Minek? - kérdezi flegmán a haverom.

- A motivációt magadnak kell megtalálnod. Mielőbb. Különben megkeseredett és céltalan leszel - egy pillanatra szó nélkül bólogatva, kabátomat a mellkasán szorosabbra húzva elmélázik. - Nem könnyű, de ne gondold, hogy másoknak kevésbé viszontagságos az életük. Mindenkinek megvan a maga keresztje.

Meghitt tekintettel figyelem Annarózát, simogatnak a szavai. Amint befejezi a mondandóját, felém fordul, összerosolygunk, és tudom, hogy ez a pillanat örök életemben kísértetni fog.

- Igen? Neked mi? - kérdezi kekeckedően Carlos.

- Nem kell válaszolnod! Le fog jönni enélkül is - sűgom oda Annarózának, mire egy mosollyal megnyugtat, hogy ura a helyzetnek.

- Mik. Többes számban. Mert bizony több van - válaszol türelmesen Carlosnak, majd réveteg tekintettel mesélni kezd: - Először is kiskoromban elhagyott az édesanyám. Egyszerűen eltűnt. Sokáig azt gondoltam, az én hibámból, miattam ment el. Aztán, hogy az apám miatt. Végül rájöttem, hogy minden bizonnyal saját maga miatt távozott. De az ok teljesen mindegy, a lényeg, hogy képes volt magamra hagyni.

Mintha valaki ököllel a mellkasomra csapott volna, alig kapok levegőt. Sem Annaróza, sem pedig a környezetem nem tehet arról, ami történt, ezért egy másodperc is túl sok arra, hogy eméssze magát. Úgy érzem, mondanom kellene valamit, de ajkam helyett, hogy szóra nyílna, szorosan összezáródik. Önző módon ezúttal is bennem ragadnak a feloldozó szavak.

- Aztán a szerelmem bátyja bedrogozva megölte a legjobb barátnőmet, majd gyáván elmenekült a felelősség elől - folytatja élete tragédiáinak sorát

Annaróza. – És ki tudja, mennyi nyomorúságot tartogat még az élet. Előkerülhet például az édesanyám, és beigazolódhat, hogy valóban elfelejtett. Vagy kiderülhet, hogy hiába szeretnék vele találkozni, már nem tehetem, mert halott. Lehet, hogy esélyem sem lesz megismerni.

Annaróza szavai hallatán elfog a szégyenkezés. Szégyellem azt, amit megtettem. Szégyellem azt, amit elszalasztottam. És szégyellem azt, akivé váltam. Remegek, de nem a csípős levegő, sokkal inkább a lelkemben háborgó dühvulkán rázza a testem, amely aztán egy óvatlan pillanatban kitör.

– A pokolba is, Carlos! Gyere le, különben én megyek fel, és betöröm az orrodát!

Dörgő hangom nyomán csend borul a tetőre. Mindhárman feszülten állunk, a többiek talán a levegőjüket is benntartják. Aztán Carlos gúnymosollyal a hangjában provokál: – És neked mi a tragédiád, Ricsi? Hiszen, ha normális lennél, biztos volna barátnőd. Mi történt? Csak nem működésképtelen a szerszám? Vagy a popókra buksz?

Ebből elég! Ökölbe szorul a kezem, vállam felhúzom, tekintetem elborul, és határozott léptekkel a kémény felé indulok.

– Richárd, nyugalom! – lép elémm Annaróza. – Ez nem megoldás!

– Leszedem ezt a gyökeret! – vicsorgok, majd Carlosnak címezve ordítom: – Mi a francot képzelsz? Azt, hogy zsarolással mindent megoldhatsz, mint egy ötéves, elkényeztetett hülyegyerek? Legyél férfi! Legyél bátor! Fenyegetőzés helyett ugorj a mélybe, ha szerinted az a megoldás!

Carlos a mellkasomnak támaszkodó Annarózára mutat:

– Ígérd meg!

– Ne ígérj neki semmit! – sziszegem. – Különben soha nem lesz vége a zsarolásnak. Le fog jönni anélkül is! Vagy önszántából, vagy én ráncigálom le! Kezdem úgy érezni, mintha egyikük se figyelne rám, Annaróza legalábbis a tanácsomon felülemelkedve válaszol Carlosnak:

– Azt tudom megígérni, hogy utána fogok nézni a szóba jöhető termeknek, és ha találunk megfelelőt, folytatjuk a Lélektáncot. De most már gyere le onnan! Erőltetett kacagás a válasz.

– Ha – hadonászik az üveggel. – Mindig csak a ha... Engem nem szédíteni kell, én az igazságra várok. Akarod, vagy nem?

Carlos lép egyet előre, de túlságosan bizonytalan ahhoz, hogy sikerüljön. Megcsúszik a peremen, és...

– Úristen! – sikolt Annaróza, majd a mellkasomba temeti az arcát.

Üvegcsörömpölés hallatszik.

Aztán Carlos felüvölt:

– A picsába, beütöttem a térdemet!

Él. Lentről nem látszik ugyan, a használaton kívül álló kéményt befedték, haverom ezért a kürtöbe zuhanás helyett csak térdre rogyott.

Kifújom a bennrekedt levegőt.

Egy pillanatig azt hittem, hogy a kezéből kicsusszanó üveghez hasonlóan Carlos csontjai is szilánkosra törnek a betontetőn. Ezt most megúsztuk, de további aggodalomra ad okot, hogy emberünk megkísérel ismét talpra állni.

– Várj, haver! – kiáltom immáron higgadtan, majd Annaróza arcpirítóan szoros ölelését lehámozva a kéményhez lépek. Szerencse, hogy Carlos bohóckodása lefoglal, így egyelőre elhessegetem az Annaróza közelsége ébresztette érzéseket.

A téglákba létrafokszerű vaskapaszkodókat fúrtak, azokat markolva lehet a kémény csúcsára mászni.

– Fel kell mennem, hogy segítsek, különben leesik – fordulok Annarózához, aki szóra nyitja ugyan az ajkát, talán a hősködéstől akarna óva inteni, mégis inkább magában tartja a gondolatot. Ha egy romantikus regény szereplői volnánk, most biztosan megcsókolnám.

Haveromnak eközben sikerült talpra kászálódnia, és miközben felé mászom, egy artista egyensúlyérzékeivel a fejemet célozva rugdossa a levegőt. Tényleg csak a jó szerencsének köszönhetjük, hogy ő nem szédül le, én pedig nem kapok egy gellert a koponyámba. Agresszív ellenkezése ellenére kezét nyújtok neki.

– Kiváló levegőakrobata lenne belőled, köszönjük a bemutatót, de fejezzük be mára ezt a cirkuszt – vigyorgom magabiztosságot mímelve, amint felérek a kémény tetejére, pedig egyáltalán nem érzem magam biztonságban. Carlos kiszámíthatatlan. Ha ellenkezését folytatva például nekem esne, a dulakodás hevében nagy eséllyel mindketten a mélybe zuhannánk. Nekem pedig egyelőre nincs kedvem meghalni.

- Te csak ne dumálj nekem! - bök felém tisztos távolságban állva, de szó szerint fröcsögve a haverom. - Bajt hoztál rám! Amióta felbukkantál a Lélektáncon, mindenki úgy néz rám, mintha egy szar alak lennék. Érted? Azért, amit te csináltál, öregem! Romba döntötted, amit én kinkeservvel felépítettem magamnak!

- Légy szíves, folytassuk ezt odalent! - inkább parancsolom, mint kérem.

- Nem hallod, amint mondok? Megsüketültél? - gunyoros szavainál jobban aggaszt, hogy imbolyog.

Farkaszemet nézünk, én továbbra is a kezemet nyújtom, ő pedig csak felsőbbrendűen vigyorog rám. Ennél egyértelműbb elutasítás talán az volna, ha a tenyerembe köpne.

- Jó, akkor maradj itt! - legyintek.

Hogy összezavarjam, hátat fordítok Carlosnak, majd a következő pillanatban visszapördülök felé, és miután két kezét hátracsavarva mögé kerülök, alkarom a nyakához szorítom.

- Mit művelsz? - a nem várt fordulat Annarózát is meglepi, szája elé kapja a kezét.

Minden pontosan úgy történik, ahogy sejtettem. Muszáj kizökkenteni Carlost, különben hajlamos azt hinni, hogy a követelődése eredményre vezet.

- Én nem fogok könyörögni! - válaszolom, és a haveromat magam előtt vezetve a kémény pereméhez állok vele. - Barátok vagyunk, ha meg akarja ölni magát, segítek!

Carlos izmai feszülnek, de biztosan tartom, így ha megpróbálna is leugrani, nem sikerülne.

- Te megőrültél! - fogalmam sincs, hogy Annaróza nekem vagy Carlosnak célozza-e, de zaklatottan folytatja. - Nekem a Lélektánc volt az álmom! Beteljesült, gyönyörű volt, és reméltem, hogy soha nem lesz vége. De felébresztettek. Azt hittem, hogy Kampec kedvel. És hittem, hogy amit nemes céllal tesz az ember, az mindig utat tör magának.

Annaróza a kabátom ujjával letörli a szeme sarkába gyűlő könnycseppet. Ez nem színjáték! Valóban mélyen érintette a kurzus kilakoltatása, és leginkább zavarodottnak látszik, mintsem eltökéltnek. Nem akarná befejezni, ám az eddig elhangzott indokaiból, sőt már-már kifogásaiból ítélve, úgy érzi, összefogtak ellene az elemek. Ez azonban nem szolgál kielégítő válasszal arra, hogy miért nem néz új lehetőségek után. Valamit titkol, de nem tisztem kierőszakolni belőle azt, amit önszántából nem kíván megosztani velünk.

- Fe-feladtad! - tér vissza lassan Carlos dadogása.

Apró fehér hópelyhek táncolnak az orrom előtt. Megérkezett az idejének első hó, én pedig kabát nélkül, egy szál pulóverben dekkolok egy kicseszett kémény tetején. Rendkívül romantikus közösen sírni a hóesésben, de jobban örülnék, ha máshol folytatnánk.

- Csalódtam - feleli Annaróza. - Mégsem mászom fel a tetőre, hogy rátok hozzam a szívbjajt. Mert ez tényleg semmire nem megoldás.

Carlosnak mit sem érnek az elhangzott szavak.

- Ígérd meg, hogy ne-nem adod fel! - sziszegi. - Hogy ne-nem hagyod el, akiket sze-szeretsz!

- Fejezd be a zsarolást, mert tényleg lelöklek! - morgom. - Nem kényszerítheted ki az emberekből azt, amit hallani akarsz!

Ahogy az utolsó mondat elhagyja számat, megvilágosodom: Annaróza és Carlos tulajdonképpen ugyanazt akarják, de mindketten tanácstalanok a megoldásban. A pokolba! Kimondatlanul is felelősséget vállaltam Carlosért, és nem engedhetem meg Annarózának, hogy egy újabb tragédia szennyezze az életét. Tisztában vagyok vele, hogy többszörösen is hatalmas hibát követek el, de talán minden akkor oldódik meg, ha életemben először rosszul döntök. Ha ez egyszer nem vagyok elég éber.

- Rendben! - hangom öblös mennydörgésként hasít az éjszakába. - Felajánlom, hogy segítek nektek a Lélektánc folytatásában. Adok pénzt hozzá, vagy amire szükségetek van! De ezt majd odalent beszéljük meg.

Egyikük sem felel, de Carlos izmai elernyednek, ez jelzi, feladta a harcot, ezért elérkezettnek látom az időt, hogy megkérdezzem tőle: - Most, hogy megoldódott a probléma, befejezted a rinyálást, kisasszony, és lemászhatnánk erről átkozott kéményről?

LAURA

A Lengyel Tamás által meglelt polaroidokat szemlélve kiderült, Laura hosszú évek múltán is túlságosan részletgazdagon emlékszik azokra az ügyeire, amelyek során brutális kínzásokat elszenvedő áldozatok képmásait kellett elemeznie. Számtalan gyötört arc, több tucat esdeklő tekintet és fullasztó mennyiségű fájdalom. Úgy fest, a gyilkossági nyomozóként tapasztalt, gyomorforgató szörnyűségek kitörölhetetlenül a retinájába égtek, a lénye részévé váltak, így képtelen őket elfelejteni. De nem a halottképek vagy az orvos szakértők jelentéseihez csatolt képanyagokra emlékszik legélénkebben. A hivatalos szervek fotói elborzasztóan nyersen ábrázolják ugyan az áldozatok sérüléseit, az emberszörnyek élvezkedési céllal készített felvételei lényegesen mélyebben érintették a sokak által szőrös szívűnek gúnyolt Laurát. Az ártatlan, könnyörgő tekintet akaratlanul is dühöt szított benne, személyes harccá alakította a nyomozást, főképp, ha közben kecsegtette a remény, hogy a fogságba ejtett életben lehet. Ez esetben a szenvedő ugyanis kizárólag a rendőrségben, pontosabban a nyomozást vezető Fényes Laurában reménykedhetett.

Az életmentés nyomasztó teher, a segítőknek pedig szavakkal kifejezhetetlen kudarcélmény, amikor minden igyekezetük ellenére késve érkeznek. A csalódás, illetve a tettesek iránt táplált gyűlölet legfeljebb érzelmi gyökérkezeléssel csillapítható, ennek egyenes következményeként a kötelességtudaton kívül minden emóciófoszlány kihal az emberből. Laura sok egyéb mellett ezért is határozott úgy, hogy az újbóli sajnást megelőzve inkább kihúzatja az elszuvasodott fogat. Hitte, nem hiányzik majd neki a gyilkossági osztály, vagy ha mégis, a magánmegbízások kitöltik a keletkezett űrt.

Tévedett.

Feleslegesen tagadta volna, a Tamástól szerzett fotók régen tapasztalt, heveny lázba borították az elméjét – alig várta, hogy hazaérjen, és gumikesztyűt húzva felcsaphassa a Slaughter-regényt. Kiehéztetett tekintete mértéktelenül habzsolta a fekete-fehér felvételek vaskos borzalmát, csoda, hogy nem hánytá vissza mindazt, amit egyszerre befogadott.

- Aberráltak ezek a felvételek... – berzenkedik a nyomozónő, amikor a kora esti órákban végre sikerült ismét internetkapcsolatba lépnie a Svájcban rekedt kriminálpszichológussal. – Gyilkossági ügyről azonban egyelőre nem beszélhetünk. A nők a fotók készültekor láthatóan éltek, és nincs bizonyítékunk, de még fülesünk sem arról, hogy azóta halottak volnának. Szerintem ez csak játék.

- Játék? – Dávid hangja kifejezéstelen, összevont szemöldökkel Laurára mered a képernyőről.

Úgy esetén a polaroidokon akár terhelő bizonyítékként felhasználható ujjlenyomatokat is találhatnak, ezért Laura gondosan áttetsző nejlonzacskóba bújította a képeket. A védőcsomagolás előtt azonban, az eddig leginkább porfogóként használt táblagépevel másolatokat készített, majd átküldte őket a kriminálpszichológusnak. A férfi most, a videobeszélgetésük alatt nyitja meg a csatolmányokat, és elmélyült arcvonásait látva a nyomozónő eltűnődik, vajon milyen gondolatokat ébreszthetnek benne a szenvedő nőket ábrázoló felvételek. Míg egy épeszű embert biztosan elborzasztana, Dávidot talán még izgatja is a látvány.

Ahogy azt a gyakorlat megkívánta, vizsgálata során Laura valamiféle rendszert keresett a tizennégy darab polaroid között, és több bizarr összefüggésre is rálelt. A képek közötti legszembeütőbb egyezés, hogy mindegyik felvételen egy-egy meztelen, válogatott kínzásoktól gyöttrődő nő szerepel. Hófehérre mázolt arcukkal akár ugyanazon személyek is lehetnének, testalkatuk alapján azonban Laura négy alanyt különböztetett meg. Egyikükről kettő, a többiekről azonban fejenként négy-négy felvételt talált. A négy beállítás mindhárom esetben megegyezett: hátrakötözött kézzel, térdepelve, pórázon sétáltatták; vízzel csaknem színültig töltött üvegtartályba zárták; húsba vágó kötéllel tekerték körbe; valamint izzított fémmel égették őket. Vagy legalábbis úgy tettek, mintha... A csonka sorozatból az utóbbi két beállítás hiányzott. Mindezekon felül Laura hasonlóságként megállapíthatta, hogy a hosszú, sötét hajú nők a húszas éveik közepén járhatnak.

- Lehetnek modellek, akik jó pénzt kaptak a fotózásért – érvel Laura, majd célozgatva folytatja: – Biztosan tisztában vagy vele, hogy léteznek olyan

magazinok és internetes oldalak, amelyek olvasói ilyesmi képanyagokra tartanak igényt. A keresletet valakinek ki kell szolgálnia.

Még az is megeshet, hogy a mocskos fantáziájú Lengyel Dávid rendszeresen látogat hasonló, bizarr szexuális vágyakat kielégítő weboldalakat. Jó, ez a feltételezés igazságtalan, hiszen összegabalyodásuk egy hetében, várakozása ellenére a nyomozónő nem tapasztalt a kriminálpszichológusnál vészjósló viselkedést. Mármint annál vészjóslóbbat, amit még ő is élvezett...

- Szóval az egész talán csak egy piszkos szexuális játék, egy fétis része
- Laura egészen belepirul a teóriájába.

Felemás érzései vannak a képgyűjteménnyel kapcsolatban. Egyrészt kicsit csalódott. A szanatóriumban megvillantott fotó felpiszkálta hónapok óta szigorúan kordában tartott ösztöneit. Titkon arra számított, hogy ha nem hivatalosan is, de másfél év múltán újra egy gyilkossági ügy közelébe kerülhet. Erre föl kiderül, nagy valószínűség szerint csak az egyik kezelt csempészett némi maszturbációs segédanyagot magának a zárt osztályra. Vagy talán Tamás furfanggal szervezte meg az egészet, hogy ezzel szerezzon esélyt a szabadulásra. Amennyire bosszantja azonban, hogy a bolondját járatták vele, annyira örül, hiszen bűnügy híján a négy, kínoktól könnyes, rémült női tekintet sem valódi. Színjáték az egész.

- Szerintem meglehetősen komolyak ezek a fotók - mordul fel Dávid. - Nézd meg, mennyire hasonlítanak egymáshoz ezek a nők, a fehérre festett arccal pedig még egészségesebbek. Mi ez, ha nem típusminta?

Laura felsóhajt.

- Mindenhol szörnyeket láatsz!

- Mindenhol, ahol valóban vannak - a férfi dactól vibráló tekintettel bámul webkamerája optikájába.

Megfeszülnek a másodpercek.

Laura számára itt a kínálkozó alkalom, hogy a tervét követve közölje Dáviddal, mindkettejüknek jobb, ha búcsút intenek egymásnak, mégis nehezebbre esik megtenni a szükséges lépést. Hiába hírhedten karakán, lezárásra váró helyzetekben általában oly sokáig hezitál, míg végül kényszerből kell cselekednie. Vagy - akár a jelen helyzetben - míg valaki más dönt helyette. - Nem erőltetem, hogy egyetérts velem - töri meg a kínos csendet Dávid. - Hálás vagyok, amiért segítettél elhozni a fotókat, és megértettem, hogy a továbbiakban szeretnél elhatárolódn az ügytől. Mindenki változik.

Mindenki változik - Laurát elbizonytalanítja a fülében visszhangzó mondat. Dávid kristálytiszt megérzéseivel épített magának nemzetközi karriert, és meglehetősen ritkán téved. Igaza van, általában ott lát szörnyeket, ahol valóban élnek, bár ezt vajmi kevesen hiszik el neki. Hiába a számtalan elismerés, a több tucat, sikeresen lezárt ügy, a klasszikus kiképzést kapott rendőrök legtöbbször kiröhögi a fura fazont, mert számukra befogadhatatlan Dávid a technikai vívmányoknál is megfoghatatlanabb lélek- és gondolatlelemzős munkamódszere. A kriminálpszichológus képes magát az elkövetők bőrébe képzelve, a tetthelyről, az áldozat személyéből vagy akár egy üzenetből valóban előreutató konklúziókat levonni. És bár ezek a megállapítások valóban tűnhettek légből kapott butaságoknak, sőt, még csak nem is tévedhetetlenek, viselkedéstudományi alapjuk megkérdőjelezhetetlen. Dávid nem holmi sarlatán vagy médium, hanem az emberi, azon belül pedig a pszichopata mentalitást pontosan ismerő szaktekintély, akinek a kollégáihoz képest egy titkos ütőkártyája is akad: üldözöttjeiéhez hasonló, ám esetében az akaratával leszedált démonok kísértik. Ezt persze csak kevesen tudják róla.

Első közös munkájuk, a LoveClub-ügy során a rangidős ezredesen kívül Laura volt a gyilkosságiaknál az egyetlen nyomozó, aki egyáltalán meghallgatta a kriminálpszichológus elméleteit. És most éppen ő az, aki rálegyint? Mi van, ha Dávidnak igaza van, és a fotón szereplő nők nem csak mímelik a kint, hanem valódi áldozatok?! Ha szükségük van segítségre?

Miután Laura meggyőződik arról, hogy kamerája Dávid látóterén kívül esik, tanácsstalanságában az éjjeliszekrényén pihenő Jó Nap Lap kártyapakliért nyúl, és emlékeztetve magát, mit is húzott ma reggel, megnézi a legalsó lapot: Ne a múltad határozza meg a jövőd! - szól a napi tanács, és valóban jobb bele sem gondolnia, hogy egy motivációs kártya lendíti át a holtponton: - Nem! - szinte kirobban belőle a tiltakozás. - Mármint nem szeretnék elhatárolódn az ügytől. Érdekel, hogy mit gondolsz erről az egészeztől.

Laurát szíven üti, amikor Dávid arcán váratlanul átsuhan a csalódottság.

Biztosan jobban örült volna, ha visszakozás helyett inkább elbúcsúzik tőle. Ahogy másfél éve, ezúttal is azért vethette fel a közös munka lehetőségét, mert az illem úgy kívánta. Valójában megszerezte a nyomozónőtől, amire szüksége volt, most már levakarná, és bízhatott benne, ezt Laura szavak nélkül is megérti. A nyomozónő ekkor megdöbbenő felismerésre jut: a pszichológus ismeretségük óta madzagon rángatta. Manipulálta. Végül is a szakmájából kifolyólag elég jó emberismerő ahhoz, hogy előre sejtse Laura reakcióit. Kihasználta. Mielőtt azonban Laura szavakba önthetné kavargó gondolatait, Dávid tovább feszíti a húrt. – Kellemetlen, hogy ezt kell mondanom... – a férfi pillantása valóban kínlódó: – De ha szeretnél tovább társalogni, viselkedj érett nő módjára! Különböznél tényleg azt kell gondolnom, hogy megváltoztál.

Laura tátott szájú döbbenettel bámulja táblagépe kijelzőjén Dávidot. A harag a szégyenérzettel verseng, valamelyik pillanaton belül lángba borítja majd a nő arcát. Feldühíti, hogy a férfi ennyire magabiztosan odaszúrt neki, eközben feszeng, hiszen ezt ő provokálta ki tőle. Ám még így is jobban járt, mint férfi ismerősei többségével, akik hiúsági kérdéssé dagasztották volna Laura folytonos csipkelődését. Velük szemben a kriminálpszichológus a hisztéria legapróbb jele nélkül tette szóvá a kéretlen modort. A fiatalságának ellentmondó, acélos határozottság pedig kifejezetten szexivé teszi a férfit. Még szerencse, hogy Laura a vaginája helyett immár valóban a fejével gondolkodik. Ezentúl nem lehet sem titokzatos, sem falánk, sem pedig vészterhesen sötét pillantásokkal levenni a lábáról! Sőt, inkább felveszi a kesztyűt...

– Hallgatlak! – bölint erőltetett, már-már gúnyosságba hajló higgadtsággal Laura. – Mondd, mi olyat látsz ezeken a képeken, amit én nem vettem észre!

A férfi egy méltatlankodó sóhajjal jelzi, hogy a nő makrancossága próbára teszi a türelmét, ennek ellenére mégis belefog: – Az például, hogy mind a négy nőt csaknem pontosan ugyanazokban a beállításokban fotózták mindenképpen árulkodó. Olyan, mintha a készítő ugyanazon történetet kívánná újra és újra megélni.

– Miféle történetre gondolsz?

– A történet a legutolsó, amit megtudunk, hiszen ismerni kell hozzá az elkövetőt, vagy legalábbis a jelenleg rendelkezésre állónál több nyilvánvaló jellemvonásra van szükség. Most csak annyit tudunk biztosan, hogy az illető szereti figyelni, és megörökíteni a szenvedő nőt – morogja Dávid, és az arcán villódzó fényből ítélve mindeközben a képernyőjén váltogatja a képeket. – Az a megérzésem, ezek a nők nem önszántukból vállalták a pózolás. Ne kérdezd, miből gondolom. Ha azonban igazam van, és fogságban készültek a fotók, az ismétlődést tényleges mintának tekinthetjük, ami pedig már pszichopata személyiségre utal. Ha ez mind igaz, akkor a fotón szereplők...

Laura ekkor kiesik a határozott nő szerepéből.

– Halottak.

Dávid némi hezitálás után bölint.

– Amennyiben helyes a feltételezésem, igen, valószínűleg halottak! Nem akarom falra festeni az ördögöt, de pszichopata elkövetőre utal az is, hogy nagy valószínűség szerint szakaszokban, eltérő időben készültek a képek. Személyenként négy fotó készült, tehát a negyedik felvétel minden esetben lezáró, azaz ennek elkészülte után az áldozat érdektelenné válik az elkövető számára.

Az elméjébe özönlő, számtalan sikongó gondolat közül Laura a számára legszemélyesebbet hallja ki: a tettes használja, majd eldobja a nőt. Pontosan, ahogy azt Dávid tette vele.

– Mire gondolsz szakaszokon?

– Arra, hogy az elkövető egyszerre egy nőre koncentrált – válaszolja a férfi.

– Rendben, megkísérlem összefoglalni – bölint Laura azzal a komolysággal, ahogyan fénykorában, a rendőrségi eligazításokon is summázott. – Szóval az elkövető...

– Az egyértelműen kijelenthető, hogy az elkövető férfi – veti közbe Dávid, majd a nő zavaros pillantásait látván hozzáteszi: – Nyugodtan nevezhetjük férfinak. Az elkövető olyan személytelen.

Személytelen? Miért kellene egy bűnözőt személyként kezelni? A morbid megjegyzésen Laura legszívesebben felkacagna, végül sikerül lenyelnie a rátörő ingert.

– Szóval ez az állat... – jól artikulál, majd elismétli, hogy a

kriminálpszichológus biztosan értse: - Szerinted ez az állat egyszerre egy áldozatot tart fogva. Hetekig vagy hónapokig kínozza, képeket készít róla, majd megöli.

- Lehet, hogy évekig tartja fogva - helyesbít, de a nő által használt jelzőt Dávid figyelmen kívül hagyja. - Nem vagyok a fotóművészet nagy szakértője, de a felvételek minőségéből ítélve, azt hiszem, néhány fotó akár a nyolcvanas évekből is származhat. Az negyedik sorozat harmadik képe pedig mainak tűnik, esetében az égetéses fotó maradt ki. E szerint valószínűsíthetjük, hogy minden nőnél az égetés a kiteljesülés, a csúcspont. Ami lezárja az adott történetet.

- De miféle történet lehet ez? - gondolkodik hangosan Laura.

Dávid elmerengve a fejét csóválja.- Az biztos, hogy a férfi valamit újra és újra át akar élni. Hasonló mániakussággal akkor találkozni, amikor az elkövető például egy régi párkapcsolatában elkövetett hibáját akarja kijavítani. Úgy érzi, az ismételt pillanatnál siklott ki az élete, szeretné, ha máshogy történe a befejezés. Megmásítaná az emléket.

- Egészen furcsán próbálja jóvátenni a hibáit... - méltatlankodik nő, és bár szíve szerint epésen hozzáfűzné, hogy a férfiak általában sután kezelik a múltbéli ballépéseiket, idejében megfékezi a nyelvét.

Miközben Laura a monitorára varázsolt képeket gondterhelt tekintettel tanulmányozó férfit nézi, bizsergeti a felismerés, hogy beszélgetésük közel olyan gördülékennyé és inspiratívvá vált, mint amikor közel négy éve, a LoveClub-ügy kapcsán először találkoztak.

Múlt.

Az emberek többségéhez hasonlóan Laura is folyton a múltján rágódik. Legtöbbször természetesen azon töpreng, hogy mit kellett volna másképpen intéznie. Talán nem lett volna szabad hagynia, hogy a feje felett másfél éve összezsapó hullámok maguk alá temessék, és a hivatásától messze sodorják. De minél mélyebbre túr az emlékei között, annál jelentősebb, az évek alatt sokszorosukra duzzadt hibákra lel. És miközben a saját múltján mereng, elér a tudatáig Dávid egyik korábbi gondolata.

- Az előbb azt mondtad, hogy szerinted az első fotó akár a nyolcvanas években készülhetett. Az legalább tizennégy év! - hüledezik Laura, és összerezzén a nesztelen lakásban felharsanó mobiltelefonja csengőhangjától.

A készülék kijelzőjén Róbert neve virít, a nyomozónő azonban fogadás helyett elutasítja a hívást.

- Nem veszed fel? - kérdezi felvont szemöldökkel Dávid.

- Nem fontos - feleli zordan a nő, majd visszatér a közös témára. - Hogy tudhatott volna valaki nőket fogságban tartva több tíz évig láthatatlan maradni?

- Ezért különösen komoly az ügy - bólint derült arccal Dávid, gyaníthatóan annak örül, hogy végre kezdik megtalálni a közös hangot. - Ha a megérzéseim nem csalnak, a férfi akár húsz- harminc éve szedheti az áldozatait. És talán nem is mindegyikükről van fotónk.

Laura megszédül a hirtelen agyába tóduló adrenalindózistól. Ha a kriminálpszichológus által körülírt szörny valóban létezik, az évtizedekre visszamenőleg átírhatja a magyar bűnüldözés történelmét. Hiszen egy olyan bomlott elmére bukkanhattak, akinek eddig sikerült elkerülnie a rendőrség figyelmét.

- Tehát tételezzük fel, hogy igazad van, és valóban egy sorozatgyilkos fotóira bukkant a bátyád - Laura borzalmasan bután érzi magát, amiért sorozatgyilkost emleget. - Akkor ezek szerint a csonka fotósorozatos áldozat még életben lehet?

A férfi válaszolna, ám a nő hangosan felcsipogó mobiltelefonja beléfojtja a szót. Laura a kijelzőre sandít, iménti hívójától, azaz Róberttől érkezett üzenet. A sebész nincs rákényszerítve ugyan, mégis rendszeresen vállal önkéntes ügyeletet a kórházban. Egyrészt agglegényként ezzel lehetőséget ad a kollégáinak arra, hogy több időt töltsenek a családjukkal, másrészt az éjszakai műszak hasznosabb elfoglaltság számára, mint magányosan borozgatni abban a nagy házban. Reggel felajánlotta Laurának, hogy a megváltozott körülményekre hivatkozva elcseréli a műszakot, a nő azonban megnyugtatta, nem várja el, hogy felforgassa miatta az életét.

- Minden rendben? - kérdezi Dávid azzal a puhatolózó hangsúllyal, mint amikor az ember azt kívánja megtudni, mi a fene történt a másikkal.

- Ne haragudj, csak a pasim! - vágja rá nagyzólan nő, de máris

visszaszívna a választ.

- Nem haragszom - reagál Dávid elkerekedett szemmel, pukkanni készülő nevetéssel, és kibogozhatatlan érzelmekkel a hangjában.

Néhány másodperc erejéig mindketten elcsendesülnek. Nehéz megállapítani, hogy a kettejük kapcsolata, vagy az ügy fojtja beléjük a szavakat. A kínos hallgatást ezúttal Laura töri meg. - Ha igaz a teóriád, és egy gyilkossal van dolgunk, akkor a negyedik nő, akiről csak három kép készült még életben lehet?

NÉGY NAPPAL AZ INCIDENS ELŐTT

2015. február 10., kedd

A kikötőben horgonyzó hajó biztonságos,
de a hajókat nem ezért építették

20

LAURA

Sűrű napnak néz elébe. Munkaidő után elkíséri Juditot a fiai jelmezes versenyére, majd este Róberttel vacsorázik. Közben pedig még ezekkel az átkozott képekkel is foglalkoznia kell...

Laura az éjszaka folyamán a Lengyel Dávid által nyakába varrt ügyet, illetve annak minden pozitív és negatív hozományát is alaposan meghányta-vetette. Hajlott rá, hogy a sarkára álljon, és a kriminálpszichológus képébe vágja: keressen más balekot, akit svájci távirányítással vezérelhet. Dávid esti eszmefuttatása azonban túlságosan hatásosnak bizonyult, így bárhogy próbált falat emelni maga köré, azon minduntalan átfurakodott a kétely, amely azt suttogetta: a csonka fotósorozaton szereplő nőknek rajta múlhat az életük. Ha pedig ez igaz, az ügy felderítése az önzetlenségen felül több okból is kifejezetten kedvezne Laurának. Egy sikeres gyilkossági nyomozás például egy csapásra elfeledtetné az emberekkel, hogy a nagy reménységű nyomozónő, a rá nehezedő nyomás hatására hagyta maga mögött a rendőrséget. Amikor úgy döntött, kilép, magasról tett arra, hogy mit beszélnek a háta mögött, mostanra azonban a büszkesége megerősödött, és zavarja, ha gyengének, vagy vesztesnek látják. Nincs abban a helyzetben, hogy nagyvonalúan eleressen egy olyan ölébe hulló ügyet, amely talán a magyar kriminalisztika egész történetét átírja. Ezért eshet meg, hogy ezen a tavaszias forduló hétfő délelőttön, ahelyett, hogy az éjszakai műszakból hazatért Róbertet kényeztetné, egy másfél éve nem látott férfihoz igyekszik.

- Jó reggelt! Ezer éve... - köszönti Laura kedélyesen az irodáját is rejtő épületkomplexum aulájában várakozó alakot. - Köszönöm, hogy időt szakítasz rám!

A férfi annyira jellegzetesen öltözködik, hogy a nyomozónő ezer közül felismerné. Kopott bőrdzsekije alatt szürke, Super Mario-figurás kapucnis pulóvert, hozzá olajzöld nadrágot, oldaltáskát, illetve egyszerű edzőcipőt visel. Mindezek tetejébe a fején sportos napszemüveg feszül; amikor színes, légy szemlencsében Laura megpillantja magát, kedve támad hangosan felkacagni, de túrtózteti magát.

- Örülök, hogy látlak! - motyogja torkát köszörülve, feszélyezetten a mókás figura, majd a zsebében tárolt zacskóba túr, és a szájába pöcköl egy szem tésztabundás földimogyorót.

Ő Vinyó, akit Laura a hősidőkben a rendőrkapitányság infantilis informatikusaként ismert meg. A férfit kezdetben a számítógéppark rendszergazdjaként alkalmazták, ám néhány csomagnyi ropogtatnivaló fejében bármilyen védelmi rendszert feltört, eltitkolni vágyott és kitörölt fájlokat tett újráláthatóvá, sőt gyakran címre pontosan megmondta, hol találják a rosszfiúkat. Aztán, ahogy a felhasználószintű számítástechnika évről évre fejlődött, és az internet a háztartások számottevő részében megjelent, annyi esetnél kellett Vinyó segítségéért folyamodni, hogy a hírhedt LoveClub-ügy sikeressége után Laura közbenjárására, a kiszolgáló személyzetből a nyomozógarda

egyik állandó szakértőjévé nevezték ki a férfit. Vinyó ezért elmondhatatlanul hálás a nőnek, Laurának pedig gyakorlatilag a pasas maradt az utolsó, ám kétségkívül a lehető leghasznosabb kapcsolata a rendőrségnél, hiszen rajta keresztül hozzáférhetett a legkülönbözőbb adatbázisokhoz. Ez természetesen abszolút szabályellenes, de azért kihasználja.

- Különleges ügyben nyomozatsz, ha fontosnak tartottad a személyes találkozót - céloz a férfi a liftben arra, hogy Laura eddig a távoli, virtuális közreműködéssel is megelégedett.

- Inkább aggasztó ügy. Ezúttal kicsivel többre volna szükségem néhány bankszámlakivonatnál - sandít a mellkasához szorított mappára a nő.

Miután az éjjel belátta, hogy úgysem tud egyhamar elaludni, jegyzetelni kezdett. Összeírta, amit Dávidtól hallott, majd a saját gondolatait is papírra vetette. Érveket, illetve ellenérveket sorakoztatott fel, végül vázlatpontokba rendezte a nyomozás tervezett menetét. Éppen úgy, ahogy azt hivatásosként tette. Igaz, tapasztalatai szerint az előre felépített koncepciók folyton átváriálódnak, sok kollégájával ellentétben Laura szeret skicceket gyártani. Úgy tartja, ezzel a módszerrel csökkentheti a lyukra futások számát, és áttekinthetőbbé rendezheti a nyomozás szálait. Az éjszaka kreált vázlat például egyértelműen rávilágított, a nyomozónőnek kizárólag a technika segítségével sikerülhet elindulnia az ügyben.

- Mi lehet ennyire aggasztó? Elveszett a miniszterelnök lányának telefonja, tele kompromittáló fotóval? - pukkan ki a férfiből, amikor a lift megáll velük a nyolcadik emeleten.

Laura lapos pillantást vet Vinyóra, majd éles humorával odaszúr neki:

- Régen egyszerűen nem kedveltelek, de most legszívesebben seggbe rúgnálak.

Ismeretségük hajnalán valóban nehezen értettek szót, mert a nyomozónőtől távol állt az életét felnőtt férfi létére leginkább hálózati szerepjátékokkal és sci-fi filmekkel színesítő kockafej világa. Lényegesen praktikusabb, pontosabb érettebben viselkedő emberekhez szokott. Majd éppen a LoveClub-ügy tapasztalatai - például Lengyel Dávid meglehetősen rémisztő, az elkövető személyiségébe bújva gyakorolt profilalkotási módszerei - nyitották fel a szemét, hogy a fekete és a fehér között bizony árnyalatok ívelnek át. Jó, Vinyót továbbra is csodabogárnak tartja, ám egykor bosszantónak ítélt tulajdonságai, például a teszetoszasága, ügyetlen poénjai vagy a lassúsága ma már sokkal inkább szórakoztatják, mint annak idején.

- Kérlek, főzz nekünk kávé! - néz a nyomozónő az irodába érve egy fejbiccentés után, esdeklőn Juditra.

Barátnője az asztalánál ül, és egy királykék textildarabot öltöget. Ma délután rendezik az ikrek iskolájában a farsangi bált, a lelkes anyuka pedig hónapokkal ezelőtt úgy döntött, saját kezűleg, az internetről szerzett szabásminta alapján varrja meg a két jelmezt. A Batman-hacukával már végzett, most a Superman-kosztümmel bíbelődik, és átkozza a napot, amikor jó ötletnek tartotta a türelemjátéknak is beillő munkát.

A nyomozónő gipszkarton fallal leválasztott szobája küszöbén Vinyó megtorpan, és ámulatának hangot adva először hümmög, majd elismerően megjegyzi:

- Fölfelé estél, az egyszer biztos!

Laura a terebélyes mahagóniasztalra csapja a dossziéját.

- Ne kezd te is, kérlek! - sziszegi. - Pontosan tudod, hogy önszántamból mondtam fel.

- Persze, de érted, hogy értem - mentegetőzik a férfi. - Azt akartam mondani, hogy tetszik az irodád.

A kapitányságon uralkodó kuplerájhoz képest Laura magánirodája valóban figyelemre méltó, már-már luxusszámba megy. A tárgyalóként is funkcionáló helyiségbe az anyja, egyfajta ajándékként, a Purple Mahogany nevű cég méregdrága bútorait válogatta össze. A berendezés azonban nem elsősorban a nyomozónő kényelmére, sokkal inkább a Mariann által behálózott, tehetős ügyfelek elkápráztatására szolgált. A csilivili iroda volt az első árulkodó jel, hogy anyjával ellentétes elképzelésekkel vágnak a közös munkába. A külcsín azonban valóban fél siker, az embereket befolyásolja az elegancia. Úgy fest, Vinyót is megbabonázta a hely, mert érdeklődően körbejár, a fogasra akasztja kabátját, majd amikor a mahagóniasztalhoz ér, kezében a nassolnivalójával helyet foglal. Laura szeretné minél gyorsabban a munkára terelni a témát, ezért teketóriázás helyett az ügy ismertetésének kellős közepébe vág:

- A minap a birtokomba került néhány polaroid fotó, amelyeken válogatott módszerekkel nőket kínoznak.

- Jézusom! - hörren fel az informatikus, amikor a nyomozónő egyesével elé helyezi a nejlontasakokba bújtatott képeket.

- Szeretném kideríteni, hogy vajon bizarr magazinok számára, modellekkel készített, beállított fotókról van szó, vagy lehetséges, hogy egy bűncselekményhez kapcsolódnak a felvételek.

- Nehéz eldönteni a mai világban - helyesel továbbra is szörnyülködve Vinyó, majd miután komótosan, ám sűrű pislogások kíséretében végignézte a képeket, a nőre emeli a tekintetét: - Ez nem tipikusan magánnyomozói ügy.

- Ezért mondtam a liftben, hogy aggasztó esetről van szó.

Laura sejti, a férfi hova akar kilyukadni, aki némi hallgatás után, gondterhelt hangon alá is támasztja a feltételezését.

- Át kellene adnod ezeket a képeket...

- Át fogom adni! - vág Vinyó szavába a nyomozónő, majd a nyakát birizsgálva folytatja: - Akkor, ha megbizonyosodtam róla, valóban egy bűntény bizonyítékai.

- Nem akarod, hogy Kovács kiröhögjön, ha ezek pusztán pornófotók - állapítja meg a férfi, Laura pedig tétován ugyan, de bólint.

Valójában ez csak féligazság, a teljes őszinteség azonban nem volna célravezető, sőt Vinyó minden bizonnyal fityiszt mutatna rá. Ha valódi ügyről van is szó, Laura csak az után akarja felkeresni a rendőrséget, valamint a balesete után újra munkába állt exvőlegényét, hogy már befejezte a nyomozást, és tálcán kínálhatja a rohadék nevét. Erről azonban bőven elég lesz akkor szólnia az informatikusnak, ha a jelenleginél többet tud az átkozott fotókról, illetve a rajtuk szereplő nőkről.

- Nem tudom, Laura - ingatja fejét a férfi. - Ez tényleg aggasztó esetnek tűnik. Ha túlnő rajtunk, és kiderül, hogy segítettem neked, keményen rácseszhetek.

A nyomozónő felsóhajt.

- Nem derül ki. Eddig sem derült ki semmi.

- De az eddigi ügyeid nem is voltak ennyire vészjóslók - kacag fel kínjában Vinyó, majd amikor látja, hogy Laura nem nevet vele, mint stresszhelyzetben általában, a szájába szór néhány szem tésztabundás mogyorót, és rágás közben folytatja. - Ha ez gyilkosság, és titokban segítelek, egyrészt seggbe rúgnak, amiért nem jelentettem, másrészt kicsinálnak, amiért szívárogtattam. Egyik sem túl kecsegtető jövőkép.

Laura majd elfelejtette, hogy Vinyó mennyire beszari tud lenni.

- Igen, tudom és értelek - bólint Laura. - Ha valóban gyilkossági ügyről van szó, előbb-utóbb mindenképpen be kell avatnom a rendőrséget, tehát kiderül, hogy jelentés helyett önkényesen nyomoztam. De megígérem, ha halálra csikiznek is, titokban tartom, hogy besegítettél nekem.

A lehető legmeggyőzőbb tekintetével néz a férfi szemébe, akiről azonban továbbra is süt az ellenállás. Laura kénytelen az utolsó fegyveréért, a sajnálatkeltésért nyúlni. Vinyó karakán, sőt rettenthetetlen amazonként ismeri, biztosan meglágyul a szíve, ha ezúttal elesettnek látja. Azt kell sugallnia, hogy a férfi az egyetlen reménye. Aljasság, de muszáj valahogy meggyőznie, különben az adatbázisokkal együtt az egész nyomozásának löttek.

- Értsd meg, ez egy kicseszett kutyaszorító! - nyögi drámaian, az informatikus azonban bármiféle értékelhető reakció helyett továbbra is mogyorót ropogtat. - Ismered Kovácsot. Amint kiderülne, hogy lyukra futottam, fennhangon újságozná mindenkinek, hogy mennyire fapina vagyok, amiért már szexképekben is gyilkosságokat látok. Megalázna.

Laura mindent bevet, hatalmasakat pislogva igyekszik könnyeket csalni a szemébe. Nehezeére esik törékenynek mutatkoznia, ráadásul az alakítását megzavarja a kopogás.

- Itt a kávé! - lép a szobába egy fémtálcával Judit, nyomában kávéillattal keveredő, édeskés parfümfelhő úszik. - Mivel issza, uram? Cukor? Tej?

A szemfüles nyomozónőnek feltűnik, Vinyó túlságosan hosszasan bámulja a kávé szervírozó barátnője dekoltázsát, aztán ahelyett, hogy válaszolna, tekintetét az asztalra szegezi, és még a kényszeres rágást is szünetelteti. Közös munkáik idején hozzászokott, hogy a férfi flegmasággal vagy éppen hisztériával leplezi a zavarát, szorongása kétségkívül Juditnak tulajdonítható, aki ezek szerint különleges hatást gyakorol Vinyóra. Tetszik neki a nő. A felismerés ülepen böki a nyomozónőben szunnyadó kisördögöt.

- Bemutatom egykori kollégámat, Vinyót. Ő most a kapitányság... - Laura összenéz a férfival, és rákacsint. - Ő a vezető informatikus.

- Akkor már tudom, kihez kell fordulnom, ha nem teljesítik valamelyik internetes rendelésemet - Judit kacarászva a férfi elé helyezi az egyik csészét, majd gőzölgő kávét tölt bele. - Bár ez általában erotikus árucikkkel történik, hiszen ki reklamálna, ha nem érkezik meg...

- Kérlek, ne folytasd! - fojtja barátjánőjébe a szót szemét forgatva Laura. - Vinyó, ő a kolléganóm, Judit, aki egyébként a jövő nagy stand-up komikusa. Vigyázz, mert ha nem figyelsz, kiszívja a véredet.

Az informatikus kényszeredetten elvigyorodik, de a homlokán gyöngyöző izzadságcseppek elárulják, valójában retteg a helyzettől. Nem kell a szerelemtudományok professzorától diagnózis, hogy az ember lássa, Vinyó meglehetősen esetlen nőügyek terén. Sutaságát alátámasztandó, amikor Judit mókázva pukedlizik, majd kezet nyújt neki, ő kajla mozdulatokkal megugrik, meglöki az asztalt, és felborítja a csészéjét. A forró kávé mint medréből kilépő iszapszínű folyó nyújtózik el az asztallapon.

- Atyaég! - kiált fel Laura, amint konstatálja, hogy a kávé a képekre is ráfolyt. Kész szerencse, hogy elővigyázatosan bizonyítékos zacskókba csomagolta a felvételeket. Különben most tönkremennének, amit megtorolva ő követne el gyilkosságot...

- De béna vagyok! - nyüszít Vinyó, legszívesebben elsüllyedne szégyenében.

- Hozok valamit, amivel feltörölhetem - küszködik a fullasztó röhögőrohammal Judit.

Amint a nő távozik, Vinyó mogyorót szór a szájába, amitől úgy fest, mint egy teletömött pofazacskójú, telhetetlen pocok. A nassolnivalót ropogtatva néz farkasszemet Laurával, aki hirtelen nem tudja, milyen újabb meggyőző érveléssel rikkolhatna elő a férfinak. Ha nem volna égető szüksége a segítségére, már rég kipenderítette volna. Utálja, ha beszari, nehéz felfogású vagy sarkos emberektől függ. Vinyóra ráadásul mindhárom jelző tökéletesen passzol. Ez a fickó nem döntéshozatalra, hanem parancsteljesítésére született, behódoló, alárendelődő típus. Ez utóbbi gondolat fényt gyújt Laura elméjében. - Judit a külsős szakértők kapcsolattartója - blöfföl, majd amikor a férfi tekintete felcsillan, folytatja. - Ő volna a vezető, ha elvállalod a munkát. Elég szigorú, a lébecolókat keményen megbünteti, de azt, aki rendesen dolgozik, a keblére öleli.

A nyomozónő kínosan felkacag, amiért az utolsó mondatához hasonló, kétértelmű gondolatok hagyják el száját, legnagyobb meglepetésére azonban Vinyó suttogva, izgatott arccal visszakérdez:

- Szerinted szimpatikus vagyok neki?

- Ezer éve ismerem. Biztosan tetszel neki - kacsint.

- Már itt is vagyok - tér vissza trillázva Judit, a férfi képtelen róla levenni a szemét.

- Rendben - adja meg magát Vinyó.

Hiába is igyekezne leplezni motivációját, ő sem különb férfitársainál: ha a vér megindul a lába közé, a józan ítélőképességének és a veszélyérzetének egyaránt búcsút inthet. Persze az, ami most megoldással szolgált, hosszú távon némi fejfájást jelent, hiszen Laurának valahogy be kell avatnia barátjánőjét a tervébe, amelyet nélküle, ám az ő kontójára szótt. Igaz, Judit kamaszkorukban kifejezetten kalandvágyó volt, annak ellenére is könnyen fiúzott, hogy teltkarcsú alkata okán nem sorolták a legnépszerűbb lányok közé. A bulikban hamar becsicscentett, és bár mindig betartotta a határt, az első csókja is bőven a Lauráé előtt csattant el. A szexualitás a kortársaikkal ellentétben sokkal inkább kíváncsisággal, mintsem félelemmel töltötte el, élvezte a testét, és megélte ébredező nőiességét. De ma már családanya, így nem biztos, hogy szívesen veszi, ha azt állítják, a férjén kívül más férfikkal is szimpatizál. Fordított helyzetben Laura például kifejezetten felháborodna.

- Mindenekelőtt végigfuttatom a képeket egy speciális internetes keresőrendszeren, amelynek segítségével kiderül, van-e olyan weboldal, amelyen ezek a felvételek felbukkantak - ismerteti a munkamenetet az oldaltáskájából előhalászott laptopját nyomogató Vinyó. - Ma már a nyomtatott magazinok gyakran illegális formában ugyan, de digitálisan is elérhetők. Emellett a szexpiac rendesen átalakult az utóbbi években. A nyomtatott újságoknak, sőt a DVD-nek is gyakorlatilag befellegzett, inkább az online fizetési rendszerekben rejlő üzleti lehetőségekre koncentrálnak a producerek. A fogyasztók bankkártyával, az interneten keresztül, előre meghatározott időintervallumokra fizethetnek elő a

szexuális tartalmat kínáló weboldalak használatára. Mindenki jól jár, hiszen a pornócsászároknak nem kell a nyomtatásba pénzt fektetniük, a vásárlóknak pedig amellet, hogy kényelmes a módszer, anonimitásig terjedő diszkréciót garantál.

- Mint ahogyan segédeszközök vásárlásáért sem kell már pironkodva bemenned a szexshopba - teszi hozzá Judit, miközben az egyik fotó nejlonsomagolásáról igyekszik lepucolni a ráfröccsent kávécsespeket.

Laura tartott attól, hogy barátnője szörnyülködni kezd, sőt talán a rosszullet is elfogja a kávémassza alól kirajzolódó felvételek láttán, és edzetlen gyomra lebuktatja: valójában amatőr. Judit azonban rezignált marad, mi több, érdeklődve tanulmányozza a fotókat, mintha az utóbbi tizenvalahány évét nem a gyerekei által összemaszatolt bútorok törölgetésével, hanem vérrel és agydarabkákkal tarkított gyilkossági helyszínek takarításával töltötte volna. Laura furcsállja Judit higgadtságát, a nők általában nehezen viselik a brutalitást, pláne, ha már édesanyák.

- Némiképp nehezítő tényező, hogy nagyon népszerűek az amatőr hatást keltő szexfelvételek. Ezeket direkt úgy forgatják vagy fotózzák, hogy megtévezzék a nézőket. Gyakran maga a férfi színész kezeli a kamerát, ezáltal a kész anyag olyan illúziót kelt, mintha privát célra készítették volna.

A nyomozónő magában megállapítja, soha nem készítene felvételeket intim együttléteiről, majd cáfolatként feldereng benne, kifejezetten izgatta, amikor a táblagépen keresztül figyelte a lába közt tevékenykedő Róbertet. Álszent dolog azt állítani, hogy a pornó kifejezetten férfiaknak való huncutság, éppen az intim közelség, a nézőpont az, amiben a nők is kedvüket lelhetik.

- Meglehetősen felkészült vagy a témából - szólal meg végre Laura, majd hogy a kétértelmű mosolyát félreérthetetlené tegye, hozzáfűzi: - Mint a férfiak általában.

- Ma-ma-magas a pornográfiaival kapcsolatos bűncselekmények száma - dadogja lesütött szemmel Vinyó. - Pedofília, erőszakosság, képmással való visszaélés és sorolhatnám napestig. Követem az erről szóló hazai és nemzetközi híreket.

Ha már perverzióknál tartanak, Laura zsigeri örömet lel a férfiak zavarba ejtésében. Ez a kedvtelése még a rendőrségi szolgálatából maradt, eredetileg a magukat alfahímeknek hitt seggfejek ellen használta önvédelmi mechanizmusként. Amikor ugratni próbálták, olyat szúrt vissza, amit aztán hónapokkal később is felemlgettek. A pasasok nem mernek ujjat húzni a felvágott nyelvű nőkkel. A háta mögött természetesen gúnyolták, baszatlannak titulálták, sőt egy időben szárnyra kapott a pletyka, miszerint lesbikus. Laurát azonban a rosszmájú csúfolódásokban kárpótolta, hogy szemtől szemben a legkezelhetetlenebb zsaruk is pitiztek neki, tökszorongatva pedig hatékony női vezető válhatott belőle. Ha a sikeresen zárt nyomozások euforikus örömén felül hiányzik valami Laurának a rendőrségből, az a velős csipkelődés. Bár a nagyvadakhoz szokva Vinyó meglehetősen könnyű préda, unaloműzésnek megteszi, sőt a nyomozónő egészen jól elsomolyog a férfin, míg Judit, a témába vágva megjegyzi:

- Valahol azt olvastam, hogy Magyarországon az érettebb nő és fiatalabb fiú párosa a legkeresettebb pornográf tartalom.

A nyomozónő lelki szeme előtt felvillan a nála évekkal fiatalabb Lengyel Dávid élvezettől kéjes arca, emiatt félre nyeli a kávéját, és köhögni kezd. Hirtelen úgy érzi, túlságosan is sokat beszéltek a szexuális fétisekről, ezért gyorsan összegzi a Vinyó által elmondottakból kiszűrt információkat.

- Tehát, amennyiben ezek a képek megrendelésre, profi stáb által készültek, mi megtaláljuk a forrást.

- Egy nemzetközi keresőt használunk, amelyet a kiskorúak védelmére, illetve az illegális pornográf anyagok kiszűrésének céljából fejlesztettek a hatóságoknak. Tehát igen, az erotikus tartalmakra specifikálták - bólint Vinyó.

- Remek! - csapja össze a tenyerét Laura. - Ez mennyi idő? Néhány nap?

- Néhány nap? - pukkan ki Juditból a gurgulázó kacaj, a férfi is vele tart. - Ez már nem a nyolcvanas évek, anyukám!

Egy nő felépített tekintélyét csak egy másik nő döntheti romba. Eddig nem adatott olyan helyzet, ahol Judittal közösen kellett képviselniük a magánnyomozó irodát, ezért Laura feleslegesnek tartott lefektetni játékszabályokat. Például azt, hogy még ártatlannak tűnő viccelődéssel se hozza méltatlan helyzetbe mások előtt. Amit azonban konfliktuskerülésként nem tisztázott, nem is kérheti számon, jobb híján csak szájhúzogotva méltatlankodik.

- Néhány perc alatt készen van - válaszol Juditéval vetekedő derűvel a férfi. - Befotózzom a telefonommal, áttöltöm a gépre, és indulhat is a keresés.

Vinyónak láthatóan tetszik, hogy egy nő végre nem rajta, hanem vele nevet, Laura pedig megvonja a vállát. Ha a férfi ettől feloldódik, és hatékonyabban dolgozik, akkor bátran szórakozzanak rajta! A nyomozónő nem technikai kütyük rabságában kívánta eltölteni az életét, nem vásárolt magának érintőképernyős mobilt, még csak internetezési lehetőség sincs a telefonján, elektronikus postafiókot is csupán azért nyitott, mert a munkája gördülékenységéhez elengedhetetlenné vált. Sok modern felfogás szerint ő már nem is létezik, hiszen például nincs egyetlen közösségi portálra sem regisztrálva. És ahogy ez utóbbi gondolat megfordult a fejében, kikívánczolt a kérdés:

- Lehet, hogy megint nevetség tárgyává válok, de közösségi oldalak adatbázisaiban nem tudod átfuttatni a képeket? A LoveClub-ügynél is számtalan hasonlóan brutális képet láttuk.

A LoveClubra keresztelt közösségi portálon a legkülönbözőbb perverzciók keresztezik egymást. A többség leginkább szexpartnereket keres bizarr, sőt inkább morbid vágyai kielégítéséhez, de bőven akadnak olyanok, akik az öngyilkosság gondolatában, illetve annak végrehajtásában adnak egymásnak lelkiert. Laura is az öngyilkos részlegen keresztül került kapcsolatba az amerikai tulajdonban álló oldallal, ami egyébként az eset óta is zavartalanul működik. Vajon még mennyi szörnyűségnek kell történnie ahhoz, hogy lehúzássák velük virtuális a rolót?

- Ez az internetes kereső egy minimális körben a közösségi oldalakat is átvizsgálja - bólint Vinyó.

- De ha nem zárnád ki az életedből a fejlődő világot, tudnád, hogy minden közösségi oldalnak van felhasználási szabályzata, amit kötelező betartani, különben kipenderítik az embert. Ha például valaki feltesz egy meztelen fotót, előbb-utóbb letörlik, majd ha nem hagy fel a tiltott tevékenységgel, kizárják - magyaráz Judit, és a Vinyó elé stószoltak tetejére helyezi az utolsó, kávéból megtisztított képet.

Laurának komoly erőfeszítésre van szüksége ahhoz, hogy ne visszakézből és cifrán reagáljon barátnője szekírozó megjegyzésére. Ő persze tisztában van azzal, hogy Judit szavai mögött nincs rosszindulat, de aki nem ismeri a viszonyukat, könnyen azt feltételezhetné, konkurálnak egymással.

- Célszerű volna egyetlen kiválasztott, a sorozatra legjellemzőbb képpel kezdenünk a keresést, hiszen, ha arra van találat, nem is kell a többivel bajlódunk - magyarázza Vinyó, és kiteríti a képeket. - Melyik legyen az?

Laura a számára legfelkavaróbbnak vélt képre bök.

A férfi beállít, kattint, összeköt, nyomkod és a fene se tudja, még mi mindent csinál, minek következtében a fotó kevesebb mint egy percen belül megjelenik a laptopja monitorján. A digitalizált felvétel sokszoros nagyítású, ezáltal lényegesen részletgazdagabb, és megrázóbb a polaroidnál. A fekete-fehér horrorportrén szereplő, porcelánszerűen hófehérre mázolt bőrű, és sötétre festett ajkú nő koponyáját kötéllel szorosan körbetekerték. A zsinór a nő arcvonásait eltorzítva hat különböző helyen, az orrát például lelapítva, és az elkenődött rúzsos száját szétfeszítve mélyen a bőrbe váj. A látvány a fájdalomtól és rettegéstől könnyes tekintettel kiegészítve különösen mellbevágó, Laura kissé kárörvendően arra számít, hogy Judit minimum felhördül, de csalódnia kell. Barátnőjének meg sem kottyán a látvány.

- Ez nem nyert! - csóválja fejét Vinyó, miután a keresés egy pityegés kíséretében lefutott.

- Megnézhetnének a többi képet? - Laura ezt inkább kéri, mintsem kérdezi. - Ha csak az egyikre ad találatot, már előrébb juthatunk.

A férfi ellenkezés nélkül, sorban feltölti a fotókat. Minden olyan automatikusan és természetesen történik, hogy a modern kütyüket általában elutasító Laura kezdi magát kényelmetlenül érezni a bőrében. A számítástechnika talán elért arra a szintre, amikor már nem plusz idegeskedést, hanem valóban segítséget jelent.

- Egyik fotó sincs fent az interneten - Vinyó hangja vészjóslón cseng.

- Ez nem jó hír - konstatálja Judit.

Minden nézőpont kérdése, ugyebár, nyomozói fejjel ez a fejlemény is hasznos, hiszen az első lépéssel rögtön előrébb jutottak. Érző emberként azonban valóban aggasztó, hogy a képeken szereplő nőket - beleegyezésük nélkül - kínozhatták. Laura a két nézőpont határán egyensúlyozva úgy dönt, véleményezés helyett a következő lépésre fókuszál.

- Vannak a fotóknak homályosabb részei. Azokat kiélesíthetjük valahogy?

- Ha sikerül is, sokáig elhúzódhat - szór mogyorót a szájába Vinyó, és hogy nagyjából megsaccolhassa a szükséges időintervallumot, kattintgatni kezd a fotók között: - Legkorábban holnap reggelre lenne meg, és akkor...

- Remek! - fojtja kifogásait a férfibá Laura. - Kérlek, ha készen vagy velük, küldd át a fotókat az e-mail címemre! A lehető legnagyobb felbontásban.

- Hagyd csak! - Judit megszorítja Vinyó vállát, a férfi összerezzen a gesztustól. - Küldd át nekem, majd én felmentem a szerverünkre.

Laura magasba emeli mindkét kezét.

- Rendben, nekem mindegy ki küldi, de otthon szeretném áttanulmányozni őket.

- Nincs is otthon számítógéped - ráncolja homlokát Judit.

- Van egy táblagépem.

A nyomozónő igyekezett mindennemű érzelmet kizárni a hangjából, nagyon remélte, hogy barátnője megelégszik válaszával, és nem keverednek jópofának vélt kérdezz-felelek játékokba. Tévedett, hiszen Judit megragadja a poénkodás lehetőségét.

- És mire használod? Légycsapónak? - kacagja.

Eddig leginkább porfogónak használtam, de a múlt héten azon keresztül figyeltem, ahogy Róbert nyalogat - válaszolná szíve szerint Laura, ám ehelyett inkább hallgat. Vinyó továbbra is jól szórakozik a civakodásukon, sőt a kis közzjáték hatására, mintha el is felejtene, hogy nincs ínyére az éjszakába nyúló fotómachinálás, a monitorára meredve közli:

- Arra gondoltam, ameddig az egyik program élesíti a felvételeket, én egy speciális képszerkesztővel megkísérelném a kötözött arcú fotókon rekonstruálni a nők vonásait.

Laura meg sem próbálja palástolni értetlenségét, ezért a férfi magától magyarázni kezdi:

- Vannak olyan grafikai programok, amelyekkel különböző adatok alapján modellezni lehet az emberi testet. Hasonló eljárást alkalmaztak a közelmúltban, miután archeológusok rábukkantak III. Richárd csontvázára. Virtuálisan húst, izmokat és bőrt építettek a koponyacsont makettjére, a végeredmény pedig kísértetiesen hasonlított a királyról készült festményportrékhoz. Az eljárást visszafelé is alkalmazhatom, de azt gondolom, a módszer számotokra valójában érdektelen.

- Engem mondjuk, érdekelne - szól közbe Judit.

- Engem viszont tényleg hidegen hagy - sóhajtja Laura. - De ha jól értem, miután rekonstruálsz az arcot, az lefuttathatóvá válik a rendőrségi adatbázisokban.

A férfi bólint, Judit pedig nem állja meg megjegyzés nélkül:

- Ez rengeteg munka!

Vinyó büszke ábrázata láttán Laura arra a következtetésre jut, talán fel sem kell fednie a barátnője előtt az ellene elkövetett merényletet. Egyrészt a tréfálkozásaival kiérdemelt magának egy-két kínos pillanatot, másrészt a gyermeteg lelkű Vinyó annak ellenére is flörtölésnek érezheti Judit figyelmességét, hogy az valójában anyai ösztönből fakadó gondoskodás. A nő legalábbis hasonlóan beszél a gyermekeivel, akiket kedvesen és ösztönözően dicsér.

- Várj egy pillanatig! - mordul fel Judit, amikor az egyik olyan fotó villan fel a képernyőn, amelynek szereplőjét zsinórral tekerték körbe. - Mit tudunk erről a nőről?

Létezik, hogy Judit mostanáig fel sem fogta, milyen képeket bámul? Ez megmagyarázná a szenvtelenségét.

- Semmit. Tudod, éppen most próbálunk a nyomára bukkanni - feleli Laura. Judit a monitorhoz hajol.

- A képeket pucolva nem vettem észre, de most, ebben a méretben szinte kiszúrja a szememet... - duruzsolja izgatottan. - Ti is látjátok?

A nyomozónő már-már lyukat néz a monitorba, mégsem látja, mire akarja felhívni Judit a figyelmet. Éppen rákérdezne, amikor barátnője belefog:

- A nagymamám nagyjából hetvenéves korában sötét hállyal küszködött. Ez a betegség a pupilla elé képződő, szürkés réteggént olyan hatást kelt, mintha az ember vízuhaton keresztül nézné a világot. Ha nem is a klasszikus formában, de gyakorlatilag elveszíti a látását. Kiszürkült pupillájával mama elég félelmetesen nézett ki, a környék összes kölyke rettegett tőle, és boszorkánynak csúfolták.

- Sajnáljuk szegényt - bólint a nyomozónő. - De elárulod végre, mit látsz?
- Nem vagyok benne biztos, mert azt hittem, a szürke hályog tipikusan időskori megbetegedés - Judit ingatja, Laura pedig előre ejti a fejét. - De szerintem ez a nő ebben a betegségben szenved.

Laura újra a monitorra emeli a tekintetét. Bár a kép homályos, és az említett fehéres folt talán nem több a szemlencse visszatükröződésénél, a zsigereiben érzi, ahogy az ügy egyre baljóslatúbbá válik.

21

ANNA

Richárd mint egy fenevad, veti rám magát. Nem ellenkezem, amikor forró csókunk közepette lerángatja rólam a pulóveremet, majd a sajátjából is kibújik. Meztelen mellkasa az enyémhez simul, és a testéből sugárzó forróság oly kellemesen siklik végig a bőrömön, mintha selyemmel cirógnának. Keze a tarkómra kúszik, majd hajam tövébe markolva hátra vonja a fejem, hogy az ajka a nyakamra, a kulcscsontomra, majd onnan a mellekre vándorolhasson. Habzsol.

Elfektet a szatén ágyneműn, majd sietősen gombolja a nadrágomat, és ahogy emelem a csípőmet, egyetlen mozdulattal a térdem alá rántja a farmert. Hófehér fehéreneműmet megjelölte izgalmam, és ha nem látnám a Richárd arcára kiülő vágyat, talán elszégyellném magam emiatt. Ő azonban megcsókolja a nedves foltot, majd amikor felkuncogok, a textilen keresztül ugyanott gyengéden beleharap.

Remegek az élvezettől, majd amikor mutató- és középső ujjával óvatosan ütögetni kezd csiklótájékon, fojtottan felnyüszítek.

Úgy pattan ki a szemem, mint akit az ágyában ért a harmadik világháború első robbanása. A sokktól bénultan és verítékezve fekszem az ágyban. Percekre van szükségem, mire sikerül a képzeletet a valóságtól szétválasztanom, és megértem, miért nem fekszik mellettem Richárd. Majd azt kellett tisztáznom, miért hiányzik a helyéről Anton. Az éjjel már félálomban ért a hívása, miszerint elhúzódott a fejtetoválás, és mivel reggel egy újabb feladat vár rá, a szalonban alszik, délután érkezik haza.

Lehetetlenek, mégis valóságosak - ezekkel a szavakkal tudnám legpontosabban jellemezni az éjjel elfogyasztott rummenyiség szötte álmokképeimet. Nem túl gyakran, és akkor is mértékkal nézek a pohár fenekére, kaptatosan viszont garantáltak a zavarba ejtő, intenzív víziók. Nem rémálmok ezek, sokkal inkább rémesen felkavarók. A legutóbbi, a Lélektánc indulását ünneplő bulit követő, tépázott álmomban például elhunyt barátnőmmel, Majával egy egzotikus utazáson vettünk részt. Szegény mindig is szeretett volna eljutni a Seychelle-szigetekre; spórolt rá, megtakarításából azonban időre váratlan kiadásokra kényszerült. Nem saját magára költött, vagy a zűrös életű, börtönviselt anyjának volt égető szüksége pénzre, vagy valamelyik táncoslánya szorult meg, esetleg kölcsön adott, ezeket az összeget aztán persze soha nem látta viszont. Barátnőm életéből kimaradt ugyan a folyton halogatott nyaralás, álmomban beteljesítettem óhaját. Egyszerre volt gyönyörű és rettenetes. Miközben zaklatott ébredésem után a felszakadt emlékek mellkasomban kavarogtak, barátnőm nevetése annak ellenére is hosszan visszhangzott elmémbe, hogy valójában a sötét és nesztelen szobában feküdtem. A valóság keserves teherként zuhant rám, zokogtam. Akkor, a váratlan élmény hatására úgy éreztem, mintha Maja és köztem valóban létrejött volna valamiféle túlvilági kapcsolat. De később, kitisztult fejjel rájöttem, igazából a barátnőm halála miatt érzett büntudatom szórakozik velem, amely minden bizonnyal sírig kísér majd. Mardos az önvád, hogy ha csak egy kicsit is jobban figyelek rá azokban az időkben, talán megelőzhettem volna a tragédiát.

Volna.

Hogy is mondta Margó az este? A volna a világ egyik legnyakasabb élősködője. Kecsegtet, valójában azonban nem ad lehetőséget a rossz döntések korrigálására. A volna a lelkiismeret-furdalás melegágya.

Lelkiismeret-furdalás.

Igen, a legborzasztóbb ezekben az intenzív víziókban, hogy alkoholtól ázott agyam csupa olyan képet szór rám, amelyek felpiszkálják a lelkiismeretemet. Ahogy történt most is, amikor a Richárddal kapcsolatos, erotikus álmomból riadtam. A mellkasomat feszítő füllelt vágy, a vaginámat

tapogató ujjam, és a testem egyéb, félreérthetetlen reakciói már önmagukban is arcpirítók, az agyam azonban tovább cifrázta kis meglepetését. Erotikus álmom ugyanis nem nyers testiségből állt – közben úgy éreztem, Richárd a másik felem. Hogy tökéletesen kiegészítjük egymást. Álmom erejéig szerelmes voltam belé, legszívesebben örökké a karjában maradtam volna, mert iránta éreztem azt, amit valójában Anton jelent nekem...

A rendelkezésre álló helyet kihasználva az ágy közepére gördülök, és mint egy kinyuvasztott béka, kezemet és lábamat szétvetve a plafont keresztező, derengő hajnali napfénycsíkot bámulom. A lábam köze még mindig lüktet, legszívesebben folytatnám az álmomban kezdett önkielégítést, de utána csak még kellemetlenebbül érzem magam.

- Micsoda problémák... – gúnyolódom magamon.

Problémáim sokakéihoz képest valóban nőánsznyiak, jelen esetben mégis megoldhatatlanul terebélyesednek elém. Miért engedi az agyam, hogy Richárd ennyire zavarba ejtő formában szökjön az álmaim közé? A vízióban nyilván közrejátszott az önmagából kifordult Carlos iránt tanúsított megértő, mégis határozott viselkedése, illetve gáláns, a Lélektánc szponzorálásáról szóló ajánlata, amely imponáló ugyan, könnyebbség helyett csak nehezít a helyzetemen. Miután elfogadtam, hogy a kurzusnak vége, azzal vigasztalódtam – jobban mondva igazoltam magam a többiek előtt –, hogy a feltételek nem adták a folytatáshoz. Erre jött Richárd, és a lehetőségeivel felvillantott egy reménysugarat. Kedvem szottyant azonnal kezet nyújtani, illetve azt mondani neki, ha a pénz nála nem számít, bérelje ki nekünk a belváros valamelyik frekventált aerobiktermét egy évre. Eközben azonban ott zakatolt bennem az ellenérv, miszerint Anton, a fiú, akit szívből szeretek, arra ösztökél, hagyjam a Lélektáncot, és jelöljek ki új célokat.

Egyszerre ültettem el két magot magamban, vajon melyik hajt ki előbb, és melyikről szüretelhetünk gyümölcsöt? Ki a rossz, és ki a jó? Richárd, a helytelenre csábító? Vagy Anton mutat az életutamhoz képest ellenkező irányba? A vágyat kövessem, vagy a józan ész után menjek? A helyes döntést nem, azt azonban tudom, bárhogy határozzak, egyvalamit nem kerülhetek el: a volna ebben a lehetetlen helyzetben előbb-utóbb rám talál.

Nem! Egyszerűen nem fogadhatom el Richárd támogatását! Belegondolni is szörnyű, meddig fajulhatnak a dolgok, mit lépne például a féltékenységtől fűtött Anton, amikor megtudná, egy jóképű férfi pénzeli a Lélektáncot... És ez csak egyetlen érv a sok közül. Jobb nem feszítenem a húrt, ha elkerülöm Richárdot, nem lehet baj. Ma vége a Lélektáncnak, ez a dolgok rendje.

Összerezzenek, amikor gondolataim viharába beleberreg a bejárat ajtó fölé szerelt csengő. Kikászálódok az ágyból, és a bejárat ajtó felé lépkedve azon morfondírozom, ki lehet a kedd délelőtti látogató. Tartok attól, a szomszédasszony dohog majd valamiért, én pedig a rumtól még mindig nehéz fejjel nem leszek vele túlságosan nyájas. Az előszobatükör mellett elhaladva fél szemmel megállapítom, hajam leginkább egy szénaboglyára hasonlít, az ujjaimmal megpróbálom valamelyest rendezni a tincseket.

Újra csengetnek, ezúttal hosszabban.

- Megyek már! – kiáltom, majd a másnaposságtól nyöszörögve hozzáteszem: - Vén banya.

Legnagyobb meglepetésemre a nyitott ajtóban nem az szomszédal, hanem Luluval találom szemközt magam. Hogy a kintről beáramló fagyos fuvallat, vagy a vörösre sírt szemű apám rajtaütésszerű reggeli látogatása miatt-e, nem tudom, de azonnal felébredek.

- Vége? – kérdezem elképedve, mindennemű köszönést mellőzve.

- Honnan tudod? – néz rám könnyeit törölgetve.

Lulu legutoljára egy Pedróval folytatott vitája után állított be hasonló váratlansággal. A viszályt kiváltó indok persze csekélység volt, ám mindketten akkorára nagyították, mintha legalábbis a világ sorsa múltott volna rajta. Apám akkor egy éjszakára beköltözött hozzánk, majd másnap, a közbenjárásommal végül sikerült kibékülniük. Most is nagyon szívesen befogadnám, ha a kisszobánkban nem lakna már egy vendég.

- Tudod, hogy szeret, csak biztos rossz passzban van valamiért – kezdek bele az általános lelki fröccsbe.

- Ja, hogy Pedro? – kacag fel kényszeredetten Lulu, majd legyint: - Vele minden rendben. Aktívabbak vagyunk, mint a megismerkedésünkkor. Ha érted...

- Értem! – vágok közbe, mert nem szívesen hallgatnék részleteket az apám

nemi életéből. – Akkor mi a frász történt? Kedd délelőtt van, te pedig ahelyett, hogy A pillangó és a herceg próbáját tartanád a többieknek, a latyakban idebotorkálsz, hogy az ajtóban pityeregj?

Mielőtt válaszolna, Lulu a lábtörlőt átlépve benyomul a lakásba, és hólétől tocsogó foltokat hagy a járólapon.

– Kerülj beljebb! – forgatom a szemem, majd miután bezárom az ajtót, követem apámat a konyhába. – Éppen szerettem volna meghívni egy kávéra.

Lulu a kétszemélyes, felhajtható asztalka mellé telepedik, én pedig üzembe helyezem a kávéfőzőt. Úgy érzem, ha nem iszom néhány percen belül egy erős feketét, komoly kontrollproblémáim adódnak. A gyomrom már így is több mordulással jelezte, ha esetleg rendszeresíteni szándékoznám a kicsapongásokat, nem leszünk jóban.

– Pocsékul nézel ki – szipog Lulu, miközben zsebkendőjével a szeme sarkából itatja a könnyeit.

– Úgy is érzem magam – válaszolom a masinából csorgó, friss kávé átható illatát beszippantva, majd hozzáteszem: – De nyugodj meg, nem sokkal maradsz le mögöttem. Szóval mesélj, mi történt, apukám!

– Vége – közli csendesen, az asztalon álló cukortartót piszkálva.

Igen, erre már az első pillanatban ráhibáztam. Haladhatnánk egy kicsit gyorsabb tempóban, mert a másnaposság nincs jó hatással a türelmemre. A megélt álomtól bennem felgyülemlett feszültségről pedig inkább ne is beszéljünk...

– Mégis minek van vége? – a hűtőhöz lépek, és kiveszem a tejet.

– A társulatnak – válaszolja olyan hanglejtéssel, mintha mi sem volna természetesebb.

Komolyan azt szeretné, ha olvasnák a gondolataiban? A gőztől bepárasodott kancsóval és két bögrével az asztalhoz fordulok.

– Barkochbázzunk tovább, vagy elmeséled magadtól a történeteket?

Megcsóválja a fejét, hitetlenkedése azonban nem nekem, hanem a látogatása okának szól. Látom rajta, hogy pillanatok belül ismét elfogja a zokogás, ezért az asztal fölött átnyúlva megszorítom a karját.

– Nyugodj meg, mindent megoldunk!

Legalábbis remélem.

Plafonra fordított arccal, gyors pislogással igyekszik visszaszorítani a könnyeit, majd el-elcsukló hangon belekezd:

– A drágalátos Dániel fiú, akiből én neveltem valamirevaló táncost, ma reggel telefonon bejelentette, hogy sajnálja, de neki kifizetődőbb ajánlata akadt, mint A pillangó és a herceg – hadarja levegővétel nélkül. Amikor megkérdezném, hogy ez miért akadály, hiszen egy táncosnak általában több munkája van egyszerre, megadja a választ: – Mégpedig az, hogy egy óceánjáró hajón rázza fél éven keresztül a flancos kis seggét.

Nos, ez valóban akadály, méghozzá áthidalhatatlan, tekintve, hogy a flancos seggű Dániel alakítaná a férfi címszereplőt. Magyarán az egyik kiemelt táncos elhagyta a mi kis tutajunkat, hogy egy óceánjárón folytassa tovább. Bár őszintén, ezen egyáltalán nem lepődöm meg. Bár Dani tényleg sokat köszönhet Lulunak, valójában mindig is kihasználta. A kimondottan gyönyörű meleg fiú bárkit az ujjai köré csavar, pláne, ha az illető már korosabb és szintén homoszexuális. Még testi vonzalom sem feltétlen szükségeltetik, hogy a kémia működésbe lépjen. Egyrészt a szépségnek utánozhatatlan ereje van, másrészt azt hiszem, Lulu az utódját láthatta a srácban. Most ezért is fájhat neki ennyire a hálátlanság, amit egyébként az apámon kívül mindenki előre borítékolt.

– Szóval nincs Pinkertonunk – állapítom meg, és kortyolok a gőzölgő feketéből.

– Ha ez ennyire egyszerű volna! – nyöszörgi, és annyi cukrot önt a kávéjába, amennyi egy túlédésített csokoládétortába sem kerül. – Dániel ugyanis arra kapott lehetőséget, hogy társulatot alapítson az óceánjáróra.

Az információ hallatán csaknem kiköpöm a kávémat.

– Az egész társulat lelépett? – köhögöm a félrenyelt korttyal küszködve.

Lulu bölint, majd miután évezettel iszik az édes lötytyéből, hozzáteszi:

– Remélem, léket kapnak.

– Ilyet azért ne kívánj, mert visszaüt – dorgálom meg az apámat.

– Nem tudom, hogy érted-e kicsikém, de revánsot kell vennem, amiért elárultak. Szóval bátran elsüllyedhetnek – zsörtölődik.

Nézem, ahogy komótosan előtúrja kabátzsebéből a szemüvegtokját, majd felveszi borzalmas, okkersárga színű, vastag keretes okulárját. Gyerekkorom óta

hordja ezt a szemüveget. Folyton könyörögtem neki, hogy cserélje le egy kevésbé ízléstelenre, de mindhiába. Valamiért ragaszkodik ehhez a rettenetes darabhoz.

- Biztosan kötöttél a társulattagokkal szerződést, ami kötelezi őket - vonom meg a vállam, ő pedig elvörösödik, ebből arra következtetek, hogy...

- Nem. Kötöttél. Szerződést.

- Elkezdtem írni - lesüti a szemét, mint egy kisgyerek. - De olyan bonyolult volt, hogy mindig halogattam.

Érzem, hogy előnt a méreg. Amióta Lulu kitalálta, hogy producernek áll, folyton azzal rágtam a fülét, hogy nem lehet elég óvatos, úgyhogy minél előbb kössön megállapodást a szereplőkkel. Üzletben ritkán van barátság, ezért könnyen lehet, hogy miközben ő vakon hisz valakiben, az illető hoppon hagyja. És tessék, nem egyvalaki, hanem egy csapatnyi ember verte át a palánkon.

- Összegezném! - akaratomon kívül olyan erővel teszem az asztalra a bögrét, hogy csaknem elreped. - Társulatunk nincsen, szombattól azonban lekötött előadásaink vannak.

Lulu bólint.

- Közel kétmillió forintnyi szponzorációs összeget vettem fel a produkcóra, ennek a nagy részét elvitte a díszlet, a próbaterem és a kosztümök. Fogalmam sincs, miből fogom visszafizetni, ha elmaradnak az előadások - elcsuklik a hangja, és kezd hisztérikussá válni. - Elveszíték mindent, ráadásul egy olyan ember miatt, akit én neveltem ki a táncostársadalom számára. Azt kamatoztatja, amit tőlem tanult.

Nézem a negyvenes éveik közepén járó apám kétségbeesett arcát, és elszorul a szívem. Olyan intenzív, még számomra sem teljesen befogadható szenvedélyt táplál a táncművészet iránt, amely az elvakult szerelemnél is túlcsordulóbb. És bár táncosként soha nem sikerült áttörést elérnie, lelkesedése nem csappant, foggal-körömmel kitartott a céljai mellett. Végül a húszas éveik elején, nagyjából a születésem idején látta be, hogy koreográfusként eredményesebb lehet, mint táncosként. Kezdetben szalagavatókon dolgozott, aztán ahogy elindultak a kereskedelmi tévécsatornák adásai, egyre több műsorhoz kérték fel, közben a plázakorszak kezdetével divatbemutatókat is dirigált. Álma az évek múlásával átalakult: ha már belőle nem válhatott ünnepezt sztár, fiataloknak segített kiemelkedni a tömegeből. Például a flancos seggű Dánielnek, aki cserbenhagyta. Vagyis aki inkább kettőnket hagyott cserben, hiszen a pokolba is, éppen most készültem a színházi jövőmre koncentrálni.

Meg kell oldanom a dolgot!

De hogyan tehetném?

Az asztalon pihenő szórólapokra sandítok, amelyeken tavaly a Lélektánc indulását hirdettük, és hirtelen kristálytisztán bevillan a megoldás.

- Azt mondd, hogy előre ki van fizetve a próbaterem? - kérdezem Lulut, mire ő csüggedtségtől elhúzott szájjal bólint, én pedig hangosan felkacagok.

22

LAURA

- Egy kicsit azért lehetnél óvatosabb! - nyögi Judit, amikor Laura egy újabb kátyúba hajt. - Negyedszerre nyársalom fel az ujjamat!

- Bocsánat! Utálok késni! - zsörtölődik a nyomozónő, majd tréfálkozva hozzáteszi: - Főleg iskolából.

Judit ikerfiainak farsangi báljába igyekeznek, ugyanis fél órán belül kezdődik a jelmezverseny. Persze nem elég a kezdésre beesniük, a srácokra még rá kell aggatniuk a kosztümöket. Bár az iroda és az iskola közötti út nem hosszú, a délutáni csúcsban meglehetősen forgalmas. További aggodalomra ad okot, hogy a nyomozónő Vinyó motiválása érdekében ragaszkodott ahhoz, hogy Judit mindvégig a tárgyalóban tartózkodjék, ennek következtében a Superman-jelmez befejezetlenül hevert az íróasztalán. Barátnője most az idővel versenyt futva, az anyósülésen öltögetve igyekszik behozni a többórányi lemaradást, és Laura vad vezetési stílusa következtében, illetve gyűszű hiányában hamarosan tűpárnává változtathatja a mutatóujját.

- Ha utálsz késni, miért késeled mindig és mindenhol? - Judit piszkálódó kérdésére Laura mély levegőt vesz, tagadni akar, aztán mégis csendben marad.

Az utóbbi időben kicsit valóban elkényelmesedett. Bár ez nem meglepő,

tekintve, hogy a rendőrségnél hosszú éveken keresztül éjt nappallá téve dolgozott. Kezdetben azért hajtott, hogy férfi kollégáival egyenértékűnek tekintsek, a csúcsra érve pedig a nyakába szakadt feladatokkal lett rengeteg elfoglaltsága. Míg a kötetlen időbeosztás máshol fizetett lébecolást jelent, a nyomozókkal kidolgoztatják a belüket. Laura nem ritkán másfél napokat is terepen töltött, így mostanra jobb kávét főz, mint ebédet. Amióta nem kellett huszonnégy órában tetterre készen állnia, alaposan lelassult az élete. Kezdetben élvezte: lubickolt a hétköznapiságban, végre kipihenhette magát, majd olyannyira lazára vette a figurát, hogy megesett, ha otthon is elvégezhetette a dolgát, Judithoz képest késve vagy egyáltalán nem érkezett meg az irodába. Jelen esetben pedig nem a kényelmesség, hanem egy kibontakozó ügy ült az ideje nyakába. Egy grandiózus árnyékot vető ügy, amelyhez foghatóval még gyilkossági nyomozói pályafutása során sem találkozott, és amelynek felderítéséhez éppen a leszerelése okán nem áll rendelkezésére infrastruktúra. A Vinyótól kapható minimális segítséget ezért is kell maradéktalanul kiaknáznia. Kerüljön, amibe...

Kétségkívül hitvány lépés volt Juditot a tudta nélkül az ügybe rángatnia, de ahogyan azt a tapasztalt zsaruktól tanulta, gyakran erkölcsstelen vagy törvénytelen lépésekkel érhetünk az igazság nyomába. A jó cél feloldoz galádságunk terhei alól. Laurát inkább azért piszkálja a büntudat, mert a döntésének barátnője valamelyik kisfia láthatja kárát. Ha még a rendőrség berkein belül dolgozna, most biztosan újra szabályt szegne, és bekapcsolná a megkülönböztető jelzést, hogy a szirénaszóra úgy nyíljon ketté a dugóban araszoló kocsisor, mint Mózes lába előtt a Vörös-tenger.

- Nyugtass meg, hogy elkészül a jelmez!
- Már csak néhány öltés.
- Hála az égnek! - sóhajt megkönnyebbülten Laura.

Például a hasonlóan tervezhetetlen, befolyásolhatatlan helyzetek miatt kell mániákusnak lenniük azoknak, akik nyomozói pályára adják a fejüket. Az igazságszolgáltatás zálogosítja a magánéletet, legalábbis Laura nem találkozott még olyan korabeli zsaruvallal, aki egyszerre volt eredményes és boldog. Jóllehet elvétve akadnak biztató példák az előző generációkból, a tíz-húsz évvel ezelőtti fiatal asszonyok lényegesen türelmesebbek, elnézőbbek és higgadtabbak voltak korunk nőinél. És itt a titok! A férfi zsaruk kiegyensúlyozott magánéletének egyetlen kulcsa, ha olyan feleséget fognak, aki zokszó nélkül vállalja a klasszikus női szerepet. De mi a helyzet a rendőrnőkkel? Melyik épkézláb férfi viselné el, hogy az asszonya vacsorakészítés helyett inkább rosszfiúkra vadászik? Ráadásul Laurát kinevezték osztályvezetővé. Az erősebbik nem képviselői vagy irtóznak a sikeres nőktől, vagy igazi seggfej módjára mindent megtesznek, hogy bebizonyítsák, ők uralkodnak egy kapcsolatban. Többszörösen hátrányos helyzetében Laurának meglehetősen csekély esélye maradt arra, hogy normális férfit pecázzon magának, pedig a harmincas éveit elejére már annyira vágyott családra, hogy még az idióta exvőlegényének, a szintén nyomozó Kovácsnak is szült volna gyermeket. Aztán azon is elmorfondírozott, hogy megkísérli örökbe fogadni a legutolsó, említésre méltó ügye kapcsán megismert, szülők nélkül maradt gyermeket. Lengyel Dávid tanácsára végül elvetette az ötletet, és cserébe beadta a felmondását. Utóbbi volt az egyetlen módja annak, hogy kiváltsa elzálogosított életét, és sanszot adhasson a boldogságnak. Aztán eltelt másfél év, férfifronton mégsem következett be csodálatos változás.

Kezdte azt feltételezni, teljesen feleslegesen hajította el magától a jelvényét, hiszen talán magányt kódoltak a sorsába.

De talán most...

Talán Róbert lehet az, akire hosszú-hosszú ideje várt.

Talán...

Talán lehet a majdani férje.

Talán...

Rövidesen talán Laurának is a barátnőjéhez hasonló, idilli élete lehet.

Judit családjára gondolva a nyomozónőt rendre elfogja valamiféle ártalmatlan irigység, vagyis inkább vágyakozás. Ő is szeretne jelmezbálokra készülni, büszkén nézni a téren játszó gyermekeit, esténként vacsorát tálalni, és szerelmes csókot nyomni a férje halántékára. Mert a kemény külső mindig törékeny belsőt véd.

Laura szeretetre és biztonságra vágyik.

- Dénes már biztosan megérkezett - jegyzi meg ábrándos mosollyal.
- Kétlem - feleli Judit, majd amikor érzi, közönyös kijelentése némi

magyarázatra szorul, hozzáfűzi: - Ha csak a tanár nénik és az anyukák nem bújnak, vagy inkább vetkőznek szexinővérke-hacukába, a farsangi beöltözés nem olyan program, ami az apáknak izgalmas lehet. Reggel húzta a száját, mire azt feleltem, döntsön legjobb belátása szerint.

Barátságuk szorosabb annál, hogy óvatoskodniuk kelljen egymással, a nyomozónő nem is kerülgeti a forró kását.

- Vitatkozottatok?

- Húsz év együttélés után az emberek már nem vitatkoznak egymással - ereszt el egy kényszeredett, halvány mosolyt Judit, majd közli a jó hírt. - Superman megmentheti a világot, elkészült a jelmez!

A nyomozónő eltűnődik. Judit rendszerint beszámol a családi hétvégéről, Laura szinte az összes nagynéni sérvéről és unokatestvér előléptetéséről tudott, barátnője fiainak mókás szövegeiből pedig nagyjából annyira naprakész, mintha velük élne. Mindeközben Dénes rendszerint háttérbe szorult. Ha Laura rákérdezett, mi a helyzet a férjével, Judit készségesen válaszolt, és az érzelmeiktől túlcorduló beszámolóktól tartózkodott ugyan, érezhetően ragaszkodik a férjéhez. Lehet, hogy a szerelmes ömlengés, csakúgy mint az akaratérvényesítő viták, a házasság időtartamával egyenes arányban kopik ki a párok életéből?

- Ha már őzinteségi kört játszunk, áruld el végre, mi a fene ez az egész ügy! - nyit új témát Judit. - Polaroidokon kínozott meztelen nők, rendőrségi szakértő. Istenem, olyan az egész, mintha egy krimisorozatba csöppentem volna.

Laura az iskola épülete elé érve, parkolóhelyet keresve lelassít. Rajtuk kívül gyaníthatóan az összes hozzátartozó már a helyszínre érkezett, az intézmény vonzáskörzetében egymás hegyén-hátán állnak az autók, ezért a nyomozónő a legszűkebb réseket is fontolóra véve gurul, majd a helyhiánytól egyre feszültebbé válva, félvállról válaszol:

- Egy nyomozás.

- Nem láttam róla megbízási szerződést - jegyzi meg Judit, majd kerek perec rákérdez.

- Honnan vannak ezek a képek?

- Ó, végre itt egy hely! - rikkantja Laura erőtlen próbálkozásként arra, hogy barátnője elérhesse a témát.

A pénzügyeket is beleérve, a Fényes Magánnyomozó Iroda ügyes-bajos dolgaival járó összes papírmunkát Judit intézi, minden a tudtával történik. Éppen ezért azokban az ügyletekben, amelyek mégis a háta mögött alakulnak, biztosan lapul valami rejtegetnivaló. A nyomozónő persze tisztában volt azzal, hogy Vinyó feltűnése, illetve a saját viselkedése előbb-utóbb magyarázatra szorul, mégis szerette volna a lehető legtovább titkolni barátnője előtt az új megbízójuk kilétét. De Judit nem most jött le a falvédőről, így Laura mismásolását kiszagolva, rögtön a legkényesebb pontra bök:

- A perverz fotók láttán valamiért azt sejtem, a legendás Lengyel Dávid keze van a dologban.

A nyomozónő, aki eddig úgy tett, mintha a parkolás maximálisan igénybe venné az összes figyelmét, tolatás közben lefullad az autóval.

- A fenébe! - morogja fülig vörösödve.

- Csak nem zavarba jöttél? - fordul felé vigyorogva Judit. - Nem tehetek róla, ha a történeteid alapján Lengyel Dávid neve összeforrt bennem a perverzióval. Az édes perverzióval.

Laura időközben újraindította a kocsit, de barátnője utolsó mondata hallatán a kellenél több gázt ad, és a mögöttük álló lámpaoszlopnak tolat.

- Befejeznéd? - csattan fel a nyomozónő.

Éppen a hasonló, arcpirító megjegyzések elkerülése érdekében akarta minél tovább elhallgatni Judit elől, hogy Lengyel Dávid ismét felbukkant az életében. Hibát követett el, amikor összegabalyodott a férfival, de eleget vezekelt már miatta, szóval nincs szüksége arra, hogy a barátnője úton-útfélen emlékeztesse, mennyire naiv idióta volt.

- Szóval éppen akkor tűnt fel a színen a régi lovag, amikor egy új is rád talált. Regénybe illő fordulat - kuncogja Judit az anyósülésről kikászálódva.

- Segítséget kért - ismeri be Laura az ajtókat zárva. - Hóvihar miatt Svájcban rekedt néhány napra, ezért megkért, hogy hozzak el a bátyjától egy csomagot. Csak otthon láttam, hogy milyen felvételeket tartalmaz az a bizonyos csomag.

- Szóval van testvére? Ő is annyira vonzó, mint Dávid? - csillan fel Judit szeme.

Laura igyekezett minél mélyebbre elásni magában a Lengyel Tamással megejtett találkozó emlékét. Ez nem is esett nehezére, hiszen a fotók elemzése, illetve a nyomozással kapcsolatos teendők listázása minden idejét és gondolatát lekötötte. Most azonban Judit kérdésére felelevenedik benne a férfi sármja, a lehengető stílusa és nem utolsósorban a kulcsos mutatója. Tamás az úriembert játszva minden porcikájával azért küzdött, hogy lenyűgözze, ezáltal bűvkörébe vonja a nyomozónőt. Laura jól ismerte ezt a férfitípust – amellyel, hogy Kovács személyében évekig szolgált egyet, sokat rács mögé küldött belőlük. Úgy fest, a Lengyel fivérek egyik markáns, a megszólalásig hasonló külsejűvel is kapcsolatban álló közös vonása az ellenállhatatlan vonzerő. A különbség, hogy míg az egyikük az odafigyeléssel, a másik éppen a kiismerhetetlenségével éri el a kívánt hatást. Mindezek tükrében Laura célszerűbbnek látta, ha a kellemetlen incidenst tovább jegelve, csapongó gondolatait egyetlen mondatba sűrítve intézi el a kérdést:

- Egy szanatóriumban kezelik.

Még véletlenül sem akarja elkotyogni, hogy Dávid és Tamás egypetéjű ikrek. Ahogy azt sem, hogy a kriminálpszichológus emlegetett perverziója miként kapcsolódik a bátyja szanatóriumi életéhez. Judit hajlamos rá, hogy jelnek értékelve a saját fiaira vetítse a Lengyel testvérek hasadtságát. Semmi szükség arra, hogy egy fatális egybeesést fenyegető tényként kezeljen. Eleget aggodalmaskodott a lánya betegsége miatt, itt az ideje, hogy egy kicsit megkönnyebbüljön, és ellazuljon. Laura fellélegzik, amikor Judit egy lemondó sóhaj kíséretében, tőle szokatlan módon elfogadja, hogy barátnője nem vevő a pletykálásra, és visszatér eredeti témájukhoz.

- Ha csak futárt játszottál a nagy és isteni Lengyel Dávid kedvéért, mi közünk van még az ügghöz?

Barátnője csupa olyan zavarba ejtő kérdéssel ostromolja, amelyekre még Laura is keresi az épkézláb válaszokat. Remélve, barátnője megkegyelmez, és legalább a farsangi bál idejére hagyja gondolkodni, a gyerekzsivajtól hangos aulába érve ismét megpróbál kibújni a kérdés alól.

- Merre van a srácok osztályterme?

Judit az emeletre vezető lépcső felé mutat, majd nagyon kedves hangsúllyal, verbálisan Laura nyakának ugrik.

- Miért nem ismered be, hogy olyan unalmas az életed, mint egy sekélyesben kavirnyászó halé, és boldog vagy, amiért végre kicsit mélyebb víz felé evickélhetsz?

Az elképesztő hasonlat hallatán a nyomozónő a lépcső kellős közepén megtorpan, majd mindkét kezét magasba emeli.

- Jó, megadom magam! Igazad van! Most már békén hagysz?

- Ne feledd, hogy ezer éve ismerlek, ráadásul van három gyerekem!

Messziről kiszagolom, ha valami rosszban sántikálsz – emeli figyelmeztetőn barátnője orra elé a mutatóujját egy ördögi vigyor kíséretében Judit. – Szóval Vinyó információkat lop ki nekünk, és nekem kell vele tartanom a kapcsolatot. Hány év börtönt is kaphatok ezért?

Ha már az őszinteségnél tartanak, Laura úgy látja jónak, ha az alkalmat megragadva pontosítja a barátnőjére váró feladatot.

- Valójában csak az elbájolása a feladatod.

- Mert ellenállhatatlan a csáberóm! – bújja önmagán gúnyolódva Judit.

- Pontosan.

- Jaj, Laura! Hogyan tetszenék neki? – kacarászik Judit, mintha biztos volna abban, hogy barátnője a bolondját próbálja járattatni vele.

- Ő mondta. Vagyis éreztette.

Ezúttal Judit az, aki megtorpan.

- Tehát tetszem a fickónak, és az a feladatom, hogy elbájoljam? Kiböknéd végre, hogy hova akarsz kilyukadni?

- Rettegett az információkiszivárogtatástól, és meg kellett győződnöm...

Farkasszemét néznek. Laura igyekszik kiolvasni barátnője pillantásából, milyen válasza számít. Sejtette, hogy ez lesz. Judit már nem az a minden örületségre kapható, habókos lány, aki középiskolás korokban a kalandvágyának élt. Érett, háromgyermekes családjára vált belőle, és nem tűri, ha könnyűvérű nőcskeként utalnak rá, vagy cicázniya vált számára érdektelen férfiakkal. Mert Vinyó nyilvánvalóan mindenféle tekintetben érdektelen Judit számára. Laura legszívesebben a falhoz állna, hogy beleverhesse a fejét, amiért ekkora örületség egyáltalán az eszébe jutott.

- Azt hazudtam neki, hogy nagy valószínűség szerint ő is tetszik neked, mert a hasonló típusú férfiakat kedveled - ismeri be, majd gyorsan hozzátesszi: - De nyugodj meg, elintézem. Bocsáss meg, hogy...

- Ne hülyéskedj! - rikkant fel Judit. - Ez jó bulinak ígérkezik! Most már értem, miért jön zavarba Vinyó a szexuális töltetű poénoktól.

Laura szemöldöke felszalad.

- Akkor nem haragszol?

- Dehogy haragszom, végre történik valami! Már kezdett hozzánőni a se... - jókedvében Judit csaknem az egyházi iskola kellős közepén, a körülöttük szaladgáló gyerekek füle hallatára vetemedett illetlen kijelentésre, ezért rácsap a szájára, majd mosolyogva befejezi a mondatot. - A sejhajom a székhez.

Laura a szeme sarkából látja, amint két, alacsony árnyék suhan feléjük.

- Anyu! Végre! Hol voltál?

Miló és Döme, a két ördögfióka. Nagy szerencse, hogy Judit jót mosolyogva azokon az ikres anyákon, aki jópofának tartják, ha a gyerekeik egyformán festenek, igyekeznek a srácok külsejét rügyező személyiségükhöz igazítani, egyébként megkülönböztethetetlenek volnának. Miló vagányabb, vakmerőbb fiú, Döme kifejezetten óvatos és megfontolt jellem. Míg előbbinek rövid haját vágattak, utóbbi feje búbján kócosan tekergőznek a tincsek.

- Készítettem Miló jelmezét - válaszol mindkét srác homlokára csókot nyomva Judit.

- Megint veled van a baj! - fordul Döme dühödt arckifejezéssel fivéréhez.

- A hülye csápjaid miatt van! Az tartott sokáig! - vág vissza Miló.

Döme teátrálisan karba fonja a kezét.

- Nem csáp, hanem fül! A denevéreknek nagyon éles a hallásuk. Még a műszereknél is tökéletesebb.

- Okos tojás - csapja tarkón testvérét Miló.

- Fogd be! - nyüszít Döme.

- Te fogd be!

A srácok az iskola alapzaját túlharsogva civakodnak, és bár Judit megpróbál közbeavatkozni, az anyai szigor ezúttal mit sem ér, az ikrek csak még hangosabban folytatják. Miló az eszközök között sem válogatva igyekezik testvére fölé kerekedni.

- Batman nem is szuperhős! Csak egy gazdag főszer, akinek van pénze műszaki cuccokra. Superman viszont igazi hős, szupererővel. És én leszek Superman!

Laura egyke ugyan, de az élete során bőven találkozott testvérpárokkal, közülük azonban kizárólag az ikreknél tapasztalt folytonos konkurálást. Hogy ne menjen messzire, a vasárnapi találkozón kiderült, még a pszichiátrián sínylődő Lengyel Tamás is rivalizál a sikeres kriminálpszichológus öccsével, pedig azt a meccset már régen játszották. Talán éppen a testi-lelki hasonlóság gerjeszti az egymás elnyomása iránti vágyat. Valamelyiküknek jobbnak, sikeresebbnek, eredményesebbnek kell lennie a másiknál, pláne, ha férfiakról van szó. A nyomozónő elképzelni sem tudja, mennyi frusztrációt jelenthet az azonos külső: mintha megegyező technikai feltételekkel rajtolna két versenyautó, és csak a sofőrökön múlna, melyikük ér előbb célba. Kinek lesz szebb felesége, jobb munkája, okosabb gyereke, hosszabb élete, vagy ez esetben nagyobb sikere a jelmezversenyen.

- Könnyű úgy bátornak lenni, hogy tudod, nem halhatsz meg. Azok az igazi hősök, akik az életüket kockáztatják a többi ember megmentése érdekében - hadarja idegesen Döme. - Mint Laura.

A nyomozónő kezét a szája elé kapva elmosolyodik. Döme a korához képest rendkívül bölcs fiú, ami egyszerre lenyűgöző és kifejezetten komikus tulajdonsága.

- Ha ennyire szereted, akkor mehetsz is velem öltözni! - jut végre szóhoz Judit.

Laurának elkerekedik a szeme.

- Hogy én...?

- Különböztetni nem készülünk el a kezdésig - von vállat Judit. - A Superman-jelmezt sebtében férceltem, óvatosan kell velem bánni, különben elenged a varrás. Öt percünk maradt.

- De hát én még soha... - dadogja a nyomozónő, aki hiába vágyott családra, nem az a típus, aki más gyermekét babusgatná.

- Valahol el kell kezdeni, anyukám! - kacsint barátnője.

Az általános iskola alsó tagozatának összes osztálya együtt tartja a farsangi bálját, ezért a tanároknak különösen figyelmesen kellett beosztaniuk az öltözőket. Spórolva a helyiségekkel, a Döméék osztályába járó fiúk a saját termükben készülődtek. Laura arra számított, hogy a rendőrségi férfiöltözőkére hajazó, orrfacsaró buké fogadja majd a teremben, így meglepődött, amikor egyáltalán nem érzett kellemetlen szagokat. Vajon a férfiak mikor kezdenek el bűdösödni és igénytelenedni?

- Neked miért nincs férjed? - kérdezi Döme, miközben Laura lesegíti róla a farmernadrágját. - Minden néninek, akit ismerek, van férje. Csak neked nincs.

A nyomozónő elmosolyodik. Nagyon úgy tűnik, Döme az anyja pofátlanságát örökölte. Okos és merész. Legszívesebben minden kislányos szülőnek odasúgná, hogy jól vigyázzanak, Döme néhány év múlva darabokra töri a gyermekük szívét.

- Mert még nem találtam meg a saját szuperhősömet - feleli Laura a Batman-kosztümmel bíbelődve.

- Meddig keresed?

Laura felbőffent egy kacajt.

- Nem tudom.

A nyomozónő élete egyik legnagyobb rejtélyeként kiderítette, melyik a koromfekete maskara nadrágrészének eleje és ülepe, majd belebújtatta Dömét. Miközben az övként funkcionáló zsinigre masnit köt, a kisfiú újra megszólal: - Talán már megtaláltad, csak még nem fedte fel előtted a kilétét. Tudod, a hősök sokszor nincsenek jóban a rendőrökkel.

- De én már nem vagyok rendőr - mosolyog kedvesen Laura, és kibújtatja addig viselt pólójából a fiút.

- Jó, de lehet, hogy fél.

- A hősök nem vakmerők? - áll a játék elébe, homlokát ráncolva Laura.

A fiú megvonja a vállát.

- Szerintem biztosan mindenki fél valamitől.

- De hát én nem vagyok félelmetes - ingatja a fejét kedvesen a nyomozónő, majd ahogy Döme belebújtatja a fejét a jelmez közismert, sárga-fekete emblémával díszített felsőrészébe, grimaszt vágva megcsikizi a fiút: - Vagy mégis?

- Lehetek én a férjed? Én nem félek tőled - gurgulázza Döme.

Laura a fiú fejébe húzza a denevérfülekkel ellátott maszkot.

- Erre térjünk vissza akkor, amikor nagykorú leszel, Batman! Ha még akkor, ráncosodó bőrrel és őszülő hajjal is elvennél, a tied leszek! Ígérem!

Döme szeme felcsillan.

- Komolyan?

- Komolyan!

A fiú büszke arcot vág, Laura pedig az alsó ajkába harap, hogy visszatartsa a nevetését, amikor a háta mögül meghallja Miló hangját.

- Anyu! Pucér nénikről kapsz fotókat a telefonodra? De baró!

A szigorú egyházi iskola tanteremében mindenki az anyja okostelefonját kezében tartó fiú felé fordul. Ezek szerint a lelkes Vinyó máris elkészült az első képpel...

ANNA

Ami két napja még szentélyként díszelgett, mostanra ravatalozóvá szomorodott. A FlatFitness aerobiktermében összegyűltek hangulata leginkább egy halotti tor előkészületeire hajaz. Gabriella műanyag poharakba gyerekpezsgőt tölt, Margó eközben házi készítésű pogácsáját pakolja tálcára. Marci bácsi és Gábor valamilyen sporteseményről vitázik, Carlos pedig a sarokban kuksol, sápadt arcáról ordít, hogy még nem heverte ki az előző esti lerészegedést. Ahogy Richárd jelezte, gyaníthatóan még néhány napig a történetek hatása alatt lesz, amit nem is csodálok, hiszen komoly traumát élhetett át tegnap este.

- Jó estét hölgyeim és uraim! - nyitom meg a szokásos felütéssel az utolsó Lélektánc foglalkozást. - Meglepetéssel készültem ma estére!

A kurzus tagjai egy emberként fordítják felém az arcukat, Gábor pedig felveti azt a kérdést, amely gyaníthatóan mindegyikük fejében, egyidejűleg megfordult.

- Ugye, ezúttal kellemes meglepetéssel?

Kedélyesen bölintok.

- Mindenekelőtt azonban engedjétek meg, hogy bemutassam nektek az édesapámat, Lulut!

A mellettem rostokoló, kedvesen és bárgyún mosolygó Lulu köszöntésképpen halántékához emeli kezét, mire az egybegyűltek kórusban üdvözlík:

- Szia, Lulu!

- Meséltem nektek arról, hogy Luluval közösen készítjük a Pillangókisasszony című opera táncszínházi előadását. A bemutató szombaton esedékes, ma reggel azonban beütött a ménkű - csapok minden átmenet nélkül a történet közepébe. - A társulat feloszlott.

Marci bácsi felsóhajt.

- Jaj, szegény Annácska! Csőstül jön a baj.

- Ez mégsem jó hír - biggyeszi le ajkát Gábor.

Ezek szerint nem sejtik, hová készülök kilyukadni, nekem pedig nincs türelmem tovább kerülni a forró kását, szinte kirobban belőlem:

- Arra gondoltam, hogy a ti segítségeteket kérnék.

Lulu a rossz hír hozójaként egészen meglepődött, amikor kávézgatásunk közepette, abszolút indokolatlanul felkacagtam. Azt hitte, a kárán nevetek. Méltatlankodott is, amiért gúnyolódok, pedig valójában a lehetetlen fejleményen szórakoztam. Ha valaki mesélne nekem ezekről az egybefüggő véletlenekről, biztosan aranyosan mosolyognék, amiért hihetetlen históriákkal próbál ámítani. A sors szándékai tényleg kifürkészhetetlenek, miközben úgy hittem, két területet is egyszerre zár le az életemben, valójában összenyitotta őket. Antonnak igaza volt, új kihívást kellett találnom magamnak, ami a félreérthetetlen jelek szerint nem a lélektánc megszüntetésével, hanem egy új szintre emelésével, a tagok színpadra állításával járt. Amikor előálltam az ötlettel, Lulu lelkesedése is új erőre kapott, producerként rögtön azon morfondírozott, mennyivel különlegesebbé válik a projekt, ha néhány profi szereplő mellett olyanok játszanak benne, akiknek az élete a közelmúltban még romokban hevert. Tudom, nem nyereszkezésből lelkesedett, hanem a rendhagyó kollaboráció mozgatta a fantáziáját.

A terv minden szempontból kedvezőnek tűnt, a csoport tagjainak közömbössége azonban megingat a hitemben. Talán nem értették meg, mekkora lehetőségről van szó.

- Mármint, hogy mi... - szólal meg Gabriella, de annyira lehetetlennek tartja, hogy inkább be sem fejezi a kérdést.

- Igen, Gabriella, ti! - bölintok somolyogva, majd bővebben is kifejtem az elképzelésemet: - Szeretném holnaptól veletek próbálni, majd szombaton a ti szereplésetekkel bemutatni a produkciót.

Üdvözlőre számítok, de néma csend fogad. Mi a fene ütött beléjük? Tegnap este még mindennél jobban akarták a közös munka folytatását, most pedig, amikor előrukkolok a megoldással, úgy tesznek, mintha nyúggal sújtanám őket. Könyörögnöm kell azért, amit ők forszíroztak?

- Nem tűntök túl lelkesnek - állapítom meg erőltetett mosollyal a szám szegletében.

- Nem vagyunk táncművészek - érvel Gábor. - És egyébként is, hogyan tanulhatnánk meg ennyi idő alatt a koreográfiát?

Gabriella hozzám hasonlóan, kényszeredetten felkacag, majd fejét csóválva veszi át a szót.

- És soha nem illegettük még idegen emberek előtt a fenekünket.

A táncművészet nem fenékilletés. Ha érzékenyebb volnék, biztosan a szívemre venném a megjegyzést, hiszen az, persze nyilván szándéktalan, engem is becsmérel. A csípősséggel Gabriella bizonyára csak saját szégyenlősségére kívánta felhívni a figyelmemet. Elég a borúlátásból!

- Ez nem fenékilletés, hanem művészi önkifejezés - a tőlem megszokottnál erélyesebben szólok Gabriellához, hogy a többiekben is tudatosuljon: nem vagyok kíváncsi a kishitűségükből fakadó öngúnyolásra. - A nézőközönség kikapcsolódni ül be az előadásra, nem pedig azért, hogy a szereplők farát nézegessék. Varázslatot akarnak látni, és ti bizony varázslatosak vagytok! Sőt, mindenféle hízogés nélkül állítom, sokkal több őszinte mozdulatotok van, mint azoknak a táncosoknak, akik eredetileg a színpadra álltak volna ebben a produkcióban. Ők megtanulták, hogyan kell magukat mozdulatokkal kifejezni, viszont belőletek vegytisztán áradnak az érzések.

A tagok egymásra sandítanak, mindenki a másiktól vár reakciót, aminek

következtében egyikük sem szólal meg. Olyan mederbe terelve kell folytatnom a monológomat, ami meghozza a szerepléshez való kedvüket. Körbejárok a teremben, sorban mindegyikükkel szemkontaktusba lépve igyekszem a legmeggyőzőbb érvekkel előrukkolni.

- Rengeteg és koncentrált munkáról van szó, az nem kétséges. De az előadások ránk eső bevételeiből anélkül finanszírozhatnánk egy könnyen megközelíthető helyen lévő próbatermet, hogy az bárkinek anyagi megrázkódtatást jelentene. Kitermeljük magunknak a szükséges összeget. Mert képesek vagyunk rá! Képesek vagyunk az önállóságra, az önfenntartásra és arra, hogy jótékony segítség nélkül létezzen a csoport!

Egymásra mért, puhatolózón lapos pillantásaik lassacskán kinyílnak.

- Senki nem kényszerített benneteket, hogy a Lélektáncra járjatok, magatok választottátok ezt a terápiás módot - Carlosra mosolygok, hogy egy kicsit jobb kedvre derítsem, ő azonban mereven a padlót szuggerálja. - Miért ebbe a csoportba jöttetek a problémáitokkal? Mehettem volna klasszikus terápiára, vagy például rajzolni. A válasz egyszerű: azért vagytok itt, mert szerettek táncolni. Mert megtapasztaltátok, hogy a tánc kioldozza a lelkekre kötött csomókat. Miért ne büszkélkedhetnétek el mindenkinek a szabadságotokkal?!

Látom, ahogy a tekintetekben sorban fellobban a lelkesedés. Nekem azonban ez nem elég. Azt akarom, hogy lángoljon bennük az odaadás, és felizzon a szenvedély. Tovább szítom a tüzet. - A minap a párommal a művészet mibenlétéről beszélgettünk. Arról, hogy szerintünk mi a művészi alkotások célja - jelentőségteljesen Gáborra nézek, aki az imént azt sejtette, ők alkalmatlanok egy előadás létrehozására. - Szerintem a művészet nem isteni tehetségből vagy adottságból fakad, mert valamilyen minőségben mindenkiben ott lakozik. A művészet lényege, hogy az ember alkotás közben olyan közel kerüljön önmagához, hogy ne féljen feltárni a lelkét, az érzéseit és a titkolni való gondolatait. Ne féljen önmagától! A művészetünk arcpirítóan személyes, ezért tudunk különleges és egyedi élményt nyújtani a közönségnek. Olyat, amivel egyszerre indítunk be gondolati és érzelmi mechanizmusokat. Az eredetiség bátorságfüggő, és én megtapasztaltam, hogy ti mennyire vakmerők vagytok. Annak ellenére, hogy nem gondoltátok magatokról, bennetek is ott lakozik a művész! Mégpedig a legőszintébb érzéseitekben!

A csend ezúttal nem nyomasztó, sokkal inkább várakozással teli lett. Ha eredményesen törtem át a kezdeti ellenkezést, most a gyakorlati megvalósítással kapcsolatos kérdések következnek. Amennyiben ezekre is meggyőző válaszokkal szolgálok, boldogan vethetjük magunkat a munkába. Tudom, hogy sikerül, mert hiszek benne - legalábbis ezt kell mantráznom az utamba kerülő negatív energia elhessegetése érdekében. Akarom az előadást, akarom, hogy a Lélektánc tagjaival valósítsuk meg, és akarom, hogy a jövőben még több hasonló projekten dolgozzunk. Ez az új életcélom, nem engedem elpöckölni.

- Hol és hogyan próbálnánk? Most rúgtak ki innen bennünket, mint a macskát szarni - köszörüli meg a torkát Gábor.

Rátértünk a megvalósítás kérdéskörére, örömben összecsapom a tenyerem, és mosolyogva felelek:

- Lulu előre kibérelt az előadás próbáira egy tökéletesen felszerelt, profi termet, amely most arra vár, hogy egy lelkes csapat igénybe vegye.

- Hogy néznének ki a próbák? - veti fel a következő kérdést Szofi, aki megérkezésünkkor Gabriella mellé telepedett, és azóta szótlanul gubbasztott.

Amikor reggel átbeszéltük Luluval, hogy az idő-, illetve tapasztalathiány ellenére miként alakíthatnánk egy jövő heti bemutatóra alkalmas társulatot a Lélektáncból, átváriáltuk A pillangó és a herceg eredeti vázát. A címszereplőkre, vagyis leginkább rám hárul a produkció hetven százaléka, a mellékszereplőknek - túlnyomó részben legalábbis - mindössze egy-egy szóló produkciójuk maradt. A többi improvizálás, vagy könnyen megtanulható, csoportos koreográfia lesz. Luluval szétszítottuk a rendezői feladatokat, tehát egyszerre két fronton zajlik majd a próba. Abszolút vállalható a szűkös határidő.

- Szerepektől függően, az időbeosztásokat figyelembe véve állítanánk össze a próbarendet. Persze minimális alkalmazkodással részletekről is járna a feladat, de nem célunk, hogy mindent az előadásnak rendeljetekek alá - bólintok az abszolút helyénvaló kérdésre.

Várom a következő felvetést, és lelkesítő mosollyal nézek körbe az egybegyűlteken. Végül amikor Margóhoz érek, az egykori tanárnő felrikkant:

- Nekem tetszik az ötlet! - rám kacsint, majd a többiekhez fordul. -

Gondoljatok bele! Amellett, hogy megmenthetjük a kurzust, még Annának is segítünk. Ez egy próbatétel, amely elől egyszerűen nem futamodhatunk meg! Néha túl kell lépnünk a saját korlátainkon, ki kell mozdulnunk a komfortzónánkból. És hidd el, Gabriella, ha melletted leszek, senki nem a te ülepedre fókuszál majd!

A kirobbanó kacagás hosszú percekig nem csillapodik, Margó viszonyulása sokban befolyásolta a többiek hozzáállását, hiszen ha szépkorú asszonyként nem tartja kínosnak a fenékkilgetést, a nálánál fiatalabbak sem emelhetnek kifogást ellene. Fogalmam sincs, hogy tiszta szívéből támogatja-e az ötletet, vagy döntése pusztán a Miss Mambóban folytatott beszélgetésünk folyománya, de rendkívül hálás vagyok neki ezért.

- Amit az asszony mond... - csatlakozik Margóhoz Marci bácsi tetetett viszolygással - ...annak úgy kell lennie.

- Rendben! - helyesel még mindig vigyorogva Gábor.

- Jól van! - teszi fel megadón a kezét Gabriella. - Próbáljuk meg!

Szofi megrántja a vállát, majd Carlosra pillanatok, aki némi hezitálás után, belegezően bólint. A pillanat felemelő, a Lélektánc a halál torkából kihúzva, a körülményekhez alkalmazkodva folytatódik. A mondás pedig úgy tartja, kinek halálhírére keltik, hosszú életet él.

- Köszönöm! - törölöm ki szemem sarkából a meghatódottság könnycseppjeit. - Ne is vesztegessük az időt! Utólagos engedelmetekkel a tapasztalataim alapján már nagyjából kijelöltük Luluval, kinek milyen karakter állna jól. Egy-két helyen módosítottunk a szerepeken, illetve a történet nézőpontján is alakítottunk, de az alap megmaradt.

- A kis rafinált Annácska tudta, hogy úgymint meggyőz minket - jegyzi meg Marci bácsi ősz bajusza alatt somolyogva, mire jóízűen felkacagok.

Lulu előre lép, és a szereposztás ismertetésébe kezd. Látom újdonsült szereplőink arcán az apám magas hangja okozta döbbenetet, de ez egy toleráns bagázs, és nem gúnyból, sokkal inkább meglepettségből kúszik mosoly az arcukra. Lulu a maga bohókás személyiségével, szexuális identitásától függetlenül szeretetre méltó figura. Hajlamos ugyan a hisztire, de rendkívül igazságos, jólelkű ember. Azt azonban elképzelni sem tudom, hogy mindenhol szűk ruházatával, pörge lépteivel és rendkívül lágy, gördülékeny mozdulataival miként csábíthatta el az édesanyámat. A régi, közös képükről ítélve húsz éve sem viselkedhetett sokkal férfiasabban, sőt, néha azt érzem, ő a múltban ragadt.

- A történet szerint az ismerősei által Pillangókisasszonyként becézett Cso-cso-szánt, a Nagaszakiban élő tizenöt éves gésát feleségül kéri egy amerikai tengerészhadnagy, Pinkerton. A nász érdekében Cso-cso-szánnak át kellene térnie a keresztény hitre, ez azonban a saját identitása elvesztésével, illetve kiközösítéssel járna. A házasságkötésnek számos ellenzője akad, először az amerikai konzul, majd Bonc, Cso-cso-szán nagybátyja igyekszik megakadályozni, hogy a lány megtagadja a származását, és inkább a szintén udvarló japán herceg felé tessékelné. A konzult én, Boncot pedig Marci bácsi alakítaná - Lulu kedvesen mosolyogva az öregúrhoz fordul. - Cso-cso-szán apja kegyvesztett szamuráj volt, aki eladta a lányát gésának. Bonc tehát apja helyett apjaként szereti a lányt, próbálja megvédeni a csalódástól. Mély érzelmű, gondoskodó karakter.

A rangidős mélyet sóhajt

- Köszönöm! - igyekszik megőrizni jókedvét, de remegő ajka és üveges tekintete meghatottságról árulkodik.

Marci bácsi egy tragikus estén az összes családtagját egyszerre veszítette el. A szeretteit természetesen soha nem lehet pótolni, de a csatlakozása óta talán enyhítettük a fájalmát. Most pedig lehetőséget kap rá, hogy néhány estére újra apa legyen, és elhunyt lánygyermek, illetve unokája tiszteletére, ha fél lábbal is, de kitáncolja magából tehetetlen keserűségét.

- A következő kiemelt szerep Szuzukié, Cso-cso-szán szolgálatnőjéé, aki próbálja megértetni az úrnőjével, hogy a házassága illúzió, a férje egzotikus zsákmányként tekint rá, jó szándéka mégsem ér célta. Szuzuki természetesen az előadás nagy részében a színen tartózkodik - látom, hogy Szofi kihúzza magát, nyilván arra számít, övé a szerep, de arca elkomorul, amikor Lulu folytatja. - Szeretnénk, ha Margó alakítaná Szuzukit. Egy törődő szolgálóasszonyra van szükségünk, aki természetesen konspirál Bonccal, és a mi változatunkban titokban viszonyuk is van egymással.

Lulu kacaja ragadós, Margó pedig árnyalatnyit elpirul. Amellett, hogy remek páros lesznek, azt is figyelembe vettük, hogy nyugdíjasokként nekik lesz a

legtöbb idejük a következő öt napban próbálni.

- Bonc és Szuzuki vesződése hiábavaló, mert a lány feleségül megy Pinkertonhoz, aki ez után visszatér Amerikába. Cso-cso-szán teherbe esik, megszüli a gyermeket, és várja ura újbóli látogatását. A történetben aztán eltelik három hosszú év, ám egy pillanatra úgy tűnik, mintha az élet mégis a Pillangókisasszonyt igazolná. Levél érkezik Pinkertontól. A lány azonban nem érti az angol nyelvet, az amerikai konzulnak pedig nincs szíve elmondani, hogy az üzenet tartalma szerint a tengerészhadnagy Amerikában újránősült, és közelebbi látogatására asszonya is vele tart. A hír hallatán Bonc és Szuzuki ismét szervezkedni kezd, és a házasságközvetítő Goro segítségével felkeresik a korábbi japán kérőt, Yamadorit. Goro elmagyarázza Cso-cso-szánnak, hogy a hagyományok szerint az elhagyott asszony elvált asszonynak számít, ezért újra férjhez mehet - Lulu a jegyzeteibe pillant, majd Gáborhoz fordul. - Tudjuk, hogy neked sok a munkád, ezért neked szánnánk a házasságközvetítő szerepét. Viszonylag kevés próbával járna.

Gábor elfogadón bólint, Lulu pedig egyre lelkesebbé válik, pedig a történet éppen most vesz tragikus fordulatot.

- A Pillangókisasszony immár engedékenyebb lesz, és találkozgat Yamadorival, aki a gyermek ellenére is ugyanolyan lelkes, mint annak előtte. Szerelmük lángol, bár a lány minden vágya ellenére megőrzi tisztességét. Szuzukival feldíszítik a házat, hogy méltó körülmények között várják Pinkertont, és másnap, miközben a Pillangókisasszony a nagy találkozásra készül, a konzul megkéri Szuzukit, közölje úrnőjével, hogy a férje megnősült, és magával akarja vinni közös gyermeküket, ám kifutnak az időből. Mikor Cso-cso-szán belép a szobába, Kate Pinkertonnal találja szemben magát, aki esküdjözik, gondját fogja viselni a gyermeknek. - Szofi arca ismét felderül, Lulu azonban ezt a szerepet sem rá osztja. - Gabriella, te lennél Kate.

- És én ki leszek? - csattan fel türelmetlenül Szofi, mielőtt Gabriella bármit is reagálhatna a szerepajánlatra.

Lulu a lányra pillant.

- Te leszel Cso-cso-szán és Pinkerton gyermeke.

- Én ismerem ezt a darabot, és a gyerekük fiú - jelenti ki a lány meglehetősen pikírten.

Ki más háborogna a szerepe miatt, ha nem Szofi. A lány az idő múlásával nemhogy szelídülne, egyre vadabb. Természetesen csak azért, mert befogadtam az otthonomba, nem várhatom, hogy mindenre helyeseljen, de jólesne, ha legalább együttműködőbbben viselkedne.

- Ahogy Anna jelezte, némileg alakítottunk a karaktereken - felel Lulu egészen visszafogottan, pedig tudom, a Szofiéhoz hasonló hanghordozástól kinyílik a bicska a zsebében. - Mivel nem lehetsz hároméves kisgyerek, ezért a karaktered szimbolikus.

- De ez egy fiúszerep, én pedig nő vagyok! - dacoskodik a lány, és kezdem megérteni, mire megy ki a játék. - Persze van, akinek mindegy, hogy férfi vagy nő. Miért nem lehetek én Kate Pinkerton?

- Szofi, elég! - ripakodom rá karakánul. Napok óta érett, hogy beszéljek a fejével, és négy szemközt terveztem ugyan, most mégis kiprovokálta, hogy nagy plénum előtt kerítsek rá sort. - Ha nem tetszik a szereped, az ajtó nyitva áll, bátran távozhatsz, nem fogok miatta neheztelni rád. Azzal azonban engem is vérig sértesz, ha megbántod az apámat és azokat, akik soha nem ártottak neked. Napok óta egyre többekbe kötsz bele. Richárdba, Carlosba és most Luluba. Ezzel a bomlasztó hozzáállással nincs szükség rád, sőt, ha így folytatod, én kérlek meg róla, hogy távozz!

A teremre süket csend telepedik, mi farkasszemet nézünk Szofival, akiben forr a düh. Kétség sem fér hozzá, úgy véli, megaláztam.

- Én szívesen cserélek Szofival - szólal meg Gabriella. - Átadom Kate szerepét, ha Szofi azt szívesebben játszaná. Nekem mindegy, a lényeg, hogy csinálhassak valamit az előadásban.

Felvont szemöldökkel Szofira nézek, ő azonban nem felel, karba font kézzel, sértődötten elfordítja a tekintetét.

- Rendben, köszönjük a felajánlást! Akkor tehát Szofi kiharcolta magának Kate Pinkerton szerepét! - mosolygok kényszeredetten Gabriellára, majd az apámhoz fordulok. - Kérlek, folytasd!

Egy személy még hátravan.

- Carlos! - sóhajt a kis közbjáték után Lulu, majd a sarokban gubbasztó

fiúra pillant. – Anna azt mondta, te vagy a Lélektánc egyik leglelkesebb tagja, ezért neked igazán különleges szerepet szánunk. Te leszel az a karakter, akit az előző társulatból a legtöbb fiatal srác játszani szeretett volna.

A fiú egészen kivirul.

– É-é-én leszek A-a-anna férje?

– Igen! Te leszel Pinkerton – bölint Lulu. – És ezek szerint nemcsak Anna, hanem Szofi férje is.

– Jaj! – csusszan ki Carlos száján, amikor szembesül a ténnyel, hogy a napok óta vele marakodó lánnyal kell majd próbálnia.

Pontosan a perpatvart elkerülendő nem akartam Szofira osztani Kate Pinkerton szerepét. Ráadásul gyakorlat híján az utálat a darab közben is könnyen kiülhet az arcára. Szofin a világ szeme, és ha nem fogja türtőzteti magát, a szerepet visszaadom Gabriellának, és a gyerek karakterét valóban szimbolikus módon, mondjuk egy cserepes virággal helyettesítjük majd.

– De le-le-legalább a férfifősze-szerep – igyekszik valami vigasztalót találni a szituációban Carlos.

– Nem egészen – grimaszol Lulu. – A történetet ugyanis szokatlan nézőpontból visszük színre, méghozzá a Goro által bemutatott kérő, Yamadori herceg és Cso-cso-szán kapcsolatára helyezük a fókuszot. Yamadori gazdag, befolyásos japán, aki mellett a Pillangókisasszonynak semmi gondja nem akadna. A férfi olyannyira szerelmes, hogy az asszonyt a gyermeke, illetve a keresztény vallása ellenére is feleségül venné. Cso-cso-szán is vonzónak találja a férfit, végül mégis kikoszarazza. Rosszul teszi, ám a csalódás után ahelyett, hogy megkövetné Yamadorit, öngyilkosságba menekül. Ez a be nem teljesült szerelem története.

Carlos elhúzza száját, mint aki sejtette, hogy a főszerep túl szép, hogy igaz legyen, majd tőlem kérdezi:

– De azért le-lesz közös je-jelenetünk, u-u-ugye?

Bölintok, Carlos pedig elégedettnek tűnik. Ezek szerint a sejtésem bevált. Éppen azért szerettem volna, ha a fiúra osztjuk az egyik, velem leggyakrabban kapcsolatban álló karaktert, mert ő láthatóan nem a csoporthoz, hanem kifejezetten hozzám ragaszkodik. A közös gyakorlástól motiválttá válik, és talán megelőzhetjük az éjszakaihoz hasonló kiborulásokat.

– De ki lesz Yamadori herceg? – érdeklődik Margó. – Elfogytunk.

Természetesen erre is van ötletem.

24

LAURA

Róbert tegnap este vetette fel, szeretné, ha Laura elkísérné a szűk baráti köre által szervezett születésnap vacsorájára. A nyomozónő nem válaszolt rögtön. Megfordult a fejében, hogy kibúvót keres, aztán belátta, tetszik neki, vagy sem, a férfival párban járnak a társasági események. Ha a szerelmüknek sanszot akar adni, muszáj áldozatot vállalva kibújni a csigaházából.

A kikötőben horgonyzó hajó biztonságos, de a hajókat nem ezért építették – állt a ma reggel húzott Jó Nap Lapon. A születésnap vacsora lehet az első lépés egy új, nyitottabb és ezáltal remélhetően kiegyensúlyozottabb élet felé.

Ráadásul az elmúlt napok tanulságai alapján, a férfiba karolva nem is annyira elviselhetetlen a puccos környezet, és kifejezetten szórakoztatók a rongyrazó emberek. Anyjával ellentétben Róbert soha nem hagyná magára egy fogadáson, sőt minden rezdülésére figyelne, és amint megneszelné, hogy kellemetlenül érzi magát, azon nyomban kitalálna valamilyen szorongásoldó játékot. Bár a jelek szerint erre ma este nem lesz szükség. A nyomozónő arra számított, Róbert barátai a Juliethez hasonlóan flancos étterembe szervezik a férfi születésnap vacsoráját, így majd kiugrott a bőréből, amikor kiderült, valójában az Angry Tomatoesba hivatalosak.

Végre egy normális hely!

A New York-i Wall Streetről származó étteremlánc mostanság meglehetősen felkapott ugyan, mégsem különösebben kiöltözős, sőt, tulajdonképpen a laza légköre a vendégcsalogató. Minden egységbe kötelező legalább egy dühlevezetésre alkalmas, a vendégeket testi kihívás elé állító szerkezetet telepíteni: a legtöbb helyen géppel irányított műbikát kell megülni, van, ahol kalapáccsal egy

óriási hőmérőhöz hasonló gépezetre sújtanak, Magyarországon egyelőre egy bokszszakot lehet püfölni. Annak a vendégnek, illetve az asztaltársaságának a számláját, aki három próbálkozása egyikével eléri, vagy túlszárnyalja a heti rekordot, a ház fizeti. Na, nem mintha az Angry Tomatoesba betérők alamizsnára szorulnának, ugyanis köztudott, hogy a cég magas árakat kalkulál, ráadásul a próbatételhez legalább egy koktélrendelés szükséges. A koncepció a stressz játékos levezetését szolgálja, nem véletlen tehát, hogy a hírhedt Wall Streeten honosították meg az ötletet. Az árfolyamelemzés, kötvényadásvételek, valamint az aggodalmaskodó befektetők megnyugtatója után, a pályájuk elején járó brókerek előszeretettel vacsoráznak az Angry Tomatoesban, ahol akár fizethetnek is a nap folyamán felhalmozódott dühükkel. Étel, ital és agressziólevezetés – minden egy helyen. Rendhagyó ötletével a vezetőség akarva-akaratlanul ráért a törtetés pszichológiájára, amely az egész világon működik: a pénz vezérelte életet élők azért járnak az étterembe, hogy néhány csalóka órára felszabaduljanak, a nagyravágyó emberek pedig azért spórolnak, hogy a jövő nagy üzletembereinek közelébe férközve kapcsolatokat építsenek. Nem meglepő hát, hogy a világhírű étteremlánc csakhamar a luxusprostituált által is előszeretettel látogatott helyé vált.

Az Angry Tomatoesban tartott összejövetel Laura esetében azt jelentette, végre nem kényszerült a hétköznapokban viselnél elegánsabb hacukába. Fekete farmert, magas sarkú cipőt, topot, illetve bőrdzsekit választott, szemét füstösre sminkelte, haját pedig egyszerűen hagyta a vállára omlani. Utolsó simításként csókálló, érzékeny bordó rúzsot kent az ajkára, majd tükörképét szuggerálva örömmel nyugtázta: kellőképpen vérforralóan fest ahhoz, hogy Róbert ne a háromfogásos vacsorára, hanem inkább rá éhezzen.

Igen, éppen ezt akarta!

Arcára ragadt csábos mosollyal igyekezett a ház előtt várakozó Bentley-hez. A kapualjban összefutott az egyik szomszédasszonyával, aki már akkor is nyugdíjas korú volt, amikor a nyomozó otthona még az anyja ügyvédi irodájaként funkcionált. Jolán tátott szájjal bámulta, ahogy a nő behuppan a hófehér luxusautóba. Hát még hogy rácsodálkozna a fóliázott szélvédő mögött ülő, göndör fürtös, sármos férfira, aki, mintha szándékosan összeöltöztek volna, szintén farmerban és bőrdzsekiben érkezett. Utóbbi olyan tökéletesen áll rajta, hogy Laura nehezen tudja eldönteni, inkább órák hosszát nézegetné benne, vagy inkább a többi ruhájával együtt azonnal letépné róla.

– De dögös csajom van! – kacsint Róbert a nőre, miután üdvözlésképp Laura nyakába csókol.

Laura a férfi telhetetlen, falánk pillantásától olyan boszorkányosan erősnek érzi magát, mint akinek a bájolás összes titka a kisujjában rejlik.

– Az én pasim pedig szívtipró – harap alsó ajkába a nő, majd csillogó tekintetét a kigombolt ing alatt dudorodó mellizomra ejti, aztán mély sóhajjal konstatálja: egy férfidekoltázs is lehet izgató.

Egymás évődő dicsérete után Róbert az étterem felé indul, útközben pedig némi eligazítást tart a baráti körét illetően.

– Rajtunk kívül négyen lesznek a vacsorán, közülük hárman középiskolás korom óta az életem részei.

– Ki a negyedik? – érdeklődik a nyomozónő.

– Imádom, hogy állandóan kérdezel! – rötyög Róbert, majd keményen a nő combjába csíp. – Szerinted nem mondtam volna magamtól?

Az automata sebváltó előnyei.

Laurát felizgatják az érzékeny belső combjába mélyedő, határozott ujjak, egy kéjes nyögésnél többre nem futná tőle, epés replika helyett ezért inkább csücsörítve bazzalyog maga elé. Csacskának érzi magát, de az adott körülmények között ez kifejezett örömmel tölti el. Legszívesebben megragadná a férfi csuklóját, hogy egyenesen a lába közé vezesse vaskos ujjait, mielőtt azonban cselekedhetne, Róbert elveszi a kezét.

– Először is ott lesz a legjobb barátom, Zétény – kezdi a hüvelykujját emelve a vacsorára hivatalos személyek felsorolását a férfi. – Egy osztályba jártunk középiskolában, kamaszként vele töltöttem a legtöbb időmet. Együtt keveredtünk balhéba, együtt csajoztunk, és együtt rúgtunk be hetente legalább kétszer.

– Akkor Zétény barátod is egy playboy – bújja a nyomozónő.

– Az volt – vigyorog a férfi, majd mutatóját emelve folytatja. – De már megházasodott, és a felesége, Sára is ott lesz a vacsorán. Azokban az években

találtak egymásra, amikor Angliában éltem. A házasságuk óta egy gyerekük született. Ővük egyébként a Purple Mahogany.

Laura elismerően hümmög. A Purple Mahogany egy meglehetősen felkapott vállalat; kezdetben lakberendezési tanácsadással foglalkoztak, majd egy a témába vágó magazinnal rukkoltak elő, végül egyedi tervezésű bútorok gyártásába fogtak. Jelenleg három üzletből álló, a saját termékeiket forgalmazó bolthálózatot üzemeltetnek. Modern, letisztult, mégis elegáns bútoraikért még a kifinomult ízlésű – azaz finnyás – Mariann is rajong, és mivel ő rendezte be, Laura irodája gyakorlatilag a cég egyik bemutatóterme is lehetne.

- Aztán jön Szigor.

- Szigor? – Laura hangjában kihívás bujkál.

Titkon bízik benne, hogy minden kérdése az előbbihez hasonló, édes büntetést vonz maga után. A férfi azonban ezúttal csak elvigyorodik.

- Igor, az öcsém. Az iskolában ragadt rá a Szigor gúnynev. Összecsend a nevével, ráadásul tényleg egy fapofa, gyilkos humorral megáldva – magyarázza derűsen a férfi.

Laura pironkodva megjegyzi:

- El is felejtettem, hogy van egy öcséd.

- Szerintem még nem említettem – közli abszolút természetesen. –

Kommunikációs és reklámügynökségének rengeteg külföldi megbízása van. Na, ő még manapság is nagy szoknyapecér. A nők meglehetősen nehezen állnak ellen a tekintélyt parancsoló viselkedésének.

Ahogy a férfi a nőcsábász szóval egy időben középső ujját nyújtja, Laura szája hirtelen kiszárad. Elhessegethetetlenül felvillan előtte a kép, amint Róbert a szeméremajkát masszírozza, és a tovagyrúzó, erotikus víziótól máris esztét veszti. Ez a baj a szexszel: minél gyakrabban kap belőle, annál inkább kívánja. Főleg, ha egy Róberthez hasonló ínyencségből falatozhat. Sőt, lakmározhat.

De miért is ne játszhatna egy kicsit?

A kocsiblak fóliázott, az esti sötétségben nagyon közel kellene állni, hogy belássonak, a férfinak pedig láthatóan imponál a nyomozónő belevaló, vehemens oldala.

- Alig várom, hogy megismerkedjem még egy Szentesyvel. Pláne, ha vérbeli nőcsábász! – incselkedik Laura, majd megragadja, és ajka közé kapja a férfi mutatóujját.

- Te jóságos! – sóhajt fel reszketeg hangon Róbert. – Ne csináld ezt...

Dehogynem.

- Ha jól számolom... – búgja buján a nő, majd csak az után folytatja, hogy egyenként végignyalta a férfi kinyújtott ujjait. – Három emberről meséltél. Ezek szerint lesz még egy személy, aki...

Laura gyengéden a foga közé szorítja Róbert gyűrűsujjának utolsó percét, majd belefagy a mozdulatba, amikor a sebész befejezi az általa kezdett mondatot:

- Aki az első szerelmem volt.

- Most tréfálsz, ugye? – kérdezi szájában a vaskos ujjal.

- Nem – ingatja fejét a férfi, és ezzel hirtelenjében Laura összes túlfűtött gondolata megdermed.

A fene essen bele!

Róbert olyan könnyelmű, mintha a szavaiban egy betűnyi kivetnivaló sem rejlene, eközben a nő rettentő megalázónak találja a szituációt. Igyekszik a hidegvérét megőrizve, diszkréten lenyelni túltermelődött nyálát, majd elereszti a férfi csuklóját.

- Jaj, ne csináld ezt! – nyögi Róbert, de a pillanat elillan. – Nyugodj meg, ezt a kört úgy húsz éve lefutottuk Bernadettel.

Bernadett. Már a neve is olyan vészjóslóan törékeny, mintha egy apró, csicsergésével szíveket lágyító, könnyű testű madárkáról beszélne. Ehhez adódik, hogy Róbert valaha rajongott érte, és Laura mellkasában kavarni kezd valami nehezen behatárolható, ám annál aggasztóbb érzés.

Talán féltékenység.

Talán féltékenység?

Butaság volna féltékenykednie, hiszen még egy hét sem telt el a megismerkedésük óta, és egyébként is, Laura világéletében azt vallotta, hogy aki le akar lépni, azt kár visszatartani. Bár az is igaz, azokért a férfiakért, akikkel eddig hosszabb időre fújta össze a szél, egyáltalán nem sírta volna tele a párnáját. Kapcsolatai túlmisztifikálása sem jellemző rá, de Róbert

megvillantott előtte egy igazán kecsegtető jövőképet, amiben Laura végre esélyt kapott volna az álmai megvalósítására. Nagyon sajnálná, ha az egész elillanna.

Tisztában van vele, hogy nagy eséllyel gyötörni fogja az igazság, mégis kíváncsi rá.

- Mindenhogy Bernadett volt az első? - kérdés közben Laura a lehajtott napellenzőbe szerelt tükörben ellenőrzi a rúzsát.

- Ez most miért fontos?

- Mert az első szerelem és a szex az élete végéig elkíséri az embert.

Kísérteties csend telepedik közéjük, végül a férfi felmordul.

- Mindössze azért mondtam el, hogy kamaszfejjel szerelmes voltam Bernadettbe, hogy ne mástól vagy véletlenül halld meg. A nők általában megsértődnek, ha később értesülnek az ilyesmikről, mert azt hiszik, hogy a férfi el akarja titkolni a múltját - magyarázza Róbert. - Bár lehet, hogy ideje módosítanom a tapasztalatot arra, hogy a nők mindenben megsértődnek, ami az egykori barátnőkkel kapcsolatos.

Terelni próbál. Rossz jel.

Ha Laura hagyja elsikkadni a témát, kételyei nehezen elsimítható görcsökké gyűlnek.

- Szerelmes voltál belé? - érdeklődik a saját idegességét leplezendő, cukkoló hangon Laura.

A férfi valamiféle nyüszitésszerű hangot hallat, majd tőle szokatlan ingerültséggel válaszol:

- Igen, szerelmes voltam belé! Kamaszfejjel hajlamos voltam csak a szépségbe beleszeretni. Azóta már a személyiség is tényező. Külön-külön egyik sem csábít el, egyszerre kell passzolniuk. Szóval a Bernadett iránt érzett vonzalmam elmúlt. Vége. Kampec.

- Csak heccellek - fúj visszavonulót a nő, és simulékonyosságát bizonyítandó csókot nyom a férfi arcára. - Érezzük jól magunkat!

Utolsó mondatát komolyan gondolja, és elcsodálkozik magán, amiért a közzjáték nem szegte kedvét. Sőt, ahogy a Bentley az Angry Tomatoesnak is helyet adó, nívós szálloda mélygarázsába gördül, egyre izgatottabban várja a találkozót Róbert barátaival. Legfőképpen persze Bernadettre kíváncsi, aki a sebész szavai alapján kifejezetten szép, belső értékeit tekintve azonban felszínes nő lehet. Nem mintha kételkedne Róbertben, de szeretné saját benyomásokat szerezve megítélni Bernadettet. Illetve arra is rettenetesen kíváncsi, hogyan fog hozzá viszonyulni a nő. Meglehetősen tipikus feminin jellemvonás a makacs ragaszkodás az egykori szerelmekhez. Érzelmi kötelékektől függetlenül, a nőkben gyakran fennmarad valamiféle finom bosszúvágy. Ha velem nem volt boldog, mással se legyen az! És ez a csúf személyiségjegy éppen a szép, de sekélyes nőkre jellemző leginkább.

A nagy találkozás azonban várat magára, ugyanis megérkezésükkor a lefoglalt vacsoraasztalnál négy fő helyett mindössze ketten, egy férfi és egy nő üldögél. Utóbbiban Laura a különböző színes és vastag magazinok fotói alapján felismeri a Purple Mahogany kreatívigazgatóját, azaz Sárát. A füle tövéig érő, vörösesszőke hajú, frufrus nő tökéletesen illeszkedik a Laura fejében élő képbe a divattrendekkel foglalkozó, ötleteikből élő, önmegvalósító asszonyokról. Beesett, enyhén szeplős arcával, vékony ajkával és vastag keretes szemüvegével a klasszikus szépségideáloktól messze áll ugyan, mégis van benne valami, valószínűleg a tekintetéből sugárzó értelem, ami rendkívül lehengerlővé varázsolja. Karizmatikus jelenség, Laurának pedig külön szimpatikus, hogy sikeres, híres nő létére flancos göncök helyett a natúr eleganciát részesíti előnyben. Most például farmert, fehér trikót és hosszú, legalább a térdéig érő világosszürke, kötött kardigánt visel.

- Alig vártam, hogy megismerhesselek! - nyújtja Laurának vékony, csontos kezét egy őszinte mosoly kíséretében Sára. - Annyira romantikus a történetetek.

Laura kényszerű mosollyal konstatálja, hogy Róbert megosztotta barátaival a találkozásuk történetét. Ez önmagában nem meglepő ugyan, azt azonban remélte, közel sem olyan részletes kendőzetlenséggel tette, ahogyan ő mesélte Juditnak a botrányba fulladt éjszaka saftos részleteit. Némiképp megnyugtatta, hogy Sára romantikusnak titulálta a történeteket, ami ugyanis hajnalban történt köztük, az sok mindennek, de érzelmesnek semmiképpen nem nevezhető.

- Szóval Róbert magát kapta a szombati fogadáson ajándékba - tápázkodik fel az asztaltól a férfi, keze helyett egy pohár pezsgőt nyújt Laurának, és rezzenéstelen arccal folytatja. - Én Szentesy Igor vagyok, és a jövő hónapban

lesz a születésnapom.

Az arcátlan célzástól Laurának ökölbe szorul a keze. Biztos sok nőnek kihívás a megszelídíthetetlenység, amelyet az intelligenciával keveredő nagyképűség diszsonanciája kelt, de a nyomozónő múltjában annyi pasi játszott seggfejet, hogy ezt a típust messziről kerüli, mint ördög a tömjént. Igor már kamaszkorában is férfiasan jóképű lehetett, ezért kicsú viselkedésével nem elriasztotta, hanem mágnesként vonzotta a magukat érettnak gondoló lányokat. Önbizalomból pedig manapság sem szenved hiányt. Szörnyű belegondolni, hogy kamaszként Róbert is hasonlóan viselkedhetett. Ha középiskolás korokban találkoznak, Laura valószínűleg kiröhögi őket.

- Jaj, Szigor, ne beszélj úgy róla, mintha tárgy volna! - csap játékosan a férfi vállára Sára, majd Laurához fordul. - Ne hallgass rá, egyszerűen féltékeny, amiért nem talál maga mellé egy épkézláb nőt!

- Pontosan! Lassan szeretném én is kipróbálni, milyen az, amikor az ember elválik - bölint metsző tekintettel a férfi.

- Ezt el se kezd, öcsém! - inti Szigort tréfálkozva Róbert, majd Sárához fordul. - Hol vannak a többiek?

- Dohányoznak a teraszon - válaszol szórakozottan az asszony, és Laurához címezve folytatja. - Zétény az utóbbi időben a szokásosnál többet pöfékel. Próbálok leszoktatni, de a férfiak örök kamaszok. Minél jobban tiltasz nekik valamit, annál inkább csinálják.

Laurának szemet szúr, hogy Sára mosolyog ugyan, a félhomályban szinte világító zöld tekintete melankolikus. Ismeretségük ráadásul túlságosan kezdetleges ahhoz, hogy ennyire indokolatlanul sokat locsogjon Zétény kellemetlen szokásairól. Női összetartás ide vagy oda, valami nem stimmel. A nyomozónő, az általa vezetett kihallgatások nyomán szerzett tapasztalatai alapján megtanulta, a szégyenfoltjaikat leplezni próbálók rendszerint két út közül választanak: mélyen hallgatnak, vagy ömlő szavakkal, szimpátiát ébresztve próbálják elfedni a titkukat.

Igor veszi át a szót:

- Robi azt mondta, maga rendőr.

Bár megérkezésükkor túlságosan hangosnak tűnt az Angry Tomatoesban dübörgő slágerzene, most egyáltalán nem zavarja őket a beszélgetésben. A tervezők ügyes trükkökkel, valószínűleg plafonba épített, eltérő decibelre állított hangszórókat használva elérték, hogy a vacsoraasztalok közvetlen környezetében halkabban szóljon a zene, egy lépéssel arrább azonban már ne lehessen hallani a diskurálást.

- Gyilkossági nyomozó - pontosít Laura, és megvárja, hogy a pökhendi, következetesen magázódó férfi tekintetében elismerés csillanjon, majd folytatja. - De csak voltam. Másfél éve civil területen dolgozom.

- Tényleg? Én ezt nem is hallottam - kerekedik el érdeklődően Sára szeme.

- Nem ilyennek képzelm a rendőröket - jegyzi meg kihallható éllel Igor.

No, igen! Az Igorhoz hasonló férfiak, vagyis inkább tulkok, akik szexuális játékszerként kezelik a nőket, a rendőrökben kifejezetten bizarr fétiseszközt látnak. Róbert reagálni akar valamit az öccse megjegyzésére, Laura azonban nyugtatóan a karjára teszi a kezét, majd Igorhoz fordul, és szándékosan tegeződve kérdezi:

- Miért, szerinted milyen egy rendőrnő? Lesbikus? Nagydarab? Esetleg bajusza is nőtt? - Mivel a férfinak szeme sem rebben, Laura vészjóslóan, már-már fenyegetően hozzáteszi: - Hidd el, elég sok nagypofájú, keményfiút rúgtam már seggbe.

Ez persze csak képletesen igaz, de jól hangzik, és a férfiak többségébe belefojtja a szót. Most sem történik másképp. Asztalukra kínos csend száll, Igor kortyol a pezsgőjéből, majd azt mondja:

- Tetszik nekem! Vigyázz rá, Robi, mert a végén elveszem tőled!

- Azt kötve hiszem - válaszol széles, cinikus mosollyal a sebész helyett Laura.

Sára ekkor felrikkant:

- Itt jönnek Zétényék!

Mielőtt Laura hátra fordulhatna, a férfi már az asztalukhoz is lép.

- Bernadett lemaradt a mosdónál - közli jó kedvűen, majd kedves mosollyal várja, hogy bemutassák a nyomozónőnek.

Biztosan nem találkoztak korábban Zétényvel, Laurát mégis rendkívül emlékezteti valakire a fickó. Első lehetőségként természetesen felmerül benne,

hogy Sárahoz hasonlóan őt is valamelyik magazinban láthatta, ám egy-két, az asszonnyal készített interjúból tudja, Zétény visszahúzódó ember, viszolyog a szerepeléstől, szóval a Purple Mahogany kapcsán biztosan nem ismerheti az arcát.

De akkor honnan ismerős?

Talán valamelyik egykori ügye során futottak össze? Vagy mostanában... És ekkor, bemutatkozásuk kellős közepén Laurának sikerül beazonosítania a pasast.

A fenébe!

- Ismeritek egymást? - érdeklődik Sára gyanakvón, észlelve Laura leplezetlen döbbenetét.

Zétény egy fintor kíséretében megcsóválja fejét.

- Még soha nem találkoztunk, de elnézést, ha tévedek.

- Nem. Tényleg nem - ocsúdik fel a nyomozónő, és blöffel próbál magyarázattal szolgálni értelmezhetetlen viselkedésére. - Csak... Csak nagyon hasonlít valakire.

- Biztos valamelyik gyilkosra. Tipikusan perverz gyilkos feje van - morogja Szigor, Laura pedig ezúttal kifejezetten örül, amiért bárdolatlan humorával feloldotta a kínos helyzetet.

Zétény helyet foglal a felesége mellett, csókot nyom a homlokára, mire Sára melegen elmosolyodik, a tekintete azonban továbbra is rideg marad. Lehet, hogy más nem veszi észre az apró jeleket, de a nyomozónőnek akkor is felkeltenék a figyelmét, ha nem tudná, mi folyik a háttérben. Zétényék házassága korántsem olyan felhőtlen, mint ahogyan azt kifelé mutatják - a csók, a szeretet és az összetartás csupán a valóság elleplezésére szolgál. Laura furcsállja a színjátékot, hiszen Róbert közeli, őszinte baráti társaságnak titulálta az ötösüket, amelyet azonban ezek szerint súlyos titkok terhelnek.

- Róbertem! - Laura az örömteli, karcos női hang hallatán ösztönösen hátrafordul, és Bernadettet megpillantva egyetlen kortyra felhörpinti a pezsgőjét.

Róbertem? Ráadásul ennek a nőnek a szájából?

Szüksége lesz még néhány pohárra.

Összerezzen, amikor újraéledt zavarát megneszelve Sára az asztalon áthajolva megragadja a karját.

- Mit is mondtál, mi a vezetékneved? - kérdezi a hunyorogva.

- Fényes - bólint Laura. - Fényes Laura. Magánnyomozó vagyok.

Az asszony tekintetében döbbenet villan.

25

ANTON

Anna kicsattanó örömmel mesél a Lélektánccal kapcsolatos fejleményekről, én azonban nehezen tudok lelkesedni a hallottakért. Sőt, kifejezetten csalódott vagyok. Teljesen beleéltem magam, hogy ma este vége szakad a szeptemberben kezdődött örületnek, pezsgőt is vettem, hogy kortyolgatással és hajnalig tartó szeretkezéssorozattal ünnepeljük új életünk kezdetét, erre az utolsó pillanatban, mint valami rosszindulatú daganat, a probléma a megoldódás helyett váratlanul a duplájára duzzad. És még csak nem is hóböröghetek, hiszen Anna azt tette, amit tanácsoltam: áldozatot hozott a színházi karrierje érdekében. A faszomba!

- Ha nem vonom be a kurzus tagjait, nemhogy megghiúsul az előadás, de még Lulu is eladósodik - magyarázza a zuhanyozás utáni törülközés közben, én ezalatt a fogamat mosom. - A szponzorok követelnék vissza a pénzüket, teljesen jogosan.

Kicsúszott a kezem közül az irányítás, bár jelen pillanatban abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán valaha nálam volt a gyeplő. Anna most már nemcsak az estéit, hanem az egész napját a bolondokkal tölti majd, és ezért még ujjonganom is kellene. Cigánykerekét ne hányjak örömben? Esetleg szórjon a seggem tűzijátékot? Legszívesebben beleöklöznék a fogkrémpettyes tükör kellős közepébe.

- Ez az egész jó hatással lesz a karrieremre. Megegyeztünk Luluval, hogy engem is rendezőként tüntet fel az új szóróanyagokon - folytatja Anna. - Ez a fejlemény hihetetlenül ideális.

Szimplán csak hihetetlen.

- Rengeteg munka vár rám. Holnap reggel kezdjük, és késő estig elhúzódik -

csicssergi.

- Estig? - horkanok fel fogkefével a számban.

A tükörben összeakad a tekintetünk. Biztosan viccel, legalábbis ezzel győzködöm magam. Már éppen elvigyorognék, amiért sikerült egy pillanatra becsapnia, ám megingat, hogy neki eközben egyetlen arcizma sem rándul. Jól színészkedik, csillogó tekintetéből azonban mindig kiolvasom, ha mókázik velem. Létezik, hogy tényleg nem emlékszik?

- Igen! - ezzel pedig minden felmerülő kérdésemre válasszal szolgál.

Jó, rendben, pörögnek körülötte a napok, megértem. De most emlékeztetem.

- Megígérted, hogy holnap este eljössz velem a galériába.

És ezzel tudtodon kívül abba is beleegyeztél, hogy az esemény kellős közepén, a jótékonysági árverés vendégserege előtt megkérjem a kezed - tenném hozzá, de uralkodom magamon, hiszen ezzel én magam leplezném le azt a meglepetést, amelyet eddig a saját kényelmem árán is palástoltam. Rengeteg munkám van a szervezésben, reggelig dolgoztam, hogy idejében elkészüljek a festménnyel, nem venném jó néven, ha holmi táncpróba keresztülhúzná a számításaimat. Pláne, hogy előre jeleztem, Anna szerda estéje az enyém. Nem osztozom rajta senkivel, csakis az enyém.

- Jaj, ne haragudj! - sopánkodik, majd amikor azt gondolnám, szabadkozni kezd, hálóingébe bújva hozzáteszi. - Nem tudok veled menni az árverésre.

Megáll a fogkefe a számban, meredten bámulok a tükörben Annára. A felhabosodott paszta kövér cseppekben hullik meztelen lábfejemre, de kizárólag az foglalkoztat, hogy a szerelmem az ígéretét megszegve tenyerel bele az álmaimba.

- Nem is örülsz a mai fejleményeknek? - árnyalatnyi szemrehányás érezhető a hangjában. - A csajod rendező lesz!

Nem! Sőt, többszörösen ellenzem a Lélektánc társulattá alakítását, és erre a saját érdekeimen túlmutató indokom is akad.

- Szerintem azok vállalnak háttérfeladatokat, akik beletörődtek, hogy nincs jövőjük a színpadon - köpöm a habot a mosdóba. - Persze tisztelet annak a kevés kivételnek, akik táncosként vagy színészként már minden babért learattak, és új feladatokat keresnek.

Ezúttal Annának akad el a szava. Belátom, ünneprontónak, sőt egy olyan érzéketlen tuskónak tűnök, aki képtelen örülni a szerelme sikereinek. Ha nem vétőzná meg a holnapi estét a briliáns kollaboráció, talán becipzároznam a pofámat. Így azonban a tőlem telhető leghiggadtabb hangon kifejtem a véleményemet.

- Én sem kezdek kiállításszervezésbe. Szerintem a te dolgod a gyakorlás és a folyamatos érzelmi feltöltődés. Utóbbihoz pedig, azt hiszem, időt kellene töltened azzal, akibe állítólag szerelmes vagy. Azaz, állítólag velem!

Szemében felvillan, és ott is ragad a csökönység. Pedig még csak durva sem voltam.

- Ha úgy tartod, hogy a rendezés alantas feladat, mit gondolsz azokról a meg nem értett festőkről, akik tetoválóként kamatoztatják a kézügyességüket? Csak mert azt hiszem, ismerek közülük egyet - támad vissza csípőre tett kézzel.

Válaszcsapása amazoni, de nem fog ki rajtam. Annak ellenére, hogy tűnhet úgy, magasról szarok az életre, kifejezetten racionálisan látom magam. Tudom, hogy tőkös létemre mikor szartam be, és a félelem milyen áldozatot követelt tőlem... Amennyire rühelltem kezdetben, idővel annyira megkedveltem a bőrvarrást, az azonban továbbra is csípi a szemem, hogy hiába a szeretet, tulajdonképpen a mai napig kényszerből ragadok tetoválópisztolyt. Amikor a drogoktól és az alvilág többi csápjától szabadulva normális életet kezdtem, hamar kiderült, kevés a nekem való munka. Próbálkoztam grafikusként, de a számítógépek nem az én világom. Illusztrátorként gátat szabtak a képzelőerőmnek, aztán elvállaltam a kreativitástól abszolút távol eső munkákat. Voltam felszolgáló, árufeltöltő és egyetlen napig biciklis futár. Gondolom, mondanom sem kell, az összes főnökömet agyonvertem volna. Szerencsémre aztán a hasznavehetetlenség érzésének mélypontján újra összeakadtam Vegasszal, aki látott bennem kurázsit, és kiderült, a tetoválás valóban a leginkább hozzám passzoló pénzkereseti lehetőség. Kézügyességre van szükség, beleszőhetem a saját művészetemet, ráadásul a kötetlen beosztás miatt a festésre is tudok mellette időt szakítani. Hiszem, hogy előbb-utóbb nem a bőrre, hanem a vászonra készített munkáim miatt leszek ismert, eközben pontosan tudom, minél szebben dolgozom tővel, annál nehezebben törhetek majd ki a skatulyából. Minél inkább kitűnsz valamiben, annál

szorosabb gúzsba kötöd a szabadságod.

- Két éve, azért, hogy legyen pénzünk a közös életre, hoztam egy döntést...
- válaszolom habos, mentolízú szájjal. Látom, hogy Anna közbeszólna, de leintem.
- Ennek a döntésnek a folyományaként bele kell törődnöm, hogy az a tetováló fiú leszek, aki festeni próbál, nem pedig a festő, aki néha szórakozásból tetovál. Ezek után sokan akkor sem fognak elfogadni szakmailag, ha megfestem a világtörténelem legjobb képét. Nem szeretném, ha te is kerülő utat választanál, mert nincs rá szükség. Azt pedig főleg ki nem állnám, ha egy ennyire butuska döntés miatt még engem is elhanyagolnál.

Csak néz szótlan, párás tekintettel.

- Valójában mi ez az egész, Anton? - elhűlve csóválja a fejét. - Hiszti?

Magamat is meglepem, mennyire apatikus maradok, néhány hónapja biztosan eldurranat volna az agyam a hiszti szó hallatán. Megnyitom a csapot, kiöblítem a számat, és mindeközben azon tanakodom, mi volna a legcélravezetőbb replika. Csak rontana a helyzeten, ha magamból kikelve a saját igazamat ordítóznám. Nem elégtételre, vagy elnyomni vágyom őt, hanem az álláspontján szeretnék változtatni. Ami azonban mindennél fontosabb, hogy szabaddá tegye magát holnap estére. Kínos volna, ha le kellene fűjnom a már megszervezett projektet. Túl sokaktól kértem hozzá szívességet, így a kudarcoknak gyorsan híre menne, másrészt kurvára a menyasszonyomnak akarom már tudni Annát. Pláne, hogy a színpadi szereplésével párhuzamosan egyre több rajongó próbálja majd elcsaklizni tőlem. Belegondolni is borzalmas, hogy az előadások utáni fogadásokon gazdag ficsúrok, nagyképű hírességek és önelégült vadparasztok udvarolnak majd neki. Szóval hőbörgést mellőzve, higgadtan és kedvesen kell rávezetnem a számomra kedvező döntésre. Pontosan azzal a taktikával, ahogy a kapcsolatok elején minden férfi udvarol: összehord hetet-havat, ha kell, azt hazudja, a Hold az ő ágyából kel fel esténként, csak hogy becsábítsa oda a nőt. Lyukat kell beszélmem a hasába.

- Emlékeztetnélek, megállapodtunk, hogy akkor marad a Vöröske, ha te holnap este eljössz velem az árverésre - morgom, törülközőmmel pedig az arcomat szárítgatom.

Anna ekkor mellém lép, és csípőjével arrább taszajt, hogy ő is fogat moshasson.

- Arról állapodtunk meg, hogy heti egy estét együtt töltünk. Vasárnap korábban hazajöttem, emlékszel? - hadonászik a fogkeféjével.

El kell számolnom háromig, aztán tizenháromig, mielőtt bármit válaszolnék. Muszáj megőriznem a hidegvérem.

- Egyrészt jelezném, hogy új hét kezdődött - egyre nehezebben tartom láncon csaholó indulatom. - Nem mellesleg kifejezetten a holnapot kértem tőled. Már mindenkinek megígértem, hogy ott leszel. Várnak, és számítanak rád. Illetve ránk. Mert, ha te nem jössz, én sem megyek...

Olcsó és nem is túl elegáns trükk az önsajnálattal, de valamilyen módon érdekeltté kell tennem Annát, a céloom érdekében pedig nem átallok elmenni a falig. Ha kell, vonóhorgot akasztok Bimbi övébe, és a helyszínre húzatom.

- Miért ne tudnál elmenni? - kérdésről kérdésre egyre nehezebb helyzetbe hoz.

- Mert ez olyan esemény, ahová a párjukkal érkeznek az emberek - hazudom szemrebbenés nélkül. - Milyen dolog volna, ha a szerelmem, aki állítólag viszontszeret, nem kísérne el az árverésre, ahol az én képem is kalapács alá kerül?

Az érzelmi zsarolás még az önsajnálattal is aljasabb fordulat, könnyen a visszájára fordulhat, lásd most.

- Egész eddig arról hadováltam, hogy hirtelen mennyivel fontosabb lett A pillangó és a herceg, hiszen amatőr szereplőket kell betanítani néhány nap alatt. Ez valódi színházi próbatétel, te is erre biztattál. Erre most kikéred magadnak? Nem tehetek róla, hogy így alakult. Biztosan meg fogják érteni a galériában, hogy dolgoznom kell - majd fogkefével a szájában folytatja. - Mi lenne, ha adnék néhány tiszteletjegyet, és a galériatulajdonost, illetve a fontosabb partnereket elhívnád az egyik előadásra?

Tényleg fogalmam sincs, mi üthetett belé, rá sem ismerek, mintha a finom mechanizmusú műszereit kilopták volna a hátrahagyott vázból: se az agya, se a szíve, de még a lelke sincs a helyén. Az én Annám normálisan biztosan belátná, mennyire fontos nekem a galéria rendezvénye, hiszen, ha elismert festő akarok lenni, minden lehetőséget meg kell ragadnom azért, hogy kellemes benyomást

tegyek a kultúrát támogatókra. A jövőm is múlhatna ezen az egyetlen estén. Bár ez esetben éppen a karrierem foglalkoztat a legkevésbé.

- Tudod, mit csinálj a jegyeiddel...! - köpöm oda elkeseredésemben.

Anna úgy tesz, mintha nem hallott volna, de tudom, ez színjáték. Végül megkérdezi:

- Komolyan elvárnád tőlem, hogy a saját karrieremet szögre akasztva a te tündöklésedhez asszisztáljak? Ennyire nem lehetsz önző.

Hogy ennyire nehézkes legyen egy kicseszett lánykérés!

- Azt várom el, hogy betartsd, amit megígértél - válaszolom szigorúan.

Kimossa, majd miután helyére pakolja a fogkefét, sajnálkozó pillantást vet rám, és megcirógatja az arcomat. Aztán a mutatójával tanakodón a felső ajkát ütögeti.

- Mivel is engesztelhetnélek ki?

Hátat fordít, terpeszállásban a mosógépre könyököl, és a seggét az ég felé emelve, előrehajol. Egyébként is rövidke hálóinge felcsúszik, kivillan alóla meztelen alteste, szeméremdombját is látom. Nagyon nyelek, egyik kezemmel a tarkómat vakarom, a másikkal ösztönösen megmarkolom bő szárú alsógatyámban keményedő farkam.

Nem! Bujázkodással ezúttal nem lehet lekenyerezni!

- Semmivel! - tekintetem is megkeményedik.

- Anton! - nyögi kéjesen, és a válla fölött hátrasandít rám. - Mindketten feszültek vagyunk, és napok óta nem szeretkeztünk. Magamban akarlak érezni.

Újra és újra lenyűgöz, hogy az együtt töltött éveinkben szexuálisan mennyire kinyílt. Én vettem el a szüzességét - azóta nem volt, és gondoskodom róla, hogy ne is legyen dolga más férfival -, mégis, gyakran azoknál a könnyűvérű lányoknál is sokkal szabadosabb, akiket előtte döngettem. Az egyébként szendének tűnő Anna valójában egy gátlástalan szexmasina, ezen tulajdonságával pedig engem személy szerint, legyünk bárhol és bármikor, mocskosul felizgat. Kezdetben tartottam attól, hogy a két év udvarlás hiábavalóvá válik, hiszen ha szexuálisan nem stimmelünk, az érzelmek egy idő után menthetetlenül elkorcsosodnak. Anna azonban hozzám hasonlóan mohó, vehemens és nem utolsósorban heves.

Tökéletesen összeillünk.

Nőről nőre szállva csak legyintettem a bátyámra, amikor azzal fárasztott, hogy szerelmesen a legteljesebb a szex. Ma már tudom, ez a közhely is teljes mértékben helytálló. Engem sokáig csak az orgazmus hajtott, az odáig vezető útra meg a harmóniára magasról szartam, azt pedig elképzelni sem tudtam, hogy valaha hidegen hagy majd, ha a nőm tálcán kínálja fel magát. Anna közönséges viselkedése a farkamat felállítja ugyan, mentálisan inkább taszít, mint vonz. Képes volnék rá, de az egyikünknek sem esne jól, ha megkefélném.

- Puncival most nem vagyok lekenyerezhető - csóválom a fejem.

Megnyálazza az ujját, majd a lába közé nyúl úgy, hogy a háta mögött állva is lássam, ahogy izgatja magát. Mindeközben olyan szemérmetlenül bámul, hogy talán egy árnyalatnyit bele is vörösödöm.

- Gyere, dugj meg! - leheli. - Látod, a tied vagyok. Kitárulkozva arra, hogy belém élvezz. Nincs önálló akaratom, csak egy lyuk vagyok, amit használhatsz. Ezt szereted, nem? Ezt várod tőlem.

Szóval csapdába csalt volna a kis drágám! Öblösen felröhögök, majd mielőtt kiléphetne a megalázó pozitúrából, szorosan Anna mögé lépek.

Akkor játsszunk!

Térdemig tolom a gatyámat, lüktető farkamat Anna farpofái közé illeszttem. Bámulom formás, lebarnult idomait, csaknem elcsöppen a nyálam, annyira izgató. Önfegyelmet gyakorolva azonban ahelyett, hogy most azonnal magamévá tenném, inkább hatalmasat csapok a seggére. A csattanás visszhangzik a csempék között. Anna összerezzen, sikolyra számítok, ő ezzel szemben inkább felnyög.

- Na, mi az? - provokál csípőjét ringatva. - Nem akarsz kisajátítani?

Magam felé fordítom, és a mosógépre ültetem. Megszeppen, amiért egy rongybaba könnyedségével dobálom. Karját a nyakam köré kulcsolja, én pedig megragadom az állát. Arcunkat milliméterek választják el egymástól, homlokunk egymáshoz koccan, eltátott ajkaink csókolózásra várnak. Anna lélegzete meg-megakad, nyilván valamelyest fáj neki, ahogyan az állát szorítom, de nem nyafog.

- Én. Szeretni. Akarlak - suttogom, és élvezem, hogy a meglepettségtől szaporább, mentoltól hűvös sóhajai cirógatják arcbőrömet. - Mindig. Mindörökké. Mindenhogyan. Érted?

Lehunyja a szemét, majd csókra szomjas ajakkal leheli:

- Én is.

- Soha nem is kérnék tőled mást. Ez minden, amit adhatsz nekem - és megcsókolom.

Úgy csimpaszkodik belém, mintha egy bármelyik pillanatban elillanó álom volnék, én pedig szívem szerint addig szorítanám magamhoz, míg húsunk egybeforr, hogy örökké összetartsen bennünket. Hogy Bimbi örök időre velem maradjon. Örökre az enyém legyen.

Lerángatom róla a hálóinget. Pőre melle meztelen mellkasomhoz simul, mire a testéből sugárzó forróság kellemesen szeretgeti testemet. Kezem a hátáról a tarkójára kúszik, haja tövébe markolva hátravonom a fejét, hogy ajkam a nyakára, a kulcscsontjára, majd onnan a mellbimbójára vándorolhasson. Bőre minden milliméterét forró, nedves nyelvvel tiszteltem. Megkeményedett, szabályos és kerek mellbimbójának pusztán a látványától csaknem szétrobban a farkam. Formás és csalogató. Bő nyállal nyalom a meredező, rózsaszín bőrgombot, majd a fogam is csatlakozik a kényeztetéséhez. Anna minden egyes mozdulatomtól reszkető hangon nyögdecse. Hangja olaj a már egyébként is lobogó tűzre.

- Kicsinálsz, Bimbi! - hörgöm, és megkapaszkodom a feje fölé szerelt törülközőszárítóba. Kifejezetten élvezem, ahogy a forró cső égeti a tenyerem.

- Tudom - bújja burjánzó bujasággal, és a mellbimbómtól indítva végignyálja a hónom alját.

Az egyszerre csiklandó és ingerlő érzéstől megremegek.

- Te jószágos ég, mennyire perverz vagy - eresztek el egy fojtott kacajt, és a csőről felforrósodott mutatójammal a belső combjára varrt tetoválást simogatom.

A stigma, amely a tulajdonomat jelöli.

- Ez sem újdonság - harap az alsó ajkába. - Jó a mesterem.

Fesztes fenekébe markolok, és egyetlen mozdulattal magamra rántom.

Felnyüszít a feszítő fájdalommal keveredő élvezettől, az alsó ajkamba harap, combjával pedig görcsösen öleli a csípőmet. Közelebb von magához, szorítóizma, mintha pulzálna, minden mikromozdulatnál újra és újra körbeölel. Forró, szűk és lüktető - minden egyben van, amit férfi kívánhat. Hajamba túr, körmei végigszántanak a fejbőrömon, a cikázó ingerektől pedig megrándulok odalent: ő is ismeri a gyenge pontjaimat.

- Nem hagysz cserben, ugye? - kérdezem.

- Nem, de... - hangja reszket az izgalomtól.

- Nincs de! - morranok rá anélkül, hogy végighallgatnám. - Holnap este hétre érted megyek.

Elmosolyodik, és amennyire csak a pozíciótól, illetve a vagináját feszítő farkamtól képes, szorosán átölel.

- Néha... - suttogja közvetlenül a fülembe, majd ezzel egy időben végigkarmolja a hátamat. - Hagyhatnád, hogy befejezzem, amit...

Csípőmmel lökök egyet, és már ő maga sem tartja fontosnak a kifogásait.

26

LAURA

- Biztosan jól vagy? - aggodalmaskodik a Bentley volánja mögül Róbert.

Igen, biztosan jól vagyok! - válaszolná Laura, ehelyett azonban a következő, egybefolyt mondat hagyja el a száját.

- Genztonvajok!

Nincs mit szépíteni, becsicscentett. A rendelkezésére álló eszköztárból az alkoholt látta a leghatékonyabbnak a vállára szálló dilemmák elhessegetésére.

Ilyen is csak vele történhet meg, csak ő kerülhet ennyire kényes szituációba.

Ahogy azt sejtette, Róbert első szerelme valóban vonzó nő, öltözködési tanácsadóként ráadásul tudja, mivel hangsúlyozhatja ki előnyös adottságait. Bőre olívaszínű, combja hosszú, csípője széles, feneké kerek, keble telt, sötét haja dús és hullámokban vállára omló. Grátiszként szexisen kancsal, édesen selypít, önbizalma pedig lángoló. Megtestesült erotikus álom, maga a két lábon járó kecsgetetés. Az a fajta nő, aki a gyerekkori szerelmének monogramozott, huszonnégy karátos aranyból készült mandzsettagombot ajándékoz a

születésnapjára..

A végzet asszonya típusú nőt a köznyelv előbb-utóbb úgyis bűdös kurvaként aposztrofálja, e jelzőhöz természetesen esendő, házas férfiak elcsábításán keresztül vezet út. Az üde, nagyvilági, humoros és nem utolsósorban független Bernadett egy drog, amelyben az elgémberedett lelkű férfiak kinyújtózásra lelnek. Függetlenségüknek: bármit megtesznek, hogy a közelében tartózkodhassanak, és a kedvében járjanak, pedig ő szomj szülte délibáb csupán a tikkasztó sivatagban. Sokan a kiegyensúlyozott életüket áldozzák az illúzióért, majd darabokra hullanak, amikor ölelésükben Bernadett kámforrá válik.

Vajon Zétény az a szerencsés flótás, akinek a rajongása viszonzásra talált Bernadettnél, vagy ő is csak egy az álmodozók közül? Ugyanis Zétény az a csalfa férj, akit a Fényes Magánnyomozó Iroda, pontosabban a lesifotósuk, Máté megfigyelés alatt tartott, és akiről Laura éppen akkor kapta meg a bizonyító erejű felvételeket, amikor hétfőn, életében először Róbert házában érte a reggel. Ahogy ez, az aprónak egyáltalán nem nevezhető mozaikdarabka a helyére került, a nyomozónő előtt kirajzolódott a teljes kép: megbízója, akinek a kilétét az anyja elhallgatta, nem más, mint Sára. Mariann tehát nem pusztán nagy rajongója a Purple Mahogany bútorainak, hanem ismerőse a tulajdonos asszonynak.

Hát persze!

- Úgy tűnt, nem szimpatizáltok Sárával - Róbert látszólag a semmiből érkező megjegyzése józanítóan hat Laurára.

Vajon a férfi azért hozakodik elő a témával, hogy valamivel ébren tartsa, vagy valóban tapinthatóvá vált a vacsoraasztalnál a feszültség? Miután Sára számára világossá vált, kivel sodorta össze az élet, tényleg merevebben viselkedett Laurával. De tulajdonképpen ez érthető, hiszen váratlan veszélybe került a terve.

A terv, amelyről nehéz eldönteni, kinek a javát szolgálja.

Az asszony már a megbízás idején tisztában volt Zétény hűtlenségével, ezért adhatott tippet arra vonatkozóan, hogy mikor és merre lehet lencsevégre kapni a szeretőjével enyelgő férfit. Tulajdonképpen nem is magánnyomozóra, hanem egy piszkos munkát elvégző kémre volt szüksége. A megcsalt asszony vérbeli taktikusként hagyta, hogy a férje élje világát, mindeközben ő a háttérben a valóperes anyag összeállításán dolgozott - a Laura postafiókjában várakozó fotók az aduászai. Az átkozott fotók, amelyek a vagyonmegosztásnál milliók sorsáról dönthetnének.

Csoda, hogy viszket az anyja által szerzett munkáktól?

Csoda, hogy torkig van a magánnyomozásokkal?

Míg a gyilkossági ügyeknél pofonegyszerű a tétel: annak, aki embert ölt - bármilyen ok vezérelte -, felelnie kell tettéért, addig a magánnyomozásban gyakran eldönthetetlen, hova pártoljon az ember, ha az igazság oldalára akar állni. Pláne akkor, ha az úgy összemosódik a magánéletével.

Szó nélkül adja át a fotókat a megcsalt asszonynak? Vagy tegyen úgy, mintha nem sikerült volna tetten érni Zétényt? Esetleg tálaljon ki Róbertnek, és kérje meg, hogy figyelmeztesse a legjobb barátját, a kisémmizésére készülnek?

A nyomozónő nem találta, merre fut a sárga köves út, majd arra jutott, míg nem adatik lehetősége tiszta fejjel, nyugodtan átértékelni a történeteket, nem is akar Sáraék zátonyra futó házasságával foglalkozni. Addig pedig Róbert beavatása is meggondolatlan döntés volna. Kényszerű agonizálását csillapítandó nyúlt újra és újra a pezsgőspohárért. Szánt szándékkal leverte a biztosítékot, hogy néhány óráig a sötétben tapogatózva botorkálhasson, és következmények nélkül bármit rípiyára törhessen. Hiszen a becsicsentett nők mosolyogtatók, amit pedig alkohol hatása alatt tesznek... Nos, általában azokat is megmosolyogtatónak vélik.

- Ma megkérték a kezem - igyekszik Laura kuncogva, az ülésben elterülve könnyedebb téma felé terelni a beszélgetést.

- És igent mondtál?

- Igen... - Laura alsó ajkát harapva, csintalan vigyorral figyel, ahogy a férfi kétségbeesett pillantással felé fordul. - Ha tizenkét év múlva is akar az illető, és én még hajadon leszek, hozzá megyek.

- Mi lesz tizenkét év múlva?

- Döme nagykorúvá válik.

A férfi megkönnyebbülten, torokhangon felkacag.

- Szóval valójában nem is akarsz férjhez menni.

Laurának felszalad a szemöldöke. Róbert vajon most annak örül, hogy csak heccelte, és nincs is más férfi a képben? Vagy azért hálálkodik magában, mert

úgy fest, a többi nővel ellentétben Laura elvicceli, tehát komolytalannak tartja a házasság szentségét? Zsigeri reakcióként kibukik ki a nyomozónőből.

- Dehogynem!

Bármennyire megmosolyogtató lehet becsiccsentve, nem lenne szabad ennyire kitárulkoznia. A férfiak vagy elmenekülnek, vagy elkényelmesednek, amikor megneszelik, hogy a hálójukba gabalyodott nő a közös életük tervezgetésébe kezd. És tessék, Róbertnek máris mindentudón mosolyra húzódik a szája, ezért, hogy még idejében letörje serkenő szarvát, Laura gyorsan hozzáteszi:

- De nem mindenki tudja megszelídíteni a hozzám hasonló, vad lányokat.

A ma este egyik legfontosabb tanulsága - amellet, hogy az Angry Tomatoesban isteni a steak -, hogy a férfiak akkor a leggyarlóbbak, ha nőkről van szó, hiszen alapszükségletük a szépség, az izgalom és a törődés. Egyszóval az apadhatatlan erotika. Róbert például a vacsora közben többször csípett az asztal alatt Laura belső combjába, pont úgy, ahogy az étterem felé vezető úton is tette, a nyomozónő pedig már egyre nehezebben türtőztette magát. Bűnös mosolya elárulta, Róbert kifejezetten a kedvét leli a tehetetlen nő izgatásában.

A kikötőben horgonyzó hajó biztonságos, de a hajókat nem ezért építették - dereng fel Laurában a motivációs kártyacsomag mai tanácsa.

Élnie kell!

Muszáj kilépnie a komfortzónájából!

Pajkos ötlete támad. Most, a fóliázott üvegű Bentley-ben viszonyozhatja a vacsora közben átélt édes kínzást, és befejezheti, amit néhány órája Bernadett emlegetésére szakított félbe. Légy a végzet asszonya! Légy ribanc, mint Bernadett! - biztatja a nyomozónőt az alkohol, ő pedig engedelmeskedik az utasításnak.

- Szóval Bernadett - Laura kioldja a biztonsági övét, és a férfihoz közelebb húzódva, közvetlenül a fülébe suttogja. - Már akkor is ekkora... Ekkora melle volt?

Hogy nyomatékot adjon a kérdésének, Róbert ágyékára csúsztatja a kezét, mire a férfi felmordul, és néhány szempillantás alatt kőkeménnyé merevedik szűk farmerja alatt. Biztos szorítja - kuncog magában Laura, és intenzíven masszírozgatni kezdi a dudorodó területet.

- Igen - sóhajtja a sebész, majd ravaszdi mosollyal folytatja. - És már akkor is kitétte a kirakatba.

Bernadett ma esti ruhája elegáns volt ugyan, de nem sokat bízott a fantáziára.

- Látszik rajta, hogy odaadó lehet az ágyban - bűgja a nyomozónő azzal a magabiztossággal, amellyel Róbert nadrágszíját is oldozza.

A férfi bólint.

- Bevállalós.

Laurának máson jár az esze, mint azon, hogy mennyire vonzó a sebész, amikor elélvez. Vajon vezetés közben, az arcán át-átsuhanó éjszakai fényekben még kívánatosabban festhet? Mielőbb tudni akarja. Kigombolja a farmert, és a slicc ciripelésével egy időben kéri.

- Mesélj, Róbertem, miket csinált veled!

- Tippelj! - vonja fel kihívóan a szemöldökét a férfi.

Zavarba akarja ejteni? Nagyon rossz ajtón kopogtat. Most, hogy Laura megbizonyosodott róla, Bernadettnek máshoz húz a szíve - vagy a pénztárcája -, nem több számára egy szájalomra méltó, házasságromboló némbernel. Nagyon csalódna Róbertben, ha ilyesféle nőcskére akarná lecserélni. Annál is inkább, mert Laurától lelkileg és szexuálisan is sokkal többet kaphat. Ez utóbbit pedig pillanatokon belül bebizonyítja.

- Biztosan kiverte - morogja Laura, kezét a férfi alsónadrágja alá csúsztatja. - De ez nem nagy dolog, ugye, Róbertem?

Róbert lefitymáló grimasz kíséretében, az utat bámulva a fejét ingatja. Úgy tesz, mintha Laura közeledése sem volna különösebben említésre méltó, a finom női kézben lüktető, kőkemény férfiassága azonban elárulja, nagyon is kedvére van a játék.

Emeljük a tétet!

- De aztán... - Laura szabad kezével hátrafogja a haját, majd miközben összegyűjtött nyálát a férfi makkjára köpi, mélyen a szemébe bámul. - Biztosan le is szopott.

Atyaég, mint egy rosszvérű...

Róbert elakadó lélegzettel, ide-oda kapó tekintettel igyekszik a nőre és

az előtte szaladó úttestre párhuzamosan koncentrálni. Leplezetlen izgalma felbátorítja Laurát, ezért a férfi tekintetét keresve, ajkát csaknem a makkjához érintve várja a választ.

- Ne csináld... Vagy de... Csak csináld! - fújja ki a beszorult levegőt Róbert, kipirult arccal reméli, hogy a nő mielőbb ajka közé fogadja, Laurának azonban más tervei vannak.

- De azt biztosan nem tudta... - a nyomozónő lerúgja cipőjét, hátával az anyóülés felőli ajtónak dől, és mindkét lábát a férfi ölébe emelve folytatja. - ...hogyan szeretted a női lábakat.

Amennyire furcsállotta az első együtt töltött éjszakájukon, most annyira szimpatikus neki Róbert lábimádata. Ebben a szituációban valóban ő lehet a domináns fél.

- Ez övön aluli... - köszörűli kiszáradt torkát a sebész.

- Mondjuk úgy, hogy kiütéssel győzök.

A nyomozónő talpélei közé fogja a lüktető péniszt.

- Te jószágos... - túr hajába a férfi.

Laura induláskor csúszós, nejlon titokzoknit húzott, amely túlvilági élménnyel kényeztetheti a nyáltól, illetve az elővadásztól nedves makkot.

- Csitt! - fenyíti a nyomozónő, és hatalmát kiélvezve le sem veszi tekintetét a férfi arcáról. - Csak vezess!

A Bentley utasterében hirtelen felforrósodik a levegő, a nyomozónő pedig egyre hevesebben mozgatja összeszorított lábfejeit. Róbert csípője vonaglik az ülésen, homlokán izzadságcseppek gyöngyöznek, ujjbegyei elfehérednek a kormánykerék szorításától. Képtelen kontrollálni magát, hátravetett fejjel akkorát nyög, hogy csoda, nem repedt bele a szélvédő, majd vágytól homályos tekintettel ad utasítást.

- Nyúlj közben magadhoz!

Laura kedvét leli a rendhagyó mókában, ezért esze ágában sincs ellenkezni. Alsó ajkát harapva kigombolja farmerjét, és fehérneműje alá csúsztatott kézzel cirógatni kezdi magát.

- Megölsz mindkettőnket! De inkább így haljak meg - csóválja fejét Róbert, felhangosítja a rádióban játszott rockdalt, majd a kormányt eresztve, de az autót a forgalomban tartva a nő bokájára szorít.

És irányítja.

És rángatja.

És cibálja.

Rettentő közletről dudaszó harsan, majd vakító reflektor suhan át a kocsi belterén.

- Bassza meg! - káromkodik Róbert, riadt képpel ismét a volánba kapaszkodik, majd amikor sikerül idejében visszarántania a saját sávjába a Bentley-t, bármiféle kommentár nélkül, határozottan a fékbe tapos.

Az útpadka mellé húzódnak, a sebész résnyire lehúzza az ablakot, hogy friss levegőt eresszen be, majd folytatják, amit menet közben elkezdtek.

Laurába az imént még halálfélelem nyilallt, talán fel is sikoltott, de most úgy figyel az ösztöne vezérelte, előre görnyedő, száját tátó, levegő után kapkodó férfit, mint akit megigéztek. Lába zsibbad a szorítás és mozgatás kombinációtól, de esze ágában sincs leállítani se a sebészt, se önmagát. A testét itt-ott, így-úgy kényeztető ujjak fakasztotta orgazmus hatására felnyüszít, majd az ablaknak támasztott fejjel lehunyja a szemét. Ahogy ziháló mellkassal, és ernyedő izmokkal hallgatja a saját orgazmusához közeledő Róbertet, bizsergő bőre alatt végtelen nyugalom árad szét.

- Bassza meg! - káromkodik ezúttal még gondterheltebben a férfi, elereszti a nő bokáját, és kapkodón szedelőzködni kezd.

A zene hirtelen elcsitul, Laura azonban csak akkor nyitja ki a szemét, amikor tompa kopogást hall.

- Zsaruk! - közli Róbert.

A nyomozónő megpillantja a vezetőülés felőli ablak szellőztetésre használt részén bekukucskáló járőrt.

Ismeri a férfit.

Atyaéig!

A rendőr fölényeskedő arckifejezése és zord hangja, amellyel azt követeli, szálljanak ki a kocsiból, elárulja, eleget látott ahhoz, hogy tudja, mi folyt az utastérben. Laura indokolatlanul felkacag, amikor rádöbben, közszeméremisértésen kapták őket. A szemből érkező, dudáló kocsi egy rendőrautó volt.

Bajban vannak.

- Fényes. Ön... Itt... Most... - dadogja a járőr, amikor az anyósületről dülöngélve kikászálódó nőben felismeri Laurát.

HÁROM NAPPAL AZ INCIDENS ELŐTT

2015. február 11., szerda

Ki lennél a tapasztalataid nélkül?

27

LAURA

Laurát robbanásszerű hang riasztja álmából, bal karját védekezően maga elé tartva könyököl fel az ágyban.

- Mi az?

- Bocsánat - suttogja Róbert, mintha puhasággal visszacsalogathatná a zakatoló szívű nő álmát. - Leszakadt a gardróbban a fogas.

Laura ébersége az elmúlt esztendőök során zsigeri reakcióvá érett. Azt mondják, a rossz lelkiismeretükkel küszködők, a gyávák, illetve az ismeretlentől rettegők ijedeznek, a nyomozónőnek azonban éppen a tapasztalatai nem hagynak nyugodalmat - szörnyűségek edzette tudása százszorta emésztőbb a tudatlanságnál. Ismeri és féli a legkiszolgáltatottabb helyzetekben támadó gonoszt, amely vagy egészében falja fel, vagy élősködőként rájárva, hosszan szipolyozza az emberek álmait.

- Atyaég! - nyögi a párnára visszadőlve, amikor az adrenalinárból kibontakozva sorjában a képébe vigyorognak az este válogatottan kínos pillanatai.

Kálváriája az Angry Tomatoesban kezdődött. Ő ugyan a vacsora alatt mindvégig vállalhatóan ítélte a viselkedését, könnyen megeshet, hogy pezsgőmámorosan lejáratta a sebészt.

Atyaég!

Róbert a privát szférájába eresztette, Laura pedig az első adandó alkalommal, némi zavaró tényező hatására vigyorgásra itta magát a férfi legközelebbi barátai előtt. Remek bemutatkozás! Biztosan belopta magát a szívükbe...

Atyaég!

A rémálomba illő este aztán az autós enyelgéssel folytatódott, ehhez fogható örültség józanul valószínűleg eszébe sem jutott volna, és ennek következményeként az este - szó szerinti - csúcspontján a rendőrséget is a nyakukba rántotta. Rendszerben, közvetlenül nem okolható az incidensért, de Róbert izgatásával beindította a láncreakciót: a férfinak elszállt az agya, kis híján karamboloztak a szemből érkező rendőrautóval, a két járőr pedig utánuk eredt, hiszen nagy fogásnak ígérkezhetett az éjszakában ide-oda kacsázó Bentley sofőrje. Tulajdonképpen az is volt, csak másképpen, mint azt a fiúk remélhették. Az igazoltató közrendőr felismerte a félreérthetetlen helyzetben rajtakapott Laurát, és ettől olyannyira zavarba jött, hogy miután a Róberttel megfújatott alkoholszonda zéró értéket mutatott, bárminemű büntetés vagy meghurcoltatás nélkül továbbengedte őket. Laurának nincsenek kétségei afelől, hogy cserébe szaftos sztori válik majd belőle kapitányságon.

Atyaég!

Vajon Róbert a friss, közös kalandjaikkal gazdagodva is ugyanolyan lelkes, mint annak előtte, vagy körvonalazódik egy kellemetlen beszélgetés, amelynek csattanójaként kapcsolatuk könnyes véget ér? Laura este még úgy látta, szemérmertlensége kifejezetten imponál a férfinak, visszagondolva már meggyőződése, hogy letért a visszafogottság és a gátlástalanság közötti keskenyen sávban húzódó arany középútról. Arról, amelyen egy nő egyensúlyozva tarthatja izzásban a férfi érdeklődését, és amelyről lelépve a kapcsolat kudarcra ítéltetett. Hiszen míg a visszafogottság elhidegülést szül, a

gátlástalan spinéktől néhány kósza éjszaka után lelécelnek a férfiak. Pláne akkor, ha az ismerősek előtt történik a kitérülés; míg a hálószobában erény, nagy plénum előtt szégyellni való a női szabadosság.

- Van programod estére? - fordul Laura kétségeitől feszülten a nyakkendőjét kötő sebészhez. - Arra gondoltam, hogy végre kettesben is megünnepelhetnék a születésnapodat. Szeretném átadni az ajándékod.

Valójában még nem szerezte be az ajándékot, sőt, tegnap estig nem is számolt vele. Túl frissnek vélte a kapcsolatukat ahhoz, hogy találó, személyes ajándékkal rukkolhasson elő. Bernadett - aki még mindig Róbertemnek hívja - huszonnégy karátos, monogramozott mandzsettagombjai azonban felértek egy hadüzenettel...

- Későn végzek - érkezik a színtelen válasz.

Hát persze!

Nincs szükség sem Bernadettre, sem hozzá hasonló, sznob lotyókra ahhoz, hogy Laurának elcsesződjön a párkapcsolata. Elég hozzá önmaga.

- Ne fáradj! - igyekszik kikecmeregni az ágyból, a fejébe nyilalló fájdalom azonban megakasztja. Ahogy a homlokához kap, a mellkasáról legördül a takaró.

Problémái alól feloldozást várt az esti pezsgőtől, ami valójában csak tetézte a bajait. Ahogy az lenni szokott. Nem mintha Laura nagyívó volna. Hosszú idő után a szombati fogadáson nyúlt újra pohár után, azóta pedig minden egyes nap pityókázott. Mi a fene ütött belé? Olyannyira életidegen számára Róbert világa, hogy úgy érezte, mintha valamiféle vakáción volna a férfi mellett. Ha azonban kettejük útját szeretné hosszabb távon összevezetni, ideje visszarázódnia a normális - józan - kerékvágásba. Mert ez a helyzet nem állapot. Hasonlóan hullhat szét a kezdő alkoholista élete is: gondjaikat ivással enyhítik, a szesz azonban csak újabb problémákat gördít eléjük, amelyeket ismételt poharazással igyekeznek áthidalni. Bár ez valahol érthető, Laura sem tudja, miként bírná ki józanul, ha Róbert egy kacifántos gondolatsor zárásaként kiadná az útját. Lassú halálnál kegyetlenebb nem létezik, szóval vagy essenek túl a szakításon mielőbb, vagy ami még jobb, hagyják kimondatlanul az egyébként is kerestetlen szavakat. Inkább hallgassanak, mintsem megbántsák egymást.

- Este konzultációsorozatot tartanak egy kényes helyzetben lévő páciens miatt a kórházban, nekem is jelen kellennem - ül az ágy szélére a sebész, és kulcsosontjánál érintve finoman visszalöki Laurát a párnára. - Az étterem tehát kilőve, de ha esetleg készülnél valami meglepetéssel...

- Elég bátor vagy ahhoz, hogy megkóstold, amit én főzök? - incselkedik a nő. - Lehet, hogy méreg.

- Sokkal jobban kívánsz annál, hogy megmérgezz, nem igaz? - morogja Róbert félmosollyal, majd olyan áhítattal bámulja a nő forró bőrén sikló tenyere jeges útját, mintha Laura keble volna a világ leglélegzetelállítóbb csodája. Közben mutató- és középső ujja közé csippenti a nő mellbimbóját, azt mondja: - A bejárati ajtó melletti komódra teszem a pótkulcsokat, maradjon nálad, ameddig...

Ahogy az inger végiggördül Laura testén, mellkasa egy sóhaj kíséretében megemelkedik, ezzel éppen mondandója legkényesebb részénél fojtja Róbertbe a szót. A férfi résnyire nyitott ajakkal és elhomályosult pillantással figyel a félhomályában vonagló, mezítelen testet.

- Meddig? - leheli akaratlanul is kéjesen Laura, majd mélyet szippant a férfi arcszeszének erős illatából.

A sebész tenyere ekkor a nő melléről az állára vándorol, és hüvelykujjával a járomcsontját simogatva, csillogó tekintettel válaszol:

- Talán örökké.

Laura bármit felelhetne, mindenképp együgyűnek tünne, ezért csak bárgyún bazsalyog maga elé, és megnyugvással figyel, ahogy a férfi befejezi a készülődést, majd munkába indul. Most először fogalmazza meg a megismerkedésük óta a mellkasában kavargó érzéseket: tiszteli Róbertet, és felnéz rá, ami kevés korukbeli férfiről mondható el, hiszen a harmincas éveik közepét taposó pasasok többsége az öregedés első jeleitől megrettentve seggfejé korcsosodik. Összes tettükből árad a bizonyítási vágy, így fiatal csitriket csípnek fel, és örült módon feszegetik a saját határaikat. Róbertet azonban egészen más fából faragták.

Ő nem akarja meghökkentő tetteivel igazolni életrevalóságát.

Ő ahelyett, hogy a saját sorsa miatt sópánkodna, másokat gyógyít.

Ő egy hős.

Laura testében ekkor örömteli langyosság árad szét.

Egy hős.

Felsejlik benne, és elmosolyodik azon, amit Judit fia, Döme tegnap délután Batmannek öltözve a hősökről mondott. A nyomozónőnek világegyetében a hősies, bátor férfiak imponáltak. Kár, hogy a legtöbbször talpraesettsége csak külső máz, mint rézsobron az aranyozás. A hős férfiak túlnyomó része estére vagy magába zárkózik, vagy otthon, ám nem a legmegfelelőbb módon, például a neje pofozásával vezeti le a feszültséget. Ami azonban mindezeknél általánosabb, hogy elvárják a kiszolgálást. Nagy szerencséje van Laurának a sebésszel, aki minden szempontból épkezlábnak tűnik.

Már-már tökéletesnek.

Róberttel kapcsolatban egy időre tehát elengedhette kételyeit, ellenben a tegnap este leaggasztóbb felfedezése, azaz a Sára-ügy még mindig megoldásra vár. Laurának egyáltalán nincs kedve a milliárdos bútoros család magánéletében vájkálni, így pláne, hogy bármit megadna az utolsó, anyja által szerzett megbízás mielőbbi lezárásáért. Sőt, szíve szerint most azonnal lezavarná a bizonyítékátadást, és igyekezne mielőbb elfelejteni a kínos incidenst. De a fenébe is, hogyan tehetné? Mit gondolna róla Róbert, ha kiderülne, segédkezet nyújtott a számító Sára tervében? Hogy bízhatna meg benne a férfi az után, hogy a közbenjárásával legatyásították a legjobb barátját?

Ez a fajta önvédelem is számító gondolkodás, kisanyám! Te nem az igazságot keresed?

Mit tehetne? Utasítsa el Sára megbízását? Ki tudja, milyen kötbért vállalt az anyja abban a szerződésben, amelyet Laura még csak nem is látott? Az alakoskodó feleség bosszúból minden bizonnyal a bugyogójukat is leperelné róluk. Tálaljon ki Róbertnek? Na, abból lenne csak igazi csetepaté, és a társaság újdonsült tagjaként rajta csattanna az ostor.

Mi a francot...

Amikor Laura érzékeli, hogy a tehetetlen idegességtől ökölbe szorult a keze, belátja, jó ideig nem fog tudni visszaaludni. Tehát vagy most, néhány kancsó kávé társaságában felkerekedik, vagy rosszulhívre hivatkozva kivesz egy szabadnapot. Utóbbi lehetőség kifejezetten kecsegtető, de egyszerűen nem engedheti meg magának, hogy eltékozzon az idejét. Várja a Lengyel Dávid által prezentált ügy is, amelynek a felgöngyölítésében már Vinyó is biztosan előrébb jutott. Este, az étteremben ülve váltott néhány üzenetet az informatikussal, és azt ígérte neki, a vacsora után felhívja. Ezt aztán a pezsgő kiverte a fejéből.

Remek!

Laura a telefonjáért nyúl, majd bosszankodva konstatálja, hogy a készülék lemerült. Míg frissítő zuhanyt vesz, és a számára kezelhetetlen gépből előcsalogat egy nagyobb adag borzalmas kávé, a mobilt a táskájában hordott töltőre csatlakoztatja, aztán amikor mindennel elkészül, fejében tompa fájdalommal, kezében pedig egy termoszal útnak indul. A bejárati ajtó melletti komódon, a lakáskulcsok mellett üzenetre bukkan:

A hegyen nincs rendes tömegközlekedés, menj az Audival!

A férfiasan nyúlánk betűkkel írt mondat mellett forgalmi engedély és slusszkulcs hever.

Róbert háza feleennyire sem lenne káprázatos, ha nem a város határában, egy meglehetősen kieső domboldalon állna. Laura nyáron szívesen andalogna csak úgy, céltalanul a környéken, most viszont valószínűleg megőrülne, ha kilométereket kellene sétálnia az első buszmegállóig. Hívhatna taxit, de fogalma sincs, mi a ház címe, ezért felkapja a forgalmi, amely egy belvárosi székhelyű cég nevére szól. Kereshetne egy levelet a házban... De akár elvihetné az Audit, amelynek eddig a létezéséről sem tudott. Nincs ebben semmi rossz, hiszen a férfi ajánlotta fel, nem ő kuncsorgott érte. Nem válik emiatt kitartottá, vagy könnyű nőcskévé...

Felőrlő ez a gondolat.

- Na végre! - fogadja a hívást Vinyó, amikor Laura, a ház alatti mélygarázsba lépcsőzve felhívja.

- Na végre? - kérdez vissza csípőből a nyomozónő régi, főnökösödő hanglejtésén. - Minek köszönhetem ezt az üdítő fogadtatást?

A kupé Audi TT a férfi Bentley-jéhez hasonlóan hófehér. A nyomozónő már attól rosszul érzi magát, hogy meg kell fognia a kilincset, mintha pusztán az érintésével kárt tehetne benne. Aztán erőt vesz magán, megpróbálja deaktiválni a riasztót, amely pityegő jelzés helyett éktelen szirénázásba kezd.

- Basszus! - visítja a nyomozónő izzó fejfájására olajat öntve Vinyó. - Mellékállásban autótolvajnak álltál?

Ezeknek a járgányoknak állítólag már lelkük is van. Laura a riasztót leállítva, a mobilt egy pillanatra a fülétől eltartva végigsimít a kasztnin, hogy dédelgetően odasúghassa az Audinak.

- Ne félj, vigyázni fogok rád! - aztán Vinyónak címezve, rendes hangon folytatja. - Csak tiltakozik a kicsike.

- Úgy tudtam, hogy az autódban nincs riasztó.

Az informatikus megjegyzése telitalálat. Másfél éve elromlott, azóta nincs riasztó a nyomozónő kocsjában. Nem érezte szükségét a javításnak, hiszen ki akarna ellopni egy halom ócskavasat?

- Nem az én kocsimmal vagyok - feleli, majd az előtt, hogy a férfi firtathatná, elvarrja a témát. - De ez hosszú történet.

A riasztóaffért leszámítva minden gördülékenyen zajlik, a garázskapu engedelmesen emelkedik, az Audi könnyedén indul, majd a főkapu is automatikusan zöld utat enged. Míg Laura a biztonság kedvéért a közút szélére félrehúzódva várja, hogy mindkét kapu bezáruljon mögötte, olyan érzése támad, mintha már évek óta Róbert rezidenciájából indulna munkába.

Minden tekintetben változékony idők járnak. A nyomozónő véleményéhez, illetve hangulatához hasonlóan az időjárás is hajlamos száznyolcvan fokos fordulatokat venni; hétfő délután még vastagon havazott, ma pedig már olyan melegen süt nap, mintha egy évszak kihagyásával máris a nyár küszöbén állnának. A lehajtott szemellenző nem tompítja a vakító napfényt, ezért a nyomozónő bekukkant a kesztyűtartóba, hátha szerencsével jár, és legnagyobb öröme talál is egy napszemüveget. Ordít róla, hogy márkás darab, nem pedig utcai árústól szerzett bővli. Habár Laura biztosan nem fizetne több tízezret egy napszemüvegért, bizsergető érzés keríti hatalmába, amiért Róbert holmiját viselheti.

Merengő mosollyal konstatálja, hogy a sebész oldalán, a tőle rendkívül távol álló, ezáltal nehezebben megszokható apróságok, mint például a luxusautó, a villa, az összehangolt kapurendszer, illetve az aranyárban mért napszemüveg is mennyire természetesnek hatnak. A magát eddig toleránsnak vélő nyomozónőnek szembesülnie kell azzal, hogy bizony előítéletesség pusztán a munkatapasztalataira támaszkodva beskatulyáznia embereket. Róbert személyisége merőben eltér a burzsuj átlagtól, így Laura nem kérkedő pöcsfejet, hanem minőségkedvelő, igényes férfit lát benne. Ez az árnyalatnyi különbség elveket írhat át. Ha minden férfi jómódú, szerény, humoros és figyelmes volna, a sztereotípiák szépen lassan kikopnának a női fejekből.

- Meglehetősen szar éjszakám volt! - mossa el Laura üdítő gondolatait Vinyó panaszkodása. - Nem mertem elaludni, nehogy lecsessz, ha nem veszem fel a telefont.

A nyomozónő mosolya vigyorra görbül.

- Bocsánat, kicsit átalakult a program - mondja, majd ahelyett, hogy magyarázkodna, a tárgyra tér. - Láttam, sikerült kikupálnod a fotót. Ügyes munka!

Szakszavak ismerete híján a kikupálás tűnik a legtalálhatóbb kifejezésnek arra az élethű grafikára, amit Vinyó tegnap délután a farsangi felvonulás közepette továbbított Judit telefonjára. Ég és föld volt a két kép közti különbség, míg az eredeti polaroidon egy felismerhetetlenségig torzult arcú nő szerepel: a Vinyó által kikupált változat már bőven alkalmas az azonosításra.

- Igen, szerencsére - helyesel büszkén Vinyó, hallhatóan jólesik neki a méltatás. - A többi képpel azonban még nem jártam ekkora sikerrel. A program nehezen boldogul velük. A kötél túlságosan mélyre váj, teljesen eltorzítja a vonásokat.

Ahhoz képest, hogy gyalog messze van a város, Laura kocssal meglehetősen hamar becsatlakozik a kora reggeli, sűrű forgalomba.

- Megpróbáltad lefuttatni a képet az arcfelismerő rendszerben?

- Igen - közli az informatikus. - A nőt Kerekes Debórának hívják. Az aktája szerint két éve jelentették be az eltűnését, de idén három éve, hogy nem adott magáról életjelet.

- Egy évig várták, hátha előbukkan? - hördül fel a nyomozónő. - Micsoda családja lehet szerencsétlennek.

- Fejszámolásban verhetetlen vagy - élcelődik Vinyó, majd komolyra fordítja a szót. - Egyébként nem is a családja, hanem egy barátnője jelentette

be az eltűnését.

Laura telefonja halk bűgással jelzi, hogy a jelenleg folytatott beszélgetésen felül egy beérkező hívás várakozik, ezért egy pillanatra eltartja fülétől a készüléket. Judit keresi, de egyrészt rövidesen beér az irodába, másrészt éppen váratlan megjelenésével akar meglepetést szerezni, ezért ahelyett, hogy fogadná kolléganője hívását, Vinyónál marad. Judit az iskolai farsangra menet azzal piszkálta, hogy állandóan késik. Tessék, most idejében beér. Bár azt nem garantálja, hogy néhány órán belül nem az asztalra borulva húzza majd a lóbórt.

- Mit írnak Debóráról az aktában?

- A szülei egyedi nézeteket vallanak, ők ugyanis tizenhat éves kora óta nem hallottak a lányuk felől. Tehát ha két éve, a bejelentés idején Debóra huszonegy esztendő volt, mennyi ideje ment el hazulról? Halljuk a fejszámolás mesterének brillírozását! - humorizál az informatikus, majd amikor Laura szándékosan szó nélkül hagyja, torkát köszörülve megválaszolja saját kérdését. - Szóval idén már hét éve, hogy a családja nem hallott Debóra felől.

- Mit értesz azon, hogy a családja egyedi nézeteket vall?

Vinyó nehezen felsóhajt, mintha nem tudná, honnan is kezdje, végül belefog:

- A nevelőapja létrehozott maga körül egy... - levegővételnymi szünetet tart, Laura pedig egyre feszültebben várja a folytatást. - Leginkább szektának nevezném ezt a fajta közösséget, de ő ezért már beperelt valakit, szóval hívjuk gyülekezetnek. Mélyen keresztény, és egy peremvidéken álló, leselejtezett vásárolt, de általa felújított hotelban él, ott tart hétvégeként hitoktató táborokat a nyájaknak.

- Ha perel miatta, ha nem, ez egy szekta. Igaz, ez a köznyelven pejoratív jelentéssel bír, de ez pontosan az ehhez hasonló hitközösségekre vonatkozó kifejezés - magyarázza a nyomozónő. - Miben különbözik emberünk vallása a nagy egyházakétól?

- A legszembetűnőbb, hogy Kerekes Orbán úr vagy atya, vagy kicsoda nem támogatja a cölibátust. Sőt, kisebb háremet tart maga körül. A tanyáján három nő szolgálja, akiket a madárkáként emleget. Felvállaltan nemi kapcsolatban áll velük, hármuktól összesen négy saját utódja született, mellettük két mostohagyereket nevelt.

Laura felszisszen. A külön hitvallás, az ellenállhatatlan karizma és a külvilágtól szeparált élettér ténye külön-külön sem kecsegtet túl sok jóval, egyben pedig kifejezetten veszterhesek. Kerekes Orbánnak gyaníthatóan nincs ki mind a négy kereke...

- Ezek a nők nyilván nem a feleségei - folytatja Vinyó. - Nincsen velük semminemű regisztrált kapcsolatban, hiszen azt a jogrendszer nem teszi lehetővé, ő pedig kifejezetten szereti a szabályokat. Legalábbis hivatkozni rájuk mindenképpen. A gyerekevelésben is szigorú elveket hirdet. Azt vallja, hogy a gyermekek szabad akarata nem gátolható, semmit nem lehet erőszakkal rájuk kényszeríteni, ezért ha önszántukból nem fogadják el az otthon rendjét, egyszerűen elküldi őket. Mehetnek világgá, ám nyitva áll az ajtó, ha a csalódásokat megtapasztalva visszatérnének.

- Tehát ha nem osztják az ő nézeteit, húzzanak a fenébe - összegzi Laura.

- Pontosan. Ezért lehet az, hogy a jelentés írója szerint a kolónia megdöbbentő érdektelenséggel fogadta a rendőrök érkezését. Mintha abszolút hidegen hagyná őket Debóra eltűnése. Hiszen számukra az, hogy a lány hét éve nem hallatott magáról, azzal jár, hogy ők sem kíváncsiak rá.

- Jól emlékszem, hogy azt mondtad, ez a Kerekes nevű alak csak a nevelőapja? - kérdezi Laura, majd miután Vinyó helyesel, tovább faggatja. - Az anya talán többet tudhat a saját lányáról. Vele is beszéltek, vagy neki kuss volt a neve?

A szójáték hallatán Vinyó fojtottan felkacag, az informatikus talán nem is tudja, mennyire komoly a kérdés. A fanatizálásra hajlamos nők rettentő könnyen elnyomhatók: ha sajátjuknak érzik a bálványozott férfi gondolatait, tökéletesen kifordíthatók önmagukból. Még a saját gyermekükről is képesek lemondani, ami a világ egyik legszörnyűbb dolga. Még az állatok is az utolsó csepp vérükig védelmezik a kölykeiket.

- Debóra édesanyja is jelen volt a beszélgetésen, de neki sem voltak információi - dűnnyögi az informatikus, majd emeltebb hangon kérdezi. - El tudod hinni, hogy valaki még egy átkozott telefonszámot sem tud a saját lányához?

A kérdés költői, és bár Laura számára ez elképzelhetetlen, ettől azonban még létezhet. Igen, számtalan lehetetlen dolgot látott már életében, de mindig van újabb szörnyűség a nap alatt.

- Mindezek fényében a rendőrség falakba ütközve hagyta is a fenébe a családöt, és áthelyezte a fókusz Debóra baráti körére. Anitával, az eltűnést bejelentő barátnővel évekkal az után ismerkedtek meg, hogy Debóra kirepült a családi fészekből. Arról mesélt a lánynak, hogy kallódása idején rendszeresen összetűzésbe keveredett a hatóságokkal.

- Milyen ügyek ezek? Biztos előtúrták a jelentéshez - kérdez közbe Laura.

- Apróságok. Pitiáner lopások, birtokháborítás és hasonló nyalánkságok - az informatikus egy pillanatra elhallgat, majd fájdalmas hangon hozzáteszi. - Szörnyű, hogy ezeket már apróságoknak titulálom.

Egy-két holttest látványa elég ahhoz, hogy az ingerküszöb az egekig emelkedjen, Vinyó pedig már tapasztalt szakértő, nem csoda, ha a kisstílű bűncselekményekre csak legyint. A következő fázis, amikor szörnyülködés helyett lelkesedés fogja majd el egy-egy borzalmas fejlemény hallatán - ahogy ez esetben Laurát. Végre egy nyomtanul eltűnt, zavaros múltú ember, ez már valami! A nyomozónő hasonló ügyekkel akart foglalkozni, amikor magánnyomozónak állt. Szomorú, hogy a családok túlnyomó részének nincs pénze az eltűnt hozzátartozók utáni magánnyomozásra.

- Anita szerint Debóra az eltűnés előtti években egészen összeszedte magát. Hétvégén mindketten pultosként dolgoztak egy szórakozóhelyen, Debóra pedig hétköznaponként estin végezte el a középiskolát. Szeretett volna a késdobáló helyett elit étteremben dolgozni, ezért elvégzett egy felszolgálóképzést. Talált is utána magának egy zsírosabb állást, aztán egyik napról a másikra néhány ruhájával, illetve a bőröndjével eltűnt.

- Tehát készült az eltűnésre. Volt valami magánéleti válsága? Vagy öröme?

- Mint kiderült, volt némi tartozása, de nem komoly összeg. Az új munkája első fizetéséből nevetve rendezhette volna.

- Volt barátja?

- Állítólag a jövőjére koncentrált, nem is randizott ezekben a hónapokban.

Ezt nehéz elhinni. Debóra fiatal lány, ráadásul egy szórakozóhelyen dolgozott, ahol nyilván körbedongták a férfiak. Kizárt, hogy ne legyen udvarlója.

- Az elmondásod alapján ez még egy lezáratlan ügy.

- Lezáratlan, de jelenleg inaktív nyomozás. Főleg, hogy Anita elárulta, Debóra azon is tűnődött, hogy Dublinba költözik, és ott kezd új életet.

- Mi a fene van Dublinban?

A képek talán nem is Magyarországon készültek? Lehet, hogy egy nemzetközi ügy szövevényes hálójába gabalyodtak bele? A fotók születhettek Dublinban... De tulajdonképpen bárhol a világon.

- Sok pub, még több sör, és valószínűleg rengeteg borraivaló - tér vissza Vinyó csapnivaló humora.

- Ez nem stimmel. Ha arra célozgatott, hogy Dublinba költözik, miért jelentette a barátnője eltűnt személynek? - értetlenkedik a nyomozónő.

- Mert Anita szerint végül nem ment Dublinba, de ez ugyebár nem jelenti, hogy valóban nincs ott. Ha engem kérdezel, a zsaruk szerintem örültek, hogy az országhatáron túlra nyúlik az ügy, és nem kell tovább foglalkozniuk az dologgal. Ha például autóval ment, huszonnégy óra alatt bármiféle regisztráció nélkül kijuthatott.

Laura telefonja ismét bejövő hívást jelez, megint Judit keresi. Bármi legyen is ennyire fontos, röpké tíz percen belül személyesen előállhat vele. Mivel a nyomozónőt idegesíti a folyton bűgő hang, egyszerűen elutasítja a hívást.

- Tehát van egy magát a szarból kivakaró lány, aki évekkal ezelőtt, éppen a karrierépítés közepén köddé vált, most pedig egy olyan fotósorozaton tűnik fel, amelyen kínozzák - összegez Laura, és ő is érzi, hogy itt bizony valami bűzlik.

- Pontosan.

Habár egy zsíros állást hagyott maga mögött, talán egy még busásabb gázsival kecsegtetőre talált Írországból, ennek az előkerült fotók a lenyomatai. Bár a teste árulására korábban is bőven lett volna lehetősége.

- A fenébe - dohog fojtott hangon Laura, amikor Judit immár harmadszorra hívja.

Elképesztő, mennyire erőszakos. Miért nem elég egyszer hívnia? Megszokhatta már, hogy amint Laurának lehetősége lesz rá, azonnal visszacsörög. Valószínűleg az elutasítás miatt tárcsázott újra, ezért a nyomozónő, bármennyire idegesíti is, az aktuális hívást hagyja kicsörögni, közben visszatér a Vinyóval boncolgatott témához. – Átküldenéd Debóra szüleinek címét?

– Minek? – kérdez vissza az informatikus, majd magától is rájön. – Jaj, ne! Nem mehetsz oda! Az csak bajt okoz!

Laura az irodáját is rejtő egyirányú utcába kanyarodik, majd ez első szabad helyre beparkol. Bérelt helye van ugyan a mélygarázsban, de a mágneskártyája a saját autója kesztyűtartójában pihen, és mivel remélhetően Vinyó jóvoltából rohangálós napnak néz elébe, inkább nem esdekelne az öröknek beeresztésért.

– Vinyó, kérlek, ne kezdjünk ebbe bele. Szükségem van a címre, beszélni akarok a családdal. Aztán Anitával. Kérlek, küldd át Debóra aktáját!

– Nem! Egyszerűen nem! – makacskodik a férfi. – Nem fogok neked kilopkodni aktákat. Telefonban nagyon szívesen elmondom, amit tudok, de nyomokat nem hagyok magam után. Ha lebukom, hogy szivárogtatok, legalább általam kicsempészett bizonyítékokat ne találjanak.

Laura áttipeg az irodaház forgóajtaján, int az ismerős őrnék, a legesdeklőbb tekintet mellett eltátogja, hogy otthon felejtette a mágneskártyáját, az őr pedig segít neki, hogy átléphessen a berregő kapun.

– Oké, mondd, mit kérsz cserébe! – sóhajtja a liftbe lépve. – Tíz karton térsztabundás mogyoró? Super Mario-figurás óvszer? Dedikált aktafotó Juditról?

– Nem tudsz megvesztegetni – dacol az informatikus. – Sőt, ha tovább erőszakoskods, bejelentem az ügyet. Egyébként is azt mondtad, beavatod Kovácsot.

Laura a tenyerébe temeti a homlokát, és a fenyegetőzés hatására lényegesen visszafogottabb hangra vált.

– Értsd meg, szükség van azokra az aktákra! Debóra a képek sorrendjében a negyedik nő, tehát róla mindössze három fotó készült. Lehet, hogy kutya baja, ám nagyon nagy bajban is lehet. Meg kell találni, hogy megbizonyosodjunk az állapotáról. Ha jól van, nem riasztom Kovácsot. Ha baj van, beavatom.

Természetesen blöfföl. Míg nem érzi égető szükségét, nem kívánja értesíteni a hatóságokat.

– Nem! Nem! Nem! Nem! Nem! – hadarja az informatikus.

Irodája ajtajához közeledve Laura abban reménykedik, barátnőjének könnyebben megy majd Vinyó meggyőzése. Szükségük van Debóra aktájára, a hatóságnak pedig még véletlenül sem szabad szagot fognia. Gondterhelt arccal lépi át a küszöböt, és mielőbb segítséget akar kérni Judittól, ám barátnője helyett egy másik nővel néz farkasszemet.

Egy tegnap este óta ismerős nővel.

28

ANNA

A hétfői havazás után mára hirtelen tavasziasra fordult az időjárás, én pedig a frontingadozástól annyira gyűrötten ébredtem, mintha csak néhány lopott órácskára hunytam volna le szemem. Kis híján visszaaludtam, aztán mégis megmakacsoltam magam – most nem az álmok, hanem azok valóra váltásának időszakát élem. Lustasággal küszködve az útközben talált Starbucksban vásárolt hatalmas pohár kávéval végül öt perc késéssel, de tetteze készen érkeztem a premier helyszínéül is szolgáló Millennium Event Centerben bérelt próbaterembe. Büszkeségemre a reggeli időpont ellenére a próbarendbe írt mindhárom Lélektánc-táncos – Marci bácsi, Margó, valamint Carlos – pontosan érkezett, sőt, mire befutottam, Lulu jóvoltából már összeismerkedtek Teóval, a darabban Yamadori herceget alakító táncossal. Egykori főiskolás csoporttársam a szezonban az egyik kereskedelmi televízió szórakoztató műsoraihoz szerződöttetett táncos koreografálta ugyan, de elvállalta a felkérést.

– Hogyan is mondhatnék nemet a régi szép idők emlékére? – kérdezte túlzóan simulékony hangon, amikor tegnap délután hosszas hezitálás után megkínáltam a szereppel.

– Legalább valódi szenvedély lesz köztetek – bökött oldalba élcelődően

Lulu, mert látta, mennyire aggaszt, hogy a felvetődő lehetőségek közül Teo a legjobb, sőt talán az egyetlen választás.

A főiskolán rengeteg időt töltöttünk együtt Teóval. Tetszett nekem a jóképű és tiszta lelkű vidéki fiú, és titkon reménykedtem, hogy ő is érdeklődik utánam. Kislányként a szerelemről ábrándozva egy külső-belső tulajdonságaiban egyaránt Teóra hajazó társat képzeltem magam mellé, ráadásul ő volt körülöttem az első fiú, akit még Lulu is támogatott. Teo tizennyolc éves létére már érett, felelősségteljes férfiként viselkedett, udvarias volt, soha nem nyavalygott, a feladatait tisztességgel elvégezte, és gondolt a jövőre. Megvolt benne a tartás, amely a legtöbb korunkbeli fiúból hiányzott, ezért kínos, hogy éppen a számomra olyannyira vonzó tisztessége metszette el kapcsolatunk bimbaját.

Három éve, Valentin-napon egy csokor fehér rózsával vacsorameghívást kaptam. A kísértőkérdőn A te Valentinod szerepelt feladóként, nekem azonban szemernyi kétségem sem maradt afelől, hogy Teo próbál közeledni. Imponált, hogy bár mindössze néhány hónapja élt Budapesten, keresett egy meghitt olasz éttermet a romantikázáshoz. Rózsaszín ködben úszva hívtam, és tudván, hogy gyakran eltéved a főváros tömegközlekedési vonalainak káoszában, felajánlottam, találkozzunk egy központi helyen, és onnan érkezzünk együtt a helyre. Hebegés-habogását izgatottságának tulajdonítottam, mígnem aztán az étteremben Anton jelent meg. Kiderült, ő küldte a meghívót, végül évődő kis közjátékunk zárszavaként egyszerűen megcsókolt. Így esett Antonnal az első csókunk.

A kellemetlen szituációt aztán még kínosabb beszélgetés követte, amikor Anton alakításától bosszúsan kezemből vettem az irányítást, és az étteremből hazafelé megcsókoltam Teót. Visszacsókkolt, aztán összeomlott. Elismerte, hogy vonzódik hozzám, de hűséget fogadott a szülővárosában hagyott menyasszonyának, aki a közös tervük alapján rövidesen követi őt a fővárosba. Hálás voltam a fiúnak, amiért egyikünket sem kevert az őszinteségre ösztönöző csóknál arcpirítóbb helyzetbe például azzal, hogy az első szeretkezés után tesz vallomást. Próbáltunk ugyan jó viszonyt ápolni, mégis eltávolodtunk egymástól, erre csak rásegített, hogy időközben összejöttem Antonnal. Teót aztán a főiskola harmadik évében valóban követte a fővárosba barátnője, összeházasodtak, az idén pedig gyermekük születik.

- Büszke vagyok rád, apuka! - gratuláltam, amikor Margó kérésére Teo megmutatta a kisfia ultrahangfotóját.

Éppen néhány hete, Teóék örömhírét hallva gondolkoztam el azon, mit tennék, ha belátható időn belül teherbe esnék. Ennek vajmi kevés ugyan az esélye, mivel Anton utálja az óvszert, így tablettát szedek, mégis megpiszkált, mi több, mélyen belém vajt a kétségbeesés. Te jó ég, én nem lennék elég bátor a gyermekvállaláshoz!

Család. Bár nem klasszikus összetételű családban nevelkedtem, ráadásul mindent elkövettem annak érdekében, hogy megkeserítsem az életüket, Lulu és Pedro kiváló szülőknek bizonyult. Sokan undorodnak a homoszexuális pároktól, szabados, orgiákkal tarkított, feszes bőrnadrágban zajló életet képzelnek köréjük, pedig valójában abszolút átlagosan, sőt, sok osztálytársam normális családjánál is békésebben teltek a napjaink. Apámék között soha nem hallottam üdvöztözést, verekedést vagy gyűlölködést. A szexualitást is abszolút a helyén kezelték, nem feszélyeztek például azzal, hogy előttem csókolóztak volna. Nemi hovatartozásuktól függetlenül erkölcsös emberek, és engem is a tisztesség szellemében neveltek. Az anyamintát azonban nem pótolhatták, és talán ez az oka, hogy míg a legtöbb huszoneves nő már az esküvőjét tervezgeti, illetve kisbabáról ábrándozik, én felkészületlennek érzem magam a családalapításra. Ha most állítana döntés elé, évek óta tartó kapcsolatunk ellenére képtelen volnék Antonhoz feleségül menni. És talán éppen az évek óta tartó viszony szorítása miatt érzem azt, hogy vízváltatóhoz közeledünk, hamarosan határoznunk kell a kapcsolatunk jövőjéről: vagy feljebb lépünk egy szinttel, vagy búcsút intünk egymásnak, mert jelen állapotunkat már feléltük.

Nemet mondanék a lánykérésre? Azt hiszem, nemet.

Nem szeretem igazán? De, szeretem Antont!

Nem éltem még ki magam? Valójában nem, de nem is vágyom férfifalásra.

Akkor mi a baj velünk? Mi a baj velem?

Nem kívánom őt okolni, de a válaszaimat kutatva rendre arra a következtetésre jutok, hogy Anton akaratossága táplál bennem ellenállást. Rettegek a tegnap este is megvillantott birtoklási vágyától, amely házasság esetén biztosan elburjánzana. Kezelhető szinten ugyan, de most is folyton

basáskodik felettem, amint azonban feleségévé válnék, vérszemet kapna, teljesen kisajátítana, és a tulajdonának tekintene. Diktatórikus jellemével neki behódoló nőre van szüksége a kiegyensúlyozottsághoz, hiszen ő olyan, mint a régi korok urai, akik addig engedtek szabadságot reptetett sólymaiknak, amíg a lábukra erősített szíj eresztett. Én azonban nem zsinóron ide-oda hánykolódnai szeretnék, hanem a földtől elrugaszkodva, könnyedén siklani.

Fullasztó erővel nehezedik a mellkasomra a kérdés, összeillünk-e egyáltalán, vagy mindketten délibábokat kergetünk. Talán a mi kapcsolatunknak eddig tartott a szavatossága? Eddig éreztük jól magunkat, innentől bárhogyan folytatódjék, csak terheljük egymást?

Mélázásomból Lulu tájékoztatója zökentett ki: apám ismertette a napi időbeosztást. A reggel folyamán ő Margónak és Marci bácsinak tanít egy közös koreográfiát, én pedig a két fiúval az esküvői szín előtti hármast jelenetünket próbálom. Tizenegy óra körül érkezik a váltás, majd háromtól indul a harmadik turnus, amelyre Teo is visszatér, hogy este hétig próbáljunk páros jeleneteket. Nehéz napom megkoronázásaként Antont kísérem majd a flancos árverésre.

- Ez az előadás egyik kulcsjelenete - ecsetelem most négy tartalmas órával később Carlosnak. - Cso-cso-szán bármennyire vágyódik is Yamadori után, faképnél hagyja, és az amerikai kapitányhoz megy feleségül.

- De mi-mi-miért választja Pi-pinkertont?

- Mert egy szebb jövőben reménykedik - válaszolok Carlos abszolút jogos kérdésére, eközben Teo a kezdőpozíciót felvéve mögém áll, és a csípőre helyezi kezét. - Az emberek nem mindig olyan szerencsések, hogy azzal élhessenek le az életüket, akit tiszta szívből szeretnek. Vannak más privilégiumok, például a békeség, a nyugalom vagy a szabadság reménye.

Elengedhetetlen, hogy a szereplők megértsék a darab üzenetét. Carlos tovább elmélkedik:

- De ro-rosszul dönt. Pi-Pi-Pinkerton elá-á-árulja!

- A rossz döntés nézőpont kérdése. Valójában soha nem hozunk jó döntéseket, az életben nincs tökéletes választás, mindent megbánunk egyszer - hunyorgásából látom, Carlos nehezen bogozza ki a gondolatot, ezért hozzáteszem:

- De valóban, a darab mondanivalója, hogy az embernek általában tanácsos a szívét követnie.

Fogalmam sincs, miként tudnám ezt a remek tanácsot a saját életemre vonatkoztatni. Ha a szívemet követem, Anton az egyetlen választás, ha azonban az eszemre hallgatok, nincs mellette maradásom.

- É-é-és, ha a szív me-megvezet?

- Rossz döntést hozni emberi. A kérdés, hogy az ember kész-e beismerni, hogy hibázott, és vállalja-e a következményeit.

- Kezdhetnénk? - sürget unott hangon Teo, mire bólintok.

Magam is meglepődöm, mennyire mélyen átélem a szenvedélyes, mégis feszített koreográfiát. Teo néhány óra alatt megtanulta a mozdulatsort. Érintései határozottak és ragaszkodók, mint a szerelmes férfi utolsó kísérlete arra, hogy maga mellett tartsa az imádott nőt. Hagyom, hogy átjárjon az illúzió. A férfi szorításában szinte elolvadok, fejem a vállára bicsaklik, nyakamon érzem ziháló, forró leheletét. Beleborzongok, ahogy egyik kezével combomba markol, majd a szabad tenyerével a nyakamtól indulva végigsimít a felsőtestemen. Gyomrom tájékánál jár, amikor a csuklóját megszorítva ellököm magamtól, majd karja közül kiszakadva, egyenesen a nekem háttal álló Carlos felé rohanok. A jelenet zárásaként éppen ugranék a Pinkertont alakító férfi nyakába, amikor váratlanul felém fordul. Alig tudok lefékezni.

- Carlos! - fújtok ingerülten, és előregörnyedve, térdeimen támaszkodva, dohogok. - Megbeszéltük, hogy a hátadra ugrom. Ez jelképezi Cso-cso-szán döntését, miszerint Pinkertontért otthagyja Yamadorit.

- De e-e-egyedül fogok itt á-állni? A-a-az nem életsze-szerű.

A fáradtság és a magánéletemmel kapcsolatos, türelmetlen gondolatok mellett nehéz higgadtnak maradnom, pedig tudom, Carlos betegségéhez tartozik a szörszálhasogatás. Kedvét szegi, ha nem látja át az összefüggéseket.

- Nagyjából az összes szereplő körülötted lesz, mintha az esküvőre készülnétek. De csak te állsz majd háttal nekem. Ez is szimbólum, azt jelképezi, hogy a férfi már a házasság előtt is rideg volt a nővel - szokásosnál ingerültebb válaszom szeppent értetlenkedést vált ki, ezért hagyom a műelemzést.

- A lényeg, hogy ha szembe fordulsz, nem tudok a hátadra ugrani.

- Beszélj magadban, ha unatkozol! - pukkan ki Teóból amolyan fiús

ugratásként.

Carlos nem érti tréfát.

- Ne-ne-ne-nem va-vagyok értelmi fo-fo-fogyatékos!

Túl sokat vártam Carlostól, abszolút idegen számára a helyzet, csoda, hogy közel négy órán keresztül bírta koncentrációval.

- Mindenki tudja, hogy nem vagy értelmi fogyatékos! - biztosítom immár kedvesen, majd Teóhoz fordulok. - Hamarosan itt a következő csoport, előtte szeretnék ebédelni. Délután folytatjuk.

Jót tesz majd, ha néhány órára pihentetjük a forró ölelésekkel színezett közös próbát, Teo keze ugyanis többször elkalandozott. Azt hiszem, megzavarták a mimelt érzések. Igaz, ahogy annak idején, most is tökéletesen kiegészítjük egymást a színpadon, de a múlt már nem hozható vissza, neki felesége, nekem pedig barátom van. De úgy fest, ő minderre magasról tojik.

- Ezer éve nem beszélgettünk, örülnék, ha együtt ebédelnénk - bensőséges pillantása bájos. - Hadd hívjalak meg!

Az elmúlt napokban kifejezetten magányosnak érzem magam. Számtalan ember vesz körül, egyikükkel sem értek szót, a rengeteg benntartott gondolat pedig mérgezi a lelkem. Majával viszolygás nélkül bármit megbeszélhettem, halála óta sincs igaz bizalmasom. Anton persze általában meghallgat, de hozzá érthető okokból ezúttal nem fordulhatok tanácsért. Luluval nem szeretnék a kételyeimről beszélni, mivel borítékolhatóan Anton ellen uszítana. Tipikus, hogy a lelki szemetesláda végül egyedül marad. Bármennyire irracionális is, jelen helyzetemben Teo tűnik a legjobb társaságnak. Régóta ismerjük egymást, mindig is szerettem vele időt tölteni, hiszen amellett, hogy tartalmasakat beszélgettünk, a legpocsékabb napjaimon is megnevettetett. Kérdés, hogy az eltelt évek mennyit formáltunk rajtunk. Szótlán mosollyal válaszolok, mire ő gyengéden végigsimít a karomon, majd megszorítja a kézfejem.

- Letusolok, utána indulhatunk!

Megragadom az alkalmat, hogy kettesben maradtunk Carlosszal.

- Kérlek, légy kedves Teóval! Akkor ő is az lesz veled.

Csüggedten sóhajtok, amikor Carlos bárminemű reakciót mellőzve kiviharzik az ajtón. Szombati összeomlásából okulva a kiemelt szereppel szerettem volna lelkiileg doppingolni, de talán elkalkuláltam magam. Carlos betegsége biztonságérzetet követel, a Lélektancon is azért sikerült néhány hét után megnyílnia, mert először találkozott olyan emberekkel, akikben feltétel nélkül megbízhatott. Akik nem gúnyolták, ha rosszat szólt, megbotlott, vagy szimplán elbambult. Akikkel egy töről fakadt, akiket már-már a családtagjainak tekinthetett, és akik körében otthonosan érezhette magát. Teo azonban egy idegen, sőt, Carlos szemszögéből valószínűleg betolakodó. Nincs benne bizodalma, és a viszonyukat elnézve nem is fognak egyhamar összezsírozódní. Csak remélni tudom, hogy a következő néhány napban javul a helyzet, és Carlos belátja, legalább annyira szükség van rá ebben a produkcióban, mint Teóra. Különben a szorító időn és a saját lelki útvesztőimen felül még a belső konfliktusok is megkeserítik majd a mindennapjaimat.

- Jól vagy? - Lulu lép a kiürült terembe. - Reggel óta gondterheltnék tűnsz.

Fájdalmasan húzom el a számat, egy pillanatra átfut az agyamon, hogy mégis Lulura ömleszttem az összes, legfőképp a magánéletemmel kapcsolatos dilemmámat, de nem akarom hallgatni, ahogy Antont becsmérli.

- Csak fáradt vagyok - hazudom, és átölelem az apámat. - Hogy haladtok Margóékkal?

- Ügyesek és szorgalmasak - mosolyából nyugtázom, valóban elégedett. - Mi a helyzet Teóval?

A gyanakvó kérdés hallatán az ösztönöm azt ordítja, hogy meneküljek. Pakolászás közben, a helyzetet bagatellizálva válaszolok:

- Egész ügyes ahhoz képest, hogy amatőr - kuncogok. - Elmegyünk ebédelni, átbeszéljük a darab többi részét.

- Vigyázz, kicsikém! Délelőtt pontosan azzal a sóvárgással bámultál Teóra, mint gyerekkorodban a babákra a játékboltban - Lulunak háttal rámolom a hölmijaimat, így nem látom az arcát, de a szavaiból merengő mosolyra következtetek. - Ennek a nézésnek eddig senki nem tudott ellenállni.

Lulu tisztánlátása kijózanító. Teo nem pusztán baráti cseverészés céljából forszírozza a közös ebédet. Mintha csak lelkiismeretem szószólója volna, az apám kíméletlenül közli:

- Gyereke lesz, kicsikém!

A szemem se rebben.

- Lulu, nekem barátom van.

- Tudom - bólint. - Nem is azért aggódom, hogy veled mi lesz. Ha eljátszol is a gondolattal, tisztességesebb vagy annál, hogy csábításra vetemedj. Inkább a fiúért aggódom, nehogy beléd habarodjon, és mindent eldobjon. Ő férfi. A nőkkel ellentétben mi nagyon nehezen mondunk le arról, amivel már gondolatban eljátszottunk.

Apám nem ismer irgalmat, de igaza van, muszáj megtartanom Teóval a három lépés távolságot. Mivel Anton kedvessége és gyöngédsége helyett akarnok énje türemkedett elő, mindenkibe kapaszkodom, aki egy kicsit is elhiteti, hogy fontos és különleges vagyok. Szomjazom a szenvedélyre. Ehelyett azonban Teóra és magamra nézve egyaránt veszélyt jelentek. Pedig akkor sem volna már nálam esélye, ha nem Antonnal élnék, hiszen gyermeke lesz. Nem is értem, hogyan zavarodhattam meg, mi gyengíthetett el, de a nyafogásom kezd engem is idegesíteni. Véget kell vetnem ennek a nyegleségnek! Kényszeredetten Lulura mosolygok.

- Köszönöm.

Némiképp megkönnyebbülten az öltözők felé indulok, és ismét Antonon jár az eszem. Szeretem őt, és bízom benne, hogy sikerül kibillennünk a holtpontról.

A női és férfiöltöző bejárata egy szűk, neonfényes folyosón, egymással szemben található. Útközben összetalálkozom Carlossal, tudom, mondanom kellene neki néhány biztató szót, de nincs hangulatom bájcsevegni, ezért csak rámosolygok. Kedvességem viszonzása helyett dacosan halad tovább. Rendesen biztosan utána fordulnék, most azonban sietnem kell: egyrészt kilyukad a gyomrom az éhségtől, másrészt, mintha az mindenre megoldást jelentene, szeretnék az előtt végezni az öltözőben, majd eltűnni a Millennium Event Center területéről, hogy Teo útra készen várna a bejáratnál. Lehet, hogy a menekülés jellemtelen lépés, de lényegesen tisztességtelenebb volna, ha vele tölteném a következő néhány órát. Inkább magyarázkodom később, mint hogy most hazudjak a szemébe valami átlátszót.

Nyitnám a női öltözőt, amikor szenvedő hang üti meg fülemet:

- Segítség!

Mögöttem a férfiöltöző bejárata résnyire nyitva, az ajtófélfához húzódba bekiáltok:

- Teo, te vagy az?

Érdemi válasz helyett csak keserves nyöszörgés szűrődik ki odabentről, én pedig teketóriázás nélkül belépek. A jellegzetes, orrfacsaró szagú férfiöltöző elrendezése a női részleg tükörképe, a szekrények labirintusos helyiségéből nyílik a vizesblokk a tusolókkal, a mosdókagylókkal és a vécéfülkékkel.

- Teo, itt vagy? - kérdezem, majd a következő lépésemmel egy időben megpillantom a járólapon terebélyesedő vértócsát, aztán az annak közepén fekvő Teót. - Jóságos ég!

- Anna! - nyöszörgi rebegő szempillával. - Mondd meg neki... Hogy...

- Majd megmondod te! - fejelem a könnyeimmel küszködve, mobilomon már a mentőket tárcsázom.

- Mondd meg neki... Hogy... Hogy szeretem őket - fejezi be nagy nehezen a mondatot, végül a feje oldalra bicsaklik.

LAURA

- Azért fordultam az édesanyáéhoz, mert tudtam, diszkréten kezeli majd az ügyemet - kavargatja gőzölgő teáját Sára. - Nem akarom címlapon látni a magánéletemet.

Kínos esti találkozásuk után Laura arra számított, Sára messziről elkerüli majd, ezért amikor megpillantotta az irodájában, első gondolatként azt remélte, a tervező szerelné visszavonni a megbízását. A mielőbbi szerződésbontás érdekében a nyomozónő még Mariannt is szíves-örömet berendelte volna az irodába. Újabb megdöbbenő fordulatként azonban Sára reggelire invitálta Laurát. A nyomozónőnek egész egyszerűen nem volt bő a képén szemtől szembe kibúvót hazudni, ráadásul jól jött neki egy erős kávé. Annyit kért a nőtől, hogy egy

közeli helyre menjenek, ezért most az irodája szomszédságában álló hamburgerezőben ülnek, és mindkettejük előtt a ház toastspecialitása, illetve a szükségleteiknek megfelelő koffeinforrás vár elfogyasztásra. Laura kellemetlenül érzi magát, amiért Sára az előző este viselt hacukájában érte, de ez nem befolyásolja a kegyetlen őszinteségét.

- Gondolom, a titkolózás legfőbb oka, hogy minél később jusson Zétény fülébe, mire készülsz, és ne számíthasson a támadásra - harap különlegesen ízesített toastjába.

Nem akar, és nincs is kedve finomkodni. Ha Sára azt gondolja, csupán a ma reggeli látogatásával szimpatizánsává teszi Laurát, nagyot téved. A nyomozónő kapiskálja a leleplező képek megrendelése mögötti motivációt - a vagyonmegosztási határozatnál a bíróság számára a hűtlenség tényező. Szóval érti a helyzetet, de a férjüket kizsákmányoló feleségekről határozott véleménye van: számító dögöknek tartja őket. Az ilyen nézetei miatt esnek nehezebbre az anyja által szervezett ügyek.

- Nézd, te csak tegnap este csöppentél közénk. Nem láthatod tisztán az összefüggéseket... - sóhajt Sára, mielőtt azonban folytathatná, Laura közbeszól.

- Lehet, hogy a belső viszonyokat nem ismerem, de kívülről valószínűleg még nálad is tisztábban látok.

Sára másodpercekig szótlanul ül, és kiábrándult, fáradt tekintettel mered a nyomozónőre. A háttérben hangos, gurgulázó kacagás harsan, a hamburgerezőben dolgozó felszolgálóknak lényegesen emelkedettebb hangulatban indult a napjuk. A kiváltságosok világához szokott tervezőnőnek idegen lehet a környezet, mégsem látszik rajta undor vagy megvetés. Pedig már egy pillanatnyi antipatikus szemvillanás is könnyítene Laura dolgán.

- Tisztázzuk! - szólal meg végre Sára, és mintha tudat alatt bemutatna a nyomozónőnek, középső ujjával megigazítja szemüvegét a nyeregrésznél. - Ellenem vagy?

Laurát meglepi a nyílt kérdés, de mivel nem célja a haragkeltés, igyekszik enyhíteni a közöttük pattogó feszültséget.

- Szeretném megérteni az indítást. Hasonló beszélgetést akkor is megejtettünk volna, ha rajtam keresztül kéred fel az irodámat a munkára.

A tervező előreejtett vállal és elkenődő arccal emeli ajkához a gőzölgő teáscsészét. A termete, illetve vastag keretes szemüvege miatt alapvetően törékeny hatást keltő nő most még sérülékenyebbnek tűnik. Laura kíváncsi, hogy ez csupán a meggyőzése érdekében hozott színjáték, vagy Sára körülményei valóban sajnálatra, sőt szánalomra méltók. Dörzsölt gazdagéknál, ugyebár ezt soha nem lehet tudni.

- Én a mai napig szerelmes vagyok a férjembe! - tesz meglepő bejelentést Sára. - Zétény az életem része, szerelemből mentem hozzá. Ő döntött úgy, hogy más nőknél keresi a boldogságot.

Íme, az önsajnáltatás-kártya, amit minden fineszes megcsalt nő felmutat legalább egyszer! Rendben, a csalfa férfiak szemétládák, de ne tegyünk úgy, mintha a feleségeknek nem volna részük a kapcsolatok elcsökevényesedésében. Nézetét Laura szeretné megosztani Sárával, mielőtt azonban lenyelhetné a szájában forgatott falatot, a tervező folytatja:

- Nem Bernadett az első nő a házasságunk alatt, aki megfordult Zétény ágyában - kortyol a teából, majd fintorgó arccal a mézért nyúl. - Mindig akadtak mellettem szeretői, azonos időben néha többen is. Tudtam a nőkről, kiderítettem a nevüket, láttam őket képeken, de nem szóltam.

- Miért nem? - érdeklődik Laura, és a kávésbögréjéért nyúl.

Sára halvány mosolyán átsejlik, egykor fájó volt az idő által már behegesztett seb.

- Zétény túl jóképű ahhoz, hogy egy hozzám hasonló külsejű nő mellett lehorgonyozzon - a döbbenet Laura arcára ül, Sára pedig erre reagál: - Tisztában vagyok a külső adottságaimmal. Azzal, hogy finoman szólva sem vagyok klasszikus szépség. Tudod, a magamfajta nők nagyon korán megtanulják, hogyan éljenek együtt a megalázottsággal.

- A megalázottság túrhetetlen! - csóválja a fejét szent meggyőződéssel Laura.

A tervező zsigerből felelne, végül csak az után szólal meg, hogy egy levegővételnyi szünettel megfontolta mondandóját.

- Tudom, azt gondolod, nyomozóként sokat láttál, és ismered az embereket, de mindent te sem tudhatsz - mézet csorgat a teájába. - Az a nézőpont, amelyből

te szemléled a világot, örültek reakcióból kovácsolódott. A világnak van több másik, racionálisabb oldala, ahol az elvárásainkkal szemben álló tettekre vagy gondolatokra nem mindig lázadás, hanem gyakrabban elfogadás a helyes reakció.

- Ezt hívják összezsizsolódásnak - bölint a nyomozónő. - Te azonban megalkudtál.

- Az összezsizsolódás nem más, mint megalkuvás - közli Sára lebiggyesztett ajakkal és összevont szemöldökkel.

Laura tűnődve nézi a teáját kortyolgató tervezőnőt, aki véleménye szerint hibás tételekkel kívánja igazolni az önsorsrontását. Hogyan lehet alkalmazkodásként emlegetni azt, ha az ember beletörődik a párja folyamatos félrelépéseibe? Nem egyetlen esetről, hanem sorozatról van szó. Sorozatos megaláztatásokról. Laurát már pusztán a méltóságvesztettség gondolata is felbőszíti. Éppen a véleménye kinyilatkoztatására készül, amikor Sára nosztalgikus mosollyal mesélni kezd, és ismét beléfojtja a szót:

- Zétényvel egy közös barátunkon keresztül kerültem kapcsolatba. Akkor nyertem meg egy nemzetközi tervezőversenyt, ő pedig a gazdasági tanulmányai mellett szeretett volna valami érdekes, előremutató dologgal foglalkozni. Minket az üzlet hozott össze. A pénz lehetősége tett érdekessé Zétény számára, én pedig örültem, hogy egy hozzá hasonló fickó felfigyel rám, bókol, és körbeudvarol. Végre én is érdekessé váltam - merengő tekintetbe könnyek szöknek. - Beleszerettem. A lelkesedésébe, az észjárásába és bizony a gyengeségeibe is. Ő az enyém volt, velem élt, és az sem érdekelt, ha kihasználta.

Laura számára az egész visszaemlékezés befolyásolási kísérletnek hat, hiszen Sára néhány évvel idősebb náluk, azaz közel a negyvenhez már régen nem gyerekek. Ha nem tizenöt esztendőnyi házasság után állna elő ezzel a naiv szöveggel, talán szívlágyító volna.

- Én megértem a fájdalmadat. Minden megértek. De mindezek ellenére azt gondolom, aljasságra készülsz - ismeri be kendőzetlenül a nyomozónő. - Évekig túrtél, azt mondd, elfogadtad a helyzetet, most pedig hirtelen robbantani akarsz. Hol van ebben következetesség?

Sára nehezen és hosszan kifújja a mellkasába szorult levegőt, majd mintha álarctól szabadult volna, a tekintetében csillogó ábrándozást rettentő tudatosság váltja föl.

- Bernadett az első olyan nő, akit Zétény a közvetlen környezetünkből talált magának, és akivel a leghosszabb ideje tart fenn viszonyt - közli mindenféle átmenet nélkül. - De nem is a pofátlan választás sodort a válás felé, hanem az, hogy szerintem Bernadett az első nő, akibe a férjem valóban beleszeretett. Azt pedig mindketten tudjuk, hogy ez mit vetít előre...

A szerelem megtagadhatatlan. Ha a férfi valóban gyengéd érzéseket táplál Bernadett iránt, előbb-utóbb teherré válik az otthoni színjáték, amely alól szabadulni akar majd. Akkor pedig váratlanul Sára kerül kiszolgáltatott helyzetbe. Számító viselkedése ebből a nézőpontból valóban elővigyázatosságnak látszik.

- Úgy tűnik, hidegvérrel viseled a helyzetet. Miért nem ülsz le a férjeddal, és törekszel közös megegyezésre? Miből gondolod, hogy kisémmizne?

Sára jóízűen felkacag.

- Én nem tőle tartok. Zétény a légynek sem ártana - legyint, és mintha ezzel a gesztussal le is sajnálná a férfit.

- Most zavartál össze teljesen - kínjában Laura is nevet.

A beszélgetés mintha oldódna, a nyomozónő azonban tudja, ez csupán látszat, valójában most érkeznek a legkomolyabb részhez.

- Mit tudsz Bernadetről?

A tervezőnő cinikus mosolyából Laura sejti, a másik merre kívánja terelni a beszélgetést.

- Ő volt Róbert első szerelme - feleli.

- Azt tudod, miért szakítottak annak idején?

- Róbert annyit mondott, hogy Bernadettnek gondok vannak a személyiségével.

Mintha a nyomozónő badarságot mondott volna, Sára fejcsóválva lehunyja szemét:

- Mit tudsz, miből gazdagodott meg?

- Öltözködési tanácsadó - válasza borzasztóan bután hangzik, ezért Laura hozzáteszi. - De nyilván nem ebből van ennyi pénze.

Sára arca elkomorul.

- Sötét dolgok húzódnak a háttérben, Laura. Nagyon sötétek. Mit tudsz Róbert apjáról?

A nyomozónő zavarodottan, homlokráncolva bámul az asszonyra. Vajon ez egy teszt? Róbert az első randevújukon viszonylag sokat mesélt a szüleiről, de semmi olyasmit nem mondott, amit kirívó részletként emlegetni lehetne.

- Szóval nem tett róla említést - nyugtázza a nő. - Ne aggódj, kevés ember tudja, hogy Róbert apja meghalt.

Laura úgy érzi, mintha a mondat kifacsarná lelkét. Róbert napok óta arra hajt, hogy a nő feltétel nélkül megbízzon benne, erre kiderül, hogy annak, amit magáról mondott, a nagy része hazugság?

- Látod, mondtam, hogy nem láthatsz tisztán - mosolyog meghittén Sára, mint a kislánya butaságát bizonyító anyuka. - Én kedvelem Róbertet, nem szeretném a háta mögött kibeszélni, ezért arra kérlek, nála járj utána annak, mi történt az édesapjával. Utána gondold át, miként ítélsz meg!

30

ANNA

Ma délutánig szkeptikus voltam a halál utáni élet kérdéskörével. Szerettem volna hinni, hogy a lélek a testből kitörve egy új, az anyagi által láthatatlan dimenzióban tovább létezik. Hogy a szeretteink figyelnek és óvnak bennünket, a viharvert életünkben felragyogó nap pedig a gondviselésük jele. A hit és a tapasztalat szétválasztása mindig kifogott rajtam. Gyerekkorom legelső tanulságainak egyike, hogy balgaság csodákban vagy meséknek hinnünk. Hiába imádkoztam például éjszakákon át azért, hogy az édesanyám visszatérjen hozzám, az Istenem vagy kőszívűen elfordult, vagy azért nem hallott meg, mert egész egyszerűen nem létezik. Tagadásfüggőnyt húztam a hitem elé, ezen aztán lelkem érésének ütemében szépen lassan átsejlett a bizakodás. Reméltem, hogy a halál finálé helyett nyitány, és úgy fest, ma végre megerősítést kaptam. Mással legalábbis nehezen tudnám megmagyarázni az elmúlt néhány óra történéseit. Egy hosszabb kitérő után most újra itt állok a próbateremben, és legszívesebben sikítanék megkönnyebbült örömben.

Cirka négy órával ezelőtt még úgy éreztem, rám szakadt, és romjaival maga alá temetett a karmám, és moccanni sem bírok a törmelékhalom alatt. Tortúrám Teo balesetével kezdődött, akit a kerekedett riadalomban végül én kísértem a mentővel kórházba. Higgadtan átgondolva, gyakorlati szempontból is ez volt a legkézenfekvőbb megoldás, hiszen így legalább Lulu folytathatta a próbát a délutáni szereplőtornussal.

- Betört a feje, és meghúzódott a bokaszalagja - összegeztem az eddigi vizsgálatok eredményét a telefonba. Lulu kihangosította a készülékét, ezáltal a társulat összes tagja hallhatta a fejleményeket. - Túléli.

- Hála istennek, hogy nem esett nagyobb baja! - sóhajtott fel a vonal túlsó végén Margó. - Belegondolni is borzalmas, hogy mindez a kisfia születése előtt néhány héttel történt. Szerencse, hogy nem...

Az asszony talán babonából, vagy mert valaki leintette, de levegőben lógva hagyta mondatát. Lulu vette át tőle a szót, ő már egészen más nézőpontból szemlélte az eseményeket.

- Ez nem jó hír! - fakadt ki belőle az őszinteség. - De legalább nincs se törése, se szakadása. Reméljük a fontosabb táncosmunkáit nem kell majd visszamondania.

Értettem apám célzását, és attól tartva, hogy percekben belül az idegtépő gondolatba sajdul a fejem, masszírozni kezdtem az ornyergemet. Mariannal egyetértve természetesen mi is örültünk, hogy Teónak nem esett nagyobb baja, ám táncos szemszögből ez a mások által talán katonadolognak tűnő sérülés sem leányálom. Teót kényszerpihenőre intik majd az orvosok, és ha nem akarja, hogy maradandó károsodást szenvedjen a bokája, segítség nélkül hetekig lábra sem lenne szabad állnia, a táncot pedig még hosszabb időre elfelejtheti. A teljes rehabilitációs időt nyilván nem fogja kivárni - örökmozgóként beleőrülne a tétlenségbe, ráadásul a hamarosan érkező gyermeke miatt minden forintot meg kell becsülnie -, a szombati bemutatón azonban egészen biztosan nem áll színpadra. Férfi, szóval benne van a pakliban, hogy hősködni próbál, és egy önző producer vagy rendező biztosan kapva kapna a szívósságán, de én akkor sem engedném A

pillangó és a hercegben szerepelni, ha valami csoda folytán akár egy lépést is képes volna bicegés nélkül megtenni. Ahogy Lulu mondta, mindannyian adjunk hálát, amiért csak meghúzódott, nem pedig szakadt a bokaszalagja.

- Kivizsgálták, hogy mitől ájult el? - kérdezte Gábor.

- Most tolták be CT-re. A mentőben még kicsit félrebeszélte, de azóta kitisztult körülötte a világ, és azt mondta, nem elájult, hanem megcsúszott. Letusolt, majd amint vissza akart menni a szekrényéhez, kicsúszott a lába alól a talaj. Gondolom annyira váratlanul és hirtelen érte, hogy meglepettségében még korrigálni sem tudta az esést.

- Carlos, ne röhögj már, ez nem nevetséges! - korholta a fiút Szofi a háttérben, aki gondolom, kuncogott, bár én nem hallottam a hangját.

Táncosként az egyik legalapvetőbb feladatunk, hogy barátságot kössünk a talajjal, ezért az iskolában először mindannyian esni tanulunk. Amennyire bután hangzik, nagyon hasznos tudás, hiszen általa, tehetetlen elvágódás helyett, különböző trükkös technikákkal tompíthatjuk a becsapódást, védhetjük a törékeny csontokat, és megakadályozhatjuk a szalagok, illetve izmok szakadását. Az iskolában annyit gyakoroltatják ezeket a védelmi manővereket, míg ösztönössé válnak, de a táncosok sem robotok, bennünket is érnek meglepetések, eshetünk szerencsétlenül.

- Nem volt vele senki az öltözőben, aki láthatta volna, hogy mi történik? - érdeklődött Gabriella.

- Amikor én rátaláltam, üres volt az öltöző - dűnnyögtem, nem kívántam kitérni arra, hogy útközben találkoztam Carlosszal, hiszen ez az információ Teo balesete tekintetében haszontalannak számított. - Biztosan félrelépett - nagyot nyelek. - De tulajdonképpen nem érdekel, hogyan történt. Az már jobban aggaszt, hogy mi lesz az előadással.

Teo balesetével ismét oda jutottunk, ahol a part szakadt: férfi főszereplő hiányában az előadás sorsa megpecsételődni látszott. Kezdtém úgy érezni, hogy A pillangó és a hercegre valaki levakarhatatlan átkot szórt, ami egyre jelentősebb áldozatokat követelt. Húsz éve az anyám hagyta faképnél a készülő darabot, most az alaptársulat intett búcsút, zárásként pedig Teo balesete következett. Több mint jel.

- Megoldjuk! - Lulu vigasztaló kijelentése hallatán elszorult a torkom, én szoktam hasonlóképp biztatni. - Eddig is megoldottuk.

A balesetnek valójában két szenvedő alanya van, hiszen azzal, hogy Teo kipottyant a darabból, Lulu problémája a korábbi állapotnál is égetőbbé vált. Alig maradt négy napunk a tervezett bemutatóig, és ennyi idő alatt szinte lehetetlenség olyan táncost találni, aki amellett, hogy elvállalja a szerepet, képes megtanulni és magabiztosan begyakorolni a koreográfiát. Lulu milliós tartozása Damoklesz kardjaként függött a fejünk felett, én pedig minél többet töprengtem a megoldáson, annál fáradtabbnak és tehetetlenebbnek éreztem magam. A rám telepedő kilátástalanságba belefacsarodott a szívem, és képtelen voltam gátat szabni a könnyeimnek.

- Én csak segíteni akartam - hüppögtem a kórház egyik mély ablakpárkányára támaszkodva.

- Te jóságos ég, kicsikém! Ne sírj! - igyekezett csitítani Lulu a gyerekkoromból ismerős, atyai dűnnyögéssel. - Minden rendben lesz!

- Ne-ne-nem sír, u-ugye? - kérdezte valakitől a háttérben riadtan Carlos, majd amikor választ kapott, zaklatottan elkurjantotta magát. - Anna, ne sí-sí-sírj!

Mindössze pityeregtem, de előregörnyedő, rángatózó hátammal így is felkeltettem a körülöttem várakozó betegek és hozzátartozók figyelmét. Nagyon elvéve engedtem meg magamnak azt a luxust, hogy idegenek vagy távoli ismerősök előtt sírjak. Egy könnyező táncosnő, szomorúsága okától függetlenül, a többség szemében már hisztérika.

- Életcélom, hogy megoldásokat találjak mások problémáira, és éppen a saját apám ügyében vallok kudarcot - ostoroztam önmagam. - Elveszítéd a lakásod!

A vonal recsegett, ahogy Lulu visszavette a kihangosítást. Helyesen döntött, mivel kesergésem e szakasza már nem tartozott a csoport tagjaira.

- Lesz megoldás! Hinni kell benne, és megadatik! Eleget görcsöltünk, itt az ideje lazítani! - tartalmukkal szemben apám szavai ezúttal már meglehetősen katonásan pattogtak. - Miután lehiggadtál, gyere vissza! A táncosaidnak szükségük van rád! Mindannyiunknak szükségünk van rád!

Bár kijelentésével összeszedettségre ösztönözött, Lulu utolsó mondata

hallatán eltörött nálam a mécses, és a hívást megszakítva, a kórház mellékhelyiségébe zárkózva zokogtam ki magam. Ha valaki látott vagy hallott, biztosan azt hitte, hogy néhány perce vesztettem el egy szerettem. És mivel valóban egy halálhíren bőgtem utoljára ennyire hevesen, könnyeim pokoli emlékeket áztattak fel belőlem.

Maja barátnőm tragédiája szabályszerűen összeroppantott. Pláne úgy, hogy a rendőrség megalapozott gyanúja szerint a hidegvérű gyilkosság Anton bátyja, Leon lelken szárad. Józan ésszel felfoghatatlan, hogy Maját az az ember lőtte fejbe, gyakorlatilag kivégezte, akit a világon a legjobban szeretett, és aki ennek ellenére gyáva féreg módjára elmenekült a felelősség elől. A szüntelen nyilalló fájdalom megbénított, napokig alkalmatlan voltam másra, mint a közös albérletünkbe zárkózva, Maja ágyában a lehető legapróbbra kuporodva bőgni, és aludni. A váratlan, értelmetlen halál tátongó űrt hagy maga után; vigasztalhatatlan voltam, martak a miértek. Végül egy esztelen fordulattal éppen Antonba kapaszkodva sikerült lassan újra talpra állnom. És bár akkor már két éve évődünk, kétségtelenül a Maja és Leon tragédiájából fakadó fájdalom lehelt lelket a kapcsolatukba. Egymás karjában találtunk vigaszra, és nem utolsósorban reményre, hogy a rossz példával dacolva mi még lehetünk boldogok.

Maja!

Barátnőm a mai napon a megszokottnál gyakrabban mosolygott rám az emlékeim közül, ezért egy hirtelen ötlettől vezérelve elhatároztam, mielőtt visszatérnék a próbaterembe, meglátogatom a temetőben.

- Régen jártam nálad - guggoltam a névtáblával ellátott urnasír elé, majd elnevetem magam: - Gondolom, nem hiányoztam.

A végső búcsút követő hetekben naponta róttam le kegyeletemet Maja sírjánál, és büntudat emésztett, ha valami vagy valaki megakadályozott ebben. Rendszeresen beszámoltam a barátnőmnek életem aktuális fejleményeiről, és bár nem reméltem, hogy hall, mégis megnyugvást, mi több, megkönnyebbülést jelentett, hogy apró kapocsként kibeszélhettem az érzéseimet. A környezetemben sokaknak meggyőződése volt, hogy a gyásszal együtt megkísértett a téboly, és azt hiszem, nem is jártak messze a valóságtól. Őrült módon hiányzott, bármit megadtam volna azért, hogy csak egy árva percre is, de visszakapjam, és legalább elbúcsúzhassunk egymástól.

Mindig is közelebb éreztem magamhoz Maját, mint egy szimpla barátnőt. Mivel egy nyaralás idején megesett kaland gyümölcseként fogant, görög édesapját soha nem ismerte, anyja pedig az élete számottevő részét börtönben töltötte. Ha vér szerint nem is, összetartásban valóban én számítottam a legközelebbi hozzátartozójának. Amikor elkezdtem ismeretleneknek nőveremként emlegetni, Anton megkért, forduljak szakemberhez segítségért. Kezdetben megalázónak éreztem, amiért a párom pszichológushoz küld, végül elfogadtam, hogy sajgó lélekkel a lélekgyógyászhoz kell gyógyírért folyamodni. Orvosom pofonegyszerű, mégis hatásos módszert választott a gyászunka első lépéseként, megkérdezte, mit szólna a karakán Maja, ha megtudná, a temetőben múlatom miatta az időmet. A válasz egyértelmű volt, hazazavarna. A pszichológus, a találkozóink idején rámutatott, az önemésztés helytelen, sőt ahelyett, hogy a saját életem feláldozásával bármit jobba tennék, szépen lassan azt is lerombolom, amit az elmúlt években felépítettem. A búslakodás senkinek nem megengedhető luxus. A doki javaslatára kerestem magamnak egy olyan Majához köthető elfoglaltságot, amely a múltkesergés helyett a jövőbe mutatott. Ekkor nőtt a tánc hobbiból ténylegesen hivatásommá, és határoztam el, hogy terapeutaként hullámvölgybe jutottaknak szeretnék segíteni visszajutni a felszínre.

- Hoztam virágot - helyeztem a bejáratnál vásárolt, mályvaszín szegfűszálat barátnőm aranyozott névtáblájára. - De nyugodj meg, el is viszem majd magammal.

A Maja után maradt tátongó űrt csak tovább növelte, hogy fogadott hűgaként a temetés megszervezése is az én nyakamba szakadt. Barátnőm a húszas évei végén még értelemszerűen nem készült a halálra, nem beszéltünk arról, milyen szertartást szeretne. Az egész szervezkedés medréből kilépett rémálomként gyötört. Mivel meglehetősen színes egyéniségként mindenből a rendhagyó megoldásokat részesítette előnyben, a személyiségéhez méltó szertartást akartam. Emlékeim között turkálva aztán felsejlett, egyszer, amikor a közös kedvenc krimisorozatunkban exhumáltak egy holttestet, Maja felhorkant, és fanyar humorral megjegyezte, halála után mindenképpen hamvasszuk, mert beleőrülne, ha tehetetlen lélekként a püspökfalatjából lakmározó kukacokat kellene

számolgatnia. Antonnak pedig valamikor azt ecsetelte, mennyire visszataszítónak tartja, ha a hozzátartozók virágot visznek halott szeretteik sírjára. Már mint nem a gesztust, sokkal inkább azt kifogásolta, hogy a vágott virágot otthagyják bűzlögve megrohadni. A hamvasztásos szertartásra érkezőket ezért megkértük, növény nélkül érkezzenek, és a későbbi látogatásaik során se vigyenek virágot. Az egyetlen, aki megszegi a szabályt, én vagyok, cserébe azonban mindig hazaviszem magammal a szegfűt, amely így még napokig élénken emlékeztet Majára.

- Tisztában vagyok veled, hogy kigúnyolnál, amiért magamban beszélek, mint egy megveszekedett - kuncogtam kínomban, majd a névtáblát megcirógatva, elkomorulva folytattam. - De éppen azért jöttem, hogy beszélhessek. Még mindig te vagy az egyetlen, akiben teljes szívemből megbízom. Mert hallgatsz, mint a...

Mint a sír.

Annak idején válogatás nélkül ömleszthettem Majára a gondjaimat, mert biztos voltam benne, hogy nem él vissza velük. Fiatal kora ellenére nem lehetett olyan lelki nyavalyám, amire ne tudott volna élettapasztalatából hasznos tanáccsal szolgálni. Véleményeit hallgatva rengeteget tanultam az emberi természetről, ő volt az, aki rávilágított például arra, hogy az esendőség nem bosszantó, hanem szeretetre méltó tulajdonság. Én pedig most rettentő gyámoltalannak érzem magam.

Halálában Maja megoldással támogatni, illetve kitartásra biztatni a szó legszorosabb értelmében nem képes, de azzal, hogy neki címezve kibeszélhetem magamból a bajaimat, könnyebbnek érzem magam. Mintha már csupán a beszéd a feszültség levezetése volna. Pláne azért, hogy gyakran mesélés közben, gondolataimmal játszva rajzolódik ki előttem az addig ködbe burkolózott megoldás.

- Mindig is csodáltalak azért a háboríthatatlan fesztelenségért, ahogyan az életedet élted. Ahogy megvontad a vállad, megráztad magad, és továbbléptél a csalódásaidból. Veled ellentétben én raktározom a fájdalmat, csak az után lomtanítok, hogy tele lesz a padlás - mosolyogtam keserűen. - Szerettem volna tőled eltanulni, hogyan kell szívfájdalom nélkül, magabiztosan, az elszalasztott lehetőségekre legyintve bemutatni a sorsnak. De a mai napig nem sikerült magamévá tennem a praktikádat. Attól tartok, én alkalmatlan vagyok rá. Mert félek. Rettegek a bizonytalantól, pedig talán éppen emiatt szalad el mellettem a boldogság.

Elhallgattam, amíg tovacsoszogott mellettem két, egymásba kapaszkodó idős asszony.

- Lesz még lejjebb - szipogtam. - Emlékszem, mindig azt mondtad, nem érdemes nyavalyogni, mert a jelen nyomoromnál lényegesen mélyebb gödör is vár még ránk. Jó ideig biztos voltam benne, hogy te még nálam is lesújtóbb véleménnyel vagy az életről, aztán hónapokkal később jöttem rá, félreértettelek. Mindig van lejjebb, mindig jöhet rosszabb, de mindig talpra kell állni belőle. Ha valami nem működik, legfeljebb három esély után muszáj elengedni. Erre tanítottál.

Tulajdonképpen ma, hangos elmélkedésem során értettem meg, Maja mire célzott évekkorábban. Ő már akkor látta rajtam annak jelét, amire én csak a mostani fejlemények tükrében eszméltem rá: képtelen vagyok, sőt, testi fájdalmat okoz lemondanom számomra fontosnak ítélt dolgokról vagy személyekről. A szívósság a fegyverem, és miközben a könnyen túllépőket megfutamodóknak bélyegzem, harcaim hevében elszalasztom a boldogságomat.

Lulu sem vaktában lövöldözött, amikor a telefonbeszélgetésük vége felé azt mondta, ideje befejezni az akarást, engednünk kell, hogy a dolgok csak úgy maguktól alakuljanak. Kegyességből használt többes számot, tanácsa kifejezetten nekem szólt. Ismer, tudja, mennyire felzaklat, ha kudarcot vallok. Antonhoz hasonlóan a legtöbben embertársaikat akarják irányítani, vagy befolyásolni, az én mumusom azonban megfoghatatlansága okán ennél is sokkal nagyobb falat. Én a véletlennel állok hadilábon. Maja, de Anton mellett jócskán oldódtam, sőt a környezetem talán fesztelennek lát, pedig a felszín alatt görcsök sora gyötör. Ha nincs komfortérzetem, távol kerül tőlem a spontaneitás, a lazítás módját hírből ismerem, a váratlan meglepetések pedig kifejezetten feszélyeznek.

- Az első találkozásunk után néhány héttel mondtad nekem azt, hogy nem ismeresz az enyémhez fogható akaraterejű embert. Nagyon büszke voltam emiatt magamra, azt hittem, dicsérsz, aztán merengő tekintettel hozzátetted, hogy hozzám hasonlóan boldogtalan emberrel sem találkozta még - ezúttal egy kisgyerek szaladt el mellettem szinte nesztelenül, mert ugyebár a temetőben

illik csendben lenni. – Azt mondtad, az akaraterő mesterkulcs, csak a boldogság ajtaját nem nyitja. Az akaratunk szülte boldogság hazugság.

Hajlamos vagyok arra, hogy akarattal oldjak meg helyzeteket, e módszer nagyjából hasonlatos ahhoz, mint amikor valaki az erejével, pontosabban az öklével rendez egy vitát. Erőszakos, agresszív és ellentmondást nem tűrő megoldás. Akkor miért választom? Mert kizárólag abban van bizodalمام, amit én irányítok.

Mit akartam most akarattal elérni? Mindent egyszerre! Akartam a Lélektánc folytatását. Akartam, hogy A pillangó és a herceg a nehézségek ellenére színpadra álljon. És végül, de nem utolsósorban akartam, hogy Anton fejezze be mentális fojtogatását. De mint ahogy a példa is mutatta, a módszerem ezúttal kudarcot vallott. Nyitnom kellett új utakra, és számvetésem eredményét egy bölintás kíséretében Majával is közöltem.

– Lemondok arról, hogy mindent a kezemben tartsak. Hajlandó vagyok sodródni az árral, szóval kérlek, bökd oldalba odafent az Öreget, mondd el neki, hogy nem akarom elvenni a kenyerét, nem akarok mindent én irányítani. De most már legyen szíves, és jót is osszon rám. Segíts! Intézkedj! Ebben mindig olyan jó voltál.

Kitérőmnek hála, ha nem is derűsen, de mindenképpen jobb kedvvel és egy szál szegfűvel a kezemben tértem vissza a próbaterembe. Kiutat ugyan továbbra sem láttam a sötétségből, sőt, valójában egyáltalán nem bíztam a dolgok helyreállításában, inkább csak elfogadtam, hogy én sem tudok mindent és mindenkit megmenteni.

Aztán a terembe lépve történt valami.

– Végre megérkeztlél. Kezdtém aggódni! Kikapcsoltad a telefonodat – hadarja Lulu, ám mielőtt bármit válaszolhatnék, csillogó tekintettel hozzáteszi. – Van itt valaki, aki rád vár!

Bárhol van is most Maja, remélem, érzi, hogy mennyire szeretem.

31

LAURA

– Nem értelek! Az a problémád, hogy négy nap ismeretség után nem köti az orrodra a családja összes tragédiáját? Ez egy kicsit riasztóan hangzik, nem gondolod? – Judit hangjába nem kevés gúny vegyül, ahogy a körmét reszelve hátradől a székében.

Sára elérte a célját, sikerült bogarat ültetnie Laura fülébe, aki most egy ceruzával az íróasztalára költöztetett, Róberttől kapott húsevő növényt piszkálva igyekszik minél pontosabban felidézni, milyen részleteket osztott meg vele ifjúkorából a férfi. Emlékszik, hogy a Julietben elköltött vacsorájuk során beszélt például arról, hogy bankigazgató apja szigorúan fogta, és hogy a sebész nehezen birkózott meg az elvárásokkal, amelyek a mai napig kísértik. Aztán szóba került, hogy az apja forszírozására választotta az orvosi egyetemet, amit ő a háta közepére sem kívánt, mígnem ráérezett az életmentés ízére. Róbert csaknem összes nosztalgikus történetének köze volt a pénzember Szentesyhez, aki azonban – ahogy az Sárától kiderült – nem vér szerinti szülője. Különös, a férfiak általában fontosnak tartják, és fájó pontként megemlítik, ha mostohaapa nevelte őket. Még akkor is, ha egyébként kitűnő kapcsolatot ápol anyja új választottjával.

– Nem az a bajom, hogy nem mesélt az apja haláláról. Sokkal inkább az, hogy szemrebbenés nélkül beszélt Szentesyről úgy, mintha a biológiai apja volna – igyekszik egyértelműsíteni aggályát Laura. – Szerintem ez az igazán riasztó.

Rendben, a kapcsolatuk fiatal, a lelkük összes apróságát pedig még a fülig szerelmesek sem képesek egyetlen levegővétellel megosztani egymással. Laura tiszteletben tartja Róbert titkait, türelmesen kívárná, míg a bizalom feltárja előtte a férfi lelkét, ám a sebész helyett, hogy őszintén közölné, nem áll készen beavatni a múltjába, inkább meghamisította a valóságot. Tette mindezt úgy, hogy Laura eközben abszolút nyíltan beszélt a saját tragédiáiról. Amikor a nyomozónő a közelmúltban szívrohamban elhunyt apjáról mesélt, ő is megnyílhatott volna, ha máskor nem is. Vajon mikor akarja elmondani, hogy Szentesy nem az igazi apja, és amit Laurával addig megosztott, csak féligazság? Egy hónap múlva? Az egyéves évfordulójukon? Az esküvőjük napján? Vagy a halálos ágyán?

- Lehet, hogy apjának tekinti, talán ő nevelte fel - sóhajt Judit. - Mindössze annyit tudsz, hogy a biológiai apja meghalt. De azzal már nem vagy tisztában, mikor történt. Lehet, hogy még gyerek volt, talán nem is ismerte. Eközben azt se felejtse el, hogy egy ekkora kaliberű tragédia képes átalakítani az ember teljes életét. Sőt, akár a személyiségét is.

Laura kényszeredetten felkacag,

- De hát én is pontosan erről beszélek. Az ekkora volumenű tragédiáikról az emberek beszélnek. Mert fontos, hogy beszéljenek róluk. A tragédiáink, a tapasztalataink, a benyelt pofonjaink határozzák meg a személyiségünket. Az elfojtásnak tehát oka van. Engem ez az ok érdekel.

Pályája során Laura a legkülönbélebb, az érzelmeiket mélyre ásó emberrel találkozott már, és mindegy, hogy gyermek, testvér, társ, barát vagy szülő volt az elvesztett személy, egyben az összes némán gyászoló egyezett: a hallgatás nem segítette, sőt, kifejezetten hátráltatta a továbblépést. Az elfojtás olyan súlyos sebekről árulkodik, mint például az önvád, a lelkiismeret-furdalás vagy a bűnösség. Ráadásul Róbert hallgatásához rejtélyként még az is hozzáadódik, hogy - Sára szavaiból leszűrve - az apja halálának a tegnap este megismert baráti kör tagjaihoz is köze van. Laura ez utóbbi adalékot elhallgatta Judit elől. Mivel barátnője a társasági élet újságokban és blogokon közölt szaftos részleteiből bármikor kitűnőre vizsgázna, felismerte a Purple Mahogany főnökasszonyát, és faggatózott, miért látogatta meg őket, mire a nyomozónő kénytelen volt elárulni, hogy Róbert legjobb barátja Sára férje. Mivel kapóra jött neki, hogy valakivel megvitassa, azt is elmondta, az asszonytól tudja Róbert titkát. Arról azonban nem szólt, hogy Sára valószínűleg készülő, és ebben a Fényes Magánnyomozó Iroda segítségét kérte. Nem mintha nem bízna a barátnőjében, de biztonságosabb, ha egyelőre meghagyja a lakatot a száján.

- Mi van, ha a nő hazudik? A befolyásos nők bármire képesek - veti fel Judit, majd rejtélyes hangon ismerteti összeesküvés-elméletét. - Lehet, hogy titkon szerelmes Róbertbe, és csalárdsággal akarja megfertőzni a kapcsolatokat.

Laura természetesen már ezt a lehetőséget is megfontolta, azonban az asszony túlságosan kiszolgáltatott helyzetbe került ahhoz, hogy felesleges hangulatkeltekkel kockáztasson. A nyomozónő egyetlen telefonhívással keresztülhúzhatná dédelgetett terveit. Sára tehát, bár sokkal inkább együttérzésért kuncsorogva, mintsem merő önzetlenségből, de igazat mondott. A kérdés már csak az, mi a rejtély, amely a baráti társaság minden tagjára hatással van. Miért mondta Róbert, hogy Szentesy Igor a testvére? Mi a szerepe a történetben Bernadettnek? És miért titkolja az édesapja halálát a sebész?

Laura alsó ajkát harapdálva, fejét ingatva, üveges tekintettel bámulja a bizarr növényt, barátnője pedig felsóhajt.

- Nem szeretném, hogy elrontsd ezt az egészet. Ez a pasi minden tekintetben tökéletes, nem érdeklődök meg, hogy nekiess.

Tökéletes? Ha Róbert a tökéletes, akkor...

- Szóval szerinted túlreagálok? - fordul felvont szemöldökkel barátnőjéhez Laura.

Nem, nem reagálja túl!

Az őszintétlenség - kiváltképp egy kezdődő, sérülékeny kapcsolatban - megbocsáthatatlan bűn. Annyi álságosságot követelnek a mindennapok, a magánszférájában szeretne színjátékot és taktikázást mellőzve lubickolni! Olyan férfira vágyik, aki mellett békében, nyugalomban és nem utolsósorban biztonságban érezheti magát. Nagy kérdés ez? A legártatlanabb füllentésnek is megvan az a rákfenéje, hogy az egyébként valós tények megkérdőjeleződnek miatta. Pláne egy olyan ember szemében, aki világéletében az igazságot szolgálta. Laurában felötlik, hogy talán a Róbert által említett, Angliában megismert spanyol menyasszony, Cornelia is csupán mese.

Kicsoda valójában Szentesy Róbert? Akinek nem is Szentesy az eredeti neve... Judit csillogó szemmel somolyog.

- A tökéletes férfihoz tökéletes nő dukál - kacsint. - A tökéletes nő pedig visszafogja magát, ha bántja valami, és nem hisztériázik, amikor fájdalmat okoznak neki...

Atyaéig!

- Ez te találtad ki? - húzza vigyorra ajkát a nyomozónő.

- Nem, Coco Chaneltől idéztem. Neki hihetsz! - vigyorog Judit, majd egyetlen mondatba koncentrálja tanácsát. - Adj neki időt! Semmiről nem vagytok

lekésve. Sőt, annyira sprinteltek, hogy mindjárt kiköpíték a tüdőtöket. Lassan, fiatalok!

- Sprintelünk? - vonja össze a szemöldökét Judit.

- Tudod, a legtöbb pár az első négy napban még romantikusan randizgat, nem az ágyban hempereg - pukkan ki a nevetés Juditból, és mintegy végszóra, Laura szobájába is beszűrődik az íróasztala felől érkező csipogó hang. - Kapásom van! Vigyázat, visszatérek, hogy tovább gyötörjelek a kínos kérdéseimmel! Addig, kérlek, ne égecs lyukat a nézéseddel abba a szerencsétlen növénybe!

Laura a fejében zúgó kérdésekkel és a kialvatlansága okozta csüggedtséggel fordul a számítógépéhez. Arra készült, hogy a délelőtti folyamán beszerzi Róbert születésnap ajándékát, ehelyett a sebet nyalogatja, amelyre talán gyógyírként szolgálna egy hihető magyarázat, az utána maradó heg azonban mindig is óvatosságra intené a nyomozónőt. Pedig ő úgy szeretett volna végre óvatlan lenni...

Egyfajta tesztként hozakodott elő barátnőjénél a kényes témával. Ha a fő bizalmasa félreérti, Róberttől hogyan várhatná el az ellenkezőjét? Juditnak igaza van, Laura foszladozó kötélen egyensúlyozik, így egyetlen rossz lépés is elég ahhoz, hogy fontoskodónak tűnjön a férfi szemében. Ráadásul, ha nyíltan rákérdezne, mi történt az apjával, el kellene árulnia, kitől kapta a fülest, azzal pedig leleplezné Sárát. Egyelőre fogalma sincs, miként bogozza ki a többszörösen gubancos szituációt, a rejtély azonban, mint egy orrot csiklandozó tollpéhely, percről percre idegesítőbben birizsgálja a kíváncsiságát.

Nevezék emiatt fontoskodónak, akaratosnak vagy türelmetlennek, egyszerűen tudnia kell, mi húzódik a háttérben! Ráállhatna persze magánnyomozóként az ügyre, megkérhetné Vinyót, kutasson kicsit az adatbázisokban, ám a legvégső esetben szeretné hivatalból megoldani a magánéleti válságait. Egyelőre beéri a Google adta keresési találatokkal, reméli, hogy talál köztük olyan választ, amely egy időre csillapítja az információéhségét.

- Nézzük, ki vagy valójában, Szentesy Róbert! - mormolja, miközben a keresőmezőbe pötyögi a férfi nevét, illetve az apa kulcsszót.

Bármilyen történt a férfi apjával, régi história, az interneten ugyanis vajmi kevés információra lelni róla, végül a tizedik találati oldalon szemet szúr Laurának egy fél mondat. A linkre kattintva az egyik, leginkább bulvártémákkal foglalkozó napilap, a News hírportáljára jut, a cikket öt esztendeje írták, Róbertről és az egyik, leginkább a mellével karriert építő szépségkirálynő állítólagos, ám tagadott viszonyáról szól. Az újságíró a sebész zsebében turkálva zsíros, Szentesy által szerzett befektetéseket emleget, és azt írja, a kebelcsoda - vagy inkább aranyásó - megfogta az isten lábát. Laura igyekszik elhessegetni a gondolatot, hogy Róbert az ország legszebb női közül válogathatott, és a küldetésre koncentrálna a hozzászólásokat bogarássza. A legtöbb - nyilván férfi - olvasó azt ecseteli, miket tenne a nővel az ágyában, de akad, aki nemes egyszerűséggel lekurvazza szerencsétlent. Vajon Laurára is ez a sors vár, ha egyszer napvilágra került a kapcsolatuk? Nem túl szimpatikus jövőkép. A gyomorforgató vélemények között aztán a nyomozónő végre nyomra bukkan: „Két gond van a cikkel. Az egyik, hogy a nőnek nagy a tőgye, de a fickó inkább a formás lábakra gerjed. A másik, hogy Szentesy nem az apja. Eredetileg Vörösfalvi Róbertnek hívják, és az igazi apjának elege lett az életből. Na, ezen csámcsogjon a bulvár!”

Az újságnál vagy nem vették észre, vagy személyiségi jogokba ütközve nem dagasztottak az elszórt morzsából újabb sztorit. Nem mintha a kommentárookra alapozni lehetne, de bárki írta ezeket a sorokat, a lábimádatról szóló rész valamelyest hitelesíti a dolgot a nyomozónő számára. Kevesen tudhatnak a férfi féltiséről. Talán egy csalódott, elhagyott szeretőtől származhat az információ. Laura újra és újra elolvassa a képernyőn virító öt mondatot.

Öngyilkosság.

Ezzel az eshetőséggel egyáltalán nem számolt. Egy öngyilkosság szokatlanul mély nyomot hagyhat a hátrahagyott hozzátartozókban. Vajon mi történhetett pontosan? Bepötyögi a keresőmezőbe a hozzászólásban imént olvasott Vörösfalvi nevet, és a rendszer néhány másodperc múlva megjeleníti a találatait, de ezekben nem lel újabb nyomra. A vezetéknev mellett hozzászólja az öngyilkosság kifejezést, de ismét lyukra futott. Ha írnak is róla, fogalma sincs, melyik Vörösfalvi lehet Róbert apja. Mit gondolt? Hogy egy átlagembereknek fenntartott kereső tálcán kínál majd személyes információkat? Az anyakönyvi rendszerben nézhetne utána annak, hogy mi Róbert apjának teljes neve, majd azzal a halotti

anyakönyvi kivonatok között kutakodhatna. De a miértekre, illetve az öngyilkosság okaira a hivatalos iratok között sem feltétlenül kapna választ. Erre csak Róbert baráti körétől, az édesanyjától, Szentesytől, illetve magától az érintettől kaphatna épkézláb választ. Laura némi csalódással szuggerálja a sorokat, megoldás helyett azonban Lengyel Dávid képe ugrik elé, és ráhossa a szívbajt.

Atyaég!

A férfi a Skype-on keresi. Miután a Sárával közös reggelijét követően visszatért az irodába, levelet írt a kriminálpszichológusnak, jelezve, fontos volna még a délelőtti folyamán beszélniük egymással. Szeretné megosztani vele, mire jutott hétfő este óta a polaroidok ügyében. A munka az egyetlen esélye, hogy elterelje a figyelmét a magánéleti zűrjeiről.

- Nincs túl sok időm, lassan indulnom kell a reptérre, és előtte még össze kell csomagolnom – közli közvetlenül köszönés után Dávid, akinek borostás arca és kipihent, mégis borongós tekintete lesből gyomorszájon vágja a nyomozónőt. - Este érkezem Magyarországra.

Laura nagyot nyel.

Még ez is!

Tudta, hamarosan bekövetkezik a pillanat, amikor másfél év múltán újra személyesen is találkozhatnak a kriminálpszichológussal, ám amire eddig csak majdani eseményként gondolt, hirtelen rettentő közel kerülve, bűzös lehelettel lihegett az arcába. Nem szabad hagynia gondolatainak az elkalandozást, muszáj szigorúan a munkára koncentrálnia, ezért mindenféle átmenet nélkül közli:

- Gésák.

- Gésák? - kérdez vissza Dávid felvont szemöldökkel.

Laura bólint.

- Erős a gyanú, hogy a fotókat készítő fétise a japán kultúra. A képen szereplő nők arcát fehérre mázolták, ajkukat sötétre festették. Ha tüzetesen megvizsgálod a fotókat, látszik, hogy személyenként minden egyes képen eltérő a smink, olyan, mint egy fejlődéstörténet. A gésákat Japánban úgynevezett gésaházakban képzik, olyasmik ezek a létesítmények, mint a bentlakásos lányiskolák. A kiképzésnek több stádiuma van, ezekben egészen eltérő sminket kell alkalmazni. Minél feljebb kerül a ranglétrán a nő, annál ékebbre festheti magát.

A nyomozónő mindezt Judit jóvoltából tudja, aki egész éjjel gésákról szóló weboldalakat, illetve könyveket bújt, reggelre pedig kigyűjtötte a témával kapcsolatos leghasznosabb információkat. Laurát meglepte a barátnője lelkesedése, de hálás volt a háttéranyagért, és szégyellte magát, amiért ő ahelyett, hogy hasznossá tette volna magát, inkább leitta magát az éjszaka. Tényleg véget kell vetnie a kihágásoknak!

- Válaszd ki valamelyik áldozatot, és nézd sorban a képeit. Láthatod, hogy az elsőn a hófehér mázon felül csak az alsó ajkukat festették ki - folytatja észrevételei sorolását a nyomozónő. - A második képen az alsó ajkukon kívül a szemük külső sarkába kentek valamilyen színt, a harmadikon pedig már tust is használtak. A negyedik fotón a felső ajkuk is festett.

- Azonban minél ékebbek, tekintetük egyre szürkébb, a hajuk csapzott, az arcuk pedig egyre nyúzottabb és soványabb - veti közbe Dávid. - Még mindig azt gondold, hogy ezek a felvételek nem bünténysorozat bizonyítékai? Hogy ezeket a nőket nem tartják, vagy tartották fogva? Pusztán az állapotváltozásuk is elég árulkodó.

Laura azon tűnődik, a pszichológus mire vár. Elismerésre? Vagy arra, hogy megkövesse, amiért kételkedett benne?

- Noha még mindig nincs bizonyíték arra, hogy bármelyik nő halott volna, de... - némi fáziskéséssel zárja a mondatát: - Egyre valószínűbb, hogy igazad volt.

- Örülök, hogy elismered, mert az imént áldozatoknak nevezted őket. Tényleg?

A kriminálpszichológus mintha csak meghallotta volna a nő fejében felsikoltó kérdést, bólint, majd halvány mosollyal hozzáteszi:

- A beszámolódnak hála, lesz mivel elfoglalom magam a gépen.

- Van még valami - veti közbe a nyomozónő, mielőtt a férfi elbúcsúzna. - Remélem, nem gond, hogy Vinyót is bevontam az ügybe.

A kriminálpszichológus mereven néz maga elé, így Laura attól tart, pillanatokon belül egy vulkán erejével robban ki belőle, majd lávaként mindent

maga alá temet a férfi fortyogó dühe. Az ügy bizalmasan kezelendőnek számított, a kriminálpszichológus talán még a csapattársává avanszált Dóranak sem említette, a nyomozónő viszont már önhatalmúan szakértőket vont a nyomozásba. Igaz, Laurához hasonlóan az informatikus is két eredményes ügyben működött együtt Dáviddal, és különösebb nézeteltérés sem akadt köztük, a nyomozónőtől mégsem volt korrektt lépés egyeztetés nélkül beavatnia őt a nyomozásba. Mielőtt a férfi méltatlankodhatna, Laura gyorsan hozzáteszi:

- A rendőrségtől függetlenül, titokban segít, és egy speciális program segítségével az egyik fotó alapján sikerült azonosítani az egyik nőt.

- Nocsak, a félős Vinyó rosszfiú lett? - vigyorodik el Dávid, Laurának pedig mintha egy ütemnyit kihagyna a szíve. - Mit lehet tudni a nőről?

Dávid kérdésével egy időben, bármiféle kopogást mellőzve valaki benyit Laura ajtaján. Túl sok embert szeretne elkerülni az utóbbi időben ahhoz, hogy nyugodt maradjon, végül megkönnyebbülten elmosolyodik, amikor Judit tér vissza. Barátnője fülig érő szájjal egy lefűzőmappát lebegtet. Ezek szerint megszerezte Vinyótól az aktát.

- Győztem! - kurjantja, majd amikor észleli, hogy Laura éppen beszél, a szájára csap.

- Ki az? - érdeklődik Dávid.

- Az asszisztensem. Behozott egy anyagot, de máris távozik - közli, majd tekintetével kitessékeli Juditot, a nő azonban karba font kézzel, morcosan bámulja, és még véletlenül sem mozdulna. - Az azonosított nőt Kerekes Debóranak hívják, két éve bármiféle előjel nélkül egyszerűen felszívódott. Őszintén szólva csak az eltűnése körüli ellentmondások miatt hajlok arra, hogy igazat adjak a feltételezésednek, miszerint bűncselekménnyel állunk szemben.

Dávid csillogó szemmel csóválja a fejét.

- Pont, mint régen. Soha nem bíztál bennem vakon.

Tessék?

Laura döbbenetével szinkronban a szobában ragadt barátnője is felszisszen, majd suttogva megkérdezi:

- Csak nem Lengyel Dáviddal beszélsz?

- Senkiben nem bízom vakon - reagálja a nyomozónő, Juditra ügyet sem vetve Dávidnak.

Kivéve Szentesy Róbertben, pedig nem kellett volna - szól Laurára a lelkiismerete. Dávid mintha tudná, hogy érzékeny pontra tapintott, tovább forszírozza a témát.

- Ezért is kedvellek. A legtöbb nőt megrészegíti a reménykedés, de te mindig józan maradsz.

Atyaég, ez most flörtölés?!

Laura a szeme sarkából látja, hogy Judit immár csípőre tett kézzel, hitetlenkedő fejcsóválás kíséretében bámulja, majd ördögi csintalansággal a tekintetében indul meg felé. Az íróasztal sarkánál leguggol, és befurakodik barátnője széke mellé, nyilván azért, hogy a monitoron megnézze magának a kriminálpszichológust.

Hadd legeltesse csak a szemét.

- Fontos, hogy egy nő erős és kitartó legyen - morogja karcos hangon a nyomozónő, bár nem tudja, mit akar ezzel bizonyítani.

Csaknem ugrik egyet, amikor a széke mellett gubbasztó Judit megböki a combját. Laura lesandít a barátnőjére, aki a hüvelyk-, illetve a mutatóujjával kör formázva jelzi, mennyire prima pasinak ítéli Dávidot. A nyomozónő mellkasában valami érthetetlen oknál fogva szétterül a büszkeség. Mintha érdem volna, hogy néhány kósza éjszakára megkapta a férfit.

- Igen, te sokat tudnál mesélni az női uralkodási vágyról - hunyorgó mosolyával Dávid veszélyesnek tűnik, mégis rendkívül igazgató.

Laura belevörösödik az intim célzásba, amit minden bizonnyal Judit is hallott. Ekkor a kriminálpszichológus, mintha szándékosan heccelné a nőt, homlokát ráncolva közelebb hajol a kamerát is rejtő monitorához. Pont úgy, mintha csókra készülné. Laura megenged magának egy mélyről jövő, reszkető sóhajt. Talán utóbbinak köszönhető, hogy Dávid ismét elmosolyodik.

- Indulnom kell a reptérre - a nyomozónő fellelegzik, amiért végre befejezik a beszélgetést, ám a férfi búcsúzóul, kvázi kegyelemdöfésként hozzáteszi. - Hamarosan találkozunk, te kis csacsi!

Csacsi?

- Csacsi? - ad hangot kérdésének elhűlve a nyomozónő.

Dávid féloldalas mosolya vigyorrá nyílik.

- Üdvözlöm a kolléganődet! - majd bontja a hívást.

Laura tátott szájjal bámulja az üres monitort, asztala alól szakaszosan sziszegő hang szűrődik fel, mintha valami robbanni készülne. Aztán amikor hátragurulva, szűrős tekintettel barátnőjére néz, Juditból kirobban a gurgulázó nevetés.

- Jaj, mindjárt bepisilek! - Judit görnyedve, a röhögéstől feszülő hasát szorítva az asztal túloldalára menekül.

- Mit csináltál? - Laura érzi, ahogy arcbőre egyre vörösebb árnyalatot vesz fel. - Mondd, hogy nem mutattál számárfület!

A válasz még hangosabb és gátlástalanabb, visításba torkolló nevetés.

- Nem mondom!

Atyaég!

- Komolyan... Hülyét... Hülyét csináltál belőlem? - Laura kezdetben nehezen találja a szavakat, aztán zubogva ömlik ki belőle a méltatlankodás. - Tudod, hogy imádom a humorod, de ez már túlzás. Hülyét csinálsz belőlem az emberek előtt.

Judit a nevetéstől kicsordult könnyeit törölgeti.

- Ne legyél már ilyen unalmas fapofa! Azt mondtad, nem érdekel ez a pasas. Akkor miért ne lehetne egy kicsit szórakozni? Láttad, hogy viccesnek tartotta. A férfiak értékelik a humort.

Na, itt kell ennek véget vetni!

- Én is szeretem a humort, de ne belőlem csinálj bohócot. Vinyó előtt is úgy beszéltél velem, mintha ostoba volnék. Ha annyira cseszettül viccesnek tartod magad, szórakoztasd a saját hülyeségeiddel, ne engem alázz! - dohog Laura. - Ne feledd, hogy én a főnököd vagyok. Természetesen nem várom el, hogy beosztotként meghunyászkodj előttem, de idegenek előtt mutass némi tiszteletet! Különben nem fognak komolyan venni.

A két nő összeszorított ajakkal, és kemény tekintettel néz farkasszemet, végül Judit szólal meg:

- Ne rajtam vezesd le a feszültséget! - közli olyan együtt érző hangon, mint amilyennel az örülteket igyekeznek lenyugtatni a kezelők.

Laura lehorgasztja a fejét, majd a következő pillanatban az ég felé fordítja az arcát. Nagy önuralomra van szüksége ahhoz, hogy ne küldje el a fenébe a barátnőjét, ezért úgy dönt, ha már túl van a Lengyel Dáviddal folytatott beszélgetésen, ráadásul Debóra aktáját is sikerült kikuncsorognia Vinyótól, minden adott, hogy mára elbúcsúzzanak, és meglátogassa az eltűnt lány külön családját. Legalább addig is szellőzik a feje.

- Köszönöm, hogy megszerezted az aktát, én most... - morogja Laura, ám amikor szeretné magához venni a dossziét, Judit megelőzi.

- Hova megyünk? - kérdezi izgatottan.

A nyomozónő kinyújtott kézzel válaszol.

- Megyek. Én megyek. Te maradsz. Kérlek, add oda az aktát, később, higgadt fejjel megbeszéljük a dolgokat.

- Na, figyelj ide, Fényes Laura! - köszörüli a torkát Judit. - Nem azért vállaltam el ez a munkát, hogy a seggemen ülve, a Facebookot bámulva töltssem a napot. Azt otthon is megtehetném. Ha már nem fizetsz, kedves főnökasszony, hagyd, hogy izgalmas legyen az életem.

- De hát fizetek - ráncolja a homlokát Laura.

Judit győzedelmes tekintettel a fejét ingatja.

- Szerinted van annyi bevétel havonta, hogy kifizess belőle?

Mivel barátnője munkakörébe tartozik a pénzügyek elrendezése, Laura azt feltételezte, kifizeti magának az annak idején megbeszélte összeget.

- Eltűrtém, hogy a fiaim szigorú egyházi iskolájában ferde szemmel bámuljanak rám, amiért halott nőkről kapok képeket, kigyújtottam neked háttéranyagot az éjjel, és megszereztem ezt az átkozott aktát - sorolja Judit, majd végezetül hozzáteszi. - Nem kérek mást, mint hogy vigyél magaddal. Különben itt fogok meghalni az unalomtól, ami a te lelkedden szárad majd.

Barátságuk túlságosan érett ahhoz, hogy sokáig haragudjanak egymásra, Laura ezért nem is kísérli megállítani az arcára kúszó félmosolyt. Tulajdonképpen megérti Juditot. Barátnője eleven természet, a gyerekei születése óta mégis egyhangú életre kényszerül. Az ikrek még törődést és kiemelt figyelmet igényelnek ugyan, Juditnak azonban már más típusú ingerekre is szüksége van. Különben megbuggyan. Végül is azzal nem okozhat túl nagy bajt, ha elkíséri,

bizonyos helyzetekben talán még a hasznára is lehet.

- De egy hangodat se halljam! - emeli mutatóját barátnőjére, majd miután az szalutál, útnak indulnak.

A liftbe lépve Laura elkéri, majd fellapozza az aktát, és az első oldalon rögtön Debóra mosolygós, az irodai printerrel fekete-fehéren kinyomtatott arcképpel szembesül. Amit Vinyó a nyomozónő kérésére megtagadott, Juditnak villámgyorsan átküldte.

- Hogy sikerült megszerezned? - érdeklődik Judittól, aki éppen a lift tükrét használva szájfényt ken az ajkára.

- Érték a férfiak nyelvén - bújja végzet asszonyaként, majd csókot küld a saját tükörképének.

Mennyire furcsa, hogy Judit három gyerekkel, illetve teltkarcsú alakokkal is szívesebben öltözik csinosan, mint a szingli Laura. Vagy már nem szingli?

- Ha már a hímek ekkora ismerője vagy, áruld el, te mit vennél egy olyan férfi születésnapjára, akit csak néhány napja ismersz, ráadásul megvan mindene - folyamodik tanácsért barátnőjéhez a nyomozónő.

- Ha megvan mindene, vegyél olyat, ami mindkettőtöknek örömet szerez.

Persze csakis pikáns dologra gondolok. Például valamilyen szexjátékra. Vagy egy szexi fehérnemű is megteszi, amiből kihámozhat - válaszolja zsigerből Judit, Laura pedig az irodaházból kilépve, hümmögve elismeri, utóbbi nem rossz ötlet.

32

ANTON

Egy férfi számára az elegancia kisfiúként a komolykodás jelmeze, kamaszként a csábítás eszköze, felnőttként végül az érettsége szimbólumává válik.

Amikor még a féktelen szórakozás tette ki az életem, valamint jelentette a megélhetésem, rendszerint inget és egyéb flancos ruhadarabokat viseltem. Alaposan össze is zavartam azokat, akik ismeretlenül, a különböző filmekből következtetve lyukas, kapucnis pulóver alá bújó, kies sikátorok árnyékaiban osonó drogdílernek feltételeztek. Világéletemben azt vallottam, rejtőzködjön az, aki patkánynak született.

Bárki bármit mond, a külcsín a kapcsolataink egyik mozgatórugója, a többség ugyanis ránézésre, első benyomásból ítélkezik, az igényesség pedig kivétel nélkül megnyerő. Ha szépen becsomagoljuk, a szar is mogyorókrémnek tűnhet.

Az ing, a nyakkendő, a zakó, pantalló és bőrcipő ráadásul amellest, hogy látszatra komolyságot kölcsönzött, a személyiségemre is leheletvékony hárttyát húzott. Megkerülhetetlennek éreztem magam, a tekintetembe pedig valamiféle letaglózó csillogás vegyült, amelynek hatására a nők úgy dongtak körül, mint húst a legyek. Pláne akkor, amikor a feltűrt ingujjaim alól elővillanó, a karomat díszítő tetoválásaimból kiderült számukra, hogy az áhított hús ínycsiklandóan romlott.

Mindenkit a különlegességek izgatnak, egy személyiséget pedig az ellentmondásai tesznek vágykeltővé. Ritka nyaláncság voltam a nők számára, mint egy jófajta csilis csokoládé. Fess öltözetben mint báránybőrbe bújt farkas, bátran vadászhattam. Vicces, hogy míg minket, férfiakat a meztelen női test fektet két vállra, a nőket az elegáns ruhadarabjainkkal lehet az orruknál fogva vezetni.

Múltam felszámolásával, Anna oldalán megállapodva aztán az öltözködésem is lazult. A tetoválásalonban a legkényelmesebb trikóban dolgozom, otthon pedig leggyakrabban pucérkodom, esetleg egy szál gatyában járok-kelek. Ha néhanapján van időnk Annával kimozdulni, és például beülnünk egy filmre, azt pólóban, illetve farmerban teszem. Inget az elmúlt két évben jó, ha tízszer viseltem, az öltönyömet pedig négy, a ma este rendezetthez hasonló árveréshez húztam magamra. Ellenben délutáni készülődésem közben éreztem először, hogy nem elsősorban mások lenyűgözése érdekében, hanem saját igényből kötöm a nyakkendőt. Hogy érett férfiként tehessem fel az életem talán legmeghatározóbb kérdését.

El sem hiszem, hogy a hetek óta szőtt tervem a megvalósítás véghajrájába fordult, és eddig zökkenőmentesen halad. Délelőtt befejeztem a festményt, elszállítottam a galériába, ahol arra vár, hogy az aukción mint a legígéretesebb

felfedezett alkotását a nagyérdemű elé tárják. Ahogy az a frissen felkarolt tehetségek esetében szokás, az árverésvezető néhány bemutatkozó kérdés erejéig a pódiumra szólít, én pedig a kínálkozó alkalmat megragadva bejelentem, az első értékesített képeimmel keresett összeget az esküvőre kívánom fordítani. Szinte hallom, ahogy a kiállítóteremben egybegyűltek tapsolnak, ujjonganak és egyre elvakultabb liciteket tesznek a festményre, hogy az előttük álló művész minél feledhetetlenebbé varázsolhassa élete szerelmének nagy napját.

Általában nagy a pofám, most azért rendesen fosok. Tudom, a nők számára kifejezetten fontos a lánykérés romantikája, így azt akarom, hogy Anna örök életében örömmel emlékezzen a sajátjára. Ezért is döntöttem úgy, hogy spontán srác létemre inkább megírom, és alaposan begyakorlom a lánykérő szövegemet, mint hogy dadogással hülyét csináljak magamból a vendégek előtt. Előhúszom a kabátzsebemből a papírfecnit, hogy még egyszer, utoljára, nyugodtan átolvashassam a néhány lekörmölt mondatot.

Szeretnék boldoggá tenni, amiért fényem lettél a sötétségben. Az enyémmel akarok tudni, és a tiéd szeretnék lenni. Szeretném, ha te volnál minden ébredésemkor az első, a halálos ágyamon pedig az utolsó, akit látok. Szeretném, ha ezentúl minden kellemes és kellemetlen emlékünk közös volna, amelyeket hosszú évek múltán, a kandallónkban lobogó lángokon merengve, nosztalgizva idézhetünk.

Mert te vagy az, aki jobb emberré tesz. Aki támogat, aki ösztönöz, aki megerősít, és aki mellett mindezek ellenére attól sem félek, hogy jelentéktelen ember maradhatok. Mert a legfontosabbat már akkor elérem, ha a feleségem leszel! Hajnal Annaróza, hozzám jössz feleségül?

Jó, egy kicsit közhelyes, de az enyém. Néhány éve még nem gondoltam, hogy valaha hasonlóan szentimentális gondolatsort édesget majd elő belőlem egy nő. Azt pedig főképp nem, hogy a saját, érzelmes gondolataim újraolvasásától elszorul a torkom. Arcom az égre emelve, sűrűn pislogva elmosolyodom. A francba is, nem nekem kell majd bömbölnöm, hanem neki!

Alig várom, hogy megérkezzünk a galériába, sőt, hogy már a lánykérő szövegem utolsó mondatánál tartssak, és ő elérzékenyülten igent mondjon. Addig azonban van még másfél órámmal, amely az átlagosnál magasabb vérnyomással telik. Újra rá kellett ébrednem, hogy a hetekig tartó szervezkedés nem az én műfajom. Ahogy közeledtünk az este nyolchoz, egyre több apróságnak kellett klappolnia, szóval félek, hogy valamit elcseszek, vagy ami még rosszabb, rajtam kívül álló okból valami elcsesződik. Meglehetősen feszültté tesz például, hogy hiába próbálom kora délután óta elérni Annát, a telefonja folyamatosan hangpostára kapcsol. Szerettem volna emlékeztetni a programunkra, illetve arra, hogy amint azt megbeszéltük, hétre a próbateremhez érkezem, onnan pedig együtt megyünk az árverésre. Megfordult a fejemben, hogy felhívom Lulut, vagy csapat-papot magam mögött hagyok, és egyszerűen a teremhez rohanok ellenőrizni, jól van-e a szerelmem, végül kinkeservek árán, de türtőztetem magam. Esti vitánk során kiderült, Anna úgy érzi, a nyakára járok, és jobban belegondolva valóban erőszakosnak tűnhettem az elmúlt napokban, hiszen amellet, hogy ténylegesen elhanyagoltnak érzem magam, még a lánykérés miatt is taktikáznom kellett. Nekem, akinél pofátlanul őszintébb embert keveset hord a hátán a Föld. Jobb híján délután óta azzal nyugtattam magam, talán nincs térerő a próbaterem területén, ezért amikor fél órával a megbeszélt időpont előtt belépek a Millennium Event Center forgóajtáján, a legelső dolgom, hogy teszteljem a jelerősséget. A kis csíkok maximumot jeleznek.

- Remélem, tényleg nincs baja a kis hülyének - morgom magamban.

A szupermodern, turistalátványosságnak is beillő rendezvényközpont néhány hónapja nyitották meg, és elsősorban exkluzív események befogadására specializálták ugyan, az alagsorában próbateremrészleget is kialakítottak. A többszintes komplexum egyetlen hátránya, hogy Budán, a tömegközlekedéstől kieső helyre épült. A rugalmas vezetőség, amikor megértette, hogy a bajos megközelíthetőség miatt konganak a próbatermek, csökkentett a bérleti díjon. A teljesen felszerelt helyiségek ezáltal olcsóbban megszerezhetők, mint a feleennyire fejlett, leharcolt belvárosi lyukak. A Millennium Event Centerben próbálóknak ráadásul kedvezményes bérleti szerződést ajánlanak a színházteremhez.

A szendvicsét majszoló portaőr már az éjszakai szekcióhoz tartozik, halványlila gőze sincs, melyik próbateremben gyakorolnak A pillangó és a hercegre, és azt sem tudja, ennek hol nézhetne utána. Megnyugtattam a balféket,

feltalálom magam, az alagsorba érve azonban már én is elbizonytalanodtam. A keskeny folyosót legalább nyolc ajtó tarkítja, amilyen szerencsém van, a legutolsó mögött találok majd Annát. Vagy ott sem, mert már a női öltözőben készülődik. Megfordul a fejemben, hogy talán visszafordulhatnék, és megvárhatnám a bejárat előtt, de amióta kiderült, a telefon nem távkapcsolás miatt kapcsol a rögzítőre, csillapíthatatlan vágyat érzek, hogy mielőbb magamhoz öleljem a csajomat.

Leszarom, ha ideges lesz miatta, nem strázsálhatok tétlenül, meg kell keresnem!

Rögtön az első ajtó mögül zene szűrődik a folyosóra. Illedelmesen kopogok, amit persze senki nem hall, ezért benyitok. Legnagyobb meglepetésemre egy tucat, mindössze falatnyi bugyit és kalapot viselő, a New York, New York című örökzöldre közös koreográfiát gyakorló nővel találok szembe magam. Miközben ők meglepettségükben sikítoznak, és igyekeznek eltakarni fedetlen mellüket, én egy fél másodperccel tovább bámulom a formás popsijukat, majd a látvánnyal betelve, pimasz mosollyal kifordulok az ajtón. Attól, hogy másfél óra múlva vőlegény leszek, megvakulni nem fogok, továbbá művészként a szépség az egyik inspirációforrásom. Szóval, ha minden teremben hasonló látványban lesz részem, egyáltalán nem is tűnik tehernek egyesével végigjárnom őket. A második helyiségben azonban három, tangába bújt izmos srác tekeri csípőjét, ami már közel sem tölt el akkora gyönyörrel, mint a póre cicik. A teremből kifarolva felsejlik, hogy néhány éve egyszer engem is rá lehetett dumálni férfisztriptíze. Természetesen Annának vetkőztem, nőnap ajándékként kapta tőlem a seggriszálást.

A harmadik és a negyedik ajtót zárva találok, ezért az ötödiket, azt sejtve, hogy szintén üres, kopogás nélkül, gyakorlatilag feltépem. Nem tudom, hogy a tükör előtt a lágyan duruzsoló dallamra összefonódó pár vagy én illetődöm-e meg jobban attól a robbanásszerű lendülettől, amellyel megzavartam őket. A derengő félhomályban táncolóknak mindössze a sziluettjét látom, azonban az elém táruló látvány és az atmoszféra így is olyannyira intim hatást kelt, hogy tőlem abszolút szokatlan módon, zavaromban elvörösödöm. Lesütött szemmel, sűrűn mentegetőzve lépnék vissza a folyosóra, amikor megszólítanak:

- Anton!?

Belefagyok a mozdulatba.

Ez tényleg Anna hangja?

Nem, ez nem lehet Anna hangja!

- Mit keresel itt? - bármennyire szeretném azt gondolni, képzelem, a valóság akkora pofont lekever, hogy cseng a fülem. Tényleg Anna az!

A döbbenet okozta sokktól üresnek, légkönnyűnek érzem a pillanatot. Nem vagyok se dühös, se csalódott, mintha bármekkora terhet képes volnék rezenéstelen arccal elcipelni. Aztán elmém önvédelmi gátján léket üt, és rezignáltságomat is elmossa az igazságvágy. Esküdni mertem volna, hogy egy szerelmes pár enyelgett előttem, erre kiderül, az a lány simult szerelmes romantikában egy férfihoz, akinek ma este készülök megkérni a kezét.

- Mi-mi-mifolyik itt? - dadogom, amikor szembefordulok a kócos hajú, pirosposzsgás arcú csajommal. Akkor szokott hasonlóképpen kócosan égnek állni a haja, amikor letámadom, és hosszú percekig keresztül nem engedtem kiszakadni a csókomból.

- Próbálok - érkezik Anna tétova, szemkontaktust kerülő válasza.

Zavarban van, pont, mint akit tetten értek. A picsába is, mi a franc folyik itt? Hunyorogva bámulom a félhomályba burkolózó férfit, és abban reménykedem, hogy Lulu vagy valamelyik Lélektáncra járó pasas az, akivel jót röhöghetünk a helyzeten, de fogalmam sincs ki ez a faszfej. Annához fordulok, és rezignáltan kérdezem:

- Nem mutatsz be a fiatalembernek?

Nehezen és egyébként feleslegesen is igyekszem megőrizni a hidegvérem, Anna valószínűleg pontosan tudja, milyen gondolatok kavarnak a fejemben. De ha eddig mégsem sejtette, ökölbe szorult kézfejemre sandítva egészen biztosan leesett neki. Sóhajt, és a válla fölött, gondterhelt hangon hátraszól:

- Richárd, szeretném bemutatni Antont.

Richárd. Micsoda pökhendi név. A sötét hajú, barna szemű nyavalyás közelebb lép, és kezet nyújt. Próbálok megfejtetni, honnan ismerheti Anna ezt a sima tenyerű, nyálas pöcsfejet. Számtalan elfeledni vágyott emlékkép vigyorog a pofámba: eszembe jut például, hogy Annának volt egy főiskolás csoporttársa,

akivel randizgatott, egyszer egy félreértés okán találkoztam is az ipsével, de őt Teónak hívják.

Honnan ismerheti Anna ezt a ficsúrt?

Ekkor bevillan az eddigieknél lényegesen nyomasztóbb emlékkép. Anna egyszer becsicscentve elcsacsogta, neki külsőleg a sötét tónusú macsók tetszenek. Akkor hízelgett, hogy ennek ellenére sikerült elcsavarnom a fejét, azonban most, az orrom előtt gyülekező tények összefüggésében gyomorszájon vág a tény. Pláne azért, mert a bemutatásomnál Anna nem említette meg, ki vagyok. Na, majd én! Egyszer, és mindenkorra tisztáznom kell ezzel a félkegyelművel.

- Anna a párom. Vigyázz, hogyan érsz hozzá, különben szilánkosra töröm a kezéd!

A lehető legrettentőbb pillantással nézek a fickó szemébe, aki láthatóan megdöbben a hallottakon. Vajon a figyelmeztetésnek melyik része lephette meg? A kéztörés vagy az, hogy Anna az enyém? Egyre zavarosabb ez a történet, és szeretnék mielőbb tisztán látni.

Anna a fickóhoz fordul, az elnézését kéri, majd mérgében felhúzott vállal kilökdös a folyosóra.

- Mit művelsz? - ripakodik rám. - Úgy viselkedsz, mint egy igazi seggfej! Karba font kézzel megsorozom a kérdéseimmel.

- Ki ez a pasas? És hol vannak a többiek? Úgy tudtam, a Lélektánc-tagok szerepelnek majd az előadásban. Richárd nevű férfiről nem hallottam. Elmagyaráznád, mi a fészkes fene történik?

Faggatózásomtól, akár egy kilyukadt lufi, leereszt.

- Szükségünk volt egy beugróra - mormolja, és ahelyett, hogy a szemembe nézne, cipője orrát figyeli. - Richárd alakítja az előadásban Yamadori herceget.

- Miért nem szóltál róla?

- Mert...

- Mert? Mert? Mert? - noszogatom egyre ingerültebben, mert baszottul felidegesít, hogy nem néz a szemembe.

Biztosan nyomós oka van a titkolózásra, különben már kifakadt volna a számonkérésemtől, háborgás helyett kedvtelenül felsóhajt.

- Nézd, ez egy hosszú történet. Nem beszélhetnék meg ezt néhány óra múlva, otthon?

Néhány óra múlva? Otthon? Biztosan viccel, de nem vagyok humoros hangulatomban.

- Mi történt a telefonoddal? - arcára kiül az értetlenség, ezért hozzáteszem.

- Egész délután próbáltalak elérni.

- Elfelejtettem, hogy kikapcsoltam - sóhajtja, majd ahogy megneszeli a kételkedésemet, gyülekező magabiztossággal hozzáteszi. - Anton, ne kezd ez! Komolyan kezd aggódni miattad.

- Ez kölcsönös - köpöm elé a tervezettnél lekezelőbben. - Mennyi idő, amíg elkészülsz?

Mélyeket pislantva fürkészi az arcomat.

- Te tényleg megvesztél! - hüledezik. - Én itt dolgozom! Nem jöhetsz ide, hogy elrángass, amiért nem értél el telefonon!

Ellentmondást nem tűrő tekintettel bámulom, várom, hogy eszébe jusson, miért állok előtte talpig pucban. Végül, amikor már elviselhetetlenül hosszúra nyúlik a várakozás, feladom.

- Programunk van ma este, ha nem emlékeznél.

Halványan elpirul. Miért kell ezeket a köröket lefutnunk? Miért gondol velem kapcsolatban mindig a legrosszabb eshetőségre?

- Ó, ne! Elfelejtettem! - csap a homlokára, engem pedig eltölt az elégedettség. Aztán bűnbánó tekintettel hozzáteszi. - Nekem ezt ki kell hagynom, Anton! Rengeteg a lemaradás.

A dermesztő pánik úgy ömlik végig a gerincem mentén, mintha nyakon öntöttek volna egy vödör jéghideg vízzel. Mindent megtettem annak érdekében, hogy semmiféle akadály ne gördülhessen az utamba, és lásd, mégis bekövetkezett a krach. Elfelejtette! Hogy felejtette el, amit megígért, és amire naponta emlékeztettem?

- Ezt nem hagyhatod ki! - hebegem, mint egy igazi nyomorult.

Anna értetlenkedve ingatja fejét.

- Eddig direkt egyedül akartál menni ezekre az árverésekre, mert a kapcsolatépítő beszélgetések során nem tudnál foglalkozni velem. Most miért

olyan fontos, hogy veled tartsak?

- Ez most más - nyelek, majd előrukkolok életem legszarabb dumájával.

- Szükségem van rád, hogy jó benyomást tegyek az emberekre.

Szövetkabátom zsebébe nyúlok, és izzadt tenyerembe szorítom a gyűrűs dobozt. Felmerül bennem, hogy talán az egész tervet felborítva, most kellene letérdelnem, és megkérnem Anna kezét, de ekkor gúnyosan felkacag.

- Ne viccelj! Ennyire te sem lehetsz önző! Azt várod, hogy a munkád miatt beáldozzam az enyémet? Ne legyél féltékeny a sikereimre, kérlek!

Halványlila gőzöm sincs, mikor és hogyan nyomorodtunk idáig, de ha szavakkal gyilkolni lehetne, Anna már rég a vértől tocsogó hullámba mártaná metsző mondatait. Honnan ez az agresszió? Mivel érdemeltem ki ezt a gyűlöletet? És miért nem szólt idejében, ha problémái vannak? Vagy ha nem szenved, mire kellene vélnem a kifakadását? Keserű gondolataim hangosabbak Annánál, bár összeszorítom a fogamat, végül pedig egyik pillanatról a másikra felszalad a pumpa, és képtelen vagyok visszatartani a kérdést.

- Inkább tekergőzöl egy idegen pasason, mint hogy elkísérj?

Dübörgő hangom Annába fojtja a szót, aki most meghökkenve bámul rám.

- A picsába is, Bimbi! - üvöltöm, majd az öklömmel akkorát sújtok a próbaterem ajtajára, hogy az belereccsen. Anna összerezzen. - Miért viselkedsz úgy, mint egy utolsó lotyó?

Akkora pofon csattan arcomon, hogy visszhangzik tőle az alagsor.

33

LAURA

- Ez a lehetőségek hete, anyukám. Tudom, hogy nem osztod a spiritualitás eszméit, ez egyszer hallgass végig! - fordul teátrálisan Laura felé az Audi anyósülésén Judit. - Bizonyos időközönként az univerzum ad egy-egy olyan hetet, amikor különböző együttállásoknak köszönhetően számtalan lehetőség hull az ölünkbe. Ritka, amikor ennyi jelentékeny dátum zsúfolódik egy hétbe. Pénteken tizenharmadika lesz, szombaton pedig Valentin-nap. Esetedben ráadásul itt van Róbert születésnapja. Nem csoda, hogy lubickolsz az energiában, csak helyesen kellene hasznosítanod.

Laura valóban nem hisz a misztikus maszlagokban, ám tény, ez a hét a szürrealizmus netovábbja. Amennyire unalmasan vánszorgott a nyomozónő elmúlt másfél éve, most annyira eseménydús napokat tudhat maga mögött. Összekapott az anyjával, megismerte Róbertet, felbukkant Lengyel Dávid, találkozott az örült Lengyel Tamással, belekeveredett egy vérfagyasztóan izgalmas ügybe, közszeméremsértésen kapták, Sára pedig megvillantotta előtte a Szentesy család tragédiáját. Egy évre is elegendő izgalom. És ki tudja, még miket hoznak a következő napok...

- A felsorolásod nekem csupán annyit jelent, hogy megszívtam Róberttel, amiért négy napon belül kétszer kell neki ajándékot vennem - bagatellizálja barátnője monológját Laura, majd amikor Judit az „ugyan már” pillantását veti rá, elengedi a kormányt, és mindkét kezét felemelve megadja magát. - Rendben, elismerem, valami van a levegőben, mert ekkora pechszériám még nekem sem lehet.

- Pechszéria? - horkan fel Judit. - Elcsavartad egy szívdöglesztő sebész fejét, és még egy ígéretes nyomozást is bezsebeltél, ami végre fellendítheti az üzletet. Hol a hiba? Bárcsak nekem lenne ekkora pechszériám! De te a saját helyzetedből nyilván nem látod, mennyire szerencsés vagy.

Laura a napfénytől csillogó, nedves aszfaltra koncentrálna elmosolyodik. Barátnőjének tulajdonképpen igaza van, minden csak nézőpont kérdése. Ha sikerül a polaroidokhoz kapcsolódó ügyet felgöngyölíteniük, a Fényes Magánnyomozó Iroda országos tévéműsorokban és újságokban szerepelhet, ez további megbízásokat hozhat a konyhára. Annyira lefoglalták Lengyel Dávid cukkoló megjegyzései, hogy erre eddig nem is gondolt.

Ki lennél a tapasztalataid nélkül? - trafált ismét telibe a reggel húzott Jó Nap Lap, és az igazat megvallva, a nyomozónő a hajmeresztő fordulatok ellenére is élvezte, hogy végre felpezsdült körülötte az élet. A mozgalmasságnak pedig természetes velejárója, hogy néha orra bukik az ember.

- Lubickolj! Arra vártál, hogy a magad ura lehess, nem?! Tessék, megkaptad! - Judit csacsogása felér egy üdítő lélekfröccsel. - Higgy nekem,

nincs annál rosszabb, mint amikor a saját életed rabszolgájává szegődsz.

Beszélgetésüket az Audi beépített navigációs rendszere szakítja félbe, a géphang közli, rövidesen a célállomáshoz érkeznek. Laura alaposabban szemügyre veszi a dimbes-dombos környéket, amelyet a hétfői havazásból megmaradó, az olvadozástól azonban már megkopott hótakaró borít, mint a lakkozott asztalt a régi csipketerítő. A mesésép, örökzöldekkel sűrűn tarkított völgy olyan, akár egy nyugalomsziget; Európa bármely pontján lehetne, egy hazatalálós televíziós műsor szereplőjeként a nyomozónőnek pusztán az ország beazonosítása is fejfájást okozna.

- Semmi bajom a vidékkel, de errefelé erősebb a trágyaszag, mint a mobilinternet térereje - jegyzi meg epésen Judit. - Egy Debórához hasonló, külföldre vágyakozó lány számára kész rémálom lehet egy hasonló, isten háta mögötti környéken felnőni, szóval megértem, ha szabadulnia akart. Itt a nevelőapja szolgálása lehetett volna az egyetlen ambíciója.

Az autót nagy részében Judit az aktába iktatott rendőrségi jelentést ismertette, amelyből többek között az is kiderült, Debóra családja egy valaha virágzó motelban él. A szállodát a közelben épített sztráda egyik napról a másikra juttatta csődbe, így az előző tulajdonos kénytelen volt áron alul túladni pénznyelővé vált vállalkozásán. A még - vagy már - Budapest agglomerációs körzetébe tartozó, főút menti, többemeletes hodály most Kerekes Orbán rezidenciájaként szolgál. Szükség is lehet a tágas terekre, hiszen, ahogy arról reggel Vinyó is beszámolt, a családfő párkapcsolati kérdésekben meglehetősen szabadon erkölcsű: valóra váltva azt, amiről a legtöbb férfi csak fantáziál, egyszerre több asszonnyal osztja meg az ágyát. Gyakorlatilag háremet tart fenn, mivel azonban házasságot csak egyik nővel kötött, madárkái pedig önszántukból kotlanak a fészkében, rendhagyó életmódja nem törvénybe ütköző.

- Kíváncsi vagyok erre az Orbánra. Lehengerlő személyiség lehet, ha egyszerre négy asszonyt keresi a kegyeit - teszi hozzá fanyalogva Judit. - Biztos hatalmas dorongja van, vagy rohadt jól használja. Különben halványlila gőzöm sincs, mi viheti rá a nőket arra, hogy istenítsék.

- Szerelemnek hívják a problémát - mutatoujjával Laura a halántéka körül köröz. - Olyan, mint a veszettség. Elveszi az eszed, és néha még a szád is habzik tőle.

Judit ciccegő hangot hallat.

- Szerintem a madárkák előbb veszítették el az eszüket, mint hogy a szerelem elvehette volna tőlük. Szerintem ezek a nők egyszerűen hibbantak, amiért feladják a szabadságukat.

Vagy túlságosan is fanatizáltak. A Kerekes Orbán típusú férfiak általában karizmatikusak, tekintetükben csillog a lelkesedés, életigenlésükkel pedig megbabonázzák az arra hajlamosakat. Rendre akad valamiféle eszméjük, hitvallásuk, amelyről eltántoríthatatlan, meggyőző áhitattal áradoznak. Képzelt ellenségeket gyártanak, akiket a követőikkel együtt gyűlölhetnek, és akiket igehirdetéseknek álcázott szócsatákban újra és újra legyőzhetnek. Isten hátán felkapaszkodva igyekeznek hatalmat gyakorolni a követőik felett, valójában azonban a saját élvezetüknél semmi nem szentebb számukra, így a szembeszegülőket mint férgeket, eltiporják. Laura a legutolsó, gyilkossági nyomozóként felgöngyölített esete, a Flórián-ügy kapcsán találkozott narcizmusát vallásossággal leplező, bomlott elméjű férfival, és éppen ez a komor emlék suttogja fülébe a gyanút, miszerint Debóra akár a nevelőapja áldozatává is válhatott. Igaz, ez az eshetőség a lány eltűnésével foglalkozó nyomozóknak is eszébe jutott már. A birtokot, illetve a környező, többhektáros területet is egyaránt átfésültették rendőrökutyákkal, eredményre mégsem jutottak. Laura mindezek ellenére a saját szemével akarta látni Kerekes úr birodalmát, és érezni akarta a hely atmoszféráját.

- Kísérteties - jegyzi meg Judit, és valóban ez a legkifejezőbb jelző az előttük tornyosuló robusztus épületre.

A zsindeletetős, emeletes ház, letűnt idők tradicionális lenyomataként emelkedik az autót mellett. Homlokzatán, ahol egykoron szálláslehetőséget hirdető tábla díszelgphetett, most egy keresztmotívummal kiegészített bibliai idézet áll: Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget! Találós szlogen egy olyan építménynek, amely néhai formájában utazókat, manapság pedig ígére szomjas lelki túrázókat lát vendégül. Laura az épület egyik ablakában észrevesz egy a hófehér függöny mögül kikukucskáló alakot, akinek azonban a következő pillanatban már hűlt helye.

- Mindössze annyit osztunk meg a családdal, hogy Debóra ügyében nyomozunk. Nem kezdjük magyarázni, hogy magánnyomozók vagyunk - ismerteti tervét a barátnőjével Laura. - Higgyék csak azt, hogy a rendőrségtől jöttünk. Bár a kocsi miatt ezt nehéz lesz lenyomni a torkukon, de ameddig lehet, tartjuk a látszatot.

- És mit mondunk, ha kéri a jelvényünket?

- Nem fogják. Békés, sőt segítő szándékkal érkeztünk. A jelvényt akkor szokták kérni az emberek, amikor valamiért veszélyben érzik magukat - szedelőzködik a nyomozónő. - A lényeg, hogy a többség, ha nyomozásról hall, önkéntelenül a rendőrségre asszociál. A zsaruk előtt pedig hamarabb nyílnak kapuk.

- Nem törvénybe ütköző rendőrnek kiadni magunkat? Pláne, hogy én még csak magánnyomozó sem vagyok.

- Nem állítjuk, hogy rendőrök vagyunk, hallgatni pedig nem bűncselekmény - kacsint barátnőjére Laura, majd komisz mosollyal hozzáteszi. - Tudod, a cél gyakran szentesíti az eszközt. Szakállas közhely, de igaz. A lényeg, hogy bízd rám a szövegelést, te csak mosolyogj együtt érzően, és nem lesz gond!

Judit melléhez szorítja a dossziét, és lehunyt szemmel, összekulcsolt ujjal mormolni kezdi. - Köszönöm, Uram, hogy megmentettél az unalom őrlőfoga alól!

Mire mindketten kikászálódnak az Audiból, a bejárati ajtó küszöbén három nő, köztük pedig egy a tízes éveit elejét taposó fiú zsúfolódik, mintha a testükkel akarnák eltömíteni a házba vezető nyílást. A nők öltözéke fehér lenvászonból szabott, egyenruhaszerű köntös. Nem véletlen, hogy Kerekes Orbán egyik vezérhangyája az egyszerűség bája, ezzel ugyanis lenyesheti madárkái szárnyait. Hogy pompázhatna galambbá szürkülve a páva?

A három nő úgy fürkészi Lauráékat, mintha másik bolygóról szálltak volna alá. A divatos ruhát és a hétköznapi árnyalatnyit erősebb sminket viselő Judit színes paradicsommadárként csípi szemüket. Talán mégsem volt annyira jó ötlet a nyomozónőnek beleegyeznie, hogy a barátnője elkísérje.

- Elnézést, hogy bejelentkezés nélkül érkeztünk - szabadkozik kurta, elharapott végű bemutatkozás után Laura. - Egy folyamatban lévő ügy kapcsán szeretnénk Kerekes Orbánnal beszélni.

Atyaég, tényleg úgy beszél, mint valami úrlény!

A bizarr fogadóbizottság tagjai a köszöntést viszonzatlanul hagyva pusmogznak egymás között, a nyomozónő eközben Debóra arcképét felidézve próbálja kitalálni, vajon a lány édesanyja - akit a rendőrségi jelentésben Magdalénaként emlegetnek - az ajtónállók között van-e. A Lauráék előtt álló nőtrió egyike alig kamaszodik, egy szabálytisztelő férfi számára túl fiatal ahhoz, hogy ágyas legyen, az anyasághoz pedig végképp, így valószínűleg a férfi egyik gyermeke. A másik két nő közül a hallgatagabb vonásai csakugyan hasonlítanak az eltűnt Debóráéhoz. Az asszony frufrus, vällig érő, ősz szálakkal sűrűn tarkított, sötétbarna hajából olyan hetyke copfocskát fogott össze a feje tetején, amelyet gyereklányoknak szoktak, hogy csinosabbaknak érezzék magukat, pedig a nő messze nem hamvas. Arca sápadt, mélyen ülő szeme szarkalábas, keze szembetűnően remeg.

- Mindössze néhány kérdés erejéig zavarnánk a ház urát - szól Laura, majd amikor újfent válasz nélkül hagyják, hozzáteszi. - Debóra ügyében nyomozunk.

Bingó! A nő, akit Laura az eltűnt lány édesanyjának vél, mutatoujjával keresztet vet maga előtt, majd a szája elé emeli reszkető kezét. Eközben a jobbán álló, bubifrizurás asszonytársa ellenséges rikácsolásba fog. - Már mindent megkérdeztek! Elfelejtették?!

Nehéz megállapítani a háborgó nő korát, a harmincas és ötvenes mérföldkő között bárhol poroszkálhat életútján. Bibircsókos arca nyúzott, sötétre festett hajtincsei a napfényben padlízánárnyalatban játszanak. Eres kezével a kora tavaszi idő ellenére is a mezítlábas kisfiú vállát szorítja, a gesztus alapján valószínűleg az édesanyja, szemében pedig Lauráék betolakodók, akik megzavarják, sőt veszélyeztetik a családja nyugalma. Várható volt, hogy ellenállásba ütköznek egy hétköznapi eltérő rendszerben működő közösségben, amelynek tagjai kiközösítettnek és talán üldözöttnek érzik magukat. A rendőrségnél szolgált ideje alatt a nyomozónő bőven kitanulta, miként tudja a legkétségbeesettebbeket is megnyugtatni: rokonszenvet kell ébresztenie. Hiszi, hogy az örömtelinek hallatszós hír majd megnyitja az addig hiába döngetett kapukat.

- Úgy tűnik, sikerült Debóra nyomára bukkannunk.

- Semmi közünk már hozzá! - hördül fel a harmadik, a legfiatalabb nő,

akinek hófehér arcbőrén pír vöröslök. – Nem hurcolták még meg eléggé az apámat és a családjunkat miatta?

Ez, a felnőttkornak még csak a küszöbén sem járó szőke lányka az ajtónálló legvérmesebbje. Rendben, a nyomozónő tudomásul veszi, léteznek karizmatikus férfiak fanatizálására hajlamos nők, az anya megszállottsága, illetve a génállomány még véletlenül sem jelenti, hogy a közös gyermeknek is követővé kellene válnia. Sőt, az Orbánhoz hasonló, irányításmániás apák ellen általában – saját nemzés ide vagy oda – lázadnak az utódok. Igaz, a lányok általában szorosabban kötődnek az apjukhoz, ám kisajátítóbbak is a fiúknál. Kerekas apuka esetében pedig bőven lehet kire féltékenykedni...

Vajon mivel érheti el a férfi, hogy a gyermekek is elszántan szolgálják? Ennyire lényeges eleme egy ember személyiségének a neveltetés és a családminta? Kétségkívül fontos, de nem sorsszerű, hiszen akkor Laura is egészen más elvek szerint élne! A nyomozónőben ekkor felötlik a kérdés: a lány egyáltalán szülőként tekint-e Orbánra? Léteznek még, vagy már teljesen özszorosodtak a szeretet fajtaít elválasztó határvonalak ebben a házban? Mi elől menekült tulajdonképpen Debóra? A nyomozónő aztán gyorsan elhessegeti elméje borzalmak gyúrta, gyomorforgató gondolatait, hiszen nem hagyhatja, hogy személyes, lesújtó véleménye alapján ítélkezzen Orbán felett.

– Friss nyomot találtunk, ezért újabb szempontokat kell figyelembe vennünk – ha áttörni nem sikerül, Laura kikerülő válasszal igyekszik áthatolni a védelmi rendszeren.

– Ezzel húzzák az időt? Így kevesebb munkáért ugyanannyi pénzt kereshetnek, mi?! Semmirekellő népség! – a szőke lányból süt a gyűlölet, orcája egyre vörösebb.

A nyomozónő maga sem hiszi el, de egy gyereknek magyarázkodik.

– Nem erről van szó! Mi... – dadogja, de mondatát képtelen befejezni, mivel a semmiből előlépő barátnője félbeszakítja.

– Debórát fogva tartják, és válogatott módszerekkel kínozzák – köpi az asszonyok közé Judit, majd még az előtt, hogy Laura bármit tehetne ellene, az általa kibővített rendőrségi aktából előhalássza, és átnyújtja a szőkeségnek a Vinyó által felépített grafikának, illetve annak a borzalmas eredetinek a másolatát. – Azonosítaná a nővérét, kisasszony?

Atyaég!

Laura idegességében a hajába túr.

Judit mindent elront!

Hogy jut egyáltalán eszébe azt a borzalmas, kötözéstől eltorzult arcú képet megmutatni? Jó, hogy a többi, Debórát anyaszült meztelenül ábrázoló polaroidot nem szórja a lábuk elé! Miközben a nyomozónő a bizalomépítésen fáradozik, az ajtónállóknak egyébként is ellenszenves barátnője egyetlen húzással dugába dönti a tervét.

A fenébe is!

Debóra hűga ajkát beszipantva, fejét elfordítva adja tovább a képet. Először a bubifrizurás, majd a copfos nézni meg a felvételeket.

Jaj, ne! Ha tényleg ő az anyja, össze fog omlani. Ilyesmi fotókat nem lenne szabad a lányáról látnia egy anyának.

A bibircsókos asszony arcát megnyújtja a döbbenet, teleszívja magát levegővel, a nyomozónő arra számít, a következő pillanatban kifakad, akár egy gennyes pattanás, ehelyett azonban magához vonja a kisfiút, és eltakarja a szemét. A fiatal lány együttérzéséről biztosítva megmarkolja a copfos karját, majd eltűnik a házban. Anya és fia kézen fogva követik.

– Én szültem Debórát – suttogja az egyedül hagyott Magdaléna.

Legalább ezt sikerült eltalálni. Szerencse, hogy nem tört darabokra a szíve.

– Ne haragudjon – morogja Laura, mert úgy érzi, legalább ennyit mondania kell, miközben visszaszerzi a másolatokat az asszonytól.

Magdaléna sűrű bólogatással jelzi, rendben van, majd egy mély lélegzetvételtől erőt gyűjtve – meglepő, de könnyek nélkül – közli. – Orbán a pihenőidejét tölti, ilyenkor senki nem zavarhatja. Én azonban szívesen körbevezetem önöket a birtokon – int fejével a ház mellett futó földút felé.

Amint az asszony hátat fordít nekik, Laura dühtől izzó, szigorú pillantást mér Juditra, aki ahelyett, hogy megszeppenne, rendkívül büszke ábrázattal, egészen egyszerűen kiölti rá a nyelvét. A nyomozónő ökölbe szorított kézzel felnyög, aztán mindketten a görnyedt hátú Magdaléna nyomába erednek. Az épület

mögötti, hosszan elnyúló területre V alakban két, széltében és hosszában egyaránt méretes üvegházát állítottak, a földút közöttük fut tova.

- Önfenntartók vagyunk, magunk termesztette gabonát, zöldséget és gyümölcsöt fogyasztunk. Húst nem eszünk, tojást azonban igen - magyarázza a nő néhány kapirgáló tyúk között elhaladva, mintha valóban idegenvezetést tartana. - Hétköznap mindannyian a gazdasággal, illetve a ház körüli munkákkal foglalkozunk, hét végén pedig a hitközösség ellátása a feladatunk.

- Hányan élnek a birtokon? - érdeklődik Laura.

- Jelenleg tízen lakunk a házban, egy átutazónk van, hétvégeente pedig általában ötven embert fogadunk - a nő egy doboz olcsó, rossz minőségű, a szokásosnál is fojtóbb füstű cigarettát húz elő a zsebéből.

Az üvegházak közelébe érve Laura felfedezi a baljára eső magasló kovácsoltvas, boltíves kaput, amelynek homlokzatára keresztet, alá pedig táblát erősítettek.

- Feltámadunk - olvassa fel hangosan a fehérrel mázolt, egyszavas mondatot a nyomozónő, amelyet a temetők bejárata fölé szokás írni.

- Az ott a temetőnk - bólint Magdaléna, majd miután meggyújtja cigarettáját, választ ad a nyomozónőben felötlő kérdésre: miért nem eshetett szó a jelentésben temetőről? - Orbán tavaly késő ősszel nyitotta meg a kaput. Hitközösségünk tagjait, illetve a hozzátartozóikat temetjük nálunk. Szívesen megmutatnám önöknek, de a szabályok értelmében a temetőbe csak családtagok, illetve mi, madárcák léphetünk be.

Hát persze, a szabályok...

- Miért van egy temető üvegház alatt? - puhatolózik a szokatlan jelenségről a nyomozónő.

Magdaléna mélyet szív cigarettájából, majd a vaskos füstöt kifújva közli:

- Különben lefagyna a termés.

- A termés - ismétli Judit hallható elképedéssel.

- A hozzátartozók parcellákat bérelnek, mi pedig a szertartás után virágok helyett haszonnövényekkel ültetjük be a sírhelyet. Hitközösségünk tagjai csak az elhunytat őrző földben cseperedett növények termését fogyaszthatják. Éppen ezért számunkra a halál nem veszteséget, hanem bőséget jelent. A haldokló tudja, a távozása nem hiábavaló, meg lesz a gyümölcse. Egy családnak minél több halottja van, minél erősebbek a gyökerek, annál több élelme terem. Egy ember élete pedig annál hasznosabb, minél többeknek nyújt majd élelemforrást a halála után.

Atyaég!

- Minden hitközösségi tagnak szüksége van legalább egy halottra? - horkan fel Judit. - Hiszen különben éhen hal. Vagy nem jól értem?

- A frissen csatlakozók az első elhalálozóig családuknak terméséből kapnak élelmet - válaszol áhítatos hangon a nő. - A csatlakozással pedig elkezdődik a felkészítés.

Judit prüszkölő hangot hallat.

- Mire?

- A helyes gyászmunkára - ráncolja homlokát Magdaléna, mintha mindenkinek kívülről kellene fújnia a Kerekes család hitvallását. - A gyászmunka az élet egyik legfontosabb, ám általában elhanyagolt feladata. Aki nem talál értelmet a szerettei halálában, lelki nyomorékká válik. A madárcák, azaz a mi küldetésünk, hogy a haldoklónak és a gyászolónak egyaránt segítsünk a búcsúzásban, az átkelésben és az utóéletben.

- A búcsúzásban és az átkelésben? - szorítja Judit a témát, Laura pedig azt kívánja, bárcsak a barátnője befogná a lepénylesőjét. Ahogy azt a kocsiban megbeszélték.

- A birtokra gyakran érkeznek haldoklók, hogy itt érje őket az elmúlás. Mi, a madárcák ápoljuk, mentálisan pedig felkészítjük őket az útra. Törődünk velük, és az Úrtól kapott lélekszárnyunkkal felsegítjük az elhalálozott lényét a mennyországba - pöcköli le a hamut cigarettája végéről Magdaléna. - Őket nevezzük átutazónknak. Amint említettem, most éppen egy átutazónk van a birtokon.

Laura elkerekedő szemmel sandít a barátnőjére, aki tátott szájjal konstatálja a hallottakat. Az asszony azonban nem észleli a körötte burjánzó döbbenetet, mert saját, melankolikus világában lebeg, amelybe kizárólag egyetlen információnak akad helye.

- Honnan származik a fotó? - kérdezi a lányát ábrázoló képre utalva.

A földút egy takaros kis parkba torkollik, a közepére padokkal körbeölelt

tábortűzhelyet alakítottak ki.

Tulajdonképpen ez a birtok idilli környék a halálhoz.

A levegő friss, és bár csípősebb, mint az emeletes házakkal zsúfolt városban, valószínűleg könnyen hozzá lehet szokni; Magdaléna a vékony lenvászson ruhája ellenére sem didereg.

- A fotóról a nyomozás érdekében egyelőre nem beszélhetünk - Laura igyekszik minél együtt érzőbb hangot megütni, majd miután az asszony meglepően rezignáltan, elfogadón bólint, és mindhárman leülnek az egyik padra, megérdeklődik. - Nem jelentkezett esetleg önnél az elmúlt két évben Debóra? Nem adott magáról életjelet?

- Életjelet? - kérdez vissza csodálkozva a nő. - Lehet, hogy már nem él? Ennyit a nagy óvatoskodásról.

- Úgy értettem, adott-e hírt magáról - magyarázza Laura.

Magdaléna révetegen ingatja fejét.

- Nem is tehetne volna. A házban nincs vezetékes telefon, mobilkészüléke pedig kizárólag Orbánnak van. Számítógépet mi nem használunk, a postás pedig minden beérkező levelet egy kulccsal zárt ládába kézbesít.

- Amit csak Orbán nyithat ki - mondja ki Judit az egyértelműt.

A két oldalról közrefogott asszony bólint.

- Debóra egyetlen módon tudott volna elérni. Ha visszatér a családba.

Noha a madárkák - saját állításuk szerint is - kényszer vagy zsarolás nélkül, önszántukból élnek a birtokon, attól ez még egy kicseszett kalitka. Fogság, de legalábbis lemondás a szabadságról. Mi marasztalhat a nyitott ajtó ellenére is a kalitkában egy madarat? Szegett szárny? A szabadságban leskelődő veszély? A gazdától kapott biztos elemőzsia? Laura belátja, válaszokért muszáj feltérképeznie Magdaléna múltját, azzal együtt pedig Debóra gyerekkorát.

- Meséljen magáról! Hogyan kerültek ide a lányával?

Az asszony mintha engedélyért folyamodna, az égboltra emeli a tekintetét. Remegő keze, lerágott körme, nyúzott, mégis puffadt arca, és beforduló természete nem hagy kétséget afelől, hogy nehéz életet tudhat maga mögött.

- A sóvárgás az borzalmas - emeli szájához a cigarettáját Magdaléna. - Azt hiszem, a sóvárgás olyasmi nyavalya, ami élete végéig emészti az embert. Bújhatunk bárhová, a sóvárgás megtalál.

A zagyva válasz ellenére, a nyomozónő számára azonnal összeáll a kép.

- Fügő volt.

- Alkohol - bólint.

A sóvárgás leggyakrabban álmában, fantomérzéseként gyötri az embert, hiszen az önmegtartóztatás kemény agymunka, ahol pedig munka folyik, ott pihenés is szükségeltetik. A regulázott elme kikapcsolódása a totális rendbontás: jobb esetben csupán büntudatot ébreszt bennünk, de akár össze is omolhat, és a visszaesésbe hajszolhat. Mindannyian sóvárgunk - gyakran egyszerre több - valami vagy valaki után.

- Vidéki falucskában nőttem fel, apám tulajdonában állt a környék egyetlen ivója - kezd az élete történetébe az asszony. - Éjt nappallá téve dolgozott, cserébe azonban jól éltünk. Mindent megkaptam, amiről a legtöbb korombéli lány csak álmodozhatott. Meseszép ruhák, ínycsiklandó édességek és annyi pipereholmi, hogy nem bírtam mindet magamra kenni.

Magdaléna nosztalgikus félmosollyal, kecsesen túri füle mögé hajtincseit. Egykor fontos volt számára a külseje, mára azonban lemondott a szépségről. Hova veszett a báj? Hova tűnt az igény?

- A problémák a szüleim elhidegülésével kezdődtek. Édesanyám viszonyt kezdett az egyik tanácstaggal. Gyerekfejjel haragudtam ugyan rá, ma már nem hibáztatom - húzza el a száját. - Figyelemre vágyott. A legtöbb férfi egyszerűen képtelen megérteni, hogy a nőknek zsigeri igényük van a figyelemre. Pusztán a figyelmességgel már boldoggá tehető egy nő. A munkaláz pedig éppen a törődést perzseli fel először.

Laura kezdi kapiskálni, mivel etetheti madárkáit Kerekes Orbán. A férfi valószínűleg végtelenül megértő, figyelmes és kedves. Ez a három tulajdonság az, ami természetükből fakadóan a legtöbb férfiből hiányzik, és melyek megléte balanszírozza, sőt, talán még el is fedí a zsarnokságot. Manipuláció felsőfokon.

- Onnantól, hogy apám számára is nyilvánvalóvá vált, anyám máshol keresi a boldogságot, kicsúszott a lába alól a talaj. Már nemcsak kiszolgálta a semmirekellő csürhét, hanem bele is olvadt. - Magdaléna komoran, és nehezen folytatja: - Ittasan mindenféle szempontból a világ legtökéletesebb emberének

képzelte magát, de azt hiszem, éppen ezért részegedett le újra és újra. Az ittasság legalább ideig-óráig visszaadta az önbecsülését. Aztán a fene nagy bátorságában egy bormámoros éjszakán elkártyázta a kocsmát. A múltját és a jövőjét is elveszítette abban a játékban.

A házban olyan elánnal vágódik be egy ajtó, hogy a fal mellett csipegető tyúkok ijedtükből, kotkodácsolva arrább szaladnak. Magdaléna felpillant, fülel, majd szív a cigarettából, és visszatér élete regényéhez.

- Anyám a szeretőjéhez költözött, hallani sem akartam róla, apám pedig mentőöv nélkül süllyedt az alkohol tengerének iszapjába. Ha nem akartam éhen halni, nem maradt más lehetőségem, mint munkát vállalni. Mi máshoz kezdhettem volna alig tizennyolc évesen, mint ahhoz, amiben felnőttem? A közeli nagyváros egyik kocsmájának alkalmazottja lettem - von vállat az asszony. - Hamar rájöttem, ez a munka egy nőnek akkor igazán kifizetődő, ha sörcsapolás közben kacérkodik. A férfiak bókoltak, többen azzal hízelegtek, hogy sötét fürtjeimmel, kreol bőrrömmel és őzikeszememmel egzotikus szépség vagyok. Ahány dicséretet kaptam, annyiszor meghívattam magam egy-egy italra, a tulajdonos pedig kifejezetten elégedett volt a bevételeimmel. A szüleim okozta csalódások után végre sikerélmények értek.

Létezik örökletes végzet? A birtokról kikerülve édesanyjához hasonlóan Debóra is a pult mögé állt. A különbség, hogy míg Magdaléna megrekedt a késdobálók szintjén, lánya ambiciózusan igyekezett elegánsabb körökbe küzdeni magát.

- A minél több borralaló érdekében nekem is innom kellett. A vodkát szerettem, tisztán. Kezdetben csak napi egy-két pohárral gurítottam le, aztán ahogy a szervezetem alkalmazkodott, az adag szinte észrevétlenül emelkedett, végül reggeltől estig poharaztam. Még ekkor is azt gondoltam, mindez hozzátartozik a munkához, és nem eshet bajom. Hogy az apámmal ellentétben én ismerem a féket - ingatja fejét az asszony, mintha még mindig azon ámuldozna, hogyan lehetett ennyire naiv. - Mindenki ezt gondolja, aztán eljön a pont, amikor egy enyhe szellő is elég ahhoz, hogy egyensúlyunkat veszítve a gödör alján találjuk magunkat. Esetemben egy férfi volt ez a szellő. Vagyis sokkal inkább hurrikán.

- Debóra édesapja - mondja ki Judit a nyilvánvalót.

Magdaléna előrehajol, és a dermedt földön eloltja cigarettája paraszát, majd a csikket maga mellé helyezi a padra, hogy később a szemetesbe dobhassa. Újabb szátra gyújt.

- Vendéglátós zenészként hetente három alkalommal játszott nálunk szintetizátoron. Szívhez szólón énekelt, minden nő a lába előtt hevert, nekem pedig kihívást jelentett, hogy a magaménak tudhassam. Nem válogattam a módszerekben, ezért hamar összemelegedtünk. A közösen töltött időnk nagy részében az ágyban, alkoholgőzös mámorban hemperegtünk, de mi mást csinálnak a fiatalok, nem igaz? - szeme csillog, tekintete mégis fájdalmas. - Aztán, amikor problémái adódtak, az ágy helyett rendszerint a padlón találtam magam. Ahelyett, hogy kényeztetett volna, bántott, az összes sikertelenségéért is engem okolt.

Hamu pereg a nő lenvászón ruhájára, ahogy megpróbálja leseperni, szürke csíkot ejt az anyagon. Mutatóujjával dörzsöli, hátha eltűnik, azonban a folt, csakúgy, mint a felidézett, gyötrelmes emlék, kikoptathatatlanul megmarad.

- Amikor teherbe estem, eluralkodott rajtam az önutálat. Az apja sem örült a hírnek, azzal fenyegetett, ha megtartom a babát, elhagy. Tudtam, a terhesség a karrieremet is derékba vágja, legjobban azonban természetesen az fáj... - pillanatnyi szünetet tart. - Az fáj a legjobban, hogy le kell állnom a vodkával. Vodkával nem fáj semmi.

A sorsnak gyakran pofátlanul szar a humora. Nők milliói hiába tesznek meg mindent, hogy gyermekük szülessen, erre fel olyanok, akik a hátuk közepére sem kívánják, sőt a javallottal abszolút szemben álló életet élnek, megfogannak. Habár utólag nézve egyáltalán nem biztos, hogy helyes döntés lett volna, Laura gyomorgörccsel emlékezik azokra az időkre, amikor Kováccsal sikertelenül próbálkoztak gyermekvállalással. Elfogadja az álláspontjukat, de hálátlanoknak tartja azokat a nőket, akik lelkileg vagy egzisztenciálisan nem állnak készen az anyaságra, és ezért megszakítják a terhességet, vagy örökbe adják a babát. Azokat azonban, kik Magdalénaéhoz hasonlóan súlyos veszteségként élik meg az anyaságot, világéletében megvetette. A mellette ülő asszonyt egyetlen, részegesen pehelykönnyen meghozható döntés választotta el attól, hogy szörnyszülötté váljon.

- Azt reméltem, az alkoholtól elmegy a baba, de már a vodka szagától is émelyegtem, egy kortyot sem voltam képes legyűrni a torkomon. Szenvedtem, mint egy kutya, de Debóra meg akart születni - bólint Magdaléna.

- És végül mennyi örömet szerzett... - mosolyog kedvesen Judit, és ezúttal is egyértelműnek gondolja kijelentését.

- A nagy frászt! - mordul fel az asszony. - Gyűlöltem, amiért koloncként derékba törte az életemet.

Atyaég!

Súlyos másodpercekig tartó, döbrent csend száll rájuk, távoli hollók káromlásán felül csak Magdaléna pörkölődő dohányának sercegését hallani, majd néhány láncban szívott slukk után folytatja.

- Az a félnótás apja olyan volt, amilyen, de szerettem. Debóra születése után azonban, életében először, betartotta az ígéretét, és elhagyott.

Gyerektartás? Ugyan már! - morogja, majd a hangja, mintha színátmenetes volna, megvetőbe fordul: - A gyerekhalmik és az étkeztetés miatt a kevés félretett pénzem is elfolyt, visszaálltam a pult mögé, de a munka már nem ment ugyanolyan jól. A terhesség alatti önmegtartóztatás kibillentett az egyensúlyomból, így sokkal kevésbé bírtam az alkoholt, és képtelen voltam elegendő borralalót keresni. Meglepően gyorsan berúgtam, este hatra gyakran már egyenesen sem tudtam járni. Minden Debóra miatt történt így. Azért, mert amikor akartam, nem ment el.

- Elmehetett volna abortuszra - jegyzi meg Judit.

Laura haragos pillantással igyekszik a hasonló megjegyzéseket barátnőjébe fojtani, Judit azonban rá se hederít, aki biztosan érzi magán a szúrós tekintetet, ám helyett, hogy a nyomozónőre nézne, inkább tovább hallgatja Magdalénát.

- Ha már így alakult, igyekeztem jó anyává válni. Ő miért nem próbált jó kislány lenni? Világéletében hálátlan volt, gyerekként is egyfolytában üvöltött, mindig több és több kellett neki. Elvitte a boldogságomat, a fiatalságomat, a biztonságot. Aztán a karrierem kellett neki.

Laura nem akar hinni a fülének. Magdaléna annak ellenére, hogy már egy békére lelt, lelkeket halálba segítő madárka, a lányát hibáztatja a kisiklott élete miatt. Szavai borzalmasan kegyetlenek.

- A kocsma készletét dézsmáltam, részegen pedig nagylelkűen ingyen köröket osztogattam a vendégeknek. A főnököm meglepően türelmes volt, többször figyelmeztetett, én fogadkoztam, aztán sorban megszegtem minden ígéretemet. Végül kirúgott. - Magdaléna hurutosan felköhög. - Fogalmam sem volt, miként mondhatta, hogy szívességet tesz, hiszen egyik napról a másikra tengődünk a lányommal. Sokkal jobban örültem volna, ha segítségként inkább a gyámhatóságot hívja. Mástól már biztos elvették volna a gyereket, engem viszont senki nem jelentett fel. Senki nem akarta levenni rólam a terhet.

Judit nem bírja tovább, újfent közbekotyog:

- Örökre is adhatta volna a lányát.

Ha Laurát ennyire idegesíti kotnyeleskedő barátnője, akkor Magdalénát mennyire bosszanthatja az oda-odaszúrásaival? A nő mégis zokszó nélkül folytatja:

- A húszas éveim közepére olyannyira elhatalmasodott rajtam a függőség, hogy egyetlen ivóban sem alkalmaztak, nekem pedig valamiből pénzt kellett előteremtenem. Főleg akkor, amikor Debóra iskolakötelessé érett. Tudják, milyen drága manapság egy iskoláskorú gyerek? Nem maradt másom, mint valamennyi a szépségemből.

Laura várja, hogy Judit ismét kimondja a nyilvánvalót, de a barátnője ezúttal hallgat. Míg szánakozón fürkészi a negyvenes éveit taposó Magdaléna hajszálerek hálóza orcáját, az asszony egyre szörnyűbb emlékeket tár eljűk.

- Otthon fogadtam a kuncaftokat. Főként állandó vendégeim voltak, de mindig akadtak új érdeklődők. Amikor aztán az egyik első alkalmas pasas fajtalanzkodni próbált az akkor hatéves Debórával, leütöttem. Mindenki ezt tette volna, nem? - a védekező kérdés költői marad, ugyanis Magdaléna nem hagyva időt a válasza, azonnal folytatja. - Azt hittem, csak elájult, de kiderült, akkora erővel sújtottam rá, hogy kitörtem a nyakát. Megijedtem, hogy gyilkosság vádjával börtönbe zárnak. Mert maguk, rendőrök nem próbálják megérteni az embert, csak a tény érdeklí magukat, az oda vezető útra magasról tesznek.

Ez általánosítás ugyan, de való igaz, sok rendőr a mennyiségre hajt, azt gondolják, minél több ügyet göngyölítenek fel, illetve gyanús alakot juttatnak rács mögé, annál kiemelkedőbbé válnak.

- Alkoholgőzösen nem jutott eszembe jobb megoldás, mint eltitkolni a történeteket. Tél volt. A holttestet a kádba tuszkoltam, és rengeteg jeget szórtam rá. Napokig terveket szövögettem, és kétségbeesésemben arra gondoltam, feldarabolom, hogy valahol elássam a szerencsétlent – vérfagyasztó szenvtelenséggel emlékezik. – Végül egyszer csak bekopogtatott a rendőrség. Debóra hívta őket.

Laura elképedve hallgatja az esetet, amelyről a lány eltűnéséről szóló jelentésben – sok egyéb mellett – egyetlen betűt sem ejtettek.

- Az ügyem rengeteg vitát gerjesztett. Például, hogy önvédelemnek tekinthető-e akkor is, ha a férfi egyébként nem veszélyeztette az életemet. Ráadásul tudomást szereztek az alkoholproblémáimról, és ott volt az is, hogy nem értesítettem azonnal a hatóságokat – dűnnyögi utálkozó grimasszal az asszony. – Köszönet helyett be akartak kasztlizni, amiért megöltem egy pedofilt. Szörnyű, hogy ezekkel a beteg emberekkel mennyire elnézők tudnak lenni az emberek. Amint hallom, mostanában is arról megy a vita, hogy ha életmentő beavatkozásra van szüksége valamelyik elítélt gyermekmolestálónak, megérdemli-e az újabb esélyt. Szerintem nem! Isten hívja, mennie kell, majd jó emberként újjászülvén visszatérhet a Földre.

Fél füllel a nyomozónő is hallott arról a börtönben haldokló pedofilról, akinek az egyik humanitárius szervezet a nagy nyilvánosság előtt harcol a jogaiért. Laura nem mélyedt el ugyan az ügy részleteiben, a pedofilokat egészen biztosan elítéli.

Judit próbálja Magdaléna nyomorúságos helyzetében meglátni a jót.

- Ez a tragédia legalább közelebb hozta önöket a lányával?

- Dehogy! – legyint az asszony. – Hiszen ő gerjesztette az alapproblémát, majd ő jelentett fel a rendőrségen. Miatta akartak rács mögé juttatni.

Judit arckifejezése egyre zavartabb, és bár szeretné megérteni Magdalénát, képtelen úgy a helyére illeszteni a mozaikdarabkákat, hogy abból idilli tájkép álljon össze. A tébolyon fogást keresni örület.

- Aztán Isten megkönyörült rajtam, és elküldte hozzám Orbánt. Ő kiállt mellettem, és megvédett.

- Hogyan mentette meg magukat? – kérdez ezúttal Laura.

- Orbán ügyvéd. Nagyon okos férfi, és rengeteg magas beosztású embert ismer – Magdaléna válasza, akárcsak az egész históriája, eszelősen cseng. – Felajánlotta a védelmét mindenféle ellenszolgáltatás nélkül, teljesen ingyen. Mert meglátta bennem, hogy értékes vagyok. Egy kiválasztott. Egy madárka.

Kerekes Orbán ügyvéd – hogy, hogy nem, ez az aprócska információ sem szerepel a rendőrségi jelentésben. Biztosan nem véletlen a sok elhallgatott tény. A Debóra esetével foglalkozó nyomozó gyaníthatóan felsőbb utasításra vagy kenőpénz hatására hallgatott. Laura már abban sem biztos, hogy az aktában szereplő kutyás nyomkeresés valóban megtörtént. Minden bizonnyal Magdalénának sem lenne szabad ilyen alaposan kitárulkoznia, most azonban senki nincs jelen, aki – csak a puszta lényével is – rendszabályozná. Ömlik belőle a szó.

- Debóra nem akart a birtok szabályai szerint élni. Hiába mondtam neki, hogy Orbán a megmentőnk, hiszen a segítsége nélkül én börtönben sínylődnék, ő pedig javítóintézetben élne, nem érdekelte. Folyton azt szajkózta, hogy fogságban tartanak bennünket, és mielőbb ki kell szabadulnunk. Magával akart vinni.

Judit visszaveszi a kérdés jogát.

- Miért nem ment vele?

Magdaléna gyanakodva fordul felé.

- Nekem ez az életem – olyan természetességgel válaszol, mintha ez nem is volna kérdés. – Azzal a férfival élek, aki törődik velem. Hálás vagyok Istennek, hogy egymás útjába sodort bennünket.

- Inkább Orbánt választotta, mintsem a lányát? – Judit egyre provokatívabb hangot üt meg, a nyomozónő tart attól, hogy hamarosan mennydörgő vita robban ki a békés környék parkjának padján. El kellene hessegetnie a viharfellegeket, de nem jut szóhoz.

- A lányom világéletében csak bajt hozott a fejemre. Ő egy két lábon járó gondkupa. Orbán azonban megmentett, amikor bajba kerültem...

Judit könnyörtelenül közbevág:

- A kisbabák, sőt a gyermekek általában bármely korban csupa bosszúságot okoznak a szülőknek. Ebben ez a szép. Egy anyának örök életére szóló felelősség a gyermekvállalás.

- Kivéve, hogy mások nem juttatják a börtön kapujába az anyjukat - kezdi elveszíteni eddig végtelennek látszó türelmét Magdaléna. A korábbi, gondos eloltás helyett egészen egyszerűen elhajtja az ujjai között tartott csikket.

- Hogy mondhat ilyet? - hüledezik Judit. - Debóra nem tehetett arról, hogy maga egy aberráltat fogadott, aki meg akarta őt erőszakolni.

Több kíséreltet után Laura végre elkapja barátnője tekintetét, és szemöldökét összevonva, tátogva igyekszik lecsillapítani. Judit bólogat, mert látszólag megértette, hogy ideje a visszavonulásnak.

- Azért kellett prostituálttá válnom, mert Debóra meg akart szülni - felesel erőltetett higgadtsággal Magdaléna, akinek mindenre van betanult válasza. - Ha elvetéltem volna, minden máshogy alakul.

Judit higgadtsága eddig tartott.

- Azért kellett prostituálttá válnia, mert beleszeretett egy egysejtűbe, akinek nem húzott gumit a farkára! - vicсорogja.

A nyomozónő torkát köszörülve igyekszik oldani a feszültséget, mert attól tart, hogy ettől a nagyon is őszinte választól Magdalénánál átszakad az évek óta korhadó gát, és hisztériával vegyítve ömlik át rajta a fájdalom. Az asszony azonban tudomást sem vesz Judit odamarásáról.

- Orbán szerint azért történt ennyi baj Debóra körül, mert nem kereszteltettem meg. Amint beköltöztünk a birtokra, Orbán megtisztította, de a lelke sajnos addigra elfertőződött. Ezért vonzza és halmozza a bűnt...

- Ő mindig is jót akart! - tukmálja véleményét egyre hevesebben Judit, még a padról is felemelkedik egy kicsit. Fel akarja rázni, észhez akarja téríteni Magdalénát.

Atyaég!

Laura immár kívülállóként szemléli a vitát, mert sem háritani, sem békíteni, sem pedig lezárni nincs lehetősége, legfeljebb akkor, ha rájuk ordít. Vagy ha valamelyik feladja a küzdelmet. Ismeri Juditot. Barátnője elmegy a falig, sőt, neki is koccan, Magdalénában azonban partnerre talált. Az asszony ismét összeszedetten beszél.

- Ez itt a lehető legjobb. A saját bőrén kell megtapasztalnia, hogy ennél jobb nem létezik a világon.

- Jobb annál, mint szolgálni egy zsarnokot? - kacag fel epésen Judit. - A lánya jót akart magának, vissza akarta adni az életét, a szabadságát! Ki akarta szabadítani magát a fogságból! Mert lehet, hogy maga nem az ital, hanem a szabad élet után sóvárog!

- Judit... - szól közbe Laura, de csak barátnője hangerejére van hatással, hiszen véleményét nem tudja beléfojtani.

- Hiába próbál érzelmeiktől mentesnek látszani, és elhíttetni, nem fontos önnek Debóra, maga valójában szereti a lányát. Mindig is szerette. Hiába kérdeztem, hogy miért nem ment abortuszra, vagy adta örökbe, maga nem felelt. Mert valójában esze ágában sem volt lemondani a gyermekéről.

Magdaléna kitépi hajgumiját, és előregörnyed.

- Hagyjon békén! - mormolja alig hallhatóan.

- Már a neve is. Debóra - gyengédebb hangon ugyan, de Judit folytatja. - Ki ad ilyen nevet a gyermekének? Csak valaki olyan, aki babázni szeretne. Aki fésülgetni akarja a lánya haját. Aki mesésruhákba szeretné öltöztetni az ő kicsikéjét. Aki szeretne annyi kencét vásárolni a szeme fényének, hogy ne tudja mindet magára kenni. Aki olyan boldognak akarja látni a kislányát, mint ő volt gyermekkorában.

Az asszony hagyja, hogy hajtincsei két oldalról eltakarják az arcát. Csak rázkódó háta árulkodik arról, Judit éles szavai mélyre, egészen a szívéig hatolnak.

- Ismerje be, Magdaléna! Azt akarta, hogy Debóra megszülessen, és adjon magának egy új életet. Hogy vele újra sínre tehesse azt, ami kisiklott. De a szülő új, jobb életét sem a gólya hozza! Azért magának kellett volna megoldoznia - Judit együtt érző gesztusként megérinti az asszony vállát.

- Hagyjon békén! - sikít fel Magdaléna.

Judit ismét erőszakos hangnemre vált.

- Ha Debórának baja esett, azért csak maga a felelős. Amiért ilyen gyerekkort teremtett neki, majd éretlen kamaszlányként hagyta, hogy ő a nagyvilágnak induljon. Jobban belegondolva maga tényleg bűnös, és ez a legjobb börtön magának. Elbutulva szolgálni egy eszementet.

- Elég lesz! Ennek semmi értelme! - hördül fel végre a nyomozónő, mire

Judit felé fordul, majd lehunyja szemét, és egyetlen levegővétellel kifújja magából a dühét. – A kolléganóm nevében is sajnálom, hogy idáig fajult...

– Debóra azért ment el, mert nem kívánt velünk élni – szakítja félbe Laura monológját egy dörgően mély, nyugtalan férfihang. – Mi ezt elfogadtuk. Maguk miért nem értik meg? Miért zaklatják a családomat? Egyáltalán kik maguk?

A pillanatot mintha kimerevítették volna, mindhárom nő megszeppenve bámul fel Kerekes Orbánra, aki az alacsony padról nézve meglehetősen tekintélyt parancsoló. Amióta a nyomozónő megtudta, hogy a férfi pihenőidejét tölti, nem készült a találkozásra, ezért is éri váratlanul, hogy a másik most teljes valójában áll előtte. Orbán szintén jellegtelen, fehér lenvászonból készült ruhát visel, talán éppen olyat, mint a madárkái. Frissen borotvált arcával, foltokban őszülő hajával és tágra nyitott, barna szemével szelídnek, mégis tiszteletet érdemlőnek tűnik.

– Fényes Laurának hívnak, nyomozó vagyok. Elnézést, hogy magukra törtünk. Arra... Arra gondoltunk, talán... – dadogja meglepettségében a padról feltápáskodva a nyomozónő.

Orbán hasán összefont ujjakkal közli:

– Amennyiben Debóra visszatér, természetesen értesíteni fogjuk önöket, hiszen tisztában vagyunk azzal, hogy keresik.

Jámbor külseje ellenére Orbán meglehetősen erős kisugárzású férfi. Laura alig láthatóan megrázza a fejét: létezik, hogy néhány kósza másodpercre őt is elvarázsolta a karizma? Ezt nem engedheti.

– Uram, kérem, árulja el, miért nem szerepelnek bizonyos információk a korábbi jelentésben? – kap előre a nyomozónő. – Nyilván sejti, mikre gondolok.

Kérdésével Laura titokba tenyerelt, az ügyvéd végzettségű férfiban pedig gyanú ébred: – Melyik osztályról is érkeztek a hölgyek?

– A segg... – felelne valami igazán obszcént Judit, de Laura még idejében bele fojtja a szót.

– A segélyezőktől.

A férfi hümmögve, tűnődést mímelve forgatja fejét, majd felvont szemöldökkel közli:

– Soha nem hallottam az osztályukról – aztán Magdalénához fordul: – Madárka, kérlek, menj vissza a házba!

Fáziskéséssel ugyan, de Magdaléna anélkül engedelmeskedik, hogy hátrapillantana, pörge léptekkel siet az üvegházak között vezető földúton az épület felé.

– Megmutatnák a jelvényüket? – fordul Laurához Orbán.

Basszus!

„Békés, sőt segítő szándékkal érkezünk. A jelvényt akkor szokták kérni az emberek, amikor valamiért veszélyben érzik magukat” – emlékszik saját szavaira a nyomozónő, amelyek még akkor hagyták el száját, amikor nem volt tisztában azzal, hogy Orbán ügyvéd. Most aztán bajban vannak. A férfi nem fogja annyiban hagyni, hogy két, magát nyomozónak kiadó nő zaklatta az egyik madárkáját. Ráadásul elárulta a nevét. Laura éppen a lehetséges menekülési ötletek között mérlegel, amikor Judit, lélekjelenlétét megőrizve feláll a padról, és vakmerő lépést tesz.

– Miért nem találta meg magával a közös hangot?

A férfi tetőtől talpig végigméri a szőke, nagyvilági nőt, majd arckifejezéséről süt, hogy cafkának gondolja.

– Nem emlékszem, hogy ön bemutatkozott volna.

– Marple nyomozó vagyok – mutatkozik be szemrebbenés nélkül Agatha Christie legendás regénykaraktereként Judit, a férfinak azonban láthatóan nem esik le a tréfa. – Szóval mi volt Debóra problémája a birtokkal?

– Debóra olyan dolgokkal kívánt foglalkozni, amelyekre semmi szükség ebben a házban – feleli nagy kegyesen Orbán. – Az emberi lelket nem fejtegetni kell, hanem alapelvek szerint nevelni.

– Maga azt mondta, hogy rohad a lelke – torpedózza a férfi válaszát Judit.

– Így is volt – bólint Orbán. – A rohadásra pedig két gyógyír létezik. A szeretet és az elfogadás. A kúra hosszan tart ugyan, itt azonban mind szeretetből, mind elfogadásból kimeríthetetlen adagot kaphatott volna. Nem élt a lehetőséggel.

– Hogy beszélhet elfogadásról, ha maga megtagadja a gyereke akaratát? Vagy csak akkor lehet valakit elfogadni, ha a maga nótáját fújja?

Laura eltátott szájjal hallgatja vakmerő barátnőjét, és legszívesebben megragadná a karját, hogy kiráncigálhassa a birtok területéről, mielőtt a férfi

ismét forszírozni kezdené a jelvénykérdést.

- Senkit nem tartok fogságban - morogja Orbán. - Segítek új életet kezdeni. Mind a madárkáknek, mind a hitgyülekezetnek.

- Fogságban - ragaszkodik a szóhoz Judit. - Saját szabályrendszer szerint, ugye?

- Szükség van a szabályokra - helyesel a férfi. - A boldogság a szabályozott élet tartozéka.

Judit másodpercekig néz farkasszemet a férfival, majd elvigyorodva, lesajnáló fejcsóválással azt mondja:

- Irányításmániás szerencsétlen... - aztán Laurához fordul: - Menjünk!

A férfi felbőszülten Judit elé lép.

- Mutassa meg a jelvényét!

Atyaég!

- Egy pillanat - bólint a nő, majd úgy tesz, mintha zsebében keresné a jelvényét. - Sajnos csak ez van most nálam - tartja jobb kezének középső ujját a férfi arcába. - Remélem, megfelel!

Atyaég!

Laura szája elé kapja a kezét, mert egyszerre tör rá az aggodalom, és fogja el a röhögés. Judit szentelen arckifejezéssel bámul Orbánra, tiszteletlen szembeszegülésével pedig éppen a legérzékenyebb pontján találja el a férfit.

- Takarodjanak a birtokomról! - sziszegi Orbán dühösen, majd amikor a két nő elindul a földúton, utánuk szól: - Ne merjék még egyszer betenni a lábukat a birtokomra, és felzaklatni a családomat, különben a bíróságon találkozunk újra!

- Köszönjük, magunktól is kitalálunk! - szól hátra válla fölött Judit.

Laura alig várja, hogy hallótávolságon kívülre kerüljenek, és kipufoghassa mérgét.

- Te nem vagy normális! Miss Marple?!

- Ne mondd, hogy nem volt vicces!

- Az egész alakításod nem volt vicces! - csattan fel Laura. Az egyik tyúk éppen az útjában csipeget, és mivel nem rebben arrább, Laurának nincs más választása, mint kikerülni. - Biztosak lehetünk benne, hogy Orbán felhívja a rendőrséget, ők meg ránk szállnak, és cseszhetjük az egész ügyet.

Judit legyint.

- Jaj, ne ferd az ördögöt a falra! Ez a pasas eszement, ki foglalkozna vele a rendőrségen?

- Mivel a jelentésből számtalan részletet kihagytak, ennek az eszementnek elég befolyásos kapcsolatai lehetnek, akiket te most ránk szabadítottál! - dorgálja fojtott hangon barátnőjét Laura. - Megkértelek, hogy ne beszélj, erre te kioktatod Magdalénát, majd felidegesíted Orbánt. Mi értelme volt ennek?

- Felbosszantottak - von vállat Judit.

- Felbosszantottak?! - Laura egy pillanatra megroppan. - Ahol ennyi titok lappangott, ott biztos volt még néhány elhallgatott apróság. Például Debóráról. De hála neked, ezeket nem sikerült kicsipegetnünk! Nyilván sejtetted, hogy legközelebb nem hozlak magammal.

- Biztos vagy benne? - somolyog Judit. - Nézz csak a kocsira!

Laura összerezzen. A madárkák Magdaléna lelki nyugalmaért cserébe, bosszúból kárt tettek Róbert kocsijában? Kiszúrták a kerekét? Összekarcolták az oldalát? Betörték...

- Nem látod a szélvédőt?

Betörték a szélvédőt?!

Nem, a szélvédő is ép, a kocsinak látszólag kutya baja.

- Mit kellene látnom? - értetlenkedik a nyomozónő.

Judit előrekocog, magas sarkújában meglehetősen vicces látványt kelt egyensúlyozás közben. A kocsihoz érve felemeli az ablaktörő lapátot, majd egy fehér lapocskát lenget Laura felé: - Tessék, itt a következő nyom! Egy név és egy számsor!

A nyomozónő kikapja barátnője kezéből a cédulát, hogy saját szemével lássa a tollal írt betűket és számokat.

- Magdaléna megértette, amit mondtam - jegyzi meg Judit büszkén, és az épület felé fordul.

Laura követi barátnője tekintetét, és az egyik ablakban megpillantja a szőke, vérmes lányt, illetve Debóra meggyötört édesanyját.

ANTON

Amikor felbosszant vagy elkeserít valami, rendszerint üvöltő zenét kapcsolok, és festéssel terelem el a gondolataimat. Aktuális gondjaimra azonban nem megoldás a struccpolitika, ezért hazafelé inkább meginvitáltam magamhoz egy kis közös elmélkedésre az egyik legjobb barátomat, Johnnie Walkert. Különösen becsülöm a whiskyben, hogy szar tanácsok osztogatása nélkül is társ a bajban. Rohadtul nem volna idegzetem ahhoz, hogy még valaki a fejemhez vágja, mekkora szarkupac vagyok, Johnnie pedig soha nem ítélkezik, csak gócpontot masszírozva csillapítja a lélekgyötrő sajgást, aztán magamra hagy a gondolataimmal, mint gyakorlott lotyó numera után. Jelenleg azonban Mr. Walker – vagy inkább Dr. Walker? – közbenjárásával sem sikerül a fájdalmamon enyhíteni. Attól tartok, sérvet kapok az erőlködéstől, amivel a mellkasomból kiszakadni vágyó lelkemet igyekszem a helyére passzírozni.

- Mi van, öreg? – szólítom meg a poharamban lötykölődő aranyszín italt. – Te is azt akarod, hogy hosszan szenvedjek, mielőtt beledöglöm a fájdalomba?

Túl sok megválaszolatlan kérdés halmozódott fel bennem az elmúlt néhány órában, így arra gondoltam, akár egy idióta a bevásárlólistát, össze kellene írnom őket. Végül azonban beláttam, jobb, ha ezek a kérdések a lehető legtovább a fejemben rekednek, sőt, az volna az ideális, ha soha a bűdös életben nem kellene megfogalmaznom őket. Hiszen akkor tulajdonképpen nem is léteznének, és a szőnyeg alá söpörve megfeledkezhetnék róluk.

- Az aztán férfimunka volna – gúnyolom magamat.

Hazatértemkor meggyújtottam néhány gyertyát, majd az ablak felé fordítottam a fotelt, és az öltönyömben elterülve azóta is a Holdat fürkészem. Marha unalmas, de most alkalmatlan volnék másra.

Nem pusztán szerelmi bánat gyötör, az egész jövőképem hullott darabjaira. Cirka két éve, amikor a túlságosan is hosszan elnyúló macska-egér játékunkba belefáradva végre elfogadtuk Annával, hogy egymásra van szükségünk, az életem száznyolcvan fokos fordulatot vett. Esetünkben nem két egymás mellé kanyarodott életpálya haladt tovább párhuzamosan, hanem az enyém egy ponton, a kisiklás ellen védekezvén Annáéba csatlakozott. Módosultak a szokásaim, letisztult az életvitem, és átértékeltem bizonyos elveket. Igaz, önszántamból, a saját érdekemben változtattam, de Annának kétségtelenül hatalmas szerepe volt a folyamatban. Teste melegétől formálhatóra puhultam, és akarva-akaratlanul is hozzá idomultam. Én, nyomorult azt gondoltam, hogy szétválaszthatatlanul összeforrunk. Hogy mi ketten egy egészet alkotunk. Ocsmány érzés rádöbbsenni, hogy amit örökké tartónak feltételeztem, egyik pillanatról a másikra elillanhat. Azt pedig én fogom megszopni. Én leszek az, akit darabokra tört szívvel elhagynak. És ha már a törésnél tartunk, legszívesebben röpítőre vernék valamit. Vagy valakinek a valamijét. Mondjuk a bájgúnár Richárd orrát. Bár azzal csak segítenék neki a férfiasodásban...

- Ha egy ilyen miatt elhagy, legyenek boldogok! – fintorgok a nagy bűdös semmibe, de nyilván nem gondolom komolyan.

Kattan a bejárati ajtó zárja. Pontosan ugyanúgy, ugyanabban a ritmusban, ahogy minden áldott este, ráadásul ugyanazt, a szerelmem hazatértét jelzi. Mégis minden más. Ezúttal nincs bennem sem öröm, sem vágy. Mindkét érzés fölött kiütéssel győzött a kora esti pofon, most időre van szükségük, hogy magukhoz térjenek. Rezignáltan fogadom Annát, még csak fel sem állok a fotelből, amikor a szobába lép.

- Hogy sikerült az árverés? – szólal meg néhány vontatott másodperccel később.

Felböffen belőlem egy kacaj. A történetek fényében a kérdés meglehetősen provokatív. A kis cseles, arra számít, hogy feszültségtől besokallva nekítámadok? Hogy aztán a fejemhez vágassa, az én folytonos rinyálásom a vitáink kiváltó oka? Na, ebből nem eszik! Nem dőlök be neki! Anélkül, hogy felé fordulnék, a lehető legközönyösebb hangomon közlöm:

- Nem mentem el.

Jó, ez így nem teljesen fedi a valóságot. Az Annától bezsebelt pofonból ocsúdva egyenesen a galéria felé indultam. Mentettem a menthetőt, és még az aukció kezdete előtt elhoztam a festményemet. Mivel a zökkenőmentesség érdekében a kiállítóterem személyzetének szinte az összes tagját be kellett avatnom a

tervembe, most azt is mindenki megtudta, hogy a lánykérési akcióm zátonyra futott. A szánalmas nem elég találó kifejezés arra, ahogy most érzem magam. Csikó úr, a galéria vezetője kérte, gondoljam át, mit teszek, és a lelki nyavalyám ellenére maradjak az árverésen. Nyilván nem az eljegyzés formában, de kerüljön kalapács alá a kép, hogy legalább bemutatthassanak a közönségnek, és lendületet vehessen a karrierem. Nemet mondtam, mert az ominózus művem túl intim ahhoz, hogy más formában gazdára találjon. A galériaavezető nem örült a döntésnek, sőt, egészen ideges lett tőle, még az utcára is követett, hogy leordíthassa a fejem. Leszarom! Lehet, hogy ezzel derékba tört a karrierem, és lehiggadva talán megbánom majd, egyelőre ez a döntés biztosít arról, hogy marad még egy cseppnyi önbecsülésem. A nagy részét ugyanis az a lány vette el, aki most megáll mellettem, és csípőre tett kézzel azt mondja:

- Egy kicsit túlreagálsz, nem gondolsz?

Fogalmam sincs, hogy megjegyzésével a döntésemre, vagy a kezemben szorongatott pohárra céloz, de tulajdonképp hidegen hagy.

- Elárultál - morgom egy korty whisky után.

- Anton, miről beszélsz? - kérdezi olyan elhűlten, mintha a világ legnagyobb képtelenségét próbálnám lenyomni a torkán. - Pontosan tudod, hogy a nézőpont, amiben mi feldolgozzuk a Pillangókisasszonyt, a reménytelen szerelemről szól. Teljesen nyilvánvaló, hogy belekerülnek szenvedélyesebb koreográfiák, illetve intimebb jelenetek. Egy illúzióra vagy féltékeny.

Lehajtott fejjel, cinikusan elvgyorodom.

- Nem az érdekel, amit ma láttam. Elfogadom, hogy az előadásba kerülnek intim jelenetek. Zavar, persze. Melyik férfit ne zavarná? Még azoknak is cseszi a csőrét, akik letagadják. De ezt még fel tudom fogni ép ésszel. Az zavar, ami ép ésszel felfoghatatlan - kortyolok az italomból, majd torkomat köszörülve folytatom. - Tudod, folyamatosan azon tipródok, hogy vajon mennyi csontváz lehet még a szekrényben, hogy mennyi mindent titkolsz előlem. Hullámokban tör rám az elárultság érzése, és szabályosan rosszul vagyok tőle.

Várom, hogy feleljen valamit, de nem teszi. Hallgat. Gyanítom, ő is sorra veszi, hány csont potyogott ki abból a bizonyos képzeletbeli szekrényéből ma a próbateremnél. Elhallgatta előlem például a Richárd nevű alak feltűnését. Aztán azzal vádolt, hogy féltékeny vagyok a sikereire. Végül mindezek fényében is fontosabbnak tartotta a próbáját, mint hogy betartsa a nekem tett ígéretét. Mi történt vele? Hol van az én Annám?

- Eltűnődtem, vajon miért titkolósz - folytatom whiskyízű monológom. - Eszembe jutott az első találkozásunk éjjele. Kiléptél az Ördög női mosdójának egyik fülkéjéből, majd amikor incselkedtem veled, egyszerűen belefújtad a mosdótálcába a kokainomat. A bátorságod keltett bennem érdeklődést, és mágnesként vonzottál. Utánad eredtem, de a dübörgő zenétől nem hallottad, hogy szölongatlak, ezért megragadtam a karodat. Felém fordultál, és védekeztél, mintha azt hinnéd, bántani akarnálak. Soha nem láttam olyan zsigeri félelmet ember szemében, mint ahogy te néztél rám akkor. És megfogadtam, hogy bebizonyítom, nem kell tőlem rettegned. Azt hittem, sikerült, de ma kiderült, hogy továbbra is félsz tőlem.

- Gyakran félelmetes vagy - ismeri be fakó hangon.

Felkacagok.

- De hát én csak szeretni akarlak.

- Éppen ez a félelmetes, Anton.

Eddig tartott a nagy büszkeség. Felé fordulok, mert utolsó mondatáról megítélhetetlen, hogy jót, vagy rosszat jelent.

- A szereteted elvakult, ezáltal kiszámíthatatlan - kínlódó tekintettel fürkészi arcomat. - Sokszor félek neked elmondani, amit gondolok, amit érzek, mert tudom, ahelyett hogy megértenél, sérelmeidtől hajtva, beláthatatlan következményeket okozva mennél a saját fejed után. Az idő múlásával beláttam, sokkal súlyosabb károkat okozhatok, ha beszélek, mintha hallgatok.

A döbbenettől ösztönösen védekezni, sőt ellenkezni akarok, végül ennyire futja:

- Itt a lehetőség, most biztosan meghallak.

Kapva az alkalmon, Anna elém penderül, és az ablakpárkányra ül. Lába épp a galériából elhozott, fal felé fordított festményem mellett lóg. Mosolygok magamban az abszurd jeleneten.

- Például sokszor érzem úgy, hogy elszámoltatsz, és ezzel egyre távolabb taszítasz magadtól. Szeretnék anélkül tenni két lépést, hogy arról neked tudnod

kellene, vagy ellenőriznél.

Azt mondtam, meghallgatom, de azt egy szóval sem ígértem, hogy a vádjait válasz nélkül hagyom. Ha tetszik neki, ha nem, közbeszólók:

- Nem ellenőrizlek, csak biztosra akarom tudni, hogy minden rendben van veled - a nyomatékoság kedvéért mélyen a szemébe nézek. - Ez azért van, mert szeretnék megvédeni.

- De engem nem kell megvédeni! Tudok magamra vigyázni! - ágál.

Szemtelenül az arcába vigyorgok. Ha akarja, ha nem, félttem. Ez nem választható opció. A nők talán meg sem érthetik ezt a zsigeri vágyat, amikor azonban nincs, kifejezetten hiányolják a figyelmet...

- Ne kapaszkodj belém, mert az a bizalmatlanság jele! - teszi hozzá.

Nem bizalmatlanság, hanem bizonytalanság. A kettő nem ugyanaz. Soha nem voltam Annával bizalmatlan, nem hittem, hogy megcsalna. Attól azonban megismerkedésünk óta rettegek, hogy egy idő után nem leszek elég az elvárásainak.

- Tudod, én is félek - ismerem be, majd szórakozottan hozzáteszem. - Én sem vagyok rettenthetetlen, Bimbi!

- Mitől félsz?

- Attól, hogy valaki elvesz tőlem.

Tenyerébe temeti az arcát. Megnyugtatóra várok, arra, hogy könnyedén felkacag, és azt mondja, ilyen nem történhet meg.

- Látod, ez a baj! - tekintete villámot szór. - Tárgyként tekintesz rám! Felhorkan belőlem a döbbenet.

- Ez hülyeség, Bimbi!

- Ha valaha elhagynálak, nem azért tenném, mert ellopnak tőled.

Ezek szerint mégiscsak bizalmatlannak kellene lennem. Anna nem könnyíti meg a dolgomat, az biztos.

- Attól kellene félnem, hogy elhagysz? - szakad fel belőlem.

Rossz jelnek ítélem azt, ahogy Anna eltűnődően méreget, majd sejtésem beigazolódik.

- Hová tűnt az az Anton, aki tudja, mit akar, és annak megszerzése érdekében mindent megtesz? Aki duzzadt az önbizalomtól. Akiben fel sem merült, hogy a nője elhagyná.

Önmagamat is meglepem, amiért mondatról mondatra összébb húzom magam.

- Nagyképű seggfejnek tartottak, de én tudtam, hogy több van benned annál, amit mutatsz. Te a pasik többségével ellentétben soha nem gondoltad, hogy eredendően tökéletes vagy, megdolgoztál a saját kis sikereidért. Mert a drogdílerként elért sikereidért is dolgozni kellett. Pontosan a kitartásod vonzott benned. Láttam, ha eltökélsz valamit, azt véghezviszed. Hova tűnt belőled két év alatt a kurázsi? Miért nem bízol már az erődben, a tehetségedben és a képességeidben?

Nem bírom állni a tekintetét, lesütöm szemem.

- Nem vagy önmagad, Anton. Görcsös lettél.

Véleményem szerint egy párkapcsolatban az ember igazoltan viselkedhet idiotán, hiszen a szerelemnek éppen az a lényege, hogy vesszen a józan eszünk. Mit ér a láng, ha nem perzsel, ha nem emészt? Vagy rosszul gondolom? Nem! Felcsattanok:

- És, ha ez még így is van, szerinted az a megoldás, hogy titkolózol, majd ilyen formában zúdítod rám a véleményed? Mintha össze akarnál passzírozni! A próbateremnél is rögtön szidalmazni kezdte. Tudod, azt mondják, a támadás valójában védelmi reakció. Mit rejtegetsz még, amiért nem lehet normális hangon beszélni egymással?

Nem felel, de elpirul. Nyakon csíptem. Túl hamar zártam le beszélgetésünk elején a Richárd témát. Első megnyilvánulásával Anna kapásból a férfi miatt mentegetőzött, én pedig megkönnyítettem a helyzetét azzal, hogy közöltem, pillanatnyilag a féltékenység gyötör legkevésbé. Aztán előhozakodott azzal, hogy ha valaha elhagyna, az a saját döntésén múlna. Basszus, minden egyes szavával a pojacát védi! Arcom izzik az idegességtől, de a picsába is, higgadtan kell maradnom!

- Megkérhetlek, hogy legyél velem őszinte? - csak az után folytatom, hogy tétován ugyan, de bólint. - Vonzódsz ehhez a Richárdhoz?

Nem tudom, hogy pontosan milyen reakcióra vártam tőle, de az biztos, hogy nem szótlanságra. Nem az árulkodó csendtől, hanem Annától akarom hallani a választ.

- Beszéltünk már arról, hogy a sötét hajú, sötét szemű férfiakat kedveled. Ő ilyen. Vonzódsz hozzá? - forszírozom a kérdést.

- Te vagy az élő példa arra, hogy engem nem bolondíthat meg egy helyes pofi. Ez nem Richárdról szól.

Kitér a válasz elől, de ezúttal nem hagyom, hogy megvezessen. Most már egészen biztos vagyok benne, hogy ez a férfi mérgezte meg a kapcsolatunkat. Annának pedig ezt ki kell mondania, különben elsorvadunk. Eddig leginkább én voltam a védekező, de most eljött a határozott fellépés ideje. Ha Anna a seggfej Erős Antonra vágyik, hát most megkapja. Magam elé meredve, rekedt hangon fogok bele:

- Én nem tudnék veled lenni, ha közben valaki másra állna fel a farkam. Mert akkor valójában nem rád gondolnék szex közben. Én azonban mindig azt akarom, amire vágyom - rá emelem a tekintetem, ő tátott szájjal bámul. - Ha valaki nálad jobban... Nem! Ha valaki rajtad kívül vonzana szexuálisan, elhagynálak. Az ugyanis azt jelentené, hogy nem te vagy az igazi.

A szexuális vágy kifejezetten makacs lüktetés, megjátszhatatlan és csillapíthatatlan. Ha tehát Anna vágyik a nyálas táncosára, tehetetlen vagyok. És hogy, hogy nem, a tehetetlenség az én legnagyobb ellenségem. Felhajtom az utolsó korty whiskyt, a földön álló üveg mellé helyezem a poharamat, majd feltápászkodom a fotelból.

- Eddig azt gondoltam, soha nem osztoznék rajtad - hunyorogva Anna felé lépek. - De talán változtathatnék a hozzáállásomon. Hiszen arra vágysz, hogy ne kizárólag az enyém legyél.

- Miről beszélsz? - csattan fel Anna undorodva. - Engem nem elégítene ki, ha félrekefélnek.

- Akkor mi elégítene ki? - csimpaszkodom a kijelentésébe, és erőszakkal széttárom a combját. - Miről fantáziálsz? Hogy végignézem, amint Richárddal enyelepsz? Odabilincselnél az ágytámlához, hogy ne verhessem szét a sármos pofáját, ha mégis meggondolnám magam?

Testem a testének feszül, ágyékomat az övéhez passzírozom. Izmai megmerevednek, hátát kihúzza, feje az ablakkeretnek koppan.

- Anton, fejezd ezt be! - kéri, majd lecsúszik az ablakpárkányról, és megpróbál ellökni, de a csuklójánál szorítva béklyóba kötöm a kezét.

- Esetleg arra vágysz, hogy egyszerre ketten kényeztessünk? - szuszogom nyakába a kérdést. - Szeretnéd, ha miközben én dugnálak, őt szophatnád? Esetleg fordítva? Tudod, nagyon sok mindent megtennék érted.

Soha nem osztoznék rajta! Nem engedném, hogy más is hozzáérjen, de kíváncsi voltam, miként reagál az ötlet hallatán Anna teste. Szavaink hazudhatnak, a testünk nyitott könyv. A telihold beömlő fényében tisztán látom, ahogy lúdbőrössé válik, és hallok reszkető lélegzetvételt. Tökéletes reakciósor egy tökéletesen szituációban. Azt hiszem, ez az első alkalom, amikor kifejezetten bánom, hogy sikeresen feltűzeltem a csajomat. És rendesen frusztrál a lehetőség, hogy talán utoljára tettem. Ekkor erőszakkal megpördítem, feneke a farkamnak ütközik.

- Eressz el, Anton!

Engedelmeskedés helyett a nadrágjába csúsztatom és a lába közé süllyesztem a kezem. Fehérneműjére tapasztott tenyeremben lüktet a vaginája.

- Látod, forró és lucskos vagy! - morgom, és gyengében a fülcimpájába harapok. - Tudom, hogy élvezed.

Éktelen fájdalom árasztja el az arcomat. Anna teljes erejéből lefejelt. Ezt az önvédelmi praktikát annak idején még én tanítottam neki, hogy az Ördögből hazafelé, egy esetlegesen egy hátulról érkező támadás során se essen kétségbe. Ordítva az orromhoz kapok, vérem a tenyerembe ömlik.

- Vadbarom vagy! - ordítja nekem háttal állva, remegő háttal, elcsukló hangon.

Basszus! Én nem akartam bántani!

- Ne haragudj! - nyöszörgöm a testi és lelki sajjáással egyszerre küszködve. - Én csak...

Én csak...

Én csak...

Én csak...

- Nem kényszeríthetsz ki emberekből olyan válaszokat vagy mondatokat, amit nem akarnak, esetleg nem tudnak kimondani. Semmi közöd ahhoz, hogy mit érzek. Csak ahhoz van közöd, amilyen döntésre jutok. Az, hogy a párom vagy, nem

jelenti, hogy minden egyes apró gondolatfoszlányomat ismerned kellene – szembefordul velem, és számomra eldönthetetlen, hogy könnyek áztatta tekintete csalódott vagy inkább kiábrándult. – De ha ennyire érdekel, igen, jóképűnek tartom Richárdot. Igen, vonzódok hozzá. Ezt akartad hallani?

Igen, és mégsem. Tényleg, micsoda idióta vagyok, hogy olyan információt próbálok kicsikarni a saját csajomból, amit valójában hallani sem akarok.

– Azonban a szimpátia semmit nem jelentett, mert azt gondoltam, beléd vagyok szerelmes, hogy te vagy a párom.

Amikor feltűnik, hogy múlt időben beszél, már hozzá is teszi:

– De semmi nem tart örökké.

35

LAURA

Ahogy azt Róbert reggel előre jelezte, késő estig dolgozott, ennek azonban a nyomozónő kifejezetten örült, ugyanis bőven akadt elintéznivalója. Jobb ötlet híján, Judit javaslatát megfogadva úgy határozott, ajándéktárgy helyett inkább élménnyel lepi meg a férfit. Debóra zakkant családjától hazafelé tartva rávette a barátnőjét, kísérje el egy fehérneműszalonba, és segítsen kiválasztani az estéhez illő, eszményi darabot. Az alkalom kihívó szettet igényelt, Judit is a falatnyi bugyikat ajánlgatta, amelyek ellen Laura visszafogott személyisége hevesen tiltakozott. Végül önmagát is meglepve egy minden pontján veszélyesen áttetsző, de legalább fekete anyagból készített modellt mellett határozott. Valószínűleg soha nem fogja még egyszer viselni, de igazat kellett adnia Juditnak abban, hogy ha feltűnés nélkül szeretné kicsikarni a férfi múltbéli titkait, előtte muszáj elszédítenie...

A tökéletes csábítás érdekében a dögös együttesen túl a lábimádó férfi számára biztosan örömet szerző kiegészítőket vásárolt, úgymint harisnyatartót, hozzá combközépig érő, fekete nejlonharisnyát és egy vörös túsarkút, a vérforraló összeállítást pedig egy fekete szaténköntös tetézte. Erre volt leginkább szüksége, hiszen eddig rendre a férfi levetett ingében flangált, amikor nála aludt. Na, nem mintha ez gondot okozott volna számára, szereti Róbert illatát, a köntös azonban a praktikumán felül otthonérzettel tölti el. Ezentúl ez az apróság is összeköti majd a kettejük világát.

A nyomozónő az erotika mellett romantikát is tervezett erre az estére; az egyik lakberendezési üzletből húsz, méretes gyertyát szerzett, amelyeket aztán az étkezőben elszórva gyújtott meg – egyet természetesen az asztal közepére helyezett. A lángok a valóság kontúrjait lágyítva, táncoló árnyékokat vetnek a falra.

A felkínálkozó öltözék és az intim hangulat csak a meglepetés töredéke, ugyanis Laura, ahogy arról reggeli évdésük során szót ejtettek, vacsorával kedveskedik a férfinak. A lelkes készülődésbe némi önzőség is vegyül: a nyomozónő a vacsoránál keresve sem találhatna tökéletesebb, oldottabb alkalmat ahhoz, hogy a kellemeset a hasznossal összekötve puhatojja ki a sebész apjának tragédiáját.

– Micsoda illatok! – lépi át elismerő hümmögéssel háza küszöbét Róbert, majd amikor megpillantja Laurát, megtorpan. – És micsoda boszorkánytól származnak!

Amikor a vásárlással végzett, megérdeklődte Róbertnél, hogy körülbelül hány óraker végez, majd arra kérte, hazaindulásakor küldjön neki egy üzenetet, így nagyjából kiszámíthatta az érkezését. Az időzítés tökéletes: a vacsora éppen elkészült, a nyomozónő pedig már a szaténköntösben, kisminkelve, feltűzött hajjal és parfümfelhőben áll a konyhapultnál. Úgy érzi, némiképp túllőtt a célon, a kívántnál ribancosabban fest, amihez nagyban hozzájárul a Judittól kapott, a túsarkúja árnyalatával megegyező, skarlátvörös rúzs.

– Csak el ne szédülj az illatoktól! – húzza rúzsoszt ajkát kacér mosolyra a nyomozónő. – Érdekel, mit főzött ki neked a boszorkány?

– Érdekel, úgymint vetkőzz!

Laura a háttérben duruzsoló dzsesszt túlharsogva felkacag: – Az ételre gondoltam. A vacsorával szeretném...

– Akkor is vetkőzz! – vág közbe a sebész, majd mielőtt a megdöbbsent nyomozónő felelhetne, folytatja. – Bármilyen legyen a pongyolád alatt, szeretném, ha

csak azt viselnéd a vacsora közben.

- És ha meztelen vagyok?
- Az volna a legjobb - somolyog Róbert.

Jellemző, hogy míg a férfiak többsége minél kevesebb ruhában szereti csodálni a nőket, ez fordítva általában éppen ellenkezőleg működik. Laura például - bár szó se róla, nem fordul el, ha meztelen, izmos testet lát - egyszer szívesen kipróbálná, milyen az, amikor egy elegánsan öltözött férfi anélkül teszi magáévá, hogy levetkőzne hozzá.

Koncentrálj!

- Ne szégyenlősködj! Láttalak már mindenféle pozitívumában.

Laura lehunyja a szemét, és hagyja, hogy Róbert, karcos, akaratos hangjával kikezdje az ellenállását. Csábos külsejével ma este mindvégig - a kívánt információ megszerzéséig legalábbis mindenképp - ő akart irányítani, de a férfi néhány pofátlan mondattal máris leigázta.

- Ráadásul születésnapom van - teszi hozzá kajánul a sebész. - Ha jól sejtem, te vagy az ajándékom. Én pedig mielőbb birtokomba akarom venni az ajándékomat!

Elképesztően pofátlan. Elképesztően izgató.

Vetkőzzön le, mint egy útszéli, és egy szál, áttetsző fehérneműben illegjen-billegjen a sebész előtt? Amennyire nem rá vall ez a szerep, annyira izgatja, hogy kipróbálja.

Az átkozott kíváncsisága..

- Csak mert nagyfiú lettél! - bűgja, és hagyja a köntösét földre hullani.
- Tetszik az ajándékom?

Róbert nagyot nyel, Laura pedig beleremeg, ahogy a férfi jégkék tekintete végigpásztazza alig takart testét, majd a lábához érve, leplezetlen vágyódással megnyalja alsó ajkát. A fekete harisnya és a vörös cipellő megtette hatását.

- Tetszik, de a tested már nem is egyszer megkaptam - szuszogja arcpirító magabiztossággal. - Az ajándékom legyen az, hogy ma este engedelmeskedsz nekem.

A kérés hallatán Laura szeme elkerekedik.

- Ez egy kicsit magalázó, nem gondolod?

- Soha nem kérnék tőled olyat, amitől megalázva vagy kihasználva éreznéd magad - közli a sebész gyengéd, mégis határozott hangon.

Ki lennél a tapasztalataid nélkül? - állt a mai Jó Nap Lapon. Lehet, hogy mégiscsak van valami alapjuk a sületlenségeknek vélt jó tanácsoknak? Vagy ezek csupán általánosságok, melyek minden egyes nap aktuálisak lehetnek? Mindegy, mi az igazság, Laura ezúttal valóban tapasztalni akar. A férfi átható tekintetétől zavartan lesüti a szemét, majd egy nem létező, kósza tincset a füle mögé tűrve ismét belekezd a menü ismertetésébe.

- Bár nem volt olyan régen, a vacsorával az első randevúnkat szeretném felidézni. Osztrigával inkább nem próbálkoztam, tengeri herkentyű azonban bőven akad. A vacsora garnélás rizottó, az előétel pedig az egyik legkiválóbb afrodisziákum. Kaviár.

A férfi elégedetten, komisan vigyorogva ül asztalhoz.

- Remekül hangzik, de nem kell élénkíteni a nemi vágyamon.

Laura az üvegtálcában szervírozott, bagettkarikákkal tálalt kaviárral, illetve egy palack borral lép az étkezőasztalhoz.

- Mindenekelőtt azonban kérlek, küzdj meg a dugóval!

Nem emlékezett rá, milyen bort rendelt Róbert a Julietben, de remélte, nem nyúl nagyon mellé, ha az egyik legdrágábbat választja. Biztató jel, hogy a férfi egyelőre nem tesz megjegyzést az asztalra állított palackra, bár az is igaz, hozzá sem nyúl.

- Azt akarom, hogy ülj az ölembe! - csap saját térdére a férfi. - Én akarlak megetetni ma este.

Amennyiben Laura ellenáll, elillan a varázs, ezért a mindig karakán nyomozónő most - a szó szoros és átvitt értelmében egyaránt - magából kivetkőzve, áttetsző fehérneműben, keresztbe vetett lábbal ül az öltönyt viselő férfi combjára. „Emlékszem, amikor még a popsikájával a térdemen lovagolva viháncolt” - sejlík fel a nyomozónő emlékei közül a szombatban hallott, vérlázító mondat, amely legnagyobb szerencséjére Róbert karjába hajszolta. Vajon a hasonló viselkedésformára célzott az elmeegógyintézetben sínylődő Lengyel Tamás, amikor a nők hajlíthatóságáról beszélt?

Ki lennél a tapasztalataid nélkül?

- Tetszik ez a rúzs - Róbert a kaviáros tálcába mártja mutatóujját, majd a

nő szája elé emeli. – Látni akarom, ahogy a vörös ajkad befogadja az ujjamat.

Laura megnyalja a szája szélét, majd egy halk sóhaj kíséretében eltátja az ajkát. A férfi közel hajol, hogy pontosan lássa, miként tűnik el a fekete kaviárral bevont ujj a forró és nedves, vörös ívek között.

– Gyönyörű – fújja ki a benntartott levegőt a sebész, szabad kezével pedig hátulról a nő hajába markol.

Laura felnyög, majd körkörösén lenyalja a kaviárt. Keresztbe tett, a férfi ágyékát érintő lábszárán érzi, hogy Róbert megkeményedett odalént.

– Már most megbántam, hogy ígéretet tettem – duruzsolja a sebész. Újabb adag halikráért nyúl. Immár két ujját használja. – Ha nem tisztelnék ennyire, egészen más testrészemről szopogattatnám veled a kaviárt...

Nem szükségeltetik konkrétabb megfogalmazás ahhoz, hogy Laura tudja, milyen mocskos gondolat kavargat a férfi fejében. Az ötletet józan ésszel megalázónak titulálná, most mégis egyszerre kezd bizseregni tőle a mellbimbója és a lába köze.

Mi a frászt művel vele ez a fickó?

Először az ölébe ültetve megeteti, mint egy kislányt, majd szemrebbenés nélkül közli, miként... Laura alig láthatóan megrázza a fejét. Ideje felocsúdnia egyre szaporodó, pajzán gondolatai közül. Megkísérli megszerezni a gyepelt.

– Arra gondoltam, feldobhatnánk az estét egy kis játékkal.

– Támogatom! – örvendezik a férfi, mutató- és középső ujján pedig újabb adag halikra. – Kezdjük úgy, hogy vegyük le a bugyidat!

– Nem ilyesmi játékra gondoltam!

De az ötlet nem rossz!

– Hanem milyenre? – ráncolja homlokát a férfi, mintha a szexen kívül nem létezne más szórakozás.

Laura hiába próbálna válaszolni, Róbert az ajka közé süllyeszti két ujját, ezúttal azonban néhány szem kaviár lepotyog, és egyenesen a nő, újonnan beszerzett fehérneműjével megemelt melle közé pottyan. A sebész átható tekintettel szuggerálja, majd ajkát a dekoltázsra tapasztva kiszippantja onnan a felkínálkozó ínyencséget. Laura bőre alatt, a feje búbjától a nagylábujja hegyéig, csiklandozón végigpereg az izgalom. Róbert nem pazarolja az időt: az eddig a nő haját markoló-turkáló kezével a melltartó hátpántjához kúszik, és egyetlen, gyakorlott mozdulattal kipattintja a csatot. Aztán megragadja Laura nyakát, majd vaskos, erős tenyerével végigsimít a nő felsőtestén. Ahogy a zakó rideg mandzsettagombja átsiklik Laura kemény mellbimbóján, a nyomozónő felsőhajt. Ahelyett azonban, hogy engedne a vágynak, és hagyná a bugyija alá férközni a sebész ujjait, csuklójába kapaszkodva megálljt parancsol.

– A játék lényege, hogy lehetetlen szituációkat vázolunk, a másiknak pedig válaszolnia kell, mit tenne az adott helyzetben – hadarja zihálva Laura, ám amikor a férfi foga közé csipentti a mellbimbóját, egy önkéntelen nyögés kíséretében belátja, ötlete rendkívül együgyűen hangzik.

Róbert vásott tekintettel felsandít.

– Mit tennél, ha most az asztalra fektetnék, letépném a bugyidat, és a széttárt lábad közéről nyalogatnám le a vágyfokozó előételedet?

Atyaég! Engedné!

– Mindent a maga idejében – vonja fel szemöldökét Laura.

Igyekszik eltökéltnek tűnni, valójában egy hajszál választja el, hogy ne önszántából másszon fel, és terpessen az asztalon.

Farkasszemet néznek, és a férfi pillantása a gyertyafényben valóságosan meztelennek, tintakék árnyalatúvá sötétedik. Laura attól tart, hogy megharagudott. Akkor pedig se vacsora, se faggatózás, se móka, se kacagás.

– Szedj nekem a rizottóból! – bölint a férfi, majd amikor a nő a köntöséért nyúlt, ráparancsol: – Eszedbe ne jusson visszavenni! Ha képes voltál leállítani, legalább a melledet hadd nézzem vacsora közben.

Meztelen felsőtesttel és áttetsző bugyiban Laura túlságosan meztelennek érzi magát, ám a parancsban rejtőző bók, miszerint a férfi kíváncsúnak tartja, meggyőzi arról, hogy hagyja a köntöst. Miközben szed a vacsorából, Róbert a széke támlájára akasztja zakóját, és felhajtja az inge ujját.

– Isteni a rizottó! – hümmög szájában az első falattal a férfi, majd a borosüvegért nyúlva, mosolyogva hozzáteszi: – Borászatból azonban majd tartok egy-két órát!

Nem mindig a legdrágább a legjobb.

Bortöltés közben Róbert felvont szemöldökkel pillant a nőre.

- Kérdezz!

Laurát ugyan egyetlen téma érdekeli istenigazából, azzal elefántként trappolna a porcelánboltba, ezért muszáj kis bemelegítést tartania.

- Mit tennél, ha... - állát támasztva, mutatójával az orra alatt dobolva tűnődést, majd megvilágosodást mímél: - Ha tudnád, hogy pontosan egy hét múlva vége volna a világnak?

Róbert homlokát ráncolva néz a nőre, aztán visszakérdez:

- Ha közölnék, hogy egy hetem van hátra?

- Ha mondjuk, bejelentenék, hogy egy megállíthatatlan meteorit egy hét múlva eléri, és felrobbantja a Földet - hoz példát borából kortyolva Laura.

Már megint borozik! Még jó, hogy eldöntötte, csökkenteni fogja az elfogyasztott alkohol mennyiségét...

- Sokat foglalkoztam már hasonló kérdésekkel - turkálja az ételt a férfi, aztán egy falatot lenyelve, a nő mellére fókuszálva, elvigorodva folytatja. - Sok minden ráfér a pofámra, szóval jó ideig nem találtam olyasmit, amit ne tennék meg bármikor. De azt hiszem, ha közelednék életem végéhez, ideje volna például megházasodnom. Családot még soha nem alapítottam.

- Mekkora szerencséd van, hogy nincs itt a világvége, nem igaz? - forgatja szemét megjátszott méltatlankodással Laura. - Te jössz! Halljuk a kérdéset!

- Mit tennél, ha... - a nagy gondolkozásban Róbert elhúzza száját. - Nem is annyira egyszerű ez a játék.

- Kérdezz valami olyat, ami hatalmas nagy ostobaságnak tűnik. Minél valószínűtlenebb a felvetés, annál szórakoztatóbb.

A férfi csettint, majd mutatójával együtt egy kérdést is a nőnek szegez:

- Mit tennél, ha be kellene zárnod az irodádat?

Sajnos ez nem ostoba felvetés...

- Attól függ, hogy miért kellene - von vállat elkomolyodva Laura.

- Olyan körülmények keletkeznek. Elfogy a pénzed, lebetegszel, teherbe esel, vagy kifogsz egy hozzám hasonló, zsarnok pasit - somolyog Róbert. - Nyugalom, semmi problémám a munkáddal! Csak tételezzük fel, hogy történik valami, ami keresztülhúzza a nagyra törő terveidet. Képes lennél lemondani a karrieredről? Hajlandó volnál feláldozni az álmaidat?

- Amint már mondtam, szituációfüggő, de igen - felel némi gondolkodás után Laura. Szeretné leolvasni a sebész arcáról, mit gondol, az azonban rezzenéstelen marad. - Ha például lenne egy komoly férfi az életemben, akitől teherbe esnék, szüneteltetném az irodát.

Róbert szeme felcsillan, Laura pedig megkönnyebbül, amiért tetsző válasszal szolgált. A játék kiötlésekor nem számolt azzal, hogy bizony felmerülhetnek olyan kérdések, amelyekre helyes és helytelen válasz ugyanúgy adható - mindkettő a kapcsolatuk alakulására hathat. Míg Róbert már a jövőben jár, a nyomozónőt továbbra is a múlt foglalkoztatja.

- Mit tennél, ha mondjuk, egy napon kiderülne, hogy a szüleid nem az igazi szüleid?

A férfi megdermed, és döbbenet bámul Laurára, aki szíve szerint máris visszakozna. Róbert visszakérdez:

- Mit tennél, ha kiderülne, hogy a párod szaglászik utánad?

És vajon Róbert mit tenne, ha kiderülne, hogy a párja titkolózik előtte? Keckeckedés helyett Laura az alsó ajkába harap, majd elfordítja a fejét. Most érzi igazán meztelennek magát. Hogy minél kevesebb bőrfelületet hagyjon szabadon, előreejtett vállal kulcsolja össze a melle előtt a karját.

- Mennyit tudsz? - kérdezi hunyorogva a férfi.

- Azt, hogy az édesapád meghalt - motyogja Laura, majd nehezen, de végül félresandítva kinyögi a teljes igazságot. - Hogy édesapád öngyilkos lett.

- Szóval erre ment ki a játék! - kacag fel gúnytól öblösen Róbert, majd feláll az asztaltól, felemeli a földről Laura szaténköntösét, és odanyújtja neki. - Öltözz fel!

Ha már ennyire elcseszetten alakult a helyzet, óvatoskodni felesleges.

- Miért titkoltad el előlem?

A férfi maga elé révedve majszolja a rizottót, lerí róla, hogy higgadtsága óriási önfegyelmet követel. Aztán egyszer csak megérik, majd kifakad belőle a megfontolt válasz:

- Nézd, Laura! - tányérja szélére helyezi a villáját, majd a szalvétájával rendkívül elegánsan megtörli a száját. - Szeretnék megkímélni, ezért az életemnek vannak olyan zugai, amelyeket egyelőre zárva tartok előtted. Elég, ha

engem nyomasztanak, nincs szükség arra, hogy rád is súlyként nehezedjenek.

A nő ekkor fejét csóválva közbevág:

- De én nem szeretném, hogy megkímélj! - fájdalmas tekintettel bámul a sebészre. - Elmondtam neked, hogy a közelmúltban halt meg az apám. Beszéltem róla. Te azonban egyetlen szóval sem céloztál arra, hogy a te apád sem él. Ez nem fair.

- Mi ez az egész? - ingatja fejét a sebész.

- Ismerkedésnek hívják. Kár, hogy ilyen formában kell megtörténnie.

Róbert kortyol a borából, tekintetében eközben harag, elkeseredés és gyötrődés birkózik egymással.

- Boldog vagyok melletted, és ezt egy pillanatra sem akarom elrontani. Még annyira sem, hogy az apámmal kapcsolatos problémákkal foglalkozzam. Az apám úgy döntött, elmegy, az élet azonban zajlik tovább.

- Ha nem akarod elrontani a boldogságod, ne lökj el magadtól! - Laura, az asztalon átnyúlva, gyengéden megérinti a férfi ökölbe szorított kezét. - Miként szerethetnék valakit úgy, ha nem engedi, hogy megismerjük? Vagy te megbíznál abban, aki vállaltan titkolózik előtted?

A férfi egy merő görcs: a vállát felhúzza, az izmai feszülnek, az ajkát egyetlen vonallá szorítja. A laza szívtiprónak, aki szombaton kézen fogta, hazavitte, majd magáévá tette Laurát, hirtelen nyoma veszett. Most egy szorongó, kétségek gyötrötte, vérző lelkű férfi ül a vacsoraasztalnál.

- Laura, az én életem tragédiákkal kövezett, de csak a gyengék siránkoznak, én pedig nem akarok gyengének tűnni. Nem akarom, hogy sajnálj, vagy másképp nézz rám!

- Megígérem, egyiket sem fogom tenni - bólint a nő.

Róbert mély levegőt vesz, hogy aztán hangosan kifújhassa.

- Tényleg a születésnapomon akarsz ilyesmiről beszélni?

- Tökéletes alkalom a nagytakarításra - Laura legnagyobb meglepetésére éppen ez a spirituális maszlag oldja fel a hangulatot.

- Rendben! - sóhajt halvány mosollyal sebész, majd hagyja, hogy az ujjai összefonódjanak a nőével. - Tizenhat éves koromban az apám föbe lőtte magát a nyaralónkban. Nem volt se ráutaló magatartás, se búcsúlevél, ezért alaposabb nyomozást végzett a rendőrség, és láss csodát, a helyszínen DNS-nyomokat találtak. Olyanokat, amelyek nem a személyzettől vagy a családtagoktól származtak.

- Hanem kitől?

A férfi egy pillanatnyi szünetet tart, mielőtt közölné. - Bernadettől.

- De abban az időben ő a család tagjának számított, nem? - értetlenkedik Laura. - Hiszen a barátnőd volt.

- Soha nem járt velem a nyaralóban - csóválja a fejét Róbert, majd a borospalackért nyúl, hogy mindkettejüknek újratöltsön. - Körülbelül hatéves korom óta én sem jártam abban a házban, ugyanis meglehetősen unalmas helyen áll. Ki kíváncsi kamaszként a nyugalomra és a relaxációra?

- Akkor hogy került oda a hajszála?

Hüvelykujjával Róbert a nő tenyerét cirógatja, és bár ajka újra és újra szóra nyílik, nehezen kezd a történetbe. Laura türelmesen kivárja, mire a férfi végül belefog:

- Bernadett a kihallgatások során megtört. Elmondta, hogy miközben az én barátnőm volt, az apámmal is viszonyt folytatott - böki ki egy szuszra a férfi, majd láthatóan megkönnyebbülten folytatja: - Azt azonban természetesen kézzel-lábbal tagadta, hogy aznap este is vele lett volna. Végül talált alibit, és a rendőrség öngyilkossággként zárta az ügyet, de sokan nem hisznek ebben.

A nyomozónő elhűlve hallgatja a históriát, és bár nem szerencsés közbekérdezéssel kizökkentenie a férfit, képtelen visszafogni magát.

- És te mit gondolsz? - firtatja a témát, de a következő pillanatban rádöbben. - Gondolom, nem hibáztatod, hiszen tartjátok a kapcsolatot.

- Apám öngyilkos lett - állítja szent meggyőződéssel Róbert, majd kortyol a borából. - Mások azért kételkednek, mert apám a halála előtti héten belevette a végrendeletébe Bernadettet. Milliókat hagyott rá, ő pedig abból a pénzből építette fel a stílustanácsadó cégét.

Egy emberi lélek kihajtogatása legalább akkora meglepetésekkel szolgálhat, mint amikor egy doboznyi ajándékot bontogat az ember - a takaros csomagolás ocsmányságokat rejthet. Laurában szépen lassan összeáll a kép: Sára is azok közé tartozik, akik kételkednek Bernadett ártatlanságában, és attól tart, Zétény

lehet a nő következő áldozata. Ha a férfi mondjuk, időközben feleségül venné Bernadettet, vagy a sebész apjához hasonlóan, a végrendeletébe foglalná, a stílustanácsadó nő könnyen rátehetné a kezét a tervező ötleteivel felfuttatott Purple Mahoganyra. De már az is bőven elég, hogy Bernadett befolyással lehet Zétény üzleti döntéseire. Laura megérti Sára ellenszenvét.

- Hogy tarthatod még ezek után vele a kapcsolatot? - Laura képtelen leplezni dühét.

- A tragédia után természetesen minden kapcsolatot megszakítottam Bernadettel. Nem szégyeltem, teljesen magam alá kerültem - vallja be a férfi. - Nehéz tizenhat éves fiúként rádöbbedni, hogy az apád, akit addig bálványoztál, valójában egy gusztustalan féreg.

Laurának talán tompítania kellene a helyzetet, mégsem tud szóhoz jutni. Ha Róbert tizenhat éves volt az incidens idején, Bernadett sem lehetett idősebb. Miféle apa az, aki elszeregeti kamasz fiától a barátnőjét? És miféle férfi az, aki gyereklányokkal kezd?

- Örültem, amikor az anyám néhány hónappal a temetés után randizgatni kezdett. Azért már nem lelkesedtem, amikor kiderült, hogy annak az osztálytársamnak az apjával szűrte össze a levelet, akivel az egész középiskola kezdete óta rivalizáltunk.

- Igor.

A férfi bólint.

- Ő szerencsétlenebb egyébként. Szentesy nagy kujon volt. Mint az egykori földesurak, az egyik bejárónőjét csinálta fel. Tőle született Igor. De az öreg becsületére legyen mondva, hogy vállalta, és felnevelte a gyereket. Bár le sem tagadhatná, hogy az ő vére csörgedezik az ereiben. Igor is ugyanolyan pofátlan, mint az apja.

- És veled máshogy bánt?

- Nehéz egy tizenhét éves, félárva fiút betörni, Szentesy azonban megtette. Addig szorongatott, míg megtörtem, de azt hiszem, akkor arra volt szükségem, különben nagy eséllyel drogfüggő barom volnék - közli meglepő komolysággal a férfi. - Szóval legalább felnevelt, és nem hajtott rá a nőimre.

- Bernadett is sáros abban, ami történt.

- Laura, gyerekek voltunk - hördül fel Róbert. - A lányok ráadásul sok örülségre képesek, ha egy érettebb férfi felfigyel rájuk. Bernadett nem hibás. Ezért is békültem ki vele. Tudod, azt hiszem, tényleg szerette az apámat. Jobban, mint engem valaha.

Mondja el Róbertnek, hogy az egykori szerelme, akit ő éppen minden bűne alól felment, az apja után most a legjobb barátjával szűrte össze a levelet? Megérdemelné ez a némbér!

- Vicces, hogy ha apám nem hal meg, és Bernadett okosan szövi a szálakat, néhány éven belül a mostohaanyám lehetett volna - pukkan ki egy keserű kacaj a férfiből, aztán ki tudja, miért, de feláll, és Laurának hátat fordítva folytatja: - Sokáig kutattam, mi vihet rá egy apát arra, hogy ilyesmire vetemedjen... Csakis az örület.

Róbert elcsukló hangját hallva a nyomozónőnek összefacsarodik a szíve.

- És tudod, mi a legrosszabb? - a férfi kérdése költői. - Rettegek attól, hogy én is hozzá hasonlóvá válok. Hogy megőrülök, és kifordulok önmagamból.

- Nem válsz olyanná - bújja a nyomozónő. Feláll, és hátulról átöleli a férfit. - Köszönöm, hogy mindezt megosztottad velem!

Róbert szembefordul vele. Könnyektől vörös szeméhez mérten az arca valószínűleg derűs.

- Van mára egy utolsó, lehetetlen kérdésem - a férfi jókedve lassan visszaszívárog ugyan, aggodalmát mégis képtelen elhessegetni: - Mit tennél, ha olyanná válnék? Ha megőrülnék.

- Ha ennél jobban megőrülnél? - incselkedik Laura, aztán hetykén megvonja vállát: - Elnáspángolnálak a cipőm sarkával.

A férfi felkacag.

- Ezek szerint veled az örületet is csupa-csupa élvezet.

KÉT NAPPAL AZ INCIDENS ELŐTT

2015. február 12., csütörtök

Ma van az a nap!

36

ANTON

Szinte mozdulatlanul ülök, és a csillagos égboltra bambulok, amióta Anna cirka egy órája néhány holmiját összepakolva és a bejárati ajtót hangosan becsapva maga mögött elviharzott itthonról. Letaglózottságomban fulladozik önbecsülésem, lélegezni is alig bírok, tenni ellene azonban képtelen vagyok, csak várom, hogy az emésztő nosztalgiaárral vegyülő, hullámozó búslakodás újra és újra a mellkasomnak feszüljön, én pedig tüzes whiskykortyokkal közömbösítsem a sajtást. Amekkora hülyeségnek tűnik fájdalommal fájdalmat csillapítani, annyira hatásos módszer.

Öt elvillanó éve, hogy megismertem Annát. Kísérteties visszagondolni a ma este már emlegetett első találkozásunkra, amely éppen a névnapomon, az Ördög nevű bár leharcolt női mosdójában történt. Az egyik táncosribanc készült először a farkamról, majd a farkamat szívni, az egyetlen működő fülke azonban foglalt volt, néhány perccel később pedig az új táncoslány, Anna lépett ki belőle. Friss hús volt a piacon, mégis ahogy aprócska természetével, hosszú, barna hajával és gyémántkéek szemével közeledett felénk, munkához öltözve, falatnyi fehérneműben is szokatlanul ártatlannak hatott. A seggrázóknak pusztán a kisugárzásukból is érezhető az egyetlen éjszakára kalibráló közönségesség, Annában azonban egy foszlányi feslettséget sem láttam. Pompás királylepkéként csapkodott az éjszakai pillangók szürke rajában.

Egy keserű mosolyt eleresztve öblítem az emléket.

Anna minden tekintetben különbözött a magukat kellető ribancoktól. Nem érdekelte se a pénz, se a drog, sőt, kerek perec kifejtette, nem lesz egy díler strigulája. Álszent szövegnek tűnt ez egy illegő-billegő táncosnöcske szájából, mígnem kiderült, Anna nem a könnyű pénzkereset miatt, hanem lázadás gyanánt szegődött az Ördög szolgálatába. Makulátlan kamaszkorával szembefordulva elindult, hogy tapasztalatokat habzsoljon, és a romlottságból is kóstolva megkeresse önmagát. Szegénynek éppen én kerültem az útjába...

Hangosan felröhögök, majd ismét kortyolok a whiskysüvegből.

Anna előtt legfeljebb két óráig tartott a leghosszabb udvarlásom, az ő kegyeiért azonban két teljes évig küzdöttem. Minden létező módon megpróbáltam becserkészni, és minél inkább ellenállt, annál jobban akartam őt. Bevallom, kezdetben valóban csak a megdöngetését terveztem, de ostromlás közben menthetlenül belehabarodtam, végül már kínzott, hogy mint egy múzeumi tárgyat csodálhatom, de nem érinthetem. A sorozatos pofára esések következtében megpróbáltam távol tartani magamtól, de az ötlet elrugaszkodottnak bizonyult, pláne, hogy a bátyám csajának új lakótársaként elkerülhetetlenül összetalálkoztunk. Míg az ágyamban megforduló nőknél bunkó és önző viselkedéssel én tettem mély benyomást, nekem Anna az, aki a halálom percéig lüktet majd bennem. Ő az, aki a sok próbálkozóhoz képest akaratán kívül leigázott, és rendet rakott bennem. Akit még az emlékeket felzabáló öregkori betegség sem tudna velem elfeledtetni. Mert ő az én egyetlen igaz szerelmem.

Ez annyira nyálas, hogy innom kell rá!

Mennyivel könnyebb volt a találkozásunk előtt, amikor bizonyos tekintetben még én is romlatlanul éltem, hiszen nem ismertem a kötődés béklyóját, a szerelem letaglózó erejét vagy éppen az elárultság érzését! Öt éve még csak a lehetősége sem merült fel annak, hogy saját kényelmemnél előbbre valónak tartsam másvalaki boldogságát, manapság azonban gyakran Anna elvrendszere szerint rágok át legelőször egy-egy kérdést. Anélkül szól a döntéseimbe, hogy ténylegesen véleményt formálna.

Negyedik korty.

Mialatt én mindent megtettem azért, hogy Anna véletlenül se csalódjon bennem, mindvégig délibábot kergettem? Egy illúzióra áldoztam?

Ötödik korty.

Párként eltöltött két évünk tényleg fatális félreértéseken alapult?

Hatodik korty.

Mi nem egymásnak lettünk teremtve?

Hetedik korty.

Egy tévedés alakította át velem az életem?

Nyolcadik, kilencedik és tizedik korty.

Drogdílerként a külső szemlélőknek reménytelennek tűnhetett ugyan, én pontosan elterveztem a jövőmet, és tudtam, honnan hová tartok. Elismert festő akartam lenni, ám míg nem sikerült gyökeret eresztenem a művészvilágban, valamiből finanszíroznom kellett az időt és koncentrációt igénylő alkotási folyamataimat. A drogárusítás kockázatos opció volt, de több szempontból is prima megoldásnak bizonyult. Aztán rázós utamon zötykölődve döntenem kellett: vagy elsuhanok Anna mellett, vagy új irányból közelítve célomhoz, csatlakozom hozzá. Én hittem abban, hogy Anna a sorsom egy megtalált, jelentékeny mozaikdarabkája, ezért a következményekkel nem törődve, a jövőképembe szuszakoltam őt. És én balga, átalakítottam miatta az életem!

Az eddigi legnagyobbat kortyolnám a whiskyből, az üveg azonban kiürült. Még ez is!

A káosz tehetetlen dühe gátját szakító folyóként végtagjaimba zubog. Izmaim feszülnek, ujjaim a semmit markolják, a szívem pedig akkora erővel kalapál, hogy majd kiszakad a helyéről. Az adrenalin felébreszti a bennem szunnyadó vadállatot. Ha nem vezetem le a feszültséget, ajzott szörnyetegként kifordulok önmagamból, elsodrok, széttépek és darabjaira török mindent, ami az utamba kerül. Egyetlen módja van, hogy képes legyek kártétel nélkül lehiggadni. Festerem kell.

Alkoholtól ingatagon tápázkodom fel a fotelből, lerángatom magamról a zakót, kiráncigálom a nyakkendő, és a pattogó gombokkal mit sem törődve tépem az inget. Átkozott maskarámtól szabadulva az állványra helyezek egy kifeszített, üres vásznat. Veritéktől nyirkos tenyeremből kicsúszik a festékes flakon, a parkettára fröccsent anyaggal mit sem törődve kapom fel a tubust, fejemmel csaknem leverem helyéről a vásznat. Következő akadályként a bevedelt whiskyből elmosódó valóságban, ecsetemmel minduntalan félrecélok a tubus száját, ettől tetőfokára hág bennem a feszültség. Ordítás kíséretében a vászonra lötykölöm a flakon maradékát, majd fújtatva csodálom, ahogy a sűrű festék számtalan pontból csorog a textúrán.

Ekkor rájövök, mi zavar leginkább. Nincs szuszogás, nincs neszezés, nincs fecsegés. Csend van. A csend a magány fegyvere. Elhagytak, egyedül maradtam, kiürült az életem. A csend mindezzel szembesít. A hangfalhoz lépek, rácsatlakoztatom a telefonomat, és a Tom Waits-féle lejátszási listából végtelen ismétlésre állítom a Bad As Me című dalt. Maximumra emelem a hangerőt, üvöltöni kezdem az öreggel az örület dalának szövegét. Visszapördülök a vászonhoz, és ritmusa, széles mozdulatokkal ide-oda kenem a kilöttyintett festéket. Szinte érzem, ahogy pórusaimon keresztül elpárolog az egész testemet feszítő mérég.

Festek. Végre.

Viszonylag későn, a húszas éveim elején találtam rá a festésre mint az önkifejezésem legtökéletesebb eszközére. Gyerekkoromban kiviláglott, van affinitásom a képzőművészethez, de szartam rá, mert nem gondoltam említésre méltó képességnek. Rajzolni mindenki tud, nemde? Tulajdonképpen a drog ébresztett rá, hogy a vizualitás a lényem szerves, szinte önállóan is lélegző része. Egy bennem élő parazita, amelyet táplálnom kell, és amelynek fekáliája az én artistikám. Körbeírhatatlan állapotomban papírt, illetve ceruzát ragadva örökítettem meg a lelki szemem előtt lebegő képeket, de a festés iránti igény csak később, egy eddigieknél is szürreálisabb pillanatban bújt elő belőlem. Az egyik nevesincs kurvát dugtam a sok közül, és a kokainnal órákig tartott, mire eléleztem, a csaj pedig önkívületi állapotban túrta az aljaskodásaimat. Az intenzív döngetéstől, illetve az azzal járó fájdalomtól ömlött belőle az izzadság, vastagon kent sminkje olvadozott, én pedig tenyeremet arcára tapasztva szétkentem a festéket, majd a falnak támaszkodva egy kitérő vulvát festettem az ágy feletti, hófehér felületre.

A drog és a szex lett az én műzsám.

Széthullásaim gyümölcseiért rajongtak a műértők, többen esküdöztek, hozzám hasonló festőzseni ezerévente születik, és néhány esztendőnyi tapasztalattal a hátam mögött már világhírű művész lehetek. Ehhez pedig nem kellett más, mint pénz, kokain és pina. Szerencsére mindháromból bőségesen kijutott. Drogdílerként hozzászoktam, hogy az éjszakában gyakran megforduló ribancok a tenyeremből

ettek. Pofátlanul visszaéltem a munkám adta lehetőségekkel, ráadásul jóképűnek is tartottak, szóval élvezetekből soha nem szenvedtem hiányt. Érzelmekből annál inkább, de arra meg nagy ívben szartam. Melyik fiatal srác hiányolja a szerelmet, ha a körülötte mozgó, dekoratív és gyakorlott nők közül nagyjából bármelyiket ledöntheti? Szóval két pofával tömtem magamba az életet, mígnem Anna feltűnt a színen. Az egyetlen táncoslány, aki megfogott, és az egyetlen, aki éppen azért nem állt velem szóba, mert drogoztam. Kezdetét vette a folyton ismétlődő se veled, se nélküled, aminek a kellős közepén bekövetkezett a mai napig nehezen felfogható tragédia. A bátyám megölte azt a lányt, akit tiszta szívéből szeretett. Aki Anna barátnője, lakótársa és főnökasszonya is volt egyben. Aki mindent megtett annak érdekében, hogy boldognak lásson.

Még ma is elszorul a torkom, amikor azokra a felőrlő, borzalmas napokra gondolok.

Sűrű, sötét felhők gyűltek körém, képtelen voltam kilátni közülük. Tudni akartam, mi üthetett Leonba, mi volt a gyilkosság kiváltó indoka. Féltékenység? Vagy valamin összevitatkoztak, amiért kihagyott, és elborult az agya? Egyik sem tűnt túl valószínűnek, sőt, az egész vád hihetetlennek hatott. A bátyám hozzám hasonló gazfickóként csipegetett az élvezetekből, de a légynek sem tudott volna ártani, nonszensz, hogy megölje a szerelmét. Azonban, ha nem ő volt tettes, miért tűnt el a föld színéről a tragédia estéjén, mint egy gyáva féreg? Miért találták meg az ujjlenyomatait a helyszínen hagyott gyilkos pisztolyon? És miért nem keresett meg, hogy segítsek megbizonyítani az ártatlanságát?

Miért?

Miért?

Miért?

Minden bizonyíték arra mutatott, bármennyire nehezen fogadom el, hogy Leon gyilkolt. Ha pedig így történt, minden bizonnyal drogmámorban úszva jutott odáig, hogy fejbe löje élete asszonyát. Ekkor vált valóságossá, vagy legalábbis rettentően valószínűvé Anna összes, általam addig abszurdnak vélt félelme. Szinte biztosra vettem, hogy a bátyámék tragédiája a mi évődéseinknek véget vet, én pedig egyedül maradok a csendben. Hiszen melyik nő akarna egy olyan férfihoz bújni, akinek a bátyja megölte a szerelmét? Feltételezésem ellenére mégsem engedhettük el egymás kezét. Sőt, az ujjaink szorosan összefonódtak.

Senki nem érthette meg a fájdalmunkat.

Anna a legjobb barátnőjét, a fogadott nővérét veszítette el, nekem pedig a bátyám okozott csalódást. Annának biztonságot adó támaszra volt szüksége, nekem pedig segítség kellett, hogy rendes életet kezdhessek. Mert nem kockáztathattam, hogy egy gondterhelt éjszakán Leonhoz hasonlóan elboruljon az agyam, és olyat tegyek, amit tiszta fejjel biztosan megbánnék. Nem akartam, hogy rettegjenek tőlem. Az árusításból megspórolt pénzből felfogadtam a város legeredményesebb ügyvédjét, és a bátyám utáni nyomozás során önként vallomást tettem a drogterjesztés témában. Semmi tartalom nem maradt, de a védőmnek köszönhetően sikerült felfüggesztett börtönbüntetéssel, illetve eltereléssel, azaz drogleszoktató kezeléssel megúsznom az ügyet. Tisztán, tiszta lappal kezdhettem új életet. A drog letételével azonban elvesztettem a művészi hangomat: cserbenhagyott a tehetségem, mert a rehabilitáció óta képtelen vagyok lélegzetelállítóan egyedül alkotni. Ám Anna szeretete és a tudat, hogy ő csak az enyém, mindenért kárpótolt. Hogy örökre az enyém. Igazából nem is vágytam többre, mert ő a legtöbb, amit kérhetnék.

Aljas a sorstól, hogy az életem legborzalmasabb és legkellemesebb időszakát ugyanazon oldalra írta, ezáltal amikor vissza akarok lapozni, mindkét emlékek egyszerre kell szembesülnöm. De éppen főszerepe okán hittem, hogy Anna valamiféle felsőbbrendű erő ajándéka, akinek ráadásul én voltam, és remélem, még vagyok is az első férfi az életében. Én nyitottam meg a csapot, amelyből bízom benne, halálomig csak én ihatok. Tanítottam, szexuálisan a saját ízlésemre formáltam, feloldottam a gátlásait, és kimasszíroztam a görcseit. Az ágyban a szajhám lett, az ágyon kívül a nő, akit talán még a saját anyámnál is jobban tiszttelek.

- And you're the same kind of bad as me! - üvöltöm Tom Waitsszel, hogy legyűrjem a fojtogató sírást, és közben Annára gondolok. Ő ugyanolyan rossz, mint én, hiszen mi egyek vagyunk.

Teljesen összezavarodtam. Egyik pillanatban arra gondolok, mekkora idióta voltam, amiért hagytam, hogy az élet kis közbjátékai letérítsenek a kijelölt utamról, a másokban pedig majd bele örülök Anna hiányába. Nem hagyhat el! Mi

összetartozunk! Őrlődésem forgatagában aztán a szemem sarkából mozgolódást észlelek: valaki belépett a szobába.

Anna az? Visszajött hozzám?

A zene hirtelen leáll, és nyomasztó csendet hagy maga után. Széles vigyorral lépek ki az állvány mögül, de lehervadó mosollyal kérdezem:

- Nem tanítottak meg arra, hogy ami nem a tiéd, ahhoz ne nyúlj, Vöröske?

Majdnem elfeledkeztem Anna kis pátyolgatottjáról, akit a megkérdezésem nélkül fogadott a közös otthonunkba. És akit most koloncként itt hagyott a nyakamon. A picsába is, takarodjon utána!

- A szomszéd banya fél órája csengetett - mér rám lesújtó pillantást Szofi. - Az ajtó előtt toporzékolt, amikor megjöttem. Azt üzeni, hogy ha öt percen belül nem lesz csend, hívja a zsarukat.

- Cseszdjön meg! Kapott tőlem karácsonyra egy fejhallgatót, használja! - vonok vállat.

- Hajnali negyed kettő van - közli csípőre tett kézzel, kidüllesztett mellkassal.

Szemet szúr Szofi mélyen dekoltált blúzából kivillanó keble, a látvány pedig - nyilván az alkohollal rásegítve - újra megidézi bennem azokat az időket, amikor Annának még híre-hamva sem volt az életében. Hetykén tartott fejével, fintorgó szájtartásával a Vöröske pontosan beleillik azon beképzelt lányok sorába, akiket olyan keményen kefélttem, hogy nyugdíjas éveikre is emlékeznek majd az Erős Anton névre. A tagadhatatlanul kellemes emlékek előcsalogatják belőlem az egykori seggfejet.

- Leszarom a zsarukat - hajlok szememet villantva Szofi aurájába.

Sovány vigasz, de talán egy kicsit javít az önbecsülésemen, ha bezsongatom a Vöröskét. A nők általában zavarba jönnek, ha túl közel hajlok hozzájuk, engem pedig kifejezetten éltet a riadt tekintetükből, a pirospozsgás pofijukból és a megadón, résnyire eltátott ajkuk látványából áradó behódoltság. Szeretem a hatalmamot pofátlanul fitogtatva irányítani, és heccelni a nőket.

- Én viszont nem díjaznám, ha kiszállnának a zsaruk - melle alatt karba font kézzel, szemrebbenés nélkül folytatja: - Van nálam egy-két finomság, és nem volna vicces, ha a te hülyeséged miatt megtalálnák.

Nézzenek oda, micsoda határozottság! Micsoda rendíthetlenség!

- Ó, rosszkislány - gügyögök, és rákoppintok az orra hegyére. Meglepődöm, hogy eltaláltam. - Akkor legalább elvisznek, és nyugtom lesz tőled.

Két csoportra osztom a karakán nőket: van, aki megjátssza és van, aki magára erőlteti az öntudatosságot. A különbség annyi, hogy míg az előbbi halmaz tagjaival könnyű feledtetni az elveiket, az utóbbiba tartozók presztízskérdést csinálnak a férfi-női viszonyokból. Szofi az utóbbiba tartozik. Amikor hozzá hasonló, csökönyös nőkkal sorsolt össze az élet, nekem is játékos kedvem támadt. Úgy tettem, mint a nagy vadak szoktak az elejtett prédákkal: hagytam, hogy azt higgyék, megszabadulhatnak tőlem, majd amikor megéreztek a szabadság illatát, hirtelen újra lecsaptam rájuk. A második, váratlan alkalom általában már elemi erővel hatott.

A hiúságom az egyetlen, amit soha nem fogok tudni leküzdeni. Érezni akarom, hogy csak csettintennem kellene, és a Vöröske már térdelne is elem. A lehetőség a fontos, hogy tudjam, bármikor élhetnék vele. Persze most nem tenném meg, hiszen barátnőm van, akit akkor is szeretek, ha ő éppen durcásan azon nyavalyog, mennyire ragaszkodom hozzá. De míg Anna egy seggfejhez dörgölözve lassúzik, ráadásul szerinte legálisan, én miért ne szórakozhatnék egy kicsit? Csak amúgy ártalmatlanul. Az, hogy erre az egyik barátnőjét és védencét szemeltem ki... Nos, édes a bosszú.

Tudom, a Vöröskéhez hasonló nők felizgulnak azoktól a nemtörődöm rosszfiúktól, akik annak ellenére is öntörvényűek maradnak, hogy rendőrséggel fenyegetik őket. Akik szeretik a veszélyt, sőt imádnak kockáztatni, és a legreménytelenebb helyzeteket is sikerül úgy forgatniuk, hogy végül győztesként kerüljenek ki belőlük. Közelebb húzódok Szofihoz, és mélyen a szemébe nézve a telefonomért nyúlok. Éppen visszakapcsolnám a zenét, amikor a Vöröske szemrebbenés nélkül közli:

- Majd azt hazudom, hogy tőled vettem a füvet.

- Tessék? - hőkölök hátra.

Tekintetének gonosz csillanása nem hagy kétséget afelől, hogy valóban megtenné. A felfüggesztett büntetéséből még bőven van hátra, így ha ez a kis szuka azt merészelné mondani, hogy drogot kapott tőlem, azonnal csattanna

csuklómon a bilincs. De honnan tud bármit is az ügyemről? Amikor erre zavartan rákérdezek, ő fogvillantó mosollyal visszakérdez:

- Miről is kellene tudnom?

Csessenze meg, biztosan tudja!

Alsó ajkamat beszippanva, szörnyülködve ingatom a fejem. Nem hiszem el, hogy Anna egy idegennek fecsegett a múltamról. Megegyeztünk, hogy mindkettőnk ügyes-bajos dolgát - neki a sztriptízes karrierjét, nekem pedig a drogüzérkedésemet - titokban tartjuk. Egyikünk sem szégyenkezik, de az emberek előbb ítélkeznek, mint gondolkodnának, és visszaélhetnek a bizalmunkkal. Láss csodát, éppen ez történik.

- Ahelyett, hogy részegen nagyképűsködsz, elmondhatnád, mi bajod van! - néz végig festéknyomokkal pettyezett, meztelen felsőttestemen, majd ismét a tekintetemet keresve közli: - Árad belőled a piaszag.

Nyílik meg olyan valaki előtt, aki néhány másodperccel korábban zsarolt meg egy rólam szóló, bizalmas információval? Na, még mit nem! Ahelyett, hogy a gondjaimba avatnám Szofit, gúnyosan felröhögök. - Ne üsd az orrodát olyanba, amihez semmi közöd, mert még a végén leharapják!

Farkaszemet nézünk.

Ismételten kiderül, nem szívbajos lány. Felvette a kesztyűt, és immár ő is irányító szerepre pályázik. Tapasztalatom szerint a hasonló kötélhúzásoknak vagy orbitális szex, vagy gyilkos vita a vége. Esetünkben csak az egyik lehetséges opció.

- Ti, férfiak annyira átláthatók vagytok - lesajnálón elhúzza száját.

- És ugyan mit láatsz, Vöröske? - kérdezem kihívóan, végül öntelt kétértelműséggel hozzáteszem: - Kíváncsi vagyok egyezik-e a valóság azzal, ami után vágyódsz.

Szánt szándékkal élezem a helyzetet. Egymás aurájában állva mindketten arra várunk, hogy a másik megadja magát, aztán megérezem a vesztem, amikor Szofi, visszafojtott kacagással azt feleli:

- Sokkal jobbat érdemelsz nála.

Megdöbönt, hogy valóban kiszagolta, mi gyötör. Anna, akár a múltat, ezt is kifecsegte? De hát annyira friss a történet... Bárhogy legyen, elbuktam Szofival szemben, ám nem vagyok beletörődő típus, ezért pókerarcomat felöltve, megpróbálok az utolsó utáni pillanatban visszavágni.

- Vörös vagy, és ravasz, mint egy róka - ingatom a fejem. - Természetes vörös vagy? Csak mert ilyen nővel még nem voltam. Tényleg olyan nagy, húsos vaginátok van, mint ahogy a klasszikus festményeken ábrázolják?

- Ne fáradj, nem tudsz zavarba hozni! - forgatja a szemét. - Lehet, hogy az Anna típusú lányok belepirulnak az ilyesmi szövegbe.

Félbeszakítom.

- Miért, milyen típus Anna?

- Szűzkurva - üt szíven pofátlan kijelentésével.

Meg kellene védenem a csajomat, de a jelen helyzetben egyszerűen képtelen vagyok kiállni mellette.

Azt hittem, Anna azért fogadta be a Vöröskét, mert barátnők, és a szíven viseli a sorsát. Felbosszant a fejlemény, miszerint Szofi csak kihasználta Anna jólelkűségét. Tudtam, hogy nem lenne szabad a dilinyósokra fecsérelni az időt. A düh tehetetlenné tesz, és az jár a fejemben, hogy mindenben igazam volt. Kár, hogy a szerelmem nem hitt nekem. Hogyan tudnám bebizonyítani neki, hogy rossz úton jár?

- Takarodj innen! - sziszegem.

- Ajjaj, fájdalmas pontra tapintottam? - kuncogja. - Csak nem egy másik férfi van a dologban?

Na, vajon ezt most honnan szedte? Anna talán nyitott könyvként éli a kapcsolatunkat egy olyan ribanc előtt, aki csak élősködik rajta?

- Arra gondoltam, segíthetnének egymásnak - kacsint.

Nem akarok hinni a fülemnek.

- Én pedig arra gondoltam, hogy most azonnal eltakarodsz ebből a lakásból!

- Ugyan! - sóhajtja pikírten. - Ezt nem teheted!

- Csak figyelj! - bölintok, és a kisszoba ajtaja felé lódulok.

- Hogy magyaráznád meg Annának? - szól utánam Szofi, hangjában pedig egy szikrányi kétségbeesést sem vélek felfedezni.

- Úgy, hogy egy számító dög vagy - pördülök vissza, de alkoholtól szédülten elvesztem az egyensúlyomat és a falnak csapódom.

Produkción láttán a Vöröske felnyerít.

- És szerinted elhinné? - kacagja epésen. - Ha ennyire kikészültél, gyaníthatóan ő hagyott el. Az ok tulajdonképpen mindegy is, a lényeg ugyanaz. Jelenleg te vagy a rosszfiú. Bármit teszel, azzal csak még mélyebbre ásod magad előtte. Főleg, ha kiteszed a számára mindennél fontosabb táncsoportjába járó, elesett lányt. Van neked szíved?

- Nincs - rázom a fejem, és folytatnám az utam a kisszoba felé.

- Anton, tudom, hogy a mostani állapotodban egy marék hangyának is több esze van nálad, de próbálj meg gondolkozni - sarokba állított képeimhez lép. - Üzletet ajánlok neked, ráadásul olyat, amivel végre kiteljesedhetsz.

Kiteljesedhetek? Mi az ördögről beszél?

- Hamarosan elkészülök az új verseskötetemmel. Tudod, erotikus verseket írok. Nagy felhajtást akarok a könyv köré, szeretnék visszatérni a köztudatba, ezért arra gondoltam, a rólam készült, bevállalós, erotikus képekkel illusztrálnám a műveimet - magyarázza a festményeimet lapozgatva. - De én nem vagyok vetkőzés ribanc, szóval a meztelen fotózás szóba sem jöhet. Arra gondoltam, aktfestményekkel, illetve rajzokkal gazdagítanám a kötetet, és azt szeretném, ha te készítenéd el őket.

Döbönt ábrázattal nézem a lányt, majd kontrollálatlanul felröhögök.

- Te megzakkantál, Vöröske!

- Lehet. - Úgy tesz, mint aki szégyellősen elmosolyodik, aztán egészen közel lép hozzám, megnyalja az alsó ajkát, és azt suttogja: - Én bármilyen információt megszerzek neked Annáról, neked cserébe néhányszor csak le kell festened meztelenül. - Keble a meztelen mellkasomnak nyomódik, majd a fülemhez hajol: - Most azt hiszed, én irányítalak, de ez egy lehetőség arra, hogy kihasználj!

Kezd elborítani a - milyen találó! - vörös köd, ami nyilvánvaló jele annak, hogy a vér az agyamból a farkamba ömlik. Ő nő, én pedig férfi. Éppenséggel részeg férfi. Mielőbb véget kell vetnem a kísértésnek, de eközben az is érdekel, hova akar kilyukadni Szofi.

- Hogy kihasználjalak? - köszörülöm meg a helyzet izgalmától kiszáradt torkom.

- Információkat kapsz, láthatsz meztelenül, és ha a kötetem híres lesz, te is azzá válsz. Látod, én mindent megadhatok neked, amire csak vágysz!

Szofi, a nyomaték kedvéért mutatoujjával a vállamon köröz, amitől kiráz a hideg. Nem lenne szabad belemennem ebbe a kétséges üzletbe, sőt mielőbb el kellene távolítanom környezetemből ezt a lányt!

- Rendben - felem mégis.

- Kezdjük el most - máris gombolni kezdi a blúzáát, ami lecsusszan bal válláról, és felfedi hófehér keblét.

- Most? - kérdezem rózsaszín mellbimbójától, majd észhez térve, keményen válaszolok. - Ne most!

Megkerülöm, ő megragadja a vállamat, ezzel pedig belefagyaszt a mozdulatba.

- Miért ne? - kérdezi, és simításnak indítva, finoman végigkarmol a hátamon.

- Mert most... - felszisszenek. - Mert most túl részeg vagyok hozzá.

- Pontosan mihez vagy túl részeg?

Fájdalmasan nagyot nyelek.

- Az alkotáshoz.

Úgy érzem magam, mint egy félős kisfiú, aki a teljesítési kényszer elől menekül. Pedig valójában arról van szó, hogy nem akarom megcsalni a barátnőmet. Még véletlenül sem. Visszalépek az ablakhoz, és karba font kézzel az éjszakába bámulok. Muszáj lehiggadnom!

- Ugye, nem fogsz becsapni, Anton? Nem szeretem, ha a férfiak a bolondját járatják velem - megjegyzése egyértelmű fenyegetés.

- Megegyeztünk - felelem.

- Tartsd magad hozzá! - mondja, majd kisétál a szobából.

Oldalára fordulva figyeli, ahogy Róbert emelkedő-süllyedő mellkassal, szépen lassan álomba szenderül. A férfi arcvonásai most végre valóban békések. Elalvás előtt eljátszotta ugyan a feloldozottat, görcseit bizonyítja, hogy a mai volt az első olyan együtt töltött estékük, amelyből az alkalmi, felkínálkozó fehérmű ellenére is elmaradt a szenvedély. Laura néhány órája elérte célját, megszerezte, amit akart, így tudja, milyen tragédia árnyékolja Róbert múltját, most mégsem boldog. Az embereket nem felzaklatni, hanem feloldozni teljesítmény, utóbbiba azonban a nyomozónőnek ma este beletörött a bicskája. Sem szavakkal, sem bujasággal nem tudta elterelni felkavart emlékeiről Róbert figyelmét. Kapcsolatuk olajozottsága érdekében, egymás testébe gabalyodva kellett volna zárniuk az estét.

Atyaég! Úgy gondolkodik, mint egy férfi!

A kicsikart beszélgetés lelkileg közelebb hozta ugyan egymáshoz őket, a férfi emlékei a vágyat megrogyasztva vertek éket közéjük. Laurát kísérti a felismerés, hogy a legtöbb párnál éppen a hasonló lelki kitárulkozások okoznak teljes elhidegülést. A szex paradoxona, hogy két ember minél mélyebben ismeri, annál gyengédebben érinti egymást. Mostantól minden megváltozik. A férfiből talán kiszökik a vadság, helyére pedig lagymatagság kerül. Vajon lesz-e valaha ugyanolyan szemérmetlen közöttük a szex, mint a viszonyuk első napjaiban? Nem volna jó, ha a sebész, immár az élete szerves részének tekintve a nőre, az erőszakosabb oldalát nyugdíjba küldve óvatoskodna, vagy finoman bánna Laurával.

Már megint elégedetlenkedik.

Igen, és ezért szörnyen érzi magát, de mit tegyen, ha szüntelen lüktetésével nem hagyja aludni ez a nyavalyás gondolat?! Nem a szex hiányzik neki, hiszen hosszú hónapokig kibírja testiség nélkül. Akkor azonban rendkívül türelmetlenné válik, ha egy kapcsolatban kielégítetlen marad. Másfél éve szerzett tapasztalatai óta pedig a finomkodás egyáltalán nem kielégítő Laura számára. Felelőtlen volt, és lelkileg közelebb engedett egy olyan embert, aki elől most talán tanácsos volna világgá futnia.

Talán megszelídítette Róbertet.

Talán elrontotta a kapcsolatukat.

Talán ismét kalitkába zárta saját magát.

Órület!

A legtöbb nő összepisilné magát gyönyörűségében, ha egy Róbert kaliberű férfi elérzékenyülne előttük. Ahogy annak is kifejezetten örülnének, ha a párjuk, a mocskos szexuális fantáziájukat mellőzve, végre gyengéden szeretkezne velük. Laura azonban olyan kemény, határozott és rendíthetetlen férfira vágyik, akit ahelyett, hogy lelombozna, felizgat a fájdalom. Arra számított, hogy a vacsora során Róbert megnyílik, majd a nosztalgikus feszültséget Laura testét gyűrve, végtelenségbe nyúló élvezkedésben vezeti le. Erre azonban épeszű ember nem képes.

„A lelki sérültek vadállatok az ágyban” – dereng fel félálomba csúszva Laurában a hét legigazabb mondata, majd a következő pillanatban nyers, éles hang visít fel a szobában. Laura ijedtében megugrik, majd hevesen zakatoló szívvel, magában átkozódva az éjjeliszekrényen villódzó-rezgő-sípoló telefonjáért nyúl. Hajnali egy óra múlt, így elképzelése sincs, ki keresheti ebben az órában. Felötlik benne, hogy talán az anyja telefonál, hiszen napok óta nem beszéltek, Mariannak ezért fogalma sincs arról, hogy a lánya magánélete időközben némiképp átalakult. Pedig mennyire örülne a hírnek! Hiszen mindvégig azért imádkozott, hogy Laura végre-valahára egy pénzes és intelligens doktorral szűrje össze a levet.

Talán soha nem is fogja megtudni, mi történt ebben a néhány napban.

Számításaival ellentétben, anyja helyett dr. Lengyel Dávid nevét pillantja meg a kijelzőn.

Nocsak!

Milyen különös, hogy a kriminálpszichológus mindig éppen akkor bukkan elő, amikor a nyomozónő rágondol. Mintha lehallgatná az elméjét. Vagy mintha a képzelete szüleménye volna. Dávid azonban hús-vér ember. Férfi. És egyesekkel ellentétben egyáltalán nem épeszű... Sajnos. Vagy szerencsére.

- Baj van? - kérdezi álmottasan a hangra felriadt sebész.

- Nincs semmi baj! - lehel csókot a nyomozónő a férfi homlokára. - Aludj tovább!

Laura a szaténköntösébe bújik, majd telefonjával a kezében, lábujjhegyen a lépcsőhöz siet. Nem akar Róbert füle hallatára beszélni Dáviddal. Ha mellette

duruzsolna, a sebész képtelen volna visszaaludni, a nyomozónő pedig elkerülhetetlen magyarázkodásra kényszerülne. Napok óta foglalkozik ugyan a polaroid fotók ügyével, Róbertnek nem szólt róla. Kezdetben azt hitte, gyorsan letudja az egészet, ráadásul éppen a felbukkanása előtti este avatta be a sebészt a kriminálpszichológushoz fűződő rövid, mégis intenzív kalandja részleteibe. Nem kívánta féltékenykedéssel tarkítani az egyébként is meglehetősen csiricsáré napjait.

- Lengyel Dávid - fogadja a földszinten, fojtott hangon a hívást.

- Kicsit késtünk, de sikeresen földet értünk! - közli Dávid. A háttérből nyüzsgés hallatszik, még a repülőtéren lehet.

- Örülök - mormolja Laura, majd feltornázza magát a konyhapultra, és legnagyobb öröme észreveszi, hogy a mosogatótálcába állított üvegben maradt egy kevéske bor.

Habár néhány hónapja - sőt, akár még néhány hete is - valóban felhőtlenül örült volna egy hasonló hívásnak, a férfi érkezését most kezelendő teherként éli meg. De tulajdonképpen mi is benne a teher?

Ez Laura számára a jelenleg létező legaggasztóbb kérdés. Fogalma sincs, hányadán állnak egymással. A Magyarország és Svájc közötti ezer kilométer, illetve Róbert személye lehetővé tette, hogy a nyomozónő ideig-óráig kizárólag munkakapcsolatként tekintsen a kriminálpszichológusra. Azonban a távolság megszűnésével, valamint a sebész esti elgyengülésével Dávid valamiféle, a nő kiegyensúlyozottsága elleni fenyegetésként hasított bele a sötét és csendes budapesti éjszakába. Az érzés megrettentti, főleg, amikor a férfi felveti:

- Tudnánk most találkozni?

- Most?

Mi a fenét akarhat tőle éjnek évadján? Azt gondolja, hogy a kapcsolatuk folytatódhat ott, ahol másfél éve abbamaradt? Mint a matrózoknak, Dávidnak is minden kikötőben van egy lánykája, Laura pedig a magyarországi ágyemelegítő?

- Nem alkalmas?

- Nem - közli szűkszavúan a nő, mintha abban reménykedne, hogy a fagyosság távol tartja tőle Dávidot.

Tényleg elvárná, hogy ugorjon?

- Ismét ellenségesnek tűnsz. Komolyan kezdek aggódni érted. Minden rendben van veled? Szólj, ha bármiben segíthetek - morogja a pszichológus.

Segíthetni? Még mit nem! Legfeljebb, ha köddé válik, mint egy rémálom. Bosszankodásában Laura szokatlan választ ad a kriminálpszichológus kérdésére.

- Nem otthon vagyok.

- Akkor miért fogadtad a hívást?

Nos, ez egy jó kérdés.

Dávid nyilván olvas a sorok között, hiszen hétfő este Laura már elkottyantotta neki, van valaki az életében, nem illik éjszaka hívogatni. Ha a kriminálpszichológus annak idején másképpen cselekszik, most nem lenne ilyesmi akadály.

- Gondoltam, ennyire késő éjszaka, ahelyett hogy házhoz rendelnél, a telefonszexszel is megelégszel - feleli pikírtén a nő, majd meghúzza a borosüveget.

Dávid megköszörüli a torkát.

- Valójában egy kis segítséget szerettem volna kérni.

- Az eltűnt csomagokat nem ezen a telefonszámon kell jelenteni - tréfálkodik tovább Laura, és élvezzi, hogy ugrathatja a férfit.

Dávid egykedvűen felel:

- Egyetlen taxit sem találni a repülőtéri droszton. Ez igazán meglepő tapasztalat.

- Ne haragudj! Elfelejtettem szólni, hogy egész héten sztrájkolnak a taxisok.

Laura kajánul elmosolyodik. Dr. Lengyel Dávid bajban van? Meg kell menteni? Ritka fordulat, amit tanácsos volna kihasználni. A nyomozónő egy újabb korty bor kíséretében éppen azon tűnődik, milyen indokkal osonhatna el Róbert házából, amikor hallja, amint a háttérből valaki a szabványként elfogadott tarifa többszöröséért fuvart ajánl Dávidnak.

Erről lekésett.

- Ilyen, amikor egy hiéna menti meg a kiszolgáltatott ember életét - humorizál a kriminálpszichológus azon, hogy a hivatalos engedéllyel bíró sofőrök helyett egy leleményes feketemunkás menti ki a csávából. - Hagylak is tovább...

Laura fülig vörösödve kiegészíti a levegőben lógó mondatot:

- Aludni próbáltam - aztán belátja, amint leteszi a telefont, ismét kettesben marad a nyomasztó gondolatival, ezért a savanyú helyett a keserűdeset választva megkérdezi: - Nem is érdekel, mi történt ma Debóra családjánál?

- Nem akartalak tovább feltartani - az ajtócsapódásból ítélve Dávid beszállt az autóba.

Ez igennek vehető, Laura nem is kéreti magát tovább.

- A rendőrségi jelentésből rengeteg minden hiányzott. Egyrészt Kerekes Orbán ügyvéd, ami azonban ennél is izgalmasabb, hogy kiderült, Debóra anyja gyilkos.

- Gyilkos? - kérdez vissza elképedve a férfi, majd miután Laurától meghallgatja Magdaléna történetét, hozzáteszi: - Tehát Kerekes Orbán olyan nőket toboroz maga köré, akik hálából ragaszkodnak hozzá. Biztos vagyok benne, hogy minden madárkáját megmentette ügyvédként. Nem csodálkoznék, ha mindegyiknek valamilyen emberöléshez volna köze, ugyanis felhasadt gátlásokkal szenvtelenebbül viselkedhetnek a haldoklókkal. A kérdés az, hogyan tudta ezeket a nőket megmenteni a börtöntől. Mert az, hogy Magdaléna megölt egy fajtalankodót, egyáltalán nem számít önvédelemnek.

Sokan biztosan erkölcsi vitává dagasztanak a kérdést, de való igaz, az ismert tényállás szerint a férfi nem fenyegette sem az anyát, sem Debóra életét, az önvédelem tehát megbillen. Az ügyvédnek nagyjából egyetlen lehetősége kínálkozott, hogy Magdaléna elkerülhesse a börtönt.

- Valószínűleg az asszony megrogyott elmeállapotára alapozta a védelmet - mondja Laura.

- Normál esetben az sem lett volna elég ahhoz, hogy kimosdassa - tűnődik Dávid. - Nem tudjuk megszerezni Magdaléna aktáját? Kíváncsi lennék rá.

Laura csaknem félrenyeli a bort.

- Egy nagyjából húszéves üggyről van szó. Miért gondolod, hogy elő kellene kotortatnom?

- Mert fontosnak érzem.

Azok a híres megérzések... Dávid esze éles, gyakran valóban helyesen passzint egymáshoz látszólag össze nem illő részleteket, de nem tévedhetetlen. Hasonló kéréseit racionalizálni kell, különben a nyomozás elmerül az útvesztők tengerében.

- Ne haragudj, de ez esetben nem alapozhatok megérzésekre. Vinyónak így is rengeteg a dolga, a polaroidok közül egyelőre egyet sikerült digitálisan kikupálnia annyira, hogy felismerhető legyen a rajta szereplő arca.

- Kikupálnia? - kérdez vissza a kriminálpszichológus.

- Nem ismerem az informatikai szakszavakat - ismeri be a nyomozónő. - Ráadásul van egy újabb nyomunk, aminek szintén utána kell járnunk. A Kerekes-birtokon, a kocsihoz visszaérve egy cédula várt bennünket a szélvédőn az ablaktörőlapát alatt. Egy tizenegy jegyű telefonszámot, illetve egy keresztnevet írtak rá. A telefonszám írországi, és egy Ágoston nevű fickóhoz tartozik. Mint korábban megtudtuk, Debóra kacérkodott a gondolattal, hogy Dublinba költözik, szóval, azt hiszem, ez a titokzatos kapcsolat előrébb lendítheti majd a nyomozást.

Amikor Judit az interneten utánakeresett, és kiderült, Magdalénának az előhívó alapján egy a Debóra barátnőjének vallomásával összeecsengő, írországi telefonszámot juttattak el hozzájuk, Laurában ismét felsejlett a remény: a lány talán a szigetállam területén kezdett új életet, a fotók pedig egy fatális félreértés részei.

- Dublin? - hűmmög Dávid úgy, mintha a nyomozónő legalábbis azt mondta volna, hogy Sohaországba vezetnek a nyomok.

- Holnap okosabbak leszünk. Egyelőre azt sem tudjuk, hogy ki az az Ágoston, és miként kapcsolódik az üggyhez.

A Kerekes-birtokról visszafelé tartva természetesen felhívták a telefonszámot, a vonal azonban a végtelenbe csengett, Ágoston nem reagált. Juditnak közben annyit sikerült kiderítenie, hogy a szám egy helyi bankfiók vonalas készülékéhez tartozik, munkaidőn kívül tehát felesleges próbálkozniuk.

- Rendben - sóhajtja Dávid. - Azt hiszem, én is találtam valamit.

- No lám - bukik ki Laurából a meglepettség, mivel azonban érzi, hogy félreérthető, gyorsan hozzáteszi: - Csodálkozom, hogy repülés közben is dolgoztál.

- Felszállás előtt Dóra letöltött nekem néhány gésákkal foglalkozó

weboldalt a táblagépemre. Ezeket olvastam át repülés közben, és találtam egy-két érdekes apróságot, amelyek akár kapcsolódhatnak is a felvételekhez.

Dóra.

Dórára muszáj inni!

A nyomozónő haragszik magára, amiért a név hallatán mardossa a féltékenység. Nem lenne szabad engednie, hogy Lengyel Dávid, illetve udvartartása az elutasításon felül bárminemű érzést kiváltson belőle. Semmi köze a kriminálpszichológus magánéletéhez, magasról kellene tennie arra, hogy a férfi melyik nővel mit művel. Rendben, Dóra rendhagyó eset, hiszen Laura arcot, sőt emlékeket tud társítani a névhez. Miközben azon tűnődik, vajon mi lehet Dávid és bátyja egykori barátnője – illetve áldozata – között, a kriminálpszichológus elkezd megosztani az általa kicsipegetett morzsákat.

– Sokak számára a gésa lét egyenlő a prostitúcióval, ez azonban nem teljesen fedi a valóságot. Egy biztos, a gésák a férfiak szórakoztatására specializálódnak, és az is elég nyilvánvaló, hogy a Japán kultúrában a művészet egy bizonyos ponton összemosódik a kéjelgéssel. Több forrásban olvasni például egy Okuni nevű örömlányról, aki táncszínházat alapítva, kiszáradt folyómedrekben szórakoztatta a nagyérdeműt. Okunit tartják a gésák elődjének.

– Akkor ez olyasmi, mint a mi kultúránkban a kurva és a rúdtáncosnő? – igyekszik azonosulási pontot találni Laura. – Tudod, a legtöbb lány azt mondja, táncolni jár például Olaszországba, pedig valójában...

Dávid mosolygós hangon válaszol:

– A kurtizánokkal ellentétben a gésáktól megkövetelik, hogy tanultak, műveltek legyenek.

A nyomozónőnek ekkor eszébe villan egy apróság.

– Kerekes Orbán azt mondta, azért nem találták a közös hangot Debórával, mert a lányt olyan dolgok érdekelték, amelyekre szerintem semmi szükség a birtokon. Aztán hozzátette, hogy a lelket nem fejtegetni, hanem irányítani kell. Ez úgy hangzik, mintha Debóra pszichológiával akart volna foglalkozni.

– A gésák inkább a kulturális területen, a művészetekben jártasak – jegyzi meg eltűnődő hangon Dávid. – Azt mondtad, a biológiai apja zenélt. Debóra nem örökölte a muzikalitást? Nem játszott valamilyen hangszeren? Nem táncolt esetleg?

– Nem tudok ilyesmiről, de őszintén megvallva, alig tudok valamit Debóráról. A családja nem foglalkozott vele, és az anyja is inkább saját magát szerette – bosszankodik Laura. – Abban reménykedem, hogy holnap... Vagyis ma, az egykori lakótársnőjétől többet tudok meg.

Judit a hiába tárcsázott dublini telefonszám után a lány eltűnését bejelentő barátnőt is felhívta. Anita szerencsére Kerekeséknél készségesebbnek bizonyult, csupán annyit kért, hogy az este már hagyják, ne tartsák fel a munkahelyén, inkább másnap kora reggel látogassák meg az otthonában.

– Te is tudod, a pszichopáták áldozatai általában olyan lányok, akik senkinek sem hiányoznak. Pláne, ha nem hirtelen felindulásból cselekszik – dűnnyögi a szomorú igazságot Dávid, közben a háttérzajokból ítélve a kocsi megáll, a férfi fizet, majd kiszáll, és azt mondja: – Most végre olyan vagy, mint régen.

– Milyen? – ráncolja homlokát a nő.

– Szenvedélyes – feleli Dávid, Laura pedig hiába kortyolna a borból, a palack kifogyott.

Atyaég!

– Szeretnék személyesen is csatlakozni hozzád a nyomozásban – teszi hozzá a férfi.

Ne! Ne! Ne!

Nem kellene Dávidot tisztos távolságon belülre engednie. De milyen indokkal térhetne ki a találkozó elől? A férfi rángatta az ügybe, gyakorlatilag ő a megbízója, így minden kifogás együgyűnek hangzana. Egyetlen esélye kitérni a duózás alól, ha megköveti Juditot. Barátnője szeretett volna terepre járni, azonban a Kerekes-birtokon történt kis akciója után – nagy duzzogva – elfogadta, hogy erre nem túl sok esélye adódik a jövőben. Laurának még mindig kevesebb fejfájással jár visszaengednie Juditot, mint bevallani Dávidnak, hogy képtelen kettésben maradni vele.

Biztosan jó ötlet ez?

Se a barátnőjével, se a kriminálpszichológussal nincs könnyű dolga, ketten együtt pedig könnyen az örületbe kergethetik. A bejárati ajtó melletti kredencen

hagyott, eldőlt táskájára pillant, amelyből kikandikál a Jó Nap Lap pakli. Odasiet érte, majd a telefont vállával füléhez szorítva húz egy lapot.

- Ma van az a nap? - dűnyögi fintorogva a lapon álló mondatot.

Miféle tanács ez?

- Parancsolsz?

- Rendben - böki ki a nő. - De a kolléganőm is velünk tart.

- A számárfüles? - kérdezi a férfi, és az átszűrődő pityegő hangból ítélve bepötyögi a riasztó kódját.

413954 - emlékezik Laura a számsorra. Beleborzong, ahogy az emlékei közül felidéződik a kriminálpszichológus budai lakása, a hálószoba, a lehúzott redőny, a rideg padló, az ágy melege és a férfi fölé tornyosuló teste.

Nem, semmiképpen nem maradhatnak kettesben!

Judit talán csak ébredés után kapja majd meg Laura üzenetét, ami azt jelentené, hogy az ikrek iskolába szállítása miatt már lecsúszna Anita meglátogatásáról. Biztos, ami biztos alapon tehát a reggeli programról a kriminálpszichológust is le kell beszélnie.

- Néhány óra múlva meglátogatjuk Debóra egykori lakótársnőjét, de te addig pihend ki magad. A lány kifejezetten megkérdezte, hányan és kik érkeznek hozzá, így nem szeretném összezavarni - blöfföli. - Utána, dél körül találkozunk az irodámban. Üzenetben átküldöm a címet.

- Alig várom - nyugtázza az ötletet somolygós hangon a férfi.

Az a baj, hogy Laura is...

38

ANNA

Régen volt ennyire cudar éjszakám.

Az Antonnal folytatott vitánk után Luluéknál húztam meg magam. Apámnak nem kenyere a diszkréció, így a szeme csillogásából kiolvashattam: végtelenül örül, hogy eljöttem otthonról. Majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság, hogy megtudja, mi történt közöttünk; gyözködött, könnyítsek a lelkeken, én azonban nem akartam neki Anton viselkedésén keseregni. Sem azt hallgatni, hogy ő előre figyelmeztetett, ennek a kapcsolatnak csak sírás lehet a vége. Ahogy azt sem, hogy a párom egy agresszív barom, amiért a mai kis közjátéka során úgy bevágta a próbaterem ajtaját, hogy az végigrepedt. Majd kitalálok egy hihető mesét.

Hogy háborgásom leülepedhessen, magányra vágytam, érintetlen gyerekszobámban azonban kifejezetten rossz helyen kerestem nyugalmat. Múltam jelenemhez csattant, és előtűntek könnyel itatott, beletörődésbe vackolt emlékeim, amelyeket mulasztás helyett konzervált az idő.

Te jó ég, mennyit változtattak rajtam az önállósodás évei! Felnőttem. A felismeréssel együtt pedig a lágyékomba markolt a rettegés: vajon hány olyan baklövés volt az elmúlt öt esztendőben, amelynek a hatásai jóval később ütköznek ki? És ezek vajon miként alakítják a jövőmet? Hagytam, hogy a megválaszolhatatlan kérdésekből fakadó szorongás végigfusson rajtam, kifacsarjon és hajlítgasson. A természet rendje, hogy az ember hibázik, így soha nem tudhatjuk, melyik döntésünk helyes, melyik helytelen, ahogy azt sem, van-e egyáltalán ideális választás. Vajon például édesanyám helyes döntésnek vélte, hogy csecsemőkoromban elhagyott? Anton szerint helyes döntés lekurváznia? És vajon számomra létezik helyes döntés Antonnal kapcsolatban?

Csapongó gondolataim sodrásában idejét láttam a nagytakarításnak, úgyhogy fogtam egy nagyméretű szemeteszákot, és sorban behajigáltam életem felhalmozott relikviáit. Széttéptem fotókat, megváltam ruhadaraboktól, és elbúcsúztam telesírt plüssállatoktól. A kezembe került tárgyakhoz fűződő emlékeimben aztán ráismertem a legnagyobb hibámra: akkor is mindig alkalmazkodom, és mások érdekeit tartom szem előtt, amikor azt gondolom, lázadok. Muszáj végre a saját akaratomat érvényesítenem. Macskaköves álmaim első állomása pedig A pillangó és a herceg című előadás színpadra állítása, ettől Erős Anton heves kifakadásai sem tántoríthatnak el.

Filléres emlékeim szanálása közepette aztán kezembe akadt egy vörös selyemsál, amely egykor az édesanyámé volt, és amelyet kislányként előszeretettel tekertem a nyakam köré. Ki akartam hajítani. Esküszöm, első reakcióként meg akartam szabadulni tőle, hátha vele együtt búcsút inthetek

életem legnagyobb terhének, azaz elengedhetem a nőt, akinek a testéből bújtam elő, és aki ennek ellenére, több mint húsz éve rám se hederít. De a fenébe is, hogy tehetném? Az összegöngyölt sálat végül a szemeteszsák helyett a táskámba ejtettem. Bevonom az előadásba.

A virrasztás következtében jó, ha összesen két órát aludtam, fáradságom ellenére azonban lelkesedéstől töltve érkezem a próbaterembe. Kihívásokkal teli napnak nézek elébe, főként hogy a Pinkertont alakító Carlosszal, illetve a feleségét játszó Szofival közös, hármás jeleneteinkkel kezdődik a gyakorlások késő estébe hajló sora. Kíváncsian várom, hogy legutóbbi hisztije után sikerül-e a művésznőnek fennakadások nélkül teljesítenie a feladatait, vagy az első adandó alkalommal Carlos torkának ugrik, és a kibékítésükre pazarolhatjuk a drága időnk. Legnagyobb meglepetésemre a copfba fogott hajú Szofi olyan vidáman libben a terembe, mintha élete legszebb napjára ébredt volna.

- Beszélhetnék két szót? - kérdezi csilingelően, majd a folyosóra invitál.
- Szeretnék tőled bocsánatot kérni a múltkori vitánkért. Nagyon szégyellem magam, nem tudom, mi ütött belém. Nekem semmi bajom a melegekkel.

Hunyorogva próbálom leolvasni Szofi arcáról, hogy kicsattanó jó kedvét tudatmódosító szer idézte-e elő, a tekintete azonban tisztának tűnik, reakcióideje normális, és kényszermozgása sincsen. Micsoda fordulat!

- Rendben - bölintok. - De Lulutól is bocsánatot kell kérned! Sőt, elsősorban tőle!

Amikor Szofi örömeiben megőlel, orromba kúszik almás hajsamponom illata. Annyi megoldandó probléma sorakozott tegnap este elém, hogy az otthonomba fogadott lány már nem fért közéjük. Szegény Anton a háta közepére sem kívánta Szofit, én erőszakoskodtam, hogy maradjon, erre fel koloncként ráhagytam. Vajon összevitatkoztak? Kinézem Antonból, hogy jobb híján Szofin vezette le a feszültséget. Ráadásul, ha iszik, még kötekedőbb, hazaértemkor pedig már fél üveg whiskyt benyakalt. De ha civakodtak volna, Szofi biztosan nem lenne ennyire emelkedett hangulatban. Talán Anton kiütötte magát, mire Szofi hazaért? Ez esetben hátravan még köztük egy veszekedés, amire figyelmeztetnem kell Szofit.

- Nem tudom észrevetted-e, de tegnap este nem aludtam otthon.

- Tényleg? - elámul. - Hol aludtál?

- Hazamentem Luluékhoz.

- Miért, mi történt Antonnal? - érdeklődik. - Ugye, nem szakítottatok?

Szeretem, ha minél kevesebben látnak a magánéletembe. Amellett, hogy nem tartozik másra, mi történik a négy fal között, támadási felületet sem akarok hagyni. Anton az én gyenge pontom, és számtalan aljas ember él mosolyálarc mögött.

- Csak szükségünk van néhány külön töltött napra.

Szofi megértően bólogat.

- Nehéz időszak ez neked, megértem. Nyakunkon az előadás, ráadásul itt van Richárd is...

- Ne kezd te is, kérlek! - leplezem le magam, majd Szofi kérdő tekintetére beismerem: - Anton féltékeny rá.

- Valljuk be, van mire! - bök oldalba csitrisen. - Richárd kifinomult és elegáns. Ha engem kérdezel, szerintem jobban összeillene vele, mint a szelídítetten is túlságosan vad Antonnal.

De senkit nem kérdezek ez ügyben!

- Csak azt szeretném mondani, ha a kialakult helyzetben Anton morgolódna, hívj fel, és próbálok keríteni neked egy másik helyet, ahol meghúzhatod magad - biztosítom Szofit.

- Hidd el, minden rendben lesz - igyekszik, de nem sikerül megnyugtatnia.

Kettőnk közül én ismerem Anton hirtelen természetét, bár őszintén szólva, kezdem azt hinni, egyáltalán nem értem az embereket. Szofival kapcsolatban például vérre menő harcokra számítottam a mai napra, ehhez képest a próbán is kifogástalanul teljesít. El kell ismernem, lényegesen jobb választás ő Kate szerepére, mint az eredeti tervben szereplő Gabriella lett volna. Szofiban megvan az amerikai úrinőkre jellemző felsőbbrendű elegancia, a mozgása pedig kecses és tekintélyt parancsoló. Tökéletes karakterformálásánál azonban még fontosabb, hogy Carlosszal sem kerül összetűzésbe. Képtelen vagyok elfojtani a lelkesedésem.

- Remekül alakítjátok a házaspárt!

Carlos elvörösödik, Szofi pedig a szemét forgatja, azt hiszem, mondana is valamit, de beléfojtja a szót a próbaterem robbanásszerű hanggal nyíló ajtaja.

Összerezzenek.
RICHÁRD

Az egyik legnagyobb jellemhibám, hogy betartom az ígéreteimet. Tudom, paradox kijelentés ez, ám míg az általános megítélés szerint kifejezett erény, titkokba burkolt személyemnek teher a szavahihetőség. Pláne, ha a fogadalmak véget nem érő spiráljában minduntalan kényelmetlen helyzetekbe keveredem.

Első eskümet négyéves koromban az apámnak tettem, ez minden gondom eredője. Mi szükségeltetik ahhoz, hogy több mint húsz évig őrizzek a mindennapjaimat fojtón behálózó titkot? Pokoli lemondásokkal és megvonásokkal járó önfegyelem. Korán rájöttem például, hogy minél kevesebb emberrel tartok kapcsolatot, annál ritkábban szegeznek nekem egyszerűnek tűnő, engem mégis hazugságokba kényszerítő kérdéseket. Zárkózottá, a környezetem szemében pedig emiatt különccé váltam. Az óvatosság felfalta az életem, de beletörődtem, hogy az én kijelölt utam magányos. Carlos volt az első, nagyjából egyetlen korombéli, akivel végül úgy-ahogy szót értettem. A szerelem érzését pedig a mai napig is csak regényekből ismerem.

Kamasz koromban aztán újabb, az apáméból sarjadó ígéretre kényszerített a lelkiismeretem, az hajszolt most Annarózához, és amiatt történt, hogy én, az introvertáltság kőszobrára egy táncszínházi előadás próbáin parádézom.

- Jó reggelt! Micsoda belépő! - köszönt Annaróza, amikor a terembe toppanok, én pedig zavaromban szalutálok.

Próbáltam az éppen folyó munkát legkevésbé háborgatva bejutni, de az Anton nevű ipse tegnap akkora sújtott az ajtóra, hogy az több helyen megrepedt, és a zár is megsínylette. Gyakorlatilag berobbantam a helyiségbe, és láthatóan a frászt hoztam a többiekre, aztán a kezdeti megilletődést önfeledt kacagás váltja. Jó kedélyük meglep, hiszen Carlos napok óta Szofit pocskondiázta. A tánc valóban a legjobb módja, hogy két ember közelebb kerüljön egymáshoz.

- Folytassuk! - tereli vissza a többieket Annaróza a tükörrel borított fal elé, majd a válla fölött hátrasandít, és rám mosolyog.

A pinceablaksoron át beáramló napfényben szálló hajtincseivel, kecses tartásával és megnyugtató kisugárzásával elbűvölő. Gyönyörű nő, a férfiak többségének annak ellenére megakad rajta a szeme, hogy a külseje egyáltalán nem hivalkodó, sőt, ártatlanság sugárzik belőle. A szépséggel vegyülő őszinte tisztaság becses ritkaság, azt hiszem, Anton helyében én is féltékeny volnék az egész világra.

Gondterhelten felsóhajtok. Annaróza túlságosan törekeny, egyelőre fogalmam sincs, miként hozakodhatnék elő az igazsággal, amelynek egyetlen szava is könnyedén összeroppanthatja szegényt. Karcolások azonban biztosan esnek majd rajta, megutál, és emberszámba se fog venni. Pedig olyan melengető a közelében, mint télidőben egy begyújtott kandalló tövébe vackolódni. Igen, Annaróza számomra tűz, amely megperzszel ugyan, nélküle azonban sötétségre kárkozhatnak. Akkor is őriznem kell a lángot, ha valójában én vagyok az egyetlen, aki kiolthatja.

Tegnap délutáni, hisztérikus hívásával Carlos rám hozta a frászt. Azt szajkózta a telefonba, hogy Annarózának szüksége van a segítségemre. Komolyan megijedtem, hogy valaki bántotta. Határozottsággal szerencsére gyorsan sikerült kikökkentennem Carlost katonán állapotából, majd beszámolt az elmúlt két, meglehetősen eseménydús nap fejleményeiről. Mesélt a Lélektánc társulattá alakításáról, a készülő eladásról és az Annarózát fogdosó félkegyelműről, akit sajnálatos baleset ért. Majd kilyukadt oda, hogy égető szükségük lett egy táncolni tudó, korombéli férfira, olyanra, akinek elég ideje van szombatára betanulni a koreográfiát. Amikor a haverom közölte, rám gondolt, zsigerből nemet mondtam. Világéletemben magamnak való, zárkózott fiú voltam, a családi háttér nem is tette lehetővé, hogy másképpen éljek. Hiába vonzanak a zenével kapcsolatos, művészi önkifejezési módok, korán beletörődtem, hogy nekem láthatatlannak kell maradnom. Carlos azonban emlékeztetett, a Miss Mambo tetején fogadalmat tettem, hogy támogatom a Lélektáncot. Én akkor pénzbeli támogatásra gondoltam, nem önfeláldozásra, haverom azonban elém köpte, az én érdektelenségem Annaróza kudarcát jelenti. Az aggasztó gondolat megdelejezett, mire felocsúdtam, már a próbateremben álltam, és Annaróza hálálkodó pillantásában fürdőztem. A legnagyobb meglepetés azonban ma reggel ért, amikor induláskor azt éreztem, végre tartozom valahová. Szomorú, hogy ott, ahol ma várnak, rövidesen közutálat

tárgyává válok.

Ekkor újra robban az ajtó. Mintha szörnyűségre várnánk, egy emberként a bejárat felé fordulunk. Lulu az ajtóban, kibukó káromkodása nem hagy kétséget afelől, hogy feszült.

- Mi a picca történt ezzel?

- Tegnap bevágta a huzat - lődítása közben Annaróza rám sandít.

Ezek szerint elhallgatta az apja elől a tegnap este történeteket. Talán sikerült Antonnal tisztázniuk az elmérgesedett szituációt?

- Na, még ez is! - horkan fel Lulu, majd idegességében berúgja maga mögött az ajtót. - A picsába! A picsába! A picsába!

Annaróza felszisszen.

- Te jó ég! Mi történt?

- A tér és az idő a művészet két ellensége - hadarja széles gesztikuláció kíséretében a férfi.

- Nem értelek.

- Nincs elég idő! Nem leszünk készen! - káromolja Lulu, bőrcipője talpa alatt nyikorog a parketta.

- De hát remekül haladunk - értetlenkedik Annaróza, majd szivárgó balsejtelme jeléül karba fonja kezét.

Lulu fel-alá járkál a teremben, Carlos egy ideig követi a tekintetével, aztán inkább leszegi a fejét.

- Az előadás eredeti munkaterve szerint mától már az összpóbákat tartottuk volna - kezd Lulu a legfrissebb probléma ecsetelésébe. - Nem kalkuláltam azzal, hogy időközben azok az egysejtűek cserbenhagynak, és az egész koncepció átalakul, tehát mától elegendőnek tűnt egyetlen próbatermet bérelni. Ráadásul azt is csak fél napra.

Annaróza háttal a tükörfalnak dől, vállát előreerjti, homlokát jobb kezébe temeti, majd fojtott hangon megszólal:

- Ezt miért nem mondtad eddig?

- Mert ma reggel jutott eszembe - tárja szét a kezét Lulu. - Azt gondoltam, ha már súlyos pénzeket költöttem terembéreletre, egy ekkora toldás nem okozhat problémát. De rácsesztem. Szezon van, közelednek a bálók, próbálnak a bankettekre, és sorolhatnám. Nincs üres terem, sőt, ezt is csak egy órával tudják meghosszabbítani.

Szofiból felröffen egy gúnyos kacaj, nehezen eldönthető, hogy kárörvend, vagy a helyzet abszurdítására reagál ennyire gyerekesen. Amikor észreveszi, hogy figyelem, kihívóan felvonja a szemöldökét. Bár tudom, hogy tetszik Carlosnak, ráadásul úgy fest, kibékültek, nekem ez a lány továbbra is ellenszenves.

- Hihetetlen! - sóhajt Annaróza, majd tőle szokatlan elánnal kifakad. - Annyit dolgoztunk az előadáson, hogy alig látunk a fáradtságtól. Ráadásul ez a folyamatos csiki-csuki állapot felőrli az idegeket. Egyik pillanatban lelkesen készülünk, a másikon pedig kiderül, hogy teljesen felesleges a befektetett munka. Nem a tér és az idő a művészet két ellensége, hanem az, ha nincs megágyazva a lehetőség.

Csend száll a teremre. Annaróza tekintete az egyetlen, amely ebben a pillanatban nem a földet bámulja.

Rájár a rúd erre az előadásra. És rájár a rúd Annarózára. Sajnálom, amiért az élete ennyire átmenetivé vált. A Lélektánc klasszikus formában feloszlott, A pillangó és a herceg most leginkább pengeélen táncol, Antonnal pedig ki tudja, sikerült-e rendezniük a problémát. És az én mondandóm még hátravan...

- El kell engednünk ezt az előadást - közli Annaróza immár lényegesen nyugodtabban, majd Lulu mellé lép, hogy a vállára tett kézzel közölhesse. - Valaki vagy valami nagyon nem akarja, hogy ez a darab megszülessen. Apa, tudom, hogy sokat veszítesz, ha feladjuk, de mindenben támogatni foglak.

- Nem! - rikkant fel Carlos, de nem foglalkoznak vele.

- Talán igazad van - töröl ki szeméből egy könnycseppet Lulu. - Bármennyit könnyíték a koreográfiákon, már nagyjából arra sem elég a rendelkezésre álló próbaidő, hogy a szereplők biztosan begyakorolják a járást. Pláne, hogy neked és Richárdnak egy külön teremre lenne szükségetek, hogy behozzátok a lemaradást.

- Nem! - kiált fel újra Carlos, majd ide-oda csapongó, riadt tekintetével rám pillanat. Együtt érző arckifejezéssel igyekszem jelezni, kár ágálnia.

Legalább tíz éve ismerem Carlost, de ez idő alatt nem láttam még ennyire izgatottnak. Az átlagembereknél nehezebben kötődik, ha azonban ragaszkodni kezd, azt görcsösen teszi. Merem remélni, hogy nem Szofi miatt csinálja a fesztivált,

mert ez a lány nem érdemel ekkora figyelmet. Sőt, talán akkor válna normálissá, ha egyáltalán nem kapna figyelmet...

- Ri-ri-ri-ricsi! - rossz jelnek tűnik, ahogy Carlos a nevemet dadogva rám mutat, ki is ver tőle a víz. - Ri-ricsi e-e-egy nagy há-há-házban la-lakik!

Jaj, ne! Még csak az hiányozna, hogy Annaróza belépjen abba a házba, amelynek a falai elnyelték gyerekkorát. Amelynek az alagsora még mindig annyi fájdalmat rejt.

- Ez nem jó ötlet! - csóválom fejem.

- Mi-miért nem? Amióta az a-a-apád otthonba ke-került, e-e-egyedül la-laksz.

Fogja már be!

Farkasszemet nézek Carlosszal, próbálom épkezláb indokkal alátámasztani az elutasítást.

- Nagyon kiesik a várostól.

- De va-va-van ko-kocsid - támadja a kifogásomat Carlos.

Lulu eltűnődve hümmög, majd reménnyel színezett hangon a következő megállapításra jut:

- Míg mi itt gyakorlunk, ti ketten próbálhatnátok a házban. Végül a közös próbát megtartjuk itt, a tervezett formában. Igaz, kevesebb idő jut a jelenetek összeillesztésére, talán nem is lesz kiforrott a bemutatóra, de színpadképes lehet.

- Lulu, ezt nem erőltethetjük - sóhajtja Annaróza, és bájosan rám mosolyog, hogy ne érezzem kellemetlenül magam, de a szemében ott a szomorúság.

Elesett. Kiszolgáltatott. Sérülékeny. Én pedig felelős vagyok érte. Ráadásul talán az otthonom biztonsága kell ahhoz, hogy leküzdjem a félelmemet, és beváltsam egykor tett ígéretemet. Talán a ház, minden borzalom gócpontja segít majd Annarózának feldolgozni, amit hallania kell. Talán az a hely, ami egyszer már tönkretette az életét, most törleszteni akar. Széttárom a karom. Örültség, de ha a sors ezt akarja, nem ellenkezem.

39

LAURA

Az alkonyati félhomálynál csak a kora reggeli, szikrázó napfény zavarja jobban a volán mögött. Mindkét fényviszony bizonytalanná vakítja, és úgy érzi, a saját ítélőképességét sutba dobva, a jó szerencsének kiszolgáltatva vezet. Félő, hogy megnövekvő reakcióidejével Laura képtelen volna kivédeni egy esetleges vészhelyzetet - például, ha kilépne elé egy figyelmetlenül siető gyalogos, vagy satuféket nyomna az előtte haladó sofőr. Róbert napszemüvege valamelyest orvosolja a problémát, noha az Audi épsége miatt érzett, szűnni nem akaró gyomorgörccsön nem enyhít. Még csak az kellene, hogy valamelyik, az egész héten át tartó, taxissztrájk okozta dugókból türelmetlenül ide-oda kanyarogó autós beléhajtszon. Pláne, hogy fáradt, ezért ő is figyelmetlenebb. Lengyel Dávid hajnali hívása után nem tudott rendesen visszaaludni. Egyrészt a férfi befészkelte magát a gondolatai közé, másrészt néhány óra múltán már a vekker is csörgött.

- Szarul nézel ki - jegyzi meg keresetlen őszinteséggel az anyósületről Judit.

Barátnőjének sikerült átalakítania a reggeli programját: a férje vitte a gyerekeket iskolába, ezért Laurával tarthatott Debóra barátnőjéhez, Anitahoz. Az úti céljukhoz át kell haladniuk a zaklatott napjait élő belvárosban.

- Nem aludtam túl jól az este - indokol Laura kellően szenvedő arckifejezéssel ahhoz, hogy barátnője megértse, nem hosszúra nyúlt szexmaraton miatt virrasztott.

- Ezek szerint feleslegesen jártattam a számat arról, hogy ez a lehetőségek hete - sóhajt lemondón Judit. - Javíthatatlan vagy, mindig a dolgok rossz oldalába kapaszkodsz! Bárcsak érteném, miért csinálod ezt! Próbálom megfejteni, de sehogyan nem sikerül. Csak azt tudom szajkózni, hogy...

- Lazíts! - kurjantja barátnőjével egyszerre Laura. - Bárcsak érteném, hogy tudsz a munka és a család mellett lazítani! Taníts, mester!

Judit minden hétköznapon lehetetlenül korán ébred, reggelit készít, uzsonnát csomagol, elviszi az ikreket iskolába, majd a Fényes Magánnyomozó Iroda

ügyeit intézi. Aztán délután hazaviszi a srácokat, vacsorát főz, kitakarít, altat, a férjével foglalkozik, és a fene se tudja, még mi mindent csinál ezeken felül. Mégsem fárad, sőt folyton humorizál, és kívülről úgy látszik, könnyen veszi az akadályokat. Anyaként átáll a nők biológiai órája? Lehet, hogy a hormonokhoz van köze? Annyi ilyesmiről olvasni különböző női magazinokban.

- A titkom a jó korrektor - kacag fel Judit. - És csodaszor stresszoldót használok elalváshoz.

Egy piros lámpánál várakoznak, amikor dübörgő zenével vegyülő kurjongatás üti meg Laura fülét. Érdeklődve a hangforrás irányába fordul, és meglepetten konstatálja, nekik szól a felhajtás. A párhuzamos sávból, egy kivénhedt BMW-ből három, a húszas évei elején járó férfi stíröli őket, egyikük egészen kihajol az autóból, és füttyögve igyekszik felhívni Lauráék figyelmét.

- Elvisztek bennünket egy körre, mamikák?

A nyomozónő szemét forgatva fordul vissza menetirányba, majd amikor a lámpa zöldre vált, a gázba tapos, igyekszik minél messzebb kerülni a triótól. Amikor a saját kocsijával közlekedik, még véletlenül sem találják meg hasonló taplók. Lehet, hogy gazdagék között akadnak olyan harminc feletti nők, akik vevők a huszonéves suttyók bókjaira? Ahelyett azonban, hogy tovább görgetné a gondolatot, rosszálló fejcsóválással visszatér a barátnőjével folytatott beszélgetéshez.

- Te stresszoldóval alszol?

- Csak akkor, ha felidegesítesz napközben - ironizál Judit. - Szeretném kipróbálni? Ha beválik, szerzek neked is.

- Szerzel? Ez pont úgy hangzik, mintha illegális szer volna.

Judit szája ördögi mosolyra görbül.

- A hatóanyagai között van egy csipetnyi pszilocibin.

- Atyaég! - szalad össze a nyomozónő szemöldöke.

A pszilocibin egy különféle gombafajokból kinyerhető pszichoaktív anyag, amelyet a nagy közönség hallucinogén drokként használ. Előnye a többi kábítószerhez képest, hogy állítólag sem fizikai, sem pedig mentális addikciót nem okoz, mindentől függetlenül illegális.

- A pszilocibin nem pörgető hatású?

- Ebben a bogyóban a többi között található például alprazolám is, ami a legelterjedtebb nyugtatók alapja. Szóval minden finomságot ebbe a kapszulába sűrítettek, a hatás a tökéletes ellazulás - kotor elő táskájából egy műanyag hengerdobozt Judit, majd néhány szem kapszulát papír zsebkendőbe bugyolál, végül a csomagot a barátnője kabátzsebébe gyömöszöli. - Nem is tudom, miért nem jutott eddig eszembe. Imádni fogod! Ha annak idején Hitlerrel valaki beszédet ezt, ő is inkább a világbékeért harcolt volna, tudod, mint a fogfehérítést reklámozó szépségkirálynők. Mielőtt nyugovóra térnél, vegyél be egy szemet! Ne többet, különben tényleg egy goa buliban, batikolt pólóban, neonrudakkal hadonászva trance zenére eszmélsz!

Igaz, Laura a múlt éjjel is csak azért tudott néhány óracsakára elbóbiskolni, mert az agya egyszerűen kisült a túl sok feldolgozandó gondolatától, de nem hajlandó emiatt semmiféle kemikáliára ráfanyalodni. Ez a bogyó nem csodaszor, hanem közönséges drog, úgyhogy amint hazaér, le is húzza a vécén.

Az Audit újabb piros lámpa hátráltatja, a nyomozónő morgolódva fékez, ekkor egy másik autós hátulról rájuk dudál. Laura szíve kihagy egy ütemet, biztosra veszi, hogy a következő pillanatban, éktelen csattanás kíséretében összetörik a luxusjárgány fara, a visszapillantóban azonban a fenyegetően közeledő autó helyett a három jómadarat pillantja meg. Ezúttal nem sikerült a párhuzamos sávba férközniük, óbégatás helyett pedig dallamos, ismétlődő kürtöléssel hívják magukra az ébredező környék figyelmét.

Atyaég!

- Édes fiúcskák. Hazavihetném az egyiket Izának. Szerinted örülne? - tréfálkodik Judit kamaszodó lányára célozva.

Laura lebiggyesztett ajakkal felel:

- Ezek a srácok ékes jelei annak, hogy közeledünk a veszélyzóna felé.

Debóra barátnője, Anita a főváros egyik külső részének paneldzsungelében bérel lakást. Az ehhez hasonló peremkerületeket nevezi Laura veszélyzónáknak, bár a szóhasználat nem kifejezetten a rossz közbiztonságra utal. A környék adta kontraszt lehetőséget ad a kitörésre, arra, hogy az ember látványosan nagyot ugorjon fölfelé. Ha azonban az attrakcióba hiba csúszik, és az ember lezuhan,

összetartó családi háló hiányában nyakát törheti. Számtalan cél, vágy és álom szorult a papírvékonyaságú panelfalak közé, a nyomozónő többnyire mégis a züllöttség, nem pedig a sikertörténetek kapcsán hallott a veszélyzónák fiataljairól.

- Ilyenek a fiatalok, Laura. Azt hiszik, övük a világ. És egyébként tényleg - kacag Judit.

- Dobnod kellene a fiúknak néhány szemet a bogyódból, akkor biztosan lekopnának - túráztatja a motort Laura, majd amint a jelzőlámpa engedi, tövig nyomja a gázpedált.

Az Audi csikorgó abronccsal kilő, a nyomozónő pedig ezúttal már a fényviszonyokra magasról téve kezd szlalomozásba a szabályosan haladók között. Bízunk benne, hogy a három suhanc a tömegbe ragadva lemarad mögöttük. A sofőrök többsége most biztosan az anyját szidja, de legnagyobb meglepetésére senki nem dudál rá. A többség már beletörődhetett, hogy a luxusjárgányokat hajtók közül sokan a közlekedésben is felsőbbrendűnek érzik magukat. Kár a dudaszóért, a szabályokba beleszarók hallása úgyis szelektív.

- Mivel Debóra minden bizonnyal több személyes titkát is elárulta a barátnőjének, az Anitától megszerezhető összes információmorzsának jelentősége lehet. Azoknak is, amikhez egy-két, rossz időben feltett kérdéssel juthatunk hozzá - sandít Juditra a nyomozónő, miután a kocsisor élére törtek. - Szóval bízom benne, hogy ezúttal otthon hagyta Miss Marple-t, és rám bízod a kérdezősködést! Nem szeretnék egy újabb, a tegnapihoz hasonló balhéba keveredni.

- Már tegnap sem értettem a problémád - von vállat Judit. - Szereztem egy újabb nyomot. Hiszen, ha nem zaklatom fel Magdalénát, majd nem húzom az időt Orbánnal, most dublini telefonszámunk sem lenne. Szóval inkább megköszönhetnéd a szívességemet. Mondjuk egy csokoládéból összeállított ajándékosárral. Tudod, szeretem a kerek csokoládét, a szögletes csokoládét, a hosszú csokoládét... - sorolja Gombóc Artúr listáját.

Öröm az örömben, hogy Judit magánakciója valóban lendített valamennyit az ügyön, az továbbra is kérdés: a megkaparintott nyom mennyi nyűgöt zúdított a nyakukba. Laura számára teljességgel elképzelhetetlen, hogy Orbán annyiban hagyja az incidenst, hiszen Judit a férfi legfájóbb pontját, az önbecsülését taposta meg. Mivel úgy tudja, két nyomozónő járt a birtokon, a rendőrségnél fog majd panaszt tenni - nyilván barátságtalan hangnemben.

- Ezt hívják véletlen szerencsének - ragaszkodik a véleményéhez Laura. - Nem tudatosan provokáltál, de az egész a visszájára is fordulhatott volna.

- De nem fordult.

- Megszegted az utasításomat - világít rá valódi aggályára a nyomozónő.

Amennyire csak a biztonsági öve engedi, Judit Laura felé fordul: - Ha akkora gondot okoztam tegnap, most miért ülök itt melletted? Mondhattad volna, hogy... - mélyített, szigorú hangon karikírozza barátnőjét: - Judit, te rossz kislány, megszegted a szabályokat, ezért unalomra számúzlek az íróasztalod mögé!

- Azért, mert...

Mert nem akarok Dáviddal kettesben maradni.

Hadoválhatna arról, hogy mennyire szeret csapatban dolgozni, aztán mégis meggondolja magát: - Nem kívánok erről vitatkozni, a lényeg, hogy a jövőben, kérlek, fogadd meg az utasításaimat! Ma például ne szólj közbe, ne kérdezz, és hagyd, hogy tegyem a dolgomat!

Judit válasz gyanánt kihúzza magát, és tiszteleg.

Remek!

Laura éppen kezdett megfeledkezni a BMW-s suhancokról, amikor azok néhány saroknyira Debóra lakcímétől beérik őket. A nagyhangú átkiabál:

- Ez az, mamikám! Hajt a véred, akár egy fékezhetetlen tinédzsert! Gyere, megmutatom, hogy a tested is ugyanilyen fiatal!

Ha a férfi bóknak szánta is, a megjegyzést hallva Laura legszívesebben elküldené a... De miért is nem teszi? A kedves női elutasítás félreérthető, gyakran bizonytalanságra utal, és ahelyett, hogy lecsillapítaná, kitartó ostromra ösztönzi az erősebbik nemet. Pláne idősödő korban. Vannak nők, akik azt gondolják, a kéretés a méltóság szinonimája, a pasasok pedig nyomulnak, míg meg nem unják, vagy nem jön könnyebb préda, vagy míg a tényleg feleslegesen gyötört nő a tőkükre lép. Ezúttal az utóbbinak érkezett el az ideje.

Laura lehúzza az ablakot, majd a BMW-ből nyújtózkodóhoz fordul.

- Ideje elgurulni a talicskátokkal kiscsibék, mert ebbe a kocsi egyikötök sem teszi be a szaros seggét! Keressetek hozzátok illő lányokat, és ha

már az utcán akartok ismerkedni, valamelyik sarkon biztosan találok hármat egy árért – közli nem kevés szarkazmussal a hangjában, majd, mint aki jól végezte dolgát, visszahúzza az ablakot. A három tökfilkóban bennakad a szó.

- Bárkik is a kiscsibék, kemény voltál velük – nyugtázza Judit. – Mint a régi szép időkben. Te mindig is túl csípős, én pedig a kelleténél őszintébb voltam a népszerűséghez.

- Ezen a környéken nem értenek a szép szóból – mormolja Laura, majd néhány sarokkal arrább, a navigációs rendszer jelzésére leparkol az egyik magasba törő, tizenkét emeletes háztömb előtt.

A levegőben odakozmált főzelék szaga, gyerekzsivaj és autóriasztók visítása száll. A felújított, rikító színre festett paneltömb aljában fodrászszalont, virágkötészetet és egy kis közértet nyitottak, utóbbi bejáratában munkásruhát viselő férfiak isszák a reggeli szíverősítőjüket, akik között súlyos táskát cipelő gyerekek sietnek párizsis zsömléjükkel a buszmegállóba. Az egyik pirosposzgás arcú, zsíros hajú, kék overallos férfi a szája szélét nyalva egy csupa rózsaszínbe öltözött, szőke kislány után fordul. Laura legszívesebben odalépne, és kiszúrná az ipse szemét, ehelyett azonban mély levegőt vesz, és követi Juditot a huszonhármas számú ház bejáratához. A kaputelefonon a Hull a pelyhes fehér hó című karácsonyi gyerekdalt prüntyögi. Laura fáradtságában észre sem veszi, hogy beszippantott ajakkal kezd ringatózni a zene dallamára. Judit nem állja meg, és ördögi vigyorral odaszól:

- Titokban bevetted az egyik csodapirulám, ugye?

Mielőtt a nyomozónő lesújtó pillantását szavakba foglalhatná, a dalocskát, mintha elvágták volna. Helyén fáradtságtól és cigarettafüsttől fátyolos női hang reccsen. Laura a mikrofonhoz hajol, majd bemutatkozására a kapu zümmögve nyílik.

- Köszönjük, hogy fogadott bennünket – mosolyog Laura a negyedik emeleti lakás küszöbén várakozó, fiatal nőnek. – Gondolom, nagyon fáradt az éjszakai munka után.

A huszonéves Anita olyan rövid sortot visel, hogy a nyomozónő első pillantása azt hitte, mindössze egy feltúrt ujjú, alig combközépig érő farmeringben fogadta őket. Feltűzött barna hajába itt-ott szőke tincseket melírozottatott, a fülében hatalmas karika fülbevaló csüng, felső ajka bal oldalán pötty alakú testékszer csillog. Fáradtságtól vöröses szeme körül elmaszatolódott a fekete szemceruza. Éjszaka, frissen elkészülve, egy csinosabb ruhában a lány minden bizonnyal tündökölt, mostanra azonban meglehetősen leharcoltan fest. Mindenesetre ő kérte, hogy ilyentájt tegyenek nála látogatást, mert a főnöke nem vette volna jó néven, ha két harminc feletti nő faggatózna a szórakozóhelyén, a délután pedig a fordított életritmus miatt tűnt túlságosan esetlegesnek.

- Túlélem – a pultosnő mosolya meglehetősen bárgyú, majd amikor ráébred, hogy eltűnt barátnője kapcsán igen bizarr ilyesmit mondania, szégyenlősen lesüti a szemét: – Megmondom őszintén, azt hittem, Debike aktáját helyhiány miatt már kidobták a kukába. Ez az első pozitív csalódásom a magyar igazságszolgáltatásban.

Anita a panellakás itt-ott hajszálrepedéses csempével kirakott konyhájába invitálja, és a faerezet-mintázatú matricával fedett mini-étkezőasztalkához ülteti őket. A rendőrségre tett fanyar megjegyzésből a nyomozónő úgy ítéli, bizalmasabb beszélgetésre akkor számíthat, ha tisztázza a helyzetet.

- Mi nem a rendőrségtől érkeztünk. Magánnyomozók vagyunk.

- Ugye, nem valami szolgáltatással házalnak? – kérdezi Anita zavartan.

A kérdés jogos, hiszen manapság már bármi ráfér a panelházakat járó utazó ügynökök pofájára. Diszkréciót nem ismerve kiszagolják az ember gyenge pontját, és elhítetik vele, hogy segíteni akarnak, majd a beszélgetés csúcspontján színt vallanak. Például úgy, hogy azzal érvelnek egy forradalmian új találmány, a kulcstartóra szerelhető, nyomkövetős csipogó létjogosultsága mellett, hogy bizonygatják, manapság sok fiatal lány válik bűncselekmény áldozatává. Az éjszakában dolgozók különösen sokat kockáztatnak, ezért nekik igazán érdemes költeniük a biztonságukra, főleg akkor, ha grátiszba egy telefonos applikáció is dukál. Lehet, hogy ez jobb üzlet, mint a magánnyomozó iroda?

Laura a fejét rázza, és mielőtt a nő a megbízójáról kezdene faggatózni, elvarrja a témát.

- Egy egészen más felkérés kapcsán került elének Debóra ügye.

- Bajt kevert? – érdeklődik bizalmaskodón Anita, mintha a lágyságától függene a válasz.

- Nem tett törvénybe ütközőt – nyugtatja meg a nyomozónő. – Birtokunkba

került néhány polaroid felvétel, amelyeken minden kétséget kizáróan Debóra szerepel. Szeretnénk eljutni a fotók készítőjéhez, mert azt gondoljuk, amint őt megtaláljuk, a barátnője nyomára is rálelünk. A képek kapcsán szükséges volna néhány fontos kérdést feltennünk önnek.

- Milyen felvételek azok? - Anita minden bizonnal furcsállja, hogy Judit a köszönésen felül még nem szólt, ezért hozzá intézi a kérdést.

- Erről sajnos jelenleg nem beszélhetünk - felel barátnőjét megelőzve Laura.

- Teljesen úgy érzem magam, mintha egy krimisorozatba csöppentem volna.

- Sajnálom - feleli Laura.

- Ne sajnálja - vigyorodik el a pultosnő, majd szűk sortja zsebéből kiereszközi telefonját, és pötyögni kezd bele. - Végre egy kis izgalom! A kolléganőimmel az utóbbi időben izgalomgyűjtésben versenyzünk. Sajnos elég szarul állok.

A különc reakció elgondolkodtatja Laurát: Anitának talán nincs ki mind a négy kereke. Miután a pultosnő lezárja a telefonja képernyőjét, az öntapadós márványmintás tapétával bevont konyhapultnak dől, és összefont karral, ajkát harapdálva, méretes műszempillájával sűrűn pislogva méregeti két vendégét.

- Bárhol legyen is Debóra, ebből a beszélgetésből csak előnye származhat - biztosítja a pultosnőt Laura. - Mivel mi nem hivatalos szerv vagyunk, bármit oszt meg velünk, az köztünk marad. Senkinek nem származhat belőle hátránya.

Anita fejét jobb öklével támasztva, műkörmös kisujjával szépségpötty testékszerét piszkálva mérlegel, végül váratlan kérdéssel rukkol elő:

- Kérnek kávét? Sajnos csak instanttal tudok szolgálni - kínálja vendégeit, akik bölintással elfogadják az ajánlatot, ezért három egyszerű, pettyes bögréért nyúl a konyhaszekrénybe, aztán üzembe helyezi a vízforralót.

A nő vérbeli vendéglátós: kimerültsége ellenére folyamatosan tesz-vesz. Míg a víz hevül, édesítővel is felszerelt ízesítőtartót, valamint egy tányér száraz süteményt helyez az asztalra. Aztán a konyhaszekrény és a fal közti résből összecusukható széket húz elő, hogy magának is szoríthasson némi helyet a parányi asztalnál.

- Ha jók az értesüléseink, közel egy év telt el Debóra eltűnése, és az ön által tett bejelentés között - kezd a rendhagyó hallgatásba a vízforralót túlharsogva Laura. - Miért várt ennyit?

- Tegeződhetnénk? - vakarja tarkóját Anita.

Az indokolatlan reakció megzavarja a nyomozónőt.

- Tessék?

- Tudom, ilyet nem illik kérni idősebbektől, de sokkal gördülékenyebben kommunikálnék tegeződve - magyarázza zavarában szélesen gesztikulálva a pultosnő.

Bolond? Igen, minden bizonnal bolond!

- Rendben - bölint felszökött szemöldökkel Laura. - Szóval miért vártál egy évig a bejelentéssel?

- A mi világunkban két dolgot jelenthet, ha egy fiatal lány eltűnik. Az egyik, hogy bajt kevert, a másik, hogy bajba keveredett. Az utóbbi leginkább a drogosokra jellemző - körmével a konyhapultot kocogtatva elneveti magát: - Debike még a füves cigimbe se szívott bele, annyira igyekezett tisztán élni. Saját bevallása szerint, mielőtt megismerkedtünk, rosszlány volt, de megvilágosodott. Jelentsen ez bármit. Tartotta magát, sőt, rám is megpróbált vigyázni.

Vajon a bajkeverés Debóra kamaszkori lázadásának része volt? Annyiszor dorgálták a Kerekes-birtokon, hogy végül arra jutott: ha már rásütötték, bajkeverővé válik? Igen, minden bizonnal valahogy így történhetett. Dacos tizenévesen, Orbán fojtó fennhatósága alól szabadulva vad bulikba csöppenhetett, majd benőtt a feje lágya.

A forraló kattanással, szürke gőzt fújva jelzi, végzett a munkával. Anita három-három kanál instant kávét mér a bögrékbe, majd rátölti a vizet.

- Szóval azt hitted, Debóra ismét rossz útra tért - következtet Laura az imént hallottakból. A szótlanságot fogadó Judit mindenféle kérdés nélkül, mindkettejük kávéját ízesíteni kezdi.

- Őszintén szólva egyik lehetőséget sem tartottam túl valószínűnek - bölint a kávéját kevergető pultosnő, kiskanala pedig idegesítően kopácsol a bögréje falán. - Azt hittem, betelt nála a pohár, elvonult néhány napra, és majd előkerül.

- Ezek szerint már korábban is ment el szó nélkül? - érdeklődik a nyomozónő.

- Soha - ráncolja homlokát Anita. - De én ezt tenném, ha besokallnék. Te nem?

Igen, biztosan bolond! Hogy lehetne felébreszteni ebből az éber álomból?

Laura a fejét csóválja, ami egyrészt válasz a nőnek, másrészt méltatlankodás, amiért ennyire kibabrál vele az élet.

- Aztán elteltek hetek és hónapok, végül arra gondoltam, Debike biztosan hazament a családjához, őket azonban nem lehet elérni - Anita először Juditra, majd a nyomozónőre sandít, mintha titkot közölné. - Hibbant egy társaság.

- Tegnap jártunk náluk - Laura bölintással igazolja a pultosnőt. - Végül mi ösztönözte... Mi ösztönzött arra, hogy bejelentsd az eltűnést?

Anita néhány másodpercre elmereng, talán azon tűnődik, szabad-e erről bővebben szót ejtenie, aztán vállát rándítva mégis kinyögi. - Az, hogy Ágoston rajtam kereste.

Ágoston.

A Kerekes-birtoknál a szélvédőre csíptetett cetlin, a dublini telefonszám felett is ez a név szerepelt. Különös, hogy bár Debóra életének mindkét főbb területén szóba került az illető, a rendőrségi jelentésben egyszer sem szerepelt. Vajon nem tudtak a férfiről, vagy szándékosan hallgattak róla?

- Beszéltél Ágostonról a rendőrségnek? - faggatózik Laura.

- Nem kérdeztek róla.

- A férfi Írországból él, ugye?

Anita száját húzva bölint.

- Szóval már hallottak róla.

A nyomozónő soha nem értette, miért nem tudnak az emberek összefüggő mondatokban felelni.

- Valójában semmit nem tudunk Ágostonról - ismeri be gőzölgő kávéját fújkalva Laura. - Tegnap a Kerekes családnál felmerült ez a név, de még nem sikerült a férfival beszélnünk. Ki ő Debóra életében?

- A család említést tett Ágostonról? - csodálkozik a pultosnő, csaknem félrenyelni a szürcsölt, forró kávé.

A nyomozónő lódítva bölint, majd kortyol kávéjából.

Atyaég! Sós!

Komoly erőfeszítésébe került, nehogy visszaköpje a bögrébe, és még nagyobb, hogy leküzdje torkán a sós lötytyöt. Szenvedéstől eltátott ajakkal fordul a kávéját ízesítő Judithhoz, mire a barátnője csücsörítéssel igyekszik visszaszorítani az ajkát húzó vigyort, és a helyzetet kihasználva átveszi a szó:

- Miért csodálkozol, hogy a család beszélt Ágostonról?

Megint kezdi? Megint belepiszkít a kihallgatásba?

- Én soha nem találkoztam Ágostonnal, ezért csak annyit tudok elmondani, amennyit Debike mesélt nekem. Nem tudok felelősséget vállalni minden apró információmorzsaért - szögezi le Anita fontoskodó elővigyázatossággal. Láthatóan mit sem érzékelt az orra előtt lezajlott heccből.

- Természetesen - bölint bosszantóan bűgő hangon Judit.

A pultosnő megkönnyebbültnek látszik.

- Debike és Ágoston mostohatestvérek - böki ki, mint egy nyomasztó titkot, majd terhétől szabadultan sebtében hozzáteszi: - De ne gondoljátok őket csökötteknek, nincs közöttük vér szerinti kapcsolat, hiszen egyik szülőjük sem egyezik. Mindettől függetlenül a mostohaapjuk ellenezte a szerelmüket. Egyrészt, mert közel hat év közöttük a korkülönbség, másrészt mert nem akarta, hogy beltenyészetnek titulálják a birtokot.

A pletykák jellemzően izgalmasabbak, ezért gyorsabban is terjednek az igazságnál. Ha a Kerekes-birtokon két fiatal összelepedne, a környék akkor is a vérfertőző testvérszerelmeiről püsmogna, ha annak legfeljebb csak az egyező vezetéknev szolgáltat valóságálatot.

- Ágoston folyamatos nézeteltérésekbe keveredett Orbánnal, és egyre gyakrabban kakaskodtak egymással, mígnem a srácnak nem maradt más lehetősége, mint távozni a birtokról. Debike szeretett volna vele tartani, de a többi lánynak sikerült maradásra bírnia, amit később élete legrosszabb döntéseként emlegetett. Ágoston néhány hónap tengődés után Írországba költözött. Tudjátok, az milyen messze van? Ráadásul a fiú időközben megtalálta a számításait, munkát szerzett, és mire Debike elszabadult a birtokról, már összeismerkedett egy helyi lánnyal - hadarja Anita. - Vagyis inkább asszonnyal. Évekkel idősebb nála.

Szerintem hímringyó lett. Láttam már ilyen.

- Akkor Debóra nem Ágoston miatt akart Dublinba költözni? - jut ismét szóhoz Laura. - Nem lehet, hogy vissza akarta csábítani?

- Ágoston jóképű, de...

Judit összerakja az elhangzott, szerteszét szórt részleteket.

- Honnan tudod, hogy Ágoston jóképű, ha soha nem találkoztatok?

- Debikének egy kötegyeni képe van róla - vonja meg a vállát Anita.

Láthatóan ez és a szájhúzás a két kedvenc gesztusa. - Mutatott néhányat, de akkor is találtam párat, amikor a költözés előtt összepakoltam a holmijait.

- Összepakoltad a holmijait? - kap a kijelentés után Laura.

- Mármint nem azért, mert azt gondolnám, hogy meghalt! - szabadkozik. -

Végig jelen időben beszéltem róla. Észrevettétek? Nézek ám krimisorozatokat, tudom, milyen apróságokra figyeltek, hogy aztán meggyanúsíthassatok! Hiszen, ha nem tudom, hogy meghalt, miért beszélnek róla múlt időben? - kacsint immár büszke tekintettel.

- Semmivel nem gyanúsítunk - reagál fel-felbőffenő kacajjal Judit.

- Na persze! - legyint Anita, mint aki egyetlen szavát sem hiszi, aztán folytatja. - A lényeg, hogy nem ezt a lakást béreltük közösen. Együtt terveztük az utazást, illetve a kiköltözést Írországba. Tudjátok, ez egy amolyan nagy, világmegváltó terv volt részünkről, készültünk is rá. Egy évet adtunk magunknak, angoltanfolyamra jártunk, és mivel elég drága ott az élet, gyűjteni kezdtünk, aminek első lépéseként olcsóbb albérlet után néztünk. Debike találta ezt a lakást, meg is állapotunk a főbérlővel, aztán felszívódott. Végül egy kollégámmal költöztem be.

- Mi történt Debóra holmijaival? - forszírozza a kérdést a nyomozónő.

- A ruháit zsákokba csomagoltam, a kacsitjait pedig bedobozoltam.

Laura ingerülten lecsap.

- De hova vitted őket?

- Jaj, bocsi az értetlenségért, nem vagyok ostoba, csak fáradt - legyint szórakozottan a nő.

Laura várja, hogy Anita végre kinyögje, hova szállította Debóra holmijait, de ő csak mosolyog maga elé.

- Szóval? - noszogatja a nyomozónő.

- Mindent áthoztam. A ruhákat néhány hete végül egy jótékonysági szervezetnek adtam, mert nem fértünk el tőlük. A dobozt pedig becsúsztattam az ágyam alá. Nem dobhattam ki, fontos iratok is vannak benne.

- Tehát a doboz itt van? - próbál pontosítani Laura, mire Anita helyeslően bólint. - Megnézhetnék a tartalmát?

Néhány másodpercre beletelik, mire a pultosnő dűlőre jut önmagával.

- De nehogy eláruljátok Debikének, hogy megmutattam a személyes tárgyait! Rendben?

- Rendben - feleli Laura.

- Esküszöl?

A nyomozónő elképedve pillant Anita kinyújtott kisujjára, aztán mégis belekapaszkodik:

- Esküszöm.

Ahogy a pultosnőt elnyeli a lakás, Laura a barátnőjéhez fordul, és igyekszik a legmegfelelőbb szavakat kiválogatni, melyekkel a sós kávéért cserébe elküldheti a fenébe, végül inkább ígéretet tesz.

- Megbosszulum!

- Béküljünk ki! - Judit lebiggyesztett ajakkal, Anitahoz hasonlóan a kisujját nyújtja.

- Kizárt! - fonja össze karját kaján mosollyal a nyomozónő. - Meglakolsz. Judit hátradől a nyikorgó széken.

- Borzasztó lehet itt élni. Kora reggel van, és zárt ablaknál is zsinórban a harmadik autóriasztót hallom, amióta megérkeztünk. Csodapirula ide vagy oda, én biztosan felébrednék ekkora hangzavarra.

Barátnője egy kertvárosi családi házában él, a Fényes Magánnyomozó Iroda ablaka pedig egy gyér forgalmú, egyirányú utcára néz, tehát nincs hozzászokva a háttérzajhoz, amely Laurának fel sem tűnik.

- Kezdesz egy kicsit elkényelmesedni, nem gondold? Tegnap a vidéki illatok facsarták az orrodát, most pedig a városi hangzavarra panaszkodsz. Látod, nem terepmunkára teremtettél - szúr oda a nyomozónő végszóként, ugyanis Anita egy valaha gyümölcszállításra használt, banánrajzokkal gazdagon díszített

papírdobozzal tér vissza.

- Nem túl sok - jegyzi meg a nyomozónő a dobozba kukkantva.

Néhány mappa, gumival kötegetelt fotók, könyvek, képeslapok, levelek, vékony spirálfűzet, kulcscsomó, egy magazin, pár szórólap és mindezek tetején egy tábla töltött csokoládé - lakótársnője ennyi személyes holmit gyűjtött összes Debóra egykori szobájából.

- Nem gyűjtögető típus - von vállat Anita.

Laura abban a reményben csapja fel a fűzetet, hogy személyes gondolatokra lel benne, ehelyett az angoltanuláshoz szükséges szójegyzékkel, illetve néhány nyelvtani szabállyal találja szembe magát.

- Nem vezet esetleg naplót? - kérdezi, bár a felhozatal láttán egyértelmű a válasz.

- Én? Nem. Miért? - kérdezi süteményt majszolva Anita, majd a szájára csap: - Jaj, mi már tegeződünk. Te Debikére gondolsz! - szórakozottan felkacag. - Folyton képeket készített a telefonjával. Hónapokig gyűjtött az okostelefonra, végül megvette, és mindent megörökített. De a telefonja nyilván vele együtt eltűnt. Én legalábbis nem találkoztam vele.

- Tudsz esetleg olyan közösségi oldalról, ahová feltölthette a képeket - feszegeti a témát Judit. Sejthette, hogy a technikailag elmaradott Laura nem fókuszál erre a kérdéskörre.

- Volt közösségi oldala, de mivel régen nem lépett fel, deaktiválták, majd letörölték - ekkor váratlanul, a keksztől morzsás ujjával az egyik, Laura kezében tartott fotóra bök. - Ó Ágoston.

A fotón Debóra egy vörösesszőke hajú férfi oldalán mosolyog a kamerába. Ágoston ellentmondásos személyiségnek tűnik. Gyermeki, ártatlan arcvonásai, kék szeme és vastag ajka ellenére csibészes mosolyáról, illetve a karját tarkító fekete tetoválásokról ordít, hogy rosszfiú.

- Nem tűnik olyan férfinak, mint aki hirtelen megállapodna - tesz finom utalást Laura. - Biztosan nem melegekedtek újra össze Debórával?

Anita a fejét rázza.

- A látszat néha csal, Ágostonnak már gyereke is született attól a nőtől - avatja be Anita a két nőt a részletekbe. - De nyilván Ágostonnak is köze volt ahhoz, hogy Debóra kifejezetten Írországból akart szerencsét próbálni, hiszen valamennyi biztonságot mégiscsak jelent egy ismerős. Ágostonnak vannak már kiépített kapcsolatai, segített volna elboldogulnunk.

- Udvarolt valaki Debórának az eltűnése idején? Volt esetleg barátja? - szorítja a férfikérdést a nyomozónő, hiszen ez igencsak kardinális, főleg fiatalon.

- Én nem tudok arról, hogy lett volna valakije, de egyébként ideje sem nagyon maradt volna egy párkapcsolatra. Dolgozott, tanult, és aludt. Ennyiből állt az eltűnése előtti hónapokban az élete. Még szórakozni sem nagyon járt el. Az eltökéltség elég magának valóvá tette.

Laura néhány másodpercig fürkészőn, felvont szemöldökkel szuggerálja Anitát, hátha mégis eszébe jut valaki. Nehéz elképzelni, hogy egy huszoneves lány ne vágya szerelemre, bár az is igaz, egy külföldre költözési terv kellős közepén nem szívesen bonyolódik az ember új kapcsolatokba, hiszen bőven elég a hazáját, a biztonságot maga mögött hagynia. A kivándorló fiatalok legtöbbször nem jókedvűből, hanem az anyagi ellehetetlenülés és kilátástalanság miatt költözik, így a felcsillanó remény ez esetben csak hátráltatná őket.

Nagyjából húsz fotót rejt a doboz, a többségén Debóra Ágostonnal, illetve a Kerekes-birtokról ismert szőke lánnyal látható. Különös, hogy a nő mennyire ellenségesen viselkedett Debóra neve említésére, pedig a fotókon meglehetősen bensőségesnek tűnik a viszonyuk. A nyomozónő már éppen érdeklődne Anitánál, tudja-e, ki a szőkeség, Judit egy másik kérdéssel megelőzi.

- Írországból is pultozni akartatok?

- Igen. Debóra emellett tanulni szeretett volna. Egyetemre akart járni, hogy bebizonyítsa, nem semmirekellő butuska, és az ő háttérével is lehetséges a kitörés. Tudjátok, szörnyű gyerekkora volt, világéletében semmibe vették - húzza el száját Anita.

Laura visszaveszi a szót.

- Mit akart tanulni?

- Pszichológiát - bök fejével Anita a dobozba halmozott könyvekre.

A kötetek valóban az emberi lélekkel foglalkozó írások, de egyik sem szakirodalom, inkább amolyan könnyedén emészthető, sikerlistás észosztás a

televízióból ismert sztárpszichológusok tollából. Mindegyik könyv a férfi-női viszonyokkal foglalkozik. Laura kiemeli a legfelsőt, amely éppen a női szolgálkúsról értekezik. Helyesen tippelt, Kerekes Orbán valóban Debórának a pszichológiatanulmányok iránt tanúsított érdeklődésére célzott, amikor azt mondta, a lelket nem fejtegetni, hanem nevelni szükségeltetik.

- Ez a téma érdekelte leginkább - kortyol a kávéjából Anita. - Nyilván a családja miatt. Meg akarta fejteni, hogy az anyja min ment keresztül mentálisan, amikor behódolt a nevelőapjának.

Laura beleolvassza a Szolgálkúsról című kötetbe, és meghökkenve tapasztalja, hogy a szerző hosszan értekezik arról, miként lehet egy nőt betörni, és a férfi szája ízére formálni. A fűlszöveg szerint tankönyv ez mindkét nem számára, hogy megértsék egymás természetét. Egy neves, több díjjal kitüntetett pszichológus jegyzi, és öt éve jelent meg. Akkor még virágzott a könyvpiac, az emberek nyitottabbak voltak a különféle témájú kötetekre. Debórát tehát az örök rejtély, a két nem közötti eltérések és hasonlóságok érdekelték.

- Debóra tudott angolul? - érdeklődik Laura merengését kihasználva Judit.
- Ha a Dublini Egyetemen akart pszichológiát hallgatni, szükség volt angoltudásra.

- Valamennyit tudott, de, amikor azt mondtam, tudatosan készültünk a költözésre, egy ismerős angoltanártól vettünk órákat. Debike ráadásul amondó volt, hogy az ember bármire képes, csak merni kell kilépni a komfortzónából. Gondolom, már ez is valami pszichológiai hablaty lehetett.

A nyomozónő visszatér a képekhez, és az utolsó két fotó láttán meglepő felfedezést tesz.

- Debóra zenélt? - a kérdés inkább kijelentésnek hallatszik.

A fényképeken a lány, fején koszorúfonattal, lenruhában egy mező közepén törökülésben, háta mögött a lemenő nappal gitározik.

- Az apja állítólag zenész, és ő is szeret énekelni. Kamaszként eljátszott a gondolattal, hogy énekesnő lesz belőle. Tudjátok, sztár, aki kifolyik a rádióból meg a tévéből. Ezeket a képeket Ágoston készítette róla a birtokon, ezeket mellékelve akarta elküldeni a saját dalait kiadóknak.

Hajnali telefonbeszélgetésük során Lengyel Dávid, gésateóriája ismertetése közben rákérdezett arra, Debórának volt-e valamiféle köze a zenéhez, vagy a mozgásművészetekhez. Ezek szerint volt, a kriminálpszichológus pedig lehengerlő és elképesztően szexi tudásával ismét vaktában lövöldözve talált célba.

- Ezek profi fotóknak tűnnek - állapítja meg Laura.

- Ezért próbáltam megtudni, hogy milyen felvételeket találtatok - utal vissza beszélgetésük elejére a pultosnő. - Ágoston fotózik. Csak hobbiszinten, de egészen jó képeket készít. Szerettem volna, ha engem is lefotózik, hátha kaphatok kint egy-két modellmunkát. A magyar lányokat szeretik a világban, én pedig fehéreműig vetkőzöm is, ha kell.

Lehet ez a megoldás? Talán Ágoston készítette azt a fotósorozatot, amelyen Debóra szerepel? A művészet feneketlen. Még az is belefér, hogy könnyekig gyötört nők szenvedéseit örökítse meg az alkotó, sőt az őszinte reakciók elcsípése számít a legművészebb teljesítménynek. E teória szerint Debóra Dublinban él, és sem ő, sem pedig a másik négy - talán ír származású - nő nincs veszélyben. De hogy a fenébe kerültek volna ezek a felvételek a pszichiátria könyvtárába? Miért rejtették őket kemény fedlap alá? Sehogy nem áll össze a történet, az azonban világos, hogy Ágoston nagyot lendíthet a nyomozáson.

- Ha jól tudom, az eltűnése előtt Debóra új munkaajánlatot kapott. Hova hívták? - kezd utolsó kérdéskörébe Laura.

- Platina a neve. Egy privát férfiklub - felel Anita, majd a banános dobozba nyúl, és előrántja belőle a helyet bemutató leporelló szóróanyagot. - Debike tartott attól, hogy kurvákat keresnek, és nyilván köze volt a külsejének az álláshoz, de szexuális szolgáltatásokat nem vártak tőle.

A Platina olyannyira exkluzív helynek számít, hogy még az éjszaka cífraságaiba belelátó Laura sem hallott róla, pedig az aranyozott betűkkel díszített brosúra tájékoztatása alapján hosszú múltra visszatekintve üzemel. Kíváncsian várja, hogy körbenézhessen a férfiklub zárt világában.

- Elvihetünk magunkkal néhány dolgot a dobozból? Természetesen, amint nincs rá szükség, visszahozzuk.

- Az egész dobozt elvihetitek - von egykedvűen vállat Anita. - Nekem nincs rá szükségem, ti pedig Debike nyomára bukkanhattok általa.

Mintha csak végszóra történe, ajtó nyílik, és mindössze egy alsónadrágot

viselő fiatal férfi perdül a három nő elé. Most ébredhetett, arca gyűrött, haja kócos, szeme résnyire szűkült.

- Felébresztettünk? - kérdezi Anita a vendégek láttán meglepett férfitől, majd Lauráékhoz fordul. - Ő a kollégám, akivel közösen béreljük a lakást.

- Nem ti ébresztettek, hanem egy köcsög Audi riaszt a kapu előtt.

Zsinórban legalább tízedszer kezdett rá. Lemegyek és szarrá verem, ha nem hagyja abba - morogja a fickó, majd zavarában megdörzsöli a hasát, és a mosdóba lép.

- Egy fehér színű? - szól utána emelt hangon Judit.

- Ja! Valami gazdag faszé lehet! - kiáltja a csorgatás közben a srác.

Atyaég!

Mintha seggen csípte volna valami, Laura felpattan, és a legközelebbi ablakhoz ugrik.

40

ANTON

- Nahát, máris lement a lázad? - röffen fel Vegas, amikor az Inkredible tetoválóstúdió ajtaja fölé szerelt szélcsengő hangjára észrevesz. Érdemi válasz helyett egyszerűen bemutatok neki.

Tegnap kora este, még a whiskysüveg megbontása előtt üzenetet küldtem Vegasnak, amelyben betegségre hivatkozva mára szabadnapot kértem. Együgyű blöff volt, hiszen kezdettől beavattam a lánykérési tervembe, de egyszerűen nem volt erőm leírni az igazat. Kegyesség tőle, hogy nem faggatott.

- Az üzeneted alapján súlyos puncituszra gyanakodtam, amit nagy mennyiségű basztitusszal kúráltál - poénkodik komolyságot erőltetve arcára. - De olyankor fülíg ér a szád, most azonban úgy nézel ki, mint akit fejbe rúgott... Vagyis inkább, mint akit telibe szart egy ló.

- Helyes hasonlat - bólintok, majd felküzdöm magam a recepciós pult előtt álló egyik bárszékre.

Nehezen csillapítható, pulzáló fejfájással indult a reggel. Pontosabban már délelőtt volt, mire felocsúdtam. Éppen a pocsék másnapokat elkerülendő szoktam sörrel lazítani, a tegnapi kálváriámhoz azonban mértéktelen whisky és macskajaj dukált.

- Mocskosul berúgtam - ismerem el a nehezen tagadhatót, és tekintetemmel a pult mögött zümmögő hűtőre bökök. - Adnál valamit inni? Vattát köpök.

- Gyógyír másnaposságra - nyom kezembe egy palack vizet.

A szénsavmentes víz eszembe juttatja évekkorábbi, züllött önmagamat. Az amfetaminszármazékoktól képes voltam egyetlen húzásra meginni egy üveg vizet. Különös, hogy az alkohol mennyivel eltérőbb hatást gyakorol, mint a drogok. Míg a piától pusztán vakmerőbbnek érzem magam, a kábszer, függetlenül attól, hogy szintetikus vagy természetes, az alapszemélyiségemen változtatott: órákra érzéketlen seggfejjé aljasított. Más emberré tett. Ha például Szofi az este drogmámorban talált volna rám, a becsületre magasról szarva, önmagam vigasztalásául biztosan megkefélem. Keményen. Többször. Büszke vagyok magamra, amiért a whisky lazította gátlásokkal is képes voltam józan döntést hozni, noha ezzel a veszély még nem múlt el. A jövőben még inkább résen kell lennem: Szofi az aktokkal nem csupán a művészet oltárán kíván áldozni, az is izgatja, hogy pucérkodhat előttem. Határait feszegeti, csavargatja a fejem. Több ez pusztán szexuális vágnál, mert valójában arra vár, hogy meghasonuljak önmagammal. Irányítani akar. Nagyobb összegben is fogadni mernék, hogy legfeljebb a második pózolásában szemérmetlenül felkínálkozik majd. Érik köztünk a balhé. A Vöröskéhez hasonló, magukról sokat képzelő lányok nehezen viselik, ha kikoszarazzák őket, én pedig azt kezelem rosszul, ha egy nő nem ért a szép szövből.

- Attól tartok, nem örömdben rúgtál be - bök fejével bal kezem csupasz gyűrűsujjára Vegas. - Nem hiszem el, hogy nemet mondott. Szeret téged.

- Nem mondott semmit - felelem kurtán. - El sem jutottunk a kérdésig.

Vegas szeme elkerekedik.

- Szakított veled - morogja azzal a fakó hangsúllyal, amely a férfiaknál az együttérzés jele.

- Nem! - vágom rá, majd lényegesen csüggedtebben hozzáteszem: - Csak elment.

A testékszerekkel teleaggatott, kivarrt, vállig érő hajú, kecskeszakállas Vegast kamaszkorom óta ismerem. A bátyám legjobb haverja volt. Együtt jártak szakközépiskolába, és gyakran nálunk pőfékelte el napi marihuánaadagját. Kezdetektől nyomon követtem tetoválás karrierjét, amely meglehetősen meredeken ívelt fölfelé. Egy közös kocsmázásunk alkalmával vetette fel, mit szólnék, ha kollaborációban alkotnánk valami maradandót. Ekkor születt meg a mindkét karomat, illetve a mellizmomat beborító festménytetoválás ötlete. A közös munka során az is szóba került, hogy tehetségemet tintával és tűvel is kamatoztathatnám. Eleinte ágáltam az ötlet ellen, őszintén szólva már a gondolat is derogált, hogy emberek bőrérbe karcoljak, de a múltam felszámolásával hirtelen nagy szükségem lett egy új munkára. Nem fűlött hozzá a fogam, de éppen kapóra jött, hogy Vegas néhány hónappal korábban megnyitotta a saját szalonját, ahová korábbi nagyképűsködésem ellenére is befogadott, kitanított, és már lassan másfél éve foglalkoztat. Kezdetben legfeljebb egy évet akartam maradni, azóta már a harmadikat taposom.

- Menj haza, pihend ki magad! - közli gondoskodón.

- Le kell kötnöm a gondolataimat - pillantok rá kérlelően.

Vegas felelne, de az egyik, nyakán is tetovált kollégánknak az italhűtőhöz lép, így jelenléte beléfojtja a szót. Kívülállóknak biztosan hihetetlen, hogy mi, az Inkredibile-ben dolgozó, első ránézésre talán igénytelen, lecsúszott életűnek tűnő fiatalok mennyire összeszedettek vagyunk munkaidőben. Alaposabban belegondolva azonban ez egyáltalán nem meglepő, hiszen örök életre szóló lenyomatokat hagyunk vendégeink testén. Egy-egy rontással emberi sorsokat tehetünk tönkre, a szalon jó híréről már nem is beszélve. Vegas ezért is veszi meglehetősen szigorúan a házi szabályokat: - Ne is reménykedj, hogy dolgozhatsz ebben az állapotban! Még egy aprózót is elcsesznel.

Kihívás tekintetében kétfajta tetoválást különböztetünk meg, nagy, illetve kis volumenűt. Előbbinél az első szakasz a konzultáció, a vendég Vegas segítségével, a portfóliónkban felsorakoztatott munkáink alapján kiválasztja a számára legszimpatikusabb tetoválóművészt, akivel aztán közösen, egy előre egyeztetett időpontban megtervezik a mintát, illetve kijelölik a helyét. Én általában olyan bonyolultabb, nagy felületű, realiztikus munkákat kapok, mint például az arcképről másolás. Ilyenkor a tervezés gyakran több találkozási pontot is igényel. Léteznek azonban olyan kisebb munkák, mint a sima fekete tintával varrt feliratok, szimbólumok, pókok, delfinek, szívek, szerencsepatkók, lóherék - a közhelytár kifogyhatatlan. Ezeket a melókat hívjuk aprózásnak, amelyeket Vegas általában kezdőre oszt.

- Ne csináld már! - nyögök fel annak ellenére, hogy abszolút megértem, és egyébként osztom is Vegas álláspontját. - Teljesen rendben vagyok!

- Menj haza, és pingáld bőr helyett inkább a vásznad, vagy tetováld magadra, hogy Szeretlek, Anna.

- Képtelen vagyok otthon maradni! - bukik ki belőlem, majd fojtott hangon folytatom, nehogy más is meghallja, - Arra számítottam, hogy ha kiütöm magam, egész nap aludni fogok, erre fel viszonylag hamar magamhoz tértem, azóta pedig úgy szűkülök, mint egy kivert kutya. A festéshez magányra van szükségem, de most megőrjít a csend, és az, hogy hiába várom, egyelőre nem fog hazajönni. Tegnap még arra készültem, hogy eljegyzem a lányt, akibe szerelmes vagyok, mára egyedül maradtam. Egyszerűen nem tudok egyedül lenni, muszáj elterelnem a gondolataimat. Megőrülök, Vegas!

Aki ismer, tudja, a festés számomra biztos menedék, tehát ha az alkotásban sem találhatok megnyugvást, tényleg nagy a baj. A munka jelenleg az egyetlen kapaszkodóm ahhoz, hogy ne merüljek a fejem búbjáig az önsajnálatba. Vegas mélyet sóhajt, majd a fejét ingatva dönt.

- Jó! - húzza testékszerrel kivert ajkát. - Van egy aprózó, a kézfejére akar tetováltatni egy szimbólumot. A kettős munkaállomáson várakozik.

- Köszönöm! - kurjantom, majd hálám jeléül áthajlok a pulton, és csókot nyomok Vegas homlokára.

- Basszus, a szagod is olyan, mint akit leszart egy ló - vág fanyalgó képet, én pedig eltűnök a munkaállomások felé vezető folyosón.

A szalon az egyik belvárosi bevásárlóközpont oldalában alakították ki, bejutni azonban kizárólag utcafronttól lehet. Többen próbálták meggyőzni Vegast, hogy a pláza belső teréből nyitott bejárat még több vendéget hozna, ő hajthatatlanul ellenállt, mondván, ha a mostaninál is több aprózó találna meg bennünket, rohamosan romlana a nimbuszunk. A piros-fekete színek kombinációjával

kifestett, szalagparkettázott szalon tulajdonképpen egy hosszú, a legkülönfélébb stílusban berendezett munkaállomásokkal tarkított folyosó. A leginkább szobácskákhoz hasonlító nyitott fülkéknek összesen három faluk van: a két oldalsó gipszkarton, a hátsó pedig egy sötétítő fóliával bevont üveg. Az intim testtájékok varrása vagy ékszerzése, illetve a vendég külön kérése esetén harmonikaajtóval szoktuk elkeríteni az apró helyiséget. Hét munkaállomásunk van, én az esetek többségében az ötös számúban dolgozom, de hivatalosan egyik tetoválónak sincs bérelt helye.

- Tiszteletem! - köszöntöm a tőlem telhető legnyájasabb hangon a kettes számú munkaállomás gipszkarton falára aggatott, extrém tetoválásokról készül fotókat nézegető vendéget, majd neki háttal, a mosdótálca alatti szekrényben tartott gumikesztyűkért nyúlok. - Ha jók az információim, a kézfejedre szeretnél varratni.

- Anton? - szólít meg hitetlenkedve a vendég.

Ismerős hang, első blikkre mégsem tudok hozzá arcot kötni, de egészen biztosan életemnek abból az időszakából való, amelyet szeretnék a feledés talajának mélyére ásni.

- Tényleg te vagy az? - kérdezi, és abból, ahogy a mondat végén felviszi a hangsúlyt, már könnyedén beazonosíthatom az illetőt.

- Sebes! - arcomra mosolyt erőltetve fordulok a fickóhoz, és hagyom, hogy a keblére öleljen.

Mekkora véletlen szükségeltetik ahhoz, hogy egy régi cimborám éppen a mai napon, éppen az én kezem alá kerüljön? Sebes is díler volt, ugyanazon szervezetnek terített, amelyiknél mi is dolgoztunk Leonnal, teljesítménye persze a miénk közelébe sem ért. Ráadásul balgaságok miatt többször lekapcsolták, de mindenki csípte, amiért soha nem köpött, és az összes balhétjét egyedül vitte el. Az éjszakában ritka, felbecsülhetetlen kincs a lojalitás. Sebes beceneve egyébként többszörösen találó, egyrészt utal az arcán éktelenkedő vágáshegre, másrészt a kurvák által elpletykált korai magömlésére. Összességében véve tehát Sebes egy szerethető mamlasz, akiről azt gondoltuk, több időt fog hűvösön tölteni, mint szabad levegőn, ennek ellenére most elegáns öltönyben, frissen nyírt hajjal, hetyke körszakállal és parfümtől illatozón áll előttem. Mi lett belőle, porszívóügynök?

- Ezer éve nem láttalak, haver! - zsebre dugott kézzel, egyenesen háttal áll előttem, és lerí róla, hogy rendkívül büszke magára.

- Csak három éve - javítom ki, és biccentek a fejemmel, hogy foglaljon helyet a tetoválóágyon.

- A kurva életbe, legalább tíznek tűnik! - vigyorog tekintetében nosztalgikus csillogással. - Először azt hittem, káprázik a szemem. Trikó, farmer, kapucnis pulóver, edzőcipő és kócos haj? Ez annyira nem a legendás Erős Antonra vall.

A félelemtől bűzlő drogdílerok többsége láthatatlan akar maradni, velük ellentétben én elegáns öltözetben, valamint szokatlan, kifinomult modorral dolgoztam. A partidrogokat használó fiatalok imádnak a luxus illúziójában dagonyázni, sokkal szívesebben fordultak hozzám, mint a kapucnis, arctalan, vagy éppenséggel rosszarcú alakokhoz. A gavallér viselkedés rám ragadt, ahogy a nevem, illetve a sikerem egyre nagyobb körben terjedt el, sorban tűntek fel az elegánsabb terítők. Nem mondom, hogy alakítottam az alvilág stílusán, vagy hogy a generációm emblematikus figurájává váltam, de egy-két szemet biztosan felnyitottam. Ezzel a háttérrel elhiszem, hogy megdöbbenő lehetek a mostani, laza öltözékemben.

- Változnak az idők - vicsorgásomat Sebes minden bizonnyal mosolyinak értékeli. - Mit szeretnél felvarratni?

Felbőffent egy kacajt.

- Nem mondd komolyan, hogy te fogsz tetoválni!?

Lesújtó pillantást mérek rá, majd amikor látom, hogy tudatosul benne, nem tréfálok, elmosolyodom.

- Remélem, nincs ellenvetésed - aztán az ábra formájának és helyének megtervezésére szolgáló transzferfilccel a kezemben folytatom. - Mutasd inkább, hogy mivel szeretnéd megbélyegezni magad!

- Csupa meglepetés vagy, Anton - mondja, majd az érintőképernyős telefonjának kijelzőjén elővarázsolja az ábrát.

A csőrében tekerőző kígyót tartó sas szimbólumában azonnal felismerem az egykoron számomra is konkurenciát jelentő drokartell emblémáját. Hallomásból

tudom, a szervezet egyik íratlan szabálya, hogy a működésért felelős véráramba kerülőknek elköteleződésük jeleként, valamint a befogadáskor tett hűségükre emlékeztetve magukra kell varratniuk a széttárt szárnyú madarat. Minél nagyobb méretben, minél láthatóbb helyre kerül az ábra, annál inkább tekintélyt parancsoló, eközben persze rendkívüli kockázatokat rejt magában. Az árulókat a rettenthetetlen Főnök úr nevű vezér – akivel csak a kiváltságosok találkozhatnak személyesen – megfosztja a sas jelképtől. Ezekben a körökben természetesen nem lézeres eltávolítást használnak. Csonkítanak.

- Ismerős szimbólum? – Sebesnek ezúttal már nemcsak a testtartásából, hanem a hangjából is kiviláglik a büszkesége.

- Hova szeretnéd felvarratni? – kérdezem, közben felhúzom a fekete gumikesztyűt.

- Tisztára, mintha urológusnál készülnék prosztatavizsgálatra – bújik ki poénkodva a zakójából, majd amikor konstatálja, hogy egyáltalán nem találok viccesnek, leolvadt mosollyal a bal kézfejének mutató és hüvelykujja közti részre mutat.

- Szerintem ez nem a legjobb hely. Egyrészt érzékeny terület, másrészt... – nézek rá fürkészően.

- És? – kérdezi pökhendin, és feltűri inge ujját.

Nekem mindegy. Vállat vonok, majd elkezdem felskiccelni a bőrére az ábra körvonalait. Némán telnek a percek, csak a szomszéd fülkékben dolgozó gép zümmögése, illetve a munkaállomásunk rádiójából duruzsoló rockballada hallatszik. Őszintén szólva majd kifúrja az oldalamat a kíváncsiság: vajon mi a frászt állhatott Sebes az ellenség oldalára? Hiszen ő volt az, aki kifejezetten hűsége okán, szinte szánalomból kapott osztásra szánt motyót. Jobb belátásra térve mégsem érdeklődöm, mivel a magam részéről már leszámoltam az alvilággal, semmi közöm a jelenlegi viszonyokhoz. Sebes azonban már nem ennyire diszkrét.

- Miért tűntél el, Anton? – kíváncsiskodik. – Nagy jövőt jósoltak neked.

- Betelt a pohár – felelem vontatottan.

Mélyet sóhajt.

- Gondolom, Leon miatt. A kurva életbe, az kemény volt!

Nem válaszolok. Maját és Leont a főváros éjszakai életében szinte mindenki ismerte, ráadásul mindkettejüket kedvelték; a tragédia híre futótűzként terjedt. Ezernyi különböző teóriát hallottam arról, hogy vajon mi történhetett azon az estén. Akadt, aki tudni vélte, Maja csalta a bátyámat, volt, aki szerint Leon megőrült, és bőven akadtak olyanok is, akik az összeesküvés-elméletet osztották, miszerint mindketten egy leszámolássorozat áldozatai lettek. Én belefáradtam a találgatásba, és a rendőrségi bizonyítékok alapján elfogadtam, hogy a bátyám gyilkos, meggyőződésemem pedig már csak ő tudna változtatni. De láthatóan nem akar nekem bizonyítani.

- És most mit csinálsz? – faggat tovább.

- Nem fogod kitalálni – morgom, és a tetováló gép markolatáért nyúlok.

- A tetováláson kívül. Gondolom, ez csak hobbi.

Nehéz eldöntenem, hogy cukkol, vagy tényleg ekkora seggfej.

- Ez a munkám – közlöm ridegen. – Kezdhetjük?

Sebes bólint, én beindítom a gépet, majd miután megkérem, szóljon, ha már nehezen viseli a fájdalmat, elkezdem a munkát.

- Kurva élet! – sziszegi, és ha nem tartom elég erősen a kezét, az idiótája elrántja.

- Ne mozogj, mert a sasból csiga lesz! – figyelmeztetem. – Ha ennyire nem bírod, válassz inkább más bőrfelületet.

- Kibírom! – nézz rám szent meggyőződéssel, én azonban továbbra is kételkedem benne. – Mennyit keresel ezzel az emberkínzással?

- Eleget – felelem kurtán, a gép újra felberreg.

Sebes feszülő izmokkal felszisszen, ezúttal hősiesebben tűri a fájdalmat.

- Biztosan eleget? – nyögi. – Csak mert be tudnálak ajánlani a Főnök úrnál. Szükség volna egy emberre.

Helyben vagyunk! Pontosan a félreértések elkerülése végett tanúsítottam érdektelenséget. Az olyan ambíciószegény emberek, mint Sebes, azt gondolják, az éjszakában dolgozni kiváltság, és valójában minden fiatal fiú a körükbe vágyik. Hiszen könnyű pénzkereset, mindössze az életüket, illetve a szabadságukat kell kockáztatniuk. A hülyének is megéri, nem? Nem! Sebesnek egyszerűen felfoghatatlan lehet, hogy a hírhedt Erős Anton az éjszaka császára cím

megkaparintása helyett egy tetoválószalomban húzza az igát.

- Semmi komoly, csak behajtásról van szó - folytatja anélkül, hogy bárminemű érdeklődést mutattam volna a téma iránt. - A felettesem nemrég távozott a szervezettől, engem léptettek a helyére, nekem pedig szükségem lenne egy társra. Bizalmi pozíció, kevés munka, jó sok pénz. Jó a kiállításod, tele vagy tetkóval, és kéthétnyi edzés után már az izmaid is rendesen látszanának. Remek lehetőség lenne a visszatérésre.

Micsoda reklámszöveg! Ha lecsúszott, ám nagyravágyó huszonéves lennék, biztosan azt gondolnám, most megfogtam az isten lábát, és hezitálás nélkül igent mondanék. A behajtás valóban az alvilági szervezetek egyik bizalmi feladata, hiszen az arra kijelöltek konkrét összegekről hallanak, ráadásul egyfajta képviselőként jelennek meg az adósoknál. Az esetek többségében vérfakasztás helyett megfélemlítés a cél. Most már értem, Sebes miért van ennyire eltelve magától, az ő kvalitásaival a behajtás valóban csúcsstátus.

- Mi történt a feletteseddel? - kérdezem a bőrfelületre koncentrálnak.

- Az mindegy - hangjából kihallott vigyorgásból ítélve az ipse csúnyán pórul járhatott. - A lényeg, hogy szerintem a dupláját teszem zsebre egy este alatt annak, amit te egy hét alatt itt keresel. De ami igazán kecsegtető lehet, hogy visszatérhetsz a vérkeringésbe. Ezek itt komoly emberek, és nem a barátság, hanem a tehetség érdekli őket.

Ezt tényleg éppen annak az embernek a szájából hallom, akit csak azért nem vetett ki magából a banda annak idején, mert szántuk? Alaposan átalakulhatott az alvilág értékrendje, ha a Sebeshez hasonló fazonok bizalmi munkakörbe emelkedtek.

- Kösz, de nincs szükségem munkára, és nem akarok visszatérni - közlöm határozottan, majd miután a helyére teszem a gépet, vékonyan krémet kenek a gyulladt felületre. - Készen vagyunk. A portán, Vegasnál tudod rendezni az anyagiakat. Sok sikert kívánok a karrieredhez!

Sebes felhorkan.

- Kisstílű drogdíler voltál, most pedig még kisstílűbb tetováló vagy. A gyávaságod miatt választod a szar életet.

Idegesen tépem, majd a kukába hajítom a kesztyűt, aztán ökölbe szorul a kezem. Eddig tudtam túrtóztatni magam.

- Azért választom a szerinted szar életet, mert vannak az életben fontosabb dolgok a pénznél - dörgöm. - Például a becsület. Vajon neked mond ez a fogalom bármit? Ahogy most már a tetoválásod is jelzi, átpártoltál az ellenség oldalára.

- Itt megbecsülnek, Anton - szabadkozik zakójába bújva. - Itt lehetek valaki.

- Erre majd akkor is emlékezz, amikor kitaszítanak - vonom fel a szemöldökömet. - A tetoválásod elég nehezen csonkolható helyre került. Egy meggondolatlan lépés, és az egész kézfejed bánja.

- Én nem vagyok áruló - kéri ki magának.

Felröhögök.

- Két éve is erre voltál kibaszott büszke, aztán most mégis a konkurencia jelével villogsz.

Tudom, hogy telibe találtam, Sebes azonban rezzenéstelen arccal tűr, aztán megkeményedett tekintettel zakója belső zsebébe nyúl, és egy fekete névjegykártyát húz elő.

- A kurva életbe, Anton, bármekkora pöcs vagy, én kedvellek. Ha bármire szükséged van, fordulj hozzám bizalommal - mondja, majd miután nem fogadom tőle, a tetoválógyra ejti a kártyát.

GAZDAG RIBANC - feketéllik a méregdrága, hófehér Audi oldalán a bosszúüzenet, amelyről nem nehéz kitalálni, hogy a három vandál kiscsibe keze nyoma. Hogy a pokolba történhetett ez? És hogy a francba fogja megmagyarázni Róbertnek? A felfestett mondat igencsak árulkodó, Laura le sem tagadhatná, hogy közvetve ugyan, de ő okozta a kárt. A kínos beszélgetés előtt azonban egy lényegesen égetőbb problémával kell szembenéznie: ha csak nem lel rá megoldást,

a nap hátralévő részében egy billogozott autóval furikázhat a városban. Éppen azt számolgatja, szoríthat-e időt a taxissztrájk bénította városban arra, hogy még a Lengyel Dáviddal megbeszélte találkozót előtt hazaugorjon, és az Audit a lakásánál parkoló saját kocsijára cserélje, amikor Vinyó hívja.

- Vörös kód! - suttogja a kihangosított vonal túlsó végén az informatikus.
- Tessék? - kérdez vissza élből Laura.
- Vörös kód! - ismétli emeltebb hangon a férfi.

A nyomozónő az anyósülésen utazó Juditra sandít, hátha ő képes kibogozni Vinyó zagyvaságát, ám barátnője talán még Lauránál is tanácstalanabb képet vág.

- Beszélj érthetően, Vinyó! - kéri Laura.

- Vörös kód! - üvölti a férfi, valószínűleg azt hiszi, a vonal minőségével akadhatnak gondok.

Hogy a felbőffenő, cifra káromkodását visszanyelje, a nyomozónő elszámol magában háromig, majd megjátszott kedvességgel kéri:

- Nem vagyok túl jó passzban, szóval áruld, el, kérlek, mi a fenét jelent a vörös kód! De ne óbégass!

- Lebuktunk! - vakkantja hangjában páni félelemmel Vinyó. - Kerekes Orbán panaszt tett!

A kétségbeejtő hír hallatán Laura felvont szemöldökkel fordul a barátnőjéhez. Szólnia sem kell, Judit kínjában mocorogni kezd az ülésben. Habár a barátnője szent meggyőződéssel nyugtatta, hogy nem lesz gond belőle, a Kerekes-birtokon történt incidens után Laurának szemernyi illúziója sem maradt afelől, hogy a hatóság szimatolását megúszva folytathatják a nyomozásukat. Tulajdonképpen az lepte volna meg, ha a bemőszerolás helyett Orbán futni hagyja őket. Vinyó pontról pontra ugyanazt a forgatókönyvet ismereti, amelyet a nyomozónő tegnap, a vidéki kiruccanásból hazafelé, saját kútfőből vázolt a barátnőjének.

- Kerekes úr szerint egy Fényes, illetve egy Marple vezetéknevű rendőrő az eltűnt lányával kapcsolatban zaklatta a családját - az informatikus levegővételnymi szünetet tart, majd szemrehányóan kérdezi: - Miss Marple? Most komolyan?

- Rögtönöztem. Mit tehet az ember lánya, ha Fényes Laura után Jane Marple a második leghíresebb nyomozónő a világon? - igyekszik humorral tompítani a helyzet élén Judit, ezúttal azonban senki nem nevet vele.

- Laura, vadásznak rád! - ropogtatja tésztabundás mogyoróját a férfi. - Kovács a reggeli értekezleten ukázba adta a nyomozóinak, hogy nézzenek a körmödre. Tudni akarja, miben sántikálsz. És amint valaki rákeres a rendszerben Debóra aktájára, az előzmények listájában látja majd, hogy kutakodtam utána - pillanatnyi szünetet tart, majd félelemtől elcsukló hangon hozzáteszi: - Talán már tudják is!

Rajtol a versenyfutás az idővel. Ha szoríthatott volna is egy kósza fél órát arra, hogy lecserélje az Audit, az ebben a pillanatban letelt. Laurának a GAZDAG RIBANC felfestéssel kell ma keresztül-kasul autóznia a várost. Lehet, hogy egy nappal előrébb hozták a péntek tizenharmadikát?

Ma van az a nap! - jelezte hajnalban a Jó Nap Lap, amelyből Laura rögtön Lengyel Dávid érkezésére asszociált, de a dolgok jelenlegi állása szerint, a kriminálpszichológus visszatérése csupán töredéke a káosznak.

- Mondtam, hogy baj lesz, ha odamész - nyöszörgi Vinyó.

- Igazad lett - ismeri el Laura szenvtelenül. Menteni kell a menthetőt. - Kérlek, hívd le nekem a rendszerből az elmúlt években eltűnt tizennyolc és huszonöt év közötti, sötét hajú, barna szemű, vékony testalkatú nők aktáit!

- Laura, nem vagy vicces! - morogja az informatikus.

- Nem szórakozom! - csóválja a fejét, mintha a férfi azt láthatná. - Ha Kovács rájön, hogy segítettél, egy ideig nem férhetsz majd a rendszerhez, és megrekedünk a nyomozással. Előtte kell járnunk egy lépéssel!

A Fényes Magánnyomozó Iroda utcájába kanyarodnak, majd Laura az üvegépület bejáratához legközelebb eső, üres helyre parkol. Búcsúzni készül Vinyótól, a férfi azonban szokatlan határozottságával beléfojtja a szót: - Azt hiszem, nem értettél meg! Egy hajszál választ el a lebukástól, nyilván nem fogok tizenkilencre lapot húzni! Szükségem van az állásomra!

Biciklis futár gurul el az Audi mellett. A felfestés mágnesként vonzza a tekintetét, figyelmetlenségében csaknem nekiütközik egy méretes bevásárlótáskát cipelő asszonynak. Miért ne akkor lenne a legfeltűnőbb, amikor rejtőznie kellene?!

- Nem rúgnak ki, elsimítom az ügyet! Bízz bennem! - Laura hiába szeretne, képtelen meggyőzőbb lenni, valójában fogalma sincs, hogyan védhetné meg Vinyót. Egyetlen reményük, hogy ha a polaroidokon szereplő nőket meggyilkolták, az eset kavarta porban mindenki megfélemedezik majd a szivárogtató informatikusról. Kudarc esetén azonban... A fenébe, hogy már megint négy meggyilkolt nőre vágyik.

- Nem - dacol a férfi.

Laura csüggedten belátja, Vinyó mostanra túl sokat kockáztatott, ráadásul viszonzásul semmit nem kap, és még csak különösebb érdeke sem fűződik a nyomozáshoz. Amennyiben nem elég motiváció számára, hogy bajbajutottakon segíthet, kár a gőzért. Az informatikus háttér munkás, és ettől az esettől nem lesz elismertebb, nevesebb vagy keresettebb szakember. Ha volna konkrét, fizető megbízó, a nyomozónő utolsó próbálkozásként felajánlana egy kecsesgömböt összeget a férfi szolgálataiért, pénz híján azonban nincs más lehetősége, mint meghajlani annak akarata előtt, és szélnek eresztetni. Mielőtt azonban elengedné a fickót, Judit közbeszól:

- Kérlek, Vinyó! - unszolja meggyötört hangon. - Miattam kerültünk pácba! Nem tudtam befogni a lepcsés számat! Nekem tennél szívességet, ha segítenél megszerezni azokat az adatokat.

Barátnője átlátszó könyörgését hallgatva Laura lefejezi a kormánykereket. Ez most vegytiszta időhúzás. A férfi eldöntötte, hátat fordít nekik, a győzködés csak a megmaradt idejüket és energiájukat emészti. Iparkodniuk kell, a rendőrség a tarkójukba liheg.

- Cserébe kérhetsz bármit! - teszi hozzá Judit.

Bármit?!

Merész ajánlat ez tudván, hogy a férfi vonzódik hozzá. Az ígéret Vinyót is meglepi, feltűnően hosszú idő elteltével reagál.

- Nem tudok belépni az adattárba, mert abban a pillanatban lemeszelnek. Az elektronikus világban mindennek azonnal megjelenő nyoma van.

- Törd fel a rendszert! - rukkol elő egy merész ötlettel Judit. - Ismered a szerver gyenge pontjait, könnyen betörhetsz kívülről. Minden technikai feltételed és tudásod adott ahhoz, hogy megőrizd az anonimitásod.

Feltörni egy olyan rendszert, ahová egyébként van az embernek hozzáférése? Örület! De ha nincs más lehetőség...

- Járható út, Vinyó? - érdeklődik a nyomozónő.

- Talán - motyogja az informatikus, mintha titkon azt remélné, ha nem értik a választ, békén hagyják. - De a képeken nem tudok tovább dolgozni. Otthon nincs a laptopomon felül működő gépem, pedig idebenn, a kapitányságon is két gép fejtette egyszerre a képpontokat.

Lelkesedését visszanyerve Laurában felötlik egy becstelen terv, amellyel két legyet üthet egy csapásra. Egyrészt az informatikus folytathatja a munkát, másrészt - ahogy azt megígérte - bosszút állhat barátnőjén a sós kávéért.

- Gyere be hozzánk, az irodába! Úgyis terepen leszek, ezért az én gépemet is használhatod. Judit pedig biztos segít majd a sajátjával - elvigyorodik. - Ketten összerakjátok, amitek van...

Barátnője méltatlankodó válaszra nyitja szájfényezett ajkát, majd amikor ráébred, Laura szándékosan ugratja, úgy dönt, állja a sarat.

- Rendben - török meg a férfi, és előadja, milyen indoklással távozik a kapitányságról: - Hirtelen nagyon legyengültem, remélem, nem influenza. Inkább hazamennék, nehogy megfertőzzem az egész kapitányságot.

- Micsoda kurázsi! - hízeleg Judit.

Kurázsi? Inkább rohadt átlátszó hazugság, amit senki nem fog bevenni, ha már lefülelték a férfit. De ha ő bevállalja, egy próbát megér. Laura szemét forgatva elköszön Vinyótól, bontja a vonalat, majd barátnőjét sürgetve kipattan a kocsiból.

Ha minden jól megy, még az előtt sikerül Debóra életét a rendőrségi jelentésnél lényegesen alaposabban feltérképeznie, hogy Kovács bejelentkezne nála. Utána csak az Írországból élő Ágostonnal folytatott beszélgetés marad hátra, mivel azonban a fiúról a rendőrség nem tud, Laurának sem feltétlenül kell szót ejtenie róla. Nem mintha a többi apróságba be akarná avatni az exvőlegényét. Azt mondja majd, hogy egy magánmegbízása során merült fel Debóra neve, ám lyukra futott a lánnyal, és szánja-bánja, ha problémát okozott.

- Még az előtt kell eljutnom a Platinába, hogy Kovács felhívna - összegzi barátnőjének Laura az irodaház felé haladva. - Onnantól, hogy figyelmeztet, sokkal körültekintőbbnek kell lennem. Addig szabadon mozoghatok, utána azonban

bármit teszek, számon kérhetővé válok. Kérlek, te motiváld Vinyót, hogy mielőbb végezzen, én pedig meglátogatom ezt a híres-neves férfiklubot... – nagyot nyel mielőtt hozzátenné: – Dáviddal.

Kettesben.

Ekkor tudatosul benne, hogy hajnali fondorlatát éppen a Judit ellen irányuló kis bosszújával húzta vastagon keresztbe. Igaz, a barátnője folyton borsot tört az orra alá, a jelenléte garantálta, hogy nem kell kettesben maradnia a férfival, aki másfél éve alapjaiban rengette meg a világot, majd a ledöntött romok közül eloldalogva magára hagyta, hogy épüljön újra egyedül. És aki most, amikor a nő végre menedéket tákolt, visszatért... Hogy újra romboljon?

– Ő az? – mutat izgatottan Judit a méretes ablak túloldalán várakozó férfialakra.

A csaknem földet söprően hosszú, ólomszürke szövetkabátot viselő férfi háttal áll, és az épületben működő fotósiskola időszakos kiállítását nézegeti. Laurának nem kell látnia az arcát ahhoz, hogy megismerje.

– Ő az – bólint.

A kriminálpszichológus pusztá látványától nagyobbban dobban a szíve, annak azonban örül, hogy a pattogó tűzijáték és a gyomrát csiklandozó csillagszórószihrák elmaradnak. Lengyel Dávid hatása talán megfakult? Elhalványult? Megkopott?

Judit éhes nőstényállatként méregeti a férfit.

– Bírom a stílusát.

Merőben új tapasztalat, hogy Dávid kapcsán bárki stílust emleget. A kriminálpszichológus egykor nem cifrázta túl a ruházkodását. Szekrénye kilencvenkilenc százalékban egyszerű, sötét, leginkább fekete szövetnadrágokból, ingekből, kabátokból és bőrcipőkből állt. Fizimiskáját gyakran elhanyagolta, haja kócosra nőtt, sápadt arcán szakállá burjánzott a borosta, melankolikus tekintete alatt vastag karikában sötétlett a kialvatlanság. Komorságával, akár egy kivilágítatlan alagút, elnyelte a fényt, magába gyűjtötte az életet, de magáról vajmi keveset árult el. Titokzatosságával tökéletesen uralta, és kétségkívül befolyása alatt tartotta a körülötte zajló világot: választhatott, mikor akar láthatatlan maradni, és mikor szeretne a tömegeből tekintélyt parancsolóan kimagaslani. A visszahúzó gondolkodó és vezető alfahím kettőse nőket szédítő ambivalencia, amely – mint kiderült – intim körülmények között sem válik szét. Most Dávid kifejezetten feltűnő jelenség: mintha egy hirtelen támadt szellő elfújta volna a napja elől a borúfelleget. Vajon ez a szellő cirógatta, beletépett, vagy viharosan átszaladt rajta?

– Hölgyeim és uraim, indul a dokicsata. A kék sarokban Szentesy Róbert, a pirosban Lengyel Dávid. A két nagyágyú összecsapása ebben a minutumban kezdetét veszi – rivall fojtott hangon Judit, majd összecsapja tenyerét.

A csattanás hallatán Dávid olyan fenséges kimértséggel fordul feléjük, mint az oroszlan, amelyik tisztában van azzal, hogy a legfürgébb prédát is néhány ugrással leterítheti.

– Laura! – szólítja meg széttárt karral.

Atyaég! Ugye nem ölelkezni akar?

Ha nem találkozott volna hétfőn a szanatóriumba zárt Tamással, a nyomozónő gyanakodni kezdene, hogy a Lengyel fivérek a bolondját járatják vele, és valójában nem is Dáviddal áll szemben.

– Örülök, hogy látlak – áll meg néhány lépés távolságra, egy halovány mosoly kíséretében, karba font kézzel a nyomozónő. Ha a férfi ölelkezni akar is, neki esze ágában sincs a karjába omlani.

Szóltanul bámulják egymást. Laura bemerészkedik a férfi önbizalommal telt tekintetének örvényébe, de hiába, az nem ragadja magával. Nem látja benne a saját múltját. Valóban Dávid áll előtte, mégsem azzal a férfival néz farkasszemet, akivel másfél éve egymásba bonyolódtak. A nyomozónő torkát fojtja, ajkát pedig lebiggyeszti a csalódás.

Atyaég!

Tiltakozása és akadékoskodása ellenére Laura titkon azt várta, hogy a férfi az ő önvédelmi gátrendszerét átszakítva, lényé legrejtettebb zugait is színültig töltse epekedéssel. Hogy olyan mennyiségű vágyat zúdítson rá, amelynek árja elől hiába menekül az ember. Laura vad sodródást, merülést, majd lubickolást áhított, de minden bizonnyal nyugodtabb lesz az élete, amiért kéjfokozó helyett inkább egy pofont kenne el Dávid orcáján, hogy letörölhesse a férfi pökhendi mosolyát.

- Sápadtak tűnsz, jól vagy? Ne hívjak orvost? - incselkedik Judit az orvos szónak nyomatékos hangsúlyt adva.

- Túlságosan is jól vagyok - felel Laura, majd bemutatja barátnőjének Dávidot.

- Sokat hallottam már önről - bújja szempilláját rebegetve Judit.
Ez már nem tréfa! Ez emberkínzás!

Judit úgy tesz, mintha Laura folyton a kriminálpszichológusról áradozott volna. Valóban mesélt a viszonyukról, de egyáltalán nem vitte túlzásba. Már csak azért sem, mert éppen a munka volt az egyetlen mentsvára a magánéleti problémái elől.

- Bízom benne, hogy csupa rettentő történetet - feleli a kriminálpszichológus Juditnak, közben azonban mindvégig Laurára sandít.

- Kíváncsi vagyok, hogy a valóság is annyira rettentő-e, mint a legenda - kuncogja Judit.

Atyaég! Mi a fenét tegyen?

Ha visszabökne, barátnője replikázna, és egy soha véget nem érő szócsatába bonyolódna az aulában. Kezden magyarázkodni? Azzal csak még szerencsétlenebb helyzetbe sodorná magát. Muszáj mégis cselekednie valamit, különben pillanatokon belül elsüllyed szégyenében. Jobb ötlet hiányában Judit korábbi, infantilis csínyjével él, alsó ajkát beszippantva számárfület mutat barátnőjének. Dávidnak szeme sem rebben.

- Csacsiság! - feleli, Juditnak pedig a váratlan válasz hallatán arcára fagy a mosolya.

- Nekünk indulnunk kell! - sürgeti a pillanatot Laura.

- Máris? Még csak most kezdenék belemelegedni a hölgygel - vigyorodik el kajánul Dávid.

- Judit - szinte leheli saját nevét a nő.

- A flörtölést bármikor folytathatjátok, de a munka nem várhat - Laura villámeligazításba kezd: - Judit itt marad, és míg Vinyót várja, időpontot egyeztet az egyre titokzatosabb Ágostonnal. Nekünk pedig Debóra egykori munkahelyére kell érnünk még az előtt, hogy a rendőrség lekapcsolna bennünket.

Judit még akkor is letaglózva áll, amikor a nyomozónő és a kriminálpszichológus már a forgóajtóból az utcára lép.

- Miért is menekülünk a rendőrség elől? - kérdezi Dávid.

- Judit tegnap helyre tette Kerekes Orbánt, a férfi pedig nehezen viseli az igazságot - von vállat Laura. - Ahol az én buldózer barátnőm elindul, ott kő kövön nem marad.

- Kedvelem - somolyog Dávid.

- Vigyázz, mert férje van!

- Mióta érdekelnek téged a párkapcsolat gátjai?

Atyaég!

Amikor a Flórián-ügy felgöngyölítése során, elgyengültében Laura gyakorlatilag rámaszott a kriminálpszichológusra, még együtt élt a vőlegényével. Igaz, Kováccsal akkor már réges-rég elhidegültek egymástól, a nyomozónő boldogtalan volt, és törődést igényelt, a csalfaságáért mégis kemény lelkiismeret-furdalás gyötörte. Dávid pontosan tudja, hogy kérdésével a nő elevenébe talált, így ismét széttárja a karját, és ártatlan tekintettel közli:

- Én csak azt mondtam, hogy Judit igazi egyéniség.

- A gentlemanek így mondják, ha valakit...

- Gentlemanek? - kérdez közbe Dávid.

Laura megtorpan, tetőtől talpig végigméri a férfit, majd megjegyzi:

- Tetszik a kabátod. Melyik flancos divathát szponzorál?

- Tényleg tetszik, vagy gúnyolódsz?

- Mit olvasol ki a gondolataimból? - hunyorog csípőre vágott kézzel a nyomozónő.

- A gondolataid jelenleg egy szaftos erotikus ponyvára hajznak. És ha jól látom... Igen, jól látom... Bilincs is van benne - Laura a szemét forgatja, Dávid pedig féloldalasan mosolyogva újra felteszi a kérdést. - Szóval tetszik a kabátom, vagy gúnyolódsz?

A kriminálpszichológus, aki eddig leginkább előreejtett vállal járkált, most kihúzott háttal, illetve önbizalomtól csillogó tekintettel fürkészi a nyomozónő válaszát. Az esetlen, rút kiskacsából kecses hattyú cseperedett. Tulajdonképpen most tűnik normálisnak, Laura mégis visszasírja a régi, folyton darabjaira hulló Dávidot. Hova tűnt? Mi lett vele? Visszajön-e még?

- Megváltóztál, de lényegtelen, hogy ez tetszik-e neked, vagy sem - ad kitérő választ Laura, majd egy gombnyomással deaktiválja az Audi riasztóját. Abszolút lényegtelen.

Dávid utána szól.

- Ez káprázat - hangja sejtelmesen simogató. - Látod, de valójában nem létezik.

Laurának nem teljesen világos, mire céloz a férfi, de ezt a világot sem ismerné el neki, inkább - ahogy az zavarában szokása - elvicceli a helyzetet.

- Ez azt jelenti, hogy nincs is rajtad ez a kabát, és valójában meztelen vagy?

Dávid egy vén bölcs bársonyosságával és nyugalmával válaszolja:

- Ez azt jelenti, hogy amit látsz, elfedi az emberek előtt azt, amit te ismersz - aztán a kocsi felé fordul. - De ahogy látom, a te életed tényleg megváltozott.

- Ez sem az, aminek látszik - nyitja a nő a csomagtartót. - Nem az én kocsim.

- Való igaz, te soha nem vásárolnál magadnak ennyire hivalkodó autót - hümmög a férfi. - Ilyet azok a nők választanak, akik a koruknál fiatalabbnak akarnak tűnni, és náluk zsebébe férfiakra vágnak. De amint az kiderült, te menekülsz a fiatalabb férfiak elől.

Az utolsó mondat hallatán Laura felkapja fejét, és azzal a lendülettel beveri a csomagtartó felnyitott ajtajába. Mi az, hogy menekül a fiatalabb férfiak elől? Ennyit arról, hogy a kriminálpszichológus normálisnak tűnik. Sokkal zakkantabb, mint annak előtte.

- A felfestésre céloztam - vigyorgodik el Dávid, nyilvánvalóan a bolondját járattja a nővel. - Gondolom, nem egy érett gondolkodású férfi fújta fel, és biztos nyomós oka volt, hogy ennyire gyűlölködő szöveggel lepjen meg. Pontosan ilyesmit tesznek a világot még kisajátítani vágyó, fiatal férfiak, ha belegázolnak az önbecsülésükbe.

Nos, a kriminálpszichológus legvonzóbb tulajdonsága, a pengeéles esze minden külső cicoma ellenére a helyén maradt. Laura gyaníthatóan egy kezén meg tudná számolni, hányan volnának képesek a világon arra, hogy az apró jelekből ennyire pontosan megállapítsák, milyen körülmények között került a GAZDAG RIBANC felirat a luxusjárgány oldalára.

- Őszinte leszek, meglehetősen kínos egy ilyen felfestéssel autókázni. Nem mehetnének taxival?

- Kitalálsz az emberek gondolatait és motivációit, de arra már nem emlékszel, amit hajnalban mondtam? Egész héten taxissztrájk van. Téged is egy hiéna szállított haza - Dávid a homlokára csap. - Szóval vagy beteszted az autóba a formás feneked, vagy ha válogató vagy, szeretettel ajánlom a tömegközlekedést - gúnyolódik a nyomozónő, és a férfi kezébe nyomja az Anitától szerzett banános dobozt. - Ebben van Debóra összes személyes holmija. A lakótársnője gyűjtötte össze a szobájából.

Dávid elhelyezkedik az anyósülésen, a doboztól nagy nehezen beköti biztonsági övét, majd megjegyzi:

- Soha nem gondoltam volna, hogy egy másik férfitől kapott autóval furikázol majd.

- Na, azt meg honnan tudod, hogy egy férfié? - horkan fel Laura. - Miért ne lehetne, mondjuk Judité?

Dávid a két ülés közötti tárolórekeszből kiemeli és a nő orra elé tart egy laminált lapocskát. Az összes budapesti kórház területére szóló parkolási igazolványt Róbert nevével, illetve arcképével állították ki. A kriminálpszichológus fanyar elismeréssel konstatálja:

- Sebész.

- Nem kaptam az autót, csak használom - védekezik Laura, majd kikanyarodik a parkolóhelyről, és útnak indulnak.

- Tehát megkaptad, ameddig szükséged van rá - egyértelműsíti a helyzetet Dávid. - Vagy ameddig a tulajdonosának szüksége van rád. Mert a férfiak közül is azok választanak sportos autót, akik mindig fiatalabb...

- Hogy van Dóra? - szakítja félbe a vészívást megelégedve Laura a férfit.

- Meglátogatja a családját - közli, és a dobozba néz.

- Hogyhogy nincs a fenekedben? - kapaszkodik a témába a nő.

- Mi ez a kitüntető érdeklődés az ülepem iránt? - tanulmányozza a Platinát bemutató szóróanyagot a kriminálpszichológus.

Íme, a kínálkozó alkalom arra, hogy zavarba hozza a férfit, Laura pedig a világerért se szalasztja el a lehetőséget.

- Biztos szerettem belevájni a körmömet.

Valójában mindketten élvezték, amikor Laura, az aktus hevében megragadta Dávid hátsóját, és körmét a bőrébe vájva vonta magába egyre mélyebbre a férfit. Már amikor a pozitúra megengedte ezt, ugyanis a kriminálpszichológus leggyakrabban az ágy fejtámlájához bilincselve feküdt a nő alatt.

- Igen, arra emlékszem - feleli a férfi olyan pofátlanul unottan, mintha valami csekélységről beszélne. Mintha neki semmit nem jelentett volna az a néhány együtt töltött nap.

- Még szerencse, hogy emlékszel rá - horkan fel a nő. - És arra emlékszel, mennyire felhergelt, amikor mocskos parancsokat nyögtem a füledbe?

Dávid megköszörüli a torkát, a nyomozónőnek pedig éppen a fejébe szállna a dicsőséges győzelem, amikor a férfi hozzáteszi:

- Arra is emlékszem, hogy igencsak élvezted, ha a hajadba téptem.

Atyaég! Nem adja fel a harcot.

- Te pedig szeretted a nyakamat szorongatni - felel a nő.

- Emlékeim szerint kifejezetten könyörögtél, hogy fojtogassalak - sandít fel a szóróanyagból Dávid.

Laura legyőzötten, összeszorított szájjal, mutatójával idegesen dobol a kormánykeréken. A kriminálpszichológus somolyogva kezébe veszi az egyik képet, amelyen Debóra, Ágoston és a birtok harcias szőke ölelkezik.

- Kiderült valami az Írországba költözött férfiről?

- Roppant kínosan érzem magam, hogy immáron harmadszorra teszek fel hasonló kérdést, de honnan tudod, hogy a képen Ágoston szerepel?

- Nem tudtam, csak Debóra mosolya láttán eszembe jutott, hogy rákérdezzek. Szóval a lakótársnő tudott valamit Ágostonról?

Laurának megcsörren a telefonja, rápillant, és morgolódva konstatálja, hogy Kovács keresi. Gyorsan utolérte a végzete. Ahelyett, hogy fogadná, lenémítja a hívást. Csak a Platina után szándékozik beszélni a férfival. Majd visszahívja.

- Ágoston Debóra mostohabátyja. Szerelemre lobbantak, a férfi azonban Dublinba költözött. Debóra azért akart utána menni, mert hitte, hogy Ágoston segíthet neki új életet kezdeni. A helyi egyetemre akart felvételezni, a pszichológia érdekelte, a barátnője pedig modellkarrierről álmodott. Anita is Ágoston segítségével reménykedett, a férfi ugyanis... Találd ki, micsoda!

- Szabad a gazda! - vágja rá találgatás helyett Dávid.

- Egy élmény veled játszani - ironizál Laura.

- Tudom - a kriminálpszichológus ismerősen bűgő válasza hallatán a nyomozónőt hirtelen és váratlanul elönti az izgalom. A teste összes pontján érzi.

Atyaég!

- Hobbifotó - Laura nagyot nyel, mielőtt folytatná. - Ágoston hobbifotós. Micsoda véletlen egybeesés, nemde?

Dávid értetlenkedve fordul Laurához.

- Szerinted Ágostonnak köze lehet a polaroidokhoz?

- Nem kizárható - von vállat a nő.

- Szóval még mindig azt gondolod, hogy ezek a képek beállított modellfotók?

A férfi hangját kifakítja a csüggedtség. Csalódott? Laurában? Ugyan már!

- Én csak azt mondom, sok ember nem riad vissza attól, hogy szó nélkül kilépjen az addigi életéből - magyarázza, vagy inkább magyarázkodik Laura. - Bár az is igaz, hogy Anitán kívül Debórának nem volt kit maga mögött hagynia. Egyetlen férfit sem szédített, mert tudta, hiába kezdene kapcsolatba, azt le kell zárnia, amikor elutazik. Felelősségteljes volt. Sok felnőtt nem képes ekkora áldozatra, nem foglalkoznak a hátrahagyottak lelkével, csak a saját élvezetükre koncentrálnak.

Ahogy az utolsó szót kiejti, érzi, hogy elvetette a súlykot.

- Debóra akár olyan férfival is megismerkedhetett volna, aki vele tart, és egymást kiegészítve, közösen építenek új életet.

Atyaég!

- Milyen szentimentális lettél - pukkan ki a kínos kacaj Laurából.

- Mi ebben a vicces? - tér vissza Dávid bűgő hangja. - Komolyan gondoltam. A nyomozónő felhangosítja az autórádiót.

ANNA

Richárd kétségbeesett arckifejezéséről bárki könnyedén leolvashatta, egyáltalán nem rajong otthona próbateremre alakításának ötletéért, azonban meglepő módon beleegyezett. Azt gondoltam, a Lélektánc tagok, illetve Lulu előtt nincs pofája nemet mondani, ezért a Carlos által kierőszakolt felajánlás után adtam neki időt arra, hogy átgondolt kifogással rukkolhasson elő. Azzal a szent meggyőződéssel tértem vissza az ebédszünetemről, hogy az első sokkból ocsúdva Richárd félrevon, majd bocsánatkérések közepette közli, felelőtlenül bölintott az ötletre, de tévedtem. Most pedig már az olajzöld sportautójában ülünk, és a Szabadság hídon suhanunk az otthona felé.

Örültem volna, ha az oldottabb hangulat érdekében Carlos is csatlakozik hozzánk, mégis csak ő a kettőnk közti kapocs, de a vajszín bőrkárpitozású kabrióba nehezen férne be még egy felnőtt férfi, ráadásul a többieknek még tart a közös próbájuk, amelynek most minden perce aranyat ér. Tehát kettesben maradtam a szófukar Richárddal, aki, hozakodhatom én elő bármilyen témával, egyszavas válaszaival csírájában fojtja el a társalgást.

- Gyönyörű ez az autó - mondom egyrészt azért, mert a méregdrága, klasszikus vonalú Jaguar tényleg ámulatba ejtő, másrészt azért, hogy megtörjem a köztünk feszülő csendet.

- Köszönöm! - válaszolja kurtán, én pedig szívem szerint fájdalmasan felnyögnék, amiért ismét falnak ütköztem.

Nem lelek fogást Richárd viselkedésén. Hogy lehet valaki egyszerre elutasító és együttműködő? Rendszerben, az átlagnál zárkózottabb típus, a tegnapi próbán sem volt szómenése, bár akkor a folyamatos gyakorlás nem adott lehetőséget a magánbeszélgetésre. Ám most, az utazás alkalmával élve tanácsos volna nyitni egymás felé - a köztünk tátongó távolsággal nehéz lesz a beteljesülhetetlen vágyakozástól szenvedő párt alakítanunk.

Mi a baj? Ha kolonc vagyok a nyakán, miért nem állt a sarkára? Hiszen még csak haragudni sem lehetne rá, amiért nem szívesen enged vadidegent az otthonába. Csak legyen nyílt, és mondja meg!

Természetesen hálás vagyok Richárddal, amiért a felkínált lehetőséggel immár sokadjára ment meg egy olyan darabot, melyhez valójában semmiféle érdek nem fűzi. Azt hiszem, a legtöbb nő csendben öröközne, és a saját érdekét szem előtt tartva magasról tenne arra, hogy mindeközben milyen kedve van Richárddal. Ha belement, hát belement... Engem viszont rendkívül feszélyez a koloncérzet. Régen lényegesen simulékonyabban valószínűleg lenyeltem volna a véleményem, Anton azonban e tekintetben is felnyitotta a szemem. A szótlanság semmit nem old meg, sőt, az elfojtott akarat feszélyez, és füllentésekbe, majd hazugságba kényszerít, végül akkorát robban, hogy kő kövön nem marad utána. Mély levegőt veszek, majd problémám kellős közepébe vágok:

- Richárd, kedves a felajánlás, de ha számodra teher, hogy az otthonodban próbáljunk, mondd meg bátran!

- Kötelességem segíteni - reagál a tőle megszokott szűkszavúsággal.

- Miért volna kötelesség? - csattanok fel. - Azért, mert ígéretet tettél Carlosnak a Miss Mambo tetején? Carlos aranyos, amiért a szívében viseli a csoport sorsát, de az igazsághoz hozzátartozik, hogy érzelmileg zsarol téged. Miért hagyod, hogy kikényszerítse a segítségedet? Miért nem vállalod, hogy nem szeretnéd, ha nálad próbálnánk?

Amint ez a gondolatsor elhagyja számat, ráébredek, akaratomon kívül talán olyan dologba próbálom beleütni az orromat, melyhez semmi közöm. Nem ismerem a két fiú történetét, talán a pusztá barátság nál erősebb viszony fűzi össze őket, ez esetben pedig tolakodónak tűnhetek, amely az én értékítéletemben is kifejezetten irritáló tulajdonság. Sőt, idegesítő. Tényleg jobb volna a nővel kapcsolatos elvárásokhoz idomulva befogni a számat, és hagyni, hogy csak úgy megtörténjenek a dolgok. Kár, hogy erre képtelen vagyok.

- Mármint nem tudom, mi van köztetek... - amint leesik a tantusz, miként csenghet Richárd fülében ez a mondat, kínomban az alsó ajkamba harapok.

Olyan idiotán viselkedek, akár egy csetlő-botló csitri, minél határozottabbnak szeretnék tűnni, annál nevetségesebbé válok. Richárd felmordul.

- Annaróza, mire megy ki ez az egész? - kérdezi ráncolt homlokkal, és egy szemvillanásnyit rám sandít. - Nem szeretnél a házamban próbálni?

- Nem erről van szó... - sóhajtom.

Annaróza. Olyan andalítóan dallamosan tudja mondani a nevem, mint egy ringató altatódalt.

- Csak mert nagyon úgy fest, mintha nem volna hozzá kedved, és ahelyett, hogy ezt megmondanád, inkább megpróbálsz rám hárítani a felelősséget.

Felnyögök. Örület, hogy két ember mennyire könnyen elbeszélhet egymás mellett. Szerencsém, hogy a munkatapasztalatomból kifolyólag még a Richárdnál jóval zárkózottabbakkal is hamar szót értek. Nyugalomban és biztonsággal minden kagylóhéj kinyílik.

- Az imént te magad éltél azzal a fordulattal, hogy kötelességed segíteni - magyarázom felé fordulva, jól artikuláltan, a lehető legnyájasabb hangomon. - Szeretném, ha tudnád, semmi nem kötelező!

Abból ítélve, hogy Richárd elfehéredő ujjal szorítja a kormányt, érzem, a beszélgetésünk ezúttal is zsákutcába futott.

- Attól, hogy választékosabban fogalmazol, még ugyanúgy kiforgatod a szavaimat! - szűri a foga között. - A kötelesség nem feltétlenül teher.

- De nem kötelesség! - kínomban immár nevetek.

Mi a fenét művelek? Miért provokálom, ha egyszer kedveskednem kellene?

Richárd jelentőségteljesen rám pillant.

- Majd én eldöntöm, minek ítélem!

Válasza nyomán hangtalanul tárogok, belül viszont elégedettség tölt el: ha piszkálódással is, de kiugrasztottam a nyulat a bokorból. Richárd csendességének leple alatt határozott férfi bújik, tehát kifejezetten velem finomkodik. Mi lehet az oka? Vajon a munkámhoz vagy a személyemhez van köze? És hogyan orvosolhatnám? Ekkor ő, mintha fejembe látna, felteszi a kérdést:

- Miért gondolod, hogy szükségem van segítségre?

- Tessék? - eljátszom, hogy nem értem a kérdést, valójában egy épkézláb válasz megfogalmazásához akarok időt nyerni.

- Úgy beszélsz velem, mintha nem lenne ki a négy kerekem - válaszol készségesen, majd amikor megállunk egy piros lámpánál, felém fordul, és mélyen szemembe néz. - Miért gondolod, hogy nem mondok igazat?

Ösztönösen elfordulok, legszívesebben tagadás-pajzsot tartanék magam elé, de hogyan várhatnék tőle őszinteséget, ha én magam is megfutamodom? Bár nem pontosan olyan formában, mint vártam, kezd végre gördülékennyé válni a kettőnk közti kommunikáció. Most semmiképpen nem fordíthatok hátat!

- Csak nem tudlak hova tenni - ismerem be, miközben lekanyarodunk a főútról. - Azt hittem, azért bölintottál Carlos ötletére, mert valamiért képtelen vagy neki nemet mondani. Eddig bármit kért, te zokszó nélkül megtetted.

Elmosolyodva válaszol.

- Csak azért nem ugrom kútba, mert Carlos megkér rá.

Amilyen nehezen követhető, annyira imponálnak Richárd csavaros válaszai, amelyek az eddiginél is érdekesebbé, illetve rejtélyesebbé teszik számomra. Csillapíthatatlan kíváncsiságomat már önmagam is megmosolygom.

- Így azonban még kevésbé értelek. Ha nem Carlos miatt, akkor miért vállaltad el a szerepet, és miért egyeztetél bele, hogy nálad próbáljunk?

Richárd arcáról szépen lassan leolvad a vigyor. Ugyanolyan szűkölésszerű gondterheltség tükröződik rajta, amelyet az első találkozásunkkor, illetve ma, a próbateremben, Carlos ötlete nyomán láttam.

Némi hezitálás után közli:

- Valójában miattad mondtam igent. Tudom, mennyire fontos neked ez az előadás.

Felülbírálok iménti álláspontomat: ez a fiú őszintébb, mint kellene.

Arcpirítóan őszinte. Furcsa viselkedése kapcsán, egy kivételével, minden eshetőséget végigzongoráztam. Azt hiszem, nőként vonzónak talál. Különben miért akarna a kedvemben járni?

Fülig vörösödöm.

Szerénytelenség nélkül állíthatom, hozzászóltam a férfiak bókjaihoz, de soha nem adtam rájuk. Mondani bármit lehet, blöffölni nem nehéz, ellenben cselekedni megerőltető. Antont is akkor vettem komolyan, amikor két év udvarlás után akaraterőre kapott, és kiverekedte magát a drogok, a bűnözők és a könnyű lotyók bűvköréből. Hogy Richárd lódítások helyett tettekkel hízeleg, azt bizonyítja, az összes szájhősnél őszintébb.

- Hiszen nem is ismeresz! - szám szégyenlős mosolyra húzódik. - Nézd, tudom, hogy lelkiismeret-furdalásod van az első találkozásunkkor történt baleset miatt, de valójában semmi bajom nem esett. Már a nyilvános bocsánatkérést is túlzásnak tartottam. Borítsunk fátylat a múltra!

- Ha ez ilyen egyszerű volna... - morogja maga elé.

Komolyan arról kell győzködnöm egy férfit, hogy ne legyen ennyire figyelmes? Rendszerben, minden nő úriemberre vágyik, de ez már tényleg túlzás. Hogy biztosítsam Richárdot, nem maradt bennem kihúzásra váró szálka, megszorítom a vállát.

- Minden múltban elkövetett hiba rendbe hozható, megbocsátható.

Fogalmam sincs, hogy az érintés vagy a mondat hatására, de Richárd összerezzen, és egy pillanatra elrántja a kormányt. A váratlan manőver következtében a vállammal kis híján az ajtónak vágódom. Miután a kocsni újra egyenesbe kerül, dörgő hangon közli:

- Csak hagyd, hogy csináljam! Akkor senkinek nem esik baja!

Elkerekedett szemmel figyelem az egyik pillanatról a másikra elboruló férfit.

- Egy kicsit megijesztesz - motyogom, mire ő hevesen bólogat.

- Tudom, ezért hallgatok.

Elhűlve kérdezem.

- Azért nem beszélsz, hogy megijessz?

- Azért hallgatok, hogy ne ijesszelek meg még jobban - felém fordul, és a pillantásában összegyűlt világfájdalom gyomrom vág. - Kérlek, tiszteld az időt!

RICHÁRD

Tiszteld az időt!

Hogy a fenébe csúszhatott ki a számon ez az utálatos mondat, amelyről a saját bőrömmön tapasztalva tudom, halálra rémíti az embert?! Apám szajkózta ezt, miután nem sikerült elfogadható válaszokkal szolgálnia ébredező gyermeki tudatom kotnyeleskedő kérdéseire. Például arra, mi értelme a pincénk alatti titkos szintnek. Apám szerint az idő mindenre válasz, idővel bármi lehetséges, és az idő nem ismer lehetetlent. Idővel ugyanis minden elkorhad, lebomlik, vagy elpárolog. Idővel minden megváltoztatható, átalakítható ez alól pedig az emberi elme sem kivétel.

Idő.

Idő.

Idő.

- Ne haragudj! - sandítok az anyósülésen kuporogó Annarózára. - Nagyon sajnálom!

- Becsülöm, hogy belátod a hibáidat, és hajlandó vagy bocsánatot kérni, de mi lenne, ha alapvetően úgy viselkednél, hogy ne kelljen vezekelned? - szomorkás, mégis szigorú pillantásától egészen elszégyellem magam. - Elhiszem, hogy idegesítenek a kérdéseim, de nem adsz más lehetőséget az ismerkedésre.

- Az feszélyez, hogy egyelőre nem tudok a kérdéseidre épkezláb válaszokkal szolgálni.

Hallgat. De tulajdonképpen mi mást tehetne? Egy összevissza hablatyoló, hasadt férfinak tűnhetek a szemében. Válaszkeresés helyett csípőből hazudnom kellett volna. Például azt, hogy azért engedem a házamba, mert a táncszínházi előadás nélkül dögunalmas volna az életem.

- Rengeteg dolgot mesélnék neked, de bármit mondanék, csak még jobban megijesztenék - leparkolok az út szélén, fejemmel a mellettünk emelkedő vaskapura bökök. - Megérkeztünk, de szerintem most a legszívesebben elmenekülnél, így ha gondolod, visszaviszlek a próbateremhez.

Valószínűleg mindkettőnk helyzetét megkönnyítené, ha Annaróza kapna az alkalmon, de visszakozás helyett mégis fordít egyet a kockán.

- Richárd, valójában te félsz tőlem.

Lehorgasztom a fejem. Igaza van, félek a reakciójától. Nem kenyerem a bizalom, pedig amint előállok a farbával, Annaróza kezébe adom a sorsomat. Onnantól rajta múlik majd, hogyan folytatódik a történetem. Akár börtönbe is juttathat. A rácsoknál csak az aggaszt jobban, hogy meggyűlölhét. Sőt, kétség sem fér hozzá, hogy meggyűlöl majd. Miért fájlalom ezt? Tudom, csupán káprázat, de Annaróza egy ezeréves, kedves ismerős benyomását kelti, és örömmel tölt el a közelsége. Bár éppen Annaróza az, aki a Lélektáncon múltbéli tragédiák emlékein

segíti át az embereket, féltő, hogy a személyes vonatkozástól vakultan rám bűnösként, nem pedig áldozatként tekint majd. Sugallat ide, benyomás oda, az én megfontolt természetem csínján bánik a bizalommal. A legkevesebb kockázattal, óvatosan, cseppenként kell adagolnom az információt ahhoz, hogy egyikünk se fulladjon bele. Az első csepp.

- Az előbb megkérdeztem, miből gondolod, hogy segítségre van szükségem - résnyire lehúzó az ablakot, kabátzsebemből előkotrom a cigarettámat, és rágyújtok egy szátra. - Valójában tényleg segítségre van szükségem. Abban reménykedem, hogy segítesz megnyílni, ezért is engedlek az otthonomba. De nem úgy, ahogy általában az embereknek segítesz. Ennél többet azonban jelenleg tényleg nem tudok neked mondani, kérlek, ne is akard belőlem kicsikarni. Hagyd, hogy a saját ütememben mondhassam el neked, mi nyomja a lelkem.

Ezek az átkozott rébuszok! Amikor múlt héten elhatároztam, hogy minden ellenérzésemmel megharcolva beváltom az ígéretem, azt hittem, tudom majd a saját igényem szerint irányítani a történeteket. Hogy egészen addig tolhatom magam előtt a nehezét, míg megerősödöm a felemeléséhez. Tévedtem.

- Richárd, én is félek - suttogja az útra meredve Annaróza. Nem csodálom. Beletörődően bölintok, és már indulnék visszafelé, amikor Annaróza hozzáteszi: - De nem tőled félek. Látom, hogy a tüskés felszín alatt kedves, figyelmes férfi lakozik - bókja hallatán elpirulok, zavaromban az ablak felé fordulok, mélyet szívok cigarettámból, majd kifújom a vaskos füstöt. - Én éppen attól félek, amire neked szükséged van. Az időtől tartok. Nincs időnk kivárni, hogy magadtól megnyíljon előttem, hiszen ahhoz, hogy szombaton biztosan színpadra tudjunk állni, bíznod kell bennem. Nem várom, hogy beavass az életedbe, de kérlek, légy együttműködő, és próbálj meg lazítani!

Tarkómon érzem a pillantását, miközben folytatja:

- Nem tudsz olyan dolgot tenni, amit kínosnak érnél, hiszen a szándék a legfontosabb, abból pedig már most túlteljesítettél. Nincs szükségem több bizonyítékra. Az kell, hogy partnerként kezelj!

A külvilágtól elbarikádózva nevelkedtem, kevés az emberi kapcsolatokban szerzett gyakorlatom, az apám miatt pedig ahhoz vagyok szokva, hogy engem irányítanak. Nem tudom, milyen valakit egyenrangú félként kezelni, mégis bölintok, mintha érteném, Annaróza mit vár tőlem.

ANNA

Többször, ám mindig ugyanazon okból tituláltak vakmerő nőnek: nem félek, sőt szeretem problémás, lelkileg sérült emberekkel körbevenni magam.

Egyre problémásabbakkal.

Kezdődött az egész a zabolázatlan, drogfüggő Antonnal, majd folytatódott a Lélektáncra jelentkezőkkel, és most itt van Székely Richárd, aki az imént a maga sajátos, tüskés módján kért segítséget. Mélyre ásott, kifejezetten súlyos traumát hordozhat magával, még rágondolni is szörnyű, de az évek során hasonlóan elfertőződött lelki sebek általában gyermekkori szexuális zaklatás vagy családon belüli erőszak folyományai. Teóriámat alátámasztandó felrémlenek az első találkozásunkkor Richárd alkarján elcsípett hegek, amelyeket ő szégyenkezve titkolni próbált.

De hogy kapcsolódom én az ő tragédiájához? Hiszen azt mondta, kötelessége mellém állnia. Emlékeztethetem életének egy fontos, múltbéli szereplőjére, akit megbántott, vagy igazságtalanul ellökött magától. Például az édesanyjára. Rajtam keresztül akar vezekelni, és könnyíteni a lelkén. Ha nem találkozik velem, a tragédiája talán örökre rejtve marad. Kulcsfigurát lát bennem, amely számomra rengeteg kockázattal jár, főleg úgy, hogy fogalmam sincs, milyen ajtót nyithatok ki a férfi múltjában.

Olvastam egy esetről, ahol a páciens egy elborult pillanatában megfojtotta a pszichológusát, csak mert gyötrő kérdéseivel emlékeztette a kegyetlenkedő mostohaanyjára. Fontos, hogy békét és megértést sugározzak, hiszen már a pusztán jelenlétem is azzal szembesíti, lelkileg mennyire gyenge.

- Tudom, a bizalom nem csettintésre születik - árnyalom iménti eszmefuttatásomat. - Ígérem, semmit nem fogok erőltetni! Vagyis de, egyvalamihez ragaszkodom! - végre felém fordul, és kérdő tekintete megmosolyogtat. - Nem siettetlek, cserébe a próbák, illetve az előadások idejére tedd le a cigarettát. Megegyeztünk?

A kezében füstölgő, félig szívott szátra pillant, majd némi hezitálás után

kihajítja az ablakrészen. Szinte érzem, ahogy a koporsószeget füstjével Richárd feszültsége is tovaszáll. Hálás pillantással és visszafogott mosollyal egy távirányítót használva kitarja a hosszú kőkerítés közepén feketéllő kovácsoltvas kaput. Isten hozott az ismeretlenben, Annaróza!

- Egy erdőben laksz? - kérdezem tréfásan, ahogy a macskakövekkel kirakott, fákkal két oldalról sűrűn szegélyezett emelkedőn a kőkerítésen túlra gördülünk.
- Olyasmi - bólint. - A családunk nyári rezidenciája volt a ház, a környező erdőbe jártak kedvtelésből vadászni.

A kőkerítés mögött néhány méterrel még egy, ezúttal rácsból készült kerítés húzódik, amelynek kapuja szintén automatikusan nyílik. A kerítésbe magas feszültségű áramot vezettek, erre tábla hívja fel az ember figyelmét. Talán ez a kettős gát akadályozza meg, hogy a vadak az útra szökjenek.

- Saját erdő és vadászat? Meglehetősen úri szokás.

Felvetésemre Richárd csak bólint, majd tovább meséli a birtok történetét.

- Az ősök szépen sorban kihaltak, apám pedig megörökölte a területet, amelyet aztán a politikai viharokban alaposan megnyesegettek. Ma már csak egy kis elkerített erdős rész tartozik a házhoz. Vadak sincsenek, legfeljebb mókusokra csúzlizhatnánk benne.

Akkor mi értelme lehet a dupla kerítésnek? Mielőtt azonban rákérdezhetnék, a fatörzsek takarásból kibontakozik a robusztus épület, amelynek látványa az ámulation felül mindent elfojt bennem.

- Lenyűgöző!

A vakolatlan téglafalú épület méretében minden elképzelésemet felülmúlja. Nem vagyok jártas az építészetben, ezáltal a kategorizálásokat sem ismerem, de az előttem magasló hodályt leginkább az angol filmekben látott vadászkastélyokhoz hasonlíthatnám, és azt hiszem, ezzel közel állok a valósághoz.

- Egyedül élsz egy ekkora házban - igaz, kérdésnek szántam, inkább kijelentéssé formáltam a mondatot.

Richárd vonakodás nélkül felel.

- Szeretnék majd tőle megszabadulni, de még nem tudok.

- Mire vársz?

- Halálra - közli hanyagul, majd oldottabban folytatja. - Aztán eladom a birtokot, veszek magamnak egy tengerparti vityillót valahol délen, a maradékot pedig alapítványoknak adom.

- Tele vagy meglepetéssel - üdvözlöm a jótékony ötletét.

Az autó megáll a sóderrel szórt parkolóban, én pedig ámuldozva szállok ki a kocsiból, és miközben próbálom anélkül megtalálni az épület legmagasabb pontját, hogy beleszédülnék, teleszívom a tüdőmet friss levegővel. A házat körbelengő nyugalom andalító. Ekkor kutyacsaholás üti meg fülemet, a hang irányába fordulok, és egy fekete dobermannt látok, amint kecsesen Richárdhoz szalad. Szívmelengető látvány, ahogy a távolságtartó férfi dédelgető hangon, guggolva köszönti az ebet.

- Hogy hívják? - kérdezem kedvesen.

- Éber.

A kutya felé nyúlok, hogy megsimogassam, de az vicsorogva, hátát púpozva rám mordul, így elkapom a kezem. Richárd erélyesen a barátságatlan állatra parancsol, az pedig szófogadóan hátracsapja a fülét.

- Nincs túl jóban az idegenekkel, de ha kedves vagy vele, és adsz neki időt, azt is hagyja majd, hogy a hasát vakargasd. Sőt, követelni fogja.

- A kutyák tényleg hasonlítanak a gazdájukra - tréfálok, és túl későn jut eszembe, mennyire félreérthetőt szóltam.

Elpirulok.

Mindketten a pillanatba merülünk, és csak nézzük egymást csillogó szemmel. Végül Richárd töri meg a csendet.

- Megmutatom a házat! - int fejével a bejárat felé.

Ahogy menetirányba fordulok, látom, az alagsori és a földszinti ablakokra is rácsokat szereltek. Felprűszkölök egy kínos kacajt.

- Mi ez? Egy börtön?

- Igen, ez egy börtön - helyesel, de nyilván humorizál.

- Egy ekkora börtön falai rengeteg titkot rejthetnek - jegyzem meg, és remélem, a fogságérzet nem hátráltat majd a munkában.

- Nem is sejtet, mennyit.

LAURA

- Szakasztott olyan helynek tűnik, ahol perverz férfiak elszámoltatás, és retorzió nélkül hódolhatnak perverz vágyaiknak - halkítja le az autórádiót Laura, miután a Platínának helyet adó, felújított gyárépület parkolójába érnek.
- Például fehérre meszelt nőket kínozhatnak.

A Debóra holmijai között talált, aranyozott betűkkel írt leporelló szerint a Platina nevű, zártkörű férfiklub közel öt évtizede működik. Egykor a belváros szívében, egy alagsorból kialakított helyen fogadta fontos vendégeit, néhány esztendeje azonban egy irodaházként felújított budai raktárépület földszintjére költözött. A Platina kizárólag klubtagok számára nyitott, ennek következtében a hétköznapi éttermekétől, illetve bárokétől eltérő elbírálás alá esik. A klub sokkal inkább egy estéről estére megrendezett, privát fogadás, semmint vendéglátó-ipari egység, a Platínára ezért már a dohányzás szabályozásáról hozott törvény sem alkalmazható. Mivel csak klubtagokat fogadnak, nincs készpénzforgalom, a fogyasztást a havi tagsági díjba kalkulálják. A hivatalos szerveknek alapos indokkal kell előrukkolniuk, ha valamiért körbe akarnának szimatolni, kétséges, hogy ennyire bevédett üleppel a tulajdonos vagy bármely alkalmazott szóba állna egyáltalán Laurákkal. Botránybiztos erődítmény ez a felső tízezer inkognitót igénylő urainak, akik hajlandók súlyos, tagsági díjként beszedett összeggel támogatni az üzemeltetést.

- Hangyányit előítéletes vagy a jómódú férfiakkal, nem gondolod? - Dávid a Platina bejárata felé fordul. - Azért, mert valaki tehetős, és szeretne a saját társasági szintjén szórakozni, még egyáltalán nem biztos, hogy bizarr vágyak gyöttrik.

- Nem biztos, de a tapasztalatok alapján nagyon valószínű - ragaszkodik elméletéhez Laura. - Ne mondd, hogy nem! A magas beosztású, a nagy felelősségű, és sok pénzt kereső férfiak gyakran szexuális perverzciókban vezetik le a feszültséget.

A kriminálpszichológus kihívó tekintettel fordul a nőhöz.

- Ha jól sejtem, a sebészednek is van mit a tejbe aprítania.

Laura felcsuklik, mire reagálhatna, a férfi már zsebre vágott kézzel lépdel a Platina bejárata előtt posztoló őr felé. A robusztus, elegáns feketébe öltözött, kopasz, napszemüveges pasas egy miniatűr adó-vevő készüléken keresztül tanácskozik valakivel, majd amikor Laura éppen odaér, fejével biccentve, orrhangján közli a kriminálpszichológussal.

- Hajós úr a házban tartózkodik, és fogadja önt. Kérem, az előtérben várakozzon! - kitarja az ajtót, majd végigméri Laurát. - A hölgy azonban nem tarthat önnel!

A Platina házirendje szerint nők - az alkalmazottakat leszámítva persze - kivételes esetben léphetik csak át a hely küszöbét. Abszurd határozat ez egy férfiklub vezetőségétől, az ember azt gondolná, tucattal szállítják az alulöltözött, könnyűvérű nőtársaságot.

- Szerintem ezt a döntést bízza Hajós úrra - felel Dávid barátságos hangon.

- Házzabályaink nem esetlegesek - akadékoskodik a kétajtós szekrény.

- A házzabályok alapján kizárólag klubtagokat engedhetne be, én most mégis bebocsátást nyertem - ecseteli a kriminálpszichológus kiszélesedő mosollyal, majd a biztonsági őr zavarodottságát kihasználva, az illemszabályokat felülírva maga előtt tolva áttessékeli Laurát az ajtón.

Az aranyozott indadíszítésekkel cifrázott, tejüveg berakásos csapóajtó egy tágas, olívazöld selyemtapétával, illetve sötét gránit járólappal burkolt, fekete bőrfotelokkal zsúfolt helyiségbe nyílik. Dávid keze - nehéz eldönteni, hogy véletlenül, vagy készakarva - deréktájáról Laura fenekére csúszik. A nő megjátszott fenyegetéssel sziszegi:

- Vedd le rólam a mocskos kezed, vagy rácsapok! - szembefordul a komisan somolygó férfival. - Ki az a Hajós úr, akit a gorillával emlegettetek?

A vissza-visszatérő mindentudó somolygás a férfi vonzerejének kivonata, a nyomozónő testére-lelkére ható esszencia. A titokzatosságtól kezdve a széthulláson át egészen a hirtelen megnőtt önbizalmáig bezárólag minden benne van, amivel Dávidot valaha jellemezni lehetett. Ez a somolygás múlt és jelen

között átívelő, köd lepte híd, amelynek közepén ácsorogva vár Laura káprázatos tűzijátékot. Vagy jelet az ugrásra...

- Hajós úré a hely - válaszol a kriminálpszichológus.

- Ismered a tulajdonost? - hökken meg a nő. - Elárulnád, eddig miért nem szóltál erről?

- Kivontad magad a beszélgetésből - pillanat rá komiszan Dávid.

Laura érzi, ahogy a kriminálpszichológus új keletű, szemtelenséggel vegyülő, lángoló magabiztosságától forrni-lobogni kezd az agyvize.

Hepciáskodással csak újabb hecceknek tenné ki magát, ezért a tőle telhető legkedvesebb hangon érdeklődik.

- Megosztanád velem, amit tudsz?

Dávid hosszú, perzselő pillantással illeti, Laura kimelegedve rákérdezne, miért bámulja, amikor a férfi belekezd:

- A Platinát az idősebbik Hajós alapította, a fiával osztálytársak voltunk a középiskolában. Évekkel ezelőtt Lázár átvette az üzletet, és a költöztetéssel egy időben elvégzett néhány ráncfelvarrást a szabályrendszeren. Vészesen öregedett a tagcsapat, a fiatalításra a poros szabályokban még nem volt lehetőség. Több veterán tag igyekezett megtorpedózni a változtatásokat, de nem sikerült nekik, ezért bosszúból megvonták a finanszírozást. A megnyitó után Lázár nyílt napot tartott a potenciális, új generációnak, és klubtagokat toborzott. Úgy fest, sikerrel járt.

Az elmúlt napok tanulságai alapján Laura kezd ráébredni, csak neki voltak unalmas középiskolás osztálytársai. Bár az igazat megvallva, Juditon kívül nem sokukról tudja, merre vitte őket életútjuk, az eget rengető sikerek híre azért minden bizonnyal eljutott volna hozzá.

- Csak azt ne mondd, hogy te is tag vagy - néz firtató szemmel a kriminálpszichológusra.

- Úgy ismeresz, mint aki férfiklubokban múlatja az idejét? - somolyog ismét Dávid, Laura ajkába harapva keresi a legfrappánsabb választ, majd inkább hagyja a levegőben lógni a provokáló kérdést, és a falon függő egyik, aranyozott keretbe foglalt festményhez lép.

A helyiség két szemközti falán három-három, különböző művészettörténeti korszakot idéző, meztelen nőalakokat ábrázoló festmény csüng. A szokatlan gyűjtemény egy-két darabja talán komolyabb értékkel is bír. A póre testek láttán Laurában felötlik a kérdés:

- Ez egy olyan bűnbarlang, ahol alulöltözött lányok etetik, és itatják a férfiakat? Vagy olyan, ahol pucér nők testén tálalják fel a falatokat?

- Egyik sem - válaszol Laura mögül egy idegen férfihang. - Ez egy férfiklub, nem holmi kéjbazár.

Márkás öltönyt viselő, frissen borotvált, rövidre nyírt hajú, szálfatermetű férfi érkezett az előtérbe. Férfias megjelenése ellenére Laura nagyobb tételben fogadna arra, hogy a férfi bogárarna szemének alja szemceruzával festett. Bizarr világ ez, ahol a férfiak is apró szépségtrükkökkel kívánnak minél különlegesebbnek tűnni.

- Mindig szívesen látlak vendégül, cimbora, de a hölgynek távoznia kell! Mielőbb - a tulajdonos hangja nyersen cseng.

Hajós úr jóképű, tudja ezt magáról, és minden bizonnyal született playboyként éli világát. Orrát magasan hordja, az a típus, aki csak azért, hogy minél tekintélyt parancsolóbbnak lássák, diktatórikus fegyelmet tart a beosztottjai között. Kifestett szemmel, tiszteletet követelő szigorával olyan, mintha önmaga paródiája volna, Laurát inkább megkacagtatja, mintsem behódolásra készíti.

- Lázár, nem jókedvünkben érkezünk - közli kérlelhetetlen hangon a kriminálpszichológus. - A hölgy nyomozó, és egy meglehetősen aggasztó ügyet göngyölítünk fel együtt. Ha kívánod, visszatérünk hivatalos paranccsal, de a régi barátságunkra való tekintettel, amíg nem muszáj, nem vonnék hivatalosan senkit a beszélgetésbe. Békésebb reflektorfény nélkül diskurálunk.

Laura elismerően hümmög Dávid talpraesett blöffjén. A Platina egyik fő alappillére a diszkreció, nem venné ki jól magát, ha eltűnt nőkkel hozná kapcsolatba az egyébként is misztikus, zárt férfiklubot. A kriminálpszichológust ráadásul köztudottan kényes ügyekben alkalmazzák, Lázár sejtheti, nem a levegőbe beszél, az ominózus eset kedvezőtlen reklám lehet a Platinának. A festett szemű néhány másodperc, szájrágós hezitálás után dülőre jut önmagával.

- Néhány klubtag éppen ebédel nálunk, az étterembe semmiképpen nem vihetek

be nőt, különben a vendégeknek meginog a bizalmuk – néz végig egy lefitymáló grimasz kíséretében Laurán a férfi. – A süketszobáink azonban üresek – fejével int, hogy kövessék. – A süketszobák hangszigeteltek, és poloskabiztosak, ám mielőtt a hölgy megkérdezné, ezeket a helyiségeket sem enyelgésre, hanem titkos üzletek megkötésére tartjuk fenn.

Az előtérből két járat vezet tovább, az egyik a főbejárattal szemben áll, az étteremhez visz, a másik a terem bal oldalából nyílik. Utóbbin egy folyosóra jutnak, amelynek mindkét oldalán jelöletlen ajtók sorakoznak. Lázár, mágneskártyáját a zárhoz érintve kinyitja az egyik ajtót, amely mögött hangulatos helyiség fogadja Lauráékat. A szőnyegezett, selyemtapétázott szoba legfrekvenciáltabb pontján mahagóniasztal terebélyesedik, az ajtótól legtávolabb eső sarokba ülögarnitúrát, illetve egy antik hatású szivarasztalt állítottak arra az esetre, ha a tárgyalófelek kényelmesebb pozícióban kívánnának diskurálni. Lázár a pincérhívó gombtáblával felszerelt mahagóniasztalhoz vezeti vendégeit, majd miután mindhárman helyet foglalnak, megkérdezi:

– Ha jól emlékszem cimbora, te a whiskyre esküszöl. A közelmúltban beszereztünk néhány igazán különleges palackot, örömmel venném, ha megkóstolnád. A kriminálpszichológus szeme felcsillan.

– Nem akarlak megsérteni az elutasítással.

Iszik délidőben? Ráadásul ennyire könnyen kapható?

A Flórián-ügy idején Dávidnak akadt némi rendeznivalója az alkohollal, egy kudarcba fulladt olaszországi megbízása a whisky felé hajszolta. Gyengesége minden tekintetben kiütközött, akkor éppen a Laurával közös nyomozás kezdte kíségeteni a mélypontról. Talán még manapság is rendszeresen italozik? Ha igen, az mindenesetre legalább a külsején nem látszik.

– És a hölgy? – fordul Laura felé a festett szemű, a kezén viselt órát birizsgálja.

– Én egy pohár vizet szeretnék.

– Látod, cimbora, ezért nem illik hölgyet férfiklubba hozni – hahotázik jóízűen Lázár, és megnyomja az asztal csücskébe szerelt gombtábla pincérhívóját. – Halljuk, ki után szaglásztok!

– Emlékszel erre a lányra? – helyezi az asztalra Debóra egyik, a dobozból kölcsönvett fotóját Dávid.

Laurának fel sem tűnt, amikor a kriminálpszichológus zsebre vágta a képet, de helyes döntést hozott. A múltbéli fotó ezerszer hatékonyabb a Vinyó által buherált grafikánál, ráadásul azt sejteti, a nyomozás során már alaposan feltérképezték Debóra életének részleteit. Hajós úr nem tudhatja, milyen információkat sikerülhetett bezsebelniük, az effajta bizonytalanság pedig ritkítja a hazugságot.

Lázár tekintete beborul.

– Ez most egy keresztkérdés? Természetesen emlékszem rá – bólint és kezét karba fonva hátradől székében. – Hogy is felejtethném el a klub történelmének eddigi legnagyobb csalódását?

Kopogtatnak, Lázár megnyomja a pincérhívóval szomszédos gombot, amelyre reagálva az ajtó zárja berregve enged. Csinos, fiatal, szőke lány lép a szobába, talán tizenkilenc éves, ha lehet, mélyen dekoltált, piros, pántos ruhája alig ér combközépig. Rendkívül alázatosan feljegyzi főnöke rendelését, majd távozásakor a szeme megakad Debóra asztalon fekvő fotóján. Megtorpan, addigi, kedvesen együgyű bazsalygása hirtelen leolvad, aztán amikor magára eszmél, fűrgén elhagyja a szobát. Laurában felmerül, hogy kifogást keresve utána ered, aztán belátja, a lány munkaidőben biztosan nem szívódik fel, ráadásul rövidesen visszatér az italrendeléssel, addig ő megpróbál minél több információt kipasszírozni a narciszficsúrból.

– Miért okozott csalódást?

– Amióta átvettem apámtól a Platinát, nem keveredett közénk olyan munkatárs, aki az összes szerződésre magasról téve, egyik napról a másikra felszívódott volna. Hinnem kellett volna a teszteknek – sajnálkozik, majd nógatás nélkül magyarázni kezdi. – Klubtagjaink befolyásos emberek, gyakran kötnek nálunk komoly üzleteket, nem kockáztathatjuk, hogy bármi kiszivárogon. Ezért az összes, hozzánk munkára jelentkezőnek teszt sorozaton kell átesnie, ezek a legfrissebb pszichológiai módszerekkel végzett felmérések. Mindemellett a briliáns kommunikációs készségről, illetve az illemtudásról is fontos meggyőződnünk. A kitöltött tesztek, illetve a bemutatkozóanyagokat a Gyémánt kör értékeli.

A tájékoztató broszúrából Laura már tudja, a Platina három klubtagsági szinttel üzemel. Ezüst tagokat kizárólag hétfévente, este nyolc óra után fogadják, az arany státusúakat minden nap szívesen látják, alkalmanként legfeljebb egy férfi vendéggel érkehetnek. A platina tagok – akik méregdrága, platinából készült egyenórát kapnak ajándékba – a nap bármely szakában betérhetnek, esetenként öt vendéget, köztük hölgytársaságot is hozhatnak magukkal. A szintek a tagsági díj mértékét is meghatározzák – pontos összegekről sehol nem ejtenek szót, de Lázár láthatóan horribilis árakkal dolgozik –, a fizetőképesség azonban nem garancia arra, hogy az illetőt rögtön platina szinten regisztrálják. A jelentkezőket az úgynevezett Gyémánt kör elé terjesztik, a tizenegy főből álló bizottság határoz a többi között arról is, hogy ki milyen fokozatban csatlakozhat a férfiklub társaságához. A Gyémánt körben olyan urak foglalnak helyet, akik hosszú évek óta platina szintű tagok, és bár nincs vétőjoguk, Lázár több kérdésben – például a tagokkal konkrét kontaktusba lépő személyzet kapcsán is – az állásfoglalásuk alapján hoz végső döntést.

– Azokat, akiket a Gyémánt kör tagjai alkalmatlannak találnak, nem áll módomban szerződtetni. Természetesen, akiket én külön figyelemreméltóként javaslok, általában elfogadják, ahogy történt ez a lány esetében is – a férfi egy fintor kíséretében elfordítja tekintetét a képről.

– Debóra – mondja a nyomozónő. – Debórának hívják.

– Tudom, hogy mi a neve – köpi a férfi.

– Akkor miért nem emlegeti a nevén?

Válasz helyett Lázár résznyire szűkül szemmel ostromozza a nőt, Laura azonban állja pillantását. A festett szeműhöz hasonló, hímsoviniszta seggfejek valamiért azt feltételezik, hogy a lábuk között csüngő néhány centis húsdarab, és az izomerő születéstől járó privilégiumokkal ruházta fel őket, majd kifejezetten megsértődnek, ha orrba gyúri őket a valósággal. A nőt a huszonegyedik században már nem lehet rabszolgasorba kényszeríteni, vagy használati tárgyként birtokolni. Nyilván akadnak olyanok, akik kiszolgáltatottságukban beletörődnek a megaláztatásba, vagy hisznek a szeretett férfi változókéességében, még a karakán nyomozónőnek is volt egy sötét korszaka, amikor egykori főnöke, Kovács mellett próbálta megelni a boldogságot. Laura naivan a szerelemért hozott áldozatnak ítélte a férfi kisajátító viselkedését. Amióta azonban felébredt édesnek induló rémálmából, felfordul a gyomra a macsóktól. Lázár életének pedig minden egyes pillanata a nők diszkriminálása körül forog, ahogy most például Laurát is megpróbálja regulázni. Dávid érzi a sístergő feszültséget, jobbnak látja közbeavatkozni.

– Miért támogattad Debórát, ha megbukott a teszteken?

Célja ellenére a kriminálpszichológus kérdése nem gördít a beszélgetésen, Lázár még inkább összeszorítja ajkát.

– Gyengéd szálak fűzték magukat egymáshoz? – kapaszkodik a férfi szótlanságába a nyomozónő.

– Egy felszolgálóval? – kerekedik el a férfi festett szeme, majd kirobban belőle a hahota. – Dehogy! – Úgy röhög, mintha a nő nagyobb sületlenséget nem is kérdezhetett volna. – A Platinában a tagok tisztelete mindenekfelett való, Debóra esetében pedig garantálnak túnt a szolgálalelkűség.

– Mi garantálta? – forszírozza Laura.

Lázár dölyfösen felsóhajt, kínjában ide-oda forgatja csuklóján méregdrága óráját. Dávidnak ez a szűkülő reakció éppen elég ahhoz, hogy összeillesse az elé szórt darabkákat.

– A nevelőapja klubtag.

– Ezt sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudom, de az biztos, hogy Debóra neveltetése elméletben garantálta, hogy kitűnő munkaerő válik belőle – sandít fel bűnös mosollyal Lázár.

Tehát talált, Kerekes Orbán klubtag. Valóban van hasonlóság a szektavezető és a Platina tulajdonosának életfelfogásában, mindkettejük egyik fő vesszőparipája a nők leértékelése. Vajon Debóra tudott a nevelőapja tagságáról? Szándékosan jelentkezett a Platinába munkaerőnek? Ennek a fordulatnak a lehetősége számtalan újabb, Lázár által megválaszolatlan kérdést vet fel a nyomozónőben. Az is csoda, hogy a kivagyí ennyit elfecsegett. Az eddigieken felül legfeljebb néhány, kifejezetten gyakorlatias kérdésekre reagál majd érdemben, amelyek talán további nyomtöredékekre mutathatnak.

– Van az alkalmazottak számára öltöző? – puhatolozik a nő, a bajszos bólint. – Mi történt Debóra szekrényével?

- Természetesen kiürítettük, a tartalmát pedig megsemmisítettük. Egyetlen órányi, jelzés nélküli késés is elég ahhoz, hogy az illető soha többet ne tehesse be a lábát a Platina területére.

- Akkor sem, ha egy tag nevelt lánya?

Lázár felsóhajt, Dávidra, aztán Laurára pillanat.

- Akkor sem.

- Van olyan alkalmazottja, aki azonos műszakban dolgozott Debórával?

- Nem emlékszem már az akkori beosztásokra - vágja rá túl hirtelen a férfi ahhoz, hogy igazat mondjon.

Ha volt is, Laurának ezen a ponton minden illúziója szertefoszlott, a férfi számukra - akárcsak Kerekes Orbán - zsákutca. Ekkor újra kopogtatnak, Lázár megnyomja a gombot, az ajtó nyílik, a szőke lány, tálcáján három pohárral visszatért, a férfi pedig fagyos arroganciával számon kéri.

- Mi volt a lassúság oka, Kloé?

- Elnézéséért esedezem, uram, nagy italforgalom zajlott a pultnál! - felel reszketeg hangon a pincérnő, Laurának pedig a válasz tartalma és formája hallatán mindkét keze ökölbe szorul.

- Csókot! - nyújtja a nő felé bal kezét a férfi.

Kloé, akár régi korok uralkodói előtt az alattvalók, térdét rogyasztja, és kezét csókol. Lázár megbocsátása jeléül finoman megpaskolja a lány arcát, aki szemrebbenés nélkül tűri.

- Jó kislány! Te vagy az egyik kedvencem - mormogja meghitten a férfi.

Laura tátott szájjal nézi a jelenetet, ha ezt valaki mesélné, azt hinné, ugratja.

- Cimbora, ennyire zamatos whiskyt még nem kóstoltál - csimpaszkodik a kínálkozó, témaelaterelő lehetőségbe Lázár, a lányt immár letojja. - Ötven évig érlelték Skóciában egy tölgyfa hordóban. Mindössze nyolcvan üveg van belőle a világon, palackonként három millió forintot kóstál.

Kloé kitolt fenékkal és mellkassal szervirozza az italokat, gyaníthatóan a házszabályok közé tartozik, hogy felszolgálás közben nem nézhet a vendégekre, Laura azonban szemkontaktusba akar kerülni vele. Mielőtt a lány az asztalra helyezhetné, a nyomozónő vizespohárért nyúl, amint a kezük összeér, a szőkeség önkéntelenül rápillant, tekintetében riadalom villan. Laurának most már semmi kétsége afelől, hogy beszélnie kell a lánnyal.

- Kloé, elmehetsz! - engedi el Lázár a lányt, aki a hajladozástól felcsúszott ruhája alját igazgatva kitipeg.

Felszolgálás közben Kloé, dekoltáznál és a szoknyarésznél egyaránt belátást engedett falatnyi piros ruhája alá. Biztosan nem véletlen, hogy a lánynak ennyire szűk hacukában kell illegnie-billegnie a férfitársaság előtt, Lázárt ismerve ez egyenruha lehet. Anita úgy tudta ugyan, Debóra erotikamentes munkát vállalt, ez egyáltalán nem biztos, hogy fedi a valóságot.

- A felszolgálóknak szexuális szolgáltatásokat is kell nyújtaniuk? - pattan ki Laurából a kérdés, miután a lány mögött becsukódik az ajtó.

- Nagyon nehezen érti meg, hogy a mi férfiklubunkban nem a szexualitás a fő csapásvonal - ráncolja homlokát a férfi. - A Platina nem sztriptízbár, vagy kupleráj, hanem egy társasági klub.

- A felszolgáló vörös ruhája, körme és ajka meglehetősen kihívó.

- Hölgyem, mi úriemberek vagyunk, szeretjük a kellemet - mosolyog alávalóan. - De ki kell ábrándítanom, bármennyire szeretné a Platinát orgiáknak helyet adó szexbarlangnak látni, a vendégeim üzletről, politikáról, illetve a társadalmat érintő kérdésekről tanácskoznak.

A nyomozónő nyeglén vállat von.

- Én csak kérdezek.

- Kérdésére válaszolva, a felszolgálók munkája természetesen kifejezetten szexmentes - villantja tekintetét a festett szemű, aztán kacsint.

A kicsinyes játszamazástól betelik Lauránál a pohár, és lecsap.

- Tehát akkor van olyan munkakör, ami nem szexmentes? - forgatja ki a férfi szavait.

Terve egyszerű, fel akarja bosszantani Lázárt annyira, hogy a férfi kifejezetten örüljön, amikor Laura elhagyja a helyiséget. Nincs nehéz dolga, a pasasnak már rángatózik dühében az orrcimpája.

- A háznak nincsenek bérelt lányai, ha erre kíváncsi. De arról, hogy a platina státusú klubtagok kiket hoznak magukkal, nem tudok nyilatkozni - ahogy zavarában szokása, az óráját birizgálja. - Egy biztos, a platina státus az egyik

legmagasabb bizalmi szintünk, azok a férfiak, akiknek a Gyémánt kör odaítéli a lehetőséget, megválogatják, kikkel állnak szóba.

Hát persze! Laura hitetlenkedve mosolygó pillantást mér a férfira, majd egy legyintéssel jelzi, részéről a beszélgetést befejezettnek tekinti.

- Egyetlen kérdésem maradt hátra - megvárja, hogy a felvezetés okozta hatásszünet Lázár idegeibe tépjen. - Merre találok a mosdót?

- Kloé elkíséri - vágja rá megkönnyebbülten, és megnyomja a pincérhívó gombot.

Laura pontosan ezt akarta elérni, mosolyogva feltápáskodik, és az ajtó felé indul, amikor Lázár utána szól. - Meg kell várnia, Kloét! - ő is érzi, hogy túl vérmesen szólt, ezért tompít az élen. - Itt ez a szokás.

- Remélem, a fürkébe nem tolakodik be mellém - morogja a nyomozónő. - Egyedül is tudom használni a vécépapírt.

Lázár arcára kínvgyor kúszik, szótlanul telnek a másodpercek, míg a nyomozónő az ajtó mellett szobrozva várja Kloé megérkezését. A lány aztán segítőkészen vezeti a mosdó irányába.

- Valójában nem kell vécére mennem, veled szeretnék beszélni. Láttam odabent, hogy milyen kétségbeesve nézted Debóra fotóját. Mit tudsz róla? - Laura megtorpan, hogy nyugodtan beszélhessenek, a lány azonban kopogó cipősarkával tovább halad.

- Nem hiszem, hogy beszélhetek önnel róla - sutyorogja.

Laura a lány után ered.

- Miért nem? Megtiltották?

- Nem - ingatja fejét Kloé, és kitárja Laura előtt a mosdó ajtaját. - De itt annak jó, aki senkivel nem beszél.

Laura a helyiségbe érve a mosdókagylókhoz húzódik, szembefordul a lánnyal, mélyen a szemébe néz.

- Muszáj beszélünk Debóráról, bajban van. És lehet, hogy egy olyan ember miatt, akit itt ismert meg. Szóval kérlek, az ő érdekében mondd el, amit tudsz! Rendben?

Kloé becsülete és a vélt következmények okán félelemmel vív csatát, majd jó belátásra térve, motyogva belekezd:

- Én nem sokkal Debóra eltűnése előtt érkeztem, ő tanított be, és ismertetett meg a szabályokkal, de a munkán kívül nem igazán beszélgettünk, szóval nem sokat tudok róla.

- Lehet, hogy az a kevés is nagy segítségünkre lesz - biztatja a nőt, a mosdó tejüveg ablakán keresztül látja, amint elsétál valaki a folyóson, ezért megnyitja a csapot, hogy a zubogó víz elnyomja a beszélgetésük hangját.

- Az eltűnése előtti hetekben megismerkedett az egyik vendéggel.

- Ami, gondolom, szabályellenes - veti fel Laura, mire Kloé bólint. - Ki az illető?

A lány piros körmét birizgálja, ruhája annyira szűk, hogy minden levegővételnél megfeszül.

- Nem tudom a nevét, sőt, tulajdonképpen azt sem, hogy kicsoda - húzza el rúzsosított száját Kloé. - A megmaradt őstagokkal járt vacsorázni, mindig későig diskuráltak, miközben Debóra énekelt.

- Debóra itt énekelt? - kérdez vissza Laura.

- Persze, mindannyian zenélünk - bólint a lány. - Ez a felvételünk egyik alapja. Nem kizárólag felszolgálunk, hanem zenével szórakoztatjuk a közönséget. Debóra lelkesedett, milyen kicsi a világ, újdonsült rajongója az egyik példaképe, azt azonban nem árulta el, hogy melyik vendégről van szó, és igazából nem is érdekelt. Ha ő meg akarta ütni a bokáját, a saját dolga, de én nem akartam, hogy belekeverjen. Azért nem vonhatják kérdőre az embert, amiről nem tud. De most úgy látom, hogy jobb lett volna kifaggatni.

- Szóval megkörnyékezte a férfit?

- Nem szexuálisan. Vagy, hát... Fogalmam sincs. Annyit mondott, hogy ez a férfi megváltoztathatja az egész életét. Hogy végre élheti az álmát.

- Zenészként?

- Nem tudom - pillant a nyomozónőre szenvedőn Kloé, tényleg sajnálja, amiért képtelen segíteni. - Azt gondolja, hogy köze lehet az eltűnéséhez?

- Bármilyen lehetséges - válaszol kurtán Laura. - Nem beszélt neked Dublinról?

- De - bólint a lány. - Ki akart költözni, és ezt hangoztatta is. Lázárnak egyáltalán nem tetszett, hogy el akarja hagyni a klubot. Emiatt akadtak vitáik.

- Tehát Debóra megszegte a szabályokat, ráadásul még el is akart menni -

summázza Laura, majd felteszi a nap legaggasztóbb kérdését: - Szerinted Lázár képes lett volna mindezekért bántani Debórát?

- Lázár bármire képes.

44

ANNA

A nappali hatalmas antik ingaórája egészet üt. Egy. Kettő. Három. Négy. Öt. Hat. Hét. Nyolc. Még csak este nyolc óra van, én azonban úgy érzem, pillanatokon belül összeesem az fáradtságtól, pedig szeretném kihasználni, hogy Richárd befogadásának hála, időkorlát nélkül próbálhatunk. A művészet három ellensége az idő-, a hely-, illetve a pénzhány, ha már ennyit küzdünk azért, hogy A pillangó és a herceg esetében mindhárom alapösszetevő adott legyen, szeretném minél kimunkáltabb, érettebb formában bemutatni a közönségnek. Igaz, Richárd fogékony, mozdulatai ráadásul szépen íveltek, ölelései mégis feszültek és ridegek. Görcsei oldásához fontos, hogy teljes biztonságban érezzük egymás karjában magunkat, ehhez gyakorlásra, illetve közösen eltöltött időre van szükségünk. Egészen addig, míg bírjuk erővel. Míg össze nem esünk a kimerültségtől. Míg marad lábunkban...

- Minden rendben? - kérdezi Richárd, amikor az egyik emelésből földre érkezve megbicsaklik a térdem.

- Csak egy kicsit fáradok, de semmi gond - bólintok. - Folytassuk!

- Ez nem lóverseny, Annaróza! - ráncolja homlokát. - Jól haladunk, az ismétléseknél pedig fontosabb a mentális kipihentség. Dekoncentráltan teljesen mindegy, mennyit gyakorolsz - mélyen, és gyengéden szemembe néz. - Egyébként is vacsoraidő van.

- Nem vagyok éhes - konokságom minden bizonnyal szórakoztató, Richárd somolygása legalábbis kis híján széles vigyorra húzódik. - Próbálnunk kell, Richárd!

Szememet meresztgetve igyekszem lerendezni a vitát, Richárd azonban nem hajol meg pillantásom előtt, nem fúj visszavonulót, konfliktusvállalása nyitottságról és szilárd önismeretről árulkodik. Vajon található valaha fogást ezen a férfin, és megfejtetem, milyen ember lakozik páncélja védelmében?

- Mond neked valamit a mértékletesség? - kérdez, én azonban csak mélyeket pislantva bámulom, fogalmam sincs hova akar kilyukadni. - Mindent azonnal, és egyben akarsz. Idefelé jövet azt vártad volna tőlem, hogy minden előzmény nélkül bemutassalak a mumusaimnak, most pedig éhesen és kimerülten akarsz hajnalba nyúlóan táncolni. Nyugalom! Be kell osztani az életet, máskülönben gyorsan elfogy.

A legtelhetetlenebb ember, akit ismerek, Anton. Igaz, ő főképp az élvezetekben képtelen mértékletességre, szexből például neki soha nem elég. Nem mintha ez gondot okozna, azért jutott eszembe, mert Anton habzsoló falánkságának fényében én általában bölcsként, megfontoltként és érettként tűndökölhetek, most viszont épp olyan ösztöninek érzem magam, amilyennek őt látom. Vajon Anton birtoklási vágya is a telhetetlenségek listájára írható, és valójában én sem vagyok különbszarnokomnál? A tettvágy erény, nehéz észrevenni, amikor kötelezettségében torkos valaki. Hol húzódik a túlbuzgóság és a felelősségtudat közötti határ?

- Ha esetleg unatkoznál egyedül, a konyhában megtalálasz - zárja le a témát Richárd, hátat fordít, és elhagyja a nappalit. Éber leugrik a kanapéről, hogy érdeklődő farkcsóválással a gazdája nyomába szegődhessen.

A nagyokosok szerint ugyan a fáradtan gyakorolt koreográfiák zsigeri szinten épülnek memóriánkba, én azt tapasztalom, elcsigázottan legfeljebb a lagymatag mozdulatok rögzülnek, és a karakter vérszegény formát ölt. De mit foglalozik a tapasztalatokkal az ember, ha kevesebb mint két nap múlva bemutatója lesz, és még abban sem biztos, sikerül-e összetákolnia az előadást?! Hasznos, ha emlékeztetnek, nem vagyok robot. Richárdnak igaza van, jót fog tenni egy kis pihenő.

Hosszan kisóhajtom magamból a feszültséget, majd körbepillantok a tágas nappaliban. Születésem óta lakásokban élek, az emeletes kastély hatalmas belső terei lenyűgöznek. Az előtérből széles kőlépcső vezet a lakosztályokat sorakoztató emeletre. A földszint a közösségi tereké, egy folyosó mentén

alakították ki a konyhát, az étkezőt, a fürdőszobát, illetve a nappalit. Utóbbiban, minimális pakolással megteremthették a gyakorláshoz szükséges területet. A Székely familia elképesztő értékeket gyűjtött az épület falai közé, a berendezés csupa antik bútor, perzsaszőnyeg, kristálycsillár, olajfestmény. Richárdék minden bizonnyal a tolvajok miatt húztak dupla kerítést, és valószínűleg gazdagsága okán vonakodott attól, hogy az otthonába engedjen. A jómódúaknak csak az önteltebbje kérekedő.

A nappali egyik komódján bekeretezett fotóra lelek, minőségéből ítélve profi kéz készítette, felismerem rajta az emeletre vezető kőlépcsőt, amely elé a felvétel kedvéért szófát toltak. Az ülőalkalmatosságon elegánsan öltözött, sötét hajú, mandulaszemű nő ül, kezében pólyába bugyolált csecsemőt tart, mögöttük karba font kézzel őszes halántékú férfi áll. Minden bizonnyal a Székely család újszülöttköszöntő fotóját nézem, az édesanyjában csörgedező keleti vér megmagyarázza Richárd egzotikus vonásait, a szigorú ábrázatú, öltönyös úr pedig le sem tagadhatná a fiát. A babaérkezés öröme ellenére egyik szülő sem tűnik boldognak, a felvétel nyomasztó hangulata torokszorító. Már értem Richárd zárkózottságát; fagyban nem nyílik virág.

Visszahelyezem a fotót, majd a konyhába indulok. Útközben a fogason lógó holmijaimra pillantok, eszembe jut, hogy a megérkezésünk óta rá sem néztem a kabátom zsebében pihenő telefonomra. Az előkotort készülék kijelzőjén több értesítés fogad, elsőként Lulu nevét pillantom meg. Hívott, majd egy üzenetet is írt, utóbbit gyomorideggel olvasom, de legnagyobb megnyugvásomra a holnapi időbeosztást küldte. Jól halad a munka, mindenki lelkesen gyakorol, kezdem elhinni, hogy szombaton valóban közönség elé állhatunk. Carlos is írt, kedvesen reménykedik, hogy Richárdnál sikerül fennforgások nélkül gyakorolnunk, majd gyermeki aranyossággal hozzáteszi, ha szükségem volna bármire, csak szóljak. A konyhába térve érek a következő üzenethez, amelynek küldőjeként Anton neve jelenik meg a kijelzőn.

- Hagyj! - nyögök fel.

- Minden rendben? - sandít rám a munkalapon matató Richárd.

A konyhapultrának dőlök.

- Ez a kedvenc kérdésed, ugye?

- Fontos, hogy jól érezd magad - mormolja egy darab hússal bíbelődve.

Amióta átléptünk a ház küszöbén, Richárd legalább tucatszor megkérdezte, rendben vagyok-e. Jeleztem, nyugodjon meg, szólni fogok, ha bárminemű problémám adódna, de mintha a falnak beszélnek.

- Soha ne kezdj férfiakkal! - tréfálok.

- Ígérem, nem fogok! - teszi szívére a kezét. - Megjegyzésedből arra következtetek, problémád van az ajtógyilkossal.

Rettentő kínosan érintett Anton nyilvános féltékenységi jelenete, amelyet a próbaterem ajtaja bánt. Richárd azonban úriemberként kezelte a helyzetet, kérdőre vonás, illetve magyarázkodás nélkül folytathattuk a gyakorlást. Most azonban remek lehetőség kínálkozik arra, hogy a közös élményt felhasználva elkezdjem őt kicsomagolni. Ha adok, előbb-utóbb kapok.

- Eljöttem Antontól - közlöm egyszerűen.

- Miattam? - fordul felém összevont szemöldökkel. - Mármint azért, mert kettesben talált bennünket?

Richárd meglepően tisztán látja ugyan a helyzetet, némiképp pontosítanom kell.

- Ez nem rólad szól. Azért jöttem el, mert megfojt a féltékenységgel. Azt hiszem, túl sok időt töltöttünk együtt az elmúlt években, apró darabokra morzsoltuk, majd felzabáltuk egymást. Egy kis egyedüllét talán orvosolná a problémát, de nézd meg, most is követelőző üzenetekkel bombáz!

Beszélnünk kell! - Anton mindössze ennyit írt, de ezt is parancsolónak, akaratosnak érzem. Panaszkodással egy időben pedig a telefonom hangosan pityegve friss üzenetet jelez: Gyere haza!

Felhördülök. Tényleg idegesítő.

- Régen nem volt ilyen? - kérdezi Richárd abszolút jogosan.

- Őt éve ismerem, soha nem volt egyszerű eset, de az utóbbi időben mintha száznyolcvan fokok fordulatot vett volna a személyisége. Ami régen nyilvánvaló erőfitogtatás volt, most félelem - magyarázom, de látom, Richárd nem érti, ezért kifejtem. - Régen a körülöttem ólálkodó férfiakat ijesztette el, most azonban olyan, mintha bennem nem bízna. Vagánykodástól a rettegésig jutott.

- Ezek szerint most már emberszámba veszel? - kacag fel Richárd. - Szerintem

ennek örülnöd kellene. Nem óvandó tárgyként, hanem gondolkodó emberként tekint rád. Ez előrelépés, nem visszaesés.

Richárd éles meglátásai rendre telibe találnak, zavaromban a konyhapult munkalapjára kipakolt zöldségeket, illetve fűszereket piszkálom.

- A tegnapi kirohanásnak mi volt a kiváltó oka? Miért jelent meg a próbateremnél? - kérdezi, miközben a tűzhelyen szikrát gyújt, és olajat önt a serpenyőbe. - Akármilyen féltékeny típus, indíték nélkül biztosan nem tesz ilyet.

- El kellett volna kísérem egy árverésre - válaszolom. - Pusztán azért, hogy illegjek-billegjek mellette. Mert neki fontos az árverés. De a fenébe, nekem is fontos a munkám. Miért kellene mindent sutba dobnom csak azért, mert ő a férfi?

Kérdéseimet költőinek szánom, nem hittem, hogy létezik rá épkezláb válasz, Richárd azonban válaszol rájuk.

- Lehet, hogy készült valamivel.

- Ugyan, mivel?

- Fogalmam sincs, nem ismerem - von vállat. - Talán valami meglepetést tervezett. Például be akart mutatni valakinek, vagy csak azt szerette volna, ha büszkének lát. De te az ellenállásoddal, illetve a határozottságoddal belerondítottál a terveibe.

- A határozottságoddal? - kérdezek vissza elkerekedő szemmel.

Richárd húsapritás közben hevesen bólogat.

- Tudod, a bájosságod ellenére van a személyiségedben egyfajta lesöprő erő, amitől a férfiak vagy elmenekülnek, vagy összezavarodnak.

- Lesöprő erő - pukkan ki belőlem egy kacaj.

- Nevezzük határozottságnak - mondja, de azon nyomban kijavítja magát. - Az irányításkényszer találhatóbb kifejezés.

Még hogy nekem irányításkényszerem volna? Nálam toleránsabb és együttműködőbb ember kevés él a Földön.

- Nekem legalábbis úgy tűnik, mintha mindent és mindenkit az irányításod alatt próbálnál tartani. Amire a Lélektáncon belül szükség is van, hiszen a tagok éppen arra várnak, hogy valaki kivezesse őket a sötétből - fejti ki, miközben a felaprított húst a serpenyőbe borítja. - De ha ez a határozottság a magánéletedre is kihat, ráadásul új keletű tulajdonság, abszolút érthető Anton reakciója. Hiszen az ő szemében a csoport hatására változtál, ez pedig a megszokott, nyugalmas kapcsolatokat is kockáztatja. Talán attól tart, hogy a változás őt is érinti, ezért próbál minél szorosabban magához ölelni - a sisteregő húsrá különböző fűszereket szór, majd kevergetni kezdi. - Szóval lehet, hogy tudtodon kívül, és nem is a klasszikus módon, de okot adottál a féltékenységre.

- Te most kinek az oldalán is állsz? - vonom kérdőre játékos hangon.

- Én csak okoskodom - fordul mosolyogva felém. - Fogalmam sincs, mi az igazság, nem kizárt, hogy igazad van, és Anton megveszett, de talán a szíve kiabál - rántja meg a vállát. - Én mindössze arra figyelmeztetlek, hogy nem mindig a férfi a hibás.

- Hímsoviniszta - bököm meg játékosan a jelzővel.

- Nem, nem! - tiltakozik. - Én elismerem, hogy sokszor hülyék vagyunk, de a nők néha megállhatnak, és elgondolkozhatnak, vajon min jár tulajdonképpen a férfi agya.

- Szexen, szexszel és szexért jár.

- Feminista - bök vissza félmosollyal.

Csípőre tett kézzel kérdezem:

- Miért? Min jár a férfiak agya?

- A nyugalmon.

Prüszkölve felnevetek.

- A nők is nyugalomra vágnak.

- Ezért különösen mosolyogtató, amikor a férfi és nő elbeszél egymás mellett - bólínt mosolyogva. - Ha pedig mindkét fél célja a nyugalom, és mégis inkább egymás idegeit szaggatják, akkor szerintem nem illenek össze.

- Összezavarsz! - emelem fel a kezem. - Akkor szerintem nem illünk össze Antonnal?

- Nem ezt mondtam - ingatja a fejét. - Filozofálok, elmélkedem, idealizálok. Nyugalom ugyanis nem létezik. A nyugalom olyan, mint a boldogság, csupán illúzió, elillanó állapot. Valójában a feszültség tartja egyben a

világot.

- Hatalmas segítség vagy - morgom Richárdnak, aki láthatóan élvezzi, hogy elmésségével zsinóron rángathat.

Tisztában láttam, Anton mostanában a szokásosnál is féltékenyebb, mégsem beszéltem neki Richárd felbukkanásáról, pedig azzal talán megelőzhettem volna a patáliát. Miért nem tettem meg? Éppen megsajnálám Antont, amikor újabb üzenetet érkezik tőle: Bimbi, válaszolj! Egyszerűen képtelen vagyok elviselni ezt a követelőző stílust, dühömben kiszárad a szám.

- Ihatnék valamit? - kérdezem, és kikapcsolom a telefonom.

- A frizsiderben találsz pezsgőt.

Elmosolyodom, én ásványvízre, vagy gyümölcslére gondoltam, de a pezsgő mindegyiket felülmúlja. Az üveg nyakát markolva játékos kedvem támad: - Lesöprő kisasszony fél a pukkanó dugóktól, szüksége van egy vakmerő férfira - nyújtom Richárd elé a palackot.

- Ez nevezem gyors fejlődésnek! - vigyorodik el a színjátékon.

Ha állítólagos lesöprésem okozza zárkózottságát, szívesen játszom a törékeny nőt. Bár abból egészen biztosan paródia lesz...

RICHÁRD

- Ennek a húsnak isteni az illata - méltat Annaróza, és mindkettőnknek tölt a megbontott pezsgőből. - Meglepően otthonosan mozogsz a konyhában. A korodbeli pasasok általában összevásárolnak mindenféle mirelit ételt, megfőzik, majd megpróbálják elhíttetni, hogy frissen készítették.

Annaróza az imént, magánéleti problémái felfedésével megnyílt előttem, nyilván azt várja, cserébe törjek neki egy darabot magamból. Egyelőre azonban mindössze ennyi futja tőlem:

- Gyerekkorom óta főzök.

Kurta reakciómat elé emelt falnak érezheti, válaszul ugyanis, meglepő fordulattal, taktikát vált.

- Megengeded, hogy segítsek zöldséget aprítani, vagy attól óva, nehogy megvágjam magam, inkább hátrakötözöd a kezem, míg elkészülsz? Itt a csuklóm, hozzak hozzá kötelet?

Micsoda szöveg! Nagyon nincs ínyemre ez a kekeckedő modor. Percekkel korábban éppen azt ecseteltem, férfiszemmel nézve Anton talán jogosan féltékenykedik, erre fel Annaróza néhány korty pezsgő bódulatában máris kokettálni próbál velem? Lelohasztó egyszerűséggel közlöm:

- Ha van hozzá kedved, szeletelj!

Magamon érzem Annaróza szűrős tekintetét, de ha nem veszem magamra, előbb-utóbb talán elhagyja ezt a rendkívül taszító, tőle idegen stílust. Azt gondolja, ha a törékeny nőkről szóló sztereotípiák széles választékát felvonultatja, majd könnyebben megnyílok előtte? Téved. Nem nekem, hanem Antonnak van gondja azzal, akivé lett.

- Szóval a főzés számodra hobbi - tér vissza puhatolózása eredőjéhez, és oly elánnal húzza ki a késtartó legméretesebb pengéjét, hogy önkéntelenül is rásandítok.

- Kötelesség - felelem.

Egyetlen sújtással vág félbe egy paradicsomot, közben hitetlenkedve felkacag.

- Szörnyű lehet, ha számodra az egész élet egy hatalmas kötelességköteg.

Élcelődő hangjából kihallik, nem leszünk jóban, ha továbbra is kerülőválaszokkal igyekszem leszerelni. És egyébként értelmese sincs hadoválni. Elegem van a talánylelkű fiú szerepéből. Rendben, kezdjük a borzalmak sorába.

- Hároméves voltam, amikor az édesanyám meghalt, az apám pedig meglehetősen... - keresem a legtalálhatóbb jelzőt. - Fura fazon.

- Jaj, ne haragudj! - sóhajt Annaróza.

Mosolyogtató, hogy míg eddig mindent megtett kifaggatásomért, most, amikor végre megered a nyelvem, visszakozik. Ez az igazi Annaróza, aki kíváncsi ugyan, de mindemellett figyelmes, megértő és gyengéd. Aki nem kicsikarja, hanem kimasszírozza az ember gondjait.

- Volt egy házvezetőnőnk, de... - elképesztő, mennyire nehezen találok a megfelelő szavakat. - Elment. Szóval két lehetőségem volt, vagy megtanulok főzni, vagy éhen pusztulok. Aztán az idő múlásával a főzés lett az egyetlen olyan biztos pont az életemben, ami kikapcsolt. Annyi lehetőség van a

gasztronómiában, hogy soha nem érhetünk a végére, én a fűszerekkel szeretek leginkább kísérletezni.

Elzárom a tűzhelyet, tányérokat szedek elő a szekrényből, majd a serpenyőből egy-egy adag húst teszek rájuk. Míg Annaróza különböző zöldségekkel egészíti ki a vacsoránkat, én az ebédlőben teríték.

- A környezetből itélve azt gondoltam, nyugodt életed van - érkezik utánam az ételeinkkel. - Olyan, mintha egy mesebeli herceg volnál, akinek nincs más dolga, csak tökéletesnek lenni.

Elkeserít, amiért Annaróza is belesétált a külsőségek csapdájába. A fényűző otthon, az elegancia és az udvariasság mind-mind illúzió, a sötét valóság hosszú-hosszú évek óta a ház alatt zajlik.

- Nagyon messze vagyok a tökéletestől - válaszolom szomorú mosollyal, majd kihúzom Annaróza előtt a széket. - Az egyik tökéletlenségem például, hogy kifejezetten nehezen viselem az embereket.

- Most egészen jól állsz vele - teríti ölébe a méretes vászonszalvétát.

- Te más vagy - felelem, és észreveszem a tányéromon Annaróza meglepetését: uborkából és rucolából mosolygós arcot formált a húsadagom tetejére. Felkacagok. - Most, hogy egyem meg? Rám vigyorgó!

- Van, aki mosolyog, ha harapdálják.

Mit mondhatnék erre? Meg is van: semmit.

- Ez isteni! - hümmögi az első falat után. - Szóval miben vagyok más? Beismerem.

- Kísértetiesen emlékeztetsz valakire.

- Kire? - érdeklődik kedves mosollyal, pezsgőjéből kortyolva.

Nem vághatom képébe a sokkoló igazságot, akkor is muszáj egy kicsit kozmetikáznom, ha azzal félhazugságba keverem magam.

- Apám rajongott egy táncosnőért, gyerekkoromban minden áldott nap, esti meseként meg kellett nézmem egy róla készült felvételt. Akkor még videokazettákat használtunk, a szalag teljesen kinyúlt a sok lejátszástól.

- Édesanyám táncosnő - feleli, és látom, ahogy a szemében felcsillan a remény.

Igen, tudom. Mindent tudok. Sőt, sokkal többet tudok nála. Belesajdul a szívem, amint felrémlik, mit mondott, amikor kudarcba fulladt bocsánatkérésemet követően utánam eredt. Azt hiszi, Rózsa elhagyta őt, hogy vígan élhesse világát valahol, valakivel. És kellemesebb is volna ebben a hitben élnie.

- Érdekes egybeesés - jegyzem meg, miután lenyelem a számban forgatott falatot.

- Lehet, hogy róla láttál felvételt? - egészen izgatottá válik. - Milyen előadás volt?

Úgy teszek, mintha elgondolkodnék a címen, ám saját nevemnél is pontosan tudom a választ: - Azt hiszem, a Rómeó és Júlia. Úgy emlékszem, az egész előadás Júlia szobájában játszódott - bököm ki végül.

Annaróza szeme könnybe lábad, vállát előreejti. Már ez az ártalmatlan információ is tornádóként kavarja fel, borzasztóan távol járunk attól, hogy biztonságban elmeséljem neki a teljes históriát.

- Ő az - bólint. - Tudom, hogy játszotta ezt a darabot, de én soha nem láttam arról videofelvételt.

Nem meglepő. Tizenegy éves lehettem, amikor a premier után hat évvel, először és utoljára sugározta az egyik műholdon fogható, külföldi komolyzenei televízió. Annaróza akkor még talán a készüléket sem tudta volna egyedül bekapcsolni, és az sem biztos, hogy volt nemzetközi adók elérésére alkalmas antennájuk. Én is teljesen véletlenül futottam az adásba, a hirtelen kapkodásban az egyik kedvenc mesekazettámra rögzítettem a képsorokat. De megérte. Valójában tehát az enyém volt, és egyedül csodáltam nap mint nap a felvételt.

- Szerinted megvan még az a kazetta? - érdeklődik.

Habár tudom, megvan, egyáltalán nem vagyok abban biztos, hogy látnia kell, ezért füllentek.

- Ha szeretnéd, holnap átnézem apám holmijait.

Hálás mosoly kúszik az arcára, majd néhány falat, és némi hallgatás után megszólal.

- Főzés közben fura fazonnak nevezted az édesapád. Mit értesz ezen?

Azt, hogy egy hibbant szörnyeteg.

- Erről majd később - morgom lesütött szemmel.

- Arról sem mesélsz, hogy mi történt vele? Itt ez a nagy ház, és egyedül

laksz benne. Hol van a világon ennél jobb hely? – puhít.

Helyben vagyunk! Én balga, blöffbe keverve, saját magam hoztam szóba az apámat, Annarózát nyilván azért érdekli ennyire, mert Rózsa rajongójaként emlegettem az öregem. Ki a virágot szereti, rossz ember nem lehet. Dehogynem.

– A nappaliban láttam egy képet – szólal meg, miután túl hosszú ideig nem felelek. – A szüleidet ábrázolja? – bólintok, mire ő a helyzetet oldandó felkuncog. – Ismét egy véletlen!

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy édesanyád keleti származású, mi pedig éppen egy japán darabot készítünk együtt – mosolyog. – Hiszel a véletlenben?

Megágyazok neki, nehogy túl nagyot essen.

– Szerintem okkal találkoztunk, Annaróza.

ANNA

Hatalmas öröm, hogy sikerült Richárddal bizalmasabb témákat érintenünk, az pedig szinte hihetetlen, hogy talán van egy felvétele az édesanyámról. Lulu gyerekkorom fegyverszünetes időszakaiban rengeteget mesélt az ominózus Rómeó és Júlia-előadásról, amelyet az egyik külföldi komolyzenei tévécsatorna állítólag rögzített, és sugározott. Ha Richárd nem hisz a véletlenekben, nevezzük szerencsének, hogy az édesapja művészetkedvelőként rajongott az anyukámért. Talán éppen a fodrosra nézett videoszalag, és közvetve az édesanyám hatása, hogy Richárd nem kétfalásos?

– Kitől tanultál táncolni? – érdeklődöm, és utántöltöm a pezsgőspoharamat.

Meglep, hogy amióta asztalhoz ültünk, még egy árva mosolyfoszlányt sem láttam Richárd arcán. Mélyen felkavarja, ha a múltjáról kell beszélnie, én pedig valamiféle megtiszteltetésnek érzem, hogy a kedvemért gyötri magát. Mi ez, ha nem hősiesség? És mi jár a hősöknek? Jutalom. Mielőbb szeretném megneveztetni.

– Gyerekkoromban egy nagyon kedves hölgy tanított táncolni.

– Tehetséges vagy, de ezt biztosan ő is mondta. Miért nem foglalkoztál komolyabban a táncsal?

Sötétbarna tekintetével olyan intenzíven fókuszál az asztalon álló, üres pezsgőspoharára, mintha csupán pillantásával szilánkjaira akarná roppantani az üveget. Végül inkább ő is tölt magának.

– A táncnál jobban érdekelt a zene – avat be személyiségének egy újabb rejtett szegletébe.

Nocsak!

– Jóképű, istenien főz, remekül táncol, és még zenél is. Mi vagy te, álompasi? – pezsgőtől kacér, bűgő hangomtól Richárd zavartan elpirul, ezért némiképp visszahúzódok. – Milyen hangszeren játszol?

– Gitározom.

Megmosolygom magamat, amiért ismét hagytam, hogy a körülmények megzavarjanak. Nemesi származását és jól fésültségét tekintve minimum zongorát képzeltem el Richárd hangszereként. Még a hegedűn, vagy a bőgőn sem lepődtem volna meg. Na de gitár?! A gitározó fiúkat, posztterezett falú, rendetlen szobákban, kócosan, szétdobált alsógatyák között képzelem el. Ha például Anton zenélne, szerintem gitározna. Gondolataimat egyetlen mondatba foglalom.

– A gitár nem éppen komolyzenei hangszer. Elképzelem, ahogy mondjuk Bachot gitározol.

Végre sikerül jobb kedvre derítenem.

– Melyik épeszű, fiatal fiút érdekli a komolyzene? – kérdezi fojtott vigyorral.

– Vannak páran – bólogatok szintén derűsen.

– Jó! – emeli fel megadón mindkét kezét. – Engem a rock érdekelt. Mindig is olyan fesztelenségre és szabadságra vágytam, mint ahogy a rocksztárok élnek.

Modora, kelleme és finomsága egészen más ízlést sejtetett, sőt kifejezetten komikusan hangzik a szájából, hogy rockzenét hallgat. Az sem tudom elképzelni, hogy két rockbandánál többet fel tudna sorolni.

– Ki a kedvenc előadód vagy bandád?

– Az igazat megvallva, a kedvenc előadóm határeset – somolyog. – Johnny Cash. Ismered?

Gyerekkoromban Lulunak volt egy időszaka, amikor éjjel-nappal az amerikai folk királyát, Johnny Casht hallgatta, egy idő után a hideg is kirázott a hangjától. Igaz, ezt az érzést leginkább a lázadó időszakomra datálom, talán a

fortyogó gyűlölet szötte be számomra Cash művészetét. Egyetlen dalt tudtam tőle elviselni, azt is leginkább a szövege miatt kedveltem. Az azonban mindenképpen érdekelt, miért egy már-már letűnt kor sztárját kedveli egy mai férfi.

- Ismerem - bölintok. - Miért éppen ő?

Meglepő lelkesedéssel fejt ki:

- Számomra az ő dalaiban és hangjában koncentrálnék legpontosabban az, ahogy egy férfinak állnia kell az érzéseihez. Nem nyafog, akkor is kemény, ha a sírás fojtogatja, és éppen a tartásától válik rendkívül érzelmessé - iszik egy kortyot. - A konzervatív férfi gyarlósága kőkemény önismereti tortúra. Tudod, amikor erősnek, rendíthetetlennek kellene lennie az embernek, mégis elcsábítja az ismeretlen, a kalandvágy. Igaz ez az élet összes szenvedélyterületére. És igen, egy férfi is elbukhat. Sőt, gyakran elbukunk. Cash is rengeteg hibát követett el életében, de mindet beismerte. Nekünk, férfiaknak a hibáink belátása, illetve az érzéseink kifejezése a legnehezebb, mert mindez őszinteséget követel. Őszintén be kell vallanunk magunknak a sebezhetőségünket. Ez fáj. Nagyon - húzza el száját. - Cash dalaiban mindez egyszerre benne van. Esendőség, vétkezés, beismerés, fájdalom, és megbánás. Mondjuk úgy, hogy ő a példaképem. Zeneileg mindenképpen.

- Ezért jársz te is feketében?

- Izgalmasabb vagyok, ha azt mondom, igen? - kérdez vissza immár mosolygó szemmel. - Azért járok feketében, mert ezekben a göncökben érzem jól magam. Szeretek átlagos lenni.

Szótlanul, csillogó szemmel nézem Richárdot, aki felszabadultan, visszahúzott tüskékkel kifejezetten vonzó férfi. Talán nem is tudja magáról, mennyire erős a kisugárzása, valamint lenyűgöző a személyisége. Hogy egyáltalán nem átlagos.

- Mi az? - vonja össze szemöldökét, amiért zavarba ejtően hosszan bámulom.

Amikor asztalhoz ültünk, én kérdeztem tőle, miért tart különlegesnek, most nekem kell hasonló válasszal szolgálnom. Igaz, elejtettem már, hogy jóképűnek találom, sőt ennél tovább is merészkedtem, szemtől szembe már nem vagyok ennyire bátor. Összes érzésemet egy csokorba gyűjtve suttogom.

- Túl sok bennünk a közös vonás.

Hunyorogva fürkészi az arcomat. Nem ismer, könnyűvérű nőcskének tűnhetek a szemében, amiért párkapcsolatban élve ennyire kétértelműen fogalmazok.

- Fejembe szállt a pezsgő - hunyom le egy pillanatra a szemem. - Ebből ma már nem lesz próba. Hívok magamnak egy taxit.

- Azt megnézem magamnak - mosolyog.

Homlokomra csapok. - Taxissztrájk van a héten.

Teljesen kiment a fejemből.

- És egyébként is, reggel korán jöhetnél vissza! - bűgja, majd tréfásan hozzátészi. - Éppen van szabad lakosztályom.

Nem lenne szabad itt maradnom. Richárd fenyegető örvény, ha magával ránt, a sodrás mindent felforgat bennem. De egyrészt fogalmam sincs, hogyan távozhatnék, másrészt talán erőm sem lenne itt hagyni a férfit, akitől a korábbi kis monológjában fejtegetett nyugalmat kapom. Igen, a külseje ellenére is a nyugalom a legnagyobb vonzereje. Miért is ne maradhatnék? A gyerekszobámban úgyis csak szoronganék.

- Maradok, ha játszol nekem valamit! - pillantok rá.

- Előtte, vagy utána cigánykerekezzek pucéran?

Meghökkenek a kérdésén, egy halovány pillanatig bennakadnak a szavaim, kívülről pont úgy tűnhet, mintha megfontolnám az ajánlatot. Ezúttal rajtam az elpirulás sora.

- Olyan vagy!

Kacagva tápázkodik fel az asztaltól, majd a kezét nyújtva felsegít.

- Hölgyem, megmutatom a lakosztályát.

Fejem zsong a pezsgőtől. Ahhoz képest, hogy csak rövidke próbaszünetet akartam tartani, rendesen becsicscenttettem. Mielőtt bármi hülyeséget tennék, a békesség kedvéért tényleg haza kellene indulnom, ehelyett azonban követem a férfit az emeletre.

- Ez az angyalos szoba - tárja ki előttem a lakosztályom ajtaját Richárd, majd lámpát kapcsol. - A plafon négy sarkából angyalfej vigyázza az ágyban fekvő álmát.

- Nem inkább leskelődnek? - kuncogok ezzel orcán csapva a romantikát. Richárd fejét ingatva vigyorog.

- Át hozom a gitárom.

- Kérhetek egy pólót, amiben aludhatok? - szólok utána, és kiegészítésként hozzáteszem: - Egy hosszabb pólót.

Míg Richárd távol van, hanyatt dőlök a kényelmes franciaágyon, és mind a négy fehér gipszangyal szemébe belenézek. Érdekes, giccses gondolat az álomörzés, én kicsit kényelmetlenül érzem magam, amiért négy, lélektelen szempár szegeződik rám. Mintha lelkiismeretem szigorú tekinteteként, szégyenletes viselkedésemet figyelnék. Mielőtt még több görccsgondolatom születne, felülök, és szabályszerűen megrettenek, amikor az ajtóban észreveszem Ébert. A kutya meredten bámul, tekintetében mintha gyanakvás csillanna. Semmi kétség, ez az állat utál engem. Állom a pillantását, mire ő hunyorgatva felmordul, aztán vicsorogni kezd. Meg akar félemlíteni? El akar ijesztteni?

- Nyugalom! - simogatja meg a kutya fejét a gitárjával visszaérkező Richárd. - Menj a helyedre!

Éber nagy nehezen ugyan, de szófogadón kivánszorog a szobából, Richárd pedig széles vigyorral felmutatja a nekem szánt pólót. A fekete anyagról Johnny Cash képmása néz vissza rám, amint gitárral a nyakában, flegma arccal bemutat a kamerába.

- Csak hogy teljes legyen a hangulat - közli.

A lakosztályhoz tartozó csupa márvány fürdőszobában gyorsan letusolok, Richárd a gitárját hangolja. Soha nem gondoltam, hogy valaha Johnny Cash-pólóban fogok egy néhány napja ismert férfi kastélyában aludni. Micsoda meglepetéseket tartogat az élet.

- Helló, a nevem Székely Richárd - morogja mélyítet hangon, végigpengeti a gitár húrjait, majd furcsálló tekintetemet látva hozzáteszi: - Ez a szertartás.

- Szertartás?

- Johnny is bemutatkozással kezdte a koncertjeit. A védjegyévé vált.

Az ágy szélén ülő férfi felé fordulva összegömbölyödöm a takaró alatt.

- Csapjon a húrok közé, Richárd!

- Melyik dalt szeretnéd?

- Lepj meg! - mosolygok.

- Ez a beszéd - néz rám átható tekintetével, majd elkezd játszani az egyetlen Johnny Cash-dalt, amit szeretek. Rose Of My Heart a címe.

A dallam andalító, Richárd pedig olyan önfeledt átéléssel játszik, hogy önkéntelenül feldereng kedd hajnali, rumgőzös, erotikus álom. Énekhangja, éppen mint a személyisége, időnként karcos, helyenként pedig kifejezetten selymes. Egy szerelmes férfi vallomását énekli nekem, az imádott nőt egy rózsához hasonlítja a dalszöveg.

A szív rózsájának.

Az élete szerelmének.

Természetesen gyerekfejjel csak a rózsá szót értettem az angol szövegből, önkéntelenül az édesanyámhoz kötöttem, most azonban egészen más jelentést kap a dal. Richárd romantikája sóvárgást kelt bennem, megdelejez, a férfi ajkára fókuszálva képtelen vagyok elhessegetni a gondolatot, hogy megcsókoljam.

Lehunyam a szemem.

Muszáj türtőztetnem magam.

Az angyalok is figyelnek.

45

LAURA

- Esküszöm, kifizetem a kárt! - fogadkozik lesütött tekintettel a nyomozónő.

Hazaérkezésekor az ebédlőasztalnál találta Róbertet, egy pohár bor társaságában, a tegnapi esti meglepetésvacsora maradékából falatozta. A nyomozónő úgy látta helyénvalónak, ha mihamarabb megmutatja a sebésznek, mi történt a négy keréken guruló ékszeres dobozával, ezért halálra vált hangon megkérte, kísérje le a garázsba. A férfi aggódalmasan faggatni kezdte, jól van-e, ő azonban nem válaszolt, hagyta, hogy a látvány közölje a rossz hírt. Róbert szájára tapasztott kézzel, elhűlve hallgatta, hogyan is került a hófehér járműre fekete festékkel, a neonfényben még szembetűnőbb GAZDAG RIBANC felirat, majd miután

Laura, kártérítést ígéretetve befejezi történetét, rákérdez.

- Mit mondtál nekik?

- Azt, hogy ebbe a kocsiba egyikőjük sem teszi be a szaros seggét - válaszol őszintén a nő, szavai neveltségesen konganak a garázs üres falai között.

- Ennyit? - csodálkozik a férfi.

A nyomozónő elpirul.

- És, hogy keressenek az utcasarkon magukhoz való lányokat.

Róbert kikerekedett szemmel fordul Laura felé, eldönthetetlen, hogy elámult, vagy megrökönyödött. Igaz, ami igaz, a nyomozónő túlságosan nyers volt, a bajt azonban a körülmények okozták. Velős megjegyzése egészen másképpen hangzott volna a saját, lestrapált verdájából. A luxus Audiból pörölve beképzelt burzsujnak tűnhetett, aki a kiscsibék leépítése közben jól elgúnyolódik a szegénységükön. A felirat tanítása, hogy a módosság finomított modort követel.

- Imádlak! - közli mosolyogva a férfi. - Imádom a harciasságod!

Megkönnyebbülésében Laura kifújja az ideggőzt.

- Akkor nem haragszol?

- Dehogy! - a férfi hahotázását visszhangozzák a betonfalak, átöleli, majd magához vonja a nőt. - Bérletem van egy autótisztító szalonba, speciális vegyszerrel pillanatok alatt eltávolítják a hasonló felfestéseket.

Róbert könnyed reakciója különösen imponál a nőnek, sok férfi bensőséges kapcsolatot ápol az autójával, amint egy apró karcolás esik a fényezésen, azonnal idegösszeomlás közeli állapotba csúsznak. Róbertet azonban más fából faragták, ő az alkatánál - vagy az értelménél? - fogva könnyedén kezeli az első blikkre talán kétségbeejtő helyzeteket. A problémán lovaglás helyett megoldást kutat, ezért is lehet, hogy bármennyire elfuseráltnak látszik egy-egy napjuk, ők ketten mindig békével térnek nyugovóra. Mi ez, ha nem biztonság? Laura jó hír fakasztotta örömmosolya meghitté édesedik, átöleli Róbert izmos testét, mélyet szippant fűszeres parfümje illatából, és lehunytt szemmel élvezi, ahogy a férfiujjak a hajtincseit fésülgetik.

- Alig várom, hogy halljam! - dűnnyögi derült hangon a sebész.

Laura elgyengülve kérdez vissza.

- Mit?

- Ahogy elküldted őket a fenébe! - pukkadozik a nevetéstől Róbert.

- Hogy hallhatnád? Nem vettem fel - értetlenkedik Laura.

- Mindkét kocsit első és hátsó szélvédője mögé kamerát telepítettem, ezek az esetleges balesetek, feltörések vagy lopások miatt egész nap rögzítenek. Hangot is felvesznek - magyarázza a férfi. - Szóval, ha hajt a bosszú, akár még nyakon is csípheted a vandáljaidat.

Atyaéig!

Kecsegtető, hogy rozoga tragacsuk rendszáma alapján elkaphatná a három kiscsibét, a nap folyamán azonban bőven folytak az Audiban olyan beszélgetések, amelyeket Róbertnek nem kellene hallania. A legproblémásabb mindezek közül természetesen az az évődő flörtölés, amelyet Lengyel Dáviddal a Platina felé kocsikázva produkáltak, és amelyből Laura azzal az éretlen ötlettel hátrált ki, hogy felhangosította az autórádiót. Ez a beszélgetés könnyen félreérthető... Vagyis inkább könnyen megérthető...

- Gondolom, bizonyos időközönként törli magát a rendszer. Lehet, hogy már meg sincs a reggeli adag - próbálja eltéríteni Róbertet attól, hogy pusztán szórakozásból visszakeresse a felvételt.

- A rendszer automatikus háttérmentéseket készít a biztosító felhőtárhelyére, hét nap után kezdi felülírni a korábbi felvételeket - Laura kifejezetten idegessé válik a férfi megnyugtató hangjától.

- A biztosító bármikor hozzáférhet az adatokhoz?

- Igen.

Még szerencse, hogy az autók utasterét nem pásztázzák kamerák, különben egy a biztosító munkatársai számára szabadon hozzáférhető felhőtárhelyen szerepelne a férfi születésnapján vacsorája után megesett igencsak pikáns kalandjuk.

- De csak akkor foglalkoznak a felvételekkel, ha jelzem nekik, hogy dolguk akad velük. Bármikor hozzáférék, és szerkeszthetem az adatokat - magyarázza. - Kikeresem az ominózus részt, és együtt megnézzük. Pattogtathatnánk hozzá kukoricát - humorizál. - Hány óra körül történt?

A fenébe! Róbert nem futhat bele a kriminálpszicho-lógussal folytatott esztelen eszmecserébe. Az akkor elhangzottak felérhetnek egy gyomorszájon

vágással, a sebész biztosan csalódna, és kiábrándulna a nőből. Laurának muszáj elfogadható kibúvóval előrukkolnia, és bár húzza az ágy, legjobb ötlete az önfeláldozás.

- Valamikor reggel történt, de elég sokat furikáztam azóta, borzasztóan unalmas napom volt, mi lenne, ha én nézném át a felvételeket? Kivágom belőle a számodra izgalmas részeket - kacsint, majd magában hozzáteszi: a legizgalmasabbakat pedig kitörölöm a fenébe.

A férfi hunyorogva méregeti, mintha kiszagolta volna Laura bűzös füllentését, és most az okára próbálna rálelni. Végül közli:

- Nem tetszik az ötlet. Ez ugyanis azt jelentené, hogy az éjszaka nagy részét egyedül kellene töltenem az ágyban.

- Hogyan is élhetné ezt túl? - harap alsó ajkába a nő.

- Szétrobbanás nélkül? Sehogy.

A célzás egyértelmű, és érthető: napok óta nem szeretkeztek. A kedd éjszakai autós kaland után Laura kidőlt, tegnap este pedig a férfi kedve szállt tova. A kellemes ezúttal valóban összeköthető a hasznossal, ha egy vehemensebb aktussal kimeríti a sebész, szabadon keresheti, illetve nyesegetheti az Audi kameráinak terhelő felvételeit. Laurának ráadásul kifejezetten javára szolgálna, ha Róbert megragadná, és teste minden porcikáját használva kimasszírozná belőle az elmúlt napok zsibbasztó eseményeit. Ötlete is akad arra, miként hozhatja ki a legtöbbet a szituációból.

- Ha már úgyis videókat fogok vágni egész éjjel... - kacér pillantással az autó orrához lép, és a motorháztetőnek dőlve zárja a gondolatot. - Nem okoz gondot kinyisszantani még egy felvételt.

A férfi szorosan a nőhöz húzódik, lába közé furakodik, két oldalról a csípőjébe kapaszkodik, majd az Audi motorháztetejére ülteti.

- És kiírod nekem egy lemezre? - kérdezi dagályos pillantással.

- Csak ha berakod a családi felvételek közé - suttogja incselkedően Laura.

- Te perverz boszorkány - duruzsolja izgatón a nő fülébe.

Ez a beszéd!

Laura a férfi hajába tép, hátravonja fejét, és türelmetlenül szájon csókolja. Nyelve tolakodó, minél hamarabb a lehető legközelebb akarja magához érezni a sebészt. Lábával átkulcsolva a férfi derekát, szorosan magához vonja. A szenvedély ködfátyolként ereszkedik elméje köré, és akár egy eloldozott bárka, megadóan hanykolódik a forró csók verte vágyhullámokon.

Szabadság!

Igen, a bujálkodás Laura számára szabadság, kimenő és feloldozás az életet fullasztó sűrűsége alól. És ebbe a pillekönnyű hangulatba rondít bele a szájába mormolt kérdés.

- Biztos ezt akarod?

Azt akarom, hogy ne rontsd el!

- Vegyük úgy, hogy ezt a kérdést fel sem tetted - felel a nő, csábos tekintettel elnyújtózik a még langyos motorháztetőn, és fejét hátravetve a szélvédőre pillant. - Hol is van az a kamera?

- Az első a visszapillantó tükör tövében.

- Mutasd meg!

A férfi hezitál.

- Akkor rád kell másznom.

Mi a fene van ezzel a pasással? Pontosan azt szeretné, ha a sebész az egész testével fölé tornyosulna, és maga alá temetné. El akar veszni, szálaira akar fesleni. Vágyik arra, hogy Róbert az elmúlt napok eseményeinél is durvább legyen vele.

- Ez most úgy hangzott, mintha nem akarnál rám mászni - heherészik a nő.

A férfi pillantása vonakodó. Még hevítésre szorul, hangulatba kell hozni. Laura kigombolja, majd letolja a nadrágját, és a fehér Audi orrán fekve ellentmondást nem tűrő hangon közli:

- Ha nem mászol, térdelj!

Róbert továbbra is vacillál, aztán jobb belátásra térve ujját a fehérnemű pántjába akasztja, és óvatosan a nő térdéig húzza.

Jaj, ne finomkodj! Csináld rendesen! - utóbbi gondolatot Laura ki is mondja, majd szemérmetlenül széttárja a combját.

- Rendesen? - szuszogja a sebész. - A garázsban vagyunk. Nem mehetnénk...?

- Nem - válaszol a be sem fejezett kérdésre a nő, aztán cukkolóan hozzáfűzi.

- Hol vagy, te gátlástalan rohadék?!

A férfi égszín tekintete beborul, vonásainak dermesztő kontrasztot ad a neonfény. A kocsi elé térdel, erős ujjaival megragadja a nő csípőjét, és motorháztető pereméhez vonja. Laura felnyög, majd a közeledő Róbert hajába túr, hogy erőszakosan az ágyékához kényszerítse a fejét. A férfi felhördül, ujjbegyével köröz, finoman harapdál és nyelvvel rebegtet. Laurából egy nyújtózkodó nyögés után, édesen szuszogva kikíváncozik a vallomás.

- Ebben te vagy a legjobb!

- Ebben? - pillant fel a férfi.

A fenébe! Még csak az hiányzik, hogy elszólja magát. A sebész csak most kezd belemelegedni, lehűtés helyett további hevítést igényel. Laura lecsúszik a kocsiról, szenvedélyesen szájon csókolja a testnedvektől csillogó ajkú férfit, aztán hátat fordít neki, és a motorháztetőre könyököl. Válla fölött hátrasandít, elégedetten konstatálja, hogy a nadrágjától időközben megvált Róbert telhetetlen tekintettel bámulja az orra előtt feltáruló látványt. Ritkán viselkedik ennyire erkölcstelenül, de ezúttal szomjazza a szemérmertlenséget, amelyből mindössze néhány korty is elegendő, hogy a világ kéjhullámozni kezdjek.

- Bizonyítsd be, hogy nem csak a szádat használod tökéletesen!

- Azt akarod, hogy keféljelek meg a GAZDAG RIBANC feliratú autón, miközben a veled szemben lévő kamera mindent rögzít? - nehéz megállapítani, hogy a sebész elámult, vagy provokál.

- Pontosan azt! - bólint a nő.

Laura izmai megfeszülnek, amikor Róbert, mindenféle előjelzés nélkül tövig beléhatol. Egyszerre érez fájdalmat és gyönyört. Lehunyt szemmel, hátsó felét a sebésszel ellentétes ütemben, mégis tökéletes harmóniában mozgatja előre-hátra. Az aktus hangjai masszává tömörülve robbannak újra és újra a garázsban. Laura felegyenesedik, könyöke helyett ezúttal a tenyerével támasztja magát a motorháztetőn. Róbert a hajába kapaszkodik, a nő feje hátra feszül. Nem bánja, van azonban valami, aminek jobban örülne.

- Fojts!

Acélos tenyér fonódik Laura nyakára, aki a szorítás hatására, a szélvédő visszatükrözésében farkasszemet néz önmagával. Haja kócos, arca pirosposzsgás, ajka duzzadt, fátyolos tekintete élvezettől nedves. A férfi, miközben egyre szilajabban mozog benne, tarkójának támasztja homlokát, ezáltal a nő nem látja az arcát. Csak a szorítást, az elharapózó vadságot és a nyögéseket érzékeli.

Annyira ismerős.

Annyira Dávid.

46

ANTON

- Azt hittem, soha nem érsz haza! - morgom a hálószoza ajtófélfájának dőlve, kezemben a telefonomat szorongatva, amikor Szofi egy hűvös fuvallat kíséretében a lakásba lép.

A szükség nagy úr, ellenségeket is képes szövetségre bírni. Néhány napja még páros lábbal rúgtam volna ki a Vöröskét, most pedig úgy vártam haza, mint egy régen látott, szeretett ismerőst. Tudtam ugyanis, hogy hasznos információkkal szolgál majd Annáról. Szorongok, akár a halálos kórral ijesztgetett beteg az orvosi leletek ismertetése előtt, de mielőbb hallani akarom az igazságot. Lehet, hogy megvisel majd Szofi beszámolója, de az őrlő tudatlanságnál, illetve a kilátástalan várakozásnál minden csak jobb lehet.

Miért vágnak emberek görcsösen szerelemre, ha olyan elviselhetetlen, mintha a tökömet csapkodnák egy túsarkúval?

Hogy Szofi hazatértéig eltereljem gondolataimat, zárásig maradtam az Inkredibile-ben, ahonnan egy nagyobb kitérővel, gyalog jöttem haza, majd itthon edzettem egy kicsit, azonban még a húzózkodások és fekvőtámaszok sem tudtak megfelelően leterhelni. Sőt, a fáradságnak köszönhetően képzeletem a legcifrább teóriákat szötte, ingadozó lelkiállapotom amplitúdójának csúcsán felcsillant, minimumán pedig cserbenhagyott a remény, hogy Anna hamarosan visszatérhet hozzám. Az elmúlt két évben nem volt arra példa, hogy huszonnégy órán keresztül ne beszéljünk egymással. Lelki hepehupáimon zötykölődve aztán az elmúlt egy nap eseményei hirtelen rettentő gyermetegnek tündek. Miért nem tudjuk felnőtt

emberek módjára, mindenféle sértettséget félretéve megbeszélni a problémáinkat? Új nézőponttól megvilágosultan, lelkesen nyúltam a telefonomért, és mielőtt meggondolhattam volna magam, a következő üzenetet küldtem Annának: Beszélünk kell!

Ezzel a húzásommal aztán elértem, hogy esélyem se legyen omladozó párkapcsolatomon kívül másra gondolnom. A készülék jelzi, amikor a címzett elolvassa az üzenetet, a kijelzőt szuggerálva vártam, hogy az értesítés végre felvillanjon. Megkönnyebbültem, azt hittem, túl vagyok a nehezén, amikor Anna nagyjából negyedóra elteltével megkapta az üzenetet, valójában azonban csak ez után kezdődött pokoljárásom. Anna ugyanis válasz nélkül hagyott. Miért nem reagál egy ennyire érett gesztusra?

Gyere haza! – szövegezte a második üzenet, amelyet szinte azonnal elolvastam, valószínűleg még a kezében tartotta a telefont. A program azt is kiírja, amikor a címzett választ pötyög, ennek azonban semmi jelét nem mutatta a rendszer, ezért újfent írtam neki: Bimbi, válaszolj!

Semmi válasz.

Talán már a harmadik üzenetet sem lett volna szabad elküldenem, a stressztől azonban képtelen voltam logikus gondolatokra. Egyetlen cél lebegett szemem előtt, mégpedig az, hogy Anna válaszra méltasson.

Bimbi! Gyere haza! Beszéljük meg! Hiányzol!

Utolsó üzenetem mostanáig sem olvasta el, biztos vagyok benne, szándékosan ignorál. Ismer, tudja, figyelem, amikor jut el hozzá, amit írok. De ha tisztában van vele, hogy fontos, miért nem képes visszaírni? Legalább annyit, hogy most nem ér rá, majd később jelentkezik. Vagy, hogy nem akar velem beszélni. Miért kínoz?

Igen, pontosan, kínoz! Elmémbe fészkelte magát a tévképzet, hogy Anna egy szívtelen és kegyetlen perszónává változott, aki gyötrésben kedvét leli. Én ezt az Annát nem ismerem. Az én Annám nem hagyna válasz nélkül, és nem bírná ki, hogy egy teljes napig ne kommunikáljunk, hiszen éppen ő az, aki utál haragosan nyugovóra térni. Olyan, mintha valaki átmosta volna az agyát.

Vagyis inkább a valaki egy senki, akinek neve Richárd.

Nyavalygásom ekkor bosszúszomjba fordult, mielőbb meg akartam tudni, hogy ki ez a megnyúzásra váró faszkalap. Ki akarom rángatni a büvököréből a csajomat! Ebben pedig most, az éppen cipőjét lerúgó Szofi lehet a legnagyobb segítségem.

– Én nem hagylak el, Anton! – feleli Szofi megjátszott ártatlansággal arra, hogy már azt hittem, sosem ér haza, majd gúnyos mosolyra húzódó szájjal folytatja: – Bármit megteszek érted, ha kell, táncolok egész nap, míg le nem szakad a lábam. Szóval köszönöm a szívélyes fogadtatást, illetve az örömdben biztosan bennragadt kérdést, borzalmas napom volt. Kedveskedhetnél egy talpmasszázzal.

Meglepettségemben felszalad a szemöldököm. Egyáltalán nem érdekel, milyen napja volt, ahogy én sem tervezek beszámolni a sajátomról. Lehet, hogy hajnali, részeg tétovázásomból másra következtet, de a köztünk lévő kapcsolat pusztán üzleti. Annak érdekében, hogy ezt tudatosítsam benne, vérbeli seggfejként reagálok.

– Mielőtt elájulsz a fáradságtól, bele is kezdhetsz a mesélésbe!

Szofi légiés mozdulatokkal kibújik kabátjából, majd ahogy belibben mellettem a szobába, táskájával oldalba ver. Azt hiszem, szándékosan.

– Fel sem tűnt, hogy ennyire nagydarab ajtótorlasz lettél. Gyúrsz? – kekeckedik velem.

Mivel az edzésből rögtön a kudarcra fulladt telefonos akcióban találtam magam, eszembe sem jutott trikót húzni. Szerencsés a genetikám, alig van szükségem testmozgásra, az izmaim máris feszülnek, sőt, az étkezésre sem igazán kell figyelnem, hogy látszódjának hasamon a kockák. Beismerem, hízelgő, amikor dicsérik a testem, de a Vöröskétől egyáltalán nincs szükségem bókra, amely az ő szájából ráadásul lealacsonyítóan is hangzik. Mintha tárgyként kezelne. Azt hiszem, ez a stílus is nagyzóuló személyiségének része, amelyet ideje visszaszórtanom, különben férfiúi tekintélyem teljesen elvész. A lehető legkonkrétabban megfogalmazva ismétlem el a kérdést.

– Mi tudtál meg Annáról? – fordulok a Vöröske után, és előtűrok a szekrényből egy trikót.

Szofi az ágy szélére ül, közelebb húzza magához a kis dohányzóasztalt, majd a táskájából kiemeli egy könyv formájú fadobozt. A kis, vajszerű ládikát ide-oda tekeredő virágminták és díszveret ékesíti, zárként rézkapcsok

szolgálnak. Mit tarthat egy ilyen giccses dobozban?

- A nagymamám egy kis falucska általános iskolájának könyvtárosaként dolgozott, nála töltöttem a nyaraimat. A tanítási szünet idején a könyvtár hetente egyszer nyitott ki, olyankor mindig magával vitt - mesél boldog mosollyal arcán, felnyitja a doboz tetejét, nézem, ahogy a lila, szatén kikötőpántok megfeszülnek. - Nála írtam meg az első versemet. Biztatása jeléül adta nekem ezt a dobozt, hogy ebbe gyűjtsem a gondolataimat. Szegény biztosan nem gondolta, hogy erotikus verseket írok majd. Azt pedig főleg nem, hogy gondolatfoszlányok helyett egészen más inspirációforrást tárolok majd a dobozban.

A dohányzóasztalon álló, megbontott üveg sörömért nyúlok, közben lopva a dobozba pillantok. Különböző halmazállapotú, formájú és színű anyagokkal töltött tasakokat, illetve üvegcséket látok. Íme, Szofi droggyűjtő helye.

- Leszarom a gyerekkorodat - dörgöm szemétládán. - Beszélteél Annával?

Szofi méltatlankodó pillantást mér rám, majd merengőből morgolódo hangszínrre váltva tájékoztat.

- Anna tegnap este hazament a buzi apjához, ott aludt. Azt mondta, hogy a bemutatóig nem akar veled foglalkozni, mert idegesíted.

- Idegesítem? - kérdezek vissza hitetlenkedő fejhangon.

- Én csak azt mondom, amit tőle hallottam - von vállat, közben elpakol maga előtt az asztalról.

- Ezt muszáj most csinálnod?

- Miért? - néz rám csábosan, majd meglóbál előttem egy fehér porral töltött zacskót. - Csak nem megkívántál bennünket kokain-barátnőmmel?

Szofinak lételeme a kacérkodás, folyamatosan kétértelmű megjegyzésekkel bombáz. Régen előszeretettel vettem körbe magam hasonló szövegű csajokkal, mert ordított róluuk, hogy imádnak térdelni. Ma már azonban idegesít az effajta viselkedés, pláne, ha Szofi azt gondolja, Anna nyomába érhet, és bármilyen formában elcsábíthat. A csajok halomra dugásával párhuzamosan a drogokkal is leszámoltam, nem szándékozom visszafelé lépkedni az időben. A drog annyi mindent elpusztított körülöttem, csoda, hogy engem életben hagyott.

- Ki ez a Richárd? - kérdezem Vöröske ajánlatát figyelmen kívül hagyva.

- Egy megtestesült álom - sóhajtja cukkolón, és a doboz aljából egy tükröt kotor elő. - Huszonnyolc éves, nemesi család sarja, dúsgazdag. Sportkocsival jár, és egy hatalmas, a hegyvidékes külvárosban álló kastélyban lakik, amihez állítólag több hektáros erdő is tartozik. Az apja állítólag híres pszichológus volt, most egy idősek otthonban számolja a hangyákat.

Döbbenetemben leesik az állam. Amikor tegnap, futtában találkoztunk, Richárd egy teljesen átlagos srácnak tűnt. Rendben, próbaruhát viselt, öltözködése tehát vajmi keveset árult el arról, mennyire tömött a pénztárcája, de a viselkedése sem hajazott az újjgazdag seggfejekére. A pénzes kölyköket messziről kiszagolom, pöffeszkedők, kérkedők és érthetetlenül magabiztosak. Még akkor is visszapampognak, amikor egyébként majd befosznak félelmükben, azt gondolják, a vagyonuk orrtörés ellen is védelmet nyújt. Ez a Richárd nevű ficsúr azonban meghúzódozott az árnyékban, ha többen tartózkodtak volna a teremben, talán ki sem szúrom. Rendben, jóképű, kisugárzásában azonban nem különleges, nem gondolnám, hogy bomlanának utána a nők. Unalmassága azonban mit sem változtat azon, hogy velem ellentétben neki bőven van pénze, és ezzel megtettesíteni látszik a legnagyobb félelmemet. Hiába a stílus, a tehetség és a helyes fizimiskám, pénz híján senki vagyok. Mert lehet, hogy a pénz önmagában nem boldogít, de többféle örömet is szerez, számomra például az önbizalom elengedhetetlen kelléke. Meggyőződése, hogy egy férfit a potenciájánál is magabiztosabbá teheti egy platinakártya. Teljesen máshogy viselkedünk, ha tudjuk, van mit a tejbe aprítanunk, és valljuk be, a nők is jobban szeretik a csillogó szemű, nagyokat hahotázó, felszabadult férfiakat, mint az anyagi kiszolgáltatottságuk miatt szűkölköt. A drogkereskedelem bőven hozott a konyhára, azóta azonban éppen hogy megkeresem a szükségést. Aki valaha jól élt, tudja, mennyire nehéz beérni kevesebbel. Egyébként nincsenek nagy igényeim, nem vágyom luxusautóra, vagy kacsalábon forgó palotára, de szeretnék harmincéves korom körül saját lakást, egy jó járgányt, heti egyszeri étteremben étkezést, némi kikapcsolódási lehetőséget, és nyaranta üdülést. Mindezt Annával. Ennyi. Vágyaim teljesen hétköznapiak.

Szofi kiszagolhatta, hogy a pénz gyenge pontom, ezért kajánul odaszúrja:

- Imádnám, ha ilyen tehetős pasi udvarolna! Biztosan nagyvonalú.

- Mert hamisíthatatlan ribancvér csörgedezik az ereidben - felelem komolyan, még véletlenül sem szeretném, ha mókás csipkelődésnek ítélné.

- Jaj, Anton! - öblösen felkacag, és kokaint szór a tükörrre. - Egy gazdag férfi legyeskedik a csajod körül, aki ezzel egy időben elhagyott. Tagadhatsz, de a tények makacs dolgok.

- Anna nem a pénzre repül - kelek a csajom védelmére.

Nem titkoltam Bimbi előtt, mennyit kerestem dílerként, és tudta, ha kiszállok a bizniszből, jócskán megcsappan a bevételem. Ő azonban mégis a váltásra biztatott, ezzel a saját jólétéről is lemondott. Szóval a pénz kizárva.

- Ha nem a pénz, akkor a gazdagsággal járó tekintély izgatja - piszkál tovább Szofi, és egy fekete kartonlappal csíkokat lapátol a fehér porból a türkön.

- Annyira felszínes vagy - sértésemet csiklandozásnak érezheti, legalábbis nevet rajta.

- Jaj, ne röhögtesd, mert megfájdul az oldalam! Te miért árultál drogot, ha nem a pénz miatt? Nyilván nem ilyen lakásban éltél, amikor az éjszakában dolgoztál - mutat körbe a szobában.

Tényleg nem. Leonnal egy új építésű lakóparkban béreltünk méregdrágán egy háromszobás lakást. A tragédia árnyékában, bátyám felszívódásával azonban szükségtelenné vált a közel száz négyzetméteres kégli, ráadásul tudtam, ha a legjobb ügyvédet akarom magam mellé, minden forintot meg kell fognom. Nagy váltás volt a tágas és világos lakás után egy nyolcadik kerületi lyukba költözni, de Anna szerelme kárpótolt a komfortromlásért. Szeretkezésünktől pihegve szenderült mellettem álomba, reggel pedig vagy édes szuszogására, vagy szenvedélyes csókjára ébredtem. Olyan ő nekem, mint az oxigén, előbb-utóbb elpusztulnék nélküle.

- Anna tudta, előlről kezdek mindent - közlöm konokul, majd kijavítom magam. - Együtt kezdtünk mindent előlről!

Igen, egymás kezét szorítva igyekeztünk a sötétből a fénybe jutni, és ha el is tévedtünk útközben, nem estünk kétségbe. Tudtuk, hogy míg ketten vagyunk, mindenre találunk megoldást. Jobban bíztam benne, mint saját magamban.

- Várt is. Két évig - helyesel Szofi, fémszipkát tűr elő a dobozból. - De nem sikerült jól fizető munkát találnod. Kiderült, hogy a nagymenő drogdíler a hétköznapiakban életképtelen.

Szofi utolsó mondata hallatán, megugró vérnyomásom hatására úgy érzem, mintha arcbőrömmön egy egész hangyaboly nyüzsögne, orromat düh facsarja. Ha férfi volna, azt hiszem, ököllel viszonoznám verbális jobbegyenesét.

- Ezt ő mondta neked? - idegességemtől remeg a hangon.

Annak ellenére, hogy a Vöröske előző éjjel becsmérlően beszélt Annáról, a rólam birtokolt információk alapján egyértelműen bizalmába férközött. Bimbi talán barátnőjének véli Szofit, nem kizárt, hogy kiöntötte neki a szívét. Ahogy Anna visszatér hozzám, első dolgom lesz szembesíteni kis védenca kétszínűségével.

Szofi vívódó tekintettel, sajnálkozóan ingatja fejét.

- Ezt nem kellene elárulnom neked..

- Mondd! - parancsolok rá.

- Azt mondta, hogy az utóbbi időben rettentő kiábrándító vagy - köpi elém, majd a szipkával felszippantja az egyik kokaincsíkot.

- Miért mondana ilyet? - értetlenkedem.

- Gondolom, azért... - szipog - mert már nem szerelmes beléd.

Mellbe vág a gondolat, hogy Anna érzelmei kihúlhattak, de aztán rögtön eszembe jut vasárnap reggeli, forró ébresztése, illetve az esti közös fürdésünk, és kibököm.

- Ez hülyeség!

- Meddig kell csörögnie a vekkernek, hogy felébredj, Anton?

- Tudom, hogy szeret.

- Szerinted egy szerelmes nő mond olyat, hogy mostanában a pasiján kívül is megnézi a férfiakat? - hajol ismét az asztal fölé. - Persze hozzátette, hogy csak akkor ismerkedne rajtad kívül mással, ha komolyabb problémák akadna. De... - ördögien somolyogva felsandít. - Szerinted az elköltözés nem komolyabb problémát jelent?

Felbőffentek egy kacajt.

- Nem költözött el! Néhány ruhát vitt magával, az összes többi holmija itt maradt.

Szofi a második csík kokainját is felszívja, majd a tükrön maradt porszemeket mutatóujjával a fogínyére keni. Ujjával szájában reagál.

- Az igazság tagadásában zseniális tehetség vagy. Sajnálom, hogy ennyire kegyetlennek kell lennem, de ha nem értesz a szép szóból, nincs más választásom - mélyen a szemembe néz. - Anna és Richárd reggel óta együtt vannak. Édes kettesben.

Együtt vannak? Hogy vannak együtt? Mit jelentsen ez? Együtt próbálnak? Vagy összejöttek? Mi a francról beszél ez a kis szuka? Szofi magától megválaszolja felmerülő kérdéseimet: - Anna most is Richárd kastélyában van. Próba után elment vele. Gondolom, vele is alszik majd.

Mintha megfordulna körülöttem, majd fojtó vákuumként körém szorulna a világ. Ezért nem válaszolt az üzeneteimre? Mert Richárddal van? Mert a gazdag fasz elvitte a kacsalábon forgó palotájába? Mert inkább vele foglalkozik, mint hogy velem legyen? Aztán hirtelen nézőpontot váltok. Honnan tudhatom, hogy Szofi igazat mond? Erőltetett határozottsággal közlöm:

- Felhívom! - majd mobilommal, a káromgó Vöröskének hátat fordítva az ablakhoz lépek.

Tisztában vagyok vele, hogy üzenetáradatom után a telefonhívás nem a legjobb ötlet, de muszáj hallanom Anna hangját. Tudnom kell, hol van, mit csinál, és hogy Szofi rémhírével ellentétben nem Richárddal hetyeg.

Tárcsázom a számot.

Sípszó.

- Ne! - nyögöm lehunyt szemmel, előrerogyó vállal.

Kikapcsolta a telefont. De hát miért kapcsolta ki, miközben én üzeneteket küldtem neki?! Csessze meg az élet, éppen azért kapcsolta ki, mert üzeneteket küldtem neki! Mert zavartam! Kicsúszik kezemből, és a földön csattan a mobiltelefonom, Szofi megkérdezi.

- Anton, jól vagy?

Nem vagyok jól!

Három éve szüntelen rettegésben tart a gondolat, hogy rajtam kívül valaha más férfi is lehet majd Anna életében. Jobban félek attól, hogy valaki ráteszi majd a mocskos kezét az általam először szétnyitott combra, mint a haláltól. És akitől eddig arctalan, illetve névtelen borsózott a hátam, ezennel nevet kapott: Richárd.

Vajon csókolta már Anna olyan szenvedéllyel, ahogy engem szokott? Vajon sóhajtozott már a fülébe azzal az izgató hangjával? És vajon Richárd látta már a belső combjára készített tetoválásomat?

Ekkor izmaim felszívják a csalódottságomból facsart mérget, elüvöltöm magam, majd teljes erőmből falhoz vágom a kezemben szorongatott sörösüveget. A palack robbanó hanggal ripityára törik, a maradék sör szétfröcsköl, jó része pedig immár a falat nedvesíti. Aztán csendesen kicsordul egy könnycseppem, amelyet néhány újabb követ.

Mi van velem? Hol a határozott és sebezhetetlen Anton, aki még a testvére büntettekor is erős tudott maradni? Aki akkor is magasló kősziklának látszik, amikor valójában már összeomlott?

Hol vagyok? Ki vagyok? Mivé lettem?

- Mit tett velem?

- Csak nem illetek össze - válaszol Szofi. - Azt hiszem, félreismerted. Lásd be, ő egy drága lány.

Jól tudom, nem kellene meghallanom Szofi duruzsolását, de a pokolba is, talán igaza van! Mindent feladtam Annáért: a gazdagságot, a szabadságot és nem utolsósorban az álmaimat. Mindent. Most pedig ő, akinek egy szalmaszálat sem kellett keresztbe tenni a kapcsolatunkért, egyszerűen lelépett.

Kihasználva és átverve érzem magam.

Minden hiába történt.

Az elmúlt éveim mind a hiábavalóságba vesztek?

- Biztos nem kérsz? - mosolyog rám megértően Szofi. - Testre, lélekre egyaránt fájdalomcsillapító hatású.

Úgyis vége.

Úgyis elhagyott.

Úgyis...

EGY NAPPAL AZ INCIDENS ELŐTT

2015. február 13., péntek

Légy az, akivel magad is találkozni akarsz!

47

LAURA

Habár a felhasználóbarát biztonsági rendszernek hála gyorsan végezhetett volna, Laura szándékosan elnyújtotta az Audi kamerafelvételeinek megnyirbálását. Addig nem akart Róbert mellé feküdni – sőt, szíve szerint hazamenekült volna –, míg végre meg nem vívta napok óta halogatott tusáját kísértő démonával, Lengyel Dáviddal.

Döntenie kellett.

Végérvényesen.

Törlés előtt újra, és újra lejátszotta azt a néhány perces évődést, amelyet a Platina felé autózva folytattak a kriminálpszichológussal. A férfi, délután még flörtölésként csengő szavai ezúttal súlyos kételyeket ébresztettek a nőben, majd mint amikor a befűtött házból valaki ki-be járkál a csípős hidegbe, a forró sóvárgás lassan felszállt, helyére jeges csüggedtség tódult. Dávid, akár az örökké tartó kora tavasz, napsütéssel hiteget, az elővigyázatlan ember azonban könnyen belebetegedhet. A csaló természetű férfiből, lényé szeszélyességénél fogva egyszerűen nem válhat megbízható társ.

Dávid nem biztonságos.

Lázadó kamaszkorában Laura szentül hitte, az élet túl rövid ahhoz, hogy elcsigázó kompromisszumokat kössön az ember. Harmincon túl, a zöldnél egy árnyalattal érettebben azonban már belátja, a nyugalom nem megalkuvás, hanem egy a boldogsággal csaknem egyenértékű életösszetevő. Lengyel Dávid mellett nem lelhetne nyugalomra, a nyugtalanság pedig a bizonytalanság magva, amelyből legfeljebb irtandó gyomkapcsolat sarjadhatna. Hiába próbálná elhíttetni magát, hogy virág, attól az csak gaz maradna.

Dávid nem biztonságos.

Ahogy a garázsban kiderült, ha tesz érte, Róberttel egészen gyorsan összhangba kerülnek szexuálisan. Bár az volna az igazi, ha zsigerből érezne rá, de nem lehet minden tökéletes. Cserébe azonban a sebész maga a testet öltött oltalom, ha valaki, ő garancia a biztonságos jövőre, férjnek, és apának való. Laurának el kell fogadnia, hogy az emésztő vágynál is létezik függőségokozóbb érzés, amelyet békének hívnak. Ehhez azonban részéről is szükséges az őszinteség, kapcsolatuk elmélyítése érdekében összes titkát fel kell fednie Róbert előtt. Elhatározta, napközben előáll a farbával, beavatja a sebészt Zétényék válási ügyébe, és elmondja, hogy most Lengyel Dáviddal dolgozik. A férfi biztos morgolódik majd, amiért Laura ennyi ideig hallgatott, de a nő szerencsére ismeri kibékítésének buja titkát... Vallomásával persze saját magát is korlátozza, onnantól nincs flörtölés a kriminálpszichológussal, de ez nem is baj, hiszen Dávid nem biztonságos.

Dávid nem biztonságos.

Dávid nem biztonságos.

Mantráját magában ismételve, különös delíriumszerű, idilli hangulatban, valamikor hajnali három felé szenderült végre álomba, majd néhány órával később, Róbert telefonjának csörgésére riadt. Résnyire nyitott szemmel az órára sandít, még hét sem múlt, bőven volna még ideje aludni, párnába temetett arccal reméli, Róbert hamar lerázza a hajnali hívót.

– Ne haragudjon, nem teljesen értem, miről van szó. Engem senki nem értesített erről – morogja a sebész bágyadtan, az ágy szélére ül, igyekszik szeméből kidörzsölni az álmot. – Melyik csatornától hív? És egyáltalán honnan tudja a számomat?

Túl sok kérdés ez ahhoz, hogy a beszélgetésnek egyhamar vége szakadjon. Laura mélyet sóhajt, hátha észbe kap a férfi, hogy a földszinten folytassa a diskurzust.

– Mikor? – kérdezi Róbert, majd felhördül a válaszon: – Élő adás? Viccel

velem? Mennyi idő múlva?

Isten veled, álmvilág!

Laura a hátára fordul, morcosan a sebészre pillant, aki azonban rá se hederít. A beszélgetés foszlányaiból ítélve Róbertet valamelyik televíziós társaságtól keresik, valószínűleg telefonos interjút kérnek. A reggeli műsorokban, egy-egy téma kapán rendszeresen megszólaltatnak orvosokat szakértőként, néhanapján talán Róbert is a rendelkezésükre áll, bár talány, hogy miért nem egyeztették vele előre.

- Fogalmam sincs, honnan tudnak erről az egészeől - dohog.

Miről? Laura érdeklődve felül az ágyban, hátát a fejtámlának dönti, és a nyakáig húzott takaró alól lesi az egyre ingerültebb férfit.

- Rendben, tartsa egy pillanatig - sóhajt beletörődően a sebész, az ágyában fekvő nőhöz fordul, és bűnbánó pillantással közli. - Ezt a telefont el kell intézmem.

Laura fáradt mosollyal, suttogva kérdezi:

- Miről van szó?

- Nyilatkoznom kell.

- Ilyen korán?

Válasz gyanánt Róbert elhúzza a száját, aztán feltápászkodik, és pucér valójában a földszintre vezető lépcsőhöz indul. Laura áthajol az ágyon, a férfi oldalán álló éjjeliszekrényről megkaparintott távirányítóval bekapcsolja a méretes plazmatévét. Mindösszesen három országos tévécsatorna gyárt élő reggeli televíziós műsort, nincs szükség nyomozói kvalitásokra ahhoz, hogy kiderüljön, melyikben szerepel hamarosan a sebész. A közszolgálati televízióban az oktatási reformról tart tapasztalati beszámolót a minisztérium illetékese, a piacvezető kereskedelmi adón a pedofilvita van terítéken, a csekélyebb nézettségű csatornán pedig az egyik sztárszakács mesél a sívakációjáról. Róbert valószínűleg valamelyik soron következő témában érintett, Laura egy-két percen belül ismét átböngészi a kínálatot, addig visszatér a gyerekmolesztáló esetéhez. Napok óta görgeti a média Varga András ügyét, a nyomozónő is hallott róla fél füllel, de nem volt ideje alaposabban utána olvasni, mi is történt pontosan az öt éve elcsípett pedofilal. Most legalább beleszagolhat a közéletet lázban tartó, bűzös részletekbe.

Laura emlékszik, mekkora büszkeséggel jártak-keltek a kollégái, amikor végre rács mögött tudták a férfit. A sajtóosztály sem tétlenkedett, nagy csinnadratta övezte a több tucat lánygyermek ellen elkövetett fajtalankodással, és erőszakos közönséssel vádolt gyorséttermi dolgozó letartóztatását. A hosszan elhúzódó, precedensértékű igazságügyi procedúra idején a férfi egyik korai áldozata betöltötte a tizennyolcadik életévét, és jó pénzért kiárúsította pokoli történetét. A fiatal nőről, akit tízéves korában környékezett meg, majd két éven keresztül használt a férfi, sokkoló részletességekig menő dokumentumfilm készült, amely a tartalmával nemzetközi figyelmet kapott, és több díjat is begyűjtött. A koncentrált érdeklődésen felül a rendőrség a tárgyalás előtti hetekben ráadásként kiszivárogtatta: a férfi emberölési ügyben is érintett lehet. Egy nyolc év elteltével holtan előkerült fiú meggyilkolását szintén Varga számlájára akarták írni. A férfi természetesen tagadott, állítása szerint soha nem vonzódott fiúkhöz. Micsoda védelem... A nyomozók ugyan találtak kapcsolatot a fiúáldozat és Varga között, épkézláb bizonyítékok híján a bíróság a gyilkossági vádban felmentette, gyermekmolesztálásért azonban kilenc év börtönbüntetésre ítélte a férfit. A judícium kihirdetése után tömegek háborogtak, csekélynek vélték a kirótt büntetést, Varga ügye - ahogy az ilyenkor lenni szokott - szépen lassan a feledés homályába merült. Egészen mostanáig. A hír, miszerint a pedofil férfi súlyos beteg, felkavarta a leülepedett érzelmeket. Sokak véleménye szerint minden ember egyenlő, Varga is megérdemli az életmentő orvosi beavatkozást, de természetesen bőven akadnak tiltakozók. Az elcsípett adásban is két véleményvezér perlekedik éppen egymással:

- Ha már a kifejezetten hibás magyar jogrendszer nem teszi lehetővé, hogy a hasonló férgeket kivégeztessenek, legalább Isten akaratába törődjenek bele! Nem kérdés, hogy Varga betegsége a feljebbvaló halálbüntetése! Aki ellene cselekszik, istentagadó! - hadarja egy lángoló tekintetű, a méreténél néhány számmal nagyobb öltönyt viselő férfi. A képernyő alján áttűnő névtábla szerint az egyik radikális nézeteket valló párt politikusa. - Mi, a Jobb Társaság, egyébként a pedofilok elleni harc élenjárójaként, a következő hetekben törvényjavaslatként beterjesztjük, hogy az összes hasonló devianciával küszködő

bűnelkövetőt minimum életfogytiglanra ítélik.

A kamerakép a keresztbe vetett lábú műsorvezetőre vált, a jól fésült, deres hajú, kötözködéseiről elhíresült riporter nagy név a szakmában, szeret megosztó témákat boncolgatni. Az általa irányított beszélgetések kifejezetten hatásosak reggeli ébredéshez, körültekintően kiválogatott vendégei koffein nélkül is garantáltan megemelik a nézők adrenalinszintjét.

- Mit gondol erről az önök szervezete? - kérdezi szemüvege szarát rágcsálva másik vendégétől.

A képernyőn göndör hajú, fehér Hagyj élni! feliratú pólót viselő nő békés arca jelenik meg, hamvas Barack szájfényvel kent húsos ajkát szóra nyitja.

- Szervezetünk álláspontja szerint az önbíráskodók igazolják hitükkel a saját álláspontunkat. Varga András felett már ítélezett hazánk egyetlen igazságszolgáltató szerve, a bíróság, éppen a tetteiért kiszabott büntetését tölti. Nem lehet felette újra, és újra pálcát törni - a mellette ülő politikusújonc felé fordul: Több felvilágosult ország hajlik a pedofília betegséggént való kezelésére. Mint minden kórság esetében, ennek is a megelőzése volna az elsődleges cél. Varga András egyébként istenhívő ember, naponta imádkozik, és hittanórákra jár a börtönben.

A vita parttalan, Laura szerint ráadásul mindkét fél túlon túl szélsőséges, egyiküknek sem adhat maradéktalanul igazat. A nyomozónő véleménye valahol a két álláspont között helyezkedik el, a pedofíliát mindenképpen kezelendő problémának tartja, a zsigeri vágy kikúrálhatóságában azonban nem hisz. A gyermekek iránti szexuális vágyat érzőket fontos volna kiszűrni, és valamiféle állandó, életfogytig tartó felügyelet alatt tartani, mielőtt bűncselekményt követnének el.

A tettelegességig fajulók pedig - pláne a Vargáéra hajazó, akut esetek - valóban börtönt érdemelnek. Az életmentő beavatkozásokat pedig az egyén akaratától tenné függővé, hiszen Varga András élete például már nem élet. A férfi arca a hírekből túlságosan ismert, ahogy néhány év múlva kikerült a börtönből közutalat tárgyaként leköpi az utcán, aztán vagy rágyújtják az otthonát, vagy egy sötét sikátorban, csuklyások félholtra verik. Ha valami csoda folytán mégis megérné az öregkort, gyötrő magányban halna meg, előtte azonban visszaesőként még tönkretetheti egy-két ártatlan gyermek életét. Persze Fényes Laura senki a bíráskodáshoz, sőt kifejezetten örül, hogy köze sincs a kényes témához. Idegei épségének megőrzése érdekében éppen csatornát váltana, amikor a riporter a kamerát szuggerálva közli: Mai beszélgetésünknek különös apropót ad, hogy a tegnap este kiszivárgott hírek szerint a kormány döntött, Varga úron elvégzik az életmentő műtétet, a feladatra pedig dr. Szentesy Róbertet kérték fel.

Atyaég!

Laura elhűlve figyel, ahogy a műsorvezető mellett megjelenik Róbert arcképe, a képernyő alján futó információs csíkon pedig az eddigi, Isteni halálbüntetés? feliratot a Szívtelen szívsebész? váltja. A műsorvezető gúnyos mosollyal folytatja Róbert felkonferálását.

- A helyzet pikantériája, hogy a sebész öccse, Szentesy Igor a konzervatívok új kommunikációs ügynökségének vezetője. Vajon miként egyeztethető össze a fivérek szerepvállalása? Erről, és összességében a Varga-ügyről kérdezem dr. Szentesy Róbertet, aki a kora reggeli időpont ellenére telefonon áll rendelkezésünkre. Jó reggelt, doktor úr!

- Nem hiszem, hogy a magánéletemnek bármi köze lenne ahhoz, hogy a kollégáimmal életmentő műtétet hajtunk végre egy betegen - mordul a telefonba Róbert reggeli, rekedt hangján.

- A helyzet meglehetősen egyedi... - érvelne a műsorvezető, a sebész azonban közbeszól.

- Naponta több ezer magyar állampolgárnak van szüksége orvosi segítségre, nem értem, hogy az ominózus eset miben lenne egyedi.

- Így igaz! - kurjant fel a göndör hajú nő, a kamera fáziskéséssel mutatja arcát.

Az adásrendező úgy dönt, a fórummá alakult beszélgetésben, közeli képek helyett inkább a teljes stúdiót mutatja.

- Mit mond majd azoknak a családoknak, amelyeket egy életre tönkretett ez a féreg? Azoknak, akiknek a lányai fehérneműjében turkált ez a degenerált - kérdezi ökölbe szorult kézzel, fröcsögve az öltönyös. - Maga újabb tört szúr ezeknek az egyébként is sebzett embereknek a szívébe. Amikor véget érhetne

számukra a rémálom, maga újraéleszti. Ez nem orvoslás, hanem sarlatánság.

A Jobb Társaság vehemens képviselője helytelen kifejezést használ ugyan, mindenki érti a célzást. Az orvosok gyógyítanak, a sarlatánok orvoslásnak álcázva rombolnak. A férfi véleménye szerint, a műtét végrehajtásával Róbert, nemes céljától vezérelve egy közveszélyes szörny életét menti meg.

- Maga szerint az áldozatok megnyugodnának, ha Varga úr meghalna? - hitetlenkedik a humanitárius szervezet szóvivője.

- A sárkány halálával felszabadul a birodalom - bólint vicssorogva a politikus.

Atyaég!

A radikális pasas most vált igazán komolytalanná, Róbert, az öngólt kihasználva közli vele.

- Nekem a műtét, annak előkészítése, illetve a beteg lábadozásának felügyelete a feladat. Az, hogy ki fekszik fel a műtőasztalra, számomra ebből a nézőpontból teljességgel lényegtelen.

- Lényegtelen? - csattan fel a politikus. Minden lehetőséget megragad arra, hogy beszéljen, és szimpatizánsokat gyűjtsön a tévé előtt ülőkből. - Megmentené akkor is, ha a maga családját tette volna tönkre? Ha például volna egy húga, vagy egy lánya, és őt molesztálta volna?

A sebész, néhány másodpercnyi szünetet tart, Laura azt gondolja, a provokáció most szakította el nála a cérnát, aztán mégis meglepően higgadtan válaszol.

- Amint azt már mondtam, az én munkám meglehetősen racionális, nem keverek bele érzelmeket. Egy segítségre szoruló beteg ember fekszik majd a műtőasztalon.

Laura fel nem foghatja, miért vállalta el Róbert ezt a beszélgetést, bár ennél még nagyobb talány, miért bólintott rá Varga András operációjára. A következő hetekben minden erről fog szólni, a sebész elkerülhetetlenül az érdeklődés középpontjába kerül. Százegrek gyűlölködnek majd, ha megment egy megvetettet. Miért éri ez meg? Hogyan kezeli majd az ellenszelet? A riporter fejében is hasonló gondolatok cikáznak.

- Mikor esedékes a műtét, és milyen biztonsági előkészületeket végeznek, nehogy tüntetők, illetve rendbontók zavarják meg önöket?

Ha Varga András még kiemelt rendőrségi védelmet is kap, tényleg elszabadulhatnak az indulatok. Pedig gyaníthatóan komoly óvintézkedések mellett zajlik majd az operáció. Róbert kitérő választ ad.

- A hivatalos sajtótájékoztató ma délután esedékes. Szeretnék elbúcsúzni...

- Beszélnek a fivérével az esetről? - vág közbe a deres hajú, az utolsó pillanatokot is kihasználja, hogy csámcsognivalóra leljen, Róbert azonban kíméletlenül megszakítja a hívást. - A doktor úr megsértődött.

Róbert feldúltan közeledik, léptei alatt dübörögnek a lépcsőfokok. Más nők talán kikapcsolnák a televíziót, és tájékozatlanságot tettetve visszabújnának az ágyba, míg alaposabban átgondolják a fejleményeket, Laurának azonban nincsenek inyére az ilyen magánéleti játszmák.

- Szóval most már tudod - állapítja meg fénytelen hangon a sebész.

- Az jobban érdekel, hogy eddig miért nem tudtam róla - feleli élből Laura, és lenémítja a televíziót.

- Még alakult a dolog.

- És akkor nem lehetett beavatni? - csattan fel hitetlenkedve Laura. - Azt már megkérdezni sem merem, hogy miért nem érdekelt a véleményem.

A férfi a konyhában töltött magának egy bögre tejet, azt kortyolgatva vesztegel az ágy mellett, még véletlenül sem nézne a nőre, a némán villogó televízióra mered.

- Mert tudtam, hogy megpróbáltál volna lebeszélni.

- A fejembe látsz?

Laura torkig van a mellőzöttséggel, kikapcsolja a készüléket, mire a sebész végre felé fordul, tekintete szúrós, sóhaja megtört.

- Bűnözők üldözésének szentelted az életed. Teljesen nyilvánvaló, hogy...

- Nevetséges érv - köpi a mondatot félbeszakítandó a nyomozónő.

Keresetlen szavak egyensúlyoznak a férfi nyelve hegyén, mielőtt leszédülhetnének onnan, leöblíti őket néhány korty tejjel.

- Mert szerinted mi lett volna a helyes döntés?

- Nem kellett volna elvállalnod - bólint a nő, mintha mi sem volna nyilvánvalóbb.

Róbert felbőffent egy kacajt.

- Micsoda meglepő válasz.

- Nem az a lényeg, hogy mi mit gondolunk Vargáról. Hanem az, hogy a döntésed mit okoz – magyarázza Laura. – Ez a férfi, abban a pillanatban, hogy hozzányúlt az első kislányhoz, lemondott a szabadságáról. Haláláig kiközösített és megvetett marad.

- De joga van az élethez. Az orvostudomány pedig időt adhat neki.

- Amint letelik a büntetése, és szabadul, nem lesz olyan hely ebben az országban, ahol nyugodtan hajthatja álmra a fejét. De a dokumentumfilm nyomán talán az egész világ kicsivé vált számára. Magányosan tengeti majd a napjait, és mi lesz majd az egyetlen örömforrása? – Laura költői kérdésére a sebész nem felel. – Ha türtőztetni akarná is magát, nagy magányában nem sikerülhet. Újabb ártatlan életet tesz majd tönkre.

A szobára nesztelenség pereg, egyelőre nem eldönthető, hogy eloltja, vagy lángra lobbantja a vitát.

- Úgy fest, én az emberek fejébe látok, neked pedig a füledbe suttozják a jövőt az angyalok – ironizál a férfi, és az éjjeliszekrényére helyezi a kiürült bögrét.

- Elhiheted, hogy láttam elég példát, nem a levegőbe beszélek – makacskodik Laura.

- Általánosítás – köpi a sebész. – Honnan tudhatnád, hogy Vargával ugyanaz történik, mint amiket láttál? Megérdeмли az esélyt.

- Fifti-fifti.

A férfi karba fonja meztelen mellkasa előtt a kezét, felvont szemöldökkel tér a lényegre. – Szerinted hagyni kellene meghalni?

Laura a tenyerébe temeti a homlokát. Hiába tette fel életét a társadalom selejtes elemeinek kihalászására, egyszerűen képtelen helyeselni.

- Csak... Csak... – dadogja, erkölcsé gátat szab a szavainak. – Miért kell ezt most? Miért vállaltad el? Miért pont te?

- Nézd, ez nagyon ritka betegség...

Laura epésen felkacag.

- Szóval ritka betegség, ezért jót tesz a karrierednek, ha elvállalod?

A férfi égszín tekintete beborul, pont, mint szex közben, amikor agresszív kedvre kap. Csak most dühös.

- Őszintén, nem értem, miért akarsz elszámoltatni. Mindkettőnknek megvan a külön élete, az én döntéseim az enyéme, ha szeretnék valamit elmesélni, vagy véleményt kérnék, megteszem. Én sem kötelezlek arra, hogy beszélj a munkádról, fogalmam sincs például, milyen ügyekben nyomozol éppen. Ha akarnál, mesélnél – magyaráz baljósan csendesen a férfi.

A helyzet pikantériája, hogy éjszakai latolgatása eredményeként Laura éppen ma akarta beavatni a sebészt például Sára és Zétény válási ügyébe, pontosabban abba, hogy legjobb barátja Bernadettel csalja a feleségét. Talán tényleg itt az ideje beszámolnia, éppen hozzáfogna, de a férfi leintí.

- Részemről egy kapcsolat befuccsol, ha irányítani próbálnak. Tudod, az életem a precizitásról és a felelősségvállalásról szól, a magánéletemben nem akarok elvárások hálójába gabalyodni. Laza nőnek tűntél, akivel szórakoztató időt tölteni. Szexuálisan mindenképpen. Talán azért passzolunk, mert a munkádban hozzám hasonlóan nagy nyomás alatt állsz. Az élet egyéb területein azonban egészen máshogy viselkedsz, akaratos, parancsoló és...

- Muszáj ezt végighallgatnom?

- Ma reggel most vágsz harmadszorra a szavamba. Ezt senkitől nem tűröm el – mondanivalója súlyossága ellenére egészen higgadtan beszél. – Veled ellentétben én nem kényszerítek rád semmit, ezért, ha nem akarsz végighallgatni, vagy velem lenni, menj el!

Mivé fajul ez a beszélgetés? Róbert hatalmas tévhitben él, ha olyan házsártos perszónának látja, aki szüntelen a párját nyomorgatja. Laura a legutóbbi, párkapcsolatnak nevezhető viszonyában teljes alázattal, a klasszikus női szerepet vállalva szolgálta a főnökéből szeretőjévé lett Kovács József nyomozót. Póru is járt, és véletlenül sem akar cseberből vederbe esni.

- Talán elkapkodtuk – jegyzi meg az ágy szélére ülve, a férfinak háttal.

- Miről beszélés?

- Talán olyan tulajdonságokkal ruháztuk fel egymást, amelyek valójában nem léteznek. Te engem egy könnyűvérű nőnek, én pedig téged egy lelkiismeretes férfinak láttalak.

- Laura, ez elég gyerekesen hangzik.

- Gyerekesen? – sandít hátra a válla fölött.
Ha valami, akkor egymás sértegetése az igazán gyerekes.
- Megharagszol valamiért, amihez egyébként semmi közöd, majd ezt összekötöd az egyéb sérelmeiddel – érvel Róbert. – Ez éppen úgy hangzik, mintha kreált kifogást keresnél, amit rám vetíthetsz, hogy ne neked kelljen lépned.
Laura felpattan az ágyról, és kikerekedő szemmel a férfi felé fordul.
- Azt mondd, gyáva vagyok?
- Azt mondom, hogy sokkal inkább szeretsz részleteket összeillesztve felelősöket keresni, mint hogy te vállalj felelősséget.
- Jó, ebből elég! – kezd szedelőzködni a nő. – Tényleg jobb, ha elmegyek.
- Mondd, hogy hívják a kriminálpszichológusodat?
Laura megtorpan, és csípőre tett kézzel, méltatlankodón a férfira pillanat.
- Nem az enyém – dohog. – De mi köze van Dávidnak ehhez az egészhez?
- Tegnap este Dávidnak szólítottál, miközben a kocsim motorháztetején dugtalak.
Róbert kijelentése rettentő nyersen kong, Laura először fel sem fogja a tartalmát, a következő pillanatban aztán végigáramlik bőre alatt a sápasztó rémület.
Atyaég!
Tényleg a kriminálpszichológust emlegette? Nem, az nem lehet, Róbert biztosan lódít! Bár, amikor a férfi nyakon ragadta, valóban Dávidot képzelte a helyére. Ha valóban elszólta magát, a sebész jogosan mérgeződik. Akkor is, ha ez még nem bűn.
- Zárjuk le a tapogatózást. Mit szeretnél hallani? – Laura igyekszik határozottnak tűnni, pedig a szíve oly hevesen ver, mintha ki akarna szakadni helyéről.
- Az igazságot.
- Jó – sóhajtja a nő, és ha nem éppen indulni készülne, visszarogyna az ágyra. – Dávid tegnap hazatért Budapestre, és segítségemet kérte egy ügyben. Találkoztunk, és felkavart. Nem tehetek róla, hatással van rám. A libidómra mindenképpen.
A férfinak szeme sem rebben. Laura szívesen közölné vele, hogy igaz, a kriminálpszichológus felpiszkálta, de ő ennek ellenére döntött, és Róberttel képzelel el a jövőjét. Mindehhez azonban már nem maradt elég lélekjelenléte, a sebész rideg közömbösségébe minden porcikája belesajdul. Megalázó számára a helyzet. Megszégyenítette saját magát.
Itt a vége.
- Vágyódsz egy férfi után, és egy másiknak az ágyában töltöd az éjszakát?
- kérdezi a sebész kifejezéstelen hangon.
- Elmegyek!
- Ne viccelj!
- Hogy lásd, mennyire komolyan gondolom, ezúttal felhasználnám a visszautasíthatatlan kérésről szóló lehetőségemet. Tudod, amit az első randevúnkon nyertem – erőltet mosolyt arcára a nő, a szeme azonban könnybe lábadt. – Két lehetőség között vacillálok. Vagy azt kérem, hogy baszódj meg! Vagy azt, hogy soha többet ne keress. Bármennyire kecsegtető az első, az utóbbit választom.

48

ANNA

Nehezen, és rosszul alszom idegenben, a Székely-birtokon azonban oly mély álomba zuhantam, mint akit fejbe vágta – de tulajdonképpen a pezsgő fejbe is kőlintott. Fogalmam sincs, Richárd mikor távozott a szobámból, nagyjából a harmadik dal után elaludtam, még a gipszangyalok vádló tekintete sem zavart. Az emeleti lakosztályhoz külön fürdőszoba, terebélyes franciaágy, illetve elképesztő nyugalom tartozik. Kényelmesen elfértem, nem rúgott belém álmában senki, és ajtócsapódások, vagy autószirénák sem riasztottak. Ez maga a földi paradicsom.

A beömlő reggeli napfény ébresztett, nyöszörögve átkozom magam, amiért pezsgőtől bódultan elfelejtettem behúzni a sötétítőfüggönyt. Kikecmeregek az

ágyból, majd egy jóleső nyújtózkodás után, a Richárdtól kölcsönkapott, nekem combközépig érő Johnny Cash-pólóban a folyosóra, onnan pedig a férfi lakrészébe vezető ajtóhoz tipegek. .

- Ébresztő! Hasadra süt a nap!

Semmi reakció. Ismételten kopogok, hangosabban szólítom, válasz azonban továbbra sem érkezik. Biztosan még alszik. Gitárjátéka közben, amikor már majdnem elszenderedtem, előre szép álmokat kívánt, és felhatalmazott, amennyiben bármi problémám akadna, riasszam bátran. Eredményében a mostani helyzet sem különbözik, problémámat lelkiismeret-furdalásnak nevezik. Szeretném, ha még a kora délutáni fény-, illetve kosztümpróba előtt bepótolnánk az esti kilengésünk okozta elmaradást. Harmadszorra is zörgetek, aztán mielőtt eltűnődhetnék, Richárd vajon ruhában, vagy meztelenül alszik, türelmetlenül benyitok a szobába.

A helyiség napfényárban úszik, az ágy bevetett, Richárd sehol. Hallgatózom, hátha csobog a fürdőben a víz, oda azért nem nyitnék be csak úgy, az ajtó túloldala azonban nesztelen. Kopogok, semmi, Richárd nincs a lakosztályban. Sarkon fordulnom volna illendő, ehelyett vérszemet kapok, és kis világa feltérképezésére használom a lehetőséget. A szoba egyszerű, tiszta, és rendezett. Kíváncsi volnék, vajon megrendítő gyerekkora tette szabálytisztelővé, széteső élete ellen védekezik-e rendtartással, vagy mindez a vaskalapos úri neveltetés eredménye. Aztán ahogy alaposabban is megvizsgálom a szobát, rádöbbenek, az ágy fölé szerelt, gondolom, a televíziót helyettesítő projektoron felül itt semmi nincs. Nem találok személyes vonatkozású holmikat, vagy relikviát, se egy fotó, se egy újság, se egy üzenet, de még számítógép sincs. Semmi. Ki a fene él ennyire steril körülmények között, szeparálva? Hogy meggyőződjem, valóban Richárd szobájában járok, felnyitom a ruhásszekrényt, arra számítok, az üresen ásít majd vissza rám, ehelyett azonban dugig van hacukákkal. Egy gyászmenetnek elegendő, csupa fekete holmi.

- Johnny Cash elbújhat mögöttem, Székely Richárd - szakad fel belőlem, majd a szekrényt visszazárva a földszint felé veszem az irányt.

Richárd talán éppen reggelizik, csatlakoznék hozzá, próba előtt muszáj valamit ennem, és egy erős kávénak is örülnék. Nagyjából a kölépcső derekánál járok, amikor folyamatos, ám ritmustalan pufogó hang üti meg fületem. Fogalmam sincs honnan, illetve mitől származhat a zaj, a földszintre érve a konyhába lesek, a helyiség azonban üres. Richárdot szólogatva a nappali felé indulok, útközben konstátálom, hogy a lenti, közös fürdőszoba is használaton kívül áll, majd a próbatermünként befogott helyiségben sem találok senkit. Kezdem úgy érezni, mintha egy elhagyatott szellemkastélyban kóvályognék, amikor a konyhához visszafelé, a lépcső aljából nyíló pincelejáratot résnyire nyitva találok.

- Richárd, itt vagy? - szólok be.

Válasz nélkül maradok, a dübörgés azonban kétségkívül az ajtó mögül ered. Kíváncsiságom kielégítendő, kellemetlen meglepetésekkel nem kalkulálva, az alagsorba vezető lejáróra lépek, amely egy alacsony, de területét tekintve terebélyes helyiségbe vezet. A falat, és a plafont feketére festették, a padlóra pedig szintén fekete linóleumot fektettek. A helyiség egyik fala teljes hosszában, néhány pontján megrepedt tükörrel fedett, előtte nyújtórúd húzódik. Meglep, hogy Székelyék pincéjében táncra alkalmas próbatermet alakítottak ki, azt pedig végképp nem értem, miért nem ebben, a külvilágtól zárt, művészi menedékben gyakorolunk Richárddal. A tükörfallal szemben rendetlen íróasztal áll, rajta néhány monitor, papírhalom, rengeteg toll és több kupac könyv hever, mellette pedig fémszekrény emelkedik. Az asztal fölé szerelt polc felkelti az érdeklődésemet, rajta a több tucat gyűrűs dosszié mellett legalább ötven videokazetta sorakozik, talán az szalag is ezek között lehet, amelyen az édesanyám táncol.

A lejáróval szemközi fal tövébe egy lestrapált bőrkanapét toltak, rajta odavetett törülköző, illetve Éber pihen. A kutya álmos pillantást vet rám, ásít egy nagyot, és visszafekszik. Nem is bánom. Az állatból sugárzik az ellenszenv, nem tudom, hogy ez irigység, féltékenység, vagy egyszerűen ösztönös territóriumvédelem, az azonban egészen biztosnak tűnik, hogy jó ideig nem fogom a hasát vakargatni.

A fülhallgatón zenét bömböltető Richárd nagyjából a terem közepén, félmeztelenül, bermudanadrágban, kezére kötött bandázsszal egy a plafonról lógó bokszzsákot püföl. A rácsozott pinceablakokon beszűrődő napfény megcsillan verítékes, deltás felsőttestén, széles háta legapróbb izmai is árnyékkontúrt kapnak. Csípője keskeny, kerek fenéke az egyenes szabású nadrágon keresztül is

szemet szúr, vállán szinte szétrobban az izom, karján dudorodnak az erek. Tánc közben éreztem teste feszességét, ennyire kisportoltnak azonban nem feltételeztem. Fogalmam sincs, hogy a látványtól, vagy a pincébe szorult hőségtől, de kiszárad a szám. Az egyik lépcsőfokra ülök, és elragadtatottan nézem, ahogy táncpartnerem, az ütései keverte porfelhőben, csatatosan, torzult arccal vezeti le feszültségét. Nem láttam még ennyire hevesnek. A férfi, aki esti gitározásokkor például kifejezetten szelídnek és törékenynek tűnt, most rettentő agresszív. Richárd az ellentmondások élő bronzszobra.

Szemem kezd hozzászokni a félhomályhoz, valamint a Richárd testének lélegzetelállító látványához, észreveszem a bőrét tarkító, keszekusza hegeket. Eszembe jutnak első találkozásunkkor, az alkarján felfedezett forradásnyomok, illetve, hogy mennyire megrémült, amikor felfigyeltem a ruhája alá rejtett sebhelyeire. Zárkózottságára minden bizonnyal a forradások mögötti történet ad majd választ, a fájdalom, és a rettegés azonban már így is tisztán kiolvasható belőlük. Gondolataim folyton Richárd, fura fazonként emlegetett édesapjára terelődnek, azt érzem, a fiú minden gyötrelme a kékvérű, szigorú tekintetű férfihoz köthető. De miért bántaná egy értelmes férfi a gyermekét? Ha azonban nem az apjától származnak ezek a hegek, hol szerezhette?

Mivel Richárd próbákra is pulóverben jár, és még csak rövid ujjúra sem hajlandó vetkőzni, jobbnak látom megkímélnem a tudattól, hogy megláttam félmeztelenül. Óvatosan feltápászkodom, Richárd azonban a tükörben megneszeli, és felém pördül.

Lebuktam.

Lebukott.

Mindkettőnkben bennakad a levegő.

Richárd pillantása riadt, elsápad, a bőrkanapéhoz fordul, Éber felkapja a fejét, majd mindketten rám szegeznek tekintetüket: - Nem lehetsz itt! - ordít rám, a fülébe dübörgő zenétől nyilván fogalma sincs, milyen hangerőt üt meg, amelyre azonban a kutya reflektál, felpattan, és mint amit puskából lőttek ki, csaholva, vicsorogva lohol felém. A hátát borzoló állat rám hozza a frászt, felsikkantok és egyensúlyomat veszve, karommal védve arcomat visszahuppanok a lépcsőfokra. Richárd kitépi fülhallgatóját, majd a megkerült ebre parancsol.

- Vissza! - a kutya fenyegetően morogva leül.

- Ne haragudj, kerestelek, szólongattalak - mentegetőzőm még mindig hevesen dobogó szívvel.

- Nem lehetsz itt! - ismétli továbbra is ingerülten, sportolástól fújtatva.

Kezén még a fekete bandázssal a törülközőért nyúl, de izzadsága felitatása helyett csak eltakarja vele testét. Szégyelli.

- Ne beszélj velem így! - kérem fakó hangon, és feltápászkodom. - Semmi rosszat nem tettem, csak megkerestelek. Szeretném elkezdni próbát, előtte pedig meginnék egy kávét. Persze, ha előtte sem te, sem a kutyád nem harapjátok át a torkomat.

Richárd szúrós tekintettel, fejét oldalra döntve kiroppantja a nyakát, aztán borús hangon közli:

- Letusolok.

RICHÁRD

Bevágom magam mögött a fürdőszoba ajtaját, a törülközőt a sarokba hajítom, majd lerúgom magamról a nadrágomat. Meztelenül a tükör elé pördülök, és fújtatva bámulom a felsőtestemet behálózó hegeket, a borzalmak lenyomatait. Felvillanó, kínzó múltképeim hatására legszívesebben lenyúznám magamról a bőrt. Undorodom magamtól.

Nem akarom ezt az életet! Nem akarom a múltamat! Nem akarom a jelenem! Nem akarok az lenni, aki vagyok!

A bennem tomboló rút viharral a zuhanyzótálcába állok, a nyakamba zúduló, tűzforró víztömeg égetése némiképp lehiggaszt. Én, az örök álmodozó azt feltételeztem, amint apám elhagyja a birtokot, végre felszabadulhatok. Mennyire naiv voltam! Örökségem sötét folyt továbbra is napjaim szerves részeként nyomorgat, én pedig alkalmatlan vagyok a helyzet lezárására. Pedig onnantól nem kellene a leleplezést, illetve a rendőrség kopogtatását rettegnem. De én ahelyett, hogy végeznék vele, elrejttem, táplálom és gondozom a problémát.

Tehetetlen dühömben öklömmel a csempére sújtok, még egy nyamvadt

cigarettát sem szívhatok el, tegnap délután óta nem gyújtottam rá! Azt hittem a bokszt levezeti majd a feszültséget, aztán tessék! Csaknem lelepleződtem Annaróza előtt! Igaz, a hozzá hajszoló ígéretem megköveteli, hogy előbb-utóbb minden rejtélyt feltárjak előtte, szeretném azonban elviselhető dózisosban adagolni neki életem rémségeit. Például az íróasztalon hánykolódó albumokat, vagy az alagsorból, a bőrkanapé takarásából nyíló lélekvesztő összes, máig gyülő titkát.

Már azonban nem pusztán az ígéret vezérel, már elfogadtam, sőt, beleéltem magam, hogy Annaróza lesz az első, és egyetlen, akinek kitárulkozom. Aki ezáltal egyedülként feloldozhat, vagy elítélhet. Vezekelésemmel kezébe adom a döntést, cserébe, amiért apám megfosztotta őt lehetőségeitől. Azt teheti majd velem, ami számára a legnagyobb békességet okozza, bosszút állhat, vagy megbocsájthat. Ő határoz majd arról, hogy bűnös vagyok, vagy áldozat.

ANNA

Elment az étvágyam. Az alagsorban történtek után lakosztályomba menekültem, az ágy közepén magzatpózba kuporodva bámulom az ablakon keresztül a gránitszürke égboltot. Megfordult a fejemben, elhagynom a birtokot, végül mégis maradtam. Holnap bemutató, nem visszakoehatok az utolsó pillanatban, hisz akkor semmiben nem volnék különb álmokat törő anyámnál. Nem okozhatok csalódást például apámnak, aki másodjára, és immár mindenét befektetve hisz ebben az elétkozott előadásban. Aztán a Lélektánc-tagokat, kurzusunk jövője érdekében éppen én győzködtem csatlakozásra, nem csinálhatok belőlük bolondot. És saját érdekem is azt diktálja, ha fogamat összeszorítva is, de vegyek magamon erőt, viseljem el Richárd szeszélyességét. Különben a belefektetett munkától kezdve, a magánéletem válságáig minden a hiábavalóságba vész.

Felsőhajtok, mintha kilehelhetném magamból a Richárddal kapcsolatban érzett, fojtó szorongást. Képtelen vagyok megítélni, vajon a férfi hullámlásai, vagy a vele kapcsolatos, saját kudarcaim feszélyeznek jobban, de abban sem vagyok biztos, hogy ez a két jelenség még szétválasztható. Richárdot, nyilvánvaló léleknyavalyái ellenére nem betegként kezelem, képtelen vagyok függetleníteni magam tőle. Felkavar, vonz, összezavar. Egyetlen ember iránt sem éreztem még ennyire zsigeri vonzalmat, és igen, miközben menekülnöm kellene tőle, én mellette maradnék. Fogalmam sincs, mi okozza nehezen kordában tartható, szétziláló vonzalmam. Vajon tényleg a változékony Richárd piszkálja fantáziámat, vagy zárkózottsága mögé képzelek egy számomra idilli alakot? De létezhetnek-e egyáltalán olyan emberi viszonyok, amelyekben tökéletesen tisztán látjuk a másikat, az idealizálás nem a kapcsolatok kikerülhetetlen velejárója? Talán éveken keresztül Antonban is többen láttam annál, amennyi ő valójában? Vagy Richárdnak van igaza, és a Lélektánc, valamint az azzal járó felelősség nevelt felnőtté? Talán lólépésben fejlődtem, Anton lemaradt mögöttem, érett nőként már más elvárásokkal állok a férfiakhoz. De vajon mi az, amit jelenlegi párommal szemben Richárd nekem megadhatna, mivel kaphatnék többet tőle? Az anyagi biztonság nyilvánvaló, ám engem nem lehet megvenni kilóra. Lelkileg ugyan Antonnal problémáink vannak, azok talán kiküszöbölhetőek, Richárd azonban kifejezetten ingoványos terület. Akkor mi a fészkes fene bennem ez a tombolás? Csak a külsőségeknek szól? Az újdonságnak? Az elcsigázottságnak? Eluntam a kapcsolatomban? Felsorakoztatott, nehéz kérdéseim azonban együttesen is pillékönnyűek eredendőjükhöz képest: gyarlóság-e engednem a szédületnek, a kíváncsiságnak?

Józan eszem most éppen helyrebillentette érzelmi kilengésem, biztosan megbánnám, ha ilyen körülmények között közelebb ereszteném magam Richárdhoz. Az elmúlt három év egészen egyszerűen értékesebb a szédületnél. Muszáj valamit írnom Anton esti üzeneteire, különben beleőrül a várakozásba, így is biztosan átvirrasztotta az éjszakát. Az éjjeliszekrényen pihenő telefonoméért nyúlok, üzembe helyezem, és meglepődöm, amiért mindössze egyetlen üzenet fogad: Bimbi! Gyere haza! Beszéljük meg! Hiányzol! – elszorul a torkom. Szenved. Legkevésbé akarom, hogy marja magát, kétségekkel szívemben azonban nem ígérhetem, hogy hazamegyek, ahogy azt sem válaszolhatom, hogy hiányzik. Egyetlen ígéretet tehetek, mégpedig azt, hogy átbeszéljük a történeteket, ám világos, még mélyebb gödörbe taszítanám, ha csupán ennyit üzennék. Nincs jó válasz.

Miért kellett ebbe a lehetetlen helyzetbe keverednem? Kínlódástól könnyes tekintettel révedek a határtalan égre, amikor Richárd kopogtat az ajtón.

- Bejöhetek? - kérdezi, én nem felelek, ahelyett azonban, hogy magamra

hagyna, belép a szobába.

- Azt mondtam volna, hogy szabad? - kérdezem még sértődötten, felé sem fordulok.

- Ha arra várok, hogy válaszolj, kihűl az étel.

Tessék, íme, egy tipikusan Székely Richárd-féle, meglepő válasz!

Érdeklődve fordulok felé, Richárd próbához öltözve, tréningnadrágban, valamint kapucnis pulóverben áll előttem, kezében tálcát tart, rajta két tányér gőzölgő rántotta, valamint kétfögrényi kávé. Az illatok visszaédesgetik az étvágyam.

- Ó! - ennyire futja, felkászálódok az ágyon.

Richárd törökülésben felkuporodik mellém, és kettőnk közé helyezi a tálcát. Ahogy kényelembe helyezkedem, a kelleténél feljebb csúszik combomon póló, és van rajtam ugyan fehérnemű, magamat elszégyellve huzigálni kezdem az anyag alját, amikor Richárd combom belsejére pillant. Pontosan tudom, mi vonzza a tekintetét.

- Anton készítette - célzok a belső combomat ékesítő rózsatetoválásra.

- Szép - bölint melankolikus egyszerűséggel.

Szükszavúsága felidézi tegnapi, a birtok felé autózva folytatott beszélgetésünket. Azóta bőven nyílt előttem, elszomorító, ha most visszazár. Eltűnődöm, mivel lazíthatnék a helyzeten, és arra jutok, bár étkezés közben nem illendő, beszélünk kell. Találhatnék együgyű témát, amellyel mindkettőnk figyelmét elterelhetem, esetleg beszélhetnék a délutáni fény- és kosztümpróbáról. Igen, utóbbi egészen jó ötletnek tűnik. Éppen ecsetelni kezdeném, hogy tekintélyes hasa miatt Marci bácsi kosztümjét alaposan át kell szabni, amikor a rántottáját majszoló Richárd maga elé meredve megszólal:

- Undorítók.

Megáll a villa a számban. Nehéz lehetett, de megküzdött vele, magától rátért forradásai kényes témájára, és ezennel újabb szintre helyezte kapcsolatunkat. Bizalmasává tett.

- Nem azok - biztosítom.

Kifakad.

- Hogyne lenne taszító egy számtalan ponton sebzett test? Gyomorforgató és riasztó.

Próbálom kisilabizálni, mivel igazolhatja magának jelzőit, és folyton arra jutok, nő alázhatta meg. Nagy az Isten állatkertje, könnyen belefuthatott vonzó, de érzelmi intelligenciájukat tekintve szegény nőkben. A férfiúi önértetnek pedig elengedő egyetlen csípés, máris begyullad, ég és sajog. Talán sebeit kompenzáló edzette szoborszerűvé testét?

- Mondta neked valaha valaki, hogy undorító vagy?

- Nem adtam rá lehetőséget.

Értetlenül pislogok. Most azt akarná mondani, hogy még szűz? Ez akkora képtelenség, hogy ha nem találnám kínosnak, akkor sem kérdeznék rá.

- De tudod, nem is az undor a legrosszabb, hanem az, ha szánakozással vegyül - beszíppantott alsó ajakkal, hunyorogva rám emeli bársonybarna tekintetét. - Nem akarok szánalmat kelteni. Ahogy azt sem akarom, hogy bárki sajnáljon a hegek sejtette borzalmak miatt.

- A hegek lenyomatok - sóhajtom, mert a szívem beleszakad szavaiba. - Igen, fájdalmak lenyomatai, de éppen ezért edzettebbé tesznek. Hegeink a személyiségünk alkotóelemei, történetek fűződnek hozzájuk, és bárhogy keletkeztek, semmiképpen nem szégyenteljesek. Ha bántalmazásból születtek, annak szégyen, aki elkövette.

Utolsó mondatom átlátszó kísérlet arra, hogy beavasson, miként keletkeztek sebhelyei, meglep, amikor Richárd némi habozás után mesélni kezd.

- Apám csökönyös, önfejű és szigorú férfi, ha valami nem a szája íze szerint történt, büntetett. Anyám is ebbe halt bele - hadarja, mintha egyetlen szuszra könnyebb lenne kiadnia magából a fájdalmat.

Jaj, istenem! Szóval ezért nem akart a vacsoraasztalnál az apjáról beszélni.

- Anyukádat is bántalmazta?

- Valahogy biztosan - közli. - A formáját nem tudom, mindössze hároméves voltam, amikor édesanyám öngyilkos lett. Akkor még elég keveset fogtam fel a világból.

Egy szülő elvesztése kinkeserves, jól tudom, ám míg például bennem élhet a remény, adathat esély találkoznom édesanyámmal, Richárdnak tudomásul kellett vennie, soha nem ismerheti meg az életét adó nőt. Mindemellett pedig az apja is

kegyetlenkedett vele. A Székely-birtok paradicsomnak látszó pokol.

- Nekem meg sem kellett volna születnem.

- Miért mondasz ilyeneket? - szörnyülködöm szavain.

- Mert ez az igazság - bizarr, de elmosolyodik. - Szüleim között nem volt klasszikus értelemben vett szerelem.

- Ezt az apád mondta neked?

- Ismerem az apámat, túl rideg, szenttelen a szeretethez. Ha valaki, ő igazán uralkodásmaniás. Ezért is mondtam neked tegnap este, hogy... - mielőtt befejezhetné a mondatot, közbeszólók.

- Antont most ne keverjük ide! Ez a beszélgetés rólad szól.

Ügyes taktika a figyelemelterelés, anélkül bújhat ki a kényelmetlen beszélgetésekből, hogy partnereinek feltűnne. Engem azonban nem húzhat csőbe.

- Rendben, de mielőtt belekezdenék, ígérj meg valamit! - tétován ugyan, de bölintok. - Ne elemezz közben! Megteszed? - a feltételt elfogadva újfent bölintok. - Apám a nyolcvanas évek közepén Hollandiában dolgozott, ott ismerkedtek össze édesanyámmal. Jól láttad a képen, anyámnak voltak keletről származó felmenői, és bár világéletében Amszterdamban élt, vonásait kihasználva, gésa kosztümbe öltözve, prostituáltként dolgozott a piros lámpás negyedben.

Elhűlve hallgatom az őszinte, de meglepően közönyös beszámolót. Annyira kifejezéstelen tekintettel beszél, mintha nem is a saját, hanem egy idegen életéről mesélne.

- Apám minden alkalmat megragadott arra, hogy emlékeztessen, egy ribanc fia vagyok - mosolyog keserűen. - Apámnak megtetszett anyám specialitása, a gésaillúzió, és úgy döntött, állandó kéjhölgyévé fogadja. Mert ő megteheti, hogy házi kurvája legyen - ironizál. - Hazahozta Magyarországra, beköltöztette az egyik lakosztályba, és gyakorlatilag szexrabszolgaként tartotta. Akkor foglalkozott vele, amikor és ameddig szükséglete igényelte. Folyt ez egész addig, míg anyám teherbe nem esett velem. Onnan minden megváltozott.

- Azt remélném, jó útra tért, de sejtem, nem így történt.

Richárd gyötrelmekönnyes szemmel pillant rám: - Azt akarta, hogy anyám vetessen el, de parancskövetés helyett fenyegetést kapott. Ha apám nem hagy fel zsarnokságával, feljelenti családon belüli erőszak vádjával. Hogy is mondjam... - megköszörüli a torkát. - Apám kedvelte a szex keményebb formáit, amelyek jeleket hagytak anyám testén. Senkinek nem hiányzott a botrány.

Egyre több megdöböntő fordulat.

- Szóval apám egyáltalán nem lelkesedett azért, hogy gyereke szülessen. Pláne ne egy szajhától. Nem akart családot, nem akart kötelezettséget. Élni akart a nagyvilágba.

- Mindez ellentmondásban áll a szigorú neveltetéssel - mutatok rá a férfi történetét végigkísérő ellentmondásra.

- Apám kénye-kedve szerint változtatta elveit, minden életszemléletből összezsípegette a számára legkedvezőbb nézeteket. Alapvetően konzervatív eszméket vallott, a női behódoltság, illetve a szolgálalkúság is ezek közé sorolható - ecseteli az idősebb Székely jellemét. - Velem kapcsolatban is meglehetősen konkrét elképzelései voltak például arról, milyennek akar látni. Ha nem engedelmeskedtem, bántott. Annak módjával pedig már te is szembesültél.

- Miért maradtál itt vele?

- Kötelességből - somolyog, mert tudja, ezzel a szóval felbosszant. - Apám szörnyű dolgokat tett az életében. Ezeket egyetlen ember teheti valamelyest jóvá, az pedig én vagyok.

- Milyen szörnyűségeket?

- Ez az ajtó még zárva van.

Zárva, neki is koppantam, ígéretem azonban szorosán köt, nem feszegethetem a kilincset. Megfogadtam Richárdnak, hagyom a saját tempójában kinyílni, őszintén szólva, sokkal hosszabb, és nehezkesebb útra számítottam. Kitarulkozása felemelő, egészen elragadtatom magam, a lehető legpuhítóbb tekintetemmel nézek rá: - Vedd le a pulóveredet!

- Tessék?

- Vedd le! - ismétlem.

- Most beszéltem arról, hogy... - hitetlenkedik.

- Csak vedd le, kérlek! - mosolyra rándul a szám. - Becsukom a szemem.

Szemét forgatja, kezd oldódni: - Lesni fogsz.

- Van egy ötletem - táskámért nyúlok, és kiemelem belőle anyám vörös, az előadásba is befogott kendőjét. - Bekötjük a szemem, és akkor nem tudok lesni.

Nagyon nyel.

- De miért vegyem le? - ágál.

- Nem vagy te nő, hogy ilyen sokat kérdezz - humorizálok. - Nyugalom, nem fog fájni! - zavarában felnevet, én pedig négyrét hajtva fejem köré erősítem a kendőt. - Ez csak játék. Bizalomjáték.

- Rendben, levettem - tájékoztat.

- Gyere ide! - intéssel is hívom, érzem, hogy közelebb húzódik. Kinyújtom a kezem, ujjbegyem forró bőréhez ér.

Összerezzen.

- Nyugodj meg, különben azt hiszem, te undorodsz az érintésemtől - suttogom féloldalas mosollyal.

Tenyerem mellkasát tapintja. Bőre szinte éget, mellizma szikár, hegei kivehetőek. Mutatóujjamat végighúzom az egyik sebhely peremén, érzem, hogy szaporábban veszi a levegőt. Izgatott. Reakcióitól egész testem egyetlen, bizsergő göccá lényegül, legszívesebben szorosan kőkemény testéhez simulnék, és fülébe lehelném, hogy mindent szabad, majd lehámoztatnám vele magamról Johnny Casht. Ekkor ő szorosan megmarkolja csuklóm, arra számítok, hogy fölém tornyosulva ágnak szegez, ehelyett azonban vágytól karcos hangon közli: - Ideje munkához látnunk!

49

LAURA

Nagyjából tíz éve utazott utoljára menetrend szerinti buszjáraton. Nem mintha derogálna számára a tömegközlekedés, a munkája szoktatta autóhoz - a rosszfiúk nem vesznek vissza a tempóból csak mert késik a rendőrség busza. Laura, a budai szerpentinén zötykölődő jármű maszatos ablakán keresztül a semmibe révedve elmosolyodik a burleszkbe illő jelenetötleten. Az iméntihez hasonló, együgyű gondolatok most úgy üdítik elméjét, akár fuldokló tüdőt a friss levegő.

Elharapózó konfliktusuk ellenére Róbert felajánlotta, befuvarozza Laurát a városba, aki azonban határozottan elutasította a gesztust. Egy seggbe rúgást is szívesebben fogadott volna, mint azt, hogy Róberttel egy légtérbe zárva, kínos szótlanágban utazzon. Sőt, tulajdonképpen egy seggbe rúgásra lenne leginkább szüksége. Laura eléggé megalázta magát, amiért Dávid nevét nyögte, nincs szüksége arra, hogy ez a finoman szólva is kellemetlen érzés tovább dagadjon. Rettegett ettől a fordulattól, és lám, bekövetkezett. Már az első Róberttel együtt töltött, alkoholgőzös éjszakájukon is rettentő közel járt ahhoz, hogy a kriminálpszichológust emlegesse. A sors iróniája, hogy tegnap este tökéletesen józanul került önkívületi állapotba. A kriminálpszichológus talán az alkoholnál is gyorsabban a fejébe száll.

Szálljatok ki a fejemből! - nyüszít magában, és az ablaknak koccintja homlokát, amiért hiába igyekszik távol tartani őket, Róbert és Dávid visszatérő, összekapaszkodó ormánnyal érkező elefántokként trappolnak porcelán gondolatai közé. Külön-külön is fejfájást okoznak, együtt megfékezhetetlen pusztítók, pedig Laura egyelőre nem kívánja alaposabban megrágni a történeteket, szeretné a magánéletétől eltávolodva tölteni a következő órákat. Róbert és Judit - egymástól függetlenül - a lazaságot hiányolta a nyomozónőtől, a jelen pedig kitűnő alkalomnak kínálkozik annak próbájára, hogy milyen, amikor magasról, nagy ívben tojik a problémák feje búbjára. Ha most eltávolodik, később talán anélkül csillanhat fel előtte a megoldás, hogy a két elefánt által ripityára tört, éles gondolatcserepek között kellene turkálnia érte. A remény hal meg utoljára, ugyebár. Ha már a közhelyeknél, illetve Juditnál tart, előtúrja táskájából a Jó Nap Lap paklit. Talán a mára húzott tanács megerősítheti abban, hogy a kényszeres megoldáskeresés helyett ezúttal valóban a problémák elhessegetése a legideálisabb opció. Amikor megkapta, és gúnyos mosollyal végigpörgette a paklit, látta, van köztük például Változtatni sosem késő. Sokkal erősebb vagy, mint gondolnád, illetve Ha egy jelre vágysz, tessék, ez az feliratú lap. Most bármelyik tökéletes húzás volna. Mutatóujjával végigsimít az összefogott lapok szélén, lehunyja szemét, kifújja levegőjét, aztán egy mély sóhaj kíséretében kiválaszt egy lapot: Légy az, akivel magad is találkozni akarsz!

Csodás, még a pozitív gondolatok kártyapaklija sem könyörül meg rajta.

Vagy túlságosan elmerült az önsajnálataiban, vagy az ide-oda kanyargó busz kicselezte az egy hete húzódó közlekedési káoszt, de máris a belvárosi végállomásra gurulnak. Hangosbemondóján a sofőr balesetmentes utat kíván péntek tizenharmadikára, Laura megvárja, míg a többi utas, a járművet ide-oda ingatva lekászálódik, majd ő is beleveti magát a nyüzsgésbe. Irodája ugyan legalább kettő metrómegállónyira van az buszállomástól, úgy határoz, nem árt kiszellőztetni a fejét, ezért gyalogosan folytatja útját. Másfél háztömbnyit sem halad, amikor az utcazaj ellenére is megneszeli táskájában csörgő telefonját. Felsajduló szívvel abban reménykedik, Róbert keresi. Bár a megtagadhatatlan kérés lehetőségét felhasználva távozott a sebész házából, durva is volt vele, most kifejezetten örülne egy békülő megkeresésnek. A telefon kijelzőjén azonban Róberté helyette másik férfi neve villog. Olyané, aki most további problémákat zúdít majd a nyakába.

A fenébe!

- Meglep, hogy felvetted - morran a vonalban a hang, amelynek hallatán Laura gyomra minden egyes alkalommal összerándul.

- Őszintén szólva én is meglepődtem magamon - replikázik a nyomozónő. - Mi történt, hogy ennyiszor hívsz?

Kérdése ellenére pontosan tudja, miért keresi Kovács, hiszen Vinyó tegnap beszámolt a rendőrségen indult szaglászásról, az informatikus védelmében azonban ezt muszáj elhallgatnia. Kovács pillanatokon belül rápirít a Kerekes-birtokon lezajlott eset miatt, nyilván tudni akarja, milyen képet mutogattak Debóráról, hogy aztán a felvételt elkobozva learassa a babérokat. De abból nem eszik!

- Az utóbbi napokban sokat hallottam felőled - közli a férfi simulékonyan, ami esetében jót soha nem ígér.

- Sokat?

- Sokat - helyesel Kovács. - És felelevenedett néhány régi szép emlék.

- Ha nosztalgikus hangulatban vagy, kapcsolj be a retrorádiót, ne engem hívogass!

A férfi hahotázásban tör ki: - A humorodnál nincs jobb nosztalgia - aztán bizalmaskodva folytatja: - Emlékszem, milyen jól kifundált cselekhez folyamodtál, amikor valami olyasmibe ütötted az orrod, amihez egyébként az ég egy adta világon semmi közöd sem volt.

Néhány óra leforgása alatt két férfi mondja neki, hogy olyan dolgokba üti az orrát, amihez semmi köze. Nem rossz arány...

- Remélem, nem udvarolni próbálsz - csipkelődik Laura.

Sziréna harsan, az egyik kis utcából mentőautó kanyarodik a főútra. Míg a hangzavar távolodni kezd, Kovács meglehetősen vészjóslatúan hallgat, aztán rákérdez: - Kié a Bentley?

Laura séta közben megtorpan, és előre ejti a fejét. A kis járőr, aki szerda este, a születésnap vacsora után tetten érte őket Róberttel, nyilván elújságolta a kapitányságon, mit látott, a pletyka pedig Kovács füléig jutott.

- Nem hiszem, hogy túl sok közöd lenne hozzá - feleli a nő.

- Övé az Audi?

- Te most vallatsz engem?

- Csak csodálkozom, hogy először egy dilis kriminálpszichológussal enyelegsz, majd egy olyan emberrel szűröd össze a levet, aki bűnözők életét menti meg - hümmög a férfi. - Én nem ezt a Laurát ismerem.

Hogyne! A rendelkezésére álló adatok alapján Kovács már Róbert körmére nézett, pontosan tudja, kicsoda a férfi. A nyomozó összes kérdése színtiszta provokáció, arra kíváncsi, miként reagál a nő, mennyire őszinte vele. Ez valóban egy kihallgatási technika, amelyet Laura is előszeretettel használt annak idején.

- Az szomorú, mert ezzel a Laurával éltél együtt évekig.

- Velem soha nem dugtál kocsiban.

A nyomozónő keze ökölbe szorul, legszívesebben válogatás nélkül szórna cifrábnál cifrább szitkokat a férfira, de azzal csak vesztené. Nem hagyhatja, hogy Kovács kihozza a sodrából, és irányítsa a beszélgetést, kemény, de velős válasszal kell előrukkolnia: - Valóban nem dugtam veled kocsiban, mert te inkább az agyamat kúrtad fel, amikor autókáztunk.

A mondat a célkereszt kellős közepébe talál, Kovács fájón felmordul. Négy esztendeje, a LoveClub-ügy felgöngyölítésekor egy éppen Lengyel Dáviddal kapcsolatban kirobbant, autóban zajló vitatkozásuk után történt a súlyos baleset, amelynek nyomát Kovács örökre magán hordozza. A férfi dühből akarta

bizonyítani, hogy a klasszikus nyomozói értékek többet érnek a kriminálpszichológus megfoghatatlan elmeelemzéseinél. Az egyik fiatal lányáldozat bátyját kívánták kifaggatni, amikor a fiú váratlan fordulatként menekülőre fogta, Kovács pedig elővigyázatlanul nyomába eredt. Az üldözött bepánikolt, és hogy hátráltassa, egy földön heverő léccel pofán vágta a nyomozót. Kovács szerencsétlenségére, a pallóból kiálló szeg egyenesen a bal szemébe fúródott, amelyet az orvosok, bár mindent elkövettek, képtelenek voltak megmenteni. A legszörnyűbb, hogy a balesetet okozó fiú azt hitte, drogügyben nyomozó rendőrök érték tetten, ezért iszkolt el, tehát az egész baleset teljesen értelmetlenül, egy félreértés okán történt.

A sérülés komolyan megrogyasztotta Kovács önbecsülését, a lábadozási idő után is a lakásába számúzta magát, megkeseredett, és Laurától várt gondoskodást. A nő hosszú ideig kitartott, kezdetben magától értetődő volt, hogy segíti párját, aztán ahogy telt az idő, az istápolás megszokássá, Kovács pedig hálálkodóból követelőző zsarnokká vált. A nyomozónő küzdött ellene, de a férfi megromlott viselkedése elhidegítette. Felütötte fejét a szánalom, Laura csak azért tartott ki Kovács mellett, mert közel két év szenvedéssel, illetve egy eljegyzéssel a hátuk mögött nem tartotta illendőnek továbbállni. Végső elkeseredésében hitte, egy közös gyermek megmentheti a kapcsolatukat, próbálkozásuk azonban hiábavalónak bizonyult. Végül Lengyel Dávid volt az, aki felnyitotta Laura szemét, és akinek hatására felfejtette görcsösséggel összefércelt kapcsolatát. A sors furcsa fintora, hogy Kovács éppen a szakítás hatására ráta meg magát, visszatért a rendőrség berkeibe, és erősebb, mint valaha. Utóbbi minden bizonyal annak is betudható, hogy a férfi két évig húzódó betegszabadsága alatt alaposan lecserélődött az állomány, egyik nyomozótársuk életét vesztette, utódját Laura választotta ki, majd ő ugyebár kilépett. Kovácsnak tehát egy teljesen új csapattal kell bizonyítania rátermettségét, olyan embereket irányít, akik még elhivatottak, és hős vezetőjüket látják benne, ezért nyilván elszokott az ellenállástól. Nehéz sóhajjal tér rá hívása témájára: - Mit kerestél Kerekes Orbán birtokán? És kicsoda Miss Marple? Kezdek attól tartani, hogy elment az eszed.

- Nem beszélhetek az ügyről, köt a titoktartás.

A fekete szemlepel, mint a hősiesség szimbóluma tiszteletet ébreszthet a kollégákban, Laurára azonban nem hat. Kovács ezúttal már nem nyomhatja el, partnerként kell kezelnie, és az odaszúrásoknak hála ezt a férfi tudomásul veszi: - Lehet, hogy nem vagy vele tisztában, de Kerekes Orbánnak számos befolyásos cimborája van. Például a rendőrkapitányunk.

Nos, ezen fordulattal érthetővé válik, miért maradtak ki zavarba ejtő részletek a Debóra-jelentésből. Az új kapitány röviddel a Flórián-ügy előtt, tehát nagyjából a lány eltűnésének bejelentése idején érkezett, az ő hatására cenzúrázhatták az aktát. Milyen indok húzódnak az eltusolás mögött? Miféle sötét ügyek gyűlhetnek a háttérben? Laura egyre kíváncsibbá vált. Vajon Tobor kapitány is Platina klubtag? Vagy egy nagyobb hatalmú ember utasítását követte?

- Én csak meg akarlak védeni - teszi hozzá a férfi.

Az egyre markánsabban kirajzolódó hatalmi befolyás miatt Laurának talán van is mitől tartania, de nem hiányzik neki Kovács óvása. A helyzet azonban nem alkalmas háborgásra, ha a nyomozónőnek nincs is szüksége védelemre, a férfi még keresztbe tehet neki. Muszáj az együttműködés látszatát keltenie: - Ez kedves tőled.

- Ehhez azonban tudnom kell, miért jártál a birtokon, és milyen fotót mutattál Kerekes Debóráról.

- Egy magánnyomozásom kapcsán vetődött fel Debóra neve - csepegtet a nő.

- Milyen ügyről van szó?

- Nem beszélhetek róla. Köt a titoktartási megállapodásom.

A tenyerénél is jobban ismeri a férfit, az elutasítás lelombozás helyett - akár az Audit összefestő kiscsibéket - csak még ostromlóbbá teszi, következő lépése a bizalomébresztésnek álcázott zsarolás lesz. Kell neki az információ? Küzdjön csak meg érte, higgye azt, hogy komoly munkával megtörte a nőt, közben pedig áruljon el minél több háttérrészletet!

- Különös, hiszen civilként számokra már titkosnak számító rendőrségi aktákat mozgattál meg az ügy érdekében. Elég nagyvonalúan kezeled a titok szót - ironizál a férfi. - Nézd, megkértem a kapitányt, hogy egy kicsit higgadjon le, ne lépjen ellened olyasmit, ami károdra válna. Ezért meg kellett ígérnem, hogy kiderítem, miben sántikálsz. Elmondod, én pedig megnyugtatom a főnököt, hogy

nincs baj, tényleg félreértés történt. De ehhez együttműködésre van szükség, szóval a te érdekedben is kérlek, ne légy csökönyös!

Kovács akkor a legirányíthatóbb, amikor nyeregben érzi magát, ehhez viszont Laurának fel kellene fednie a lapjait. De ha kitalál a Debóra ügyről, Kovács elorozza a nyomozást, vagy, ha tényleg annyira titkos az anyag, a kapitány lehetetleníteni majd el a további kutakodást. Nem, a rendőrségnek semmiképpen nem nyithat ajtót, az élénk érdeklődés arról árulkodik, egy jelentős történetre lelt, amelyet a bürokratikus összefogás sem tudott nyom nélkül kiradírozni. Viszont most mondania kell valamit, és bár nyilvánvalóan hazudni fog, a Kovácsnak szánt mesét még nem volt érkezése kifundálni. Az irodájához vezető zebránál, a zöld jelzésre várva, száját harapdálva agyal a válaszon, amikor, mint valami csoda, elrobog előtte egy kisteherautó, ponyváján egy ismert emblémával.

- Az egyik ügyfelem válni készül a férjével. Súlyos, milliókra rúgó vagyonról van szó. Engem kért fel, hogy szerezzek bizonyítékot a férfi hűtlenségére.

- Bizonyítékot? Egy gumit, aminek egyik oldalán ilyen, a másikon pedig olyan DNS-minta van?

- Megelégszik lesifotókkal - válaszol lesújtó hangon a nyomozónő.

- Hogy kerül a képbe Debóra?

- A férj járt a Platina nevű helyre, és a telefonjában volt néhány fotója Debóráról - hazudja, miközben áttipeg az irodaház forgóajtaján. - A felesége kicsit túlreagálta, kiderült ugyanis, hogy a férje egy sokkal közelebb álló nővel, a baráti társaságuk oszlopos tagjával csalja. Szóval Debórának semmi köze az egészhez, a pasas csak meg akarta örökíteni a kerek seggét.

- Orbán borzalmas képről beszél - értetlenkedik Kovács.

- Túloz. Ő nem is látta a képet.

- Én viszont szeretném látni.

- Hova tűnt a bizalom? Hidd el, ha borzalmas képet találnék Debóráról, te lennél az első, akinek szólnék - lódít rezzenéstelen hangon Laura.

A recepciós pulthoz érve, kedvesen suttogón kéri a portástól az iroda kulcsát. A biztonság kedvéért Judittal egyetlen kulcsot használnak, amelyet távozáskor mindig leadnak a nap huszonnégy órájában őrzött portán. A műszakját záró éjszakai órákban azonban meglepő hírt közöl, a kulcs nincs a helyén, barátnője vagy magánál felejtette, vagy haza sem ment. Mindkét lehetőség valószínűtlennek tűnik, az egyre összeesküvés-szagúbb ügy miatt pedig Laurát előnti a jeges rémület. Lehet, hogy valaki fondorlattal betört hozzájuk? Pörge léptekkel igyekszik az emeletre, szíve szerint köszönés nélkül megszakítaná a hívást, azt azonban az adott helyzetben nem teheti.

- Ez a lány három éve tűnt el. Hogy lehetne köze egy mostani válási ügyhöz? - értetlenkedik Kovács.

- Te is tudod, hogy a lányok képesek örültségekre a férfiakért. Miért ne szegődhetett volna egy gazdag férfi szolgájává, ha már az anyjától ezt látja?

Egyébként talán pontosan ez történt a lánnyal. Összeismerkedett a kolléganője által emlegetett vendéggel, és a perverz pasas kikötötte, csak akkor lehet a társa, ha teljes személyazonosságot cserél. Bár a fotósorozatra ez sem magyarázat. Annyi pikáns, erotikus regényt érdemlő teóriát lehetne felállítani, ha azok az átkozott fotók nem léteznének. Bár akkor ügy sem lenne.

- Szeretném tudni a házaspár nevét, arra az esetre, ha kiderül, hazudsz. Tudod, hogy felelősségre vonható legyél - hangján hallatsz, hogy mosolyog.

- Mindig is személtáda voltál - hitetlenkedik Laura.

- Tekintsük biztosítéknak - jegyzi meg alattomosan a férfi. - Mondd a neveket, diszkréten kezelem.

Laura saját csapdájába sétált, magánnyomozói karrierjébe kerülhet, ha Kovács valami oknál fogva megszegi ígéretét, és fecsegése visszajut Sára fülébe. Akkor is, ha egy megmásított történettel állt elő. A nő bizonyára szétkürtölné, hogy a Fényes Magánnyomozó Iroda indiszkrét, Laura pedig leshetné az ügyfeleket. Mérlegelnie kell: megbízik egykori, elhagyott kedvesében, vagy magára haragítja a rendőrkapitányt? Mindkettő kockázatos, abban ugyanakkor biztos, hogy Kovács szánt szándékkal nem okozna számára galibát. Végül döntésre jut: - Huszár Zétényről és a feleségéről van szó.

- A Purple Mahogany tulajdonosai? Tényleg gazdag emberek közé vegyültél - a nyomozó elismerésnek álcázza epés odabökését.

- Igen, gazdag ribanc lettem - morogja Laura, és kiszáll a negyedik

emeletre érő liftből.

- Az éles nyelved legalább megmaradt.

- Csak el ne vágja a torkodat.

Laura eközben az irodához ér, gazdag fantáziája miatt kitárt ajtóra, mögötte pedig felborogatott berendezésre számított, ehelyett azonban mindent a legnagyobb rendben talál. Az ajtó becsukva.

- Régen sem vágott le semmit - provokálja a férfi.

A nyomozónő szemét forgatja, lenyomja a kilincset, az ajtó könnyedén nyílik, és feltárja az elképzelnél is csúfosabb valóságot.

- Atyaég! - kiált fel Laura a küszöbre fagyva.

Judit az íróasztalán ül, széttárt lábával Vinyó derekát öleli. A férfi félmeztelen, éppen a szőke nő melltartóját igyekszik kikapcsolni, ajkuk mindeközben forró csókban forr össze. A betoppanó Laura hangjára szétrebbenek, oly elvakult riadtsággal bámulnak rá, mint őz a fényszóróra.

- Most meg mi...? - érdeklődne Kovács, de Laura közbevág.

- Le kell tennem! - hadarja, megszakítja a vonalat, előre meredve az irodájába siet, bevágja maga mögött az ajtót, majd hátával megtámasztja.

Mi a frász történik az univerzumban?

Legjobb barátnője, akinek irigylésre méltó a családi élete, az irodában enyeleg egy nagyra nőtt gyerekkel. De hiszen három gyermeke, egy jóra való férje, nagy házuk és egy kutyájuk van. Laurának ekkor eszébe villan a leadatlan kulcs ténye, Judit az egész éjszakát kettesben tölthette Vinyóval, a férjének minden bizonnyal túlórával érvelt. A nyomozónő bizsergő arcbőre felszökő vérnyomást jelez. A fene egye meg, mintha nem lenne elég baja, még a barátnője is nyakába zúdíttja a saját sarát. Tehetetlen dühében megpillantja a Róberttől kapott húsevő növényt. Az asztalhoz lép, megragadja a kaspót, kitárja az ablakot, és már hajítaná is el az ajándékot, amikor valaki kopogtat az ajtón.

- Mi az? - morran fel a mozdulatba merevedve, cseppet sem barátságosan.

Judit megköszörüli izgalmában kiszáradt torkát, mielőtt válaszolna az ajtó túloldaláról: - Sikerült beazonosítanunk még egy nőt.

50

ANTON

Éjjel, az utolsó pillanatban sikerült megálljt parancsolnom magamnak, nem szívtam Szofi kokainjából. Vöröske egy ideig cseszegetett, végül beletörődött, hogy az Annáról szállított hírek alkotásra alkalmatlanná tettek, ezért elrészálta a seggét valamelyik szórakozóhelyre. Azóta az ágyban fekszem, és a csajom kispárnáját ölelgetve a plafont bámulom, gondolataim lassított felvételekként nyújtózkodnak elmémben.

- Hol csesztem el? - morgom a semmibe, mint egy futóbolond.

Hagytam, hogy mások, egészen pontosan a seggfej bátyám ballépései hatással legyenek az életemre. Igaz, a tragédia idején egyértelmű jelként értékeltem Leon örületét, botorság volt áldozatot hoznom miatta. De beszartam. Pedig, ha akkor tovább ütöm a kétes vasat, ma már egészen biztosan milliomos lennék, és nem a repedt sarkúak kerületében bámulnám a plafonrepedést.

- Vagy halott lennék - vitatkozom magammal. - Esetleg egy börtöncellában félténém a segglyukamat.

Bármennyire különbözőek ezek az elszalasztott, illetve elkerült lehetőségek, egy bizonyos pontjukon metszik egymást: Anna egyik esetben sem volna mellettem. Igaz, most sincs, de ez remélhetőleg múltó állapot, ha azonban három éve ellenkezőleg döntök, garantáltan szétválasztott volna bennünket az élet. Kettő tökéletlen álom közül választhattam, és míg a tiszta élet számtalan új lehetőséggel kecsegtetett, a mozdulatlanság Anna nélküli jövővel riogatott, ezen nézőpontból nem volt kérdés merre dől a mérleg nyelve.

- Te álszerűny, sunyi pöcs, ebbe beletörött a bicskád! - gúnyolódom saját magamon, amiért két legyet akartam ütni egy csapásra.

Arra számítottam, új utakra lépve, Anna szerelmén felül életszínvonalam is tarthatom. Mert hát az én szemtelen talpraesettséggemmel biztosan könnyen, jól fizető állásra lelek majd. Na, persze! Rádadásul nem kalkuláltam azzal, hogy szelídítésemmel Anna módszeresen kikoptatja majd belőlem ösztöni elhivatottságom. Önként felhagytam bizonyos életviteli szokásokkal, leépítettem

például a barátaikörömet, nem flörtöltem céljaim érdekében nőikkel, és a bulikat is mellőztem. Ahogy azonban ez a három tartópillér kicsúszott alólam, Erős Anton legendája szertefoszlott.

Annának igaza lehet, birtoklási vágyam talán tényleg valamiféle irigységből fakad, ám abból az ártalmatlan fajtától, amelynek ösztönöznie kellene. Ő az elmúlt három év során sikeresen elindította karrierjét, amelyről mindig is ábrándoztam, én eközben sorsmocsárba ragadva botladozom és bukdácsolok, fogalmam sincs, amikor állhatok két lábra. És mindez azért, mert jó fiú akartam lenni, aztán papuccsá váltam.

Szeretem ezt a lányt. A pokolba is, mindennél jobban szeretem. Elcsesztem szerdán, azt kellett volna elmondani neki, mennyire szeretem, ehelyett azonban undorító módon rátámadtam, megvádoltam, és piszkáltam. A bölcsesség és a szerelem nem fér meg egymás mellett.

Úgy szorítom a párnát, hogy féltő, elpattan a varrás.

Folyton attól tartottam, ha rosszul lépek, Anna csalódnia fog bennem, és elhagy. Félttem a reakciójától, a véleményétől, ezért folyton töketlen döntéseket hoztam, kiheréltem magam. Mármint képletesen. Megváltoztam. Lelassultam, a napi rutinban szem elől veszítettem céljaimat, néha már a festést is kényszerű teherként érzem. Elcsüggedt bennem az ambíció. Mit tököltem ennyit? Mi a frászra számítottam? Arra, hogy majd egy szép napon kutyaszarba lépek, és rám mosolyog a jószerencse?

Rendben, ez a mélypont, amelybe tétlen búslakodással csak még inkább beleragadok. Túl sokáig húzódtam a türelmi idő, cselekedni kell! Muszáj kitalálnom, hogyan kapaszkodjak visszafelé! Először azonban azt kell tisztán látnom, mit is akarok az életemtől, erre a kérdésre rögtön meg is találok a válasz: - Biztonságot.

Ironikus, hogy míg az éjszakában forogtam, és bárki szétloccsanhatta volna az agyamat, nagyobb biztonságban éreztem magam, mint most, a nagy nyugalomban ringatózva. Mert akkor a kezemben tartottam az irányítást, és nem a hullámok véletlenjére bíztam magam. Igen, elrontottam! Másképpen kellett volna újraépíteni az életem, nem lett volna szabad ennyire alapjaira visszabontani önmagam. A múlton nyavalyogni értelmetlen, inkább azt kell átrágnom, most vajon milyen döntésekkel tudok korrigálni. Mert nekem igenis van akaratérem! Mit tenne ebben a helyzetben régi önmagam?

A jelenlegi helyzet már nem arról szól, hogy megbántottam-e Annát. Igen, megtörtént, reményeim szerint jóvátehető. Legalább ennyire fontos azonban, hogy kibékülésünk után ne kanyarodjunk vissza ugyanide. Ehhez azonban nekem kell változtatnom.

Úgy érzem magam, mint egy született vesztés. Rettentő szar, és hamar véget akarok vetni ennek az állapotnak. Cselre, fondorlatra, és a józan eszemre van szükség. A régi erős Anton akár vérfürdőt is rendezett volna élete nőjéért, világos azonban, hogy ezúttal lényegesen kifinomultabb megoldásra van most szükség. Be kell bizonyítanom Annának, hogy minden szempontból, külsőben, belsőben és pénztárcában egyaránt jobb vagyok ennél a Székelykáposztánál. A gondot természetesen az utóbbi okozza. Ha szerdán nem borul el az agyam, és ott maradok az árverésen, most talán volna némi pénzem arra, hogy kiengesztelő ajándékot vegyek Annának. Felhívhatnám a galéria tulajdonosát, ám miután az utcán is üvöltözött velem, elküldtem melegebb éghajlatra, azt hiszem, a két szép szememért egyhamar nem fog onnan visszatérni...

- Először Anna igénye, utána az enyém - korholom magamat, mert megint elszaladt velem a ló.

Szofi tömheti a fejem, tudom, Annánál a romantika mindennél előrébb való, az érték most leginkább az én hiúságomnak fontos. Érezni akarom, hogy semmivel sem vagyok kevesebb a Székelykáposztánál. Csak így nyerhetem vissza magabiztosságomat.

- Először a módot! - vicsorgok magamra.

Hívjam el vacsorázni? Elég kommersz ötlet, ráadásul az üzeneteimre sem reagál. Nem baj, innen szép győzni! Béreljek egy repülőgépet, és a kondenzcsíkkal írassam az égboltra, hogy szeretem? Ez sem sokkal eredetibb, ráadásul előtte el kellene érnem Bimbit, hogy biztos legyen abban, éppen jókor, jó irányba néz az égre. És elég felhős időnk is van. Küldessek neki virágot a Millennium Event Centerbe? Unalmas, de zsigereimben érzem, hogy haladok a megoldás felé. Jelen pillanatban Anna számára egyértelműen a pillangó és a herceg a legfontosabb. Odamehetnék holnap a premierre, és az előadás végén, egy

nagy csokor virággal, illetve a jegygyűrűvel a színpadon megkérhetném a kezét. Biztos elpityeredne.

- Nem is rossz - dicsérem magam. - Gondolkozzunk akkor a meglepetésen.

A burzsuj Székelykáposzta mellett lebögnék azzal a gyűrűvel, mellyel szerdán készültem megkérni Anna kezét. Tizennyolc karátos aranyból készült ugyan, egyszerű, és letisztult, mint a szerelmünk, biztos vagyok benne, hogy tetszene neki, de ide most más kell. Értékesebbre van szükség. Mondjuk egy gyémántgyűrűre. De honnan a fenéből szerezhethék gyémántgyűrűt? A telefonomért nyúlok, és kikeresem az Inkredible bevásárlóközpontjában nyitott ékszerüzlet weboldalát. Morgolódva konstátálom, hogy a legolcsóbb darab is több százezer forintot kóstál.

- Pénzt kell szereznem. Sokat. Mihamarabb - dűnnyögöm.

Egyetlen módot tudok arra, hogy gyorsan, tetemesebb összeghez jussak. Feltápászkodom az ágyból, levetett farmernadrágomért nyúlok, majd a dohányzóasztalról felemelem Sebes rendhagyó névjegykártyáját. Észre sem vettem, hogy Vöröske ezzel porciózta magának a kokaint, mutatóujjammal igyekszem megtisztítani a fekete kartonlapot, amelyen aranynyomattal az általam is feltetovált sas motívum, egy S-betű, valamint egy telefonszám áll.

A behajtás bűncselekmény, és én próbaidőn vagyok, de ha elvállalnám a Sebes által bekínált munkát, ismét jól élhetnénk. Sőt, adrenalin löketet kapna tőle az életem. De Annaróza megölne, de legalábbis örökre elhagyna, ha megtudná, milyen forrásból teremtettem elő pénzt a jegygyűrűre. Miért is kellene megtudnia? Elhallgathatnám előle. Van is ötletem arra, hogyan...

51

LAURA

A húsevő növény végül túlélte Laura dűhrohamát. Judit kedvező híre, mint hideg víz zűdult a nő forró fejére, önmagán is meglepődött, amiért kis híján kihajította az ablakon Róbert ajándékát. A vastag kaspó életveszélyt jelenthetett volna a járókelőkre. A Vénusz légycsapója ezúttal tehát megúsztta a szabadesést, a nyomozónőnek azonban mielőbb határoznia kell további sorsáról, az asztalán állva folyton a sebészre emlékeztetné. Róbert is minden bizonnyal a kukába száműzi, ollóval cafatokra vágja, vagy rituálisan elégeti az ő hátrahagyott szatén köntösét, és bármennyire kegyetlennek hangzik, ez a helyes döntés. A lelki eltávolodás elősegíti a továbblépést, Laura ezért is örül annyira, hogy legalább munkafronton kecsegtető eredmények születnek, és van mivel lekötnie magát.

A hír, miszerint Vinyóéknak sikerült nyomra bukkanniuk, egészen kitágította a nyomozónő önsajnálattig szűkülő elméjét, végre sikerült épkézláb döntéseket hoznia. Elhatározta például, hogy nem terheli magát Juditék tetten ért liezonjának részleteivel, nehezebbre esett ugyan, de úgy tett, mintha semmi említésre méltót nem látott volna irodába lépésekor. Egy nyugalmasabb pillanatban azonban beszélnie kell barátnőjével, Laura válaszokat, és magyarázatot akar, egyelőre azonban beérte a nyomozás fordulatával, és az azzal kapcsolatos hírekkel. A második beazonosított nőt, akinek szürke hályog betegségére Judit hívta fel a figyelmet, Fehér Rózsának hívják.

- Táncoznő - tájékoztatja Dávidot telefonon keresztül Laura. - Valószínűleg igazad van a gésa-teóriában, eddig kettőből kettő nő valamilyen előadó-művészeti ágban jeleskedett.

- Mikor jelentették az eltűnését?

- Arról fogalmam sincs, ugyanis egyelőre nem férünk hozzá a rendőrség adatbázisához.

Mint az kiderült, a rendőrségi hálózatért felelős informatikuscsapat új tűzfalat épített a rendszer köré, amelyről a szakértőkké avanzsált kollégáikat, nyilván biztonsági okokból nem tájékoztatták. Vinyó ugyan bajtársi viszonyt ápol a többi kockafejjel, a saját programkódjaik feltörésére azért mégsem kérhette meg őket. A nagy ötlet tehát, miszerint anonimitást biztosító külső szerverről behatolnak a rendőrségi adatbázisba, csődöt mondott.

- Akkor honnan derült ki, hogy ki a nő?

- Vinyó gépére feltelepítettek egy a belső hálózattól függetlenül működő, professzionális internetes keresőrendszert. Ezt használtuk az első nap arra,

hogy kiderüljön, vajon a polaroidok szerepelnek-e a világháló bármelyik pornóoldalán – magyarázza Laura úgy, mintha értene hozzá. – Emellett létezik egy arcfelismerő szoftver, a két program pedig összekapcsolható. A kikupált fotó alapján, az elemzés után az internetes kereső kiadott találatként néhány újságcikket Fehér Rózsáról. Ígéretes, fiatal táncosnőként tartották számon, eltűnéséről a sajtó is beszámolt. Szóval egyelőre csak azt tudom megmondani, amikor született az első cikk róla.

A kriminálpszichológus elismerő hümmögése a háttérből beszűrődő utcazaj ellenére is jól hallható. Nagy szó, hogy a hátráltató körülmények ellenére sikerült haladniuk a felgöngyölítéssel.

- Kapaszkodj meg – folytatja a nyomozónő. – Húsz éve.

- Húsz éve? Atyaég!

- Ez az én szövegem – mosolyog Laura. – De igen, atyaég!

Az igazat megvallva csodálkozni álságos, nagyjából a kezdetektől egyértelműen kitűnt, időintervallum tekintetében ez az ügy meglehetősen kiterjedt. Ámulatot legfeljebb az érintettek társadalmi színessége okozhat. Míg egyik nő pincérnői állásokból tengődik, a másik a rivaldafényben fürdőzik. Mi köt össze ennyire szerteágazó rétegekből származó embereket? A rendőrkapitány nyugtalansága alapján a válasz egy randa, szagló titkokban rejlik.

- Sikerült megtudni valamit Rózsa családjáról? – érdeklődik Dávid, az utcazajt zsvajjá alakult hangmassza váltja, amelyben felharsan a HotDoggers nevű gyorsétterem szignálja. Ez Dávid egyik kedvenc helye.

- Találtam egy interjút, amit Rózsa egykori művésztársa adott. A férfival nem mellékesen, az eltűnés előtti évben született egy közös lányuk – Laura szavai nyomán a férfi mélázva hümmög. – Rákerestünk a férfira, kiderült, jelenleg rendező-koreográfusként dolgozik. Van egy saját, meglehetősen sikertelen produkciós cége, éppen holnap esedékes az új, Pillangókisasszony című operából készített táncszínházi adaptációjuk bemutatója. Bármennyi is morbidul hangzik, a darab gésafőszerepét a Rózsával közös lányuk, Hajnal Annaróza alakítja.

- Remek, gésák mindenütt – lelkesedik Dávid, majd pillanatnyi szünetet kér Laurától, rendel magának egy dupla sajtos, barbecue öntetes hot dogot, aztán visszacsatlakozik a beszélgetésbe: – Mikor látogatjuk meg Hajnal urat? Beszéltél már vele?

- Igen – mély levegőt vesz, mielőtt folytatja: – Ebben a pillanatban érkezem meg a próbatermükhöz.

- Ne ugrass! – kacag fel zengő torokhangon a férfi, majd bárminemű válasz híján, elkomorulva konstatálja: – Nem ugratsz. Miért nem hívtál?

Mert nem akarlak látni.

- Te sem hívtál magaddal ebédelni – utal a nő tréfálkozva a háttérzajra.

- Komolyan kérdezem – pirít rá a férfi.

Laurában az elmúlt néhány óra leforgása alatt többször felmerült, hogy értesítenie kellene a fejleményekről Dávidot, lelkiereje azonban rendre cserbenhagyta. A Róberttel történtek fényében jobbnak látta, ha egyelőre mellőzi a kriminálpszichológus társaságát. Egyrészt nem akarta még inkább összekuszáltatni csapzott érzéseit, másrészt minden bizonnyal butaság, de csalárdáságnak tartotta volna, ha a hajnali vitából alig szabadulva máris Dáviddal tölti a napot. Akkor is, ha viszonyuk csak munkakapcsolat. A vallomástétel azonban szándékain kívül áll, helyette blöfföl: – Gyorsan kellett reagálnom.

Miután Vinyóék pironkodón beszámoltak az éjszaka kikapart nyomokról, majd Laura is átolvasta az eltűnt táncosnővel kapcsolatos cikkeket, azonnal tárcsázta Rózsa egykori partnerét, Hajnal Lajost. Hiába a közös gyermek, dallamosan csilingelő hanglejtéséből – már amennyire az orientáció orgánium alapján megítélhető, pláne művészek esetében – a nyomozónő fogadni mert volna arra, a férfi a saját neméhez vonzódik. Ami azonban Lajos hangjából még identitásánál is egyértelműbben kitűnt, hogy egyáltalán nem lelkesedett a megkeresésért. Meglepő, hiszen egy szerettéről, sőt gyermeke anyjáról van szó, minden vele kapcsolatos apró fejlemény reménnyel kellene, hogy eltöltse. Némi hezitálás, illetve győzködés után végül rábólintott a találkozóra, ám arra kérte a nőt, a próbaidőszak zsúfolt véghajrájában könnyítse meg a dolgát, és a Millennium Event Centerben találkozzanak.

Bizarr keretes szerkezetet ad Laura életének ez a fordulat, nagyjából egy hete, amikor először járt a kultúrközpontban, megismerte, most, a visszatérés

napján pedig elveszítette Róbertet. A férfi a reggeli, rendhagyó búcsújuk óta nem kereste. Nem, mintha ez meglepő volna, köti megszeghetetlen ígérete, ráadásul a nő undokul viselkedett vele. Bolond volna törleszkedni, amikor Lauránál fiatalabbakat, szebbeket és épelméjűbbeket kaphat. Csettintésre. Garmadával.

- Nem hiszek neked - közli egyszerűen Dávid. - Elszontyolít, ha azt gondolod, nem ismerlek annyira, hogy tudjam, lódítasz. Ki vele, miért nem hívtál?

Laura félreáll a járdáról, vállával a bejárat melletti, plexiüveggel védett hirdetőtáblának dől. Nem tud addig az épületbe térni, míg fülén lóg a mobilja. Légy az, akivel magad is találkozni akarsz! - szólt a Jó Nap Lap aktuális tanácsa, Laura pedig eléggé feldühödne, ha ellenkező felállásban hirtelen leráznák, és rátennék a telefont. Ő taszította el Dávidot, ráadásul egy olyan ügyből hagyja ki, amelyet a férfinak köszönhet, semmiképpen nem viselkedhet vele bárdolatlanul.

- Milyen választ vársz? - kérdezi.

- Azt, hogy nem akarsz velem találkozni.

- Rendben, így van - ismeri be Laura.

A kriminálpszichológus hallgat, talán azt feltételezi, a nő majd indoklásba kezd. Vagy harapott a hot dogból, és mielőtt szólna, lenyeli a falatot. Mindenesetre a csend aztán elhúzódik.

- Gondolom, arra is tudsz magadtól felelni, hogy miért nem akarlak látni - csíp oda végül a nő.

A férfi válasza továbbra is várat magára, aztán olyan szavak hagyják el száját, amelyek hallatán Laura már bánja, hogy nem búcsúzkodott sebtében: - Korábbi tapasztalataim alapján, a benned tomboló feszültségnek kilencven százalékban magánéleti okai vannak.

Tudja.

- Most le kell tennem. Megérkeztem. Később beszélünk. Jó étvágyat! -

Hadarja Laura, majd mielőtt bontaná a vonalat hozzáteszi: - Ne haragudj!

A plexiüvegnek koccantja a homlokát. Túl kell élnie ezt a napot! Péntek tizenharmadika ide, vagy oda, mosolyogni fog!

Légy az, akivel magad is találkozni akarsz!

Az üveg visszatükröződésében farkasszemet néz önmagával, és kényszeredetten elmosolyodik. Áttetsző, de legalább kedves gesztus. Telefonos noszogatása során kiderült, Lajosnál a dörgedelem visszás, a határozottság hatására elutasítóvá válik. Eredményessége érdekében Laurának muszáj megvillantania anyagi oldalát. Éppen indulna az aranypofa-küldetésre, amikor tekintete megakad a tükörképe mögül átsejlő Hajnal Annaróza néven. Hátrébb lép, hogy egészében megnézhesse magának a plexiüveg mögé feszített, méteres plakátot, amely A pillangó és a herceg című táncelőadást népszerűsíti. A hirdetésen a fekete, a vörös, és egy bájos női arc dominál, a felirat elhelyezése alapján ő Annaróza. Bőre, akár a polaroidokon szereplő nőké, fehérre mázolt, ajka vérvörös, szempillája tussal festett, összefogott sötét haja a háttérbe olvad. A fotó olyan hatást kelt, mintha Annaróza a sötétségből lépne elő, átható tekintete eközben ártatlanul fájdalmas. Sminkjével kísértetiesen hasonlít édesanyjára. Vajon pusztán vérfagyasztó egybeesés, vagy rejtett nyom, hogy anyát és lányát is gésaként fotózták? A sorba álló kérdések felvillanyozzák a nyomozónőt, talán a Lajossal megejtett beszélgetés válaszokkal szolgál majd.

A portás segítőkészen elmagyarázza Laurának, merre találja a keresett próbatermet, a nyomozónő torka elszorul, amikor kiderül, az alagsorba kell mennie. Egész életét megkeserítette klausztrófiája, amely a hétköznapokban leginkább a föld alatti, ablaktalan, szűk folyosókon tört rá. A heves szívveréssel, veritékezéssel és légszomjjal járó roham semmire nincs tekintettel, nyomozóként például nem egyszer bevetés közben fogta el a pánik. Elővigyázatosságnak csekély, de hogy szükség esetén legalább legyen mivel legyeznie magát, a portáspultról elvesz egyet az odakint látott plakát miniatürizált szórólapváltozatából. Szerencséjére az alagsori szint csúsztatott, tehát nem teljes egészében a földfelszín alatt fut, méretes ablakai is vannak, amelyeken keresztül bőven jut a folyosóra fény, illetve levegő. Laura rendeltetésszerű használatként olvasgatni kezdi a színlap hátoldalára nyomtatott információkat. A leírásból kiderül, a darab alapja ugyan a Pillangókisasszony című opera, a készítő új szerű nézőpontból dolgozták fel az ismert történetet, amely ezáltal egészen érdekes vállalkozásnak tűnik. Egy elárult szerelem

históriája. Laurának összeszorul a szíve, romantikus Valentin-napi randevülehetőség lehetett volna ez az előadás Róberttel.

A keresett terem ajtaja tárva nyitva áll, odabentről magas, a telefonbeszélgetés alapján felismerhetően Hajnal Lajoshoz tartozó férfihang utasításokat osztogat. Laura éppen bekukucskálna, amikor egy haragos fiatal férfi kiviharzik a teremből, vállával a nőknek ütközik, majd mindenféle bocsánatkérést mellőzve továtörtet.

- Seggfej! - morog Laura, majd az ajtófélfá mellé húzódva beles.

Tucatnyi, próbaruhába öltözött embert lát, amint egy fiatalabb párt fognak közre - amelynek nőtagja minden kétséget kizáróan Annaróza. A jelenlévők, testalkatukat tekintve nem tűnnek táncművészeknek, ráadásként két nyugdíjas korú is akad közöttük. A csupa napsárga, bő szabású holmit viselő, meglepően alacsony Lajos, mielőtt elindítaná a terem tükrözött fala tövébe állított, erősítőre csatlakoztatott zenelejátszót, határozott instrukciót oszt: - Akkor még egyszer elismétlem a feladatot! A megbeszélte elosztásban, tehát Cso-cso-szán és Yamadori kapcsolatának ellenzőiként, illetve támogatóiként két csoportba rendeződve, széles gesztusokkal, ám hangtalanul kommunikáljatok, majd amikor a zenében elérkezünk a csúcsponthoz, guggoljatok le! A fénytechnika, amelyet holnap egész nap próbálunk, alkalmazkodni fog a zenéhez, a kiteljesedésnél kizárólag Annarózán, és Richárdon lesz egy fókuszált, vörös reflektor. Különösen fontos, hogy jól jegyezzétek meg a helyeteket, hiszen a pár közöttetek táncol majd, ha nem a begyakorolt pontokon guggoltok, a gyér fényben hasra eshetnek bennetek! Érthető?

Az egybegyűltek egy emberként helyeselnek, majd csoszogva-kopogva elhelyezkednek a székekkel határolt terület megfelelő pontján. A csoport szépkorú férfi tagja sántikál, a Kováccsal töltött idő alatt, a rehabilitációs intézetben Laura bőven látott lábprotézissel közlekedőket, nyilvánvaló, hogy az ősz úrnak hiányzik a bal lába. Vakmerő, sorscsúfoló vállalkozás tőle egy táncszínházi szereplés.

Lajos elindítja a leginkább filmaláfestő-zenére hajazó muzsikát, a felcsendülő dallamok hallatán a fiatal pár táncolni kezd, betanult koreográfiájuk finom szenvedélyt sugall. A férfi vágyódással telve, ám reszkető óvatossággal nyúl a nő derekához, mintha bármelyik pillanatban kettétörhetné. A gyönyörű Annaróza eközben elfojtott áhítattal ringatózik, majd a következő pillanatban, gyarló érzéseivel küzdőn, magát meggondolva távolodik. A zene lassan, de biztosan kinyílik, majd a katarzisponton kiteljesedve hirtelen elhalkul. A nő felett elhatalmasodik az epekedés, felsőtestébe kapaszkodva a férfira csimpaszkodik. A csend másodperceiben mozdulatlanul, egymás arcába bámulva állnak, majd ahogy a zene ringatózva visszatér, bűnbánón elszakadnak egymástól.

- Nem tudom mi történt köztetek a próbák során, de ez káprázatos! - tapsikol a jelenet végén Lajos, a többiek, egyetlen kivétellel csatlakoznak hozzá.

A nagy örömködés közepette, a nagymama küllemű szereplő a tükörbe pillant, észreveszi Laurát, és bájosan jelez Lajosnak: - Azt hiszem, vendégünk érkezett.

A férfi arca elkomorul, bólint a nyomozónőnek, hadarva kiosztja a feladatokat, a társulatot lányára bizza, majd utána úszó napsárga sáljával, ringó léptekkel, és felszegett állal kivonul a teremből. Bemutatkozásuk után a férfi azt tanácsolja, levegőzzenek az épület mögötti szoborparkban. A létesítményben kiállított alkotásokat kortárs képzőművészek készítették, különböző klasszikus meseszereplőket jelenítették meg, ráadásul kreatív formákban. Az egyik padot például úgy tervezték, hogy az ember a Csodaországba négykézláb mászó Alice hátára ülhessen. A vidám hangulatú parkba érve Laura mélyet szippant a friss, budai levegőből, majd megjegyzi: - Színes társasággal dolgozik.

- Nagy részük nem táncművész - húzza el a száját a koreográfus, úgy ült le Alice hátára, hogy két kézfeje a combja alá került. Az eddig dívákat meghazudtoló módon vonuló férfi most, negyvenéves kora ellenére is egy örök gyerek látszatát kelti. - Az előadás szereplői a lányom táncterápiás csoportjának tagjai. Nehéz velük, meglehetősen dekoncentráltak, ráadásul szorít bennünket az idő, de egy érdekes kísérletnek fogom fel a produkciót. Bízom benne, hogy a drága közönség értékelni fogja.

A táncterápiás csoport a sántító férfit is megmagyarázza. Az előadás tehát minden tekintetben rendhagyónak ígérkezik, amely akár a kulturális híreket

mellőző tömegsajtó érdeklődését is felkelheti. A közönség vevő a szívszorító történeteknek álcázott katasztrófaturizmusra, az előadás a siker küszöbén áll, bár a rendezőnek igazán fontos művészi értékre a legtöbben magasról tesznek majd.

- Milyen problémával küszködök fordulhatnak a lányához? - érdeklődik Laura.

- Bármilyennel, de leginkább lelki nyavalyákkal küzdöknek segít feldolgozni traumáikat - a férfi ráncatlan, lágy arcvonásain átsejlik a büszkeség.

A művészet és pszichológia párosa az elmúlt napok szinte összes beszélgetése során felmerült. Laurát borzongatja a gondolat, hogy életvitele alapján akár Annaróza is lehetne a polaroid sorozat következő szereplője.

- Megkérdezhetem, milyen ügyben merült fel Rózsa neve? - tér a tárgyra a férfi.

Laurának ezúttal nincs különösebb oka ferdítésre, Debóráéval ellentétben Rózsa háttere meglehetősen rendezettnek látszik, szükségtelen cselekhöz folyamodnia az információért.

- Egy magánnyomozás kapcsán előkerült néhány régi fotó, amelyeken egy arcfelismerős rendszer szerint, nagy valószínűséggel Rózsa látható.

- Arcfelismerő rendszer? Szédületes világban élünk - jegyzi meg a férfi.

Az eddigi benyomások alapján Lajos olyan, örökké fiatalkorában ragadó típus, aki folyton visszasírja a régi szép időket. Ezért csodálkozik rá például a technika fejlettségére, Laurának pedig kapóra jön a nosztalgiazásra való hajlamosság, bele is kapaszkodik: - Húsz év telt el Rózsa eltűnése óta. Tudom, ez rengeteg idő, de kérem, meséljen nekem arról a korszakról! Mi történt önökkel akkortájt?

Rendhagyó helyzet, hiszen akta híján Laura sötétben tapogatózik, fogalma sincs, miket derített fel a rendőrségi nyomozás, azt sem tudja, milyen státusban áll az ügy. Az utolsó cikk óta Rózsa akár - élve, vagy holtan - előkerülhetett volna, szerencsére a beszélgetést forszírozó hívás során Lajos reakcióiból kiviláglott, ez nem történt meg.

- Elment, és nem jött haza. Ennyi történt - foglalja össze a férfi.

- Ennél azért kicsit bővebb válaszra számítottam - mosolyog kényszeredetten Laura. - Milyen napokat éltek az eltűnés idején? Milyen kedve volt Rózsnak? Beszélte-e valamilyen új ismeretségről?

Szeretné, ha irányított kérdéseit követve Lajos felidézne magában a kilencvenes éveket, hátha találnak a múltkacatok között legalább egy olyan hiányzó darabkát, mellyel teljesebbé válhat a kirakós.

- Nézze, nincs itt eget rengető titok - sóhajtja a férfi ezt épp olyan álságosan, mint akinek rengeteg titka van. - Rózsa depresszió gyötörte. Művészként hajlamosabb volt a lelki bajokra, aztán egészen kicsúszott lába alól a talaj.

- Csak úgy egyik pillanatról a másikra?

- Nyilván volt előzménye - bólint a férfi, lendületből folytatná, de ömlő szavainak gátat szabva átgondolja, honnan is kezdje a történetet. - Nagyon nehezen boldogultunk azokban az időkben, minden, amit tettünk a művészi előrejutásunkat szolgálta. Rózsnak nemzetközi karriert jósoltak, szerepelt is egy Rómeó és Júlia előadásban, de itthon a kortárs táncművészetet soha nem értékelték igazán, egy-két szerencsésen kívül nem lehetett ezen a területen pénzt keresni. Ha nem akartuk, hogy felkopjon az állunk, egyéb munkákat is el kellett vállalnunk. Én társastánc kurzusokat tartottam, illetve szalagavatókra tanítottam koreográfiákat, kevés pénzt kerestem, de megéltem belőle. Rózsa már nem volt ennyire szerencsés, félárvaként lelkén viselte az édesanyja sorsát, támogatni akarta, ehhez pedig csak alantasabb munkákkal tudott elegendőt keresni.

- Prostitúció? - puhatolózik Laura.

A férfi oly megrökönyödéssel fordul felé, hogy Laura attól tart, csicsergő hangján elküldi a fenébe.

- Dehogy! - kap szívéhez. - Soha nem volt kurvinca, és csak nem is vetkőzött. Abban az időben tombolt a diszkóláz, rengeteg helyen kerestek profi táncosokat, akik a szórakozóhelyeken, különböző emelvényeken táncoltak. Volt egy olyan klub, ahol például egy egész falfelület elé építettek emelvényt, amelyen lányok rázták. Aztán a kor másik nagy találmánya a diszkókban fellépő, könnyűzenei formációk voltak. Tudja, azok, amelyekben helyes fiúk, és nagy mellű

lányok álltak színpadra, helyettük azonban mások énekelték fel a dalokat a stúdióban, ők a fellépéseken csak tátoztak rájuk. Egy ilyenbe akarták beszervezni Rózsát, ő azonban nemet mondott, végül a tánckarba elszegődött. A csapat két tagból állt, mögöttük pedig szintén ketten táncoltak. Megvetette az egészet, de egy hétféle alatt nem ritkán nyolc fellépésük is volt, degeszre kereste magát ezzel a munkával. Aztán jött a terhesség.

- Ami öröm - jegyzi meg ráragadt kedvességével a nő.

Lajos fejét ingatja: - Számára keserűes volt, hiszen hónapokra kiesett a munkából.

Csupa ellentmondás ez a história, a férfi ráadásul meglehetősen távolságtartóan emlékezik Rózsáról, mintha egy idegenről mesélne, pedig az eddigi ismeretek alapján a két fiatal igencsak közel állhatott egymáshoz. Vagy valami oknál fogva megromlott a viszonyuk, például Lajos azért dühös a nőre, mert faképnél hagyta, vagy egyszerűen eltitkol valamit. Az idő ugyan árnyal, de nem közömbösít, az érzések mindössze intenzitásukból veszítenek, el nem tűnnek.

- Miért vállalták a babát, ha gondot okozott?

- Jött - a közönyös válasz még inkább alátámasztja Laura azon gyanúját, hogy a férfi rejteget előle valamit. - Tudja hogy van ez a fiatal művészeknél, élünk-haltunk a szenvedélyért. A civilek élete lassabb, kimértebb, feszesebb, ezért később is tapasztalanak. Mi habzoltunk, hogy mielőbb rájőjjünk, kik vagyunk valójában. Annaróza ebbe a hangulatba érkezett, egyszerűen csak jött. Rózsa azonban a szabadság eszméjét követte, eszébe sem jutott volna elvetetni a gyermekét, amondó volt, hogy nem véletlenül fogant, neki meg kell születnie.

Gyermekét - visszhangzik Laura fülében az elszólás. Melyik szülő emlegetné az általa felnevelt büszkeséget kizárólag a másik fél gyermekeként? Valami nagyon nincs helyén ebben a történetben. A férfi feminin személyisége, az elhidegült viselkedése, de még a szavai is éppen ellentétesek az elmeséltekkel. Bármennyire is szeretné azonban felismerését Lajos orra alá dörgölni, azzal csak beléfojtaná a folytatást. Más irányban kell tovább haladnia: - Szóval Annaróza mindent megváltoztatott?

Lulu bólint: - Rózsában küzdött a tündöklő táncosnő, és a babázó anyuka. A kettő egyáltalán nem összeegyeztethető, pláne nem egy karrier ébredése idején.

- Nem volt segítsége?

- Amint mondtam, Rózsa félárva, édesanyja pedig abban a több száz kilométerre lévő falucskában élt, ahonnan a családjuk származik. Azóta már meghalt. Barátaink a kollégák közül kerültek ki, akik szintén éjt nappallá téve dolgoztak, hogy pénzüknél legyenek.

- És az ön szülei?

A férfi száját szorítva bámul maga elé: - Az én szüleimet hagyjuk ki ebből a beszélgetésből.

Külseje, viselkedése és titkolózása egyre biztosabbá teszi Laurát abban, hogy Lajos a férfiakhoz vonzódik. Szexualitása csakúgy, mint a fiatal korában megélt megannyi bohóság természetesen magánügyei részét képezi, viselkedése azonban ordítóan ellentmond szavainak, amelyből Laurában gyanú fogan. Ameddig azonban nem muszáj, nem akarja megbolygatni a szépen becsomagolt hazugságot, inkább visszatér eredeti menetrendjéhez: - Szóval Rózsa mániás depressziós lett?

- Lehet, hogy így nevezik.

Lehet?

- Nem járt szakemberhez? Olyanhoz, aki feljegyzéseket készíthetett a problémáiról.

Az esetleges kezelési jegyzeteken felül a nyomozónő abban reménykedik, Rózsa pszichológusa összekapcsolható Debóra lélekgyógyászat iránti érdeklődésével. Talán mindkettejük életében feltűnt egy ugyanazon orvos, aki a lelkiileg kiszorított helyzetben lévő nők elesettségét kihasználva vadászott áldozatokra. Laura azonban zsákutcába fut: - Nem - ingatja fejét Lajos. - Rózsa egyik legjellemzőbb tulajdonsága a rendíthetetlenség. Ha nem is volt magabiztos, eljátszotta, hogy az. Azt hiszem, leginkább saját magának bizonyította, hogy minden körülmények között kitartó marad. Éppen ezért gyanakszom öngyilkosságra.

- Ne haragudjon, de ez ellentmondásos gondolat.

- A macskák is elvonulnak, amikor érzik, hogy közeleg a vég. Túl büszkék ahhoz, hogy a környezetük lássa haláltusájukat.

A férfinak tehát meggyőződése, hogy Rózsa már halott. Vajon ez csak önyugtatás? Hiszen a kétségek gyötörte embereknek előbb-utóbb tényekre van szükségük épeszűségük megőrzéséhez.

- Az meg sem fordult a fejében, hogy esetleg idegenkezűség történt? Vagy, hogy valaki elrabolta? - kérdezi Laura hajszálnyi ingerültséggel hangjában. - Képbe kerülhetett egy másik férfi. Elvihette, vagy elmehetett vele. Hogy lehet ennyire biztos abban, hogy Rózsa megölte magát?

Lajosból kipukkan egy hitetlenkedő, felsőbbrendű kacaj: - Nézze, abban az időben alaposan összezsáptak a hullámok Rózsa feje fölött. Annaróza születése után a munka sem ment úgy, ahogy kellett volna. A kreativitása megfeneklett, nem lelt a művészetben önmagára. Ráadásul nehezen tudott visszafogyni, elkezdtek rá másképp nézni a döntéshozók, és a férfiak.

- Másképp?

- Egy táncosnő a bujaság és az ábrándozás megtestesítője. Minden tekintetben hibátlanok kell lennie - vonja fel szemöldökét. - Ez a táncművészet egyik legborzasztóbb, ellentmondásos követelése. Lelke mélyéből táplálkozva táncoljon az ember, de a tapasztalatszerzés során gyűjtött fájdalomhegeknek nyoma ne látszódjon a testén. A test, és lélek diszharmóniájából kell kiegyensúlyozottságot kovácsolnunk, nagyon kevesek tudják egy életen át edzésben tartani az akaraterejüket. Belőlük válnak világsztárok. Mint kiderült, hiába hitték sokan, Rózsa nem volt alkalmas az eget rengető sikerre.

- Tehát nem gyanakszik másik férfira? Olyanra, aki elcsábíthatta, vagy aki megkörnyékezte, és elragadhatta?

- Amint mondtam, én arra gyanakszom, hogy megölte magát.

Az öngyilkosság emlegetésével Lajos hűvössége visszatér, amit Laura immár képtelen megjegyezés nélkül hagyni: - Úgy tűnik, mintha dühös volna Rózsaára.

- Nézze hölgyem, én nagyon szerettem Rózsát, de az, hogy kilépett az életünkből, részéről önzőség volt. Erre nincs megbocsájtható indok, vagy érvelés. Bármennyire szörnyen hangzik, én az akkori helyzetben azt javasoltam, mondjon le a babáról, ő azonban ragaszkodott hozzá. Elfogadtam a döntését, majd ő elment, és magamra hagyott a gyerekekkel, akit... - nagyot nyel a nehéz esztendőkre emlékezve, Laurának pedig ezen az elfojtott ponton minden világossá válik. - A gyerekekkel, akit tisztességgel felneveltem, és akinek a tőlem telhető legjobb életet biztosítottam. De nagyon sokszor hiányzott az édesanyja. Arról már nem is beszélve, hogy nem csak a lányát, illetve engem, hanem a társulatunkat is cserbenhagyta.

Laura fájdalmas tekintettel nézi a férfit, megérti össze bánatát, csalódottságát. Homoszexuális férfiként egészen más életre vágyott annál, mint amibe Rózsa eltűnése kényszerítette. Lehetett volna gyarló, küldhette volna nevelőintézetbe Annarózát, erre azonban nem vitte rá a lélek. Belekényszerült a helyzetbe, és fogát szorítva, becsülendő módon végigcsinálta. Kevés férfi lett volna erre képes. Lajos drámája azonban ezúttal másodlagos, a nyomozónőnek Rózsaról kell minél több információt gyűjtenie, ezért visszatér a témához: - Volt társulatuk?

- Már a terhesség előtt próbáltunk A pillangó és a hercegre, Rózsa írta az eredeti opera cselekményéből származtatott történetet. Majd amikor kiderült, hogy jön a baba, mindenki türelmesen kivárta, hogy Rózsa visszatérjen. Ez nagyon ritka, általában szereplőcserével oldjuk meg a hasonló helyzeteket - jelentőségteljes pillantást mér a nőre. - Ahogy aztán a szülés után tudott, és visszatért, folytattuk a munkát. Nagy nehezen.

- Nagy nehezen?

- Nem érezte a szerepet. Számára a gésa, és az édesanya annyira különböző érzésvilágot jelentett, hogy képtelen volt összehangolni a saját érzéseit a karakterrel. Idővel persze ez megoldódott volna, de ahogy mondtam, fiatalok voltunk, és mohók, rohantuk a világhírnév felé. Aztán orra buktunk.

A nyomozónő értetlenül hallgatja a koreográfust, ő úgy emlékszik, a Pillangókisasszonyban a főhősnőnek gyermeke születik egy amerikai katonától. A gésa és az anya tehát egyszerre jelenik meg a színpadon, Rózsa élete tökéletesen harmonizált a szereppel. Rákérdez erre, mire Lajos készségesen válaszol: - A mi történetünk átírat, amit egyébként éppen Rózsa készített. Ebben a változatban a gyermek szál nem túl lényeges elem, egy a kiszolgáltatottságra nevelt nő sorsválasztásáról szól. A történet szerint Cso-cso-szánnak választania kell a japán herceg, és az amerikai katona között. Hogyan is dönthet helyesen egy olyan ember, akit világéletében irányítottak?

Kiszolgáltatottságra neveltség. A szokatlan megfogalmazás szöveget üt Laura fejében. Rózsanak, az újdonsült szülőnek, aki már korábban édesanyja kisegítésén is fáradozott, talán éppen a kiszolgáltatottság okozta a szerep legnagyobb

kihívását. Felelősségtudat azonban a legfeszítőbb válságban sem enged öngyilkosságot, más húzódik a háttérben.

- Tehát önök Rózsa eltűnésének idején ezt az előadást készítették?

Lajos bólint: - Minden összeállt, már bemutató időpontunk is volt. Rózsa aztán hirtelen mélypontra került, képtelen volt megküzdeni a feladattal. Ígérte, hogy kér segítséget, és összeszedi magát, de ehelyett kámforra vált.

Segítséget kérni egy szerep megformálásához. Kihez fordulhat hasonló esetben az ember? Laura ismét a pszichológus-teóriánál lyukad ki.

- Ha mégis kérhetett, kihez fordulhatott?

A férfi vállat von: - Fogalmam sincs. Amint mondtam, Rózsa meglehetősen bezárkózódva kezelte a problémáit. Tényleg olyan volt, mint egy macska. Makacs, csökönyös, és szeszélyes.

- Lulu, elpakolták a díszleteket, szükség volna rád! - harsan mögülük egy női hang, mindketten odafordulnak.

Annaróza áll a szoborpark kapujában, a férfi válaszol neki: - Rendben kicsikém, mindjárt! - aztán a nyomozónőnek címzi: - Őszinte leszek önnel, nagyon nehéz volt Annaróza gyermekkorra, éppen mostanra tette túl magát azon, hogy nem ismerhette meg az édesanyját. Miatta kezdett el táncolni, sőt, éppen a depressziós emberek segítése okán lett belőle terapeuta. Nem szívesen tépném fel a sebeit, pláne, hogy most minden tekintetben a karrierjére kell koncentrálnia. Fontos neki ez a szerep, valóra válthatja az édesanyja álmait. Kérem, őt hagyja ki a faggatózásból. Egyéves volt...

- Nem is szándékoztam faggatni - mosolyog nyugtatólag a nő, és bármennyire vonakodik tőle, beszélgetésük lezárása előtt muszáj egy témát érintenie: - Tudom, hogy tart a következményektől, de ha rám hallgat, mielőbb elmondja Annarózának az igazat.

- Mire gondol? - kérdezi a férfi, ajka megremeg. Pontosan tudja, és rettegi a választ.

- Inkább kire - közli legpuhább hangján a nő. - Annaróza édesapjára.

52

RICHÁRD

Fogalmam sincs, hogyan lesz a körülöttem zajló káoszról holnapra előadás, de tulajdonképpen nem is az én feladatom ezen töprengeni. Annaróza és Lulu gyakorlottan mozognak a színház világában, ha ők úgy gondolják, a mai, főpróba helyett tartott fény-, illetve kosztümpróba annak ellenére is hasznos, hogy társulat folyton darabjaira hullik, csináljuk!

Természetesen, amint azt ennél az előadásnál már megszokhattuk, semmi nem megy zökkenőmentesen. Amikor a foglалólistában jelölt időpontban a színházteremhez érkeztünk még állt a tegnapi esti előadás díszlete. A napsárgába öltözött Lulu hisztérikus kifakadására, kelletlenül ugyan, de az uzsonnájukat majszoló, lusta munkások pakoláshoz láttak. Igyekeztünk a várakozási időt hasznosan tölteni, az alagsori próbaterembe visszavonulva gyakoroltuk az előadás legbizonytalanabb jeleneteit. Annarózával közös duórészeink egészen gördülékenyek, a többieknek azonban nehezebbre esik egyetlen történetszálra fűzni a rendszertelenül próbált színeket. Ez nem csoda, hiszen egyikük sem készített még színházi előadást.

Épp az egyik legromantikusabb jelenetet ismételtünk, amikor a vészjósló külsejű nő betoppant közénk. Annaróza attól tartott, az elegáns, harmincas éveit taposó, Lulut kereső idegen talán egy újabb rossz hírt hozó lehet. Mindent számításba vett, péntek tizenharmadika okán azt sem tartotta elképzelhetetlennek, hogy a premier előadást megvásárló brókercég képviselőjében mondja vissza a helyfoglalást. Vagy a médiapartnerként mellettünk álló, olvasói között jegyeket kisorsoló női portál hepciáskodik valamiért. Apja azonban később megnyugtatta, a pillangó és a hercegtől független ügyben keresték, ám az okról nem beszélt, Annarózának pedig balsejtelmei támadtak: - Valamit elhallgat. Ez a nő túl elegáns volt ahhoz, hogy örömhírekkel érkezzen - hajtogatta, de szerencsére nem sok ideje maradt összeesküvés-elméletekkel marnia magát, nagyjából egy órával a reklamálas után már el is foglalhattuk a színpadot.

- Ez csak a nadrág - állapítom meg, amikor Annaróza a kosztümosztásnál kezembe nyomja jelmezemet.

A klasszikus szabásvonalakat modern, néhol extravagáns ötletekkel feldobó kosztümtervező rajzai alapján az én hacukám két darabból, egy hófehér nadrágból, valamint egy térd alá érő, hosszú ujjú, vörös felsőrészből áll. A ruha ujjait szélesre szabták, állítólag pántot is varrtak bele, amely segítségével minden karmozdulatomnál olyan hatást kelte, mintha zászlót lengetnék. Sejtésem szerint ez a különlegesség alaposan megnehezíti majd a mozgást, Annaróza most egészen észbontó ötlettel próbálja orvosolni korábban felvetett problémám: - Arra gondoltam, az előadás bizonyos részeiben állhatnál félmeztelenül a színpadon - mosolyog félszegen.

- Szó sem lehet róla!

Hogy a fenébe juthatott egyáltalán eszébe ezt az ötlet? Az, hogy délelőtti beszélgetésünk hatására engedtem neki megérinteni, közel sem jelenti azt, hogy ország-világnak mutogatom majd a hegeimet.

- Szeretném - néz kérlelően. - Yamadori egy erkölcsös, tisztelettudó és tiszta karakter. Pont, mint te. Olyan, aki férfiasan, és büszkén viseli fájdalmait. Légy te is büszke az átélt fájdalmaidra!

Tudom, mire akar kilyukadni, szerinte az, ha félmeztelenül, sebhelyeimet vállalva állnék emberek elé, javítana az önértékelésemen. Azért csatlakoztam a társulathoz, mert szükség volt rám, szóval köszönöm, a terápiából nem kérek!

- Szó sem lehet róla! - ismétlem a lehető leghatározottabb hangomon.

- Rendben - bólint beletörődően, majd kezembe nyomja kosztümöm felső részét. - A színpadon találkozunk.

Jelmezzemmel karomon a férfiöltöző felé veszem az irányt, útközben magamban hálálkodom, amiért Annaróza hamar felhagyott gyözködésemmel. Az, hogy ő nem látja bennem a szörnycetget, egyáltalán nem garantálja, hogy mások nem irtóznának tőlem.

- Úgy nézek ki, mint egy transzvesztita - méltatlankodik Gábor.

A házasságközvetítő kosztümje tényleg olyan, mintha női ruha volna, de legalább fekete. Az én gúnyám borzalmas vérvörös, a nadrág pedig a kelleténél hosszabb, a földet söpri. A próbán a jelmeztervező, illetve a sminkekért felelős Pedro is tiszteletét teszi, előbbi az esetleges javításokat, feltűzéseket jelöli, utóbbi pedig a hölgyek kicsinosításában illetékes. Ahogy férfitársaimat elnézem, a ruhaszabó ma éjszaka nem alszik, pláne, hogy Marci bácsi gúnyája még el sem készült. Vagyis elkészült, ám Bonc ruháját eredetileg egy szálfatermetű férfira szabták. Ruhát szűkíteni könnyű, pocakosítva kitoldani azonban meglehetősen fejfájós feladat, nem is sikerült, előlről kell kezdeni az egészet.

- Húzd ki magad, fiatalember! - biceg mellém Marci bácsi, miközben átöltözésem után próbálom megemészteni a tükör nyújtotta látványt. - Egészen délcegen festesz ebben a maskarában.

- Biztosan a váltómés teszi - ironizálok.

- Mindenkinek szüksége van valamiféle maszkra - legyint kedélyesen Marci bácsi. - Igyunk egy kis fekete vizet odakint!

Az invitálás az öltözőfolyosó végén zümmögő kávéautomatához szól, amely valóban rettenetes lötyöt présel ki magából. Kávéja cukorsziruppal gejl, anélkül pedig olyan keserű mellékíze van, hogy még az ördög is kiköpné. A szükség azonban nagy úr. A köhécselve dolgozó masina mellé műanyag kerti asztalt állítottak, köré négy széket pakoltak, eldobható poharainkkal oda ülünk.

- Hogy haladtok, fiatalember? - érdeklődik Marci bácsi gőzölgő fekete vizét kevergetve.

Szokatlan a szituáció, eddigi életem során, a kötelező, hivatalos ügyek intézésén felül vajmi keveset diskuráltam számomra idegenekkel. Abszolút távol áll tőlem a céltalan, barátkozó fecsegés, azt hiszem, ez érződik is, szavaimból süt a feszélyezettség: - Ma délutánra maradt az utolsó koreográfia betanulása, utána már csak gyakorlunk.

- Értem - bólint az öregúr, majd ősz bajsza alatt somolyogva hozzáteszi: - De én nem a próbára céloztam.

Elkerekedő szemmel nézek rá.

- Ugyan már, fiatalember! - kacag fel. - Én is tánc közben találtam újra boldogságra, tudom, hogy működik ez férfi és nő között. Pláne, a tomboló hormonok korszakában.

- Mi tényleg csak dolgozunk - motyogom az ujjaim között forgatott műanyag poharat szuggerálva.

Visszahúzódom Marci bácsi alaposan félreérti: - Te is, mint Lulu... Érted... - próbálja belőlem óvatosan kipiszkálni, nemi orientációm.

- Nem, dehogy! - csóválom fejem. - Csak ez nálunk többről szól. Vagyis inkább másról.

- Ó, ez nagyon érdekes - rötyög, és mindent tudó mosolyával hátradől székében.

Fogalmam sincs, miként tudnám úgy elmagyarázni helyzetemet, hogy ne fantáziáljon mögé félrevezető tartalmat. Pontosabban tudom, miként törölhetném le kételkedő mosolyát, azzal azonban kutyaszorítóba keverném magam.

- A múltunk nem engedi, hogy...

- Mit tudsz te a múltról, fiatalember? - horkan fel. - Azt hiszem, nekem elhíheted, hogy az ég egy adta világon semmit. Hetvenöt éves matematikusként, amikor azt hittem, minden érték, illetve a halálon kívül már mindent láttam a világból, olyan tragédia történt velem, amely arcomba köpte, hogy ember próbálkozhat ugyan, de soha nem ismerheti ki az univerzumot.

Carlostól tudom, Marci bácsi családját két éve halálos kimenetelű baleset érte. Szombat volt, a férfi fiának második gyermekének keresztelőjére tartottak, amikor két, az éjszakai szórakozásukból részegen hazafelé száguldó fiú beléjük hajtott. A karambolban Marci bácsi felesége mellett közös fiuk, annak neje, az ő hétéves lányuk, és újszülött csecsemőjük is szörnyethalt. A nyugdíjas férfi ugyan szerettei mellett a bal lábát is elveszítette, csodával határos módon túlélte a katasztrófát. Szóval értem milyen tapasztalatra alapoz, azt azonban egyáltalán nem látom, hova akar kilyukadni, szerencsére nagyobb elmélkedő annál, hogy rá kelljen kérdeznem: - A múltunk már megtörtént, változtathatatlan. Igaz, múltbéli élményeink faragtak rajtunk, de nagy szerencse, hogy az emberi lélek nem fogyatkozik a gyalulástól.

Vajon mit gondolhat, mire célozhattam azzal, hogy Annarózával közös múltunk nem enged gyengéd viszonyt? Arra, hogy járunk és megcsaltam? Vagy valami egyéb párkapcsolati csúfságra?

- Ha a múlt megváltoztathatatlan, hogyan lehetne az általa faragott jellemvonás gyalulható? - ismétlem a számomra ellentmondásos gondolatot.

Csillogó, bölcs tekintettel néz, azt hiszem, kedvére van, hogy visszakérdezek. Azt már nem tudom, hogy a figyelemnek örül, vagy az tetszik neki, hogy befogadó talajba szórja szómagjait. Mintha világrengető titkot osztana meg, bizalmasan előre dől, megérezem rajta az apám által is használt, ódivatú arcszesz illatának, és régi korok molyirtószer szagának keverékét.

- Az elmúlt közel nyolcvan évem legfontosabb tapasztalata, hogy az életben egyetlen... - nyomatékosan kedvéért mutatoujját emeli. - Egyetlen dolog követel igazán nagy megbecsülést.

A körülmények alapján nagyobb tételben is fogadni mernék arra, mit ránt majd elő a közhelytárból, rá is kérdezek: - A szeretetet?

- Nem, nem! - mosolyog együgyű felvetésemem. - A leginkább megbecsülendő a lehetőség.

Marci bácsi az élő példája, hogy az én kényszerből kreált rébuszaim is túlszárnyalhatóak. Fogalmam sincs mi a fenéről hablatyol. A tragédia természetesen megviselte mentálisan, két évig a teljes örület határán egyensúlyozott, mire végül valamelyest kikaparta magát a melankóliából. Lehet, hogy visszamaradott sérülésként, élete hátralévő részére elméje libikókára kényszerül?

- Bolondság azzal foglalkozni, amit befolyásolni nincs lehetőségünk, nem igaz?! És mi az egyetlen, ami megváltoztathatatlan?

- A múlt - válaszolom, és kortyolok a borzalmas lötytyömből.

- Pontosán, fiatalember! - iszik ő is, majd fancsali grimasszal folytatja:

- A múlton kívül minden megváltoztatható. A múltból következik a jövő. A lehetőség kizárólag a jövőben rejtezik, és a jelenen keresztül vezet hozzá út. Minden jelenmásodperc végtelen számú lehetőséget rejt magában, a személyen függ, mennyit, és milyen formán használ ki belőlük.

- Ezek szerint a múlt jelentéktelen, mert nincs benne lehetőség? Mi a helyzet azzal a lehetőséggel, hogy a múltban elkövetett hibáinktól tanulva fejlődhetünk?

Kérdésem ugyan ártalmatlannak tűnik, valójában szörszálhasogatás. Marci bácsi két évig emésztette családjá tragédiáját, nyilvánvalóan minden gondolata a múlt körül forgott.

- A múlt nézőpont, a jelen lehetőség, a jövő cél. Tehát igen, a múlt arra ad lehetőséget, hogy megfogalmazd a hibáidat, a jelen korrigálásra való, a jövő pedig a fejlődésre koncentrál - válaszol készségesen.

- Szerintem a múlt nézőpontja a jövőben megváltoztatható - érvelek csöknyösen. - Úgy értem, az idő teltével tűnhetnek másképpen az események, változhat a vélemény. A közhely is úgy tartja, hogy az idő mindent megszépít. A filozófia hatalmas, megfoghatatlan maszlag, amelyből mindenki kihalássza a neki leginkább tetsző gondolatokat. Számomra ez unalmas. Sokkal inkább érdekelnek teológiai kérdések, mint például van-e élet a halál után? Jó helyre kerültek-e a birtokunkon szenvedők, és ha igen, engem közülük engednek-e, vagy egy a pokolban lévő forró üstben fogok főni, míg világ a világ?

Marci bácsi elhúzza a száját, jókedvét ború árnyékolja: - Mit gondolsz, egy baleset, amelyben életed öt legfontosabb embere meghal, valaha megszépülhet? Az, ha a csecsemő unokád holttestére a baleset helyszínétől méterekre találnak rá, megszépülhet? Vagy az, hogy a szörnyethalt feleséged üres tekintettel bámul rád, miközben te mozdulni sem bírsz, mert a lábad széttrancsírozódott, megszépülhet?

- Nem - ismerem be.

- Matematikusként életem a racionalitás, a tudomány. Ki tudom számolni, hány másodperccel kellett volna gyorsabban haladnunk, hogy elkerüljük a balesetet, de mit érek vele, ha az időt visszapörgetni nincs lehetőségem? - teszi fel költői kérdését. - A múlt olyan, mint a nők. Ha rút, és értékei sem csinosítják, plasztikázással csak művé válik. Ne foglalkozz a múlt megszépítésével, mert ha az ocsmány, így is, úgy is az marad!

A hasonlaton önkéntelenül elmosolyodom, közben Lulu hangja csendül fel a folyosóra szerelt hangszórókból, a színházterembe szólítja a társulatot. Segítek Marci bácsinak feltápázkodni, útközben belém karol, miközben egyik kezemmel maradék kávémat tartom, a másikkal őt ölelem, bicegve folytatja: - Életem nagy részét egy íróasztal felett görnyedve töltöttem, és a nagy dolgok ugyan megtörténtek velem, megnősültem, gyerekeim született, ő megházasodott és unokát nemzett, a kis dolgokat hagytam kárba veszni. Az élet összes apróságát ki kell élvezni, mert a lehetőség pillanatnyi, a következő szekundumban odavész. Előtted még ott van az egész élet, milliárdnyi lehetőség áll előtted, ne kótyavetyéld el, csak mert a múlton rágódsz!

Elgondolkodtatóak az öregúr szavai, amelyek abszolút ellentmondásban állnak apámtól nemesített, vagyis inkább általa belém sulykolt felfogással. Tiszteld az időt - intett apám, ennek alapján tanácsoltam az este Annarózának, hogy ossza be az életét. Talán mégis habzsolni kell? Lehet, hogy a várakozás valóban szenvedő időpocsékolás? Komolyan megfontolom Marci bácsi nézeteit, sőt, érdekel tőle egy számomra a témához kapcsoló kérdéskörrel szóló véleménye. Kíváncsi vagyok, mit érezhetnek azok az emberek, akiknek meggyilkolták valamely szerettét. Olthatatlan bosszúszomj hajtja őket, vagy megbocsájtásra képesek?

- Mit gondol...

- Tegezz, fiatalember! - szól rám mímelt méltatlankodással. - Mi az az ötven év közöttünk!

- Rendben - bólintok, és a színházterem ajtajában megállok. - Tehát mit gondolsz a megbocsájtásról? A múltban elkövetett hibáink megbocsáthatóak?

A távolba réved, hümmög, és elhúzza száját. Ha jól sejtem, éppen azon morfondírozik, ő vajon képes lenne-e megbocsájtani annak a két fickónak, aki mindent elvett tőle. Nehéz kérdés, elvek csapnak össze.

- A megbocsájtás nem a károsultón múlik - ad meglepő választ. - Hanem azon, aki kéri. Az ember hibázhat, követhet el borzalmas dolgokat, de ha őszinte, és tiszta megbánást tanúsít, a feloldozás magától értetődő. Az azonban, aki csak a felelősséget akarja magáról levakarni, nem érdemel bocsánatot.

- Mi alapján tudjuk megmondani, ki akarja levakarni magáról a felelősséget? - forszírozom a témát.

- Aki például többször elköveti ugyanazt a bűnt, minden bizonnyal nem őszintén kér bocsánatot - morfondírozik. - Igen, azt hiszem, egy-egy tett gyakorisága határozza meg, hogy a bocsánatkérés lehet-e szívből őszinte. Minél több a bűn, annál több lehetőséget emészt fel a múlt.

Sejtettem. Marci bácsi teóriája szerint tehát számomra nincs bocsánat, esetemben a múltam felzabálta a jövőm. Valójában nem is feloldozásért akarom elmondani Annarózának, mi történt a birtok alatt, hanem mert egy ígéretem része.

- Mit tettél, amire bocsánat jár Annácskától? - kérdezi férfias cinkossággal.

- Elvettem tőle néhány lehetőséget - felelem.

Szerencsémre mielőtt Marci bácsi megpiszkálhatná válaszom, Lulu elaléló

hangon felkurjant mögöttünk.

- Káprázatos vagy kicsikém!

Az öregúrral mindketten hátrafordulunk, nekem elakad a lélegzetem. Ha már a múltamról, illetve a bűnhődésről volt szó, a szemét játékot játszó sors rátesz még egy lapáttal. Szerdán, amikor Carlos hívására a Millennium Event Centerbe érkeztem, a főkapu mellett megpillantottam a hatalmas plakátot, amelyen Annaróza szerepel a gésasminkben. Már a fotón is szíven ütött, élőben azonban tökéletes a hasonlóság.

- Hogy tetszik? - kérdezi Annaróza pukedlizve.

- Basszus! - ahogy számon a káromkodás, úgy csúszik ki kezemből a műanyag pohár.

A borzalmas ízű lötyty szanaszét fröccsen, nagy része hófehér nadrágotat pettyezi. De jó volna rágyújtani!

53

LAURA

Botrányba fulladt a ma délutáni, Varga András ügyéről szóló sajtótájékoztató. A múlt héten robbant a hír, miszerint a gyermekmolesztálásért elítélt férfi, ritka szívbetegsége okán sürgős sebészi beavatkozásra szorul, alaposan felkavarta a közvéleményt. Néhány napnyi egyeztetés után végül ma délután, egy sajtótájékoztató keretében bejelentették, a híres neves szívsebész, dr. Szentesy Róbert végzi el a beavatkozást - közli a legnézettebb kereskedelmi televízió csatorna mindig szomorú kutya tekintetű, kifejezéstelen hangú hírolvasója.

Laura fejét ingatva, elhűlve figyeli az eseményen rögzített képsorokat. Róbert egy óriáskivetítőre játszott interaktív grafika segítségével ismerteti az előtte álló műtét részleteit, amikor váratlanul megszámlálhatatlan mennyiségű, a televízió képernyőjén keresztül először azonosíthatatlan, majd némi ráközelítéssel nagyon is felismerhetővé váló, színes tárgy röpül felé. A hírolvasó hangalámondással kommentálja a látottakat: - A sajtótájékoztatót, amelyen dr. Szentesy is megjelent, tüntetők zavarták meg. A magukat médiamunkásoknak álcázók, a Jobb Társaság emblémájával ellátott, legalább száz, gyermeklányok részére készült alsóneműt záporoztattak az életmentő műtétet vállaló orvos csoportra. A textildarabokat ülepüknél vörös festékekkel kenték össze.

A szimbolikus jelentés ez esetben nem követel fejlett asszociációs készséget, a Jobb Társaság primitív akciója egyértelműen arra utal, hogy Róbert csapatának közbenjárása további gyermekáldozatokat eredményezhet. Az operációhoz közeledve egyre csak éleződni fog a helyzet, a szélsőséges párt mindent elkövet majd azért, hogy az ügy kapcsán magára irányítsa a médiafigyelmet. Ha megakadályozni nem tudják a folyamatot, legalább szimpatizánsokat gyűjthetnek, akiket aztán a következő választások idején aktivizálhatnak. Laura ugyan továbbra sincs támogató véleménnyel Varga műtétjéről, abban biztos, hogy az emberi élet megmentésére felesküdt Róbert nem érdemel hasonlóan méltatlan és goromba konfrontációt. Kedve támad együtt érző üzenetet írni a férfinak, be is pötyögi telefonjába a gondosan megfogalmazott gondolatot, mielőtt azonban útjára indíthatná az üzenetet, megcsörren a kezében szorongatott mobil, a szöveg pedig a semmibe vész.

- Nem akarok veled beszélni - közli a maga előtt tartott, villogó készülékkel a nő.

Judit hívja - az elmúlt két órában immáron tizedszerre. Amióta Laura délelőtt távozott az irodából, mindössze egyetlen üzenetet váltottak egymással. Barátnője a Hajnal Lajossal folytatott beszélgetés legőszintébb pillanatai alatt jelezte, sikerült felvennie a kapcsolatot Ágostonnal. Hosszan, és kiérezhető dicsekvéssel ecsetelte, bár a Dublinban élő férfi éppen néhány napos szabadságát tölti, ő elintézte, hogy ma este, egy Skype-beszélgetés keretei között a nyomozónő rendelkezésére álljon. Judit elküldte az egyeztetett időpontot, illetve Ágoston felhasználónevét, amelyeket Laura egy kurta köszönőmmelel hálált meg. Akkor nem volt alkalma hosszabban írni, utána pedig legközelebb barátnője hívogatása juttatta eszébe az üzenetváltást.

Barátnője most két okból keresheti, vagy a reggeli affér kapcsán fogna

magyarázkodásba, vagy látta a híradóban Róbert nagy vállalkozását. A nyomozónő azonban momentán egyik témára sem vevő. Saját problémái színültig töltötték, féltő, hogy néhány csepptől túlcserdulna, és kiömlene. Ezen állapotában pedig nem igazán lát elfogadható felvezetést, illetve magyarázatot arra, hogy barátnője mentegetőzése ne bőszítő telhetetlenséget sugalljon. Juditnak minden megadatott, amire egy koruk béli nő vágyhat. Három gyermeket, jóra való férjet, és úgy összességében irigylésre méltó életet tudhat magáénak, ő mégis elégedetlenül kikacsingat. Olyan fokú hálátlanság ez, amely Laurában orkán erejű dühöt szít. A többi között éppen Judit elkerülése érdekében döntött úgy, hogy a Millennium Event Centerből egyenesen hazatér. Napok óta nem járt a lakásában, amely ezúttal életének egyetlen meglepetésmentesnek számító övezete. Vett egy forró fürdőt, kontaktlistájához adta Ágostont, majd míg várakozott a hívásra, a duruzsoló televízió mellett harapnivalót keresett magának. A hűtő szinte üresen tátongott, a benne árválkodó néhány pohár joghurtnak pedig lejárt a szavatossága. Jobb híján egy almára fanyalodott, azt rágcsálva ült asztalhoz, és kezdett jegyzetelni. Böven volt leírni valója, hiszen amennyire kedvező fordulat, hogy máától egyszerre két azonosított nő után nyomozhatott a gésaügyben, annyival több feladat is zúdult a nyakába. Féltő, hogy összerosódnak információk, Laurának pedig mocskosul elege van a káoszról. Jegyzetelés közben figyelt fel a televíziósban sugárzott, Varga életmentő műtétjéről szóló híradós riportra, majd abba csörgött bele Judit. Most, hogy barátnője szakítja a hívást, és a telefon kijelzője elalszik, Laura visszatér a jegyzetlaphoz, amelyet korábban már hosszanti irányba, egy tollvonással elfelezett. A bal oldali oszlop tetejére a Debóra, jobbra pedig a Rózsa nevet róttta. Azonosságokat, illetve markáns különbségeket keresett a két nő között. Külsejüket tekintve szembeötlő a hasonlóság, kifejezetten vonzóak, mediterrán típusúak. Második egyezési pontként leírta Dávid megfigyelését, miszerint mindkét nő az emberek szórakoztatásából kereste kenyerét. Tovább azonosságként nagy áttörések előtt álltak, Debóra külföldön akart új életet kezdeni, Rózsának a karrierje ívelt felfelé. A táncosnő listájára felkerült, hogy a Pillangókisasszony átdolgozása kapcsán foglalkoztatta a gésák világa. Ez után aztán...

Megrekedt.

Tizenhét évnyi víz folyt le a Dunán a két nő eltűnése között, ha akarna sem tudna több azonossági pontra lelni. Teljesen más generáció, eltérő életvitel, különböző motivációk. Pedig a fotók a bizonyítékai, hogy kell lennie még legalább egy Debóra és Rózsa életét összekötő kapocsnak.

Mondjuk egy férfinak.

Talán éppen arról az illetőről van szó, kinek Debóra annyira megörült a Platinában. Egy férfinak, aki...

Laura tűnődését a táblagépéből felharsanó, dallamos csengés szakítja felébe, a váratlan hang hatására egy pillanatra mellkasába szorul a levegő. A masina kijelzőjén Ágoston, a rendszer által felnagyított profilképén egy öt év körüli, szőke, az övéhez hasonlóan zsvivány tekintetű kisfiúval pózol. A férfi le sem tagadhatná gyermekét. Íme, az élő példája, hogy a rosszfiúk megszelídíthetők.

- Elnézést, amiért napokig nem sikerült elérniük, de a fiam influenzás lett, az édesanyja pedig egy tengerentúli munkára utazott, ki kellett vennem egy hét szabadságot - szabadkozik a kötelező tiszteletkörök után az értelmes, ám láthatóan fáradt tekintetű férfi. - Ha jól vettem ki a kolléganője szavaiból, önök magánnyomozók.

Laura a szokásos szövegébe kezdene, miszerint egy másik ügy kapcsán került képbe Debóra, amikor Ágoston, váratlan kijelentésével megelőzi:

- Orbán kapcsolatrendszerét ismerve, annak idején én is fogadtam magánnyomozót. Mondanom sem kell, hogy semmire nem jutott.

- Arra gyanakszik, hogy Orbán szándékosan elfedte Debóra nyomait? - ha már Ágoston a téma kellős közepébe vágott, Laura tartja a tempót: - Miért tenne ilyesmit a nevelőapjuk?

- Éppen miért. Orbánnak folyton agyament tévképzetei születnek, amelyektől nem tágít. Annak idején például meggyőzőhetetlen volt afelől, hogy nem kezdtem ki Debórával - közli a férfi.

A beszélgetés sebessége elbizonytalanítja a nyomozónőt, ritka, hogy valaki ennyire közlékeny, és kitárulkozó legyen, általában oldani kell az emberek nyelvét. A férfi vajon a firtató kérdéseket megelőzve sorjázza információival? Talán fondorlattal irányítani kívánja a társalgást? Abból nem eszik! Laura a

felvetett téma után kap.

- Én úgy értesültem, hogy önök szerelmesek voltak egymásba.

- Nézze, én húszéves koromban jöttem el a birtokról, Debóra akkor csak tizenégy volt. Nem álltunk semmiféle intim kapcsolatban, soha nem vonzottak a fiatalabb lányok, a feleségem is nálam négy évvel idősebb - Ágoston arcán látszik, hogy a vád még esztendők távlatából is bosszantja. - Debóra valóban valamiféle furcsa rajongást táplált irántam, de ez viszonzatlan maradt.

- Rajongást?

A vörösesszőke hajú, borostás férfi bólint.

- Nehezen találok rá jobb szót. Eszelősen viselkedett. Mindössze tizenkét éves volt, amikor rajtakaptam, hogy leskelődik utánam a fürdőszobában. Én akkor tizennyolc éves voltam. Aztán egyik éjjel arra ébredtem, hogy bemászott az ágyamba, és fogdos - arckifejezése tükrözi, mennyire abnormális, amit mesél. - Azt kérte, hogy szeressem.

Laura döbbenetében nem tud mást, mint ismételten visszakérdezni.

- Szeresse?

Ágoston arca megkeményedik, elfordítja tekintetét a számítógép monitoráról, alaposan fontolóra veszi, hogyan is fogalmazzon, aztán belefog:

- Nézze, Debóra gyerekkora nem volt leányálmom. Az apját nem ismerte, az anyja pedig meglehetősen mámoros életét élt. Nem túl jó példák ezek a boldog élethez. Ő azonban boldog akart lenni. Rossz úton indult el, de ettől ő nem rossz, vagy megvetendő ember.

Ezen a ponton elérkezett a lassítás ideje, a nyomozónő végre megragadhatja a gyeplőt, hogy fékezze a rohanó férfit. Bizonyítania kell, hiába a sodró lendület, ő szilárdan figyel. Ha már Debóra személyiségére komoly hatásokat gyakorló gyermekkor került szóba, muszáj megjegyeznie, hogy e tekintetben ő is rendelkezik némi információval.

- Szerdán jártam a Kerekes-birtokon, találkoztam Magdalénával, mesélt a múltjáról.

- Említette a gyilkosságot is? - furcsállja a férfi.

- Önvédelemként emlegette - feleli némiképp zavartan Laura, ezek szerint Ágoston még nem ért a meglepetés sorozat végére.

- Hát, persze - kacag fel hitetlenkedve Ágoston, majd elkomolyodva kezd a históriába: - Magdaléna prostitúcióból élt, emellett arra kényszerítette Debórát, hogy az enyelgés közben emelje el a kuncaftok készpénzét. Magdaléna hangosan nyögött, és a lehető legtovább húzta a numerát, hogy a lánya zavartalanul dolgozhasson körülöttük. Érti, miközben az anyjával közösültek, a lány ugyanabban a szobában rabolt. Annyi idősen, mint amennyi most az én fiam.

A férfi elkerekedett szemmel bámul maga elé, most, apaként, éretten még kevésbé fér a fejébe, hogyan képest ilyen észbontó aljasságra kényszeríteni gyermekét egy szülő. Egy sóhaj után folytatja: - Debóra még számolni sem tudott, a bankókon szereplő arcképek segítségével válogatta ki, mennyit hagyjon a tárcában ahhoz, hogy az anyját kifizethessék, de a pasasok azt gondolják, vagy elhagyták, vagy elszámolták a pénzüket. Ki gyanakodna egy gyereklányra? Aztán a gyilkosság estéjén hiba csúszott a gépezetbe, szerencsétlen flótás megneszelte, hogy Debóra mögöttük ólálkodik.

Még ha Debóra képzelete az esztendők múlásával ki is színezte, a történet alapjaiban megrendítő, és indulatkeltő, folytatása pedig maga az örület: - A felháborodott pasas vissza akarta szerezni Debórától a pénzét, közben azzal fenyegetőzött, hogy a rendőrségen, illetve a gyámhatóságnál is feljelenti Magdalénát. A nő bepánikolhatott, leütötte a férfit, de ezt olyan svunggal tette, hogy szerencsétlen flótás soha többet nem kelt fel - Ágoston undorodva húzza el a száját. - Ez legfeljebb annyiban tekinthető önvédelemnek, hogy a férfi kicsit agresszívabban próbálhatta visszavenni Debórától a pénzét, megragadta a vállát, és rázni kezdte. De valljuk be, ez harmat gyenge érv az önvédelemre, hidegvérű gyilkosság történt. Aztán, ami utána következett az mindennek a teteje.

Laura majd elfelejtette, hogy anya és lánya kálváriája ettől a ponttól horrorfilmekbe illő fordulatot vett.

- Arra gondol, hogy Magdaléna napokig fontolgatta, mit tegyen?

Ágoston hitetlenkedve ingatja a fejét: - Pontosan tudta, hogy mit akar tenni. El akarta tusolni a tettét. Napokig a fürdőszobában tartotta a hullát, amit Debórának kellett hűteni, ő készítette, és hordta rá a jeget. Amikor aztán Magdaléna egy józan pillanatában rádöbbsent, ez az állapot nem húzható a

végtelenségig, kölcsönkérte a szomszédasszony hússzeletelő bárját, és megpróbálta feldarabolni a pasast. Persze sikertelenül. Végül megfenyegette a Debórát, hogy vagy felhívja a rendőrséget, és azt mondja, a bácsi erőszakoskodott velem, vagy a bárral csuklóból lecsapja a kezét.

Atyaéig!

Laura azon tűnődik, mekkora befolyással kell rendelkeznie annak, aki ennyi borzalmat képes eltusolni a rendőrség berkeiben, majd a bíróságra is hatást gyakorolhat. A nyomozás, a gyermekpszichológus, a különböző szakértői vélemények, de már csupán a kész tények is egyértelműen bizonyíthaták, valami szaglik a történet körül, ennek ellenére Magdalénát kimosdatták. Kizárt, hogy Kerekes Orbán ennyire eredményes ügyvéd legyen, tehetségéről különben legendáknak kellene zengeniük. Ágoston talán tudja, mi zajlott a háttérben: - Hogy sikerült mindezt szőnyeg alá söpörni?

- A tárgyalás csak formalitásként zajlott, a bíró, és a pszichológiai elemzőszakértő is Orbán barátja volt. A meghökkentő ítéletet azzal árnyalták, hogy Magdaléna az önvédelemből származó holttest elrejtésének kísérlete miatt nem teljesen beszámítható, a lányával együtt ezért állandó felügyeletre, kvázi gyámra van szüksége. Tippeljen, ki lett ez a gyám! - vonja fel szemöldökét a férfi, majd Laura tétova fejcsóválására kiböki: - Kerekes Orbán felesége.

Hallott arról, hogy három madárkáján felül az ügyvédből szektavezetővé avanszált férfinak felesége is van, de róla Laura bővebb információkkal nem rendelkezett.

- Mivel foglalkozik Orbán felesége?

- Natália asszony is jogász volt, aztán Visszatalálók néven alapított egy szervezetet, amely a világban megtévedt nők számára ad új, az ősi női értékeket szem előtt tartó életlehetőségeket. Ez a szervezet Orbán egyházának alapja.

- Szóval Natália asszony által kerültek Magdalénáék a birtokra - összegzi a megszerzett tudást Laura.

- Pontosan. Orbán felvázolta Magdalénának, kizárólag abban az esetben tudja kiségeit, ha beleegyezik a gyámságba, és ezzel élete végéig a birtokhoz láncolja magát. Különben a börtönben sínylődhet - emlékezik a férfi a nyilvánvaló zsarolásra. - Magdalénának tehát esélye sincs maga mögött hagyni Orbánt. Ahogy például az én édesanyám sem tehetné meg.

Ha nem is klasszikus értelemben, de a birtok is börtön.

- Debóra tizenhat évesen ment el, gondolom, a gyámság a nagykorúságig tart.

Ágoston helyeslőn bólint: - Natália asszony akár be is jelenthette volna Debóra elszökését, vadászhattak volna rá a hatóságok, de szerény véleményem szerint örült, hogy mi, a befogadott kölykök eltakarodtunk a birtokról. Orbánt is csak a saját utódjai nevelése érdekelte, hiszen minket nem tudott csecsemőkortól betörni. Hozott, nem pedig saját anyag voltunk.

Laura lassan, de biztosan halad afelé, hogy az eltűnt nők eseteivel együtt, akaratán kívül egy sokkal kiterjedtebb bűncselekményről is lerántsa a leplet. Ha Ágoston állítása megállja a helyét, tehát mindhárom madárka a börtön elől, cselekkkel és közhatalmú emberek behatásával kimentett bűnelkövető, többen nagy slamasztikába kerülhetnek. Vajon lesz-e olyan pont, ahol a nyomozónőnek döntenie kell: folytatja a nyomozást, vagy a saját érdekében szemet huny a megszerzett információk felett? És ez vajon hogyan határozná egy hasonló erkölcsi kérdésben? Ezzel a témakörrel azonban ráér később foglalkozni, most sokkal fontosabb, hogy minél több morzsát összecepipegessen, ezért Debórától független kérdést tesz fel: - Az ön édesanyja mit követett el?

A férfi megszeppen, ajkát harapdálva fog bele:

- Ápolónő volt, kilátástalan, beteg embereket segített át a túlvilágra.

A fekete angyalokként emlegetett ápolónők téveszméje, hogy részükről könyörület, ha a túlvilágra segítik a kórházban haldoklókat. Az eutanázia azonban a hazai törvények alapján gyilkosságnak minősül, pláne, hogy a fekete angyalok általában abszolút önhatalmúlag döntenek, sem a beteggel, sem pedig a családdal nem egyeztetnek, nem kockáztatnák szabadságukat. Mielőtt Laura feltehetné a kérdést, hogy az átgondolt hozzáértékelés miatt nem reklamáztak édesanyja súlyosabb büntetése érdekében, Ágoston válaszol: - Olyan embereket ölt meg, akiknek nem volt családjuk. Például hajléktalanokat, vagy elhagyatott öregembereket. Kálium-klorid injekciót fecskendezett az infúziójukba. Okos nő - utolsó mondatába nem kevés szarkazmus vegyül. - A birtokon most ő a rangidős madárka, hiszen a feladataik kísértetiesen hasonlítanak ahhoz, amit ő a

küldetésének tart. Tudja, lelkiileg megdolgozzák a haldoklót, aki úgy érzi, felszabadult, majd felgyorsítják a halálát, gyakorlatilag megölik. A testeket csak a birtok területén lehet eltemetni, amelyért a szekta komoly pénzeket szed a hozzátartozóktól.

Az eseménydús nap csaknem kiverte a nyomozónő fejéből, hogy amikor éjjel, az Audi kamerái által rögzített felvételeket nyirbálta, tekerés közben a birtoknál készült részeken is áthaladt. Meglepetten konstatálta, hogy feltételezéseivel ellentétben nem Magdaléna tette a szélvédőre Ágoston elérhetőségét.

- Meg tudja mondani, hogy ki ez a lány? - emeli ki a nyomozónő az ügy dossziéjából a fekete-fehéren nyomtatott kamerakép-fotót, amelyen a látogatásukkor megismert, szőke ellenálló látszik, amint a szélvédőhöz hajol.

- A húgom, Ágota - bólint a férfi, majd izgatottan megkérdezi: - Ugye velem nem történt semmi baj?

Laurát meglepte, hogy míg Ágota a többi lakó előtt harcosnak bizonyult, magára maradván egy addig ismeretlen nyommal segítette munkájukat. Valószínűleg a Judit által megvillantott, Debóra kínzásáról készült fotó törhette meg. Ezt - miután a nyomozónő biztosítja, hogy a húga rendben van - Ágoston szavai is megerősítik: - Nagyon jó barátnők voltak Debórával, gyakorlatilag együtt nőttek fel. A kapcsolatuk akkor romlott meg, amikor Debóra mesélt neki az irántam érzett vonzalmáról, ő pedig ezt elkotyogta Orbánnak. Nem szándékosan tette, de Debóra meggyűlölte, amiért az elszólás hatására folyton felügyeltek bennünket.

Ágota mőszerolása robbantotta tehát a bombát, amelynek hosszú távú következményeként Ágoston külföldre utazott, Debóra pedig kallódni kezdett. Utóbbi miatt lehet lelkiismeret-furdalása, felelősnek érezheti magát egykori barátnője balsorsáért. Talán azt sem tudja, hogy eltűnése előtt Debórának sikerült talpra állnia, sőt egészen kecsegtető jövő állt előtte.

- Halmozott félreértések - jegyzi meg a nyomozónő. - Az önök kapcsolata hogyan alakult Debórával, miután a húga árulkodása kiderült?

- Szorosabb lett - ad váratlan választ Ágoston. - Debóra kiborult, rettegett a magánytól, ahogy egyedül hagytuk, pánikba esett. Fulladt, meg ilyesmik. Kértük Orbánt, vigye el szakemberhez, ő azonban csak megrántotta a vállát. Szerinte az embernek akaraterejéből kell megoldani a lelki bajait, és tulajdonképpen igaza van, de nem egy kamasz lány esetében. Mivel mindenki más magasról tett rá, nem maradt más választásom, a tiltások ellenére foglalkoznom kellett Debórával. Ezzel azonban további félreértésekre adtam okot, úgy tűnt, képtelen vagyok uralkodni az érzéseinken, de már nem érdekelt, tudtam, hogy el fogok jönni a birtokról - magyarázza Ágoston. - Úgy terveztük, Debóra velem tart, de Orbánék azt gondolták, ha én nem vagyok körülötte, tizennégy évesen még befolyásolhatóvá tehető. Megfélemlítették, ezért maradt. Távozásomkor egy könyvet ajándékoztam neki, amely arról írt, milyen utakat járva dolgozhatja fel az ember a magányt. Hogy az egyedüllétet hasznosítani is lehet. Örültem, mert úgy tűnt, a könyv felnyitotta Debóra szemét, a pánikproblémái megoldódtak, és egy egészen más pontból kezdte nézni a világot. Tengődés és hánykolódás helyett végre meg akarta érteni a körülötte történeteket.

Pszichológiai témájú könyv, amely nagy hatással volt Debórára? Vajon a szerzője az, akit a lány példaképeként tisztelt? Ő lehet a következő nyom. És akár lehet ő a polaroidok készítője.

- Emlékszik a könyv címére? - érdeklődik izgatottan Laura.

A férfi jó hírrel szolgál.

- Igen, meglehetősen nevetséges címe volt. Magányügyek. Abban az időben kifejezetten népszerűnek számított.

Mindenképpen utána kell néznie a könyvnek, amely talán az Anitától elhozott dobozban is benne van, amely azonban áttanulmányozási céllal Dávidnál maradt. Laura a telefonjáért nyúl, és miközben megírja üzenetben a pszichológusnak, hogy mielőbb szüksége van a dobozra, Ágostonhoz beszél: - Azt mondja, hogy a könyv hatására Debóra változott, ráadásul úgy tudom, ön segített volna számára a külföldi újrakezdésben. Ezek szerint jó viszonyt ápoltak?

A férfi hevesen bólogat.

- Én éppen az ellenkezőjét gondolom annak, amit Orbán képvisel. Én nem engedem el a kétségbeesettek kezét. Sikerült Debórával testvérre formálni a viszonyunkat, tanácsokat kért tőlem, végül odáig jutottunk, hogy irigység helyett hasonló életet akart, mint amelyet a feleségemmel kialakítottunk. Ezért szeretett volna Dublinba jönni. Dublin neki a lehetőséget jelentette.

Most, hogy talán a Magányügyek című könyvvel sikerült áttörést elérniük, Laura szeretné bebiztosítani az irányt.

- Ha mindent megbeszéltek, nem említett valakit, akivel a Platinában ismerkedett meg?

- A Platináról én például nem tudtam - ismeri el a férfi. - Számomra is meglepetés volt, amikor a lakótársnője elárulta, hol dolgozott. Azt hiszem, Debóra azért titkolta előttem, mert Orbán egykori törzshelyéről beszélünk.

- Anita azt mondta, hogy nagyon büszke volt erre a munkára - értetlenkedik Laura.

- Gondolom, pénzre volt szüksége - tűnődik a férfi. - Ez lehetett a leggyorsabb pénzkeresési lehetőség. Gondolom, szeretett volna abból táplálkozva kitörni, amiből menekülni akart. Ez is egy pszichológiai fordulat.

Laura ahány emberrel beszélt, annyi jellemzést hallgatott végig Debóráról. Nem hiszi, hogy bárki hazudott volna, a lány lehet ennyire kiforratlan, sőt talán befolyásolható személyiség. Vajon kicsoda az igazi Debóra? Milyen ember? Szeretetkereső, bálványozó? Talán szüksége van egy olyan férfira, akiben az irányító apára lelhet? Ágoston a rajongás szót használta arra az érzésre, amit a lány iránta táplált, a férfi azonban elhagyta, sőt, minden fronton bebizonyította, kár a ragaszkodásért. Talán talált egy új bálványt. A példaképét, akire felnézhet, akit követhet. És aki ezt kihasználhatta.

- Ezek szerint olyasmiről sem hallott, hogy találkozott a példaképével a Platinában? - érdeklődik a nyomozónő, Ágoston lebiggyesztett szájjal csóválja fejét. - Ha tippelnie kellene, ki lehetett az?

A férfi, miután komolyan elgondolkozott a kérdésen, ezt feleli: - Debórának több példaképe volt, leginkább pszichológiával foglalkozók, de neveket nem tudok. Az ajándékozott könyv után gyűjteni kezdte a hasonló köteteket, leginkább az így megismert elméket bálványozta, egy-két idézetet a birtokon lévő szobája falára is felírt. Orbán ezen borult ki.

Holnap reggel elhozza Dávidtól a dobozt, amelyben több pszichológiai témájú könyv is hánykolódott, Laurának lesz mivel eltölteni a Valentin-napját. Mielőbb össze akarja állítani a Debórával kapcsolatban összefüggésbe hozható lélekgyógyászok listáját.

- Egyetlen téma erejéig szeretném még rabolni az idejét - jelzi Laura. - Ha jól tudom, ön fotózik.

- Hobbiszinten - bólint a férfi.

- Milyen képeket készít?

- Manapság leginkább gyerekportrékat, a fiam osztálytársairól a szüleiknek.

A gyerekfotókhoz képest Laura kérdése meglehetősen nyersen cseng.

- Soha nem készített aktokat?

- Mutasson olyan fotózással foglalkozó férfit, aki még soha nem készített aktokat! - vigyorog homlokát ráncolva Ágoston. - A legutolsó aktot a feleségemről készítettem, a várandótság kilenc hónapját dokumentáltuk.

- Más nőket nem fotózott?

- Most viccel velem? Nem ismeri a feleségemet! Ha meztelen nőket fotóznék, már nem élnék - humorizál a férfi.

- Debórát sem fotózta meztelenül?

Ágoston a szemét forgatja.

- Ne kezdjük ezt előlről, kérem! - sóhajt. - Milyen fotókról van szó?

A férfi nem vér szerint ugyan, de hozzátartozó, nem lenne szabad neki megmutatni a felvételeket, Laura azonban nem ismer a környezetében más, fotózással foglalkozót. Idegeneknek nem szívesen mutogatná a négy nőről készült felvételeket, a rendőrségi szakértőktől pedig nem kérhet szívességet. Ágoston talán egy-két észrevétellel is segíthet a fotót készítő nyomára bukkanni.

- Nézze, ami biztosan látszik a fotókon, hogy fiatal, meztelen nőket kínoznak. Különböző módszerekkel - a szavak hallatán Ágoston homlokán elmélyednek a ráncok. - Hófehérre festett bőrrel, kisminkelve, gésakéhoz hasonló sminkkel. Ebben a sorozatban szerepel Debóra.

Megfelelő mennyiségű információt adott ahhoz, hogy a férfi eldöntse, akarja-e látni az említett képeket: - Láthatnám?

- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet - ingatja fejét a nő, saját lelki békéje miatt muszáj kicsit kéretnie magát. Aztán másodperceken belül meggyőzi magát: - Kérem, kezelje diszkréten, amit lát - néz jelentőségteljesen a kamerába, a férfi pedig bólint.

Laura előhalássza az ügy nyomozati anyagát tartalmazó mappából, majd egyenként a táblagép kamerája elé tartja a Debőráról készült polaroidok kinagyított másolatát.

- Ezek a fotók hajznak egy japán fotóművész, Nobuyoshi Araki képeire, de nem tőle származnak. Ezek nem mestermunkák - közli a férfi a bemutató után megrendülten, de törhetetlenül.

- Ezt honnan tudja? Mármint, hogy amatőr munka.

- Látszik például fényekből, vagy a kompozícióból - magyarázza Ágoston. - Ezeket a fotókat biztosan nem művészi céllal készítették. Ez esetben nem a tehetetlenség finom szépségének, hanem a kiszolgáltatottság nyersségének élvezete a cél. De a legnyersebb művészi alkotásban is van finomság.

54

ANTON

Pocsékul indult az este. A megbeszélthez képest Sebes legalább húsz percet késett a találkozóhelyről, majd szétfagytam a Tízes híd lábánál elterülő parkolóban várakozva. Utálom a télből tavaszba forduló időjárást, a szikrázó napsütés ellenére korán sötétedik, estére ráadásul a szar is belefagy az ember fiába. Pláne, hogy Sebes szervezetének szabályrendszere alapján talpig puccba kellett vágnom magam, egy idő után már a tökeimet csavargatta a vékony szővegnadrág alá befurakodó, vízparti hideg. Szerdán azt gondoltam, legközelebb majd az esküvőmon, vagy legfeljebb egy aukción húzom magamra az öltönyöm, most pedig az álmaimmal készülök orosz ruletkezni benne. Egészen groteszkül alakulnak a dolgaim.

- Te is érzed ezt a kurva hideget, haver! - vinnyog alávalóan Sebes, amikor csikorgó kerekkel befárol mellém fekete, sötétített ablakú, fűtött Mercedesével. Új modell, legfeljebb néhány éves lehet, kívül lakkfényezés, belül bordó bőrülés, automata váltó és számtalan kényelmi extra. Seggemet ülésfűtés égeti, lelkemet irigység mardossa. Átfagyott tenyerem dörzsölve, az utastérben burjánzó, émelyítő eperillat forrásaként a szellőzőbe erősített, csókos száj alakú illatosítóra bukkanok, és felnyerítek.

- Ez elég buzis, haver!

- Valentin-napi ajándék a csajomtól, mert még ma vidékre utazik. Szerencse puszi. Képzelheted, mennyire kurvára örülök neki - préseli a foga közül. - De hát ilyenek a nők, akarod, vagy nem, megbasszák a szívedet.

A dátumokkal hadilábon állok, a nagy tervezésben teljesen kiment a fejemből, hogy holnap Valentin-nap lesz. Mi ez, ha nem jel, hogy a premiért követő, nagyközönség előtt történő lánykérés a lehető legjobb ötlet? Romantika a köbön.

- És te mit adtál neki? - kérdezem.

Szipog, orrát törölgetve feleli.

- Egy kis szerelemport, haver.

Nem akarok hinni a fülemnek.

- Azért fagyoskodtam, mert te a csajoddal szívtál?

- Mi a bajod? Te is szívtál. A parton faszt - villantja rám gúnymosolyát.

Nehéz türtőztetnem magam, hogy ne küldjem el a búsba.

- Inkább virítsd a lóvét!

Sebes kitűnő örömmel fogadta délutáni hívásomat, ajánlatom azonban már kevésbé tetszett neki. Némi alkudozással végül sikerült megállapodtunk abban, hogy a maival együtt összesen három behajtást vállalok el, ezekért pedig meghatározott fizetséget kérek, előre perkálva. Egy-egy behajtás a tartozás kiegyenlítésével számít teljesítettnek, tehát minél jobb a meggyőzőképességünk, annál gyorsabban végzünk. A ráhatás módjaira vonatkozóan nincsen illemkódex, a behajtók vakmerőségén, illetve erkölcsi normáján múlik, meddig mennek el, lebukás esetén azonban maguknak kell viselniük a törvény terhét, a szervezet nem ment ki a szarból. A kockázatot azonban busásan kompenzálják, a tartozást jelentő, általában milliós tételű összegek öt százaléka a két behajtó fizetsége.

A legtöbb adós tejeltetéséhez rendszerint elég egyetlen, rajtaütésszerű látogatás. Ezek alapján, ha elég megfélemlítően viselkedem, sikerül három, mindössze néhány órát felemészítő alkalommal visszatörlesztenem a Sebes által megelőlegezett összeget, amelyet most kabáztsebéből húz elő: - Fontos dologra

kellhet, ha feladod érte a fene nagy elveidet, haver – céloz a tetováló szalonban folytatott szóváltásunkra, majd ölembe dobja az összegöngyölt, befőttes gumival erősített bankóköteget.

- Valójában csak ki akarlak segíteni, láttam rajtad, mekkora szarban vagy, amiért nincs embered – élcelődöm.

- Nem rossz üzlet ez nekem, haver. A jutalékos rendszerrel nagyjából az összeg felével többet kerestél volna – vigyorog rám, és felém nyújt egy a bűnbanda sas emblémájából készített, aranyozott kitűzőt. – Biztosan nem akarsz csatlakozni? A Főnök úr örülne neked.

Bassza meg! Igyekeztem reálisan kiszámolni az ár-érték arányt, ezek szerint alaposan elkalkuláltam magam. Bosszankodásom ellenére rezzenéstelen arccal közlöm: – Ne is reménykedj! Három ügyet vállalok, addig találj magad mellé egy balekot – mormolom, majd az átszámolt pénzzel a seggfej felé fordulok.

- Te most szórakozol velem? Ez hússzal kevesebb, mint amennyit megbeszéltünk!

- Az alaposság ebben a szakmában a legfontosabb. Kíváncsi voltam, mennyire figyelsz – kaján vigyorától egészen bizarr formát ölt a pofáján éktelenkedő heg. Mutató és középső ujja közé csippentve, elegáns mozdulattal kihúzza zsebéből, majd meglebegteti előttem a hiányzó bankjegyet.

Az elmúlt három év sem koptathatta ki belőlem a bizalmatlanságot, ezekben a körökben magára kell figyelnie, illetve vigyáznia az embernek. Csak magamra számíthatok, főképp, hogy még a saját bátyám, a vér szerinti testvérem is cserbenhagyott. Sebes bitófára való csibész, ha érdeke úgy diktálja, az első adandó alkalommal átcseszi a fejem, szarba kever, vagy egyszerűen elárul.

- Ez egy családi környék – állapítom meg, amikor leparkolunk az út szélén.

- Ha valaki az otthonában fossa össze magát, gyorsabban perkál – közli vigyorogva, a hátsó ülésről súlyos sporttáskát emel ölébe. – Mert tudja, hogy már sehol nincs biztonságban.

- A családin van a hangsúly – sziszegem, miközben ő felhúzza baljára a táskából előtűrt bőrkesztyűt.

A frissen beépített, dombokkal szegélyezett külvárosi környezet vonzza a tehetősebb családokat. Amerre a szem ellát lélegzetállító, újépítésű családi házak magaslanak, a kertekben hinták, a kocsifeljárókon luxusautók kombi változatai állnak. Nyugodt, csendes és zavartan környék, rövidesen hosszú távú álmaim kellős közepébe mocskolok. Rendben, ha valaki az alvilágtól kölcsönöz, és tartozásba hajszolja magát, számíton arra, hogy bármikor, bárhol – pontosabban ott, ahol az neki a legjobban fáj – jelenhetnek meg a behajtók. De egy családra rátörni az ajtót azért túlzás.

Sebes jobb kezét is kesztyűbe húzza, a fekete bőrt ujjai között igazgatva közli:

- Ha valami nem tetszik, visszaadhatod azt a kurva köteget – bök szemével a kezemben szorongatott bankókra, majd szemembe mondja: – Az álmok nem csöppennek az ölnkbe, haver!

Célzása egyértelmű, ha nem fogadom el, hogy ezúttal az adós otthona a behajtás helyszíne, eltakarodhatok, akkor azonban nincs pénz, nincs gyémántgyűrű, nincs eljegyzési kísérlet, nincs menyasszonyom és nincs jövőképem. Semmim nem lenne.

- Csináljuk – sóhajtom, mert arra gondolok, közbeavatkozhatok, ha elfajulna a helyzet.

- Kurva életbe, a szívbajt hoztad rám, hogy visszakozol! – bokszol vigyorogva vállamba Sebes, majd kiemeli a táskából, és felém nyújt egy pisztolyt. Na, ne!

Legutoljára Leon gyilkos fegyverét tartottam kezemben, amelyet biztonságérzete miatt vásárolt, ő ugyanis velem ellentétben rettegte az alvilági alakokat. Többször forgattam kezemben bátyám pisztolyát, brahiból néha célba is lőttem vele, Leon pedig biztatott, szerezzek magamnak egyet. Azt feleltem, a fegyverek nem gondolkoznak, akkor sülnék el, amikor meghúzzák a ravaszt, az én agyam pedig gyorsan elborul, nincs szükségem szerencsétlen véletlenekre. És láss csodát, testvérem nem sokkal később kiloccsantotta pisztolyával élete szerelmének agyát.

- Jaj, haver! Nincs abban semmi, ha lepuffantasz valakit – morogja baljós árnyakkal szemében, aztán elvigyorodik: – Ne sápadj már el, ez csak fosatásra van! Gondolkozz, saját magunk ellen dolgoznánk, ha gyilkolnánk! Nem láttam még tartozását megfizető hullát. Te igen? – idióta ugratását felelet nélkül hagyom.

- Szerinted becsöngetünk, és süteménnyel kínálgatva keblükre ölelnek majd bennünket? - ironizál tovább, közben a pisztolyt tölti. - Odamegyünk, belehatolunk, megfenyegetjük őket, elhozzuk, ami kell, aztán távozunk. Hat töltényt kapsz, ne pazarolj, gyorsan fogy!

Kelletlenül átveszem a fegyvert, a fémmarkolat mintha égetné tenyerem.

- Úgy fogod, akár egy kis hugyos a vízipisztolyát - vihog fel Sebes oly eszelősen, mint akinek elgurult a gyógyszerere.

Bölcsen hallgatok. Sebes láthatóan imád a fanyar humorú maffiózó szerepében tetszelegni, amely a múltját tekintve nem meglepő. Utolsó kisstílű senkiből küzdötte fel magát, kíváncsi lennék, mivel érdemelte ki a behajtó feladatkört. Abban biztos vagyok, hogy bármit megtett a sikerért.

- Ezt vedd fel! - ránt elő egy símaszket táskájából.

- Öltöny és maszk? Nem mondták még, hogy próbáld ki magad a divat világában?

Meg sem érzi csípésemet: - Egymást haverként szólítjuk odabent. A saját nevünket kimondani tilos. Érthető?

- Nem lehetne inkább Jóképű a nevem? - komoly kérdésként álcázott viccemre lesújtó pillantás a válasz.

- Adok neked egy ajándékot, haver! - mellkasomnak csap egy pár bőrkesztyűt - Vedd fel, nem kellene ujjlenyomatot hagynod! Ráadásul megvéd a hideg ellen - majd jelentőségteljes tekintettel közli: - A táskát te hozod!

Elég ebből! Sebes maszket húz, kiszáll a kocsiból, követem példáját, majd magabiztosan, sőt, árnyalatnyit talán fenyegetőbb hangnemben kérdezem: - Úgy nézek ki, mint egy csicska?

- Haver, ne érzelmősködj már! Eltelt három év, nem folytathatod ott, ahol abbahagyta! - kacag fojtott hangon. - Figyeld, és tanulj a profitól!

- Leszarom a profizmusod, biztosan nem fogom cipelni a táskád! Neked van rá szükséged! - ellenkezem karba font kézzel.

- Nekünk! - dönti fenyegetőn oldalra fejét, majd hajthatatlanságom tudomásul véve, feladóan egyezkedik: - Oké, egyik fülét te, a másikat én fogom.

Határozott léptekkel indulunk az üres utcán az egyik, kétemeletes ház felé. A tulajdonos leginkább díszítőelemek használhatja a kerítést, amely gyakorlatilag a csípőnkig ér, könnyen átléphetünk rajta.

- Mi a fene van ebben a táskában? - lihegem, mert pokoli nehéz.

- A rábeszélés kellékei - válaszol egy elmebeteg derűségével. Vajon az a stílus nagyozolás, vagy a csajával felszívott por szállt az agyába?

A bejárati ajtónál letesszük a táskát, Sebes előhalássza ingére csatolt hónaljtokjából pisztolyát, rendezi öltözékét, megköszörüli a torkát, majd mutatóujjával néhányszor köröz a csengő felett, mielőtt megnyomná. A kolompoló hang visszavonhatatlanul a család péntek estéjébe rondít. Izzadó tenyérrel szorítom pisztolyom markolatát, fogalmam sincs mi fogad, és mi történik majd odabent.

Húszas évei végén járó, fekete hajú nő nyit ajtót, arcáról leolvad a mosoly, amikor az előtte álló két símaszkos közül az egyik ráemeli pisztolyát: - Nézzenek oda, egy fekete macska! - vigyorog tébolyodott nyájassággal Sebes. - Éljen a péntek tizenharmadikai balszerencse!

- Úristen! - sikkant fel nő, mielőtt azonban folytathatná az óbégatást, Sebes mögé kerül, halántékához illeszti fegyvere csövét, és befogja száját.

- Ne nyávogj, cica, inkább dorombolj! - dűnnyögi felébe.

- Mi a frászt csinálsz? - sziszegem.

- Hozd a táskát! - utasít, majd amint átlépek a küszöböt, berúgja mögöttem az ajtót.

A ház berendezése modern, letisztult, mégis otthonos. Látszik, hogy módos emberek lakják, a nappali közepén formatervezett kandallóban tűz lobog, körülötte különböző anyagból készített kortárs szobor installációk, a falon hatalmas festmények lógnak. Az egyik az én alkotásom.

- Mi történt, kicsim? - kérdezi egy érett férfihang, majd néhány másodperccel később a hozzá tartozó arc is megjelenik, mindkét kezét magasba emeli, egyikből vászonszalvéta lóg, biztosan éppen vacsoráztak. - Kik maguk? Cseszse meg!

A pasas Csikó Lóránt, annak a galériának vezetője, ahol a legígéretesebb, feltörekvő festőtehetségek között tartanak számon, és ahol a szerdai árverésen kalapács alá került volna lánykérő alkotásom. Ő az, aki ordított velem az utcán, amiért az esemény kezdete előtt visszamondtam a szereplést, és magammal

vittem a képemet. Kezében van a művészi karrierem, mindig rendes volt velem, és tulajdonképpen a szerdai konfliktusunk során is a javamat akarta. A picsába!

- Van még valaki a házban? - kérdez válasz helyett Sebes, a nő eközben kesztyűs tenyerébe nyüszít.

- Ni-nincs - dadogja bizonytalanul az ötvenes férfi, tekintete kettőnk között vándorol.

- Remek! - kurjantja Sebes, hozzám szól: - Haver, húzd le a redőnyöket! Ellenkezés nélkül lépek az ablakhoz, hátam mögül hallok Csikó hangját: -

Mit akarnak?

- Ötmillió mond neked valamit, öregem? - morogja Sebes.

Csikó elcsukló hangon felel:

- Mondtam, hogy a jövő hónap elején visszafizetem!

- Hiszi a piszi, aki elhiszi - von vállat társam, és egy kattanással kibiztosítja a nő fejéhez tartott pisztolyt. - Legalább a fele kell most!

Mondjuk úgy, hogy garanciaként.

Mi a fenét csinál? Ezzel nem csak Csikóékat, hanem engem is befogat. Sebes úgy viselkedik, mint egy futóbolond, bármit is szívott barátnőjénél az agyába, remélem csak bátorítja, nem pedig kiszámíthatatlanná teszi.

- Jóságos ég, nincs nálam annyi pénz - szűkül Csikó.

- A kurva életbe, dehogy nincs! Nézz körbe a házadban, öregem! - bődül fel Sebes, majd fegyverével az egyik sarokban álló, női akt gipszinstallációra céloz. - Csak ez az egy szobor kerülhet a tartozásod duplájába.

Lő.

A hang fülsiketítő, a golyó lyukat üt a szobor homlokán. Csikó ijedtében kiejti kezéből a vászonszalvétát, az anyag kecsesen hull a parkettára. Sebes fenyegető tekintettel ismét a fekete hajú nő halántékához igazítja a fegyver csövét, mire a galériatulajdonos gyöngyöző homlokkal rimánkodni kezd.

- Kérem, őt ne bántsa!

Számomra kedvező, hogy Csikó kifejezetten Sebessel foglalkozik, ezáltal ugyanis csökken annak esélye, hogy felismerjen. Ha kivillanna öltönyöm alól a kezemet tarkító tetoválásom egy részlete, vagy csak meg kellene szólalnom, azonnal lelepleződnek. Bármennyire lehengerlő a dumám, sehogy nem tudnám kimagyarázni ezt a helyzetet. Pechemre Sebes nekem címzi következő mondatát: - Haver, szedd elő a köteleket a táskából!

Ellenkezni szavakkal tudnék, ezért szótlan engedelmeskedem. Pisztolyomat nadrágom és derekam közé süllyesztem, majd a sporttáskához guggolok. Szemem elkerekedik, amikor a széthúzott cipzár mögött vágásra, lefogásra és fojtásra alkalmas eszközök arzenálja fogad. Milyen ember gyűjt össze ennyi kinfakasztó ketyerét? Sebes talán nem is drogtól bódult, hanem alapjáraton húzatott.

Kiemelek két kötelet a táskából, Sebes pedig újabb feladatra utasít: - Kötözd vele az öreget az egyik fotelhoz!

Muszáj kitalálnom, hogyan úszhatja meg mindenki ép bőrrel ezt, a lassan túsdrámává fajuló kalandot. Mázlimra, mialatt a fotelhoz vezetem, és megkötözöm, Csikó rám se hederít, összeszorított ajakkal Sebest bámulja.

- Most a kurváját! - zakkant társam egy másik fotelhoz vezet, és kényszerrel beleülteti nőt.

- Ne beszéljen így róla... - sziszegi fogai között Csikó.

- Mert, különben mi lesz? - ordít fel kihívóan Sebes. - Különben behugyozol a gatyádba, öregem? Mert megvédeni láthatóan töketlen vagy.

A férfi felesége egy éve halt meg, vajon ez a fiatal lány az új kedvese? Őszintén szóval egyáltalán nem értem azokat a húszas nőket, akik olyan érett férfiakkal szűrik össze a levet, akik az apjuk lehetnének. És ekkor beugrik, hogy Csikó szerdai árverésen mutatott volna be a lányának, aki válása után, néhány napja költözött haza Svédországból. Miközben összekötözöm a nő csuklóját, önkéntelenül szemébe nézek. Retteg. Összeszorul a gyomrom. Rohadtul nem akarok itt lenni! Nem akarom ezt csinálni! Semmi szükségem erre a szarságra!

Sebes széles ragasztószalagot vesz elő táskájából, majd miután mindkettejük száját leragasztotta, mint aki jól végezte dolgát, csípőre tett kézzel, kidüllesztett mellkassal, illetve büszke tekintettel nézi Csikóékat.

- Most pedig felbecsüljük, mit számíthatunk a tartozásba. Biztos van itthon a hölgynek némi ékszere, esetleg egy széf - monologizál eltűnődő hangon Sebes. - Körbenézünk, mindjárt jövünk, addig ne menjek sehova!

Ahogy az emeletre vezető lépcsőn baktatunk felfelé a nő úgy nyüszít, mint egy nyüzött állat, én pedig hallótávolságon kívül kerülve, fojtott hangon kérem

Sebest: - Húzzuk inkább el a csíkot!

- Kurvára elegendem van abból, hogy itt nyafogsz, haver! - ordít rám váratlanul, vérben forgó szemmel. - Felmegyünk, összeszedjük, amit lehet, aztán megyünk! Higgadj le, nem lesz semmi baj, milliószor csináltam már ilyet!

Meghökken, a megütött hangnemért legszívesebben behúznék neki egy jobb egyenest, de belviszályal csak rontanék a helyzeten.

- Igyekezzünk! - egyezek bele.

Sebes a galériatulajdonos dolgozószobájába csörtet, én pedig az egyik hálóba lépek. Hamar kiderül számomra, hogy Csikó lányának ideiglenes szobájában járok, legtöbb holmija még a bőröndben pihen, talán ki sem akar pakolni, gondolom, előbb-utóbb saját otthonra vágyik. A szobában, az ablak mellett áll egy vén íróasztal, amelyet most különböző pipereholmik tarkítanak, közepén díszes ékszeres dobozra vet sugarat a holdfény. Felnyitom a ládika tetejét, a vörös bélésen számtalan csecsebecse hever, közéjük túrok, Csikó tartozásának nagy részét fedeznék. Szólnom kellene Sebesnek, de nincs pofám, még akkor sem nem foszthatom ki a mentorom lányát, ha a galériatulajdonos milliókkal tartozik az alvilágnak. Mást kifosztanék? Mondjuk úgy, ismeretleneknél elvégezném a munkát, amivel megbíztak. Ez azonban vétó helyzet.

Ahogy a doboznyi ékszert forgatom, a beszűrődő holdfény megcsillan egy gyémántgyűrűn. Hasonló szépség, mint amiket napközben, a Sebesnek intézet hívás előtt a telefonomon nézegettem, árát millió-közelire becsülöm. Talán nem csak olyan, hanem tényleg eljegyzési gyűrű, amelyet svéd férje vett annak idején a nőnek, és amelyet most, a válás után az ékszeres doboz aljára száműzött. Talán soha az életben nem keresné, ezért akár zsebre is vághatnám a keserű emlékeket ébresztő ékszert, senki nem tudná, hogy én emeltem el. Akkor a megkeresett pénzt, amelyből egyébként nem futná ennyire csicsás gyűrűre, félretehethetném az esküvőre, egy új albérletre, vagy bármire.

- Térj észhez, nem vagy tolvaj! - feddem magam.

Míg az adósságbehajtást viszonylag jogosnak tartom, a rablás az én értékítéletem szerint is bűncselekmény. Tisztelem, ami másé, ha hasonlóra van szükségem, nem ellopom, hanem megdolgozom érte. Soha nem süllyednék piti bűnözők szintjére. Visszazárom, és mielőtt Sebes rátalálhatna, az egyik asztalfiókba rejtem a dobozt. Kezem, és a lelkiismeretem is tiszta marad!

Visszalépek a folyosóra, és figyelmetlenül megbotlok egy zsinórban, szerencsére nem esek hasra benne. A zsinór a nő szobájából indul, és egy másik, zárt ajtó mögé kúszik. Mi a fene? Csodálkoznék rajta, ha egy ennyire rendezett házban összevissza tekeregnének különböző zsinórok. Egyrészt igénytelen, másrészt balesetveszélyes megoldás. Rossz előérzetem támad, követem a zsinór útját, hallgatózom, majd benyitok az ominózus ajtón. A fürdőszoba üres kádjában egy fekete bubifrizurás kislány kuporog, kezében a vonalas telefon. Amikor meglát, felsikít. Kihívta a rendőrséget? Basszus!

A zsinórba kapaszkodva kitépem a lány kezéből a készüléket, a kagyló a járólpra csapódik, megtörik. Kiemelem a kislányt a kádból, majd a vállánál vezetve kiviharzok a fürdőből, hogy megkeressem, és figyelmeztessem Sebest. Legnagyobb örömömmre a folyosón éppen beleszaladok.

- El kell tűnnünk! - sürgetem, majd amikor a vállam fölött beles a fürdőszobába, hozzáteszem: - A kislány telefonált.

- A kurva... - morogja elborult tekintettel.

- Nyugodj le, haver!

- Ne nyugtass, Anton, baszd meg! - vakkant rám, és megpróbálja kiszakítja kezemből a kislányt.

- Te-te ki-kimondtad előtte a nevem - dadogom.

Sebes vállat von.

- A hullák úgysem tudnak beszélni.

Micsoda? Most ugye szórakozik? Nincs túl sok időnk, nem kell a színjáték, inkább takarodjunk a fenébe, mielőtt a zsaruk kiszállnak, engem pedig a priuszommal rögtön rács mögé löknek.

- Várj csak! - nyúlok Sebes után, mire válaszként éktelen fájdalom nyilall homlokom oldalsó részébe, csillagokat látok, zsong a fejem, vállammal a falnak csattanok, és földre rogyok.

Leütött a szemétláda, most pedig a kislányt ráncigálva, káromkodva dobog lefelé a lépcsőn.

Fájdalomtól sziszegve nyúlok homlokomhoz, cseszhetem, ha bármit összevérzek. Szerencsémre a szövet símaszk szívja a nedvességet, ha idejében

szabadulok a házból, nem lehet gond. Megkísérlek feltápászkodni, először visszahuppanok, aztán szédüléssel küszködve két lábra állok. Forog körülöttem a kibaszott emelet. Mennyi idő kell, hogy észhez térjen az ember, miután leütik? Szerencse, hogy nem vesztettem eszméletem, különben esélyesen a rendőrörsön tértem volna magamhoz. A lépcsőhöz tántorgok, majd a korlátot szorongatva igyekszem lejutni az emeletről.

A földszinten vérfagyasztó látvány fogad. Sebes, a kezében hánykolódó kislánnyal a nappali közepén áll, a megkötözött nő nyilván szabadulni próbált, amikor foteléval felborult, most kínlódó vörös arccal, feszített izmokkal, verítékeztve nyüszít a ragasztószalagba. Eközben Sebes pisztolyával a kislány feje mellett hadonászva, eszelős hangon ordibál Csikóval.

- Ki ez a kis kurva?

- A-az unokám - nyöszörgi Csikó, megőrült társam már letépte szájáról a ragasztószalagot. - Nem tud magyarul.

Összeáll a kép, Csikó lánya a gyermekével költözött haza, a Svédországban nevelkedett kislánynak pedig fogalma sem lehet a magyar segélyhívó számáról. Az egész cécó felesleges, nem értesíthette a rendőröket.

- És miért nem szóltál róla, amikor arról kérdeztelek, van-e valaki rajtatok kívül a házban? - firtatja a témát Sebes.

Csikó nagyot nyel, bár szemét könnyű áztatja, torkát kiszárította a pánik: - Féltettem.

- Hazudtál, ezért büntetés jár! A szemed láttára fogom most szétloccsantani az unokád agyát, te vén szaros! Tanuld meg utolsó éveidre, hogy ne hazudj, ha kérdeznek! - fröcsögi Sebes, és felindultságát látva biztos vagyok benne, ha nem akadályozom meg, be is váltja ígéretét. - Nézz a szemébe! Miattad hal meg!

- Ne tegye, kérem! - Csikó zokog, könnye-taknya-nyála összefolyik.

Előhúzom pisztolyomat, a lány anyja észreveszi, és sokkos állapotban felvisít. Sebes értetlenül hátra sandít, én pedig nem tökölok tovább, teljes erőből fejbe csűröm a markolattal. Megtántorodik, fegyvere kiesik a kezéből. Csikó angolul odaordítja a kislánynak, hogy fusson, ő pedig a kijárat felé iramodik. Kiáltanék utána, hogy nem kell félnie tőle, de nem szólhatok, ezért csak tétlen nézem, ahogy feltépi az ajtót, majd sikítózva belerohan az éjszakába. Cseberből vederbe kerültem, ha eddig nem hívta senki a rendőrséget, most már fogja, perceken belül pedig az önbíráskodó szomszédok is megjelennek.

El kell tűnnünk!

Grabancánál megragadom Sebest, majd kivonszolom magammal a házból. Lefosom a táskát. Lefosom az elejtett pisztolyt. Lefosok mindent! Ezt az idiótát is le kellene fosnom, de engem nem olyan fából faragtak.

A kocsi felé közeledünk, amikor a távolból meghallom a szirénákat.

Péntek tizenharmadika ide, vagy oda, én nem fogok rábaszni.

55

LAURA

Péntek van, tizenharmadika, és biztosan nem megy már otthonról sehova, Laura ezért úgy határozott, lefekvés előtt megenged magának néhány pohár bort. Igaz, az elmúlt napok forgatagában túl gyakran, és az illendőnél többet ivott, egyrészt szeretné végre kipihenni magát, amelyben a bágyasztó alkohol segítségével lehet, másrészt örül, hiszen a napja munkaszempontból meglehetősen termékenynek bizonyult.

Lelkesedése alig engedi elszakadni nyomozással kapcsolatos anyagai fölül, ebédlőasztalánál ülve most a Magányügyek című, közel harminc esztendeje publikált könyv után keresgél. Az egykoron élénk érdeklődés övezte kötetéről meglehetősen kevés anyag lelhető az interneten, ma már kizárólag könyvtárakból kölcsönözhető, illetve antikváriumból lehet beszerezni, a Moly-nak keresztelt magyar könyves közösségi oldal alapján a kutyát sem érdekeli. Készítettek ugyan hozzá adatlapot, olvasottsága csekély, egyetlen sziporkázó humorú felhasználó értékelte, ő is mindössze egy csillaggal jutalmazta, hogy ezzel legalább a papír alapjául szolgáló fa kivágásának értelmet adjon.

A kritikáknál azonban sokkal inkább érdekelt a kötet szerzőjének kiléte, mígnem kiderült, antológiáról van szó, tíz pszichológus írt a magány

témakörében, ezeket gyűjtötték csokorba. A kiadás idején pályakezdő, friss meglátásokkal bíró szakmabeliek azóta kivétel nélkül fényes karriert futottak be, mindegyikükről annyi anyag található a világhálón, hogy Laurának józódik a táblagépe kijelzőjén hömpölygő betűtengertől a szeme. Ekkora felhozatalból meglehetősen fejfájós kihalászni azt az egyet, aki Debóra példaképe lehet, a nyomozónak ekkor eszébe jut, hogy még Anitánál belelapozott egy másik pszichológiai témájú könyvbe, amely a női alávetettségéről szólt. Bárhogyan igyekszik, a szintén Dávidnál állomásozó doboz rejtette kötet címére nem emlékszik, ezért különböző kulcsszavak alapján próbál rálelni az interneten, végül nagyjából negyedórával később sikerrel jár. Szolgalelkűség – hogy a fenébe felejtethetett el egy ennyire bosszantó, és egyszerű címet?

Minő meglepetés, a több szakmai díjjal is kitüntetett Székely Vilmos doktor úr szintén a Magányügyek egyik szerzője, ami pedig külön öröm, hogy imád szerepelgetni. Laura egyre izgatottabban kutakodik a férfi után, rögtön az első megnyitott interjúban a következő, arcát lángba borító, kacifántos mondaton akad meg szeme: A dominancián alapuló viszonyok leginkább akkor jelölnek perverziót, ha a férfi az alárendelt, hiszen a nők a klasszikus kapcsolatokban is alapvetően uruk alá rendelődnek.

Ekkor csengetnek.

Csengetnek?

Laura az órára pillanat, tizennégy perccel múlt tizenegy. Ki keresheti ennyire későn? Felvillannak előtte az elmúlt napokból bontakozó, legkínosabb eshetőségek, például, hogy Róbert jött egy szál rózsával, Sára erőszakoskodik a válási bizonyítékok miatt, Judit érkezett magyarázkodni, Mariann akarja kérdőre vonni, esetleg Kovács kellemetlenkedne. Egyikükhöz sincs hangulata, eljátszhatná, hogy házon kívül van. Vagy, hogy korán lefeküdt.

Újra csengetnek. Majd kopogtatnak. Vagyis inkább dörömbölnek.

Mi a fene?

A bejárathoz siet, alig hisz szemének, amikor a kémlelőnyíláson keresztül megpillantja hívatlan látogatóját.

– Csak egyetlen okot mondj, miért engedjen be téged péntek késő este otthonába egy magányos nő! – tárja ki az ajtót.

– Éppen azért, mert magányos – villantja meg pimasz mosolyát Dávid, majd a nő elé emeli a kezében tartott, Debóra holmijait tároló banános dobozt, amelyen meglehetősen méretes zacskó áll. – És mert vacsorával érkeztem.

Laurának összefut a nyál a szájában, lehunyta szemmel félreáll az útból, a pszichológus becsörtet a lakásba, az ebédlőasztalra helyezi a nehéz dobozt, majd eltúlzottan mélyet szippant a levegőből: – Imádom a rózsaillesítést.

A férfi annak idején is folyton kellemes rózsaillesítést szuszogta a nyomozónő nyakába, hogy a bók hallatán lába közé sugárzó emléket elhessegesse, Laura keménységet erőltet magára: – Tulajdonképpen mi járatban vagy? Gondolom, nem csaptál fel ételszállító futárnak.

– Te kérettél színed elé – biccent fejével, mintha uralkodónője előtt állna.

– Én?

– Küldtél egy üzenetet, miszerint szükségem van Debóra dobozára. Arra gondoltam, eleget teszek kérésednek, áthozom, és ha már itt vagyok, a többi között kicsit elmélkedhetünk például az ügyről – hámozza magáról kabátját Dávid, akivel Laura legutoljára a Millennium Event Centerből való távozásakor beszélt. Utána az Ágostonnal folytatott internetes hívás közepette valóban megüzente a kriminálpszichológusnak, mielőbb szüksége van az eltűnt lány holmijára, ám ő arra gondolt, hogy majd holnap délelőtt érte megy. A férfi ezen a kései órán, a taxissztrájkjal nehezítve meglehetősen körülményesen keveredhetett le a Budai Várban található lakásából a belváros szívébe.

– Hogy jutottál ide? – kérdezi karba font kézzel.

– Kötöttem egy kedvező üzletet – szalad bűnös mosolyra Dávid ajka. Laura csípőre teszi kezét, és felvonja szemöldökét. – Nyugalom, semmi erkölcstelent, vagy törvénybe ütközőt – szabadkozik vészjósló hangon a férfi, némi hatásszünet után aztán bevallja: – Az étterem zárásához időzítve megrendeltem a zusivacsoránkat, majd meggyőztem a futár hölgyet, ha úgyszólván én vagyok az utolsó felvett címe, némi plusz borral való fejében fuvarozzon el hozzád.

– Micsoda leleményesség! Micsoda meggyőzőképesség! – a nő hangjából akarata ellenére túlcserél az irónia, mielőtt kárt tennének valamiben, összerendezi táblagépét, valamint nyomozásról szóló jegyzeteit. – Nem bizarr

szusit vacsoráznunk?

Az étel csomagolásán a legnépszerűbb budapesti japán étterem emblémája díszel, Laura néhanapján rendel tőlük bundázott rákollókat. A cég különlegessége, hogy az alkalmazott, nemzetiségi futárok, a rendelő nemétől függően gésának, vagy szamurájnak maszkírozva szállítják házhoz az ételt. Igazán jópofa ötlet, a nyomozónő például a kosztümösökkel rendszerint bőkezűbb a borralalóval.

- Éld bele magad az ügybe! - emlegeti legendás munkamódszerét Dávid. - Nem mellesleg a japán futárhölgy, az idefelé vezető úton örömmel válaszolt egy-két, a kultúrájuk iránt érdeklődő kérdésemre. Például arra, honnan ered náluk a bőrfehérités szokása. Ebből talán kikövetkeztethetjük, miért meszelteti fehére a fotókon szereplő nők testét a Fényképész.

Hangsúlyából kihallik, és Laura fülét sérti, hogy a férfi nevesítésként használja a Fényképész kifejezést: - Miért adsz neki nevet?

- Valahogy hívni kell - von vállat a kriminálpszichológus, majd széttárja a csörgő papírzacskó száját. - Szóval, a japán kultúrában kezdetben a császár színe elé járuló nemes férfiak használtak fehér sminket, a gyér gyertyafényben így az uralkodó könnyebben felismerhette az előtte állót. A smink ebből kifolyólag később arisztokratikus jelképpé, egyfajta társadalmi rangjelzéssé vált, a napbarnítottságot a földművesek jellemzőjének tartották. A meszelt bőr aztán az iskolázottság, és a kifinomultság szimbólumává, végül kifejezetten női huncutsággá forrta ki magát. A hölgyek mindent elkövettek annak érdekében, hogy ne érje bőrüket napfény, ezáltal törékenyebbeknek, előkelőbbeknek, intelligensebbeknek látszanak, és a lokális ízlés szerint vonzóbbak legyenek. Ernyőket, kalapokat használtak, valamint pacsirtaürülékből készített fehéritő kencével kezelték bőrüket.

- Pompás téma vacsorához - fanyalog Laura az egyik doboz szusit bontva. - A fehér bőr tehát státusszimbólum. Akárcsak az európai kultúrában.

- Pontosan - csillan fel Dávid szeme.

- Látod, ezért vonzzák a nőket a napbarnított, izmos férfiak - somolyog kacéran a nyomozónő. - Már messziről ordít róluk, hogy nem szobákban kuksoló unalmas, fennhéjázó alakok, hanem nyers erőtől duzzadók. Mint mondjuk a spártai katonák - zárszóként hűmmögve harap az ételből.

Megjegyzése csupán szurkálódás, a rosszfiúk ugyan valóban vadítóak, az izgalomban is fontos a minőség. Ha egy férfi zabolátlanságába például a hűtlenség, vagy az alpáriság is belefér, máris lankad az érdeklődés. A nők a jó és a rossz közös tövéről metszett férfira vágnak, amelyről Laura, egészen Lengyel Dávid négy évvel ezelőtti feltűnéséig azt gondolta, csupán szívfájdító mendemonda. Az előtte álló élő legenda azonban nem ugrik a nő bökdösésére, az eredeti témára koncentrálnak: - Ha már ennyire otthon vagy történelmi kérdésekben, gondolom, azt is tudod, a pacsirtaürülék után milyen összetevőkből kreáltak fehéritőfestéket.

- Őszintén megvallom, nem vagyok túl gyakori vendég a hiúság vásárában, elképzelni sem tudom, mekkora eltökéltség kell ahhoz, hogy egy nő szarkenőccsel dörzsölje az arcát. Nem ismerem a hasonló fortélyokat - ken vaszabit Laura egy lazacos tekercs végére.

- Ezért is tetszel nekem - bűgja hízelgően Dávid, majd a nő zavarát meglovagolva belekezd: - A régi korok fehéritő sminkjei ólmot tartalmaztak, amely kifejezetten mérgező hatással van az emberi szervezetre. A festékanyag károságát egyébként viszonylag későn fedezték fel, sokáig például a falfesték gyártásban is használták, számos tragédia köthető ólommérgezéshez. A korszerű, fejlett sminkes természetesen már nem tartalmaznak ólmot.

Laura meg sem lepődik a hallottakon, a történelem során számos, a hétköznapokban is használatos árucikk tartalmazott az emberéltre ártalmas összetevőket. Ha nem éppen a pokolian erős tormával spékelt szusijával küzdene, megosztaná tudását a férfival, aki azonban közbeszólás híján folytatja tájékoztatóját: - Az ólom hosszú hónapok folyamatos mérgezése után először az agyat károsítja, aztán a vesét, és az idegrendszert kényszeríti térdre. Végül görcsrohamok jelentkeznek, illetve elhalálozhat az illető. Csúnya halálnem.

- Ha azt tudod, hogy te ezt mind fejből tudod, meghajlok előtted.

Dávid tekintetéből kicsillan, eljátszik a gondolattal, milyen szórakoztató volna, ha Laura hajlongana előtte, végül lemond az élményről: - A hölgy az orvosi tanulmányait finanszírozza a futármunkával. Szerencsém volt - vigyorog. - De ha már így alakult, kifaggattam a hölgyet az ólommérgezés tüneteiről.

Jellemző a foghullás, a haj spródsége, illetve a memóriavesztés. De mit gondolsz, melyik a legáltalánosabb, legszembetűnőbb tünet? – Laurának fogalma sincs. – A szürke hályog.

Judit észrevételére a nyomozónő tüzetesebben is megvizsgálta Rózsa harmadik és negyedik fotóját, a nő szemén valóban hártyszerű bevonat fehérlett. Laura összefűzi a Dávidtól elhangzott információkkal a jelenséget, majd dermesztő következtetésre jut: – Ha Rózsa szemén testfestékből származó ólom miatt alakult ki szürke hályog, akkor hosszú hónapokon keresztül, folyamatosan fehérítette magát régi időkből származó kencével. Ez elég lehetetlenül hangzik, hiszen biztos vagyok benne, hogy már húsz éve, az eltűnésekor sem volt a piacon ólomalapú festék.

– Helyes meglátás! – mielőtt a pszichológus folytatódná, egyben lenyel egy lazackaviáros tekerceset. – Mindezekből következtetve azt gondolom, a Fényképész esetében nem klasszikus gyilkossági ügyekkel állunk szemben. Ez inkább valamiféle öszvér.

Laura néhány szótlanul ketyegő másodperce után, teljesen őszintén kérdezi: – Nem akarod befejezni az utolsó mondatod?

– Befejeztem – törli le az ajka sarkára tapadt halikrát a férfit.

Lengyel Dávid rébuszai hírnevésék, Laura egykor kedvét lelte rávezető kérdésekkel sorjáztatni a férfit, ezúttal azonban barkochbázás helyett kerek perec neki szegezi a kérdést: – Mire értesz az alatt, hogy öszvér?

Mindentudó, tenyérbe mászó vigyarával a férfi letaglózza a nyomozónőt, aki vagy öt, vagy szó nélkül végighallgatja a következő monológot. Utóbbi mellett teszi le voksát, Dávid pedig nem pazarolja az időt, belekezd: – A nőket rabló és fogságban tartó férfiak két főbb csoportra oszthatóak. Vannak, akik egyetlen áldozatra koncentrálnak, ezek az elkövetők általában megszállottan rajonganak a kiszemelt hölgyért. Birtokolni akarják vágyaik tárgyát, azt gondolják, ha elég időt töltenek együtt a nővel, az hozzájuk idomul. Ezekben az esetekben a férfi általában gyenge, befolyásolható jellem, aki előbb-utóbb összeomlik a sikertelenség terhe alatt – jellemzi. – A másik csoportba tartoznak azok a tettések, akik több, jellemzően azonos zsánerű nőt is elrabolnak. Esetükben szó sincs rajongásról, abból nyernek önbizalmat, az okoz számukra erekciót, ha szexuálisan kihasználhatják az áldozat béklyózott testét. Kvázi szexrabszolgaként kezelik a nőt. Mindkét esetben meglehetősen ritka, legfeljebb szökés esetén elképzelhető, hogy a fogoly túléli a kalandot.

– Az utóbbival van dolgunk – állapítja meg Laura a számára egyértelműt.

Dávid tagadólag megrázza fejét, majd miután lenyeli a szájában forgatott szusit, magyarázattal is szolgál: – Míg a mániákus típusok hosszú évekig fogva tartják, gondozzák a nőt, a szexrabszolgaként elrabolt áldozatokat általában hamar megunják, majd kivégzik. Minél gyakorlottabb az elkövető, annál magasabbra kerül az ingerküszöbe, és gyorsabban veszti érdeklődését. Számára inkább a vadászat okoz örömet, mindig új, és újabb impulzusra vágyik. Egy szexuális ragadozó tehát nem tartana olyan hosszú ideig fogva egy nőt, míg az ólom szürke hályogot képez a szembogarára. Ha azonban ez mégis megtörténne, biztosan végezne vele, hiszen ezen betegség nyújtotta látvány nem túl vágyfokozó. Következtetésképp azt gondolom, a Fényképész a két felvázolt típus ötvözete.

– Tehát egy gyilkolóhibrid, aki több áldozatot szedett, de hosszú ideig tartotta őket fogva. Látszik, hogy minden elrabolt nőbe... – nehezen ejti ki a szót: – Szerelmes?

Ez agybaj!

– Nem hiszem, hogy bármiféle gyengéd érzelmet táplálna a nők iránt – ingatja fejét Dávid, majd bólint: – Szexrabszolgának tartja, de nem sűrűn cserélgeti őket. Mintha olyan élettársra vágya, akit kénye-kedve szerint gyötörhet, kínozhat, illetve akin kiélheti mocskos fantáziáit. Ezek manapság, az átlagos értékrendű, hétköznapi kapcsolatokba nem férnek bele. Kevés asszony viseli a fotókon is látható, fájdalom-, illetve tehetetlenségelvű szexuális perverziókat.

– Manapság? – borzad el Laura.

– A Fényképész vágya a klasszikus nemi szerepek eltúlzása, amely egyfajta torzított múltlenyomat, nagyjából azokból az időkből, amikor ólomalapú festéket használtak – bontogatja sötét véleményét Dávid. – Egykoron a nemes férfiak számottevő része, egyfajta származási privilégiumnak tartotta, hogy kapcáként bánhatnak a nőkkel. Felsőbbrendűnek érezték magukat, pláne, ha az illető lány, vagy asszony rang nélkülüként született, és cselédsorba lépett. Gondolj csak

bele, hány balkézről, a kiszolgáló személyzet valamely asszonyától született gyerekekről hallani a történelemórákon. És akkor képzeld hozzá, mennyi fattyú lehetett valójában azon elit körökben, amelyekről nem szólnak a tankönyvek. Ezek az utódok legkevésbé szerelemből, sokkal inkább az urak elfojtott vágyaiból születtek egy olyan időben, amikor a kínzókamrával felszerelt otthonok számítottak luxusnak.

A történelmi színezet csak komplikálja Laura szemében az ügyet, kérdezni akar, ám kijelentésként hagyja el száját a mondat: - Évszázadokkal korábban elfogadott volt, hogy a férfi kizsigereleli a nőt.

Dávid bólint.

- Östermészetünk szerint az erős férfi megszerzi, a gyenge nő pedig feldolgozza a betevőt. Régi korok felfogása, hogy ha nincs férfi, nincs feldolgoznivaló sem, a nő tehát tulajdonképpen férfi nélkül haszontalan. Hiszen a férfi megtanulhat főzni, a nők nagy többsége azonban túl gyenge, illetve bátortalan a vadászathoz. Ez a felállás alapvetően alárendelt, kiszolgáltatott nemű szerepleosztást eredményezett, az más kérdés, hogy felvilágosult világunkban, amikor már nem vadászattal, hanem munkáért járó jusból szerzünk ételt, elmosódnak a határok. És lám, a feminizmus felvirágzott.

Dávid hangsúlyozása mintha fanyalgást sugallana. Komolyan rossz véleménnyel van a nők egyenjogúságáról, vagy egyfajta édes bosszúként visszavág a korábbi, napbarnított, izmos férfiakra tett megjegyzésre? Előbbi felháborító volna, ugratás esetében azonban Laura hülyét csinálna magából, ha zsörtölődne. Köztes megoldásként replikázni próbál: - És mi a helyzet azzal, hogy az ösaszony bogyókat gyűjtögetett?

- Egyrészt, ha bogyókon éltek volna őseink, elég cudar világunk volna, másrészt szerintem ez leginkább a gyerekek szocializálására használt fordulat, hiszen, ha azt tanuljuk, hogy a nő is családfenntartóként dolgozott, szépen feltöltjük a két nem közötti árkot.

A nyomozónő orrát düh facsarja: - Ezek szerint te is úgy véled, hogy a nő a konyhába, illetve az ágyba való?

- Ne izgasd fel magad, kérlek! - somolyog a férfi. - Azt gondolom, minden nő oda való, ahová vágyik, dolgozzon azt, amit szeretne, amihez tehetsége van. Ha nem így vélekednék, valószínűleg egykor nem szűrtem volna össze a levét egy gyilkossági nyomozóval - a szemtelen megjegyzés hallatán Laura elvörösödik, Dávid pedig fejével a közeli borosüveg felé bök: - Kérhetnék egy pohárral?

A nő zokszó nélkül a borospohárért nyúl, majd tölt a palackból, a férfi pedig felkacag: - Látod, erről beszéltem az előbb! Én kérek, te kiszolgálasz, pedig nyugodtan mondhatnád, hogy nekem is van kezem, ha inni akarok, töltsék magamnak.

- Azért szolgállok ki, mert... - mormolja a nő.

- Mert ez így természetes, belénk van kódolva - veti közbe a férfi. - Egyenjogúság ide, vagy oda, a nők ösztönből vágnak arra, hogy a férfi kiszolgálói legyenek. Minden tekintetben. Ösztönünk csökönös, ha eszünk ellenzi is, valójában féktelen.

- Valójában azt akartam mondani, hogy azért szolgállok ki, mert vendégségben vagy - fejezi be mondatát egy lesújtó pillantás kíséretében a nő, meglehetősen kényelmetlen számára a férfi csapdája, ezért igyekszik eredeti medrébe visszaterelni a beszélgetést: - Azt mondod, a Fényképész nem sűrűn cserélgeti a nőket. Akkor mégis miért ejtett legalább négy áldozatot?

Dávid elismerő pillantással díjazza Laura felvetését, majd egy korty bor után válaszol is rá: - A képek tanúsága szerint a Fényképész egy adott nőtípusúra gerjed - maga elé húzza a nő táblagépével, valamint jegyzeteivel összefogott, fotókat tartalmazó dossziét. - Nézd meg, mind a négy áldozat sötét hajú és szemű, nagyon hasonló vonásokkal rendelkeznek. Ő azonban nem elégszik meg a biológiai egyezéssel, fehérre festeti a bőrüket, és ugyanolyan képeket készít róluk. A személy számára mellékes, egy fantomnőt kerget.

A polaroidok összes négyzetmilliméterét ismeri már, Laurának oda sem kell pillantania, hogy tudja, a négy szereplő akár egymás ikrei is lehetnének. A hasonlósági pontok elemzésénél ezúttal sokkal inkább érdekli a pszichológus által megpendített felvetés: - Mit értesz fantomnőn?

- Inkább kit - ereszt felé egy elbűvölő mosolyt. - Lehet ez egy elbaltázott kapcsolat eredménye, de akár fantáziaképet is kergethet, a legbiztosabb támpontunkat azonban a gésajellemvonások adják. A Fényképész fantomnöje tehát, akár agy gésa, buja, mégsem közönséges asszony. A kifinomult,

művészelkű, szexuálisan nyitott, odaadó, de konszolidált hölgyek vonzzák – Dávid a nő felé fordítja Fehér Rózsa egyik mosolygós portréját. – Nézd meg például őt! A bájos táncosnő bizonyos értelemben a testéből élt, mégsem volt könnyen kapható. Ez az elviekben rossz vérű, ám nehezen megszerezhető típus izgatja a Fényképész fantáziáját. A polaroidokon látható, négyszakasú büntetésprocedúra talán éppen a romlottság elleni küzdelem állomásai, egyfajta betörési technika, a kínzásokat használva saját igényeire formálta a nőket.

Briliáns következtetések egy jóképű férfi szájából, Laurának rövid pórázon kell tartania gondolatait, hogy azok az ügy, ne pedig Dávid meztelen testének emlékei körül kalandozzanak. Muszáj innia, mielőtt felveti: – Szóval egy erkölcsösszel állunk szemben?

– Bingó! A profil alapján az elkövető nagy valószínűség szerint egy bigott felfogású férfi, aki görcsösen ragaszkodik a régi világhoz, ólomtartalmú kencét ad a nőknek, és polaroidokat készít. Ebből az életkörülménye is meghatározható, nyilván klasszikus térben, például régi bérházban, antik bútorokkal veszi körbe magát. És szerintem már nem is fiatal – eltűnődése sebezhetővé változtatja a mostanában túlzón magabiztos férfi vonásait, Laura talán túl sokáig időz el érzéki, húsos ajkán. – Az életkora bizalmat ébresztő lehet a nők számára, és valamely tulajdonságánál fogva vonzza a művészkörben forgó hölgyeket.

– Ha nem a skalpgyűjtés, hanem a fantomnő kínzó hiánya miatt szedi áldozatait, akkor nézett új nő után, amikor az előzőt kivégezte. A képek szerint tehát Debóra lehet az egyetlen, aki még életben van – állapítja meg Laura, a férfi azonban a fejét csóválja.

– Szerintem nem a Fényképész ölte meg a nőket – ad meglepő választ Dávid. – Mármint a szó legszorosabb értelmében szerintem nem gyilkos.

– De hát most mondtad...

A férfi közbevág: – Nem beszéltem gyilkosságról, azt gondolom, ezek a nők meghaltak. De szerintem vagy a saját kezük által, vagy valamiféle betegségben. Rózsával talán éppen az imént emlegetett ólommérgezés végzett.

– De a negyedik betörési kísérlet után, az ötödik fázis talán maga a halál – elmélkedik Laura. – Tegyük fel, hogy a polaroid sorozat valamiféle téveszme, például a személyiség megtörésének része. Ez esetben, amennyiben a negyedik kép után a nő nem hajlik, reménytelenül haszontalanná válik. Elengedni nem tudja, hiszen a fogva tartott ráhívna a rendőrséget, ezért megöli.

A kriminálpszichológus hunyorogva csodálja a nőt, aki ettől egészen zavarba esik. Végül a férfi elismeri: – Tökéletes teória.

– De? – veti fel a nő, mert biztos benne, Dávidnak van a tarsolyában egy olyan gondolatcsavar, mellyel kigolyózza felvetését.

– Nincs de – kortyol a borból. – Tökéletes a teóriád, talán így van.

Mielőtt Laura fejébe szállna a dicsőség, megjegyzi: – Túl sok a talán.

– Mindig túl sok a talán – vigyorodik el Dávid. – Egészen a bírósági ítéletig.

A nyomozónő felsóhajt, és mindkettejüknek tölt a borból: – Rengeteg ömlesztett információnk, illetve hipotézisünk van. Nézzük át, hol találkozik a tény és a teória, zárjuk ki a feleslegessé vált lehetőségeket. Mi a legbiztosabbnak tűnő feltételezés?

– Az, hogy az egész ügy a női hajlíthatóság körül forog. Bármerre lépünk, minden a női szolgálalkúsághoz vezet.

A szolgálalkúság kifejezés hallatán Laurának eszébe jut a könyv, amely után éppen a férfi érkezésekor kutakodott. Maga elé húzza Debóra dobozát, és miközben kikeresi belőle a kötetet, iménti kezdeményezését szem előtt tartva megemlíti: – Kerekes Orbánnak vannak madárkái, akik Ágoston szerint ráadásul nem teljesen önszántukból maradnak mellette.

– Az más – Dávid olyan mozdulatot tesz, mintha arrébb tolná a gondolatot. – Egyrészt Orbán birtokán különböző külső adottságokkal rendelkező nők élnek, másrészt a Fényképész nem zsarolással, hanem fizikális kényszerrel tartja sakkban a nőket. Erre a célra titkos, eldugott, de az otthonához közeli zárt rejtékhelyre van szüksége. Orbán ráadásul vallási fanatista, eszmék és célok vezérlik, a Fényképész kizárólag a saját komfortja érdekli – érvel. – Orbán tehát kizárható.

A bor kellemes, eszmefuttató állapotba sodorta Laurát, de éppen ezért muszáj jegyzetelnie, különben amennyire könnyen jönnek, olyan hirtelen elillannak a gondolatok. Maga elé veszi a táblagépét, gyorsan bepötyögi az eddig elhangzottak vázlatát, majd tovább gördíti a beszélgetést: – Rendben, mi a

következő fogódzónk?

- Debóra történetéből biztosan tudjuk, hogy a Fényképész is tagja a Platinának, tehát módos ember.

Laura nagyon szívesen Dávid orra alá dörgölné, hogy amikor ő a Platina felé tartva megjegyezte, biztosan nem épeszű férfiak járnak hasonló klubokba, a kriminálpszichológus leszólta. De a civakodás csak hátráltatná a munkát, inkább jegyzetel, majd összegez: - Szóval Kerekes Orbán kizárható, az azonban semmiképpen, hogy ismeri a tettest.

- És Lázár? A Platina pincérnője szerint Lázár mindenre képes - veti fel Laura.

- Lázár egy playboy, ő inkább utazik nőcskével milliós luxusutakra, mint hogy egy sötét lyukban élvezkedjen - rázza fejét a férfi. - Debóra ugyebár pszichológus akart lenni, az édesanyjának pedig egy meglehetősen engedékeny pszichológiai szakvéleményre volt szüksége ahhoz, hogy felmentsék a börtönbüntetés alól. Ez talán összefügg - Dávid helyeslő bólogatása ösztönzi a szálakat összefűző Laurát. - Mindezt kiegészíti, hogy a pszichológusi álmokat dédelgető Debórát állítólag olyan férfival sodorta össze a sors a Platinában, aki segíthette volna álmai valóra váltásában - nagyot nyel, majd epésen hozzáteszi: - Szerintem egy dilis pszichológust keresünk. Vagy pszichiátert.

Dávid kihallja a célzást, hitetlenkedve mosolyog, de nincs ellenvetése, a nyomozónő akadályoztatás nélkül folytatja:

- Ágoston szerint a Magányügyek című kötet nagy hatással volt Debórára, ezt olvasva jött meg a kedve ahhoz, hogy pszichológiát tanuljon. Éppen ezen a nyomon jártam, amikor betoppantál.

A dobozból előkotort Magányügyek példány megkímélt állapotú, látszik, Debóra nagy becsben tartotta. Laura éppen említést tenne arról, hogy a szerzők közül egy a Szolgalelkűség című könyvet is jegyző szaktekinéty kifejezetten gyanús számára, amikor a férfi rászól: - Ne rohanj ennyire előre! Rendben, hogy Debóra alapján felállítasz egy teóriát, de ne feledd, hogy Rózsának is találkoznia kellett a Fényképésszel. Hol a két eset metszéspontja?

- A gésáknál - vágja rá Laura, és ismét utántölt a borból.

- Ezek alapján egy olyan pszichológust keresünk, akihez közel áll a japán kultúra, a Platinában találkozott Debórával, Rózsa pedig mondjuk az előadása próbái idején járt nála.

- Ez zsákutca lesz! - közli elszontyolodva Laura. - Hiszen Lajos szerint Rózsa ugyan a szülés után nem volt túl jó passzban, de nem kért szaksegítséget - majd beismeri: - Ezek szerint mégsem lehet pszichológus, vagy pszichiáter.

- Miért ne lehetne? Mellékes, hogy ki mit mond - sóhajt Dávid. - Lajos szerint Rózsa öngyilkos lett, a rendőrség szerint pedig Debóra külföldre költözött, de tudjuk, hogy ezek közül egyik sem igaz, hiszen mindketten a Fényképésznél kötöttek ki. Ne hagyj magad befolyásolni, hallgass a megérzéseidre!

Igaza van, a polaroidok ügyében egyelőre nincsenek biztos nyomok, azokat kettejüknek kell felfedniük, egyetlen kapaszkodójuk a tapasztalataikból származó megérzéseik sora.

- Tétélezzük fel, hogy a próbafolyamat során Rózsa mégis járt annál a szakembernél, akivel tizenhét év múltán Debóra is összefutott, és aki nem mellékesen a Platina tagja. Jómódú, konzervatív felfogású, és megveti a közönséges nőket - summáz újra Laura.

- Látod, tulajdonképpen mindent tudunk a Fényképészről, csak azt nem, hogy kicsoda - pukkan ki egy kacaj Dávidból.

Laura eltűnődik, és mint valamiféle megvilágosodás, eszébe jut.

- Tudod, hogy mit tudunk még róla? - a férfi hunyorogva várja, hogy folytassa. - Azt, hogy biztosan köze van ahhoz az intézményhez, ahol a bátyádat kezelik, hiszen különben nem kerülhetek volna a könyvborítóba a fotók. Mielőtt meglátogattam Tamást, felnéztem a szanatórium weboldalára, és láttam, van egy lista a valaha ott dolgozott összes orvosról. Vessük össze a neveket a Magányügyek szerzőivel, van egy tippem arra, ki akad fenn a hálón!

- Ki? - lelkesedik Dávid.

- Ez most az én trükköm, ne rontsd el! - mosolyog bormámorosan a nő, majd a táblagépen elővarázsolt weboldal listáját összeveti az antológia szerzőinek névsorával. Nehezen megy a bor már alaposan tompított látásán, végül sikerül kiszűrnie, hogy a tíz szakember közül nyolcnak köze volt a szanatóriumhoz. Férfiakra szűkítve a listát, öten maradnak, köztük marad a név, amire számított.

- Nos, elárulod, kire gyanakodsz? - vonja fel szemöldökét Dávid.

Öt lehetőség közül merész egyre tippelnie, a férfi keresztkérdésekkel bombázná, ezeket megelőzve rávezeti: - Miért rejti valaki könyvborítóba ezeket a képeket?

- Nyilván rejtekhelyként használta.

- De miért hagyta ott a képeket a könyvtárban? - bolygatja a nő.

- Ha valóban idős férfiről beszélünk, lehet, hogy elvonult nyugdíjba. Vagy meghalt. Esetleg megfeledkezett a képekről.

- Vagy lehet, hogy nem hagyta ott, talán a Fényképésznek még mindig köze van a szanatóriumhoz. Ebben az esetben egy férfi maradt, dr. Székely Vilmos - kurjant fel Laura, és örömittas izgalmában megnyitja a főorvos arcképes biográfiáját. - Az ő beosztása megmagyarázná, hogyan tudott húsz évig rejtve maradni. Ki gyanakodna egy szanatórium főorvosára? Ráadásul keres annyi pénzt, hogy fenntarthasson a nők fogtartására alkalmas rejtekhelyet. Hetvenéves, a teóriádnak megfelelő korban jár - az adatlapot böngészve Laurának feltűnik még valami. - Szabadidejében karatézik. Az nem egy japán küzdősport? - a férfi nem reagál, Laura ezért elé tolja aduászát, a Szolgalelkűség című kötetet. - Ráadásul az antológián felül írt több saját könyvet, amelyből az egyik a nők kiszolgáltatottságáról szól, és amely Debóra gyűjteményében is megtalálható. Lehetett a példaképe, illetve a segítség, akire a lány számított. Minden stimmel.

A nő heveny, nyomozásai áttörésekor érzett felfűtöttségét Dávid közönyös megjegyzéssel hűti le:

- Sejtettem.

- Mit?

- Hogy nála lyukadunk ki - ismeri be komoran. - Már ahogy a Fényképész profilja körvonalazódott bennem, sejtettem, hogy Vilmos lesz az első számú gyanúsított. Csak szerettem volna, ha tőlem függetlenül jutsz erre a következtetésre, nehogy megvezessem magunkat.

A nő beleszédül az idegességbe. Dávid végig tudta a választ, mégis hagyta, hogy megkínlódjon vele?

- Mé-mégis miből sejtetted?

- Ismerem - közli hitevesztetten. - Egyetemistaként ő volt az egyik mentorom, neki köszönhetően került a testvérem ebbe, a többi lehetőségnél jóval emberségesebb szanatóriumba.

A szobára telepedő melankólia ellenére Laura öblösen felkacag.

- Ne haragudj, de meg sem lep, hogy a Lengyel fivérek támogatója maga is pszichopata - Dávid nem tartja szórakoztatónak a megjegyzést, összeszorított ajakkal bámulja a nőt, miközben ő folytatja. - De ugye nem gondolod, hogy a kapcsolatodok miatt szemet hunyunk a dolog felett?! Ha ő a Fényképész, nem úszhatja meg szárazon!

A férfi vívódik önmagával, aztán dönt: - Egyetértek. De beszélünk kell vele, mielőtt értesítenénk a hatóságokat. Ennyivel tartozom neki. Az ő pozíciójában már a gyanú is tönkreteheti az életét, ha ártatlan, feleslegesen sároznák be a nevét. Muszáj meggyőződnöm.

Dávid hezitálása, majd megdöbbentő indoklással alátámasztott álláspontja felbőszíti Laurát, finoman szólva is igazságtalannak tartja a kriminálpszichológust. Véleménye provokáló kérdés formájában pukkan ki belőle. - Mióta beszélgetsz te emberekkel a döntéseid előtt? Én azt tapasztaltam, hogy szó nélkül cseleksz, ha éppen úgy tartja úri kedved.

A férfi felsóhajt.

- Látom, itt az ideje, hogy szót ejtsünk kettőnk kapcsolatáról.

Atyaég!

Kellett neki kísértene az ördögöt. Nem véletlenül kerülte a mai nap folyamán Dávidot, semmi kedve a hozzá fűződő érzéseiről beszélni, pláne nem vele szeretné megvitatni azokat. Igazán vége lehetne a péntek tizenharmadikai pechsorozatának, amelynek az összes kínos pillanata a kriminálpszichológushoz köthető. Józanul visszavonulót fújna, a bor azonban felbátorítja, és menekülés helyett szembe néz a fenevaddal.

- Kettőnknek nincsen kapcsolata, Dávid. És tudod miért nincs? - epéskedik. - Mert másfél éve itt hagyta.

- Várj csak! - int megálljt a férfi. - Én felajánlottam neked, hogy tarts velem, aminek hallatán elmenekültél tőlem.

Igaz, ami igaz, így történt, Laura nem tudott mit kezdeni Dávid

ajánlatával.

- Elmenekültem, mert megijedtem! - ad választ leginkább saját magának.

- Igen, tudom, hogy megijedtél - bólint a férfi. - Megértettem, sőt, elfogadtam a döntésed, ezért nem kerestelek.

Laura cinikusan odaböki:

- Ahelyett, hogy bebizonyítottad volna, nem kell félnem, a könnyebb utat választottad. Igazán férfias.

Dávid lehajtja fejét, majd néhány másodperc elteltével, kínlódó tekintettel pillant fel rá.

- Azért nem erőltettem az ötletet, mert én sem voltam meggyőződve arról, hogy nem kell félned tőlem - ismeri be szemrebbenés nélkül. - Inkább beláttam, kezdenem kell valamit magammal, mert ha te rettegsz, akit a lehető legközelebb engedtem magamhoz, akkor bizonyosan nagy baj lehet velem.

Laura oly kétségbeesetten bámul a férfira, mintha az éppen most döfött volna mellkasába egy kést, amelyet kihúzva a nő elvérzik. Remegő ajakkal teszi fel a kérdést:

- Miért volt olyan fontos, hogy mit gondolkodok rólad?

A férfi feltápászkodik az asztaltól, a konyhapult feletti ablakhoz lép, és meredten bámul rajta kifelé, mivel azonban a nyílás tűzfalra néz, gyaníthatóan csak el kell fordulnia a nőtől, hogy belekezdessen.

- Soha nem gondolkodtam azon, hogy valaha párkapcsolatban éljek. Soha nem vágytam családra, sőt magányos halálra készültem. Aztán jöttél te, és kiderült, van olyan nő, akivel el tudnám képzelni a jövőmet. Veled még az abnormális dolgok is természetesnek tűntek - Laura érzi, ahogy lángba borul az egész arca. - Eddig te voltál az egyetlen nő, akiben perspektívát láttam. Számos ponton egyezünk, ezeknek a szexualitás csak egy szelete. Mindkettőnk számára fontos például, hogy az intim kapcsolatunk valahogy összeforrjon a munkával, hiszen téged például melyik férfi értene meg, ha helyette bűnözők töltik ki a gondolataidat? - az önmagának is számtalanszor feltett költői kérdésre Laura nem válaszol, hallgatja tovább Dávidot. - Ezért is tűnt tökéletesnek a lehetőség, hogy minden tekintetben összekapcsoljuk az életünket. Amikor nemet mondtál, szembesültem azzal, hogy hiába működik valami jól az én elméletemben, ha a gyakorlatban, számodra pocskék és riasztó az ötlet. Nem volt könnyű, de elfogadtam, hogy te más életre vágysz.

- Nem volt könnyű? Ugyan... - kacag fel hitetlenkedve a nő.

- Laura, ne legyél igazságtalan, én terveztem veled - pördül felé a férfi, a nyomozónő eltátja a száját döbbenetében. - Sőt, teljesen átterveztem miattad az életem. Tettél velem valamit. Megváltoztattál bennem valamit. Fogalmam sincs, hogy az agyamban, a lelkemben, vagy a szívemben változtattál, de az együtt töltött néhány nap után többé nem voltam ugyanaz a férfi. Betoppantál, felkavartál, aztán tátongó úrt hagyva magad után elillantál. És mindezt azért, mert féltél tőlem. De a félelmet leküzdeni szokás, nem elmenekülni előle.

Védekeznie kellene, Laura mégsem képes megszólalni.

- Közel harminc évig abban a hitben éltem, hogy nekem nem lehet normális életem, nem vágyhatom családra. Elfogadtam, beletörődtem, majd miután egy pillanatra fénycsóvaként kivilágítottad lelkem feneketlen sötétjét, feltettem a kérdést - szünetet tart, mielőtt megosztaná. - Mi értelme van az életnek, ha nincs jövőképe? Mi a létem értelme, ha igazából nem is élek? Hiszen csak azok az emberek léteznek, akiket szeretnek, akikhez ragaszkodnak, akikkel törődnek. A többi nyavalyás csak légüres térben várja az elmúlást. Be kellett látnom, ha nem akarok nyavalyás-sorsra jutni, muszáj jobb emberré válnom - elmosolyodik. - Láttam, hogy te is észrevetted a változást.

Dávid jelenlegi, kinyílt állapotát közvetve Laura idézte elő?

Atyaég!

- Mit tettél? - suttogja a nő.

- Szedek egy gyógyszert - ismeri be. - Viccesen a lélek fájdalomcsillapítójának hívom, de nyilván kicsit több annál. Tökéletes az eredmény, két apró mellékhatása a rövidtávú memóriám kopottsága, illetve némi dekoncentráltóság, ezek azonban a korábbi problémáimhoz képest tényleg elhanyagolhatók, kiküszöbölhetők.

Újbóli találkozásukkor a férfi célozgatott arra, hogy amit a nő lát, csupán illúzió.

- Amióta szedem a pirulát, egészen máshogy néznek rám az emberek. Kedvelnek, keresik a társaságomat - mosolyog ellenállhatatlanul. - Jól érzem

magam a bőrömben, nem gyötörnek baljós víziók sem. Fogalmam sincs, hogy egyáltalán alkalmas vagyok-e rá, de vágyom a nyugalomra. Szeretnék boldog lenni.

Dávid utolsó mondata szívfacsaró, a férfi pszichopata jellemvonásai természeténél fogva ellehetetlenítik a mély érzéseket. Esetében a boldogság tudatos akarata, nem pedig érzelmekémia kérdése, a Laura iránt táplált gyengédség pusztán állatias vonalomból. Akár meg is jelölhetné.

Bár kezdetben Laura viszolygott tőle, egészen gyorsan magával ragadta a kriminálpszichológus új keletű viselkedése, amiről most kiderül, csupán bohóckodás eredménye.

- Tudod, mi a baj? - szólal meg végre a nő, majd választ sem várva feleli.
- Hogy nem félek tőled.

- Eddig az volt a baj, hogy féltél tőlem - néz rá összezavarodva a férfi.

- Azért hagytál faképnél, mert...

- De legalább Lengyel Dávidtól félttem. Az előttem álló ember azonban nem Lengyel Dávid, hanem egy hamis utánzat. Én nem szeretném, hogy ezzel a gyógyszerrel mérgezd magad! - felelet helyett a férfi meredten nézi. - Különleges ember vagy, Dávid. Félttem, de nem attól, hogy bántasz. Hanem attól, hogy beléd szeretek, és előbb-utóbb részedről elmúlik a szédület. Mert fiatalabb vagy nálam, mert elbűvölöd a nőket, vagy mert előtűremkedik benned az elfojtott démon, aki önmagán kívül nem szeret más embert.

- Utóbbira való a gyógyszer. Segít a balanszírozásban.

Laura úgy folytatja, mintha a férfi semmit sem mondott volna.

- Valójában önmagamtól is rettegetem. Attól, hogy képtelen volnék kezelni, ha elhagynál. De te másfél éve, akkor és ott, ahelyett, hogy biztosságot adtál volna, elhagytál. Azóta tanulok nélküled élni. Talán nem sikerül, talán halálomig vágyódnai fogok utánad, de egy biztos... - mély csend telepedik rájuk. - Nem fogok olyan emberrel kezdeni, aki az egész lényét gyógyszerrel befolyásolja. Mert akkor nem veled vagyok. Akkor az egész hazugság.

56

ANNA

Illetlenség. Sületlenül hangzik, hiszen koreográfiánk része, de ma délután óta, mintha Richárd illetlenségnek érezné intimebb testtájékaimon érinteni. Más indokkal legalábbis nehezen tudnám magyarázni, hogy fogása óvatossá, ölelése az eddigiéknél is távolságtartóbbá, emelései pedig sutává váltak. Talán kicicomázva emlékeztettem az édesanyjára? Vagy ez is bigott neveltetésének része? Esetleg belefáradt az elmúlt napok monoton ismétlődő gyakorlataiba? Vagy a délutáni látvány éppen heveny izgalomba borította, elhidegülése pedig az elfojtott vágyódás jele? Bárhogy is legyen, kifejezetten rossz irányba tartunk, a fénypróba óta Richárd gyakorlatilag táncra alkalmatlan, használhatatlan. Főleg, hogy egy olyan, kényesebb szakaszt kell gyakorolnunk, amely eddig is okozott köztünk némi fennakadást.

- Richárd, nagyon szépen kérlek, koncentrálj! - szakadok ki nyöszörögve karjából, leállítom a zenét, és magyarázni kezdek. - Ez a szín az előadás legromantikusabb, legerotikusabb és egyben legszívhezszólóbb jelenete. Cso-cso-szán odavan Yamadori hercegért, de harcol a vággyal. Ha ugyanis elveszíti a fejét, és a hercegnek adja szüzességét, becsületén felül, a szebbnek remélt, amerikai jövőnek is búcsút inthet. Ez súlyos döntés, a jelenetnek izzania kell a szenvedélytől! - ecsetelem, majd megrázom a kezemben tartott, anyámtól megörökölt vörös selyemkendőt. - Ez jelképezi Cso-cso-szán ártatlanságát. A vörös szín a vért, ezáltal a szüzesség elvesztését, illetve a halált együttesen szimbolizálja. Tisztaságával Cso-cso-szán az életét is odaadja a választott férfinak, számára tehát az első aktus szó szerint sorsdöntő.

- De hát nem Yamadorinak adja a szüzességét, nem jutnak el az aktusig.

- Nem, de szíve szerint odaadná magát - fejtem tovább a témát. - Cso-cso-szán lábujjhegyen egyensúlyozik a teljes odaadás peremén, most dönt a jövőjéről. Ha Yamadori karaktere nem elég intenzíven csábító, nincs feszültség, pedig a néző mellkasában kell sajognia Cso-cso-szán önsorsrontó döntésének. A közönségnek éreznie kell az emésztő sóvárgást, amelynek a nő kökemény akarattal mégis ellenáll, ezzel pedig tudta nélkül a halálba hajszolja magát. Cso-cso-szán elárulja Yamadorit, a lányt pedig később Pinkerton árulja el. A sors

megbosszulja önmagát. Érted a lényegét?

Nem néz rám, szemét a parkettára sűti. A helyzet rohamosan romlik, visszaestünk kapcsolatunk kezdeti, nihil állapotára, mintha meg sem esett volna a tegnapi vacsoránk, a zenélés, vagy a ma reggeli kálváriánk. Mintha minden vita felesleges, az összes együtt töltött másodperc elfecsérelt volna. Muszáj személyesen számára az imént taglalt érzést, és bár az elmúlt napokban felmerült bennem, hogy Richárd, kora, és sármja ellenére tapasztalatlan nőügyekben, a tegnapi megérett elemi vonzerejét tekintve ezt már képtelenségnek tartom.

- Ez az első aktus kérdésköre. Kivel, mikor, hol és hogyan? Mi lesz utána, mit változtat majd meg bennem? Ezeket a kérdéseket kimondva, vagy kimondatlanul, de mindenki felteszi magának, mielőtt teret enged az elragadtatásnak. Az első aktus mindenkire hatással van, ránk nyomja bélyegét, kitörölhetetlenül megjegyezzük, formál rajtunk - kíváncsian figyelem reakcióját, de elégikus marad. - Az ember aztán rájön, minden új kapcsolatban van egy első aktusi, fejtörést és gyomorgörcsöt okozó izgalom. Hiszen általában racionálisan akarjuk látni döntéseink következményeit, de a szerelem, tekintve, hogy kétszemélyes, folyton kanyargó úton halad, nem egy előre kiszámítható folyamat. A szerelem kockázatos, bizonytalan és katasztrofális következményekkel járhat, de a biztonsági játék sem veszélytelen, ugyanakkora, csak más típusú áldozatokat követel. A szerelemben nem lehet megfontolt, kitervelt az ember, az alaposan megrágott érzelmi döntések okozzák a legnagyobb károkat. Mert a vonzalom nem döntés kérdése.

Reményeimmel ellentétben a téma még tovább ront a helyzeten, Richárd teljesen visszahúzódott csigaházába. Ha nem sikerül mielőbb kibillentem érthetetlen letargiájából, holnap pocsék premierünk lesz. Tisztában vagyok veled, mellre szívnom a lehető legrosszabb lépés, de a szótlanság ingerültté tesz.

- Mi ütött beléd?! - csattanok fel tehetetlen dühömben. - A fénypróbán összeomlottál, most pedig együttműködésre képtelen vagy. Szeretném, ha kicsit kordában tartanád a hangulatingadozásaidat!

- Én pedig azt szeretném, ha nem erőszakoskodnál - feleli rezignáltan, majd emlékeztet. - Amikor beengedtelek a birtokra, megállapodtunk, hogy így lesz.

Úgy beszélünk el egymás mellett, mint egy előre megírt bohózat két szereplője. Számomra ennyi elég volt a tragikomédiából, beszéljünk nyíltan.

- Richárd, én ebbe az előadásba a szívem-lelkemet beleadom. Nem örülnék, ha valami nüánsnyi félreértés tönkretenné. Szóval halljam, mi a problémád!

- Hidd el, a problémám nem nüánsnyi - szuszogja ismét a földet fürkészsze. - A problémám tenné tönkre az előadást - levegővételnymi szünetet tart. - És a viszonyunkat is tönkretenné.

Lehajtott fejjel konstatalom, tényleg erőszakoskodom, ezzel pedig csak még messzebb lökdösöm magamtól. Szavai, illetve az elmúlt napok viselkedése alapján a vak is látja, Richárd vonzódik hozzám, vágyódását azonban féken tartja. Talán, mert tiszteli a párkapcsolatomat. Imponál a gentleman viselkedés, de rálehetne az arany középpútra.

- Nézz rám! - kérem.

Kelletlen emeli fejét, alsó ajkát harapdálva rám pillant, aztán máris félrenéz, mint egy bánatát elfojtó kamasz, aki legszívesebben lángba borítaná a világot.

- Ölelj meg, Richárd! - amikor szemével a zenelejátszóra sandít, hozzáteszem. - Zene nélkül - mosolyogva magamhoz intem. - Gyere, és ölelj meg!

- Ez most mire való? - sóhajtja nyűgösen.

- Megtanítalak ölelni - tárom szét a karom.

Meg sem moccan, már a testtartásából is süt az ellenállás, amelynek aztán hangot is ad.

- Miért kéred, ha látod, hogy alkalmatlan vagyok rá?

Az ölelés bensőséges, szeretetet, illetve ragaszkodást kifejező gesztus, amely vagy forró, vagy álságosan hideg. Richárd valószínűleg nincs hozzászokva az ennyire meghitt kontaktusokhoz, már annak gondolata is elborzaszt, hogy az előttem álló férfit talán soha, senki nem ölelte tiszta szívből, őszintén.

- Nem vagy alkalmatlan, csak át kell törni a gátjaidat - búgok kedvesen.

- Nem kértelek arra, hogy törd át a gátjaimat! - felel. - Nem kértelek, hogy fogadd el velem a sebhelyeimet! Arra sem kértelek, hogy taníts meg ölelni! Nem kértelek semmire, te mégis folyton számon kérsz! Hagyj békén!

Tátott szájjal bámulok rá, szavai keményen konganak a nappali falai között. Mire fel ez a heves ellenállás? Nem bántottam, egyszerűen szeretnék segíteni neki. Ekkor, mintha fejembe látna, lényegesen higgadtabban közli.

- Tudom, hogy jót akarsz, de segíteni azon lehet, aki igényli. Nekem nincs rá igényem!

Nyomasztó a szobára lebbenő csend, karba fonom kezemet, és az ablakhoz húzódom. A holdfényben, kopár, nyársszerű faágaival rettentően fest a lábam alatt elterülő erdő, a táj olyan komor, akár az üveg tükröződésében látott, mögöttem ácsorgó férfi lelke. Bármi is történt múltjában, Richárd rabjává vált, szolgálja, és táplálja magában a fájdalmat. A szenvedés elvakult szerelmese.

Várom, hogy szóljon hozzám, ő azonban ahelyett, hogy megpróbálna a csütörtöki vacsorához, illetve a Johnny Cash-dalokhoz hasonló kedvességekkel magához édesgetni, elkönyveli magában a kudarcot. Ez is talán az általa kifogásolt, belőlem áradó elsöprő erő hatása? Semmiképpen nem akarok konok hárpániának tűnni, nem érzem jól magam az általa rám aggatott szerepben. Nem vagyok akaratos, nem vagyok hajthatatlan és nem vagyok türelmetlen, be kell bizonyítanom neki, hogy könnyedséggel oldom a problémákat. Ehhez azonban már vajmi kevesek a szavak. Cselekednem kell.

Felé fordulok, közelebb lépek, és mélyen szemébe nézek.

- Öltözz át!

- Minek? - értetlenkedik közelségemről tikkadtan.

- Mert el akarok menni.

RICHÁRD

Annaróza a szívbajt hozta rám azzal, hogy el akar menni. Azt hittem sorsomra hagy, kitzsít az életéből, amit egyébként a fénypróba óta tanúsított, kelletlen viselkedésem miatt kétségkívül meg is érdemelnék. De mit tegyek, ha felkavart a látvány? Mit tegyek, ha már fizikális fájdalmat okoz az igazság elnyeléséből fakadó stressz? Ha egy olyan ember hasonmásával kell intim közelségbe kerülnöm, akit tiszta szívemből szerettem? Akinek tragikus sorsáért lelkiismeret-furdalás gyötör. Lehetetlen helyzet, mellyel egyedül vagyok a világon. Senki nem tapasztalt hasonlót, és egy ember kivételével senkiben nem bízhatok annyira, hogy megoszam vele történetem...

Ahogy egyre közeledünk a premierhez, úgy válik tarthatatlanná a kettőnk között dúló hidegháború, amelynek lezárása kizárólag rajtam múlik. Az egyetlen, egyben utolsó küzdelembe azonban mindketten belepusztulunk. Ez nem jövődőlés, vagy falra festett ördög, hanem egy előre elrendeltetett, biztos fejlemény. Romjainkban a feloldozásunk.

- Ho-hova akarsz menni? - dadogtam kétségbeesésemben.

- Ideje egy kicsit kikapcsolódnunk - mosolygott. - Szórakozni megyünk.

Egyrésztől megnyugodtam, nem elhagyni, hanem elvinni akart, másrésztől azonban semmi kedvem nem volt kimozdulni. Az ötlet megtorpedőzéséhez kifogást sem kellett keresnem, a komódra tett pohár mindkettőnket emlékeztetett: - Ittam két pohár bort, nem vezethetek.

- Éljenek a szabályok! - cukkolt, de hamarosan belátta, hajthatatlan vagyok: - Akkor hívunk egy taxit.

- Taxissztrájk van a héten.

- Akkor majd én elvezem a Jaguart - tette csípőre kezét, én pedig azon tűnődtem, apám mennyire kiborulna, ha megtudná, hogy egy nő, nevezetesen Rózsa lánya vezette kocsiját. - Richárd, az életben nem kifogásokat, hanem megoldásokat kell keresni.

Utolsó mondatával kiütéssel győzött, egy mély sóhaj kíséretében megadtam magam, és látva, ezzel mekkora örömet okoztam neki, most valamiféle csiklandozó bódulatban húzok inget, vászonnadrágot, és bújok egy elegánsabb sportcipőmbé. Az előtérben, a lépcső aljánál találkozunk újra, füstös sminkben, Opium-illatot árasztva, abban a fekete koktélsruhában lép elélem, amelyet a Millennium Event Center öltözőjéből hozott magával. Ezt a hacukát vette volna fel szerdán, ha estéje terv szerint alakul, és elkíséri Antont az árverésre. Cívódásuk után azonban látni sem bírta a ruhát, ezért ahelyett, hogy hazavitte volna, a terembérlet mellé grátiszként járó öltözőszekrénybe zárta. Ma vissza kellett adnia a szekrénykulcsot, a gúnyát már nem hagyhatta ott, jobb ötlet híján magával hozta a birtokra. Vajon véletlen, hogy éppen hasznát veszi, vagy előre eltervezte az estét a kis cseles?

Kinyitom az ajtót Annaróza előtt, ő kedvesen megköszöni, majd beül a volán mögé. A ruha Annaróza jobb combjánál egészen merészen felskiccelt, képtelen vagyok elterelni figyelmemet pedáltaposás közben elő-elővillanó, meztelennek tűnő bőréről. Legszívesebben megcirógatnám. Abban bízom, némi beszélgetés lelohasztja érdeklődésemet, ezért megkérdem:

- Hova is tartunk éppen?
- A Miss Mambóba - csicsergi.

Válasz fejbe kólint. Semmi hangulatom a Miss Mambóban összegyűlő csürhéhez, szívesebben mennék mondjuk egy gyertyafényes étterembe, de annyit ellenkeztem az elmúlt néhány órában, hogy már nekem is elegendő van saját falaimból. Minden húrt elpattintottam, ez az utolsó, amibe kapaszkodhatok, ha ez is szakad, Annaróza egészen biztosan nem vesződik majd tovább velem. Az autórádióból klasszikus rock szól, feszültségemben ujjammal térdemen dobolom a ritmust. Annaróza megszorítja a kézfejemet.

- Emlékezetes este lesz.

Nem kétlem. Vele minden pillanat emlékezetes marad.

A Miss Mambóban hétfőn sem voltak kevesen, de most úgy tűnik, mintha milliónyi ember zsúfolódna össze a szórakozóhelyen. Hogy jutottak ide taxiforgalom nélkül? Kérdésem álnaiv, a Miss Mambo törzsközönsége magasról tesz a szabályokra, mindennemű ellenérzés nélkül ülnek ittasan volán mögé, ahogy a szórakozóhely vezetősége is a törvénybe foglaltnál lényegesen több embert engedett a vendégtérbe. Bár számomra az is kétséges, hogy a Miss Mambónak van-e egyáltalán működési engedélye.

Megfigyeltem, az emberi természet egyik érthetetlen szokása, hogy csendesebb helyre vonulás helyett szeretné túlharsogni a dübörgő zenét. Az összefüggéstelen hangmassza ingerültté tesz, a tömegben evickélve ráadásul úgy érzem, mindenki minket bámul Annarózával. Mintha az egybegyűltek, titkom tudatában, fél szemmel azt figyelnék, amikor fakad fel végre belőlem az igazság. Mintha el akarnák csípni mindkettőnk életének legsanyarúbb pillanatát.

- Szeretnénk jelentkezni! - lép egy a bárpult mellé tolt asztalkához Annaróza.

A fancsali képű, tarka hajú, szépségpötty-piercinget viselő, az egyenruhája alapján egyébként felszolgálóként dolgozó nő félvállról odaveti:

- Késő, cica! - majd visszatér telefonja nyomogatásához.
- De hát még nem kezdődött el a verseny - ágál Annaróza.

Verseny? Miféle versenyre akar Annaróza jelentkezni?

- De bármelyik pillanatban elkezdődhet - közli egykedvűen a névtáblája alapján Anitának keresztelt, csámcsogva rágózó hölgyike.

Annarózára sandítok, szeretném megérteni, miről beszélnek, ő azonban magyarázkodás helyett inkább a perszóna jobb belátásra bírásán fáradozik.

- Ismerem Ricót.

- Gondolom, te az a típusú lány vagy, akinek minden sikerült, ezért idegen, ha nemet mondanak, de ezt add fel, cica! - mosolyog gúnyosan Annarózára a nő, és hozzáteszi. - Ricót ezen a helyen mindenki ismeri - ekkor tekintete rám vándorol, egy pillanatra elakad a szava, csámcsogó rágózását is felfüggeszti, aztán kacér mosollyal közli. - De ha a helyes kandúrod ad egy csókot, talán áthághatok egy-két szabályt.

Magamon érzem Annaróza kérdő tekintetét, elkerekedett szemmel fordulok felé. Ugye nem azt várja, hogy ebbe belemenjek?

- Csak úgy szaladnak a másodpercecskék - sürget bennünket a nő.

Annaróza tudomásul veszi, nem fogok megcsókolni egy idegen, rettentő közönséges nőt. Lemondóan sóhajt, majd csóklopó Anita felé fordul.

- A barátom nem csókolózik cirmos hajúakkal, cica!

Egészen bizarr érzés, hogy Annaróza a barátjának hív, stílusosnak szánt ríposztját pedig lehajtott fejjel megmosolygom. Jókedvemet Anita újabb ötlete töri le.

- Akkor csókoljátok meg egymást. Az is izgalmas, ha csak látom, ahogy csókol - kacsint rám.

A Miss Mambo maga a fertő, remélem, ezt most már Annaróza is belátja, és továbbállhatunk egy normális szórakozóhelyre. Felvont szemöldökkel fordulok felé, mire ő két oldalról megfogja az arcomat.

- Nyugi, csak játék - suttogja, és megcsókol.

Az. Játék. Veszélyes játék.

Ajkunk összetapad, meglepettségem reagálásra képtelenné tesz, minden

porcikámban pillanatok alatt megmerevedek, szívem kiszakadni vágyik mellkasomból. Amikor aztán Annaróza eltávolodik, nedves ajakkal, és kikerekedett szemmel fordulok Anita felé, aki egy vaskos sóhaj kíséretében átnyújt két, kör alakú jelvényt. Annaróza kézen fog, a táncparkett felé vonzol, és pedig még mindig zaklatottan hebegem:

- Te megcsókoltál?

- Színpadi csók volt - tör utat a tömegben. - A verseny érdekében.

Színpadi csókot adott, tehát nem szenvedélytől vezéreltet, nem őszintét.

Csak a külvilágnak szóló hazugság. Remek. Hogy felocsúdjak, fejemet rázva kérdezem:

- Miféle versenyről van szó?

- A hely minden tizenharmadikára eső pénteken megrendezi a Mr. és Mrs. Mambo nevű táncversenyét - válaszol összeszedetten, neki meg sem kottyant az iménti jelenet. - A lényege, hogy miután a startpisztoly eldördül, a zene nagyjából percenként stílust vált, amit a benevezett pároknak követniük kell táncukban - megállít, és feltűzi a huszonkilences sorszámossal ellátott nevezési jelvényt.

- De... - kezdenék bele, ám annyi hasonló kezdetű gondolat pörög egyszerre fejemben, hogy fogalmam sincs, melyikkel kellene kezdenem.

- Richárd, egyetlen közös pont van bennünk, a tánc - néz rám ellenállhatatlan tekintettel Annaróza, azt hiszem, ösztönözni próbál. - Minden stílust ismersz, és szeretsz táncolni. Szeretném, ha megnyernénk.

Bárcsak a tánc lenne életünk egyetlen közös pontja.

Annaróza újfent olyan helyzetbe kever, amelyet a hátam közepére sem kívánok, értetlenül állok kérése előtt.

- Jár vele valami díj? Vagy miért akarod ezt?

- Jár - bólint komolyan. - Sikerélménynek hívják.

A lárma elcsitul, a hangszórókból szenzációhajhász férfihang harsan, hallatán a tömeg sikít, üvölt, tapsol és lábával dobol. Az egyik reflektor fókuszált fényét a szórakozóhely legfrekvenciáltabb helyén magasló pultra irányítják, a fejhallgatót viselő lemezlovas mellett egy bajszos, mediterrán típusú fiatal férfi áll, ő konferálja fel a versenyt. Anna a nevét is elárulja.

- Ő Rico. A hely tulajdonosa. Jó barátom.

A férfi ismerteti a főbb szabályokat. A pároknak mindössze öt másodpercük van arra, hogy felismerjék az új dal műfaját, és hozzá illő táncstílusra váltsanak. Az öttagú zsűri, a kitűzőkön neonfényben világító sorszámok alapján, folyamatosan jelzi, melyik párnak kell elhagynia a parkettet. Minden dalváltásnál három pár távozik, amennyiben ennél többen rontottak egyszerre, a kitűző-számok csökkenő sorrendjében szórják a versenyzőket. Utolsó jelentkezőként tehát meglehetősen kiszolgáltatott helyzetben vagyunk, ha Annaróza tényleg győzni akar, gyakorlatilag egyszer sem léphetünk félre. Továbbá azon párok, amelyeknek valamely tagja elesik, vagy térdre rogy, azonnal kipottyanak a versenyből. Rico beszél még valami serlegről, de Annaróza elvonja figyelmemet.

- Nézd, ott van Gábor és Gabriella! - mutat mögém, majd heves integetésbe kezd.

Hátrasandítok, és a két Lélektánc-tag valóban a versenyzők között várakozik arra, hogy a megmérettetés kezdetét vegye. Széles vigyorral intenek vissza.

- Nem is tudtam, hogy jelentkeznek - csillan büszkeség Annaróza szemében.

- Ha Carlos megtudja, hogy négyen is eljöttünk a társulattól, és őt nem hívtuk, nagy hiszti lesz.

Az adott pillanatban éppen a haverom az utolsó, akire gondolni akarok, szerencsére nem esik nehezemre kipaterolni a fejemből. Annaróza szorosan hozzám simul. Elképesztő, hogy míg a birtokon halálosan fagyos volt köztünk hangulat, közelsége most mennyire melengető.

Tetszik. Sajnos.

Nem lesz ennek jó vége!

Nem szabad!

Nem lehet!

Tilos!

Be kell ezt fejeznünk!

Rico buzdító gondolatai után kecses revolvert húz elő, megfordul fejemben, hogy bárcsak lepuffantana vele, ő azonban a levegőbe lő. A verseny elkezdődik,

az első dal, a hely hangulatához illeszkedően lüktető, buja latin zene. Annaróza hajába tűr, megborzolja tincseit, majd rám kacsint.

- Mutassuk meg, mit tudunk!

Elszakad tőlem, megpördül, fenekét ringatja orrom előtt. Legszívesebben csak hipnotizáltan bámulnám, de egyrészt a körülöttem táncolók lökdösnek, másrészt muszáj megmozdulnom, különben kizárnak bennünket versenyből.

Könyökömet, mint egy idióta tyúktáncban fel-le emelgetve lépek jobb és balra, közben hitetlenkedve nézem, mit művel előttem a nő, aki az elmúlt napokban teljesen felvakarta az életem. Válla fölött hátrasandít rám, alsó ajkába harap, aztán visszapördül felém.

- Riszálj, nagymenő! - kurjantja, hozzám simul, majd két oldalról megragadja csípőmet, és erővel mozgatni kezdi. - A csípőmozgás a férfiak legizgatóbb képessége!

Célzása hallatán korábbi keménységem visszatér lábam közé. Bízom benne, hogy a tánc hevében nem veszi észre, mi történik délen. Legnagyobb szerencsémre a lemezlovas dalt vált, az ütem még intenzívebbé válik, a közönség felsikít a sláger hallatán. Felprúszkölök egy nevetést, amiért balgán elfelejtettem, hogy rajtunk kívül mások is tartózkodnak a helyen. A dalban trombita harsan, a stílus szving, Annaróza felsőteste mellé szorítja karját, kézfejét derékszögben kinyújtja, vállát felhúzza, és csücsörítve néz rám. Felnevetek. Én tyúk, ő pingvin.

- A trombita a kedvenc hangszerem - közli.

Meglepetten kérdelem.

- Miért?

- Mert komoly kihívás megszólaltatni. Erő kell hozzá - megnyalja alsó ajkát. - Az erő pedig mindig felhevít.

A tánctéren kezd elfogyni a levegő, legalábbis én így érzem, és Annaróza veritéktől csillogó dekoltázsa is erről árulkodik. Egy-két hajtincse nedves bőréhez tapad, válláról lecsúszik ruhája, alóla elővillan fekete melltartópántja. Annaróza agyamat és testemet egyszerre izgatja fel, vele hosszú idő után újra férfinak érzem magam.

Rico a mikrofonba kurjantja, hogy a tizennégyes számú pár férfitagja elvágódott, ezért kiestek.

- Ellenünk semmi esélyetek - visongja egy jó kedvű női hang, Gabrielláék mellénk keveredtek.

- Ti csak azt hiszitek - kacsint incselkedően Annaróza, és egy pillanatra összekocantják a nővel a csípőjüket. - Remélem, holnap nem lesztek fáradtak emiatt.

- Ha fáradtak leszünk, az más miatt lesz - Gábor félreérthetetlen célzását büntetve Gabriella a fenekére csap. - Erről beszélek! Egész éjjel bunyózni fogunk!

A pár tovapördül, Annaróza pedig idilli mosollyal, hitetlenkedve csóválja fejét.

- Annyira örülök nekik - meghitt boldogsággal tekintetében pillant fel rám.

A zene lelassul, Rico elsorolja a kiesőket, hála égnek nem vagyunk köztük. A hangszórókból ezúttal szaxofonjáték tölti be a táncteret, Annaróza egészen közel húzódik hozzám, karját átfonja nyakam körül, én derekánál ölelem.

- Látod, tudsz te ölelni - duruzsolja mosolygón, aztán hozzáteszi: - A másik kedvenc hangszerem a szaxofon. Maga a szenvedély.

Szenvedély - visszhangzik fülemben. Kifejezetten jólesik Annaróza intim közelsége, olyan szorosan fogom derekát, mintha soha nem akarnám elereszteni. Mintha össze kívánnék vele forrni, és ez a baljóslatú érzés megrémiszt.

- Tudod, amikor megfeledkezel magadról, egészen lenyűgöző vagy - bókol. - Örülnék, ha mindig ilyen lennél.

- Én is örülnék, ha ilyen tudnék maradni - jegyzem meg.

Annaróza néhány másodpercet vár a kérdéssel.

- Mi kellene hozzá?

- Te - ismerem be.

Felpillant rám, tekintete gyengéd, vágyódó.

- Ha rám van szükséged, akkor nem kellene ellöknöd magadtól!

- Bármit megtennék azért, hogy ne lökjelek el magamtól - bólintok, és tényleg ezt gondolom.

Annaróza hunyorogva eltátja ajkát, fülemhez hajol, szinte leheli. - Fejezd

ezt be, mert a végén megcsókollak. Igazából.

- Az nem volna jó ötlet, Annaróza - közlöm keményen.

- Vonzó, amikor ilyen mogorva vagy - vétkes mosolyra húzódik szája, szememről ajkamra vándorol a tekintete. - És izgató, hogy Annarózának hívsz.

- Tényleg nem jó ötlet - erősködöm elgyengülten.

Ahogy egyre közelít ajkamhoz, azt suttogja.

- Nagylány vagyok, tudom, mit csinállok!

Nem lehet!

Legeslegutolsó erőfeszélyemből merítkezve, hogy jövőbeli katasztrófáinkat megelőzzem, végre bevallom neki.

- Ismertem az édesanyád!

Sokkal könnyebben ment, mint ahogy arra számítottam. Szikla gurult le a szívemről, várom az utána következő robajt, vagy földrengést, Annarózának azonban úgy fest, meg sem kottyán a hír. Hátrálás helyett fátyolos tekintettel felpillant rám.

- Igen, tudom, a kazetta.

- Nem - csóválom fejem. - Félreérted - fájdalmasan nagyot nyelek. -

Személyesen ismertem.

Elhúzódik, tekintetében felvillan a reménykedő érdeklődés.

- Találkoztál vele?

Nem vagyok elég egyértelmű. Úgy érzem magam, mint a toronyugró, aki már elrugaskodott, de bepánikolt, és most a perembe kapaszkodva csüng a víz fölött. Légy erős, Richárd! Légy bátor! Önmagam nógatásából merítkezve, mielőtt megdondolhatnám magam, azt mondom:

- Nálunk élt.

Annaróza úgy hőköl hátra, mintha hirtelen nyálkás, undorító szörnyé változtam volna. Nekiütközik a mögötte táncoló nőnek, aki megbotlik, szerencséjére nem esik hasra, de mérges pillantással ostromozza Annarózát, aki azonban ügyet sem vet rá, velem foglalkozik.

- Mikor?

- Az elmúlt húsz évből tizenötben.

Szívem hasad, ahogy kővé dermed, arca elsápad, tekintetét méregzölddé színezi a könnyízű döbbenet, ajka remeg.

A huszonkilences számú pár kiesett.

AZ INCIDENS NAPJA

2015. február 14., szombat

Mindenki meghal, de nem mindenki él

57

LAURA

Csengetnek. Laura csukott szemmel hátára fordul, hosszú másodpercekre van szüksége, mire álmovilágából tudatára ébred. Rettenetesen fáradtnak érzi magát, mintha mindössze néhány órát aludt volna, hálószobájában ráadásul éjszaka lehült a levegő, szívtelenség volna kirángatni jó meleg takarója alól. Látogatója talán csekélység miatt keresi, és rögvést továbbáll. Éppen meggyőzi magát, hagyja a fenébe az álmai közé tolakodót, amikor az újra csenget. Hosszabban, mint az imént.

Laura elnyöszörög egy káromkodást, szinte biztos abban, hogy Jolán, a szomszédja aggodalmaskodik, amiért kedd este óta nem találkoztak egymással, akkor is egy idegen sötétített ablakú luxusautójába látta beszállni. A nyugdíjas asszony túl sok krimisorozatot néz, folyton attól retteg, hogy egy bosszúálló bűnöző az éjszaka leple alatt elvágja Laura torkát, de ha napokig kibírta szívroham nélkül, néhány órát még igazán várhat.

A csengő ismét, kétszer egymás után, kérlelhetetlenül felberreg. Tegnap este óta a nyomozónő számára rossz jel a hivatlan, türelmetlen vendég.

- Menj el! - morogja magában, amikor még mindig félálomban lebegve kinyújtózik. Kézfeje fémesen rideg tárgynak ütközik, amely csörögve az ágy rézrudakból készített fejtámlájának koccan. Laura úgy ül fel az ágyban, mint akinek tűt döftek ülepébe.

Atyaég!

Bilincs! Utoljára másfél éve, a Dáviddal közösen eltöltött, mindkettejük érzelmi életét szétcincáló néhány napban hallotta ezt a hangot. A kriminálpszichológus libidóján élősködő belső démona ellen védekeztek a karpereccel, amely aztán kettős funkciót betöltve nem csak biztonságban tartotta, hanem rendesen felizgatta a nyomozónőt. De mi a fenét keres az ágytámlájára erősítve egy bilincs? Bágyadt tekintettel pillant maga mellé, és szíve egészen biztosan kihagy egy ütemet, amikor balján megpillantja Dávidot. Félmeztelenül. Vagyis akár meztelen is lehet, csak póre válla kandikál ki a takaró alól.

Atyaég!

Értetlenül áll a jelenség előtt, hiszen kristálytisztán emlékszik a tegnapi este, és ágyában nem volt helye sem bilincsnak, sem Dávidnak. Miután kiderült, a férfi kemikáliákkal szelídíti személyiségét, ráadásul a maga sajátos módját csaknem szerelmet vallott, Laura úgy határozott, jobb lesz társalgásukat felfüggesztve megemésztenie a hallottakat. Dávid azonban éjfél után, taxi híján nem tudott hazaindulni, a nő pedig túlságosan becsicscentett ahhoz, hogy elfuvarozhassa. Szidta magát, amiért nem gondolkozott előrelátóan, és az ügy boncolgatása során elkortyolgattak egy üveg bort, de már nem volt mit tenni. Bármennyire is szeretett volna magára maradni, a jogosítványát nem kockáztatta, Dávid a nyakán ragadt, a nappali kanapéján ágyazott meg neki, majd ő a hálószobájába vonult. A férfi intim vallomása, illetve a Fényképész ügye összezsímászkodva örvénylettek gondolatai között, azt hitte, ismét egy átvirrasztott éjszakának néz elébe, a jelek szerint azonban végül túlságosan is mély álomba zuhant. Mi a fene történt?

Az erőszakos látogató ezúttal nagyon-nagyon hosszan csenget, Dávid álmában mocorog, Laura pedig jobbnak látja megnézni, ki toporog lábtörlőjén, mert kitartása alapján az illető nem fog egyhamar tágítani. Megkönnyebbülten konstatálja, hálóingben ébredt, és miközben köntösbe, illetve papucsba bújlik, azon morfondírozik, vajon hogyan kerülhetett elő a bilincs, amelyet leszerelése óta, pisztolyával együtt egy kizárólag általa ismert kóddal nyitható széfben tart.

- Megőrültél? - nyit ajtót alvástól még száraz torokkal Laura, miután a kémlelőnyíláson át szembesült látogatójával.

Judit felszegett állal, rendíthetetlen tekintettel és határozott, erős hangon közli: - Nem menekülhetsz el előlem! Szerinted kibírom, hogy egy egész hétvégén át ne beszéljünk egymással? És egyébként is...

- Nem a legalkalmasabb - veti közbe meggyötörten.

Barátnője nem ért a szép szóból, fájdalmas arccal megjegyzi.

- Elég ramatyul festesz. Ennyire kiütötted magad az éjszaka?

- Vendégem van - vallja be a nyomozónő, és összébb húzza magán a köntöst.

- Vendéged? Ilyen korán? - értetlenkedik Judit, ahogy leesik neki a tantusz, felcsillan a szeme. - Itt aludt Róbert? - Laura válasz nélkül hagyja, ezért tovább kérdezősködik. - Vagy valaki más?

A gang akusztikája tovább testesíti Judit alapvetően erős hangját, ha így folytatják, néhány percen belül az egész ház a nyomozónő kétes nemi életének részleteire ébred.

- Inkább gyere be, csak maradj csendben! - tárja ki Laura az ajtót, majd a konyhába tessékeli barátnőjét. - Honnan tudtad, hogy itthon vagyok?

- Láttam a híradásokat, minden Róbert pedofilműtétjéről szól. Ismerlek annyira, hogy tudjam, téged megvisel majd ez az egész, biztos voltam benne, hogy itthon alszol. De ahogy látom már túltettétek magatokat a válságon - csicsereg csajosan Judit. - Gondolom, te hazajöttél, ő pedig követett, és...

A nyomozónő ismét közbeszól:

- Tegnap reggel óta nem beszélünk egymással - mondja, mielőtt Judit túlságosan elragadtatná magát, de máris visszaszívna szavait.

- Akkor mit csináltál az este? - faggatózik összevont szemöldökkel Judit, majd egy sokkal izgalmasabb kérdésre talál. - És ki van nálad?

Laura ebédlőasztala székére rogy, arra, amelyen az éjjel Dáviddal évdött, tenyerébe temetett arccal az asztalra könyököl. Legalább annyira pocsékul érzi

magát, mintha hajnalig dorbézolt volna, de tulajdonképpen nem kizárt, hogy azt tette. Gyűlöli a kontrollvesztettség másnapi kiszolgáltatottság érzetét, a többi között ezért is akarja mielőbb kispórolni életéből az alkoholt.

- Fogalmam sincs, mit műveltem az éjjel - ismeri be.

- Nem teljesen értelek - ül barátnője a Lauráéval szemközti székre.

- Azt hiszem, ez nem is baj - a nyomozónő magyarázkodás helyett inkább máris feltápáskodik, és a konyhapulthoz lép. - Inkább főzök kávét. Kérsz?

- Békekávé? Jöhet! - majd somolyogva hozzáteszi. - Ma én iszom keserűn.

Laura üzembe helyezi a kávézők által is megirigyelhető masináját, amelyet évekként ezelőtt, éjjel-nappali szolgálatai idején vásárolt, fejével közben Judit méreates táskájából kikandikáló dossziéra bök.

- Magaddal cipeled a munkát?

- A nagy izgalomban majdnem elfelejtettem - kuncog Judit. - Vinyónak az éjjel sikerült még egy nő arcgrafikáját elkészítenie - húz elő, és nyújt át Laurának mappájából egy lapot. - De a rendőrségi adatbázis tűzfala továbbra is sziklaszilárd. A fotókkal paralel dolgozik a rendszer áttörésén, de folyton visszapattan róla.

Laura átveszi a fotót, és csüggedten konstatálja, rendszerhozzáférés nélkül csak egy számítógép által készített rajzot tart kezébe. Pedig talán a harmadikként beazonosított nő adhatna sziklaszilárd bizonyítékot a főorvos ellen. A nyomozónőben felmerül, ez talán egy Dávidot is meggyőző apropó lehet arra, hogy beavassák a rendőrséget.

- Vinyó aranyat ér, ha hétvégén is dolgozik - jegyzi meg cinikusan Laura, pontosan tudja, az alapvetően lusta férfit büntudata hajtja előre.

- Szeretném megmagyarázni, amit tegnap láttál - kap az alkalmon Judit. - Azt, ami Vinyóval történt.

- Nagylány vagyok, nem kell megmagyarázni, mit láttam - igyekszik elbogatellizálni a helyzetet. - Azt sem feltétlen kell megmagyaráznod, hogy miért tetted. A te dolgod, csak kérlek, ne keverj bele, nem akarok hazudni Dénesnek!

- Nem is kell - csóválja fejét határozottan Judit. Laura éppen megjegyzné, ígéretére majd adott helyzetben is emlékezzen, amikor barátnője hozzáteszi. - Este elmondtam Dénesnek - a nyomozónőnek leesik az álla, Judit zavart mosollyal az asztal szélét piszkálja. - Így tisztességes, nem? Nem volt könnyű, de túl kellett esni rajta.

- Igazán stílusos Bálint-napon elhagynod a férjedet - bólint megjátszott elismeréssel Laura, majd mindkettejüknek önt a lefőtt kávéból.

- Ő ment el, de ez mellékes - veszi át hálálkodva bögréjét Judit, és mélyen beszippantja gőzölgő kávé illatát. - Azt gondoltad, hogy majd a háta mögött folytatok viszonyt?

- A házasság emberek általában a párjuk elől titkolva tartanak szeretőt - tárja szét karját Laura. Éppen házastársak csalfaságából tengődik hónapokon óta a Fényes Magánnyomozó Iroda, Laurát ez esetben azonban nem a tény, sokkal inkább a kiváltó ok érdekli: - Azért vetsz véget a házasságodnak, mert inkább Vinyót választod? Ne haragudj, hogy ezt mondom, de nem túl minőségi a cseréd.

Dénes öltönyös, komoly férfi, aki képes fenntartani egy családot. Vele szemben az informatikus egy nagyra nőtt gyerek, aki számítógépes játékok figuráival díszített ruhákban jár, éjszakába nyúlóan konzolozik, és meglehetősen csekély felelősségtudattal rendelkezik. Laura abban sem biztos, hogy Vinyó lelkesedne egy párkapcsolatért, hiszen az löne a hanyag hétköznapjainak.

- Fogalmam sincs, mi lesz, de igazából most a bizonytalanságot élvezem - vonja el száját ártatlan kedvességgel Judit. - Azt tudom, hogy hosszú ideje úgy éreztem magam, mintha a monoton ismétlődések börtönben élnék. Hiába próbáltam megszokni, vagy elfogadni ezt a fogságot, sehogy nem ment, sőt egyre tarthatatlanabbá vált a helyzet. Időzített ösztrogénbombaként ketyegtem.

Laura elhűlve hallgatja barátnőjét.

- Áloméletem volt.

- Kívülről nézve lehet, sőt, más habitusú nők biztosan a fél karjukat odaadták volna az életemért. Én azonban jó ideje nem voltam boldog, csak reméltem, ha annak tűnök, ha magamra erőltetem, egy idő után talán azzá is válok - esendő tekintete elárulja, tudja, butaságot mond, utolsó kapaszkodóként mégis ettől a teóriától remélt megoldást.

- Meglep, ha szerinted egy elromlott kapcsolatot eldobni, nem pedig megjavítani kell.

Ekkor, mintha csak végszóra történne, hatalmas ásítás kíséretében a konyhába csoszog Lengyel Dávid.

- Nincs is jobb, mint kávéillatra ébredni - nyújtózkodik, testét mindössze egy arcpirítóan mélyre csúszott alsónadrág takarja. Minden porcikájából árad a tesztoszteron.

Atyaég!

Laura fülig vörösödik, Judit tátott szájjal bámul a férfira. Másfél éve elképzelhetetlen volt, hogy Lengyel Dávid idegen nő előtt, egy szál alsónadrágban flangáljon, és tessék, most ez is megtörhet. Elképesztő.

- Doktor úr, ezért a látványért azt hiszem, életem végéig kezelésre szorulok majd - kokettál Judit. - Mit kell tennem a kikúrálás érdekében?

Atyaég!

- A terápia első lépéseként töltsön egy bögre kávé! - veszi fel a kesztyűt egy kamaszos mosoly kíséretében még összeszűkölt szemmel a kriminálpszichológus, majd amikor Judit ugrana, leintí. - Csak vicceltem! Tegnap éjjel kikaptam, amiért hajlamos vagyok elfogadni a női szolgálalkúséget.

A kócos férfi kifejezetten otthonosan érezi magát a helyiségben, bögréért nyúl, majd a kávéfőzőhöz lép. Judit, mint akit megbabonáztak, képtelen elszakadni Dávid alsónadrágja rejtette titkaitól, most éppen a textilen keresztül is ínycsiklandón kerek fenekét stíröli. Hogy hipnotikus állapotából kikökkentse, Laura az asztal takarásában finoman sípcsonton rúgja barátját.

- Mióta ülnek itt a hölgyek fagyos csendben? - élcelődik Dávid, amiért feltűnése óta a két nő egy szót sem szólt egymáshoz.

- Éppen arról beszélgettünk, hogy ha egy kapcsolat nem működik...

Atyaég!

Megelőzvé, hogy Judit száját valami igazán kínos mondat hagyja el, Laura közbeavatkozik.

- Vinyónak sikerült kikupálnia a harmadik nő fotóját. A rendőrségi adatbázishoz azonban nem férünk hozzá.

- Ez így nem sokat ér - veszi át, illetve szemügyre a képet Dávid, majd azonnal vissza is adja.

A nyomozónő puhány kíséretet tesz.

- Fel kellene hívni a rendőrséget. Kovács segíthetne, az adatbázisból...

- Ezt már megbeszéltük - vakkant a nőre válla fölött szigorúan a férfi. - Nem szeretném, ha lyukra futva beleköpnénk egy köztisztületben álló orvos nyugdíjas éveibe. Ha ártatlan, egy élet munkáját tennék tönkre.

Laurának be kell látnia, a férfi hajthatatlan, vitának helyet nem hagy. Vagy nélküle, azaz őt elárulva riasztja a hatóságokat, vagy belemegy kérésébe. Mindkét esettel árthat. A feszült helyzetet Judit menti meg, pontosabban fordítja sokkal rosszabb irányba.

- Doktor úr, mit gondol, mit tegyen egy nő, ha boldogtalan a párkapcsolatában? Meddig várjon, próbálkozzon és tűrjön?

Atyaég!

A kriminálpszichológus komolyan veszi a kérdést, feléjük fordul, majd a konyhapultrán dőlve eltűnődik, végül fáradt mosollyal felel.

- Amíg be nem telik a pohár. Amondó vagyok, csak azért nem szabad egy párkapcsolatban ragadni, mert úgy illik, vagy mert reménykedünk a szebb jövőben. Ha úgy érezzük, nem működik a viszony, nem szabad erőltetni, mert napról napra rondább véget érhet. De erről Laura is tud bőven mesélni.

A nyomozónő beleprűszköl kortyolgatott kávéjába, Judit pedig dorgáló tekintettel néz végig rajta.

- A hölgy éppen az ellenkezőjét állította az imént.

- Ezen nem csodálkozom - lép a hűtőhöz, a megbontott tejes dobozba szagol, majd egy grimasz kíséretében a mosogatóba önti tartalmát. - Nála kapcsolata válogatja, meddig tűr. Volt olyan, amikor keservesen hosszan húzta, de villámgyors lezárásról is tudok.

Atyaég!

Mintha ezek ketten összefogtak volna ellene. Muszáj valamit reagálnia, mielőtt teljesen porba tipornák. - Mondjuk úgy, hogy a kapcsolat mélységén múlik a ráfordított idő - vet szűrös pillantást a férfira, majd gyorsan témát vált. - Lennél olyan kedves, és magunkra hagynál bennünket? Amíg beszélgetünk, felhívhatnád jó barátodat, hogy adjon fogadót, mert szexrabszolgákról szeretnél csacsogni vele.

A nyomozónő Székely Vilmos doktorra gondol, Dávid érti is a célzást.

- Szombat van. A normális emberek elég ritkán dolgoznak szombaton - jegyi meg egy helyben állva, mintha köztük akarna maradni.

- Azért megpróbálnád? - vonja fel szemöldökét Laura, és a szoba felé int a szemével.

Bámulnak egymásra, a nő tekintete forrongó, a férfi szeme csillog. A ketten közötti feszültség, akár az összepattintott kövek, szikrákat vet, veszélyesen könnyen belobban a mindent felperzselő szerelem.

- Igenis, főnökasszony! - tiszteleg a férfi, kávéval töltött bögréjét a pultra helyezi. - Felöltözöm, lemegyek tejért, és közben megpróbálom - ahogy Dávid a szoba felé indul, megszorítja a nő vállát. Laura beleborzong az érintésbe.

Judit szaporán pislogva vonja kérdőre barátnőjét.

- Úgy tudtam, hogy te Szentesy Róbert mellett döntöttél - aztán kegyetlenül odakarmol. - Vagy máris megváltál az elromlott kapcsolattól?

- Dáviddal nincs köztünk semmi - sziszegi. - Csak munkakapcsolat.

- Ezt talán elhinném, ha nem láttam volna a dudorodó alsónadrágját. Már értem miért vagy oda érte - kajánkodik. - A csillogó tekintete pedig elég árulkodó, hogy tudjam, tegnap este maradandó élményt okozhattál. Szerintem teljesen beléd zúgott. És még be is vásárol. Te vagy az, aki Isten mindkét lábát megfogta, anyukám! Valamelyiket el kell engedned.

- Amint mondtam, nincs köztünk semmi - erősködik Laura, de a maga számára is hamisan csengnek szavai. Tegnap még elképzelni sem tudta, hogy ma reggel Juditnak önti majd ki a szívét, úgy fest a tizenharmadika ezúttal a Valentin-napra is kitart. De hát bármi is történt, ők legjobb barátnők, kihez fordulhatnak titkaikkal, ha nem egymáshoz, ezért mélyet sóhajtván, nagy nehezen belekezd. - Dávid tizenegy körül áthozta Debóra könyveit, kicsit fejtegettük az ügyet, majd ő lefeküdt aludni a nappaliban, én pedig a hálószobába mentem. Most pedig arra ébredtem, hogy Dávid mellettem alszik. Fogalmam sincs, mi történt, teljes filmszakadás.

Judit olyan elképedt arcot vág, mintha Laura arról beszélne, hogy úrlényeknek tartott házibulit az éjjel, majd kuncog.

- Ittál?

- Boroztunk, de ennyi nem szokott megártani.

- Nem szedsz gyógyszert, amivel összeveszhetett az alkohol?

Élből rávágna, hogy ő semmiféle gyógyszerre nem mérgezi a szervezetét, aztán beugrik neki: - Jaj, ne! - nyögi. - Nem tudtam elaludni, és bevettem egyet a bogyóból, amit adtál.

Dühből szedte be Judit altatóját, egyfajta bosszú volt ez tőle azért, amiért Dávid, pirulák által kimondatott, felkavaró szavai hajszolták álmatlanságba. Barátnője szája elé kapja kezét, nehogy széles vigyorral Laura képébe röhögjön.

- A bogyómat nem szabad alkohollal keverni! - csuklik a nevetéstől.

Laura megdörzsöli égő szemét, majd orrnyergét masszírozva morogja.

- Ezt nem soroltad a felhasználási utasítások közé. Mi történik, ha keverem? Alvajáróként férfiakat cipelek az ágyamba?

- Hidd el, jobb, ha nem emlékszel rá - szúr oda Judit.

Igen, minden bizonnyal jobb. Bosszankodás helyett Laura inkább visszatereli beszélgetésüket barátnője kálváriájához.

- Dénes szeret téged. Látszik rajta, hogy te vagy az ő királynője.

- Szeret - bólint Judit. - Dénes nagyon szeret engem, de mit tegyek, ha én már nem vonzódom hozzá? Játsszam el, hogy érzései viszonzottak? Csapjam be? - kérdő tekintettel pillant Laurára. - Mindketten fiatalok vagyunk, ha most elválnak útjaink, még van esélyünk ráatalálni a magunk boldogságra. Mert én nem vagyok hajlandó elfogadni, hogy néhány, tinédzserfejjel hozott döntéssel síríg tartó boldogtalanságra ítéltettem! Én nem mondok le a szenvedélyről! - dohog a karma elleni harc amazonjaként. - Nem akarok nyugdíjas koromban, amikor már minden kellemetlen emléknél szépülnie kellene, azért marni magam, mert elkéstem. Én nem fogok megkeseredett öregasszonyként, irigykedve nézni a boldog, fiatal párokra! Nem akarom, hogy a nagy szerelem egy örökké hiányolt érzésként űrt hagyjon bennem.

Az örökké hiányolt érzés gondolata Laura elevenébe talál, minden porcikája belesajdul.

- Csak féltetek, nem szeretném, ha újabb elhamarkodott döntések miatt rosszul lépnél. Azt mondod, most a bizonytalanságot élvezed, de hidd el, ez

gyorsan múló állapot. Honnan tudod, hogy nagymamaként nem Dénes lesz az örökké hiányolt érzés? – boncolgatja a felvetést Laura, és komolyan érdekli a válasz. – Talán csak egy kicsit kellene várnod, hogy az eddigi kitartásod megtérüljön.

– Talán igazad van, de még valószínűbb, hogy az eddigi kitartásom sem térül már meg – présel ki magából egy mosolyt. – Biztos vagyok benne, hogy közel húsz év együttlét, és néhány reménytelen randevú után néha elfog majd a rettegés. Talán majd az is megfordul a fejemben, hogy visszakönyörögjem magam Dénes karjaiba. De tudom, a pánik összezavarja az ember érzéseit, nehéz elkülöníteni a fantomérzetet a valótól. Dönteni félelemből nem szabad.

A nyomozónő legszívesebben, ahogy egy meleg gyapjúpulóvert szokás, magára húzná Judit bölcsességét. Vajon őt a rettegés, vagy a meggyőződés vezette, amikor másfél éve faképnél hagyta Dávidot? És vajon most milyen érzés befolyásolja majd kapcsolatuk alakulását? Ez a beszélgetés azonban nem róla szól, bőven lesz ideje átgondolni a Dávidhoz fűződő érzéseit.

– Ostorozom magam, amiért nem vettem észre rajtad a boldogtalanság jeleit. Mindig olyan kicsattanó jó kedved van.

– A jókedv és a mosoly nem a boldogság kivételése. A boldog ember is lehet néha szomorú, a boldogtalan pedig mosolyoghat – kortyol kávéjából Judit, majd gonosz vigyorral megjegyzi: – Nem szemrehányásként mondom, de te nem is az a típusú barátnő vagy, aki túl gyakran megkérdezné a másiktól, hogyan érzi magát.

– Pocsék barátnő vagyok. – sóhajtja lemondón Laura.

– Dehogya vagy! – kacag fel Judit. – Én sem tukmáltam rád a kétségeimet, nem kértem tanácsot, mert ez az én harcom volt. De látod, amikor igazán szükségem van rád, fordulhatok hozzád, és ez jóval többet ér annál, mint hogy naponta érdektelenül megkérdezed, hogy vagyok – eltűnődik. – Tulajdonképpen az agyamra is mennél azzal, ha folyton kérdezősködnél, mert úgy érezném, köteles vagyok elszámolni neked, mint anyámnak.

– Ha már őszinteségnél tartunk... – harap alsó ajkába Laura. – Egy kicsit mindig irigykedtem rád a családotod miatt. Mármint ez nem rosszindulatú irigység, csak olyan ártatlan. Azért, mert hamar révbe értél, miközben én itt szenvedek. Találtál egy jóképű férjet, aki mér rendes is volt veled..

– Viheted! – kurjantja el magát Judit, mire mindketten hangos kacagásban törnek ki.

Dávid immár nadrágban és ingben jelenik meg előttük, a fogashoz lép, miközben valakivel telefonon vitatkozik kabátjába bújik, majd a két nőre villantott kedves mosollyal kiviharzik a lakásból. A nehéz ajtó csapódása után Judit meglepetten kérdezi. – Már kulcsa is van?

– Fogalmam sincs, hogyan fog visszajönni – forgatja szemét Laura, majd a barátnője házasságára célozva megkérdezi. – Hol romlott el?

– Tulajdonképpen már a legelején – vágja rá Judit könnyedén, ezerszer feltehetette már magának ezt a kérdést. Laura türelmesen várja a folytatást. – Összejöttünk a gimnáziumban, akkor még én is odavoltam Dénesért. Életrevaló, de megbízható, jól nevelt fiúként elcsavarta a fejem. Ráadásul külön imponált, hogy rettentő szerelmes volt belém, ugyanúgy csillogott a szeme, mint a te Dávidodnak most...

– Mellőzhetnénk a hasonló megjegyzéseket? – nyöszörgi Laura.

Judit csücsöri mosollyal vállat von, majd folytatja.

– A lánykéréskor már hét éve voltunk együtt. Rengeteg idő, ráadásul azt mondják a hetedik év a párkapcsolatok vízváltatója, ez esetünkben is beigazolódt, én már akkor nem voltam szerelmes, csak gyáva voltam a beismeréssel magamnak is csalódást okozni. Egyszerűen kihűlt a láng, nem forrt Dénestől a vérem. Hét esztendő ide, vagy oda, huszonévesen, amikor körülöttem mindenki zsong, kongó ürességérzet a szenvedélyhiány. Pláne, ha valaki olyan tüzes típus, mint én.

Laura mosolyogva elevenít fel néhány kamaszkori emléket. Judit imádott flörtölni, teltkarcsú alkata ellenére, belevaló csajként a legmenőbb, legacélosabb testű sportoló fiúk fejét is elcsavarta. A méltóságát azonban megőrizte, nem tárta szét combját mindenkinek, az incselkedés, illetve a csábítás folyamata mindig is jobban érdekelte a testiségnél.

– Ha már akkor érezted, hogy roskadoztok, miért mondtál igent a lánykérésre?

– Mert már tudtam, hogy terhes vagyok – ismeri be Judit, majd a nyomozónő következő kérdését megelőzve folytatja. – Eszembe sem jutott lemondani a babáról. Igaz egy felelőtlen döntés következményeként fogant, de ő nem halhatott

bele az én hibámba. Áldozatot kellett hoznom, felfüggesztettem a karrieremet. Úgy terveztem, ahogy Iza óvodába járhat, külsős újságíróként újra elkezdek írogatni, iskolás koráig beküzdöm magam egy szerkesztőségbe, mikorra pedig elvégzi az általánost, már vezető leszek. Álom, édes álom. A baba ugyanis nem olyan lesz, amilyennek az édesanyja megálmodja, egy gyerek önálló egyéniség, és lehet édes, vagy keserű, de mindig teher. Aki az ellenkezőjét állítja, szépeleg - kortyol, vonásai türközik, komorabb témákhoz közelít. - Pláne nehéz, ha az ember kicsikéje súlyos betegséggel születik. A krupp egyrészt veszélyes, másrészt rettentő ijesztő tüneteket produkál. Maga a pokol, amikor a még teljesen ártatlan, sőt magatehetetlen gyermeked az orrod előtt fulladozik, és azon kívül, hogy nyugtatod, legfeljebb imádkozhatsz, hogy hasson a gyógyszer.

- Iza betegségéről te nem tehetsz.

- Arról azonban igen, ahogy fogadtam - kínmosolyog, tekintete azonban szomorú. - Az elején azt mondtam, erős vagyok, mindent kibírok, mindent átvészelek. Hat év folyamatos rettegés azonban a legszilárdabb idegrendszer is megviseli, pláne, ha az illető egy kalandvágyó nő, aki a négy fal közé szorul. Szó sem lehetett arról, hogy munkába álljak, de még arra sem nagyon volt lehetőségem, hogy kialudjam magam - hangja jéghidegre hűl. - Emlékszel mit mondott Magdaléna a birtokon, amikor összeugrottunk? - Laura megrázza a fejét. - Azt mondta, hogy Debóra tönkretette az életét. Nem véletlenül reagáltam erre a kijelentésre annyira hevesen. Szörnyű, de voltak pillanatok... - hangja elcsuklik, majd előtörő könnyekkel folytatja: - Voltak évek, amikor én is ezt éreztem.

Laura szótlán hallgatja a tökéletes sminkű, színes ruhájú, divatos Judit hömpölygő vallomását arról, mennyire más élet után epekedett. Hiába barát nők évtizedek óta, soha nem beszélgettek ennyire komoly, felnőtt témákról. Ennek nyilván egyik oka, hogy Kovács hatására évekre eltávolodtak egymástól, a szakadék éppen a teljes kinyílást akadályozta. Itt az idő, hogy Judit végre kiönthesse lelkét.

- A lányom legszebb pillanatai azok voltak, amikor elvéve, köhögőroham nélkül tudott kacagni. Milyen borzalmas a nevetés nélküli élet? És milyen család az, ahol ugyan van gyerek, de nem kacagás, hanem síri csend tölti ki a házat? - sorolja megválaszolhatatlan kérdéseit, és egy papír zsebkendővel törölgeti szeme sarkát. - Pláne, hogy a nehéz idők csak humorral átvészelve lehetnek. Az irónia őriz meg a józan eszünk. Nekünk azonban még nevetnünk sem nagyon szabadott, nehogy a jókedv okozzon tragédiát. Iza minden egyes kacagásától összerándult a gyomrom, és ideges lettem. Milyen anya az, akit felbosszant, ha a kislánya gurgulázva kacag?

- Esetekben törődő - suttogja Laura, barátnője mindössze egy halvány mosollyal reagál, majd folytatja történetét.

- Iza négyéves lehetett, amikor arra jutottam, az élet minden bizonnyal ezzel a lehetetlen kihívással akar felelősségtudóbbá tenni. Tudod, mit csináltam? - néz Laurára, akinek fogalma sincs a válaszról. - Ellazultam. Többé nem görcsöltem rá a nehéz pillanatokra, ösztönből tettem a dolgomat. A lazítás pedig negatív energiák elleni védőfalat emelt elém. A nézőponton rengeteg múlik az életben, ezért is mondom neked mindig azt, hogy ne görcsölj!

Ennyi mélypont után tulajdonképpen az az igazán elismerni való, hogy Judit megmaradt életvidám nőnek.

- Amikor aztán Iza tünetmentessé vált, visszatért a napsütés, a nagy boldogságban Dénest is újra vonzó férfinak láttam. Arra készültem, hat év után megkísérlem a lehetetlen, és felveszem a versenyt az utánam érkező újságíró generációval. És ekkor ismét teherbe estem - indokolatlanul felkacag. - Ördögi spirálba kerültem két égetnivaló ördögfiókával. Bármennyire vonakodtam tőle világéletemben, sikeres üzletasszony helyett tenyészasszony lettem. Lássuk be, ha most nem változtatok az éltemen, holnap már keserű vénasszonyként találom magam. A változás pedig egy másik úton, egy másik párkapcsolatban vár rám. Dénessel örökké kötelék lesz köztünk, hiszen három közös gyermekünk született. Tisztelem is, de ez nem elég. Azért is mondtam el neki, mert semmiért nem akarom őt büntetni, nem szeretném megalázní. Ő jó ember, és megérdemli, hogy boldog legyen. Más nő oldalán.

Dávidnak igaza van, boldogságuk érdekében a nőknek olyan sorsútra kell lépniük, amely nagyravágyó, és bátor kamaszkori álmaik felé vezet. Tulajdonképpen a nők választanak maguknak életet, férfit, valamint sorsot, rossz döntéseik következményeit pedig egy életen át viselhetik. Laura saját bőrén tapasztalta, hiába működik rosszul egy kapcsolat, a női lélek hajlamos

alattomosnak érezni magát, ha lép. Judit is pokoli nehéz időszakon lehet túl, főleg, hogy esetében nem kizárólag Dénessel, hanem három gyermek érzéseivel, illetve esetleges ítélkezésével is kalkulálni kell.

- Sajnálom - jut eredményre Laura.

- Nem kell sajnálni, mert mindig is úgy fogom alakítani az életem, hogy az a gyerekeim számára, és nekem a legjobb. Csak próbáld megérteni, és ne ítélkezz felettem. A következő időszakban fel fogom építeni mindazt, amit az elmúlt években kihagytam. Rendesen el vagyok maradva, de sikerülni fog.

Ebben Laura is egészen biztos, átnyúl az asztal felett, és biztatóan megszorítja barátnője kezét.

- Én itt leszek, és segítek neked, bárhogy is dönts az életedben! És ígérem, a jövőben a te fizetésed lesz az első, hogy bevásárolhass Vinyónak térszabundás mogyoróból.

Hangulatoldó viccelődés ellenére Laura aggódik Judit soráért. Igaz, Dénes biztosan fizet majd gyerektartást, az nem lesz elég fenntartani a házat, illetve a gyerekek életszínvonalát. A nyomozóirodának sürgősen új, jól fizető esetekre van szüksége. Laura reméli, a rövidesen lezárható polaroid-ügy tényleg beindítja az üzletet. Amennyire eddig ellenezte, hogy Dávid felhívja a pszichiátert, most belátta, ha ennyire összecsomózódott állapotában adja a szálakat a rendőrség kezébe, semmi nem jut majd neki a learatandó babérból. Akkor pedig teljesen feleslegesen dolgozott az elmúlt néhány napban. Saját érdekeit nézve legalábbis mindenképpen.

Csengetnek. Laura összerezzen.

- Azt hiszem, egy dögös pszichológus hozott neked tejet - szipog Judit, majd szája elé kapja kezét. - Azt hiszem, ez elég kéjencül hangzott.

Laura szemét forgatva nyit ajtót.

- Elértem Székelyt! - robban a lakásba lelkesen Dávid kezében egy doboz zsírszegény tejjel. - Szerencsénk van, ma tartják a szanatórium farsangi mulatságát.

- Beöltözős buli a bolondok házában? Depressziós Hófehérke? - tréfálgozik Laura, és összébb húzza köntösét. Nem tudja, hogy a férfi lelkesedésétől, vagy a vele beszökő jeges fuvallattól, de kirázta a hideg.

- Szorítkozzunk a lényegre - morog rá Dávid leértékelve a tréfát. - Vilmos cirka egy órán belül beér az intézetbe, és fogad bennünket.

- Mondtál neki valami?

- Persze - válaszol a kriminálpszichológus teljes természetességgel, és tejet önt pultron hagyott kávéjába.

- Mit? - kérdezi a nő, az idegesség pillanatokon belül elhatalmasodik rajta.

Dávid vállat von.

- Csak az igazat - bólint, Laura a kitörő idegrohamot visszatartva görcsösen szorítja száját. - Azt, hogy nők elrablásával és szexuális kizsákmányolásával vádoljuk.

- Dávid... - fakad ki a nő.

A férfi felnevet.

- Nyugalom, csak vicceltem! - tartja maga elé a kezét.

A jelek szerint egészen máshogy gondolkoznak a tréfálgozásról.

Írásban nem vagyok a szavak embere, dumálni jobban tudok, gondolom, ez készség kérdése. Szöveges üzeneteimet ráadásul Anna figyelmen kívül hagyja, pedig én sértettsége ellenére szeretném vele megosztani néhány gondolatom, míg azt szabadon megtehetem. Kitaláltam, videóra mondom érzéseimet. A rendhagyó forma talán meglepi, kizökkenti ellenállásából, és meghallgat. Az adott helyzetben azonban a beszélőkém is felmondta a szolgálatot, két összefüggő, értelmes mondatot sem vagyok képes szavakba önteni, pedig csak azt akarom elmondani, mit jelent ő nekem. Elmém érzéseimbe fullad, nagyjából a tizedik felvételt kezdem: Nem akartam többet, mint szeretni téged egy életen át. Minden hibám azért történt, hogy jobb legyek neked - az utolsó mondaton méltázok, majd egy tőlem is cifrának számító káromkodással leállítom telefonom kameráját. Ez

úgy hangzik, mintha végső soron őt hibáztatnám az este történeteért, én azonban senkit nem okolok. Magamon kívül persze. Mindent, vagy semmit játszottam, ezúttal nem voltam szerencsés.

Valamelyest még most is hajt a menekülés felszabadította adrenalin. Csikó házából kijutva betuszkoltam Sebest a Mercedes hátsó ülésére, majd elvezettem a kocsit oda, ahol találkoztunk, a Tízes híd lábánál elterülő parkolóba. Onnan aztán sietősen távoztam, a legelső utamba eső éjjel-nappali boltban Johnny Walkerbe karoltam, és hogy kiszellőztessem a fejem, a lehető leghosszabb útvonalon indultam haza. Az alkoholkortyos séta közben beláttam, az elmúlt órák esztelen káoszában túl sok nyomot hagytunk magunk után Sebessel ahhoz, hogy megúszhassuk a kalandot.

Kezdődött ott, hogy az idiótája a keresztnevezen szólított, és bár a kislány egy mukkot sem beszél a nyelvünkön, pechemre az Anton könnyen megjegyezhető. De a kurva életbe, hagynom kellett volna, hogy az a vadbarom kiloccsantsa a gyerek agyát?! Nem, ezt semmiképpen nem engedhettem, és talán bizarr, de büszke vagyok, amiért a körülményekhez képest a legjózanabb döntéseket hoztam. Nincs rossz szájízem, némiképp higgadtan visszagondolva sem lépnék máshogy.

Ha Fortuna lába ujját még el is csípném, és a kislány a nagy ijedtségben elfelejtette nevem, hátra hagytuk a kínzóeszközöket szállító táskát, Sebes fegyverét, és néhány fellármázott szemtanút, akik még a csicsás Mercedes rendszámát is könnyen leolvashatták. Valamelyik nyom előbb-utóbb elvezeti a zsarukat az agyalágyulthoz, aki pedig szívfájdalom nélkül összekezd majd a saját szarával engem is, onnantól pedig számomra, a droggal bezsákoltt felfüggesztett miatt mindössze fél lépés a börtön. Akár a Csikó villa nappalijának közepén, magasba emelt kézzel is várhattam volna a zsarukat. Szabadságom mostantól pusztán káprázat, már fogoly vagyok, meneküléssel csak az illúzió óráit nyerhetem. Nem válhatok gyáva féreggé, mint a bátyám, bujkálás helyett szeretném emelt fővel, a legjobb minőségben eltölteni a hátralévő időmet, például azzal, hogy az albérletünk kapualjában üldögélve videóra veszem Annához fűződő érzéseimet.

Bimbi, te vagy a zöld, én a sárga, együtt éltünk a bódító kékségben. A kék a kedvenc színem – próbálkozom újra a felvétellel, aztán inkább elrakom a telefont, majd a hazafelé vásárolt üveg whiskyvel a lakásba indulok. Remélem, hálószobánkban, az ágyunkon fekvéssel talán sikerül majd kellőképpen ellazulnom ahhoz, hogy szavaim megeredjenek, az egykoron új lehetőségek tárházát jelentő otthon azonban most arcátlanul pofámba ásítja, mekkora vesztes vagyok. Lerúgom a cipőmet, kibújok szövetkabátomból, majd a kocsiban lerángatott, összevérzett maszkot a kukába hajítom. Ha menekülnék, valószínűleg elégetném. Az előszoba tükrében megnézem, mennyire vészes a sebem, és jobbnak látom arcszesszel kimosni, a fejsérülések mindig kényesek. Csíp, mint a rosseb! Anna gyakran esik-kelel a próbákon, vett magának sebragasztót, megpróbálok azzal összefogni a sérülést, a heget azonban semmiképpen nem úszhatom meg, basszus! Mindezek után bevágódom a hálószobába, és nem akarok hinni a szememnek, amikor meggyújtott gyertyák fényében Annát találok magam előtt, amint pongyolában az ágyon ül, és olvas. Másodpercek is beletelnek, mire ráébredek, csak káprázott a szemem.

- Mi a fenét csinálsz itt, Vöröske? - szakad fel belőlem cseppet sem barátságos hangon a kérdés.

- Tudtad, hogy Janus Pannonius, az ősi nagy magyar verselőnk, aki nem mellesleg püspök és politikus is volt, írt erotikus epigrammákat? - fel sem néz a könyvből. - Nem egy kurtizán vulváját foglalta rímekbe, de a Súlyos és kellemetlen kérdés című költeményében az örök nagy talányt is fejtegeti: Miért áhítja a fütykös a puncit, a puncit a fütykös? Szerinted ezt miért nem tanítják az iskolában? Ez is a művészet része, vegytiszta művészet, ráadásul egy püspök lúdtollából. Képzeld el, mennyivel szabadabb lenne ez az ország, ha a vallási vezetők és a politikusok manapság is így kommunikálnának. Imádnám, ha mondjuk a miniszterelnök...

- Nincs hangulatom fütykösökkel foglalkozni - torkollok le.

- Akkor maradjunk a vulvánál - pillant rám csábítóan lángoló tekintettel.

- Gondoltál már arra, hogy a női nedvesség valójában könnyezés? Hiszen a veszedelmes pénisz, szétfeszíti, keményen a vájatba hatol, felökleli a nőt. A szex folytonos halál, nedvünk a rettegés könnye.

Az eddiginél is hibbantabb... A dohányzóasztalra sandítok, ott sorakoznak kokainozása bűnjelei. Különös, én beállva képtelen volnék olvasni. Sokkal inkább farokvezérlésre kapcsolnék.

- Sajnálom, hogy ki kell hogy ábrándítsalak, de ez azért van, hogy jobban csússzon. Ez biológia - morgom, aztán félrehúzódok, hogy szabadon hagyjam az ajtónyílást, és a whiskys üveggel kezemben mutatom az utat: - Ez a vájat azonban csak arra vár, hogy átlépj rajta! Kívül tágasabb!

- Néha elbizonytalanodom abban, hogy művész vagy-e - drága mosollyal összecsukja a könyvet, de esze ágában sincs felkelni az ágyról. Parancsra biztos nem. Lehetetlen nyugalma aggasztó. - Miért vagy ilyen búskomor? - kérdezi, aztán végigmér: - És mi ez a hacuka rajtad, Antonci? Csak nem temetésen jártál? - mielőtt bármit reagálhatnék, eltűzött sajnálkozással gügyög: - Meghalt a szerelem?

Ökölbe szorul a kezem, legszívesebben boglyas tincseibe kapaszkodva kivonszolnám szobámból ezt a semmirekellő, drogos szukát. Tojnék rá, ha feljelenthetne testi sértésért, azt is mondhatná, hogy a nagyanyjától kapott ládika tartalmát tőlem gyűjtötte, már úgymint mindegy. Én azonban akkor sem emelek kezét nőre, ha az illető megérdemelné, izom helyett a hangom erejével lépek fel ellene.

- Takarodj kifelé! - ordítok rá.

- Lassabban azzal a formás testtel, Antonci! - bújja fene nagy mellénnyel, végre feltápáskodik az ágyról, de becsapnám magam, ha azt hinném, szót fogad. Számító pillantással sújt: - Megegyeztünk arról, hogy én információkat szállítok neked, cserébe te elkészíted az új kötetem illusztrációit. Még egy vonalat sem húztál, itt az ideje elkezdni a munkát!

Tényleg megállapodtunk, de most már nem érdekel, fenyegethet bármivel.

- Változott a helyzet - vetek felé egy gúnyos mosolyt. - És ne merj még egyszer Antoncinak hívni!

- Mert mi lesz? - vigyorog, szipog, majd mutatóujjával megdörzsöli az orrát.

Időközben megismerem a Szofin lógó pongyolát, Bimbi kapta az apjától karácsonyra. Felbosszant, hogy a Vöröske turkált a holmijaink között, ezért választ mellőzve odaköpöm neki:

- Jobb lenne, ha távol tartanád magad Anna holmijaitól!

- Szeretnéd, hogy levegyem? - lép felém, majd kioldozza, és ledobja magáról a pongyolát.

Ott áll előttem teljesen pucéran, minden pontján szőrtelen teste vonzza tekintetem, önkéntelenül felmérem a terepet. Keble dús, dereka vékony, csípje arányosan széles, lába kecses. Vonzó nő, én pedig napok óta nem jutottam élvezethez. Felötlik részeg agyamban, ha lekapcsol a rendőrség, akár évekig is nélkülözni fogok, talán elfogadhatnám, amit ez a lotyó kínál.

- Ugyan, ne légy smirglis! - bújja, és közelít.

- Elég furcsa szavakat használsz - morgom. - És elég furcsán viselkedsz.

- Én egy furcsa lány vagyok - hozzám simul, hogy gátlástalanul megmarkolhasson slicctájékon. - És ahogy látom, furcsaságom kedvedre szolgál.

Állok megfeszült izmokkal, felhúzott vállal, mint egy töketlen szűzfiú a tapasztalt bárcásnál. Szeretném, ha Szofi még az előtt kiriszálná formás valagát a helyiségből, hogy Johnny Walker barátom rosszra biztatna, ő azonban az ellenállásomat feszegetve dacol. Annyira kiéhezett vagyok! És az este történetek miatt annyira szükségem volna valaki ölelésére! Utolsó erőmmel is próbálom megakadályozni a női diadalt: - Azért, mert áll a farkam nem jelenti, hogy elveszett az eszem.

Szinte rám mászik, megnyalja, majd ajkamra helyezi jobb keze mutatóujját, közben baljával kökemény, lüktető ágyékomat simogatja. Számba leheli szavait: - Mikor szexeltél utoljára?

- Semmi közöd hozzá - feleselem.

- Anna szerda este ment el, szóval lassan egy hete - ámul túlzón. - Ha csak azóta nem kerestél magadnak egy kis kurvát, nagyon kilehetsz - sóhajt. - Én egy hónapja nem szexeltem.

- Kérdeztelek? - emelem szemöldököm.

- Miért fogod vissza magad, ha kívánsz? Légy férfi, és használd ki a testem! Megadok neked mindent szexuálisan, amire vágysz. Nálam nincs tabu.

Mint egy szirén, hangjával bájol, én azonban nagyothallok: - Berúgtam, nem téged kívánlak, hanem a szexet. Annával. Soha nem érhetsz a nyomába.

Szavaim eddig leperegtek róla, most célba találtam, hátratántorodik. A körülöttünk táncoló buja vörös hangulat kiszürkül, Szofi hirtelen hangulatváltozása felpofoz, csaknem bedőltem egy elmeháborodottnak.

- Látom, hogy beütötte a fejed, de ne légy agyalágyult! - kicsavarja kezemből a whiskys palackot, és kihívó tekintettel meghúzza. - Azt akarom, hogy rajzolj le maszturbálás közben! És úgy, hogy térdelek előtted, mintha...

- Beteg vagy - prüszkölök.

Ideje egyszer, és mindenkorra ellöknöm magamtól, ezzel Annának, illetve magamnak egyaránt tartozom. Összegereblyézem gondolataimat, majd teátrális hanglejtéssel belekezek: - Hogy őszinte legyek, ha nem élnék párkapcsolatban, már a második kört futnánk - telefonomat hanyagul az ágyra dobom, az asztalhoz fordulok, ráteszem a derekamat nyomó fegyvert, aztán a szekrényhez lépek. - De erről a ringlispírlről három éve lemaradtál. Fogadd el végre, hogy köztünk semmi nem lesz. Szexuálisan biztosan nem - akasztom vállfára zakómat. - Másra meg mire lennél jó?

Azt hiszem, a fejemben kavargó alkoholgőz ellenére sikerült hitelesen alakítanom a jégkirályt, rettenetesen szeretném, ha Szofi végre vérig sértődne, és távozna. Még elköszönnie sem kell, csak menjen! Huss!

- Milyen formás darab! - vészjós ámulatát hallva felé pördülök.

Kezébe forgatja a Sebestől kapott fegyvert. A piczába! Alakításom lefoglalt, nem számoltam azzal, hogy a flepnis rácsaphat a stukkerre.

- Ne játssz a fegyverrel, mert elsül, és baj lesz! - utasítom remegő hangon, mert rettentő sután fogja pisztolyt.

- Pont arra vágyom, hogy elsüljön a fegyvered - kacsint, aztán siváran folytatja: - Nem gondoltam, hogy fegyverrel járkálsz. Azt hittem, kemény fiúnak adod ki magad, de közben egy kisbaba vagy. Folyton meglepetést okozol, Antonci.

Tenyérbe mászó becenevem megismétlése garantálja, nem lesz partner, azért bepróbálkozom: - Add szépen ide!

Megránduló szájszájellel rám fogja a pisztoly csövét: - Anna nem tudott irányítani, ezért inkább elhagyott. Látod, én megtalálom a módját annak, hogy irányíthatóvá válj.

- És mit akarsz csinálni? Fejemhez fogod a pisztolyt, ameddig nem nyallak a csúcsra? - ironizálok.

Cicceg.

- De beteg vagy, Antonci! - tekintetét feszíti a téboly. - Sokkal jobban izgatna, ha te fognád közben rám. És utasítanál.

Még, hogy én vagyok a beteg...

- Akkor add ide!

- Na, persze! - felröfög. - Vetközz csak tovább! Egészen meztelenre.

- Ne szórakozz! - vicsorgok rá.

- Azt akarom, hogy ruhátlanul, teljes szabadságban rajzolj. Gyerünk! - hadonászik a fegyverrel.

Komikus, amint a pucér Vöröske egy pisztollyal a pöcsöm mutogatására próbál rákényszeríteni. Ki is röhögném, megszállott vonzalma azonban vérfagyasztó. De terroristákkal nem tárgyalunk.

- Sasszézhatunk, de én nem fogok levetközni, szerintem ne húzzuk az időt, inkább lőj! - vonok vállat széles művigyorral, és a mellkasom középre mutatok. - Itt a szívem, ezt célozd, ha már úgysem lehet a tiéd!

- Egy olyan nő után ábrándozol, aki a saját apja szerint is beleszeretett a táncpartnerébe - fröcsögi.

Még az előtt vissza kell szereznem tőle a fegyvert, hogy az eldördülne. Erősnek kell maradnom, Szofi nem láthatja, hogy fognak rajtam szavai. Kínkeservesen nehéz, de kimondom:

- Nincs kétségem afelől, hogy Richárdba habarodott.

Megdöbben.

- És nem zavar? Vele kefélsz, te pedig itt állsz álló farokkal.

Ez fáj!

- Az, amit Anna iránt érzek nem attól függ, hogy mellettem van, vagy nincs. Ez a szeretet kitörölhetetlen, elszakíthatatlan - mondom, és minden szavam igazul cseng.

- Te lennél a nagy, romantikus hős, Antonci? - kacag rosszmájúan. - Azt akarod, hogy elhiggyem, soha az életben nem fogsz más nőhöz érni?

- De ha nem jön vissza, egyszer biztosan keresek mást.

Szofi hitetlenkedve megrázza fejét, zavarja, hogy képtelen összeilleszteni elképzelését a valósággal.

- Most komolyan te, a forrófejű, ennyire könnyen elfogadod, hogy mással van?

Nehéz kérdés. Nagyon nehéz. Dühöm, akár a gyász, fekete fedőt köt szemem elé, tehetetlenül és kiszolgáltatottan várom, milyen meglepetéseket záporoztat rám ez a nő, aki újra, és újra képes kifacsartatni velem az életem. Napok óta igyekszem elhessegetni annak szörnyű gondolatát, hogy más érinti, vagy csókolja Bimbi testét. Mellkasomat feszítik fülemben felcsengő szerelmi vallomásai, és gyűlölet gyűrűzik bennem, ha arra gondolok, esztelen fülledtségben úszva most Székelykáposztát dédelgetheti. Agyvérzés kerülget, amikor feldereng, hogy a gazdag ficsúr nyelve már rátalálhatott Anna legérzékenyebb pontjára, a mellbimbójára, és ebben a pillanatban is neki nyögi mélybordó élvezetét. És a téboly karimáján körözve csak bízni tudok. Bízni abban, hogy Anna mindezek ellenére szeret. Hogy a közöttünk elillant évek során olyan elvehetetlen, átszakíthatatlan, felperzselhetetlen kötelék feszült közénk, amely újra, és újra összerántva nem engedi, hogy túl távolra kerüljünk egymástól. Bíznom kell ebben, hogy megőrizhessem a józan eszem. Ez a bizalom ad reményt és tesz tántoríthatatlanná, ez a bizalom a szerelemnél is erősebb, és ez a bizalom az, amit Anna mindedig hiányolt tőlem. A megvilágosodás örömeiben, csillogó szemmel bölintok.

- Te egy vesztes vagy! - köpi, de szavai számomra már magtalanok.

- A szerelem első pillanatától vesztes harc, művészkém.

Marásomra összeszorítja száját, majd fröcsögve kérdezi: - És mi a fenét szeretsz benne? Egy megjátszós...

- Mindent! - ingatom derülten fejem.

- Ez nevetséges! Ha nem tudod megmondani, nem is szeretted!

- Az igaz szerelemben képtelenség okokat, vagy indokokat felsorolni, mert azok végtelenek - szól belőlem a bölcs Johnny Walker.

- Akkor azt mondd, mit nem szeretsz benne! Megadom neked! Velem bosszút állhatsz minden hibájáért - húzza bűnös mosolyra ajkát, aztán a pisztolycsővel a lába közé mutat. - Ott, ahol a legjobban fáj neki.

Csak óvatosan azzal a ravasszal!

- Magadra gondolsz? - nézek rá epés hitetlenkedéssel. - Miért gondolnád, hogy az fájna neki, ha megkefélnélek?

- Mert egyikünkéről sem gondolná, hogy megtennénk. Azt gondolja, hogy mindketten a tenyeréből eszünk, hogy a befolyása alatt tart bennünket. Pedig ez nincs így. Te is tudod!

Elbizonytalanítom, amiért szó nélkül csak kérdőn bámulom. Látom, amint eszelős tekintetében a gonosz csillogás kétségbeesésbe hajlik, hangsúlya is ezzel együtt változik: - Anton, szükségem van rád! Soha nem vágytam még ennyire férfirra! Mit tegyek, hogy az enyém legyél? Hogy szolgáljalak?

Vallomásától belém áll az ütő. Mi a fene történik ezzel az emberrel?

Ágyra vetett telefonom ekkor felvillan, és vad rezgő táncba kezd. Merem remélni, hogy Szofinak nem jut eszébe obszcén célra használni a készüléket. Mondjuk ráülni.

- Felvenném - bökök szememmel a készülékre.

- Most velem vagy. Nem foglalkozhatsz mással - ingatja fejét könnybe lábadt szemmel.

Sóhajtok.

- Fogadj meg tőlem egy tanácsot! A férfiak könnyűnek tartják az erőszakos nőket, ezért, ha megdöngetésnél többet akarsz, ne a lábad közével próbálj csábítani! Ezzel a hozzáállással legfeljebb szifiliszt kaphatsz, nem szerelmet - nézem szánakozó tekintettel. - Azt végkép nem értem, ha a szelídíthetlenségem vonz, miért akarsz befenyíteni.

- Ne! - rikkantja, de elcsuklik hangja. - Ne bánts!

- Most pedig menj el, Vöröske!

- Én szeretni akarlak!

Eszelős vonzalma egyre kétségbe ejtőbb, mielőbb le kell zárnom a témát: - Ha te nem mész el, akkor elmegyek én.

Hangja ismét fenyegető mélységbe hajlik: - Meg ne próbáld! - mordul. - Ha valamire szükségem van, és nem lehet az enyém, akkor inkább tönkreteszem, mint hogy másé legyen.

Fenyegetése megnyitja az agyamba ömlő adrenalincsapot. Nem állítom, hogy biztos vagyok dolgomban, de engem senki nem zsarolhat.

- Miért? Mit teszel? Lelősz? - egészen közel lépek hozzá, a pisztoly csöve hasamnak nyomódik. Mit sem törődve azzal, hogy meghúzhatja a ravaszt, jobбомmal satuba fogom állcsontját. - Jól gondold meg, kit és hogyan fenyegetsz! - morgom

közvetlenül arcába, ő ernyedt tekintettel bámul. Vagy ámul. Vagy csodál. – És, ha Annának haja szála is görbül miattad, esküszöm, nem éred meg a másnapot! – érzem reszketését. – Most pedig elmegyek. Mire visszajövök, a pisztoly az ágyamon, a cuccod pedig a lakáson kívül legyen! – eleresztem, majd felmarkolom ágyamról a telefonom, és kiviharzok a szobából.

Szofi nem szól, nem lő, de bármennyire betegesen hangzik, azt hiszem, miközben az állát szorítottam, eléleztem.

RICHÁRD

Annaróza kis híján mindkettőnket megölt.

– Ez egy veszélyes útszakasz – figyelmeztettem fojtott hangon, de rám se hederített, eszeveszett tempóban száguldottunk a Miss Mambóból a birtok felé, útközben ráadásul végig a telefonját nyomogatta, és zsörtölődött, amiért egyetlen hívott számot sem sikerült elérnie. Az egyik kanyarban, egy átfolyáson aztán megcsúszott a Jaguar, csak a lélekjelenlétemnek, illetve a kéziféknek köszönhetően sikerült megúsznunk, hogy az egyik útszéli fára csavarodjunk.

– Innen átveszem – morogtam a sokból ocsúdva.

– Félsz tőlem? – fordult felém kihívó, mégis könnyes tekintettel.

– Ha lekapcsolnak a rendőrök, teljesen mindegy, hogy te száguldozol, vagy én vezetek ittasan – közlöm. – Azt viszont nem szeretném, ha bajod esne.

– Hirtelen milyen gondoskodó lettél, Székely Richárd! Kár, hogy ez a figyelmesség őszintétlen sablonviselkedés – gúnyolódott, aztán a gázba taposott.

Sajgó szívvel figyeltem, ahogy könnybe lábadt szemmel, görcsösen összeszorított szájjal vezetett a birtokig, majd szó nélkül hagyva lakosztályába sietett. Megértem dühét, viselkedése ettől függetlenül kétségbe ejt, hiszen a táncparketten megosztottak csupán parányi, ráadásul árnyalt töredékei a teljes, borzalmas igazságnak. Talán edzetlen lelkiileg a rá váró történetre, és részemről kegyetlenség további részletekkel traktálnom, de nem cipelhetem a végtelenségig a nehéz vallomást, adós vagyok, elérkezett a fizetés napja, pláne, hogy Annaróza összepakolt, és éppen indulni készül.

– Hova mész? – lépek a konyhából utána.

– El – köpi, de rám se néz. – Bízom benne, nincs ellenvetésed, hogy kölcsönvegyem az autód. Neked ma este már úgyszincs rá szükséged, hiszen ittasan nem vezetsz, holnap reggelre pedig visszahozom.

Most, vagy soha. Tenyeremmel homlokomat dörzsölve, nehezen felsóhajtok.

– Annaróza, beszélünk kell!

Csomagjával felém pördült.

– Meglep, hogy ezt éppen te javaslod. Egy heted volt arra, hogy beszélj, mégis hallgattál.

– Lásd be, ez egy olyan téma, amivel nem lehet jókor, jó időben előhozakodni!

– Ez nem mentség! – csökönyösködik perelőn. – Napok óta fojtasz magadba egy titkot, amiről pontosan tudod, mennyit jelent nekem. Ami alapjaiban változtatja meg az életem. Teljesen mindegy, hogyan reagálok rá, mielőbb el kellett volna mondanod! – elgondolkozik, mintha kérdeztem volna, majd válaszol is: – Igen, biztosan hasonlóképpen kiborultam volna, de legalább nem érezném mellé úgy, hogy kihasználtál. És nem gondolnálak beszarinak.

Engesztelhetetlen konokságába kezd belesajdulni a fejem, lerogyok az emeletre vezető lépcső második fokára, mindkét kezemet megadóan emelem: – Igazad van, csak ne hisztériázz!

– Nem hisztizem! – felcsattanására csüggedt tekintettel reagálok. Azt hiszem, belátja, hogy de, bizony hisztérikusságig hergelte magát.

Melankolikus csendet permetez ránk a várakozás, a nappaliban álló ingaóra kérlelhetetlen ketyegéssel jelzi az elhaladó másodperceket. Míg apám szerint mindenre gyógyír, Marci bácsi burjánzó fekélynek tartja az időt. Hogy lehet valami kecségtető, mégis ennyire elszomorító? Hogy férhet meg egyszerre, egy helyen a jó és a rossz? Hogy történhet, hogy az ember elmúlása pillanatában jut bölcsessége csúcsára? Az idő az ördögtől származó leghalálosabb kórság, a lét kárhozata.

– Hol van most? – céloz édesanyára Annaróza némiképp enyhültebben.

Folyton kínálkozó alkalomra vártam, pedig a tökéletes pillanatot nekem kellett megteremtennem. És ímé, Richárd, megteremtett. Elindult köztünk a vallomásomhoz szükséges párbeszéd, több kifogásnak részemről helye nem lehet.

Vagyis mégis, egy utolsónak: - Elmondok mindent, ha megígéred, hogy nem rohansz el.

Annaróza hetykén vállat von.

- Megígérem.

- Ne haragudj, de nem vagy túl meggyőző - rándul halovány mosolyra szám.

- Richárd, kezd már el! - türelmetlenségében csípőre vágja kezét.

Bosszantóan önző siettetése kikényszeríti belőlem elmúlt napjaim legőszintébb néhány mondatát: - Nézd, nekem sem könnyű Rózsáról beszélnem. Igaz, ő a te eltűnt édesanyád, engem azonban férfivá nevelt. Miközben tisztában vagyok azzal, nem az én hibám, rendkívül szégyellem magam, mert úgy érzem, megfosztottalak az emlékezés lehetőségétől. Minden bennem élő kellemes pillanat téged illetve, és legszívesebben átömleszténem ezeket beléd - a kellemetlen, könnyfakasztó történetekről egyelőre nem ejtek szót, azokat legszívesebben oly mélyre ásnám, hogy soha a bűdös életbe ne kerülhessenek újra elő. - Emészt a lelkiismeret-furdalás, amiért kiszakíthatatlanul bennem élnek azok az emlékfoszlányok, amelyek valójában neked járnának. Hogyan nyílhatnék meg előtted, ha attól tartok, minden egyes szavammal, ahelyett, hogy oltanám, szítom a benned szunnyadó gyűlöletet?

Egészen hihetetlen, de Annaróza konok pillantása ellágyul, azt hiszem, megesett rajtam a szíve, ezzel pedig csak tovább nehezíti helyzetem. Engem nem kell sajnálni! Neki végképp nem!

Földre ejti összecsomagolt holmiját, kihalássza belőle az előadásban is használt vörös kendőt, majd mellém telepedik a lépcsőre: - Nem mondtam, mert eddig azt hittem, hogy csak nekem fontos, de ez az ő sála - suttogja a kezében függő anyagot szuggerálva, nekem pedig a döbbenettől egy pillanatra hullámot vet a vérnyomásom. - Ha gondolod, kössük össze a csuklónkat. Tudom, hogy bárgyúan hangzik, de talán segít megnyílnod, én pedig akkor sem tudnék eliszkolni, ha olyat mondanál, amiért életem végéig gyűlölnék. Bár azt hiszem, erre vajmi kevés az esély.

Én bőven tudok indokot, és rövidesen meg is osztom veled.

Beleegyezésem jeléül felé nyújtom karom, és míg összekötöz bennünket, erőt gyűjtök eddigi életem második legnehezebb pillanatához. Bizarr, hogy míg az első Rózsához kötődik, a másodikat lánya nyerte el magának.

- Most is apáddal van? - kérdez Annaróza óvatosan. - Hol vannak?

- Nincsenek már együtt - csóválom fejem.

- Akkor hol van? Tudod, hol van? - faggat egyre izgatottabban.

Feszítően mély levegőt veszek, majd kisóhajtom magamból: - Rózsa öt éve meghalt.

Annaróza összerezzen. Szavaim húsába vájnak, számomra azonban még a táncteren érzetnél is felszabadítóbb a pillanat. Töredezik, és szakadozik a múltamat fedő, sötét borzalomréteg, alatta valami új, valami könnyebb vár. Lelkileg mindképpen. A szabadság íztől csak úgy zubognak belőlem a szavak: - Az eltűnésétől számítva, tizenöt éven keresztül nálunk élt, ebben a házban.

- Rák? - kérdezi fakó hangon.

Hazudni nem akarok, ezért inkább nem válaszolok, hallgatásom ő helyeslésként értelmezi, szabad kezét szája elé emeli. Látom szemében, ahogy a döbbenet összecsap a megkönnyebbüléssel, egy régen elfojtott, lappangó fájdalom őlt számára alakot, tortúrája elszipolyozza őszinteséghez szükséges erőm. Beszippantott ajakkal, kitáguló orrlyukkal és pörge pislogással igyekszik erős maradni, huszonkét év fájdalmát azonban képtelenség könnyek nélkül eltemetni.

- Ha képes lennék átadni a szép emlékeimet, cserébe átvenném a fájdalmad - suttogom.

Szavaim bármelyik pillanatban elpattanható, hártavékonyságú kínmosolyt húznak arcára: - Felkészültem arra, hogy egyszer ezt a hír közlik velem. De ez most pokoli nehéz - sóhajtásnyi szünetet tart, majd szipogva folytatja. - Az évek alatt fejben számtalan teóriát felállítottam, és rendre arra jutottam, hogy szörnyű, de a legtragikusabb változatok volnának számomra a legemberségesebbek. Kevésbé viselt volna meg, ha például az derül ki, hogy egy gyilkos áldozatául esett, és mostanra vetette ki magából testének elásott maradványait a föld - valóban borzalmas teóriája elfojtja hangját. - Sokkal rosszabb, hogy tudom, nem elvették tőlem, hanem elhagyott. Hogy mást választott.

Megrendülten hallgatom, nem is sejti, mennyire közel jár a teljes igazsághoz. A szituáció sorra adja a sanszokat arra, hogy könnyítsek lelkén, a torkomba nőtt gombóc azonban lenyelhetetlen. Az átkos idő szalad, Annaróza már

újabb kérdésnél tart: - Szerinted miért nem keresett meg ő?

- Apám nem engedte neki - válaszolom. Érzem, ahogy a felháborodás megfeszíti izmait. - De kérlek, ne azonosíts az apámmal! Bármilyen ember is volt, én egészen máshogy gondolkozom a világról. Nem minden öröklődik, az ő gyarlósága engem csak jobb emberré tett. Apám nehezen fogadta el, hogy hiába próbálta erőszakosan belém nevelni örületét, nem lettem lenyomata. Büntetéseivel és kényszerítéseivel sokáig feszegette határait, de csak megalkuvóvá tehetett, saját képére nem formálhatott. Főleg, hogy ott volt Rózsa, aki befogadó éveimben, az ő fájdalmai mellett mindvégig tartotta bennem a lelket, és a legkilátástalanabb helyzetekben is emlékeztetett, lehet belőlem jó ember.

- Miért beszélsz apádról múlt időkben?

- Mert számomra már halott - gyűlöletem az egész házat bejárja.

Annaróza hallgat, gondolom, arra számít, magyarázattal szolgállok, de egyelőre nem szeretnék az eddigieknél többet megosztani vele. Még nem szorítjuk Annarózával elég erősen egymás kezét ahhoz, hogy biztonságban szembenézzünk a fenyegető sötétséggel. Félek, hogy elveszíteném.

- És te miért kerestél meg?

- Carlos mutatott egy képet a Lélektánc-csapatról, a kísérteties hasonlóság miatt rád ismertem - préselek ki magamból egy kedves fintort. - Kötelességemnek éreztem, hogy beavassalak az igazságba. Csak nem találtam a módját.

Minél őszintébb mélységben fogan egy gondolat, megszületése annál több idő, Annaróza lassan egy perc múltán érdeklődik.

- Mesélt rólam valaha? Emlékezett arra, hogy van egy lánya?

Megrendítő kérdésére nosztalgikus merengéssel bólintok. Hogyan gondolhatja, hogy Rózsa elfelejtette? Igaz, egyelőre egyetlen szavammal sem cáfoltam a képzeletében kirajzolódó képet, amelyben édesanyja egy róla lelketlenül lemondó néember.

- Mindig Annarózaként emlegetett, ezért vagyok képtelen Annának hívni - halványan elmosolyodom. - Rengeteget beszélt rólad. Elmondta például, hogy mielőtt teherbe esett, felszínes értékrend szerint élt, a siker, valamint a külsőségek voltak az istenei. Születéssel azonban átértékelődött az élete, nem akart mást csinálni, csak veled lenni - torkom elszorul, még csak az hiányozna, hogy elbőgjem magam. - A csillogást váltva te lettél az ő istennője.

Annaróza megremegő ajakkal faggat.

- Akkor miért hagyott el? Miért nem maradt velem? Vagy miért nem hozott magával? - gyermeki naivsággal körbetekint. - Elfértem volna itt.

Kegyetlenség részemről, vagy sem, felvetéseit figyelmen kívül hagyom. Ismét hazudnom kellene, arra pedig ebben a lelki mélységben nem volnék képes. A ferdítésnek már helye nincs.

- Mindig azt mondta, ha táncosnőnek készülnél, megpróbálna lebeszélni, inkább arra biztatna, légy például politikus - magamon érzem meghökkent, kérdő tekintetét. Szembefordulok vele: - Mert az erős nőknek nem szegheti szárnyát a kiszolgáltatottság. De ha próbálkozása ellenére táncolni akarnál, mindenben támogatna, hisz az eltántorítással, valamint az ellehetetlenítéssel konokul szembeszegülni maga a szabad erő. A szabadság pedig a boldogság alapja.

Azt hiszem, utolsó mondata, pontosabban az abból sugárzó, soha meg nem fáradó életigenlése volt a titok, amely apám többi foglyánál különlegesebbé tette. Az életszeretet az, ami a korábbi, egy-egy évig velünk élő nőkhöz képest tizenöt esztendőig mellettünk tartotta őt. Amiért apám fiaként nem megvetett, hanem becsületes, tiszta lelkű férfivá nevelt. Nélküle talán elnyelt volna a sötétség.

- Milyen volt? Mesélj még róla! - noszogat ártatlanul Annaróza, sejtése sincs, mennyire felkavar az emlékezésre kényszerítés.

Ingem ujjával kitörlöm a szemembe gyűlt könnycseppeket, majd felelek: - A legrosszabb pillanataiban is életvidám volt. Ő szerettette meg velem Johnny Casht, miatta kezdtem el gitározni. És ő tanított meg táncolni - mosolygom könnyezve. - Még akkor is folyton táncolni akart, amikor már alig tudott lábra állni.

- Övé volt a pincében a tükör és a nyújtórúd? - könnyeim fojtásában már csak bólogatni tudok Annaróza kérdésére. - Boldog volt itt?

Látja, mennyire nehezemre esnek a szavak, lélekerősítőként összefonja Rózsa kendővel kötözött kezünk ujjait. Most csak hárman vagyunk. Most csak miénk ez a hatalmas, élettemető hodály, amelynek falai mérhetetlen mennyiségű

borzalmat szívtak magukba.

- Én... Én... - reszketeg sóhajtok. - Mindig arra törekedtem, hogy boldoggá tegyem.

Annaróza átölel.

- Köszönöm - sírja nyakamba.

Kész, ennyi! Elbögöm magam. Átszakad minden gát, ömlik a könnyuhatag, fájó kérdéseket, sajtó emlékeket és gyötörő titkokat is magával sodor. Annaróza nem értheti, miféle szeretet lángol bennem az édesanyja iránt, ahogy azt sem sejti, hogy valójában egykori, tehetetlenségből hozott döntésem derengése áraszt el könnyekkel. Rózsa többet szenvedett apám miatt ebben a házban, mint ahány boldog pillanatot én okozhattam neki, és ez a tény örökké kísérteni fog. Újra, és újra ösztönöz majd arra, hogy ha néha meg is botlok, jó ember maradjak. Mert jó emberből sosincs elég. És a bennem élő jó ember mondatja most velem Annarózának.

- Mutatnom kell neked valamit.

ANNA

Életem, akár nyakból letépett gyöngysor, millió darabra hullott. Kizárólag türelmemen, és kitartásomon múlik, sikerül-e a szétgurult szemekből, józan eszemet megőrizve újra nyakéket fűznöm. A trükk, hogy a gyöngyök szedegetése közben nem szabad gondolkozom, mert, amint a kérdésekkel kevert talány elburjánzik elmémbe, szétfeszíti koponyám. Richárd hozzákötözött kezemet szorítva lakosztályához vezet, ágya szélére ültet, majd eloldozza a kendőt.

- Ígérd meg, bármi történik, nem hagysz itt! - kéri könnyes porcelántekintettel, már ma este másodjára.

Elmosolyodom.

- Ez elég pajzánul hangzott - suttogom, aztán észlelve, hogy nem nevet velem, bölintok. - Ígérem.

Homlokát ráncolva lép az éjjeliszekrényén pihenő távirányítóért, majd ahogy gombot nyom rajta, az ágy fölött villanó éles fény téglalap alakban a szemközti falfelületre vetül.

- Az idő vas foga megrágta a szalagokat, néhány éve digitalizáltam a felvételeket - ül mellém Richárd, majd mielőtt reagálhatnék a falon feltűnik édesanyám arca.

A szobában elhelyezett hangszórókból pengetett gitár, majd Johnny Cash, duhaj évek karcolta hangja csendül, a Richárd által is előadott Rose Of My Heart című szerzeményt énekli. Ezek szerint nem véletlenül választotta csütörtök esti gitározásához ezt a dalt, a következő pillanatban meg is magyarázza. - Rózsa kedvence volt.

Anélkül bölintok, hogy tekintetemmel elszakadnék a falra vetített képsoroktól, soha meg nem ismert édesanyám életének boldog pillanataitól. Cash dala ezúttal egy összevágott videoszösszenet aláfestő zenéjeként szolgál, az összhatástól torkomat elszorítja a sírás.

Az első néhány másodperces jelenetsor egy narancsszín nyári napon játszódik, anya fehér ruhában elterül a rikító sárga pitypangok tarkította, sűrű fűben. Kacagva gurul, ruhájára zöld foltokat festenek a fűszálak. Csillogó tekintete örömittas, mond valamit a kamerába, és szavait a zenétől ugyan nem hallom, biztos vagyok benne, hogy boldogságának ad hangot.

Alig észrevehető vágás után továbbra a gyermekláncfüvel szórt füves terület a színhely, anyukám egy a sárga virágokból font koszorúval fején táncol, majd a következő pillanatban már a hosszúra nőtt fűszálak között ül, kecsesen kinyújtott kézfejen pillangó egyensúlyozik, amely egy a semmiből rávetülő, hosszú és széles emberárnyék hatására elreppen. A jelenetsor éppen akkor szakad félbe, amikor anya a megérkező óriásra pillanata.

A második jelenet kezdőképen a fogvillantó mosolyú, kamasz Richárddal nézek farkasszemet, egy fehér lepedővel fedett ágyon fekszik, pőre vállából ítélve félmeztelen. Az elmúlt közel egy hétben nem láttam ennyire önfeledtnek. Megjelenik mellette édesanyám, csókot nyom Richárd arcára, majd homlokát a fiú halántékának dönti. Szoros a kettejük közötti kötődés, sugárzik belőlük az egymás iránt érzett szeretet, bele is könnyezek.

Egy egészen közlelről kamerázott, tizenennyolcas számgyertyával tűzdelte tortával kezdődik a harmadik jelenet, aztán már csak két, tányérra porciózott szeletet látok a képen. Anya keresztbe vetett lábbal, rendkívül elegánsan

villázza saját adagját. Teste szembetűnően sovány, arca beesett.

A negyedik jelenetben édesanyám egy hatalmas, kitárt ablakban, a kamerának háttal áll, a szél lobogtatja körülötte a hosszú, könnyű csipkefüggönyt. A kamerát tartó – azt sejtem, Richárd lehet – az ablak felé közelít, majd amikor anyukám észreveszi, vállá fölé letargikus tekintettel hátrapillant, majd azon nyomban mosolyt erőltet arcára, és az ablaknak hátat fordítva, a függönyvel játszva, arcát el-eltakarva pózol. Nem tudom figyelmen kívül hagyni kifehéredett bőre szinte áttetsző vékonyságát, illetve megfakult pillantását.

Az ötödik jelenetsor a pincében kialakított próbateremben zajlik. Édesanyám a kezdőfelvételen látotthoz hasonló fehér ruhában, lehunyta szemmel táncol. Haja fakó, és töredezett, bőre hullá sápadt, teste pedig olyan vékony, mintha egy csontváz ringatózna előttem. Még akkor sem mondott le a táncról, amikor betegsége már ereje végére sodorta. A tánc tarthatta benne a lelket, amely különben már elillanhatott volna.

A rengeteg impresszió szinte hipnotizál, édesanyám felhőtlen boldogságától esendőségéig jutva érzéseim száznál is több fokos fordulatot vesznek. Míg elején meleg, puha illúzióban lebegtem, a videó végére keményen fenékre huppantam. Hiába nem ismertem, felkavaró látni, ahogy édesanyám felvételtől felvételre hullatta szirmait, végül elvirágozott.

Amikor a halkuló zene, illetve a sötétedő kép összehatására azt hinném, az elmúlás felvételeinek végére értünk, feltűnik a képen édesanyám, és azt mondja: – Szeretlek.

Eddig viseltem, most azonban belém csap a fájdalom. Elpityeredem.

– Nem hallottad még a hangját? – kérdezi óvatosan Richárd.

– De – bólogatok. – Csak ezt a szót nem hallottam tőle soha.

Ekkor, mintha csoda történt volna, Richárd önszántából, bármiféle kérdés nélkül átöleli vállam, és magához szorít. Nem akarom túlmisztifikálni gesztusát, ráadásul a fejlemények tükrében helyre kell tennem kapcsolatunkat, támogatása kétségtelen jólesik. Bármit is érzek Richárd iránt, egyetlen dolog egészen biztosan nem változik, ő még nálamnál is mélyebben sebzett, és talán egyedül vagyok a világon, aki megértheti.

– Ezek voltak eddigi életem legszebb pillanatai – nyeli ő is fel-feltörő könnyeit. – Az első felvétel, ahol Rózsa a virágkoszorút visel, tizenkét éves koromban készült a kertünkben. Akkor már négy éve élt nálunk.

– Ki vetett árnyékot a pillangóra? – kérdezem. – A végén megjelent valaki, árnyékától a pillangó elreppent.

– Az apám volt – válaszolja hidegen. – A tortás jelenetet a tizennyolcadik születésnapomon forgattam. Én inkább a csokoládétortát szeretem, de neki a fekete erdő torta volt a kedvence, ezért azt kértem – motyogja, majd váratlanul megkérdezi: – Neked milyen ízű torta a kedvenced?

– Kókuszos – mosolygok könnyezve.

– Igazán különleges – csíp oda incselkedően.

– A csokitorta pedig kifejezetten unalmas – felelek.

Játékos évődésünket néhány másodperces csenddel öblítjük.

– Gyerekkoromban kitalált egy mesevilágot, amely Annaróza királylányról szólt – Richárd szavai hatására reszketve veszek levegőt. – Annarózát a sárkány elrabolta, és kastélyába zárta. A királylány igyekezett megszokni új életét, amelyben régi nagy szerelme, a tánc állt leginkább segítségére. Rózsa estéről estére újabb történetet szőtt nekem, azt hiszem, ezzel is szórakoztatta magát.

– És soha nem jutott ki?

– Nem – ingatja fejét. – A függönyös jelenet idején húszéves voltam, ő akkor harminchárom. Olyannak láttam, mint Annaróza királylányt, aki a megmentésére kivont karddal érkező herceget várja.

– Ezért is emlegetsz mindig Annarózáként – suttogom, bólint, én pedig érzékeny mosollyal konstátálom, hogy Richárd egy rólam elnevezett királylányról szóló mesén nőtt fel.

– Ebben az időben már elhatalmasodott rajta a betegség, a távolban talán szó szerint az életét megmentő segítséget kereste, de sajnos nem látott túl messzire. A betegség következtében sűrű hályog keletkezett a szemén, amely végül gyakorlatilag megvakította.

Megfogam bennem a kérdés, miért nem tettem orvosilag semmit édesanyám szembetegsége ellen, de nem akarok vádlónak tűnő faggatózással Richárd nosztalgizálásába rondítani. Szeretnék minél több múltképet kapni, akkor is, ha azok soha nem válhatnak az én emlékeimmé.

- A pincében táncolós felvétel néhány hónappal a halála előtt készült. Talán ez volt az utolsó olyan alkalom, hogy néhány mozdulatnál többet volt képes táncolni - morogja Richárd. - Azért van behunyva a szeme, mert a szürke hályogtól már alig látott. Cukott szemmel egyszerűbb volt megőriznie az egyensúlyát.

- És mikor készült az ágyban fekvő felvétel? - érdeklődöm, amikor eszembe jut, hogy azt a jelenetet kihagyta.

Tétovázik a válasszal, talán nem véletlenül maradt ki felsorolásából az ominózus képsor.

- Nincs különösebb történetet - nagyot nyel. - Tizenöt éves voltam, még abban a naiv hittem lebegtem, hogy a világ megváltoztatható. Hogy a szeretet az igazsággal összefogva mindent legyőzhet. Például, hogy a nőknek parancsoló, engem pedig folyton regulázó szigorú apám megenyhülhet. Rózsa halála kérlelhetetlenül szembesített azzal, hogy a világ se szebb, se jobb nem lehet annál, amilyen. Csakúgy, mint az emberek, a világ sem változik, csak alakul, de marad velejéig romlott.

Nem tudok mit felelni, ezért hallgatok, végül ő szakítja meg a csendet.

- Szeretnéd megnézni a Rómeó és Júlia-felvételt?

- Ezt most komolyan kérdezed? - nézek rá, majd amikor feltápászkodik, hogy elindítsa a felvételt, megkérdezem: - Miért nem mutattad meg rögtön legalább az előadásról készült felvételt?

- Mert túl sok kérdést tettél volna fel - ismeri be. -Azokra pedig még nem álltam készen.

Lefárasztott ez az este, eszemben sincs többet kérdezni, csak bámulom a falon táncoló édesanyámat. Gyönyörűnek, izmosnak és kecsesnek szeretném megőrizni emlékeimben, azt akarom, hogy mindig boldog huszonevesként jelenjen meg lelki szemem előtt, amikor rá gondolok. És azt akarom, hogy Richárd se a betegeskedő, hervadó asszonyként emlékezzen rá.

Amennyire rövid volt a családi felvételekből ollózott szösszenet, az előadás olyan hosszú, közel kilencvenpercnyi. Hogy kényelmesen nézhessük, még az esti kimozdulásunkhoz húzott elegáns holmijainkban felfekszünk az ágyra, én pedig Richárd vállára hajtom fejem.

- Ne bújj hozzám, nem akarom úgy érezni, hogy kihasznállak! - céloz az aulában tett, meggondolatlan kijelentésemre.

- Nem érzem, hogy kihasználsz - suttogom és édesanyám táncán merengve hozzáteszem: - Végre kiderült, hogy a táncon kívül is van bennünk valami közös.

59

LAURA

Csupán néhány szükséges az eddig begyűjtött babérlevelei mellé ahhoz, hogy koszorút fonhasson, Laura mégis vonakodik a Székely Vilmos doktorral tervezett, baráti csevegés ötletétől. A főorvos nyilván nem fogja önként és dalolva elújságotlani, hogy szexrabszolgákat tart, nekik pedig nincs sarokba szorításához elegendő bizonyítékuk, erről a pontról szinte lehetetlen magánkopóként, hivatalos engedélyek nélkül tovább lépni. A rámutató jelekre hivatkozva a rendőrség bizonyos ideig elzárhatná Székelyt, közben pedig élettére feltúráásával terhelő bizonyítékokat gyűjthetnének, Dávid azonban teljes bizonyosságot akar, mielőtt megtorpedóznák a hetvenes évei elején járó szakteknitély életét. Egy a média által felkapott vádat akkor sem lehet maradéktalanul megcáfolni, ha időközben üresnek bizonyul, a kétely nem igazságfüggő, ártatlan életeteket, illetve karriereket képes tönkretenni. Ha azonban valóban Székely a Fényképész, tiszteletalapú faggatózásukat meglövegolva egérutat nyer, kitakarítja rejtekhelyét, illetve eltünteti mindenféle nyomot, onnantól pedig a rendőrség is csak zsákutcába futhat. Elszúrhatják az egyetlen lehetőségüket, de a kriminálpszichológus vállalta a felelősséget, és ez az egész tulajdonképpen az ő ügye, Laura csak reménykedhet abban, hogy a férfi, a gyógyszer okozta mellékhatások ellenére tudja, mit csinál.

- Lassan tíz éve, hogy az akkori kormány megvonta a szanatórium finanszírozását, azóta egy családi tőkéből létrehozott alapítvány kezeli a beérkező támogatásokat, amelyekből gazdálkodva tartjuk fenn magunkat. Az éves farsangi bál egyfajta tradícióvá nőtte ki magát, tulajdonképpen ez az egyik

hála rendezvényünk. Képzőművészeti terápiás csoportjaink kiállítással egybekötött vásárt rendeznek, a konyhán dolgozó lakók megvendégelik támogatóinkat, a színjátzó körünk pedig egy kisebb műsorral kedveskedik számukra – vezeti negédes stílusával tágas, elegáns, akváriummal is felszerelt irodájába, és ülteti az asztalával szemközti bőrfotelekbe látogatóit a főorvos. – Partnereddel téged is szeretettel várunk köreinkbe, Dávid!

A szanatórium szigorú házsabályokat követ ugyan, de mindenképpen emberséges otthon a mentálisan sérültek számára. Csodapirula híján, suttogó démonai okán talán már Dávid is hasonló intézményben tengődne, ezzel minden bizonnyal az ikertestvérét kezelő Székely Vilmos is tisztában van. Dávid humorral igyekszik elvenni az iménti ajánlat bizarr életét.

– Hogy lássam a fivéremet puncsot mérni? Köszönöm, kihagynám a lehetőséget!

Az intézet felé vezető úton Laura azért fohászkodott, hogy megússza az újbóli találkozást a kellemetlen emlékű Lengyel Tamással. Meglepő szerencse, hogy Székely Vilmos irodáját, a vezetők szokásaitól eltérően nem a legfelső emeleten, hanem a földszinten alakították ki, a páciensek pedig csak bizonyos időközönként, a melléklépcsőn közlekedhetnek a hátsó udvarra. Civil látogatóknak ezért egyetlen ápolttal sem szükséges találkozniuk.

– Kár – húzza el atyáskodón száját a főorvos, majd néhány, az íróasztalán heverő dossziét egymásra rendezve érdeklődik: – Miben lehetek segítségedre, Dávid?

A szemüveges, oldalválasztékos ősz hajú, cingár férfi éppen úgy fest, mint ahogy egy az életét a tudományoknak szentelő férfit elképzelhet az ember, Laura kis túlzással még egy sörösüveg felbontásához elengedő erőt sem feltételez róla. Külseje és selymes beszéde csaknem elfeledtette a nyomozónővel, hogy gyanújuk alapján a májfoltos bőrű úr a nők szolgalelkűségének önkényes kiélvezésében leli örömét. Az elmélet és a valóság nehezen összefésülhető, ám gyakran a legjámborabb külső rejti a legnagyobb veszedelmet.

A nyomozónő zsebében élesen felsípól telefonja, a hangra a főorvos felé fordul, Laura azonban mit sem törődik a rá vetett, dorgáló pillantással. Pláne, hogy indulás előtt Dávid rábeszélte, hogy a klasszikus „jó zsarú-rossz zsarú” csellel közelítsenek a férfihoz, tehát a kriminálpszichológus képviselje a megértő, támogató ismerős, Laura pedig a hajthatatlan vádlót. Dávid szerint azért ez a legjobb felállás, mert ha valóban Vilmos az ő emberük, a főorvost fenyelezi majd, ha egy nő, az övét lesöprő hatalommal rendelkezik. A megtaposott önbecsülésű, helyzetbe hozott pszichopatak izgatottságukban egészen biztosan hibáznak, és kivillantják foguk fehérjét, Dávid meggyőzéshez pedig a legapróbb jel is elegendő volna. A nyomozónő feladata tehát, hogy minél nyersebb viselkedésével kibillentse komfortzónájából a köztiszteletben álló férfit, a tökéletes hatás érdekében Laura farmert és bőrdzsekit húzott, haját kibontva hagyta, sminkjét elhanyagolta. Nem esett nehezére lazára venni a figurát, tulajdonképpen ezen állapotában önmaga.

A kriminálpszichológus felvetette, hazudják azt, hogy a nyomozónő még mindig a rendőri állomány tagja. Laura húzta száját, Kovács figyelmeztetése után ez különösen veszélyes játék, Dávid végül megint lyukat beszélt a hasába, és olyanra bírta rá, amit ő a háta közepére sem kívánt. Vajon ez történt az éjjel is? Vajon a férfi meggyőzőképessége ellenállhatatlan, vagy a nyomozónő túlságosan gyenge?

Azonnal hívj, ahogy tudsz! Lyukat ütöttünk a rendőrség rendszerének tűzfalán! – áll a Judit által küldött üzenetben. A nyomozónő válaszol, hogy még csak most ültek le a főorvossal, ha tényleg fontos, barátnője írja meg üzenetben, amit szeretne. Reggeli látogatása után, a szanatórium felé Juditot az irodába szállították, ahol Vinyóval folytatták a polaroidokon szereplő nők beazonosítását. Bár nagyon úgy fest, nyakon csípték a gazfickót, Laura mégsem ágált az ellen, hogy az újdonsült pár hétvégén is munkába álljon. Barátnőjét talán észhez téríti majd az informatikussal közösen eltöltött idő, és véget ér szédülete.

Dávid belefog mondandójába: – Őszinte leszek Vilmos, nem túl vidám témával érkeztem. A hölgy nyomozó, te pedig gyanúsított vagy egy olyan ügyben, amelyen együtt dolgozunk.

Atyaég!

Laura felkapja a fejét, a félelme beigazolódni látszik, gyógyszere nem kívánt tüneteként a kriminálpszichológus talán megfeledkezett reggeli

haditervükről, és támadásba lendül. A főorvos döbbenettől tátott szájjal bámul egykori tanítványára, majd egy szűkölő fél mosollyal kérdezi.

- Hívnom kellene az ügyvédemet?

Dávid nyugtatónan kedvesen felel.

- Kétlem, hogy bűnös lennél, szerintem mindössze félreértésről van szó, nem szeretnék felesleges kellemetlenségeket okozni, ezért azt tanácsolom, beszéljünk, mint két barát - tér vissza az eredeti tervhez Dávid, Vilmos gondterhelten bólint. - Kérlek, először arra válaszolj, ismered-e a Platina nevű férfiklubot!

- Persze - felhúzza köpenye ujját, megvillantja előttük a klubtagságot igazoló karórát, majd szórakozottan felnevet. - Idén negyvenöt éve. De ez csak nem bűn.

A nyomozónő lesben áll, figyelni az eseményeket, Székely doktor viselkedése meghökkenti. A férfi vagy teljesen hibbant, amiért nem kezd makacs tagadásba, esetleg értetlenséggel igyekszik terelni magáról a gyanút. Vagy a francba is, talán tényleg ártatlan...

- Egy eltűnt lány ügyében nyomozva jutottunk el hozzád. A hölgy környezetéből tudjuk, pszichológusnak készült, nagy rajongód volt, és találkozott veled a Platinában, ahol felszolgálóként dolgozott - a tanítvány szemrebbenés nélkül, sőt bensőséges pillantással kérdezi mesterét. - A leírás alapján van tipped, kiről beszélhetek?

Dávid gyakorlottan blöfföl, valójában fogalmuk sincs, Debóra kire célzott, amikor környezetének egy a jövőjét megváltoztató férfiről áradozott. Vilmos azonban, nyilván Dávid legnagyobb bánatára, felkacagva rákérdez: - Kerekes Debórára gondolsz? Kerekes Orbán fogadott lányára?

Bingó, a férfi valóban kapcsolatban állt az egyik eltűnt nővel. Ha valóban ő a Fényképész, lassan várhatóak tőle a pánik első jelei, hiszen fogalma sem lehet arról, az előtte ülő nyomozópárosnak mennyit sikerült kiderítenie mocskos kis titkairól. Ahogy sarokba szorul, fogyni kezd majd körülötte a levegő, lazítani fog nyakkendőjén, és saját elterelő hazugságaiba bonyolódik. Darabjaira hullik.

- Igen, Kerekes Debórára gondolok - bólint rezignáltan Dávid, pedig a pszichiáter nyílt kérdése, és annak víg tálalása biztosan meglepte.

- De, hát ő megbízhatatlan csitri, miért gyanúsítottok miatta? - értetlenkedik a főorvos, majd a firtató tekintetek hatására önmagától kezd bele: - Odalépett hozzám a Platinában, bemutatkozott, és megkérdezte, lehetne-e gyakornok az intézetben. Valami dublini útról beszélt, állítólag ott akart egyetemre járni, és jót tett volna neki egy ajánlólevél. Mivel ezzel nevelőapjának is szívességet tettem, ráadásul támogatom a lelkes fiatalokat, mondtam, miért ne, nálunk mindig magas a fluktuáció, folyton nővérhiány van, jól jön a friss munkaerő, néhány gyakorlati nappól nem lehet probléma. Egyszer járt is nálam, végigcsinált egy vizitét, láthatóan megviselte a tapasztalat, másnapra aztán eltűnt. A Platinában sem láttam többé.

A nyomozónő szíve szerint még várna a ráfeszítéssel, de képtelen magában tartani a kérdést: - Nem is érdekelte, hogy hova tűnt? Ez elég furcsa, nem gondolja? Pláne, hogy már az is a Platina szabályaival ellenes, hogy beszélt magával.

- Ha tudná, hogy hetven év alatt hány ember tűnt el a környezetemből, nem kérdezne ilyesmit - pillant Székely doktor szelíd mosollyal a nőre. - Az emberek hajlamosak köddé válni. Szívük joga. Debóranak talán nem tetszett az itteni élet, valami ideologizált világra számíthatott, és inkább más irányba indult. Bármí megtörténhetett, nekem a betegeken, valamint a családomon felül nem nagyon van lehetőségem más életekkel törődnöm - magyaráz, majd sokkal gyakorlatiasabbra véve a figurát, Dávidtól kérdezi: - De mi közöm lehetne nekem Debóra eltűnéséhez?

A kriminálpszichológus egy jelentőségteljes pillantással jelzi Laurának, ha már belekapott, folytassa a kitervelt támadást, a nő ridegen közli:

- Néhány napja sokkoló képek kerültek birtokunkba Debóráról.

- Miféle képek? - kérdezi Székely doktor zavart, ám ártatlan mosollyal.

Ennyi elé csepegtetett információknak elegendőnek kellene lennie ahhoz, hogy a pánikinger felfűtse, majd kiverje a víz a pszichiáter testét. De elmeorvosként talán kitapasztalta, hogyan uralkodjon magán, és maradjon higgadt, ezért Laura teketóriázás nélkül beveti aduászát:

- Dáviddal ellentétben én biztos vagyok abban, hogy önnek ismerősek ezek a

felvételek – egy alattomos mosoly kíséretében, az eddig ölében szorongatott dossziéból mindkét Debóráról készült polaroid másolatot Vilmos asztalára csúsztatja. – A fotót készítő férfi fiatal lányokat ejt fogságba. Négy alkalomról tudunk, Debóra az utolsó áldozat, a korábbi esetek azonban évtizedek óta tartó aktivitást bizonyítanak.

Áldozataik képmásai kivétel nélkül hatást gyakorolnak a gyilkosokra, pláne, ha azokat valamiféle relikviaként, szexuális ajzószerként őrzik. Dávid délelőtti, felkészítő elemzése alapján a Fényképész azért készíti a polaroidokat, hogy azokat nézegetve újra, és újra átélhesse az erőszak okozta örömet. A tettes ráadásul komoly hiánytól szenvedhet, hiszen jól eldugott, féltve őrzött fotói eltűntek. Mindezek alapján Székely doktornak kiszáradós izgalomba kellene borulnia a képek láttán, ő azonban elborzadó arcot vág.

Atyaég!

Talán tényleg nem Székely Vilmos a tettes. Akkor azonban, másik gyanúsított híján lyukra futottak. Laura biztosra akar menni, ezért a legeslegvégsőkig csikarni fogja a férfit, most például kihívóan rákérdez:

– Nem hiányoztak önnek ezek a képek?

– Hogy hiányoztak volna? – hőköl hátra Székely. – Soha nem láttam ezeket a polaroidokat, nem az enyéme – majd látogatói szótlansága rávezeti. – Azt gondolják, én készítettem ezeket a képeket? – kérdezi kifejezetten komikus jámbor felháborodással. – Nézze, hölgyem, az egész vádja nevetséges. Az, hogy ismertem, és segítettem az egyik áldozatot, még nem jelenti, hogy gyilkos volnék. És tudja, miért nem? – arcát egyre vörösebbre színezi a tehetetlen düh. – Mert nem vagyok gyilkos!

A lehetetlen érvelés hallatán Laura elmosolyodik, ezzel is piszkálja a férfit. Pattanásig kell feszítenie a húrt, hogy biztosan meggyőződjön arról, Székely ártatlan, és nem csak vastag bőrt növesztett arcára.

– Írásaiban meglehetősen egyértelműen kifejti véleményét a nők helyéről...

– Melyik írásaimra gondol? – kérdez közbe felszegett állal a férfi.

– Kifejezetten a Szolgalelkűség című könyvre célezek.

A férfi felkacag.

– Sejtésem szerint ön egyáltalán nem olvasta az írásaimat – Laurát elfogja az értetlenség, de ezt semmiképpen nem mutatná kifelé, síri csöndben hallgat. – A kötet elsősorban a szolgalelkűség problémájával küszködő nőknek szól. Önökben genetikailag kódolt a férfiak alá való rendelődés, és gyakran olyan esetben is hajlamosak elveszteni a józan eszüket, amikor az illető úriember bármiféle teljesítmény nélkül csak kihasználja szolgalelkűségüket. Ez nincs rendjén. Számtalan nő a párja férfiatlansága miatt esik mély depresszióba, a Szolgalelkűséget tulajdonképpen ennek megelőzésére írtam.

Laura hibázott. El kellett volna olvasnia az átkozott könyvet, amely ezek szerint éppen olyan nőknek szól, amilyené ő is vált négy éve, amikor a LoveClub-ügy idején szemsérülése után Kovács szándékosan elnyújtotta felépülését, és a nyomozónő ragaszkodását kihasználva, érzelmileg, valamint anyagilag egyaránt élősködött rajta. A nyomozónő aztán megelőgelte az egykori sztárnyomozó tehetetlenségét, és Dávid karjában kötött ki. Micsoda váltás...

– A könyvem alapjául szolgáló tanulmányom a klasszikus nemi szerepek megőrzéséről szól – folytatja Székely. – Ha a férfi szerepénél marad, a női szolgalelkűség örömet szerez. A kötet mindkét nemet oktatja arra, hogyan lehet megőrizni egy modern világban a párkapcsolatok klasszikusságát. Ebben nincs boszorkányság. Feleségem, és három lánygyermekem van, ha nem tisztelném őket, milyen életem volna?

A kérdést a nyomozónő telefonjának éles pityegése a levegőben tartja, Laura immár bátortalanabban nyúl a készülékért. Judit üzenete azonban önelégült vigyorra húzza száját.

– A kolléganőm éppen most tájékoztat arról, hogy a négy áldozat közül az egyik, bizonyos Ágas Tímea eltűnése előtt a szanatóriuma nővére volt. A hölgynek huszonkét éve veszett nyoma. Ön mióta is dolgozik az intézetben?

Most megfogták! Új keletű nyomuk meglehetősen konkrét, a főorvos törheti a fejét magyarázatért. Laura büszkén kidüllesztett mellel már fogalmazza magában, milyen mondattal riasztja Kovácsot, amikor Székely Vilmos letöri szarvát.

– Tizenkilenc éve – morogja, egy pillanatra elfordítja tekintetét, majd szemét lehunyva, fejét ingatva kezd bele. – Előtte, a nyolcvanas évek közepétől egy helyi egyetem meghívására Hollandiában tanítottam. Visszatérésemig közöm sem volt ehhez az intézethez. Szóval, ha csak az ön által említett hölgy nem utazott

Hollandiába, nem keresztezhatték egymást az útjaink.

Atyaég!

A nyomozónő arcából kifut a vér, minden bizonnyal hullásápadt, zavarában a hajába tűr. Menekülő utat keresve éppen azon tűnődik, hogy sűrű bocsánatkérések közepette elhagyja az irodát, amikor az eddigi csatározás idejére visszahúzódott kriminálpszichológus kérdéssel célozza Vilmost.

- Te állítottad ki Kerekes Orbán madárkáinak a szakvéleményeket?

- Nem tudom, miről beszélsz - köpi oda a férfi, majd összeszorítja ajkát.

A nyomozónő szeme elkerekedik, elég nagy pácban vannak, nem kellene további terhelni a helyzetet. Kerekes Orbán miatt már rászállt a rendőrség, most még egy okkal több, hogy lekapcsolják. Laura Dávidhoz fordul, aki sötét, mindentudó tekintettel firtatja Székely Vilmos múltját. Pontosan ebbe az átható, letaglózó pillantásba habarodott bele annak idején. Dávid viselkedése fagyasztó, kisugárzásában kiszámíthatatlan örület kavargó.

- Pontosan tudod, miről beszélek. Negyvenöt éve csatlakoztál a Platinához, akkor éppen huszonöt éves voltál. A világra nyitott, az életet habzsoló férfi, aki már elég érett ahhoz, hogy saját döntéseket hozzon, de nem elég tapasztalt a helyes választásokhoz - Dávid feltápáskodik a bőrfotelből, majd kezét hátrakulcsolva a falon lógó, keretezett diplomákhoz, elismerésekhez és oklevelekhez lép, háttal folytatja. - Igaz, a családod vagyona lehetővé tette, hogy meg se kottyanjon, gyanítom, nem véletlenül költöttél a csatlakozásra súlyos összegeket.

- Apám erőltette - veti közbe Székely. - Ezzel jelezte, hogy férfit értem.

Dávid rásandít.

- Azt akarta, hogy a jövődet megalapozó kapcsolatokat építs, és barátságokat köss. Komoly emberekkel. Te azonban a hátad közepére sem kívántad azt a társaságot, azért is örültél, amikor belefutottál néhány korodbelibe, például az akkor szintén a pályája elején járó Kerekes Orbánba.

A kriminálpszichológus az oklevelekkel díszített fal mentén haladva az iroda egyik legékezebb pontjához, a terebélyes akváriumhoz ér. Rogyasztott térddel, mutatóujjával megkocogtatja a vastag üvegfalat.

- Ez egy kubai kék rák? - a főorvos bólint, majd Dávid, az akváriumban élő világot tovább fürkészve folytatja mondandóját. - Orbánékkal különlegesnek éreztétek magatokat, amiért bebocsátást nyerhettetek egy olyan világba, ahol minden aranyból van, és a csapból is pezsgő folyik. Ti voltatok az új elitgeneráció, és ezt mindenkinek az orrára is kötöttétek. Számotokra nem létezett lehetetlen, meg akartátok váltani a világot. Égtetek, lángoltatok, minden örületségbe belevágtatok, hiszen nem volt kontroll. Bármit megúszhattatok.

Székely kifejezéstelen arccal, szótlánul hallgatja egykori tanítványát, Laura pedig egyelőre nem látja a teátrális jelenet végkifejletét. Egy azonban biztos, Dávid nem kezdene ilyesfajta monológba, ha nem volna biztos a dolgában. Észrevett valami, mások számára talán láthatatlan apróságot, amitől összeállt fejében a kép. Legalábbis Laura bízott benne, hogy ez történt, különben csak még kellemetlenebb helyzetbe sodorja magukat.

- Tapogatóztatok erkölcs és vágy között, mígnem elszállt veletek a ló, a határaitok kitágultak, és habzsolni kezdtetek - ér a kriminálpszichológus az akvárium melletti polchoz, leemel róla egy vászonkötésű, megsárgult lapú könyvet, majd felcsapja. - Fiatalon azonban nem gondoltatok arra, hogy egyszer eljár felettetek az idő. Kitágított határokkal, a múltba belepiskított titkokkal azonban nehéz méltósággal megöregedni, ugye?

- Mire akarsz kilyukadni? - kérdezi kiszáradt torokkal, fakó hangon a főorvos.

Megcsípték! Csak most már Laura is szeretné tudni, hogy tulajdonképpen mivel. A leemelt könyv belső borítását vizsgáló Dávid mondataiból hamarosan talán kiderül.

- Segítettetek egymásnak elrendezni a soraitokat. Mindenki megkapta a másiktól, amire várt, a mocskos kis dolgokat a szőnyeg alá seprtetétek. Te, gondolom, támogatókat szereztél, Orbán pedig például megalapíthatta a sektáját. Hányan voltak egymás adósai? Négyen? Öten? Orbánon és rajta kívül kik tartoztak a társaságotokba? Egy bíró? Egy rendőrfőnök? Egy politikus?

- Ezeket az ajtókat nem lenne szabad feszegetned - sóhajtja Székely.

A kriminálpszichológus kajánul elvigyorodik, visszahelyezi a polcra a könyvet, majd a főorvos asztalához lép, a vállára teszi kezét, és a füléhez

egészen közel hajolva közli.

- Csak jó helyen kell meglökni a dominót - morogja baljósan Dávid, Laura pedig elsápad a fenyegetése hallatán. - Nem értem az ellenállásod. Bármilyen mélyre ászod el, előbb-utóbb kiveti magából a föld a titkokat, amelyek az idővel csak mocskosabbá válnak. Nézzük, mi is az a titok, ami észhez térítő pofonként érhetne a társaságotokat!

Egy titok, amely évtizedek óta lebeg a Platina néhány tagjának feje felett? Egy titok, amely miatt a társaság egykor fiatal tagjai eltávolodtak egymástól? Amely rákényszeríti őket, hogy segítsenek egymásnak? Lehet, hogy nem is szívességet tesznek, hanem valami szörnyűséget próbálnak leplezni? Ez egészen új megvilágításba helyezi az elmúlt napokban feltárt információkat.

- Történt valami köztetek. Valami drámai fejlemény - Dávid magához vesz egy a főorvos asztalán álló, bekeretezett fotót, majd az egyik szereplőre mutatva Székelyhez fordul: - A nagyobbik lányod, ugye? Egészen csinos. Ő is kriminálpszichológiát tanult, jól emlékszem?

A férfi szótlanul bólint, Dávid pedig miután helyére teszi a képet egy másikért nyúl. Hosszas nézegetés helyett azonban, a fotóval kezében visszatér a nyomozónő melletti foteljához: - Titeket az esztelenség időszakában már nem elégitett ki a pénzszerzés. Az sem, hogy a kiszolgáltakat, nálatoknál szegényebbeket megaláztatok. Az ital sem, a drog sem. Mi is a következő? Ó, igen! A nők! Ugye, férfitársaságban a pénz, a hatalom, a drog, és az ital után a nő a következő? - a felsorolás hallatán Székely nagyot nyel, megigazítja szemüvegét. - Melyikőtök találta ki, hogy milyen mókás lenne közösen megalázni egy nőt? Gondolom, egy prostituált volt. Ki akarta? Te? Orbán?

- Nem, nem, nem - csóválja lehajtott fejét Székely. Leveszi szemüvegét. - Aknákkal szórt területre lépsz!

A férfi néhány másodperc alatt teljesen összezuhan. Dávid mélyet sóhajt, és a kezében tartott képre mered: - Bárki is legyen közületek az aranyifjú, egészen biztosan nem kedvel téged. Fogságba ejtette az egyik nővért, aztán egy táncosnőt, majd Kerekes Orbán nevelt lányát, végül a hölgyek kínzásáról készült fotókat a szanatórium könyvtárában rejtette el. Mit gondolsz, mit fog szólni mindehhez a közvélemény?

A helyzet ugyanaz, mint a Platina esetében, Dávid a szanatórium jó hírnevével revolverezik. Székely összerenzen a fenyegetés hallatán: - Micsoda?

- Igen, a könyvtár egyik kötetében találta a bátyám ezeket a fotókat. Valaki csúnyán elárult téged, Vilmos - morogja Dávid, majd felé fordítja a fotót. - Valaki, aki ezen a képen szerepel. És te azóta biztosan tudod kiről van szó, ahogy kolléganóm jelezte, egy néhai nővér volt a harmadik áldozata. Ahogy ezt meghallottad, önkéntelenül a fotóra pillantottál - Székely homlokát masszírozva ingatja fejét, nem tagadólag, inkább hitetlenkedően. - Mélyen tisztellek Vilmos, és nagyon hálás vagyok neked azért, amit értem, illetve a fivéremért tétlén, de ha akadályozod a nyomozást, nem tudlak megvédeni a mellettem ülő hölgytől.

Atyaég!

Laura a kriminálpszichológus felé fordul, Dávid megenged magának egy csintalan félmosolyt, aztán újra elkomolyodik, keresztbe vetett lábbal az akvárium felé fordul: - Tudod, a kubai kék rákot nem tanácsos díszhalakkal együtt tartani, mert rendes etetés ellenére is hajlamos az éjszaka leple alatt levadászni azokat. Csak úgy értelmetlenül, ösztönből. A szanatóriumodnak is van egy kék rákja, és ha nem vigyázol, búcsút inthetsz miatta az akváriumnak.

A férfi beletörődően felsóhajt, döntésre jutott: - Kössünk alkut!

Este viselt ruhámban, Richárd szobájának méreteres franciaágyán ébredek. Miután könnyekkel sütöttük ki a köztünk pattogó feszültséget, Richárd lejátszotta az édesanyámról összevágott, cirka négy perc hosszúságú, szösszenetekből álló videomontázst. Furcsállottam a filmecke rövidségét, fáradtsággal vegyülő meghatottságom azonban elfojtotta kérdéseim hangját. A családi felvételeke után Richárd elindította a közel kilencven perces Rómeó és Júlia táncelőadást, amely végül álomba ringatott.

A váratlan hírek, a felkavaró felvétel és a már soha be nem teljesíthető vágyak összjátékaként édesanyámmal álmodtam. A helyszín a zöldellő kert volt, a nap narancssárgán sütött, pityangot szedtünk, hogy virágkoszorút fonhassunk. Gyönyörű édesanyám oly könnyedén lépkedett a bokáig érő fűszálak között, mintha nem is a földön járna, hófehér pántos ruhája úszott körülötte. Ő békésnek tűnt, én boldognak éreztem magam, minden olyan természetes volt. Az égbolt aztán hirtelen gránit szürkébe borult, a fények kihűltek, szellő kavardott. Az idill meghasadt, anyukám csontsovány, ijesztő asszonnyá aszott, haja spróden kócolódott, arcára sötét foltokat festett a beesettség. A kezében tartott, csokorba szedett aranysárga pityangvirág szőrbóbitás gömbbé őszült, és a feltámadó szellő, mint rakoncátlan kisgyerek szerteszét fújta. Ahogy a kasza tovaszállt, úgy vált az előttem álló édesanyám porhanyós káprázattá.

- Menekülj! Menekülj! Menekülj! - skandálta, majd hamvaira bontva magával ragadta az örökkévalóság.

Ebből a szürreális vízióból riasztott Richárd, pontosabban karórájának csipogása. Mozdulatlanul hallgatom, ahogy kikecmereg az ágyból, és szinte lábujjhegyen elhagyta a lakosztályt. Szeretnék visszaaludni, testemnek és lelkemnek egyaránt szüksége volna pihenésre, gondolataim azonban túlságosan élénken mocorognak fejemben. Ha maradéktalanul őszinte akarok lenni, savanykás féltékenységet érzek, amiért Richárd velem ellentétben ismerhette azt a nőt, aki életemet adta. A felvételek alapján ráadásul rajongásig imádták egymást, az őket összefűző érzelmi kötelék engem gúzsba köt. Vajon édesanyám a gyermeke, azaz irántam táplált szeretetét ruházta át Richárdra? Pótolható voltam a szívében? Pótolható egyáltalán egy gyermek az anyja szívében? Remélem, a Richárdból kifacsart emlékcseppek végső soron szomjamat csillapítják, nem pedig megmérgeznek.

Nem vagyok meggyőződve Richárd őszinteségéről, hiába próbálom például, képtelen vagyok elfogadni, ha Rózsa valóban annyira szeretett, amennyire Richárd azt a lépcsőn ülve mesélte, vajon miként akadályozhatták meg abban, hogy ezt akár titokban az éjszaka leple alatt kiszökve, vagy csak telefonon, de a saját szavaival elmondhassa nekem? Vagy Richárd bocsátkozott keserűségem enyhítendő kegyes hazugságba - talán az Annaróza királylányról szóló mesék is blöff - és anyámat abszolút hidegen hagyta létezőm, vagy további rejtélyek lappanganak a Székely familia viharfelhős múltjában. Talán csak az édesanyám jóságába fektetett naiv reménykedés mondatja velem, én mégis az utóbbi lehetőséget érzem valószínűbbnek. De akkor mit rejtegethet előlem Richárd? Miért kellett egyáltalán megnyirbálnia a család boldogságát megörökítő szalagokat, és ha a legszebb pillanatokat ollózta össze, hogyhogy alig néhány percnyi anyag gyűlt össze tizenöt év alatt? És édesapjának vajon miért csak az árnyéka szerepelt a válogatásban?

Valami bűzlik, és egyre erősebb szagot áraszt.

A zsúfolódó furcsaságok között turkálva feldereng, tegnap reggel, amikor a pincébe merészkedtem, a tükrös fallal szemközt álló asztal feletti polcon számtalan videokazettát láttam, talán azokból származnak az este mutatott részletek. Izgatottságomban felülök az ágyban. Amennyiben igazam van, a pincében tárolt szalagokból több kérdésemre is választ kaphatok. Kíváncsi volnék például Richárd édesapjára. Milyen lehet a férfi, aki elérhette, hogy édesanyám lemondjon rólam? Érdekelne az is, hogyan éltek ebben a kastélyban. Kérjem meg Richárdot, játssza le teljes hosszukban a felvételeket? Minden bizonnyal nem véletlen, hogy csak részleteket mutathatott. Kémkedjek? Azzal, ha engedélye nélkül kutatok, Richárd magánéletébe trappolok. De a fenébe is, az édesanyám az én magánéletem része! Ő az én anyám! Az enyém! Jogom van mindent tudni róla. Jogom van a teljes felvételekhez. Jogom van az igazsághoz. Mielőtt felindultságom csillapodhatna, összeszedem magam és a földszintre indulok.

Fogalmam sincs, hova riaszthatta Richárdot ennyire korán az órája, talán a bokszolás mellett futni is eljár, vagy a kerge kutyájával kell foglalkoznia. Tulajdonképpen nem is az érdekel, hova ment, az már inkább, hogy ne vegyen észre, ezért lopakodom, mint egy betörő. Megkönnyebbülésemre egyik földszinti helyiségben sem találok Richárdot, bár elég hihetetlen, ha ezért csipogó óra ébreszti, talán már bokszsákját püföli. Szinte nesztelenül nyitom a pincelejáró ajtaját, óvatoskodásom azonban felesleges, Richárd nincs odalent. Lekocogok a lépcsőn, egyenesen a rendetlen asztalhoz lépek. A papírhalom tetején négy bőrkötésű vázlatfüzet hánykolódik, vettem már ebből a márkából Antonnak ajándékba, ő a fantáziájában születő festményei skicceit rajzolja ezekbe.

Igaz, a kazetták miatt érkeztem a pincébe, azokat fogalmam sincs, min játszánám le. Kibillenő kíváncsiságomban fellapozom, majd ahogy szembesülök az elém táruló grafitrajzzal, csaknem el is ejtem a hozzám közelebb eső füzetet. A lapra egy hátra feszített kezű, meztelen női alakot firkáltak, teste körül kötél feszül, szeme kendővel fedett. A rajznál azonban sokkalóbb, hogy a vázlatfüzet szomszédos oldalára egy ugyanazon pozitúrában megörökített hűsvér nő fekete-fehér polaroid fotóját ragasztották. A perverz fantázia találkozik a bizarr valósággal.

Az első sokkból ocsúdva lapozok, oldalról oldalra haladva válogatott pozitúrákban találok az ominózus, fedetlen testű nőt. Bőre valószerűtlenül fehér, szemét, illetve száját gésákhoz hasonló módon sminkelték. A számomra legmegrázóbb képen a nő fejét tekerték szorosan körbe, a kötél mélyen bőrébe vág. Bár vonásait eltorzultak, abban biztos vagyok, hogy a fotón nem az édesanyám látható. Richárd biológiai anyja keleti származású, a smink alapján evidens lehetne, hogy ő szerepel a képeken, de a kötözött nő szeme nem mandulavágású. Ekkor szinte gyomorszájon vág a lehetőség, hogy Richárd szexuális perverziója a megkötözés. Talán azért ózdkodik gyengédebb érintéseimtől, mert a fájdalomkozás jelent számára kielégülést. A testét borító sebek lehetnek szexuális hevülete maradványai. Ez megmagyarázná, hogy a felkínálkozó alkalmak ellenére miért nem közeledett felém.

Meglep, hogy amennyire taszít, annyira kelt bennem kíváncsiságot a kikötözés művészete, ezért a második füzetet is fellapozom. Anyámat látom meg benne. Rémületemben eldobom a füzetet, amely először a zsúfolt asztalra, onnan néhány papírlapot, illetve tollat magával rántva, hangos csattanással a pincepadlóra zuhan. A kis közzjáték során megmozdítottam az asztalon álló monitorokhoz csatlakoztatott számítógép papírhalom alá temetett egerét, az eddig alvó kijelzőkön kép villan. Mindhárom monitor, az éjjellátó kamerák eltúlzott kontrasztjával, különböző szögből, de ugyanazon szűk helyiséget mutatja. Bárhol is legyen a szobácska, Richárd ott van, ráadásul nincs egyedül.

A kamerák képein látom, ahogy Éber felszalad egy lépcsőn, ezzel egy időben zörgő hang üti meg fülemet, amely a bejárattal szemközti, lestrapált bőrkanapé felől érkezik. Már a kutya csaholását is hallom. Pillanatra odakapom a fejem, de azon nyomban vissza is térek a monitorhoz, Richárd ugyanis a képen követi az ebet. Az előbbi hang irányából most csattan hallok, összerezzenek.

- Nem kellene itt lenned - közli a vártnál lényegesen fakóbb hangon, a pince alatti, titkos helyiségbe vezető járat csapóajtájában állva.

Annak ellenére, hogy Éber szelídhíthetetlenül ugat rám, meghallom a reményre kapott visítást, mintha csapdába ejtett vadállat volna odalent. A kameraképek alapján azonban pontosan tudom, a hang embertől származik. Egy láncra vetett nőtől.

RICHÁRD

A dübörgés hallatán Éber morogva a rejtekhely lejárójához rohant, nekem pedig egy ütemnyit kihagyott a szívverésem. Szinte láttam magam előtt, amint a rendőrség lezönlök a pincébe, a földre tepernek és bilincselve elszállítanak. A felszínre érve azonban még kétségbe ejtőbb víziómnál is nyomasztóbb tény fogadott. Ha nem teszed meg idejében a szükséges lépést, a sors lök rajtad akkorát, hogy hasra esel, és betöröd az orrod. Halogattam a csúf igazságot, és tessék, Annaróza most tetten ért.

- Mi folyik itt, Richárd? - kérdezi alig hallható hangon, sápadtságából ítélve a földön heverő füzetet nem sokkal korábban még kezében tarthatta, az apám egykori asztalán álló monitorok pedig felfedték titkomat előtte. Mit mondhatnék? Hiába keresek választ, erre a helyzetre nincsenek megfelelő szavak.

- Bárcsak azt mondhatnám, hogy nem az, amire gondolsz - bököm ki végül.

Annaróza néhány megfeszített másodpercnyi döbbszent várakozás után a pincefeljáró felé lódul. Utána szólok, maradjon veszteg, de mindhiába. Éber csaholva kilő utána, visszatartó parancsom erőtlen a kölyökkorától retorziókkal belé nevelt feladattal szemben. Mindketten megvadultak. Zsigereimben éreztem, hogy az ominózus jelenetet egyszer legalább át kell élnem, ezért is kértem meg többször, nyomatékosan Annarózát arra, hogy bármi történik, őrizze meg hidegvérét.

- Hívd vissza a veszett kutyádat! - bömböli Annaróza, a főbejárat kilincset rángatja, Éber vicsorgással fenyegetve sasszézik előtte. - És nyisd ki

a bejárati ajtót! Engedj el!

A kutya apám nevelése, arra tanította, hogy a házban megforduló nőket – hacsak nem mi kísérjük ki – feltartóztassa. Ezt a lehető leghiggadtabb hangon megosztom Annarózával is, majd hozzáteszem: – Ha megnyugszol, és nem menekülsz, ő is megnyugszik.

– Ki az a nő a pince alatt? Mik azok a képek a füzetekben? Mi ez az egész, Richárd? – faggat elvörösödött arccal, majd rám ordít: – Válaszolj már! Elegem van a köntörfalazásból!

– Elmondok mindent, de ahogy azt megbeszéltük, míg a végére nem érek, nyugton kell maradnod.

– Fogságba ejtettél! Hova mennék? – köpi, tekintete a borzolt szőrű kutya és köztem vándorol.

– Nem vagy fogságban! – önkéntelenül felnevetek. – Hidd el, én tudom mi a fogság. Ez csak egy bezárt ajtó.

Amint az ajtó becsapódik, csak távirányítással, vagy kulccsal nyitható. Ez, csakúgy, mint az elektromos kerítés, vagy az emeleti ablakok alatti, a ház tővébe fektetett szögesdrótszőnyeg, apám biztonsági fejlesztése, amely az alagsorból kiszabadult nők megfékezését szolgálja. A ház kívülről teljesen normálisnak tűnik, senki nem sejti, hogy a színfalak egy csapdákkal felvértezett börtönt rejtenek.

– Kinyitom az ajtót, ha megígéred, hogy nem rohansz el! – ragaszkodom álláspontomhoz.

Annaróza bátor, a vicsorgó állkapcsával fenyegető kutya ellenére is makacs marad: – Nyisd ki az ajtót, és meglátom, hogy végighallgatlak-e!

Bár tartok attól, hogy Annaróza megpróbálja elhagyni az épületet, és Éber rátámad, megadom magam, a zsebemben tartott, az autóriasztókéra hajazó távirányítóval kioldom a zárat. Szerencsére Annaróza kíváncsisága legyűri félelmét, magasba emeli mindkét kezét, a kutya pedig továbbra is ugrásra készen áll ugyan, de csillapodik.

– Hallgatlak – fonja karba kezét idegességtől remegő hangon Annaróza.

Mielőtt elszökne a lendület, kibököm: – Rózsa itt élt, de nem úgy, ahogy te azt eddig feltételezted.

– Hanem hogyan? A pince alatt?

Gyanítom, tagadásra vár, én azonban lesütött szemmel bólintok: – Már meséltem neked apám szigorúságáról. Arról, hogyan bánt az anyámmal – kezdek bele nagy nehezen. – Nos, ő minden nővel keménykezűen bánt, elvei szerint az asszony kizárólag a férfiúi szükségletek kielégítésére teremtett, nem szabad hagyni, hogy irányítónak váljon, és saját döntést hozzon.

– Ez örület – motyogja Annaróza.

– Félre ne értsd, nem akarom védeni, csak elmesélem a történetét, hogy tudd, honnan ered az örület. Az egész mögött a nagyanyám áll. Előkelő asszony volt, mindig kifehérítette a bőrét, és nagy japán legyezővel járkált, azzal szózott gyermekeire is, ha rossz fát tettek a tűzre. Mama vezéregyéniségként irányította, majd egy kerge napján méreggel megpróbálta kiirtani a családját. Részben sikerrel. Ő, a férje, illetve a lányuk is meghalt, apám kisfiúként csak a szerencsének köszönhetően élte túl az esetet, de komoly traumaként épült személyiségébe. Apja, akire bálványként tekintett, gyengesége miatt összeomlott szemében, amiért képtelen volt családfőként megállni a helyét. Szerinte, ha nagyanyám nem kapott volna hatalmat, nem ölte volna meg a hozzátartozóit – mesélem a gyerekkoromban hallott borzalmas história megszürt változatát. – Apám aztán sanyarú gyerekkori emlékeiből szélsőséges tévképzeteket szőtt, amelyek szerint a kiegyensúlyozott élet titka a női alávetettség. Elmezavarának utolsó löketét, az addig, korábbi foglalkozásából adódóan is behódoló édesanyám öngyilkossága adta, amely apám képébe dörgölte, hiába gondolta elvakultan, zsarnoki értékrendszere cseppet sincs rendben. Anyám nem akart többé apámtól függeni, nekem is valamiféle menekülőútként adott életet, gondolom, azt hitte, ha gyermeke születik, apám lehiggad. Nem így történt, a terhesség idején elkezdett szajhákhoz járni, a dolgok pedig egyre csak rosszabbra fordultak. Anyám döntött, mivel a kastélyt elhagyni képtelen volt, a megalázottságból az öngyilkosságba menekült.

Megrendít az emlékezés, közel harminc év alatt azonban megtanultam lelkiileg távol tartani magam a családomtól. De hát mi mást mit tehetne a fiú, akinek édesanyja világéletében prostituált, apja pedig a gazdagságtól könnyű életű és pszichopata volt? Nincsen klasszikus értelemben vett kötődésem,

érzéseim gyökerkeztek, ezért is tudok szüleimről beszélni.

- Apám győztes típusként, képtelen volt elviselni a csalódást, az esete után mindent arra tett fel, hogy betörjön magának egy nőt. Az, hogy édesanyám Hollandiában gésa körítéssel kényeztette vendégeit, valószínűleg összekapcsolódott elméjében az anyja fehérített bőrével, illetve a japán legyezővel, és fétissé alakult. Agresszív, ráadásul uralkodó férfiként keménykedett gésává sminkelt választottjaival, élvezte például a kikötözős szexet, egyfajta művészetként tekintett a bondage-ra, amelyet édesanyám tanított meg neki. Ahogy a vázlatfüzetben láttad, rengeteg kikötözéses formát ismert. A női alárendeltség izgatta, a fájdalomkózos elégítette ki szexuálisan. Akkor érezte, hogy él, ha azt látta, sorsok függenek tőle.

Zavaromban tarkómat vakarom. Akármennyire is eltávolodtam Rózsa segítségével apámtól lelkileg, mégiscsak az egyik szülőm, szégyenletes, hogy rossz ember. Tudom, buta vágy, de úgy szeretném, ha minden múltbéli szörnyőség egy csapásra eltűnne, az áldozatok pedig élhetnének boldogan. Ezt a kívánságot akkor sem szívnam vissza, ha a születésem előtti évekre, az én létezőmet feláldozva kellene visszatekerni az időt.

- Miért nem kerestt a kikötözős szexre magának játszótársat? - veti fel abszolút jogosan Annaróza, de a tébolyban nincs logika.

- Nem beszélgettünk erről, ő alapvetően hallgatott az érzéseiről, csak tette, amihez kedve szottyant - ingatom fejem, én is berzenkedek az egésztől. - Anyám öngyilkosságát a prostitúcióhoz kötötte, úgy tartotta, mivel eladta a lelkét is, velejéig romlott lett. Ezek után mindenképpen olyan nőt kerestt maga mellé, aki romlatlan, és akit saját igényeire formálhatott. Azt hiszem, a kikötözésnél sokkal jobb élvezte a nők betörését.

- Ez örület - szörnyülködik Annaróza.

Igen, ez az! Ezért esett nehezemre előállni a farbával. Annyiszor végiggondoltam, milyen sorrendben meséljem el a múltat úgy, hogy minél kevesebb karcot ejtsek közben Annaróza lelkén. Rövid ismeretségünk alatt kiderült, szereti megérteni a körülötte zajló eseményeket, ezért próbálok összefüggéseiben átadni neki a bőrömon tapasztalt borzalomadagot: - Apám téveszméje szerint, négy fázis szükségeltetik ahhoz, hogy a legmakacsabb nő is megtörjön és behódolóvá váljon. Az első az önbecsülés eltíprása, az alázás, ehhez hátrakötözött kézzel, pórázon vonszolta maga után áldozatait, akiket szófogadatatlanság esetén, japán legyezővel csapkodott.

- Mint ahogy az anyjától kapott ő - jegyzi meg Annaróza, valóban szeretné érteni az érthetlent.

- A második fázis a fullasztás. Egy méretes üvegcádat színültig töltött vízzel, és egy felfüggesztésen keresztül lógatta bele a tehetetlenné kötözött nőket. Ezzel azt bizonyította számukra, hogy kezében van az életük, jobban járnak, ha együttműködnek.

Annaróza elsápad, minden bizonnal belegondolt, hogy Rózsa is átment ezeken a megpróbáltatásokon.

- A harmadik fázis az égetés, mellyel gyakorlatilag az engedetlenséget bünteti, végül következett a csúfítás. Utóbbi egy külön kötéllel végezte, szorosán körbetekerte a nő arcát...

Mielőtt befejezhetném a mondatot, Annaróza közbevág: - Ne folytasd, láttam a füzetben - emeli maga elé kezét. - Hányan...? - nem találja a kérdése befejezéséhez megfelelő szót, ezért kimentem.

- Négyen - bölintok, látom, elsápad. - Azzal a nővel együtt négyen, akit most a monitoron láttál.

ANNA

Igaz, egyszer már megkérdeztem, válaszolt is rá, de talán rosszul érttettem: - Édesanyám tizenöt évig sínylődött odalent?

Ahogy korábban, ezúttal is lesütött szemmel bölint. Egészen biztosan még álmodom, és ez az egész ama szürreális vízió folytatása, amelyben édesanyám arra figyelmeztetett, hogy... Meneküljek. Az ajtónak dőlök, majd tehetetlenül a földre csúszok. Richárd aggódon felém lép, mielőtt azonban hozzám érhetne, megrettentő tekintettel nézek fel rá. Tisztes távolságban leguggol elém.

- Jól vagy? - kérdezi úgy, mint aki pontosan tudja a választ, illetve, hogy annak ellenére mit reagálok majd, én pedig nem akarok neki csalódást okozni, ezért bölintok. Valójában cudarul érzem magam. Hogy is lehetnék jól,

Richárd napokon keresztül a bolondját járatta velem, én pedig ezernyi jel ellenére sem vettem észre, mi folyik körülöttem. Pedig már megérkezésünkkor furcsállottam az elektromos kerítést, majd az ablakokra erősített rácsok láttán is viccelődtem azon, hogy a kastély börtönnek tűnik. És tényleg börtön, ebben az épületben raboskodott édesanyám, miközben én a gyerekszobámban sirattam hiányát.

- Mennyire közel volt - suttogom magam elé. - Talán meg is menthettem volna, ha nem hiszem el, hogy elhagyott.

- Ezért nem hibáztathatod magad. Egy bűnös van ebben a történetben - morogja, de nem nyugtat.

Ha jól számolom, tizenhét éves voltam, amikor meghalt, tehát bőven lett volna időm kinyomozni, hol raboskodik. Csak az ösztöneimre kellett volna hallgatnom, amelyek most álmomban, édesanyám szájába adva figyelmeztettek menekülésre. De én vágytam őszinteségre, hogy is menekülhetnék abból a helyzetből, amit én kényszerítésemre született?! Az egyetlen kiút, hogy kiszakadjak a burokból, és fellélegezzek, ha végigmegyek a megkezdett vonalon: - Kik voltak a foglyul ejtett nők?

- Biztos, hogy ezt tudni akarod? - von kétségbe.

- Azért kérdezem, mert tudni akarom.

Guggolásból törökülésbe telepszik, egy mély sóhaj kíséretében belefog: - Apám első áldozatát Negának hívták, Szerbiából, egy jobb jövő érdekében menekült az országunkba. Házvezetőnőnek jelentkezett hozzánk, be is költözött. Apám egy hónappal később döntött úgy, hogy megfosztja szabadságától, és a pincébe zárja. Akkor még csak a pince állt rendelkezésre, az sem volt fogságra alakítva - ömlik ajka közül a sok szörnyűség. - Négyéves voltam, nem igazán értettem a körülöttem zajló eseményeket...

- Huszonnégy éve? - szakítom félbe, bólintásával kiderül, korábban kezdődött a rémálom, mint hogy én világra jöttem.

- Egyetlen emlékképem Negáról, hogy meszelt bőrrel, teljesen meztelenül, egy életosztón hajtotta állat vadságával rohangált fel-alá a lakásban, kiutat keresett. A nappaliban játszottam, megszeppenten mutattam meg neki a kijáratot, apám azonban észrevette, és még az előtt lábon lötte, hogy elérte volna a főkaput - mormogja. - Ez után húzatta fel apám az árammal töltött belső kerítést, valamint szereltetett automatikus zárat az ajtóra. És ekkor kaptam tőle az első büntetést.

- A hegek - pillantok fel rá.

Kemény tekintettel néz: - Azzal az eszközzel nevelt, mellyel büntetésként a nőket is égette. Ha ellenszegültem neki, lesújtott - a tőle szokott, szűkülésnek is értelmezhető keserű mosoly húzza el száját: - A hegeim az igazság bűnének jelei.

Megszámlálhatatlan mennyiségű heg éktelenkedik Richárd testén, ami az elmondottak alapján gyakori ellenállást jelent. Micsoda borzalom lehet egy anya öngyilkossága, majd szemtanúként végigkísérnie egy alapvetően kemény apafigura elborulását. Pláne, hogy a férfi így, vagy úgy, de belerángatta fiát borzalmas szórakozásába. Próbálhatta jóvátenni, próbálhatta megakadályozni, próbálhatott kibújni belőle. Mindhiába. Ő is áldozat.

- Nega aztán egy évvel a fogságba esése után felakasztotta magát. Ő volt a második nő, aki rövid időn belül önkezeléssel vetett véget apám önkényuralmának - Éber gazdájához kullog, majd fejével bökdösve kezét, eléri, hogy beszéd közben vakargassa füle tövét. - Nega halála helyett, hogy visszafogta volna, még inkább bepöccentette apámat. Feketemunkásokat bérelt, megépíttette velük a pince alatti alagsort, amely a ház alaprajzán sem szerepel. Hétéves voltam, amikor elfogta a második szexrabszolgáját. Tündének hívták, ápoló volt, szintén egy évig bírta nálunk. Rá már jobban emlékszem.

- Ő is öngyilkos lett? - kérdezem, lassan, de biztosan kezd visszatérni a lélekjelenlétem, azt hiszem, agyam elhatárolódott a személyes vonatkozástól, kívülállóként fogadom a hallottakat.

Richárd fejcsóválva közli: - Valamilyen csoda folytán Tündének sikerült kicseleznie apámat, leütötte, majd felmenekült az alagsorból. Amint mondtam, az ajtók akkor már automatán zártak, ezért kimászott az ablakon. Csaknem sikerült megszöknie, de a menekülés okozta adrenalin-sokkban nem gondolt arra, hogy a belső kerítésbe áramot vezethettek. Halálra rázta.

- Te jó ég! - nyögöm, és szinte érzem orromban a pörkölődött hús szagát.

Richárd nyugtalanankodva méreget: - Biztosan akarod, hogy folytassam?

- Ne kérdőjelezz meg!

- Rendben - tūr hajába. - Tünde esete sem hátráltatta apámat, inkább tovább tökéletesítette tervét, és az ablakok alá szabad szemmel alig látható szögesdrót szőnyeget fektetett. Ha arra ráesik valaki, minimum sebeket ejt a talpán. Majd elkapta a harmadik nőt, akit Fehér Rózsának hívtak. Nyolc éves voltam.

Beleszédülök édesanyám nevének említésébe. Most következik a szörnyű igazság, amelyet egészen gyerekkoromtól kezdve olyannyira követeltem. Mindent maradéktalanul meg akarok tudni: - Hogy került ide? - Richárd hezitál, ezért a tőlem telhető lehető leghatározottabban közlöm: - Mindent meg akarok tudni! A legapróbb információmorzsáig! Ne hallgass el előlem semmit, Székely Richárd, mert megbánod!

Nem tudom, hogy a fenyegetésem, vagy a bizarr összefüggés, de haloványan elmosolyodik, majd komolyságot erőltetve magára, belekezd: - Tulajdonképpen az én anyám okán került ide. Rózsa abban az időben azt a darabot próbálta, amit ma mi mutatunk be.

- Ő készítette az átdolgozást - mondom, de egészen biztosan tud róla.

- Nehezen ment neki a szerep, azt hiszem, éppen a születésem hátráltatta ebben. Mármint, hogy átértékelte az életét, sokkal inkább anyaként létezett, mint bájoló táncosnőként. Valószínűleg, ha néhány hónappal eltolják a próbákat, valamint a tervezett bemutatót, helyreállt volna az egyensúly, ő azonban, tőle egyébként egyáltalán nem távol álló módon mindenkinek egyszerre akart megfelelni - néhány pillanatra megáll. - Apámmal egy fogadáson találkoztak, véletlenül. Rózsa visszaemlékezése szerint kiszúrták egymást a tömegben, beszédbe elegyedtek, mígnem kiderült, apám egy japán nővel élt együtt. Rózsa elpanaszolta, mennyire kifog rajta Cso-cso-szán szerepe, mire apám flörtölve üzletet ajánlott, miszerint, amennyiben senkinek nem árulja el, hogy tőle kap információkat, elárulja a japán nők legféltettebb titkait. A süket is kihallja, több húzódott e mögött szakmai ajánlatnál.

Létezik, hogy anyámat egy jóképű férfi szédítette rabszolgasorba? Szó szerint elcsábították tőlem? Őszintén szólva nem örülnék, hiszen ez azt jelenté, nem volt hűséges Luluhoz.

- De hát anyámnak ott volt az apám - értetlenkedem.

Richárd elhúzza száját, majd rögtön csücsörít. Gondolom, Lulu homoszexualitására tenne velős megjegyzést, szerencséjére azonban visszafogja magát. Jobbnak találom, ha nem forszírozom a kérdéskört, amelyet ő ennyivel zár: - Bármilyen is motiválta, Rózsa belement a játékba, ezért tűnt el bármiféle jelzés nélkül.

- Fogva tartottatok - morgom maga elé, mert felbosszant a játék kifejezés használata. A játék pajkosságot feltételez. Gyönyörű táncosnő élvezettel szenved a gazdag zsarnok fogságában? Ilyesmi legfeljebb erotikus regényekben létezik.

- Nem mi tartottuk fogva, Annaróza! Apám tartotta fogva! - felel ingerülten. - Nézd, semmiféle felelősség alól nem akarok kibújni, de gyerek voltam, belekényszerített ebbe az egészbe - kételkedve nézem, mire ő szélesen gesztikulálva, hevesen folytatja: - Erre alkalmassá nevelt. Megszenvedtem a gyermekéveimet. Nem voltak barátaim, nem meséltem senkinek a családomról. Az iskolában furcsának találtak, majd kiközösítettek, amiért rettegve, hogy elszólom magam, némán ültem egész nap. Aztán, ahogy a hegeim gyarapodtak, és a tanárnőm jelezte apámnak, édesanyám halála miatt valószínűleg csonkítással büntetem magam, ő a szanatóriuma által alkalmazott magántanárhoz kezdett járni. Berakott a dilisek közé, csak azért, hogy ő le ne bukjon. Nem tudod milyen érzés, ha egészséges gyerekként fogyatékkal élők közé sorolnak. Ott ismerkedtem meg Carlossal, egy olyan fiú lett a legjobb barátom, aki hatévesen fellógatta magát. Ez az igazi örület.

Sajnálom őt, és egészen biztosan rövid időn belül meg is értem, de erre egyelőre alkalmatlan vagyok. Nem vádolom, nem okolom, de érthetően ellenséges vagyok: - Szóval hazudtál tegnap, és édesanyám nem volt veletek boldog.

- Nem mondtam, hogy boldog volt. Azt mondtam, mindig arra törekedtem, hogy boldoggá tegyem - javít ki. - És ez nem hazugság.

Kezd bosszantani, hogy mindvégig önmagát exkuzálja.

- Például? Mivel igyekeztél őt boldoggá tenni?

- Nézd, az elődei egy-egy évig bírták apám erőszakosságát, Rózsa tizenöt esztendeig élt velünk. Kötélből voltak az idegei. Amikor megkérdeztem miért tartja magát, azt felelte, miattam. Fontosak lettünk egymásnak. Tartottuk egymásban a lelket - sóhajt, nem reagálok, ezért magától folytatja: - Általában

én vigyáztam a házra, amíg apám dolgozott, de akkor még rám is vigyázni kellett. Okos nő volt, biztosan megtalálta volna a szökés módját, sőt, később el is mondta, hogyan tette volna, de maradt. Azért maradt, mert nem akart itt hagyni az apámnak kiszolgáltatva. Nem akarta, hogy én is szörnyé váljak, hogy azzá neveljen. Megsajnálta – szemébe könny szökik, nekem meg akkorákat dobban a szívem, csoda, hogy nem szakad ki. – Aztán a kapcsolatunk elmélyült, Rózsa megtanított táncolni, férfivá nevelt. A közösen eltöltött időkben készültek azok a felvételek, amiket láttál az éjjel. Én pedig az életemnél is jobban szerettem. Közös titkaink lettek. A legtöbb heget azért szereztem, mert próbáltam megvédeni, amikor apám büntette. Helyette én kaptam.

Miatta maradt itt? Azért nem menekül el, hogy őt pesztrálhassa? Hogy a saját lánya helyett felnevelje egy pszichopata fiát? Felrémlenek a féltékenységet szító képsorok, és ahogy attól féltem, Richárd szavai sokkal inkább mérgeznek, mint hogy oltanak szomszédomat.

– Meg sem próbált elmenekülni?

– De, egyszer, rögtön néhány hónappal elfogása után – bólint. – Két napig bujkált a környező erdőben, majd belátta, hogy nem tud elszökni. Akkor vállaltam át először a büntetését, és onnantól mélyült el a kapcsolatunk. Apám ekkor vette Ébert, akit arra nevelt, hogy a menekülő nőket elkapja.

Ez örület.

– Felnőtt korodban nem segítettél neki elmenekülni? Vagy miért nem kerestél meg engem, hogy segítsek? – kérdezem immár tényleg vádlón.

RICHÁRD

Annaróza elkezdett szorongatni, de ezért haragudni nem lehet. Talpra esett nő, aki nem elmenekül, hanem megküzd a problémákkal. Az már más tézisa, hogy az ő karakán kérdései nekem kényelmetlen pillanatokot okoznak.

– Mert... Mert... – dadogom, mert nem tudom folytatni a gondolatot úgy, hogy Annaróza ne meneküljön világgá.

Amikor azt hinném, hogy megkönyörül rajtam, hunyorogva fürkészkész, és feltesz egy újabb kétségbeejtő kérdést: – Láttad, miket művel a nőekkel? A saját szemeddel. Láttad?

– Láttam.

Láttam. Sok olyan dolgot láttam gyerekként, amit nem lett volna szabad. Ami másokat összetört volna. Engem csak azért nem tudtak tönkretenni az átélt szörnyűségek, mert Rózsa segített a feldolgozásban. Az ő szeretete minden nyomorúságot balanszírozott.

Annaróza tovább sorjáz kérdéseivel: – Miért nem lázadtál apád ellen?

– Gyerek voltam – válaszolom komoran.

– De közben felnőttem.

Miért kell ennyire belemerülni ebbe a témába? Nem vagyok hős. Ha hős volnék, megöltem volna, mint azok a híradókban mutogatott gyerekek, akiket terrorizáltak a szüleik. Képtelen volnék haragból, vagy gyűlöletből ölni.

– Rózsa a tizennyolcadik születésnapomon, akkor, amikor a tortát ettük, azt mondta, hagyjam itt – felelem. – Hogy menjek, őrizzem a titkot, és éljem a saját életem, mert neki fontos, hogy boldog legyek. De erre nem voltam képes. Nem hagyhattam magára.

És féltem attól, hogy elveszítem.

– Hogy halt meg? Ezek után valamiért azt sejtem, hogy nem rák végzett vele – szipolyoz tovább Annaróza, eldöntötte, minden igazságcseppre szüksége van.

Válaszolnám, hogy én egyszer sem beszéltem rákról, sőt, erre a kérdésre akkor egyáltalán nem reagáltam, de mi értelme volna tovább bosszantanom?

– Sokáig fogalmunk sem volt arról, hogy milyen betegségben szenvedhet, igazából csak évekkel később jöttem rá az okra. Apám örületéhez hozzátartozott a hófehérre mázolt bőr, anyám annak idején szerzett sminkszerével kenette a nők bőrét. Rengeteg volt belőle, még egy holland leértékelésen vette. Ősrégi kence volt, ólmot tartalmazott.

Látom, ahogy felismerés villan szemében: – Tehát azért halt meg, mert apád miatt mérgeznie kellett magát?

– Senki nem akarta megmérgezni. Apám sem tudta, hogy a kence gyilkos lehet.

Ez ferdítés, őszintén szólva soha nem derült ki számomra, hogy apám tudott-e a fehérítőkrém egészségkárosító hatásáról. Talán az is része volt

tébolyult világának, amelyben minden lehetséges eszközt bevetett a nők szelídülése érdekében. Egy beteg ember örül az életének, hálás, amiért egyáltalán ápolják, ezen állapotában pedig könnyen megtörik. Rózsa már a harmincas éveit elején érezte, hogy valami nincs rendjén vele, ezért is biztatott arra, hogy miatt ne maradjak a birtokon. Maradtam.

- Miért nem hívtatok hozzá orvost? - dacoskodik Annaróza. Bár ő is tisztában azzal, ezek a kérdések megváltoztatni nem tudják a múltat, mégis felteszi.

- Nem kerülhetett orvos elé, az ólommérgezésnek pedig nincsenek különösebb tünetei - mondom, majd egy mély sóhajjal hozzátéveszem: - Azon kívül, hogy az egész szervezetet tönkretesz.

Gyászos csendfátyol ereszkedik közénk, mindketten saját gondolatainkba merülve tűnődünk az elmúlt húsz éven. Két, boldogságtól megfosztott ember ül a rémségek színhelyének kellős közepén. Annaróza biztosan azt gondolja, őt érte nagyobb veszteség, én azonban ezt éppen fordítva látom. Igaz, borzalmas, hogy nem ismerhette az édesanyját, ebben a helyzetben azonban éppen ez könnyít helyzetén. Neki soha nem kellett személyesen búcsúznia, nem kellett megtanulnia Rózsa nélkül élni. Tulajdonképpen fantomérzéseként gyászol, én azonban nagyon is tudom, mit vesztettem el azon a nyári estén.

- És ki az a nő most odalent? - tér egy huszárvágással másik témára Annaróza.

Fellélegzem. Bár inkább vészterhes a téma, hiszen számomra ez okozhatja a legnagyobb bukást, mégis sokkal könnyebben beszélek róla, mintha Rózsáról faggatna: - Debórának hívják.

- Hogy kerül oda?

Látom szemében a gyanakvást, biztosan azt feltételezi, minden tiltakozásom ellenére örököltém apám örületét. De ha tényleg kételkedik, miért nem fél tőlem? Hiszen őt is elkaphatnám, és az alagsorba száműzhetném.

- Apám ejtette fogságba - erősködöm. - Rózsa elfogáskor még gyerek voltam, reméltem, tizenöt év tapasztalata, valamint a felette is elhaladó idő meggyőzi, hogy ne keressen újabb áldozatot. Melyik hatvankét éves ember gyűjt magának szexrabszolgát? - kérdezem bele a nagy semmibe, hiszen a választ én magam ismerem. - Két évvel Rózsa halála után aztán hazahozta Debórát. Ő egy fiatalkori ismerősének a nevelt lánya. A férfival összevesztek, mert apám szerint túlságosan fennhordta az orrát, a lány elfogásával akart rajta bosszút állni. Mármint lelkileg, azzal, hogy egy titokzatos ember elragadta a lányát. Örület - ingatom fejem. - Debóra az apám által vezetett intézetbe jelentkezett gyakornoknak, aztán átcsalta hozzánk, a folytatás pedig egyértelmű.

Ez már három éve történt, fél éve apám azt is elfelejtette, hogy Debóra a világon van. Ő lenne az útlevelem a teljes szabadság felé, de egyszerűen képtelen vagyok megölni. Alkalmatlan vagyok rá. Nem is fogom megtenni.

- Hol van apád? Tegnap azt mondtad, csak számodra halt meg. Ezek szerint még él. A szemébe akarok nézni.

- A szanatóriumába költözött.

- Látni akarom. Találkozni akarok vele. A szemébe akarok nézni.

- Rendben - bólintok. - De még nem most.

- Mikor jön vissza?

- Azt hiszem, soha.

Arra számítok, ezzel sikerül tovább terelnem a témát, ő azonban súlyos kapcsolatot talál: - Apád lehet, hogy soha többet nem jön vissza, te mégis fogságban tartod ezt a nőt?

- Mit tehetnék Annaróza? Ha elengedem, felfedi az összes titkot, akkor pedig fizethetem apám számláját.

Azt hiszem, kis időre megrágtá és kiköpte a múltat, immár a jövőre koncentrál. Arra, hogy az elé ömlött ténymaszlagban merre lépkedjen annak érdekében, hogy a lehető legkevésbé mocskolja be a lábát.

- Richárd, minden megoldható, de őszintén kell válaszolnod nekem! - néz mélyen a szemembe. - Bántottad ezeket a nőket?

Nem felelek. Fogalmam sincs, mit jelent számára az, hogy bántani valakit. Nem erőszakoskodtam apám áldozataival, nem használtam ki őket szexuálisan, sőt, igyekeztem elviselhetővé tenni fogságukat. Történt azonban valami, vagyis több valami, amelyekkel Annaróza az eddig hallottaknál is nehezebben birkózna meg. Olyan dolgok, amelyekre legvadabb álmában sem számíthat.

- Richárd, válaszolnod kell! Tudnom kell! - noszogat.

- Miért? - nézek rá szűkölve. - A lényeg, hogy...
- Nem! - csattan fel. - Ne akarj kitérni a válasz elől! Hogy tudnék rád férfiként nézni, ha...?
- Ha? - kérdéssel, vagyis inkább annak csodálkozó hangsúlyával belé akasztom a szót.

- Richárd, te tulajdonképpen mit szeretnél tőlem?
Te jó ég!

Észbontóan vonzó nő, de az elmúlt napokban egyértelművé vált, nem közeledhetek felé.

- Annaróza, én nem úgy nézek rád, mint nőre. Úgy nézek rád, mint... - a megfelelő szót nem használhatom. - A húgomra.

Szavaim mélyen belé vájnak, majd kitépik a szívét. Éreztem, hogy Annaróza nem közömbös irántam, és én tényleg nem akartam illúzióban lebegtetni, ezek szerint mégis félreértett.

- Tudod, mit szeretnék tőled? - zavaros pillantással várja kérdésemre a választ. - Azt, hogy dönts a sorsom felől. Apám világéletében a női hatalom ellen küzdött, ennek eredménye lett az, hogy elragadta tőled az édesanyád. Megérdemled a döntés hatalmát. Ítéld el, vagy oldozz fel!

- Hogy kérhetsz tőlem ilyesmit? Nem vagyok bíró. Nem én vagyok az igazságszolgáltatás. De ha nem bántottad ezeket a nőket, te is áldozat vagy - mondja, de ábrándos tekintete nem meggyőző. - Anton régen drogdílerként dolgozott, találtunk egy remek ügyvédet, aki kimosdatta. Igaz, drágán dolgozik, de a családi vagyonból ki tudod fizetni...

Rendben, itt az utolsó lépés ideje. Megropogtatom nyakamat, kinyújtom a végtagjaimat, a szakadék szélére állok, mély levegőt veszek, aztán ugrom. Szabadon, kötél nélkül: - Nem bántottam apám foglyait. De én öltem meg Rózsát.

61

LAURA

A szanatórium zsongó szíve felé közeledve Laurának lépésről lépésre zsugorodik összebb a gyomra. Hálás volt a sorsnak, amiért megérkezésükkor sikerült elkerülnie a találkozást Lengyel Tamással, most azonban kiderült, előre ivott a medve bőrére. Székely doktor a harmadik emeletre, azaz a zárt osztályra vezeti őket, ehhez azonban az egész épületen, például a második szinten kialakított díszterem előtt is el kell haladniuk. A színpaddal rendelkező helyiségnél nagy a sürgés-forgás, ott fogadják este a szponzorokat, majd az előadás után az aulában tartanak állófogadást tiszteletükre. A nyomozónő ugyan nem hiszi, hogy Lengyel Tamás a csepűrágó csoport tagjaként parádézik majd, azt azonban nagyon is elképzelhetőnek tartja, hogy befogták a barkácsolós előkészületekbe. Laurának jelen állapotában egy árva, másolhatatlanul mindentudó Lengyel fivér mosoly is rosszul esne.

Míg látogatói megszenvedik, Székely Vilmos korát megszégyenítő ruganyossággal lépcsőzik, és közben kifulladás nélkül beszél: - Édesapámék ketten voltak testvérek, mindketten fiú utódot nemzettek. A nagynéném labilis volt, egy szörnyű éjjelen úgy döntött, önmagát is beleértve megmérgezi az egész családját. A férje, a lánya és a fia torkán estéenként kötelezően leerőszakolt, természetes összetevőkből álló regenerálóturmixba patkánymérget kevert. Pechére, vagy szerencséjére az unokafivérem helyett, hogy megitta volna, titokban kiöntötte a gyűlölt italt. Másnap reggel csak ő, Csaba ébredt fel, a tragédia után a szüleim gyámsága alá került, szinte testvéremként nevelték.

Már éppen úgy fest, feltartóztatás nélkül elhagyhatják a második emeletet, amikor egy hátuk mögül egy férfi megszólítja Székelyt. Laura remegve fordul hátra, egy köpenyes urat kisebb ápolat-horda követ, megnyugvására azonban Lengyel Tamás nincs az ábrándos tekintetűek között. Székely az esti programfolyam kapcsán vált néhány szót kollégájával, majd útjukkal együtt történetét is folytatja: - Csaba mindenből ugyanazt, és ugyanannyit kapott, amit én, de ő egészen más habittussal rendelkezett. Problémás gyerek volt, nyilván a tragédia is közre játszott abban, hogy renitensként tengődött, mindenki sajnálta, ettől aztán vérszemet kapott, és még több galibát okozott. Hiába volt nálam három évvel fiatalabb, folyton terrorizált, szerintem egész nap azon töprengett, hogyan keserítheti meg az életemet, miként hozhat kellemetlenebbnél

kellemetlenebb helyzetekbe. Biztosan fájt neki, hogy az én szüleim békében, és szeretetben éltek, illetve neveltek. Legnagyobb pechemre ő is orvos akart lenni, majd az első évben eltanácsolták, ezért egy önfinanszírozású gazdasági iskolába iratkozott. Ahogy egyre kevesebb időt töltöttünk együtt, úgy rendeződött a viszonyunk, végül együtt léptünk be a Platínába.

A harmadik emeletet mágneskártya-olvasóval felszerelt kapuval szeparálták el, a túloldalon futó folyosó első szobájában több tucat monitor világít, az asztalnál ülő őr meredten nézi a képernyőkön történeteket. A szomszédos helyiség az ápolóké, a megszokott fityulás nővéreké helyett azonban Laura robusztus férfiakkal szembesül. Biztosan gyakran szüksége van izomerőre a legkülönbébb rohamokban kitörő betegek megfékezésére. A nyomozónő agyában átfut, ha most egy rossz amerikai film szereplői volnának, és kiderülne, Székely mégis maga a Fényképész, a zárt osztályon foglyul ejthetné, majd alaposan megkínózhatná a nyomában járó párost. Lehet, hogy olvasnia kellene a jelekből, és ha már rejtélyes körülmények között kinyílt éjjel a pisztolyát rejtő széf, igazán elhozhatta volna magával a fegyvert.

Üres, ezért meglehetősen kísérteties, széles főfolyosón haladnak, amelynek egyik oldalán rácsozott ablaksor húzódik, másiktól pedig újabb, szűkebb folyosók nyílnak. Székely a legutolsó, tízes számú ajtó elé fordul, ezt a zárat is kártyájával nyitja. Lényegesen szűkebb folyosóra érnek, amelyről szobák nyílnak, mindegyik ajtó melletti falfelületre monitorokat erősítettek, ezeken keresztül ellenőrizhetőek a zárt osztály kezeltjeinek szobái.

- Csaba mindig is aranyifjúként élt, szórta a pénzt, kétes befektetéseket csinált, és falta a nőket. Utóbbi nem volt számára nehéz, vonzó férfi volt, könnyen elcsavarta a hölgyek fejét. Páran panaszkodtak arra, amiért agresszív velük, de a tragikus múltú gazdag ficsúrok általában szeretik feszegetni a határokat - von vállat a pszichiáter, aztán megáll a folyosó leghátsó szobájánál, és a monitorhoz fordul, amely a többivel ellentétben kikapcsolva pihen. A szoba talán üres, a férfi pedig azért vonszolta őket ideig, mert ez az intézet legeldugottabb zuga, ahol nyugodtan beszélhetnek, legfeljebb az örültek hallhatják szavait, nekik pedig senki nem hinne, ha tovább adnák. - Elmesélem a történetet, Dávid, de vádalkut kérek!

Laura zavartan ráncolja homlokát a vádalkura, hiszen nincsenek felhatalmazva hasonló megállapodásokra, pláne, hogy a kriminálpszichológus az irodában vaktában lövöldözött, fogalmuk sincs, milyen múltbéli ügyről van szó. Dávid azonban hezitálás nélkül bólint. A nyomozónő rendesen dühbe gurulna, most azonban csak lemondóan sóhajt. Már ügyis mindegy.

- A hetvenes években a Platina még egészen más helyen, egy bérház alagsorában működött, a tulajdonostól kaptunk egy saját szobát, ahol mi, a fiatalok szórakozhattuk. Általában négyen, vagy öten voltunk. A mi tagsági szintünkön szigorúan tilos volt a nőtársaság, nem tudom hogyan oldotta meg, gondolom, lefizette a biztonsági személyzetet, de Csaba az egyik szombaton becsempészett egy korunkbeli, könnyűvérű hölgyikét - nagyot nyel. - Természetesen egyikünk sem akart szabálykövetés miatt kisfiúnak tűnni a többiek előtt, ezért hagytuk, hogy történjenek az események. Ittunk, és használtunk némi drogot - ismeri be torkát köszörülve. - Reggel arra ébredtünk, hogy a hölgy holtan fekszik a szobában - Vilmos meredten bámulja a vak monitort. - Szabad szemmel is látható volt, fulladásos halált halt, valaki megfojtotta az éjjel, de azt, hogy ki tette, egyikünk sem tudta. Egymásban, és magunkban egyaránt kételkedtünk. Gyarló módon mindannyian a saját irhánkat mentettük, hiszen a tettes szögre akaszthatta az előtte álló karrier lehetőségét. Némiképp lehiggadva végül beláttuk, mindenki számára a hallgatás a legbölcsebb döntés, hiszen pusztán azzal is bajba sodorhatjuk magunkat, ha kiderül, jelen voltunk a gyilkosság idején. Megállapodtunk, hogy a társaság nem tölt több időt együtt, de fogadalmat tettünk egymás támogatására, ezzel garantáltuk, hogy egyikünk sem áll elő váratlan fordulatként a történettel.

Laura elhűlve hallgatja a históriát, vérbeli nyomozóként rögtön az áldozat sorsa iránt érdeklődik: - Mi lett a hölgygel?

- Fogalmam sincs - ingatja fejét büntudatos tekintettel a főorvos. - Csaba elvállalta, hogy elintézi a testet. Nem tudom hová vitte, vagy mit tett vele. Az biztos, hogy nem került elő. Tartottunk tőle, hogy nyomoznak majd utána, de a hölgyet nem keresték. Amire én személy szerint gondoltam, hogy talán külföldi menekült lehetett, nem túl sokat beszélt ugyanis.

Vilmos vörösödő zavara jelzi, kifejezetten szégyenletesnek tartja már azt

is, hogy szexuálisan kihasználta a nőt. A botrányba fulladt, hetvenes években történt éjszakáról Dávid tereli tovább a beszélgetést, hiszen ők egy viszonylag frissebb ügyben nyomoznak: – Azt mondtad, a társaság tagjaival megfogadtátok, nem töltötök együtt több időt, de ti Csabával ezt nem tudtátok megtenni.

– Helyes meglátás – villant kényszerű mosolyt a pszichiáter. – Csaba félbehagyta az iskolát, egyre több irreális, sikertelen befektetést eszközölt, majd hosszú-hosszú évekig zsarolt, hogy kitálal, ha nem adok neki pénzt, vagy nem segítem ebben-abban. Saját sikereim, ha akartam, ha nem, az ő javát is szolgálták, élőködött rajtam. Amikor nagy örömmre megkaptam a Holland állásmeghívást, Csaba úgy határozott, az én költségemen csatlakozik hozzám. Szerencsére három év múltán hazatért.

– Miért nem maradt? – érdeklődik Laura.

A pszichiáter szoroson karba font kézzel válaszol: – Meghalt az apám, Csaba pedig megörökölte a családuknak egykori vadászkastélyát, úgy döntött, hazahozza magával a nőt, és beköltözik.

– Milyen nőt? – kérdez újra a nyomozónő.

– Amszterdamban megismerkedett egy japán származású, de már holland földön született prostituálttal, aki gésa jelmezben árulta a testét, és engedte például, hogy a kuncaftjai kötözzék. Enának hívták.

Izgatottságában Laura a kriminálpszichológusra pillant, aki azonban fapofával hallgatja a Székely Vilmos unokaöcséről szóló históriát. Ezek szerint a Fényképész nyomára bukkantak, most már csak azt kell megtudni, hol kaphatják el.

– Abban az időben a nők többsége igencsak konzervatív volt, kevesen engedték az együttlétek során kikötözni magukat, ebből a szempontból Ena igazi kuriózumnak számított, állítólag még élvezte is. Csaba fellelkesült, ajánlatot tett a nőnek, miszerint havi apanázst fizet, ha vele tart, és szolgálatába áll – pillant jelentőségteljesen az irodában folytatott beszélgetés maradványaként a pszichiáter Laurára.

A holland kurtizán lehet a fantomnő, akit Dávid az éjjel, a profilalkotásnál emlegetett. Laura egyre izgatottabb, révbé értek a kezdetben kilátástalannak tűnő nyomozással. Legszívesebben máris lódulna, hogy elfogja a férfit, aki az erős gyanú szerint több nő haláláért felelős. De merre induljon?

– Meglepetésünkre Ena egészen jó hatással volt Csabára, gondolom, a szexuális kielégülés felszabadította, briliáns gazdasági befektetéseket tett, ráérezett a munka ízére. Az egész család azt gondolta, a tékozló fiú végre révbé ért, remek munkája mellett ráadásul végre családot alapít, Ena ugyanis két év múltán teherbe esett. Csaba azonban egyáltalán nem akarta a gyereket, ráadásul a nő, akit a szexuális igényei kielégítésére tartott, hirtelen elveszítette karcsú alakját, ő ezért más nőknél kereste az élvezetet. Ena összesen négy évig türte Csaba zsarnokoskodását, végül öngyilkossággal lépett ki a kapcsolatból.

– A második öngyilkos nő az életében – jegyzi meg Dávid.

– Pontosan – bólint Vilmos. – Csabának meggyőződése volt, szülei tragédiája megelőzhető lett volna, ha az apja annak idején erősebb karakter, és rövidebb pórázon tartja az anyját. Tulajdonképpen az egész nyomorúságáért az apját okolta, ezért volt különösen borzasztó azzal szembesülnie, hogy az ő életében csaknem ugyanaz megismétlődött, tehát a nő önálló, drasztikus döntést hozott. Csalódottságában bezárkózott a saját kis világába. Igazából nem is nagyon hallottunk róla. Nagyjából tíz éve, amikor a szanatórium privatizálásnak idején felkerestem, volna-e kedve gazdasági igazgatóként csatlakozni a vezetőséghez, hiszen mégiscsak a családi vagyonból létrehozott alapítvány finanszírozta az intézményt. Egészen emelkedett hangulatban találtam, rábólíntott az ötletre. Együtt építettük fel a mostani, rentábilis helyzetet.

– Itt dolgozott? – kérdezi Laura.

– Amint azt az imént mondtam, igen – bólint a főorvos.

Vilmost kezdik bosszantani a nő folytonos közbekérdései, Laurát azonban ez egy cseppet sem hatja meg: – Hol van most az unokabátyja?

– Itt – bólint a férfi, és bekapcsolja a falra erősített monitort. – Fél éve észleltük nála az Alzheimer-kórt, esetében rendkívül hirtelen lefolyással jelentkezett. Betegsége orvosi talány, változatos formában nagyon sok ember szenved benne, mégis kezdetleges a kutatása – magyarázza. – Csaba egyértelműen folyamatos megfigyelésre szorult, természetesen nem akartuk idegen helyen elszállásolni. Muszáj időnként elzárni, mert hajlamos elkóborolni, ezért kapta meg az intézet leghátsó elzárt szobáját.

Laura a monitor színes képén egy ősz urat lát, amint köntösben, hátrakulcsolt kézzel körbe-körbe járkál a néhány négyzetméteres szoba szabad területén. Az ablakon rácsok sorakoznak, az ágy mögötti falfelületet pedig mintha összefirkálták volna.

- Beszélhetnénk vele? - kérdezi Laura.

- Felesleges, a saját nevére sem mindig emlékszik - ingatja fejét Vilmos.
- Néhány képen kívül személyes holmija sincs idebent, a betegség után kiürítettük az irodáját, személyes tárgyként gyakorlatilag csak a könyvei voltak, azokat a könyvtárba vittük.

- Ezért találhatott rá a fotókra a könyvtár egyik könyvében a bátyád - fordul Laura a kriminálpszichológushoz.

Vilmos megköszörüli a torkát: - Egy kicsit fájlalom, hogy eddig erről az esetről nekem senki nem szólt - panaszodik Vilmos, de a nyomozónő ostorozó tekintetétől belé fagy a szó.

Dávid féloldalasan elmosolyodik a szótlan letorkollás láttán, majd megjegyzi: - Az Alzheimer okozta memóriavesztés, valamint a beköltöztetése megmagyarázhatja, miért szakad meg az utolsónak feltételezett áldozata, Debóra szála. Hiszen róla csak két polaroid készült, a maradék kettő talán azért hiányzik, mert Csaba időközben megbetegedett.

- Ezek alapján a lány még élhetett - suttogja a nyomozónő, majd a közösbe dobja a kérdést: - Hol lehetett a rejtekhely? Itt a szanatóriumban?

- Itt biztos nem! - rázza fejét Vilmos, de sem Laura, sem Dávid nem figyel rá.

- Kétlem, hogy ebben az épületben volna a fészek. Túl forgalmas hely, nagy a lebukás kockázata - elmélkedik a kriminálpszichológus. - Mi történt a vadászkastéllyal, amit örökölt?

- A fia lakik benne. Egyetlen családi kép maradt, ott van a szekrényen, kihozom - válaszol Vilmos, mielőtt azonban benyithatna a szobába, Laura megfékezi.

- Nem mehetnénk inkább mi be? Ha nem is tudunk Csabával érdemben beszélni, szeretném megnézni például, hogy mit rajzolt a falra - a nő kényszeredett mosolyából kitűnik, nem kér, hanem parancsol.

Vilmos hezitál, tekintete vendégei között vándorol, végül grimaszolva dűlőre jut: - Elviszem sétálni.

A pszichiáter eltűnik az ajtó mögött, míg várják, hogy felszabaduljon a szoba, Dávid összegez: - Az anyja családiritása lehet az alaptrauma. Azért bánik keményen a nővel, mert meggyőződése, ha annak idején az apja megregulázza az anyját, a hozzátartozói még ma is élnének. Felőttként aztán rátalált a feleségére, aki neveltetéséből fakadóan hajlandó volt eltűnni zsarnokságát, végül azonban ő is megfulladt a szorításban. Utóbbi a stresszor.

Szinte végszóra, összekapaszkodva jelenik meg az ajtóban a két nyugdíjas korú férfi. Laura mélyen Székely Csaba szemébe néz, de egy cseppnyi álnokságot sem lát álmatag tekintetében. Az öregúr kifejezetten szálnalmat keltő, ahogy klasszikus, csíkos köntösében, kelletlen, életunt tartásával csoszog a folyosón. Ezen állapotában nehéz elképzelni, hogy valaha szexrabszolgaként tartott nőt terrorizált. Mennyi titkot rejthet egy-egy megőszült emberélet...

A szobába lépve Laura azonnal az ágyhoz lép, és szemügyre veszi a falra rajzolt, körkörös jeleket. Leginkább gyerekrajzok csigáira hasonlítanak, ám a nyomozónő hamar megfejtí mit is lát: - Azt mondtad a Fényképész fantomnőt kerget. Ha a fantomnő a japán származású Ena, miért van mégis tele a fal rózsamotívumokkal?

- Az Alzheimer támadása után valamiért Rózsa marad számára a legmeghatározóbb emlék. Igaz, csak maga a szó fontossága dereng számára - morogja Dávid, majd Laurához lép, és elé tart egy bekeretezett fotót. - Ő lehet a fia.

A kép néhány éve készülhetett, Székely Csabát és egy nála fiatalabb, de rá vonásaiban hasonlító, huszonéves, jóképű férfit ábrázol, amint egy hatalmas épület előtt állnak. Mindkettejük búskomor ábrázattal bámul a kamerába.

- Talán folytatja az apja által megkezdett... - spekulál Dávid, de Laura közbeszól.

- Ez hihetetlen!

- Miért lenne? - Ráncolja homlokát. - Ha Csaba valóban az otthonául szolgáló vadászkastélyban tartotta a nőt, és a fiú mellette nőtt fel, végigasszisztálhatta...

- Nem a felvetésed hihetetlen - legyint a nő. - Hanem az, hogy én a napokban találkoztam ezzel a férfival. Tudom, hol van éppen.

62

ANTON

- Tara, kölcsönkérhetem a telefontöltőt? - toppanok az egyik kolléganőm által használt munkaállomásra.

- Te még élsz, vagy elérkezett a zombiapokalipszis? - néz rajtam végig komoly ábrázattal. - Úgy nézel ki, mint aki a koporsójából szállt ki ma reggel.

Arca bájos, és bár gesztenyebarna fűrtjeit derekáig növesztette, jobb halántékánál leborotválta haját. Teste formás, bőrének csaknem minden négyzetmilliméterét színes tetoválások fedik. Az egész nő egy élő furcsaság, mintha folyton szépsége ellen lázadna. Mindezek tetejébe rajong a képregényekért, a videojátékokért és a gyorsulási versenyekért. Ha külseje érdeklődést is keltene bennem, árnyalatnyit férfias habitusa taszít, ellentmondásossága ezáltal semleges a libidómra, de remekül elévődünk egymással: - Én vagyok Frankenstein, fel kell magam töltenem - felelem.

- Megkapod a töltőt, ha megnézhetem, ahogy a seggedbe dugod - vigyorodik el kajánul. - Aztán lefényképezem, és feltöltöm a szalon Facebook oldalára, mint a helyi szörnycirkusz szenzációját.

- Ezt nem vállalhatom el, mert a hisztérikus tömeg ledöntené a szalon falait - replikázom, és mindketten kacagunk.

- De tisztán kérem vissza - nyújtja át a töltőjét, ahogy átveszem, feltűnnek a csuklóján vöröslő nyomok.

- Mi történt a kezeddél?

- Kikötözős szex - von hegykén vállat. - A vérbő életnek maradnak nyomai.

Tara nem csinál titkot abból, hogy szereti a végletes erotikus játékokat. Párja szintén vad alak, olyan orrkarikát is visel, amelyet legfeljebb bikákon lát az ember. Kíváncsi lennék, ha az általam produkált illetlen hangokon felháborodik a szomszédasszonyunk, vajon Taráék mellett hogy érezné magát.

- Egyszer megtanítalak majd egy-két fogásra - kacsint.

- Majd, ha összegyűlik egy csoportnyi zombi, én is beiratkozom a tanfolyamra - bólintok.

A begőzölt Szofitól az Inkredibile-be jöttem, az egyik felújítás alatt álló, lezárt munkaállomáson húzom meg magam. Vegas először megpróbált rábeszélni, szálljak be a Valentin-napra közös tetoválásokat készíttető párok kidekorálásába, zaklatott külsőm, illetve a fejemet csúfító seb láttán végül letett rólam. Kicsattanó hangulatomhoz már csak a csőröző gerlepárok varrása hiányzott volna.

Úgy terveztem, a használaton kívül álló munkaállomás tetoválóágyán elalszom néhány órát, azonban az egyik hölgyvendég úgy visított, mint egy levágásra ítélt koca. Egészen biztos vagyok benne, hogy a csípőjét tetoválják, a fájdalmat alapvetően jól tűrő nők általában ott a legérzékenyebbek. Földugó híján töltőre dugom a kabátzsebemből előkotort telefonomat, megnézem a híváslistám, illetve az üzeneteket, hátha a galád rendszer szórakozik velem, és elhallgatta előlem, hogy Anna keresett. Na, persze...

Újra és újra gyilkos düh kerít hatalmába, ha arra gondolok, Szofi miatt nem tudtam fogadni Bimbi éjjeli hívását. Amit kiléptem a lakásból, első dolgom volt visszahívni, de nem vett fel. Mindkét kísérletem a végtelenbe csörgött. Megpróbálhatnám újratárcsázni, hátha most, a nap derekán már elérhető, de minden bizonnyal már észlelte, hogy kerestem, ha akar, visszahív. Muszáj valamennyit megőriznem az önbecsülésemből, mert ha nem vigyázok, én leszek a világon az első, aki megtapasztalja, hogy a béka seggénél is lehet lejjebb.

Esztelen hívogatás helyett inkább újra nekifutok az Annának szánt videoüzenetnek, szeretném a választékoságot őszinte egyszerűséggel ötvözni, nagyjából tucatnyi változat után végre úgy érzem, sikerül egy tiszta szöveggel előrukkolnom, mielőtt azonban a rögzítés végére érhetnék, megcsörren a telefonom. Az első pillanatban nagyot dobban a szívem, abban reménykedem, talán Anna keres, a következőben azonban kiderül, ismeretlen számról hívnak.

A pokolba is!

Talán a rendőrségről keresnek. Az esti események hevében azt gondoltam,

talán jót is tesz majd néhány, Annától külön töltött év, amely átalakíthatja a kapcsolatunkat, most, kicsit pihentebben, illetve annak tudatában, hogy Anna valamiért keresett, más nincs annyira ínyemre az önfeláldozás, a felelősségvállalásról szóló elvem azonban szilárd. Fogadom a hívást: - Erős Anton.

Hosszan várok válaszra, majd egy kiegyensúlyozott, cigarettafüsttől edzett hangú nő szólal meg a vonal túloldalán: - Örvendek - bűgja, várom, hogy bemutatkozzon, ő azonban hívása lényegére tér: - Eljött az ideje, hogy találkozzunk egymással.

Csodálkozó tekintettel bámulok magam elé, valaki minden bizonnyal szórakozik velem. Talán ez Szofi örületének harmatos lecsapódása.

- Anyukám megtiltotta, hogy idegen nőkkel találkozzam - morgom.

Hívóm rekedten felkacag, majd miután elcsendesül, hallom, ahogy cigarettafüstöt fúj.

- Értesültem arról, hogy mi történt Sebessel. Hogy megmentetted a kislányt - mondatai hallatán összeugrik a gyomrom. Szofi nem tud a Csikó-házban történekekről. De akkor ki a fene ez a nő? - Hősiességéért kitüntetés dukál.

- Nincs szükségem kitüntetésre - felelek.

- Azt hiszem, félreértettél, ez ugyanis nem választás kérdése - higgadtságától a frász kerülget, de ezt eszem ágában sincs felfedni előtte.

Gúnyosan felkacagok: - Ugyan.

Csend feszíti a vonalat, végül hívóm megszólal: - Szerinted mit szólna Csikó úr, ha értesíteném, ki volt az egyik maszkos betolakodó?

Eltátott szájjal konstátálom, hogy a vonal túlsó végén cigarettázó asszony minden titkossal tisztában van. Karcolt hangja, valamint felsőbbrendű hanghordozása hatására magázni kezdem: - Mit akar tőlem?

- Téged - hallom, ahogy öngyújtójával újabb cigarettára gyújt. Várom, folytassa hihetetlen szövegelését, de nem teszi. Mi a fészkes fene ütött a nőkbe, hogy mindegyik engem akar?

- Nem vagyok se eladó, se kiadó.

- Értékelem a humort, de azt tanácsolom, beszéljünk komolyan - vérfagyasztóan szigorú hangot üt meg. - Csatlakozz hozzánk!

Kipukkan belőlem egy nevetés: - Ne haragudjon, de azt sem tudom, kivel beszélek.

- Főnök úrként ismersz - közli.

Hogy micsoda? A Főnök úr egy nő? Az alvilág rettegett figurája valójában egy láncdohányos asszony?

- Bízom benne, most már komolyan veszel - kihallom hangjából, jól szórakozik. - Csatlakozásoddal minden tekintetben megúszhatod a tegnapi esti kalandot.

- Nincs az a pénz - vágom rá.

Hitetlenül felsóhajt: - Mindenkinek megvan a maga ára. Mondd, mit kérsz! Jó kedvem van, hajlandó vagyok veled tárgyalni.

Én ostoba! Miért kellett nekem ebbe az egészbe belekeverednem? És miért kell, hogy tovább gyűrűzzön ez az átkozott örvény? Gyűlölöm kiszolgáltatottságot, az éjszaka mocskos játszmáit, botlásom miatt most minden tekintetben bábuvá váltam.

- Akkor én teszek ajánlatot - szólal meg újra, helyettem. - Csatlakozol, én pedig elárulom neked, hol van a bátyád.

A zsarolás hallatán szabad kezem ököbe szorul. Tehetetlen kisegéerként iszkolok a macska karma elől, de bármerre is indulok, nincs menekvés, a fenevad csak játszik velem, majd lecsap, és egyben felfal. Visszatartott dühömet sziszegve, eresztve kérdezem: - Mit tud a bátyámról?

- Mindent, vagy semmit ajánlok. Ha csatlakozol, tied a világ, különben elfújom az eddig épített kis kártyaváradat. Huszonnégy órát kapsz a döntésre - ad ultimátumot, majd sokkal tagoltabban hozzáteszi: - Ideje felnőned és megtalálnod az utad, Anton! És ideje rájössz, hogy nem csak a csinos kis barátnőd előadása, hanem az egész világ egy hatalmas színjáték. Te mit alakítasz? Győztest, vagy vesztet?

- Annát hagyja ki ebből! - morgom, ő boszorkányosan koszos hangján felkacag, aztán szakítja a vonalat.

Olyan erővel szorítom a telefont, hogy félő, elreped. Reccsenés helyett azonban felpityen. Üzenetem érkezett, Anna írta.

ANNA

Istenem, hol a bűn határa!

Az igazságot rendre csordultig tölti borzalommal az élet. Tényeket követelünk, azt gondoljuk, azok nem lehetnek kínzóbbak a hazugságokban leledzésnél, míg nem földre kényszerítenek, és a szuszt is kiszorítják belőlünk. Igaza volt Majának, mindig van lejjebb, és bizony az igazság lejt a legmeredekebben. Az ember már csak ilyen, ha beleszakad is, de igazságra vágyik.

Miután Richárd feltárta előttem a pokol kapuját, szavai sorban, egyesével és szabadon erőszakolták elmém. Meglepően erős maradtam, jó ideig cipeltem a terhet, apatikus hangulatban kértem, induljunk mielőbb a főpróbára, nem érdekelt se élő, se holt. Most, a sminkasztalnál ülve, mintha dézsából ömlene rám, eláraszt a jeges, egész testemet átjáró fájdalom. Fáj. A lelkem. A jövőtől való rettegés kiszorít belőlem minden emberit. Üres vagyok.

A próbaidőszak rövideje okán ma délután négyszer, sminkben, kosztümben, díszlettel és fényvel ismételtük el az egész előadást, Lulu pedig minden alkalommal, vérben forgó szemmel üvöltözött velem. Igaza volt, pongyolán táncoltam, őszintén szólva egyáltalán nem volt kedvem a felhajtáshoz, szívem szerint a sarokban kuporogva töltöttem volna az egész napot. Apám egyre dörgőbb dorgálására aztán visszafeleseltem, szó-szót követett végül az öltözőmbe rohantam. Pedro visszafogottabban közelít a témához: - Nincs túl jó hangulatod - jegyzi meg, közben vékony rétegben krémet ken arcomra.

- Nincs - ismerem el lány mosollyal, pedig az elmúlt órák fényében mosolyogni van a legkevésbé kedvem. - És hidd el, nyomós okom van rá.

Richárd ölte meg édesanyámat, pontosabban átsegítette a halálba. Elmesélése alapján, fogságban sínylődő anyukám, a lebukás kockázata miatt nem kaphatott orvosi segítséget, állapota látványosan romlott, jobb híján Richárd ápolta. Ő volt az egyetlen, aki reményt töltött hónapjaiba; ő volt, aki megélte vele szenvedéseit; és ő volt, aki anyám kérésére, az elmúlást gyorsítva arcára szorította a párnát. A fiatalkori hervadást ólommérgezés okozta, amelyet hasonló, ám ősrégi gyártású fehérítőkrémmel juttatott szervezetébe, mint amilyenel most Pedro mázolja arcomat. Bizarr, hogy éppen az a férfi sminkel, aki ugyan édesanyám után, de semmiképpen sem a helyére érkezett megtépázott mindennapjaimba.

- Mi nyomja a lelked kicsi lány? - puhatolózik kedvesen. - Szívzűrök?

Kipukkan belőlem egy elkeseredett kacaj: - Az egész életem nyomja, és tartok attól, hogy felhasítja a lelkemet.

A Richárdtól kapott hírek vaskos függönyt eresztettek elém, még most sem látok át rajta, pedig súlyos erkölcsi kérdésekben kell állást foglalnom. Richárd tőlem vár ítéletet, de hogy lehetnék elfogulatlan egy olyan férfival, akit a videofelvételek tanúsága alapján imádásig szeretett az édesanyám. Aki mindezek alapján testvérem is lehetne, és aki ebben a történetben éppolyan áldozat, mint én magam. Aki a végre elnyert függetlenségétől kezdve, a szabadságán keresztül mindenét elveszítheti, csak mert tűrte a sodródást. Vajon én mit tettem volna hasonlóan kiszolgáltatott helyzetben? Te jó ég, hiszen a saját helyzetemben sem tudom, mit tegyek...

- A lélek időről időre felhasad - keneget Pedro a sminkasztal égőinek fényében. - Nincs ember szakadások és toldozások nélkül. Minél tarkább valaki lelke, annál kevesebb hely marad újabb foltokra, mint egy sokat látott takarón. Emiatt ne keseregj! Sőt, örülnöd kellene, hogy színesedsz, azaz tapasztalsz!

- Akadnak tapasztalatok, amelyekre nem vágyik az ember - mormolom.

- A kellemetlen tapasztalatokra nincs ember, aki vágyna. Mégis ezek a pofonok tesznek bennünket erősebbé - felel kedvesen. - Képzeld el, ha csupa jó történe velünk, mennyire elkényelmesednénk.

- Huszonkét éves koromig annyiszor kellett legyőznöm a káoszt, mint egy átlagos embernek egész életében sem - méltatlankodom. - Fáradok, és nehezen választom el a helyeset a helytelentől.

Bűnös-e Richárd, amiért kiszolgáltatottságában apját szolgálta? Gyarló-e, amiért férfikorba lépve sem riasztotta a hatóságokat? Elítélendő-e édesanyám túlvilágra segítségéért, ahelyett, hogy gyógyulásáért harcolt volna? Igen, mindezekért bűnös, de valamelyest, parányi részben, a múlt elém tárásával ma vezekelt. De én csak egyetlen áldozat vagyok az apja által összehordott halomból.

A valódi bűnös természetesen Richárd apja, aki bár még él, hatvanhét éves

korára az Alzheimer-kór megfosztotta a számára igazán értékes relikviáitól: kínzásai emlékeitől. A rettegett zsarnok mostanra abszolút kiszolgáltatott állapotban, az egykor gazdasági vezetőként általa irányított szanatóriumban tengeti napjait. A bűn ezúttal valóban a fiúra száll, Richárdnak a maradék két, elhunyt áldozat családjának is igazságot kell szolgáltatnia, Debórát pedig mielőbb szabadon kell engednie. Nehéz ép ésszel felfognom, hogy fél éve, amióta Székely Csabát a családi alapítvány finanszírozta intézet falai közé költöztették, Richárd továbbra is láncra verve tartotta Debórát a kastély titkos alagsorában. Igaz, állítása szerint nem bántja, de hát ez akkor is tébolyult állapot!

Mi a fenét kellene tennem? Ha a lelkiismeretemet követem, és mielőbb rendőrségre küldöm Richárdot, Lulunak tesztek keresztbe. Akkor visszajutnánk ugyanoda, ahol Richárd csatlakozása előtt jártunk, és a mai premieren felül minden betervezett előadást le kell mondanunk. Az időhúzással én is tettestárssá válok, hiszen törvénybe foglalt kötelességem jelenteni a tudomásomra jutott bűnt. De ha nem volna előírt kötelesség, a lelkiismeretem akkor is Debóra szabadságát követelné.

Felmerült bennem, hogy ma este, az előadás után lemehetnek az alagsorba, és beszélhetnek Debórával. Elmesélhetném neki a kálváriám, megoszthatnák vele minden részletet előde, azaz édesanyám megismert múltjából. Kifaggathatnám arról, vajon Richárd tényleg ártatlan-e, és ha igen, meggyőzhetném, hogy ezt a rendőrségen is mondja el. Debóra állítólag pszichológusi álmokat dédelget, talán megértené, mennyire érzékeny ez a helyzet, és minden a lehető legbékésebben zárulhat. De mi történne, ha nem bizonyul meggyőzőtőnek? Ha utána engem is nyakig belerángatna az egészbe? Pedro hangja tolakodik csapongó gondolataim közé: – Te azt kérdezed, mi a helyes, és mi a helytelen. Én azt kérdezem tőled, van-e egyáltalán helyes, és helytelen? Szerinted, ha például én a klasszikus értékek szerinti úton jártam volna, most téged sminkelnék? Az apáddal élnék egy sokak által megvetett kapcsolatban? – kérdezi a fehérítés utolsó simításai közben. – Az a fontos, hogy számunkra mi a helyes, mi okoz örömet. Az sem baj, ha a boldogságunk a világ normáival szemben áll, az egyetlen szabály, hogy ne ártsunk vele másnak!

Istenem, hol a bűn határa?!

Bárhogy logikázom, minden lépés kétségtelenül ugyanarra az útra vezet, amelyen Richárdnak mielőbb fel kell fednie titkait. Csak úgy küzdhet meg múltjával, ha feltárja összes testi, és lelki sebeit. Én kizárólag kitárulkozásra ösztönözhetem, illetve, mint jó testvér, támogathatom, ha emiatt omladozni kezd az élete. Ahogy Lulut is támogatni fogom, ha a ránk vetülő múlt megroppantja anyagilag.

– Mit tennél, ha ismernél egy titkot, amely alapjaiban változtatja meg emberek életét? – érdeklődöm Pedrónál.

– Az egész emberiségét? – kérdez vissza szememet festve.

– Nem – mosolyodom el. – Csak néhány családot.

– Fájdalmas titok? – puhatolózik, én óvatosan bólintok. – Megtartanám magamnak, hiszen a titkokat azért hallgatjuk el, mert fájdalmat okoznak. És, ha az érintettek olyannyira akarják tudni a titkot, hogy kiderülése érdekében mindent elkövetnének?

– Melyik ember ne akarna minél több titok birtokában lenni? – vigyorodik el. – De a titok olyan, mint a hamburger. Finom, de minél többet eszel, annál természetesebbre hízol, végül szidod magad, amiért annyit zabáltál.

Pedro megnevetett, ami jelenlegi helyzetemben komoly teljesítmény. Oldottságomban arra jutok, hogy bár különböző okokból, de A pillangó és a herceg mindenkinek fontos, ezért legyünk túl a ma esti premieren, utána meglátjuk, pontosan milyen koreográfia szerint igyekszünk helyrehozni azt, amit Székely Csaba tönkretett.

– Mit gondolsz a birtoklási vágyról, ha személy a tárgya? – terelem új mederbe beszélgetésünket Pedróval. Jólesik, hogy valakivel, ha csak rébuszokban is, de kibeszélhetem problémáimat.

– Ez igazán érdekes kérdés – hümmög, majd a pirosítóért nyúlva közli: – A férfi alaptermeszetének része a birtoklás iránti vágy. Ennek fényében képzeld el, milyen lehet két férfi kapcsolata – forgatja szemét, természetesen leginkább apám és a saját viszonyára céloz. – A szerelem valójában vörös szaténba csomagolt erőszakos akarás. Úgy vágyjuk a másikat szőröstül-bőröstül mindenestül magunkévá tenni, hogy közben pontosan tudjuk, a birtoklástól csak sérülhetünk. A

boldogság folyamatos harc eredménye, aki elkerüli a konfrontálódást, lesheti a királyfit – kacsint. – Meglátásom szerint, a mindent elsöprő szerelmekben mindkét fél birtokolni akarja a másikat, ettől lesz a kapcsolat emésztően borzalmas, vészjóslóan romantikus és gyönyörűen végzetes – néz merengve a semmibe.

A szeretet a rettenet jóslata. Ha megszeretünk valakit, idővel biztosan sok borzalom szakad miatta a nyakunkba, hiszen önmagunk elveinek szétrombolásán felül a másik szenvedéseiben, gyötrelmeiben is tartóközpökként állunk. És ez a szeretet összes árnyalatára vonatkozik. A nagykorúvá cseperedett Richárd például színtiszta szeretetből maradt haldokló édesanyám mellett, a lehető legtöbb időt akarta vele tölteni, hogy ezzel is könnyíthesse számára az elmúlást. Majd szeretetvezérelve, összes ellenérzését leküzdve, megtette a legalább annyira kegyes, mint amennyire kegyetlen lépést...

Istenem, hol a bűn határa?!

A szeretet borzalmas, mégis vágyik rá az ember, mert megment valami sokkal szomorúbb állapottól, a feneketlen magánytól. Én pedig most, a személyiségembe furakodó tragédiáktól magányosnak érzem magam. Az elmúlt húsz, ködfátyollal átszőtt évem a mai nappal végre kitisztult, immár egészen másképp látom az életem. Örültség volt Antonnal összeveszнем, hiszen ő mindössze szeret, és nem vár többet kölcsönösségnél. Amint elüldözzük a fejét kettőnk közé fűrő elhidegülést, boldogan élhetünk. Ehhez muszáj elhatároznom, hogy tényleg őt akarom, és az összes áldozatával együtt hagynom kell, hogy szerethessen. Erre vágyom?

Istenem, hol a bűn határa?!

Pedro ajkamat rúzsozza, én pedig kegyetlen kérdést fogalmazok magammal szemben, de azt hiszem, ebben a helyzetben helytelen volna finomkodni. Vajon, ha Richárd múltja nem fonódna össze az enyémmel, és elfojtásai okán nem tűnt volna annyira titokzatosnak, miként alakulna most a jövőm? Vajon otthagytam volna azon az estén Antont? Vajon gondoltam volna rajta kívül más férfira potenciális jövőképként? Vajon...?

Ahogy Margó mondta, a volna a legnyakasabb élősködő, amely életünk végéig a lelkünkbe vájt csápjaival szipolyoz. Imént Pedro is megerősítette bennem, nincs jó, vagy rossz, kizárólag ilyen és olyan döntés létezik. Soha nem tudom meg, merre haladt volna életem, ha szerda este Antonnak kedvezek, elmegyek vele az árverésre, amely apró áldozatként csupán néhány órát vett volna el az életemből. Talán békében élnénk, de talán éppen ez a bús kaland kellett ahhoz, hogy megacélosodhasson az évek alatt ellágyult kapcsolatunk. Bárhogy is legyen, egyvalamiben egészen biztos vagyok: mielőbb látni akarom Antont. Mert hiányzik. Ő évek óta mellettem áll, szemérmeskedés nélkül beszélhettem ki neki összes bánatom és örömöm, még akkor is, ha ezeket esetleg gyarlóság szőtte. Szeretném vele most is megosztani, és letisztázni gondolataimat, de ezt megelőzően bocsánatot kell tőle kérnem.

Remélem megbocsájtja szédüлетem.

Anton mellett biztonságban érzem magam, bízom benne, ismerem, és tudom, tőle nem érhet kellemetlen meglepetés.

Szeretem.

Ő az enyém.

A szerelem örökkévalósága talán valóban a kölcsönös birtoklásban rejlik.

– Készen vagy! Gyönyörű vagy! – mosolyog rám Pedro. – Eljött a te idő! Ez egy különleges este, amely mindent rendbe fog tenni. Ez a te estéd! Mutasd meg, hogy te vagy a legjobb!

Könnyeimmel küzdve megköszönöm Pedrónak a sminket, majd visszatérek öltözőmbe, és rögtön a telefonoméért nyúltok. Tegnap este, amikor a Miss Mambóból a Székely-birtok felé vezető úton megcsúsztam a kocsiával, a mobil a két első ülés közé szánkózott, és ott felejtettem. Lulu és Pedro után Antont is felhívtam, szerettem volna megkérni, hogy valamelyik jöjjön értem, ám apámék akkor már kikapcsolták telefonjukat, Anton pedig nem fogadta a hívást. Csak ma, amikor Richárd vallomása után a Millennium Event Center felé autóztunk vettem észre, hogy visszahívtam, de abban az állapotomban inkább eltettem a készüléket.

Átgondolom, a köztünk történtek fényében mit írhatnék Antonnak, végül arra jutok, inkább személyesen foglalnám össze számára a bennem lévő kavalkádot. Megkérem, este a premier után találkozzunk, a telefon éppen jelzi, elküldte az üzenetet, amikor az öltöző bejárata fölé szerelt hangszóróból Lulu színpadra hívó szava harsan.

RICHÁRD

- Tudod, hogy nem lenne szabad innod! - feddem a cefreszagot árasztó Carlost.

- Kis lélekerősítő lámpaláz ellen - felel dadogás nélkül, amitől elfog a pánik.

- Nem kellene tönkretenned az előadást - morgom neki.

- Nem én vagyok az, aki tönkretesz dolgokat - felel, majd arrébb lép.

Nagy a nyomás Carloson, komoly megmérettetés számára a premier, a lélekerősítővel nincs is bajom, gond abból kavarodhat, ha az alkohol tompította koncentrációval elhibázza a koreográfiát. Nála sosem lehet tudni, mit húz elő a kalapból, legutóbbi rumozása eredményeképpen ugyebár öngyilkossággal fenyegetőzött.

- Jól sikerült az éjszaka Annával? - terem mellettem Gábor, aki a Miss Mambóban meglesett bensőséges viszonyunk fülledt folytatásában reménykedik.

- Félreérted a helyzetet.

- Biztosan - egy szavamat sem hiszi. - Gabriellával a lehető legjobban alakultak a dolgok - bizalmaskodón folytatja: - Bár őszintén szólva, nehéz az ágyban egy olyan nővel, akivel valaha erőszakoskodtak. De az biztos, hogy érzelmileg a legkielégítőbb, akit csak kívánhattam magamnak.

Gyűszűnyire zsugorodik a gyomrom. Testközelből kísértem figyelemmel, mennyire nehéz a nemi erőszakon átesett nők élete, és azt is pontosan tudom, milyen intenzitással tudnak szeretni. Szerencsémre, mielőtt bármiféle reakcióra kényszerülnék, Annaróza kilép öltözőjéből, és magára tereli a figyelmet. Bőre hófehér, ajka vörös, szeme fekete tussal húzott, fején fekete paróka, kosztümje kimonóra hajaz.

- Tökéletes! - kurjant a hátam mögül Lulu, majd pörge léptekkel Annarózához siet, megragadja kezét, és torkát köszörülve ösztönző beszédbe kezd: - Ezért az estéért dolgoztunk oly...

- Én szeretném - kéri kedvesen Annaróza, majd a színpad mögé gyűlt szereplőtársainkhoz fordul: - Eljött a bizonyítás estéje! Ma megmutatjuk, hogy az élet megannyi akadályá megingathat, de kárt nem tehet bennünk! Hogy a lélek olyan, mint testünk sejtjei, idővel regenerálja magát. Mi vagyunk az élő példái annak, hogy... - elcsuklik a hangja. - Sötétben is születhetnek csodák.

Annaróza az édesanyjáról szóló keserű történet hatására minden tekintetben a Lélektánc csoport tagjai közé olvadt. Az eddigi, kétséggel átszótt remény tragédiába fordulva, valamiféle biztos hajtóerőként ég el lelkében. Végignéznek a Lélektánc tagjain, mindannyian érzékenyülten figyeljük vezetőnket, és várjuk, hogy a bemutatás kezdetével belekóstolhassunk munkánk beérett gyümölcsébe, majd a vastaps idején közösen intünk be a bennünk élőködő nyavalyáknak, amelyek folyton azt sugallják, nekünk semmi esélyünk a sikerre.

- Kéz-, és lábtörést lélektáncosok! - mosolyog Annaróza, majd azt kéri, miután háromig számol, üvöltéssel demonstráljuk közösségünk összetartó erejét.

Egy.

Kettő.

Három.

Együtt vagyunk.

A társulat tagjai elvonulnak, hogy színpadra lépésük előtt még utoljára fejben végigjárják a koreográfiát, Annaróza pedig hozzám lép, és félrevon: - Bárhogy is történt... - lesüti szemét. - Bármit is tettél... - újra rám pillant. - Ma mindketten ugyanazért az emberért táncolunk. Kaptunk egy lehetőséget arra, hogy egymást támogatva, egyszerre engedjük el a múltat. Testvéremként tekintek rád, és segítelek, amiben csak tudlak. Édesanyámmal közös videóitok, és a történeteiből áradó szeretet alapján úgy érzem, ez így helyénvaló.

Az emelkedett hangulat tetőtől talpig átjár, majd a fejembe száll. Átölelem Annarózát, ő vonakodva ugyan, de viszonzozza a gesztust. Miután megtudta, Rózsa a kezem által vesztette életét, szinte egy szót sem szólt hozzám, a főpróbán is pocsék alakítást nyújtottunk. Fogalmam sem volt, mit gondol rólam és a múltamról, azt is elképzelhetőnek tartottam, hogy örök életre meggyűlöl. De a fejlemények szerint rendelkezik a mindennél többet érő

erénnyel, a megbocsátás képességével. Mint egy pezsgőtabletta, úgy oldódik bennem a félelem, Annaróza fülébe suttogom: - Készen állok!

Nem érti mire célzok, majd mielőtt kérdezhetne, kibújok kosztümöm piros felsőrészből. Perifériámból látom, ahogy széles mozdulataim hatására a társulat tagjai egy emberként fordulnak felém. Megbámulják ugyan hegekkel tarkított, meztelen felsőttestemet, szörnyülködő megjegyzés, vagy tolagodó kérdés azonban egyiküktől sem érkezik. Büszke vagyok a múltamra, pontosabban arra, hogy kibírtam, és túléltem. Annaróza, kézen fog, a színpadra vezető feljáróhoz vezet, majd tekintetében őszinte elismeréssel azt mondja: - Büszke vagyok rád!

Nem hittem volna, hogy valaha lámpaláz nélkül fogok színpadon állni, pláne félmeztelenül, de a szituáció kavarta emlékek feledtetik velem a közönség érdeklődő tekintetét, olyan könnyeden, és gördülékenyen táncolunk Annarózával, mint még egyetlen próbánkon sem sikerült, Lulu biztosan ugrál örömeiben a világosító pultnál.

Vasárnapi, balul elsült tangózásunk előtt huszonhárom éves koromban táncoltam utoljára, Rózsa kérte, hogy keringőzzek vele. Teste már törekenyen vékony, bőre aszott, tekintete szürke volt. Lábfejemre lépett, úgy vezettem, ahogy kislányát táncoltatja édesapja, ő eközben fülemhez hajolt, fátyolos hangon szabadkozott, amiért nem az alkalomhoz öltözött, én pedig megnyugtattam, hogy gyönyörű. Fakón kikacagott, majd fanyar hangsúllyal azt mondta, mindig is gyönyörűen szeretett volna meghalni. Kérdeztem, miért mondja ezt, ő pedig a lehető legtermészetesebben közölte: Nincsenek illúzióim Richárd, meggyógyulni nem fogok, a hátralévő időben csak szenvednék. Segíts nekem meghalni!

Az előadás, Annaróza által tegnap színpadon nevezett részéhez érkezünk. Feldereng, milyen meggyőződéssel beszélt az első szexuális aktus fontosságáról. Igaza van, az első szerelem, szeretkezés és pofon végig kíséri életünket, a szerencsésekben kellemesen bizsergő érzéseket ébreszt a nosztalgia. Igaz, engem gyászba borít az élmény, a szenvedélyt nem irtotta ki belőlem. Annaróza mindent belead a táncba, szinte olvad ujjaim között, összes porcikájával magáévá teszi, kiélvezi a zenét, vonaglik, lüktet és zakatol a teste. Szerencse, hogy a hangszórókat a közönség felé fordították, a színpadon hallatott nyögések, nyüsztések és fújtatások így nem hatolnak át a darab kísérőzenéjén, a férfinézők többsége különben egyre jobban duzzadó bajban vörösödne.

A koreográfia egyik legbensőségesebb pillanatában eszelős férfihang harsan a hátam mögül: - Elég!

Carlos az.

Hogy kerül a színpadra, hiszen nincs jelenése, szövegelnie ráadásul egyáltalán nem kell?! Te jó ég, pontosan hasonló szituációtól tartottam, amikor haverom ivászata miatt aggodalmaskodtam! Annaróza bőrömbe vágja körmét, felszisszenek, eresztem, ő pedig földet érve, mielőtt Carlos felé fordulnék, kettőnk közé lép. Utána pördülök, és a haverom által ránk szegezett pisztoly csövével nézek farkaszemet.

Mi a fene?!

- Carlos, kérlek, tedd azt le! - emeli nyugtatóan kezét Annaróza.

- Persze, rögtön! De előbb véget kell vetnem ennek az örületnek - halvány mosolyra húzódik szája, majd hirtelen elkomolyodik.

Döbbszem nézek haveromra, világéletében jámbor fiú volt. Néha ugyan szájalt, és gyakran hajmeresztően agresszív kinyilatkoztatásokat tett, cselekvésig soha nem jutott. Most mégis fegyverrel hadonászva acsarog rám: - Elvett tőlem!

A technikai fülkében dirigáló Lulut olyannyira megdöbbenhette a közjáték, hogy még a zenét is elfelejtette leállíttatni. Bízom benne, mielőbb magához tér, komoly logikai feladat lesz ugyanis részéről a segélyhívás. A színháztermet, hogy a csörgő telefonok még véletlenül se zavarhassák az előadásokat, térerő szempontjából leárnyékolják, valahogy tehát már a rendezvényközpont biztonsági szolgálatának riasztásához is a folyosóra kellene kijutni. Ha egyáltalán strázsál a rendezvényközpontban a leginkább dísznek tűnő portáson felül rendes őr.

- Miről hadoválsz? - próbálom megfejteni mi üthetett belé, de ő rám se hederít, Annarózának tesz vallomást.

- Amikor megláttalak, azonnal beléd szerettem. Te voltál a lány az álmaimból. Szerinted mi másért kezdtem egy érintésalapú csoportterápiára járni, ha nem miattad? Nem érdekelt senki, és semmi, minden nap arra vágytam, hogy

melletted legyenek – hűzöng. – Ricsit is azért vittem, hogy dicsekedjek neki veled. Belerondított az édenbe azzal, hogy balesetet okozott. Ha akkor figyelmesebb, nem sülyedtünk volna idáig.

Észrevettem, hogy Carlos ritka tisztelettel viseltetik Annaróza iránt, mélyebb érzelmekre azonban nem számítottam, meglehetősen vakmerő és narcisztikus gondolat részéről, hogy valaha nyitna felé, mint férfihoz. Azt hittem Szofi körül legyeskedik, vele még össze is illenének.

– Te erőszakoskodtál, hogy kérjen bocsánatot – ágál Annaróza, Carlos azonban süketen szövegel tovább.

– Azt hittem, hálás leszel nekem, azért, mert sikerült Ricsiből kicsikarnom egy ajánlatot arra, hogy bármiben segít – monologizál megveszett barátom. – Aztán jött Teo. Fogdosott téged, amitől elfogott a kényszer, hogy ártsak neki. Kifröcsköltem egy fél flakonnyi folyékony szappant az öltözőben, hogy elcsússzon rajta. És nagyon boldog voltam, amikor megtörtént – villant ördögi mosolyt. – Azzal azonban nem számoltam, hogy a balesete kockáztatja az előadást. Helyre kellett hoznom, amit elrontottam, pechemre nem találtam Ricsinél jobb megoldást. Azt hittem nekem leszel hálás, amiért rábeszéltem, ehelyett összeszúrta veled a levelet. Elvett tőlem. Nem lett volna szabad! – fejét ingatva megismétli: – Nem lett volna szabad!

– Nem történt köztünk semmi! – emeli fel ezúttal már mindkét kezét Annaróza.

– És a tegnapi esti csók semmiség? – csattan fel Carlos, majd gúnyosan folytatja: – Hallottam mennyire összeemelegedtetek tegnap a Miss Mambóban. Ne is tagadjátok, Gabrielláék mindent elmeséltek! – undorodó képet vág.

Gábor és Gabriella minden bizonnyal boldogan újságolták a társulat tagjainak, hogy összefutottak velünk az este, majd elpletykálhatták, mennyire intim közelségben láttak bennünket Annarózával. Fogalmuk sem lehet, hogy enyelgés helyett súlyos dráma zajlott közöttünk.

– Elvett tőlem, ezért lakolnia kell! Ezt diktálja a becsület! – Carlos meredten bámul rám, de Annarózának címzi szavait.

– Őrütségeket beszélsz! – nyögi Annaróza.

Carlos mélyen maga alá került, ezekben a végletes esetekben kizárólag erővel lehet eltántorítani tervétől. Nekem azonban jelenleg nincs fegyverem, kiszolgáltatottságomban jeges tenyérrel markol nyakamra a pánik. Lulu végre felocsúdíthatna, és tehetne valamit, különben...

– Megengedhetem azt a luxust, hogy örütségeket beszéljek, nem? Hiszen örült vagyok – provokál. – Igazán felelősségre sem vonhatnak azért, amit most teszek. A sorsom előre elrendeltetett, mindenki arra vár, hogy valami borzalomra vetemedjek. Nesze nektek borzalom! – epéskedik.

– Carlos, miért akarod elhitetni, hogy rossz ember vagy? Nem vagy az, és ez a lépés nem tesz különlegesebbé, vagy érdekesebbé – próbálkozik Annaróza, de mindhiába.

– Állj arrébb, Anna! Ne védj a hitványt!

Az alkohol felszívta a józan ítélőképességét, lefegyverzéséhez össze kell zavarnom. Nyilván arra számít, hogy gyáva mód, pajzsként magam előtt tartom Annarózákat, ezért megpróbálok kilépni mögüle: – Legyünk túl rajta! – közlöm határozottan.

Annaróza nem hagyja, hogy szabad prédává váljak, széttárt karral sasszézik előttem.

– Nem hallani! – kurjant fel a nézőközönségből egy nő, biztosan azt gondolja, párbeszédünk az előadás része. Hatalmasat téved.

Remélem, Carlos kizárólag rám koncentrál, és még véletlenül sem jut eszébe a közönségből túszt ejteni. Hogy biztosan magamon tartsam figyelmét, ismételten megkísérlem félretolni Annarózákat: – Hagyd, hogy megtegye! Hagyd, hogy vége legyen!

– Elég meggyilkolt ember van múltadban, nem hiányzik még egy! – dacol a válla fölött hátrasandítva.

– Milyen önfeláldozó vagy, Ricsike! – vigyorog rosszmájúan Carlos.

Annaróza ráripakodik: – Tedd már le végre azt az átkozott fegyvert!

Carlos megdermed, fájdalmas, kiábrándult tekintettel bámul Annarózára. Egy kósza pillanatig megijedek, hogy csalódottságában őt is fenyegetni kezdi, ehelyett azonban felnyög: – Miért nem veszel komolyan? Mi kell, hogy komolyan vegyél? – kérdezi rezzenéstelen arccal, majd égnek emelve elsüti fegyverét. – Ha a színpadon feltűnik egy fegyver, az el is sül, ugyebár!

A nézőtéren többen felsikoltanak, a zene, mintha elvágták volna, megszakad. Lulut talán a lövés hangja zökkentette ki döbbenetéből, remélem most már mielőbb megtalálja a módját annak, hogy segítséget hívjon, nincs hangulatom egy színházteremnyi ember előtt feldobni a bakancsot.

Annaróza könyörögőre fogja: - Kérlek, ne csináld ezt! Az egész egy hatalmas félreértés! Tedd le a fegyvert, és beszéljük meg!

- Ezen nincs meg megbeszélni! - makacskodik Carlos, majd újra a levegőbe lő.

A robbanásszerű hangot felerősíti az elcsendesült színházterem akusztikája, a közönség egy emberként tartja vissza lélegzetét, majd kétségbeesett sustorgásként szakad fel. Carlost megszeppenti a rászegeződő figyelem, zavartan makog: - Én... Én... Én... Szeretlek téged! Ő pedig megbolondított téged! Ezért meg kell bűnhődnie!

Odasúgom Annának: - Kockáztatnunk kell!

- A nagy fenét - súgja vissza.

- Anna, állj el előle! - kap sugdolózásunktól újult erőre Carlos.

Bosszant, hogy kicsúszott kezemből az irányítás, nem tudok felelősséget vállalni a teremben ülő több száz emberért, ráadásul Annaróza sem enged cselekedni.

- Tedd le azt az átkozott fegyvert, mielőtt megsebesítesz valakit, haver! - kísérek ismét Annaróza elé kerülni, ő azonban kicselezhetetlen.

Carlosnak felcsillan a szeme: - Ez egy remek ötlet!

A fenébe! Hogy lehetek ekkora idióta? Carlos az első sorban ülő padlizzán hajú, kosztümös asszonyhoz lép, felrángatja székéről, majd a pisztolycsővel túsának halántékára célozva, látszólag hidegvérrel közli Annarózával: - Addig lövöm le sorban az embereket, míg el nem állsz előle!

A szerencsétlen, túsaként használt hölgy retteg, halvány lila gőze sem lehet, mi történik körülötte, egy színházteremben talány, mi hamis és mi valós. Felelősséggel tartozom az elkapott asszonyért. Felelősséggel tartozom a teremben összegyűltekért. Ahogy Annaróza, úgy én sem engedhetem meg, hogy még valaki meghaljon miattam.

- Fejezd be! - ordítok Carlosra, majd Annarózának címzem: - Nem fog meghátrálni. Állj arrébb!

- Nézzenek oda, valamiben egyetértünk! - gúnyolódik Carlos. - Ha annyira odavagy érte, hallgass rá, Anna!

Annaróza elcsukló hangon ostromolja: - Miért csinálsz ezt? Ha azt mondom, hogy szeretsz, miért teszed ezt velem?

Ekkor történik valami, Carlos arcáról leolvad a büszke, dölyfös mosoly. Korábbi monológjában megjegyezte, kiborítja, ha Annarózát sírni látja. Gyanítom, a női könnyek valamely gyerekkori traumájának részei lehetnek, mindenesetre megzavarodik tőlük, zaklatottan kérleli: - Ne sírj! Utálok, ha sírsz!

LAURA

- Miből jöttél rá, hogy történt valami borzalom Székely Vilmosék fiatalkorában? - érdeklődik Laura, míg autójával a Millennium Event Center felé közelednek. Jóval gyorsabban, mint ahogyan azt a sebességkorlátozás engedi.

Dávid a budai, zöldövezeti környéket kémelve válaszol: - Az első jel az volt, hogy bár Vilmos ismerte Orbánt, azt mondta, szívességet tett régi barátjának, amiért gyakornokként alkalmazta nevelt lányát. A beszámoló alapján azonban Orbán nem szíveli, sőt elutasítja a pszichológiai tanokat, egyértelművé vált tehát, hogy a régi barátság valójában régen megszakadt barátság lehet. Ha azonban egykor barátok voltak, és Orbán szélsőségesen viszonyul a lélek-, valamint elmegyógyászathoz, gyaníthatóan valamiféle elmergesedés fertőzhetette meg a kapcsolatukat - elemez Dávid. - Eközben pedig tudjuk, Orbán kizárólag pszichológiai szakvéleménnyel tudta fészkébe fogadni madárkáját, tehát megvetése ellenére szüksége volt egy elismert doktor közbenjárására. Hogy férhetett ez össze?

- Úgy, ha Orbán egy ismerőstől szerezte a szakvélemény - vágja rá Laura.

- Pontosabban kizsaratolta - bólint a kriminálpszicho-lógus. - Mindegyikük jelen volt a fiatalkori botlásnál...

Laura közbeszól: - Botlásnál azért egy kicsit súlyosabb véteknek gondolok egy gyilkosságot.

A férfi egyetértően bólint, majd folytatja: - Egyikük sem tudta pontosan,

melyikük gyilkolt, ezért annak ellenére véd-, és dacszövetséget kötöttek, hogy viszonyuk, hogy is mondjam, megerjedt. Hiába akartak távol maradni, szükségük volt egymásra, hiszen, ha egyikük rosszul jár az életben, bosszúból magával ránthatta volna a többieket is. Körbezsarolták egymást.

- De ez törvénytelen - mormolja a nyomozónő, miután bosszúsan konstatálta, a Millennium Event Center kültéri parkolója dugig telt. - Mármint, hogy például Vilmos mindenféle megalapozott vizsgálat nélkül szakértői véleményt adott a madárkákról, ezért pedig gyilkosokat mentett fel a bíróság.

Dávid elvigyorodik a nő törvénytisztelő kijelentésén: - Elméletben törvénytelen, gyakorlatban azonban nehezen leleplezhető összefonódásokról beszélünk. Pláne, ha magasabb pozícióban székelő férfiak is részt vesznek a folyamatban.

Vajon milyen magaslatokig kell jutni ahhoz, hogy éveken keresztül, vagy akár az örökkévalóságig titokban tarthatóak legyenek a Platina tagjainak mocskos titkai? Dávid önmagától kezd számolásba: - Vilmos azt mondta, négyen-öten voltak. Abból három főt ismerünk, a maradék egy-két emberről fogalmunk sincs. Egyik, a hiányos adatok miatt talán a rendőrségnél vezető, a másik még befolyásosabb lehet.

- Politikus? - veti fel a nyomasztó kérdést Laura, miközben a rendezvényközpont mélygarázsának lejárójára kanyarodik.

- Nem feltétlenül. A politika változékony, a nagyobb vállalkozások akár a különböző érákon is átívelnek. A politika függ a gazdaságtól, ezért egy-egy nagyobb volumenű vállalkozónak gyakran az ország vezetőinél is erősebb az akarata - majd mosolyogva hozzáteszi: - De ezen ajtók mögé nekünk most nem kell bekukucskálnunk.

Laura azért nagyon szívesen felnyitná ezeket az ajtókat, ki tudja mennyi mocskos gyűlhetett fel mögöttük..

- Székely Csaba tulajdonképpen sikeres, győztes típus. Gazdag, ráadásul jóképű volt - állapítja meg a nő hely után kanyarogva. - A pszichopatakat éppen ellentétesen képzelem el.

- Nincs összefüggés az anyagi biztonság és a pszichopata jellemvonások között. Igaz, a stresszor, azaz a kiváltó ok általában valamiféle, de nem feltétlenül anyagi jellegű nyomorúság hatására tör elő - magyarázza Dávid. - Csaba esetében az aktiváló körülmény mindenképpen a Hollandiából hazahozott prostituált öngyilkossága volt, amely összekapcsolódott elméjében az anyja szörnyűségével. Minden foglyul ejtett nővel tulajdonképpen azt igyekezett bizonyítani, hogy a szülei tragédiába fulladt házassága működhett volna. Jobb akart lenni az apjánál.

- Mit gondolsz, a fia szemtanúja volt a borzalmaknak? - a kérdés még számtalan újabb felvetést foganatosít Laurában, de egyelőre ezzel is elég megbirkóznia.

- Valószínűleg igen - bólint Dávid. - Hiszen Csaba egy számára feldolgozhatatlanul hiányzó apaképet kívánt pótolni. Bizonyítani akarta, hogy az ő értékrendszere helyes és követendő. Egy férfi pedig ösztönösen igyekszik a saját elveit fiába nevelni.

- Lehet, hogy Richárd behajlott apja nevelő akaratába? - szörnyülködik Laura. - Hiszen Debóra még nem került elő. Talán Richárd folytatja azt, amit apja elkezdett? - Dávid nem felel, biztosan nem akar találgatásokba bocsátkozni, a nyomozónő azonban képtelen megfékezni gondolatait: - Szerinted igaz a mondás, miszerint az apa bűne a fiúra száll?

Túlságosan is szoros kérdés ez a kriminálpszichológus számára, hiszen míg ikertestvére gyilkossági kísérlet miatt került a pszichiátriára - ráadásul Dávidnak is bőven akadnak démonai - apjuk köztiszteletben álló rendőr volt. Vajon a genetika az ilyen jellemvonások tekintetében is hatással van az egyén fejlődésére? Talán Dávid apjának is akadhatnak baljós víziói, illetve vágyai? Vagy a hasadtság nem örökletes? Másfél éve, utolsó közös ügyük során Laurában már felmerült ez a kérdés, a kriminálpszichológus akkor kibújt a válasz elől, és most sem tesz másképpen: - Az emlékek terhét egészen biztosan örök életre viselni fogja.

Laura végre talál egy árva helyet, leparkol, majd előtúrja zsebéből megrezzenő mobiltelefonját. Remek időzítéssel, éppen, amikor a zakkant szülőkről témáznak, az anyja keresi. Napok óta tervezi, hogy viszonyuk enyhítése, valamint Sáraék válási ügyének tisztázása céljából felhívja Mariannt, az események azonban mindig magával sodorták, és a mostani sem a legideálisabb helyzet

csacsogásra, ezért inkább elutasítja a hívást. Kis belső hezitálás után Dávidra pillant, a férfi somolyogva sandít vissza rá.

- Anyám volt - magyarázza, bár egyáltalán nem tartozik elszámolással.

- Sejtettem - feleli mindentudó mosolyával a kriminálpszichológus, majd udvariasan betessékeli maga előtt a liftbe a nőt.

Dávid egészen biztosan azt gyanítja, Róbert hívását utasította el. Pusztán a feltételezés is kifejezetten kínos, hiszen Laura még mindig nem tudja, mi is történt pontosan köztük a kriminálpszichológussal a bilincses éjszakában. A liftben kialakult kínos csendet Dávid töri kétrét: - Tudtad, hogy Szent Bálint nem csak a szerelmesek, de a lelki betegek védőszentje is volt?

- Akkor A pillangó és a herceg kitűnő időzítéssel áll színpadra. Szerelmi dráma egy lelki sérültekből álló csoport előadásában - adja a lehető legsemlegesebb választ a nyomozónő.

- És azt tudod, hogy Japánban a nők ajándékozzák meg a férfiakat? - fordul felé a kriminálpszichológus, Laura azonban meredten bámul előre. - Csokoládéval. Ha egy hónappal később a nők nem kapnak viszonzásul fehér csokoládét, a következő hónap tizennegyedikén szerelmi gyászként jajangmyeont esznek, ami egy fekete szósszal elkészített tészta - bűgja Dávid.

A nyomozónő alsó ajkába harap, nehogy kompromittáló választ dörögjön, majd kiszáll a felvonóból, és határozott léptekkel a színházterem irányába halad. Arra számított, hogy amint a Millennium Event Center személyzete megneszeli őket, lecsapnak rájuk, és feltartóztatják, legnagyobb meglepetésére azonban senki nem állja útjukat. A színházterem bejárata előtt elszórtan pamlagok állnak, egyiken egy öltönyös fickó ül, kezében nagy csokor fehér rózsa. Ekkor Laura tompa durranást hall, az öltönyös is felkapja a fejét, egy pillanatra össze is néznek. Biztosan az előadás során használt egyik lámpa robbant fel, megesik az ilyesmi.

- A sós karamellás trüffelgolyó valami isteni - jegyzi meg Dávid.

Laura megtorpan, és kimérten a férfihoz fordul: - Azt várod, hogy csokit vegyek neked?

- Most, hogy felveted az ötletet - hümmög. - Lebilincselő kedvesség volna részedről.

Atyaég!

A férfi kacér, bizalmaskodó megjegyzése övön alul éri Laurát. Szeretne végre tisztán látni, ehhez azonban nyíltani fel kell tennie a kérdést: - Elárulnád, mi történt tegnap este közöttünk?

- Nem emlékszel? - ráncolja homlokát a férfi.

- Miért hozol még inkább zavarba azzal, hogy visszakérdezel? - sóhajt Laura, majd folytatja útját a színházterem irányába. - Nyilván azért kérdezem, mert nem emlékszem. Miért kell ennek még nyomatékot is adni? Lehetnél úriember - csíp oda zárszóként.

- Vittem neked szusit, beszélgettünk, aztán nyugovóra tértél - sorolja a férfi.

- Erre emlékszem - kacag fel Laura. - Arra nem emlékszem, hogy utána mi történt.

- Mire vagy kíváncsi?

Laura a színházterembe vezető, nehéz ajtó kilincskébe kapaszkodik, szinte suttog: - Arra, hogyan kerültél az ágyamba.

- Te hívtál - von vállat a férfi.

Hiába is leplezné, Dávid tekintete izzik, élvezi, hogy a bolondját járathatja a nővel. Megpróbálja kicsikarni belőle az arcpirító kérdést, Laurát azonban nehéz zavarba ejteni: - Volt köztünk...?

- Szexeltünk-e? - szakítja félbe derűsen a kriminálpszi-chológus.

- Megtennéd, hogy nem kürtölöd világgá? - püsszegi le a nő, Dávid azonban bűnbánat nélkül vigyorog, ezért vitriolosan hozzáteszi: - De mit is várok attól a férfitől, aki trüffelt nassol? - majd szemét forgatva belép a sötét színházterembe. A fényviszonyokból ítélve javában folyik az előadás, zenét azonban legnagyobb meglepetésére a nyomozónő nem hall.

- Tényleg nem emlékszel, mi történt? - nógatja immár fojtott hangon, de még mindig derűsen Dávid.

Most elkapja! Laura hunyorogva a férfi felé fordul: - Ha maradandó lettél volna az éjszaka, biztosan emlékeznék - karmol oda, a kriminálpszichológus öntelt mosolya azonban sokat mondó: lepereg róla a sértés. Laura vesztett, képtelen sarokba szorítani Dávidot. Pirulva fordul a színpad felé, ahol azonban

még kínosabb meglepetés éri. Egy férfi fegyvert fog egy idősebb, padlizsánszín hajú asszony halántékához. Megismeri a pasast, ő volt az, akivel Laura összeütközött, amikor a tegnapi nap folyamán bepillantást nyert a darab próbafolyamatába. Talán ez a darab kulcsjelenete, és belerondítottak a nagy pillanatba? Laura a közönségre sandít, a rá szegeződő riadt tekintetekből kiolvassa, az iménti durranás nem lámparobbanás, hanem pisztolydördülés volt. A fegyveres észreveszi őket, értetlen tekintettel feléjük fordul, a nyomozónőben erősebb a rutin a döbbenetnél, legnyugtatóbb hangján szól: - Kérem, tegye le a fegyvert!

- Maguk meg kicsodák? - nyüszít a kétségtelenül labilis állapotban lévő férfi.

- A nevem Fényes Laura, nyomozó vagyok. A társam dr. Lengyel Dávid - mondja jól tagoltan. - A rendőrség már úton van a színházhoz.

Blöfföl, Laura még mindig nem értesítette a rendőrséget, ami a fejlemények tükrében elég nagy hibának tűnik. De, hát miből gondolhatta volna, hogy a színházteremben egy fegyveres férfiba botlik? Az orra előtt zajló incidens elméletileg nincs összefüggésben a polaroid-üggyel, közvetlenül legalábbis biztosan nem. Véletlenül szaladt bele a szituációba. Már, ha léteznek véletlenek. A Jó Nap Lap pakliból reggel kihúzott kártya azt üzenté, hogy Mindenki meghal, de nem mindenki él, a mantra azonban jelenleg inkább jóslatként visszhangzik fejében.

- Ha nyomozónő, akkor... - hebegi szeppentebben a fegyveres. - Akkor mutassa a jelvényét!

Persze, miért ne éppen egy ennyire kényes pillanatban érje kellemetlenül a jelvénykérdés?! A pokolba is, a Jó Nap Lap hatására legalább a pisztolyát eltehetette volna reggel, azzal meggyőzhetné a pasast. Nincs más fegyvere, mint a meggyőzőképessége: - Tudunk mindenről! - határozottsággal igyekszik elterelni a nem létező rendőrigazolványáról a férfi figyelmét. - Nem kell, hogy több embernek bántódása essen.

Mi a fene történhetett itt? Miért ejtett túszt a fickó? Laura a fegyveressel szemben álló Annarózára, illetve az általa takart Székely Richárdra pillant. Miközben igyekszik összefűzni a szálakat, a pisztolyos gyűlölködő fröcsögéssel kérdezi: - Ha tudnak mindenről, miért hagyták, hogy idáig jussunk? - eszelősen felkacag: - Maguk semmiről sem tudnak! Ez a személtáda elvette tőlem Annát! Ezért meg kell fizetnie!

Laura összesandít Dáviddal, szemvillanásából megértik egymást, a férfinak kell megkísérelnie a fegyveres bizalmába férközni, ezért átveszi a szót: - Értse meg, itt a vége! Hamarosan megérkeznek a rendőrök, innen nincs kiút - lép előre barátságosan. - Maga nem rossz ember, csak összezsáptak a feje fölött a hullámok. Túszejtés? Nem magára vall! Igazából embert sem akar ölni, csak elkeseredett. Megértem, hiszen egy nagyon szép hölgybe szeretett bele...

Tükörsimán lódít, Dávidnak annyi fogalma sincs az előtte álló fickóról, mint a nyomozónőnek. Ahhoz azonban, hogy kibukjon a konfliktusforrás, beszéltetnie kell. Ha kérdezne, a férfi alá rendelődne, egyetlen megoldás, ha elhiteti, pontosan tudja, miről van szó. Jól csinálja. Vajon a magánéletében is ennyire könnyen vezeti az orránál fogva az embereket? Például magát Laurát is?

- Maga is meg akarja baszni, mi? - csattan fel a pisztolyos, ellöki magától az kosztümös asszonyt, aki megbotlik, térde rogy, és a fájdalomtól képtelen felállni. - Vagy már meg is tette? - fogja fegyverét Dávidra a megveszekedett táncos.

Dávidban bennakad a lélegzet, biztosan nem ilyesmi reakcióra számított. Megtorpan, megadóan magasba emeli mindkét kezét, eközben Rózsa lánya azt zokogja: - Nem is ismerjük egymást - óvatosan lép a férfi felé. - Mondd meg, mivel érhetném el, hogy ezt abbahagyd?!

A pisztolyos a táncosnőre néz.

- Ez már visszafordíthatatlan - ingatja a fejét kiábrándult motyogással.

- Nem az! - ágál Annaróza, és váratlanul megkísérli kiütni a férfi kezéből a pisztolyt. Sikertelenül.

A fegyveres csuklója a közönség felé bicsaklik, a pisztoly eldördül. Az eddig feszült csendben ülő közönség felbolydul. Laura riadtan fürkészi a széksorokat, baja esett-e valakinek, amikor meghallja Dávid hangját.

- Fejezze be, mert valaki meghal...

Újabb lövés.

ANTON

Anna üzenete későn ért, ha nem az Inkredibile-nek is helyet adó bevásárlóközpontban néztem volna ki a gyémántgyűrűt, egészen biztosan lecsúsztam volna a szombati nyitvatartási időről. A decens ékszerész tamaskodva nézett rám, amiért sebzett homlokkal, borostásan, mosdatlanul, kócosan, karikás szemmel és viseltes ruhámban méregdrága gyűrűk után érdeklődtem, azt hihette, csak az idejét rabolom, majd amikor megvillantottam előtte a zsebemet nyomó készpénzköteget, hirtelen sokkal kedvesebb hangszínre váltott. Végül sikerrel jártam, sőt, szerencsémre egy drágább árkategóriába eső gyémántgyűrű éppen Valentin-napi leárazásban szerepelt, tehát a rendelkezésre álló összegből még az interneten kinézettnél is fényűzőbb csecsebecsét sikerült megvásárolnom. Bízom benne, Annának is tetszik majd, ahogy azt is remélem, hogy nem esem másodjára is pofára. Bimbi mindössze annyit írt üzenetében, hogy a premier után találkozunk, ezt én rögtön békülő szándéknak könyveltem el, de mi van, ha valójában atombombát dobva kíván pontot tenni a napok óta húzódó állóháborúnk végére? Képes lenne erre éppen a szerelmesek napján? Kétlem, bár az utóbbi időben több, abszolút nem rá valló lépést tett.

Mi lesz akkor, ha megvezetem saját magam, és Annának esze ágában sincs az enyhülés? Nos, akkor hülyét csinállok magamból egy színházteremnyi ember előtt, mindehhez ráadásul még egy hatalmas csokor fehér rózsát is vásároltam. Őszintén szólva fosok az elutasítástól, úgy izgulok, mint egy első randijára készülő hülyegyerek.

Késéssel, jóval az előadás kezdete után érkeztem, ezért ahelyett, hogy a színházterembe pofátlankodva megzavartam volna az előadást, inkább a bejárati ajtó előtt elszórt pamlagok egyikén várom ki a finálét. A zene átszűrődik, bőven ráérek akkor bemenni, amikor a közönség tapsolni kezd. Sőt, talán jobb is, hogy jelenlegi, sérülékeny viszonyunkban nem látom az előadást, csak összezavarna, ha Bimbi az orrom előtt enyelegne Székelykáposztával. Akár színjáték, akár nem. Biztosan megnézem majd a darabot, kíváncsi is vagyok rá, egyelőre azonban büszkeség helyett haragot éreznék. Emésztennem kell.

Tudván, hogy van időm, bevágódok a férfi mosdóba. Nem volt időm hazamenni, és átöltözni, biztosan büzlök, de egyszer az életben elviselhető. Jó, kínos, hogy éppen a lánykérésemkor vagyok toprongyos, de legalább lesz egy újabb kalandosan romantikus történetem az unokáinknak. A tükörben megdöbbenő látvány fogad, olyan nyúzott vagyok, mintha egyetlen nap alatt tíz évet öregedtem volna. Jéghideg vízzel átmosom arcomat, de természetesen fikarcnyit sem javít a helyzeten. Ezt teszi az éjszaka, illetve a stressz. Akaratomon kívül feldereng bennem a néhány órával ezelőtti telefonhívás, a Főnök úr, aki valójában asszony gyakorlatilag megfenyegetett, hogy ha nem csatlakozom a szervezéséhez, tönkretesz. Ebből a zsákutcából még valahogy ki kell tolatnom.

Visszaballagok a színházterem előtti pamlagokhoz, és kezemben a csokor virággal gondolataim ismét Annára terelődnek. A fehér rózsza a kedvenc virága, ezt már megismerkedésünk legelején elárulta. Azóta minden Valentin-napon kapott tőlem egy hatalmas csokorral belőle, sőt, motívumként belső combjára is felvarrtam. Rejtett tetoválásnak hittem, hogy rajtam kívül nem látja majd férfi. Vajon Székelykáposzta tud róla? Látta? Érintette? Csókolta? Minél inkább belelovalom magam a feltételezésbe, annál szorosabban fogom a virágszárat, a rózsatövisek bőrömbé vájnak. Felszisszenek. Mi a fenéért kínozom magam?

Ekkor durranást hallok. Kiegyenesedem, meghűl ereimben a vér. Isten bizony olyan volt, mintha pisztoly dördült volna, mielőtt azonban ugranék, megnyugtatom magam, a hanghatás a darab része lehet. Fülelek, a káosz, jellemzően a csapás után másodperceken belül uralkodik el az embereken. Semmi szokatlan nem történik, a zene ugyanúgy folyik tovább, megfeszült izmaid elernyednek. Elmosolyodom, ahogy magam elé képzelem, milyen meghökkent arcot vágott volna Bimbi, ha önjelölt hősként felrontok a színpadra.

- A sós karamellás trüffelgolyó valami isteni - hallom a távolból egy férfi hangját, majd a hozzá tartozó alakot is meglátom, amint kilép a liftből.

A pasas nálam néhány évvel lehet idősebb, mégis lényegesen komolyabb figurának tűnik. Olyan bróker vagy titkos ügynök fazon. Egy nála érettebb nő kíséri. Korukban és külsejükben - a férfi elegáns szövetkabátot visel, a nő pedig bőrben vonul - ugyan különböznek, mégis szinte látni a körülöttük úszó rózsaszín felhőt. Alaposan lekésték Valentin-napi programjukat, ami évődésüket hallva nem meglepő, heves lehet a magánéletük, olyankor pedig nem számít az idő.

- Azt várod, hogy csokit vegyek neked? - csodálkozik a nő.

A férfi vérbeli bugyiszaggató vigyorral közli:

- Most, hogy felveted az ötletet, lebilincselő kedvesség volna részedről.

A válasz hallatán felcsuklok egy kacajt, bízom benne, nem hallják meg.

Akármeekkora tapló is tudok lenni, nem szívesen hallgatok ki másokat, de a férfi még talán nálam is nagyobb pernahajder, csak elegánsabban adja elő magát, eltanulhatnak tőle néhány fordulatot.

- Elárulnád, mi történt tegnap este közöttünk? - kérdezi fojtott hangon a nő, én pedig leszegett fejjel, sunyin szorítom vissza vigyoromat. Ezután sajnos már csak foszlányok jutnak el hozzám beszélgetésükből, de az biztos, hogy a pasas élvezettel ugratja a nőt.

Vajon Annával mi is ennyire furcsa párnak tűnhetünk? A bájos lány, és a kidekorált rosszfiú - a szépség és a szörnyeteg.

Előtúrom zsebemből az ékszeres dobozt, felpattintom a tetejét, és megcsodálom a gyűrűt. Káprázatos és hibátlan a gyémánt, hihetetlen, de szexuális izgalmammal tölt el, ha belegondolok, milyen tökéletesen áll majd Bimbi ujján, miközben odalent simogat... Összevissza csapongó gondolataim közé ékelődik, hogy rövidesen színpadra állok, és megkérem Anna kezét. A szerdára írt szöveget egészen elfelejtettem, mázli, hogy az öltönyöm zsebe még őrzi a lánykérő szöveget tartalmazó cetlit. Előveszem, és átolvasom.

Ismét hallom bentről a durranó hangot, hatására újfent összerezzenek. Nem tetszik ez nekem. Feltápázkodom a pamlagról, majd a bejárati ajtóhoz lépek, hallgatózom, de nem igazán hallok odabentről semmit. Se zene, se más hangfoszlány. Aztán hirtelen sikítás üti meg a fületem, majd a következő pillanatban újra lőnek.

Lőnek!

Csokorral kezemben rontok be a színházterembe.

- Dávid! - szólongatja az imént érkezett, bőrkabátos nő a karjában tartott férfit, majd a közönségbe kiált. - Lelőtték! Hívjanak mentőt! Valaki hívjon már mentőt!

Egy nő rohan el mellettem, bokáig érő szűk ruhájában csak tipegni tud, féltő, hogy a nagy sietségben hasra esik. Hordóhasú férfi követi, majd sorban szaladnak utánuk a nézőközönség tagjai. A teremben elszabadult a pokol, a menekülők sikítanak, ordítanak és jajveszékelnek. A színpad egyik felén a Carlos nevű Lélektánc-tag egy pisztollyal hadonászik.

Mi a fene?

A túloldalon Anna áll, Richárdot öleli.

Meg kell védenem!

Az adrenalin minden józanságot kimos agyamból, csokorral a kezemben a színpad felé iramodom. Ahelyett, hogy a lépcsőig futnék, a színpad szélére húzott vörös bársonyfüggönybe kapaszkodva feltornázom magam a világot jelentő deszkákra, majd Annáék mellett elhaladva Carlosra ordítok.

- Elég lesz!

A fickó rám pillanat, majd riadalmában elkerekedő szemmel hátrál.

Felismerhetett, ráadásul egészen biztosan ijesztő lehet számára, hogy a golyótól sem tartva, böszülten haladok felé. Meghalhatok? Az a legkevesebb.

- Tedd le a kicseszett pisztolyodat, mert feldugom a seggedbe, és meghúzom a ravaszt! - trappolok felé rendületlenül.

Carlos nem válaszol, csak zavarodottan pislog, majd fejét rázva, felém célozva, minden figyelmeztetés nélkül elsüti a fegyvert.

- Baszd meg! - üvöltök fel, a golyó, testemben égető lávaként szétáradó fájdalmat okoz. A sokkhatástól hullámszik a gyomrom, és kiver a víz. Szerencsére néhány pillanattal később realizálok, csak súrolt a töltény, a fájdalom kibírható.

- Anton, ne! - hallom Anna, a jajveszékéléstől zsongó termen áttörő eszelős sikolyát.

Félt.

Ezek szerint szeret.

Meg kell védenem.

Carlos újra lő, és ezúttal eltalál, a golyó a bal vállamba fúródik. Alsó ajkamba harapok, érzem a serkenő vér ízét, majd a vállamból sugárzó fájdalommal megküzdve elrugaszkodom.

- Dögölj meg! - ordítom, és a jobb kezemben szorított csokorral, teljes erőből megcsapom a rohadékot.

A rózsafejek, mintha felrobbantak volna, fehér szirmokra szakadva szanaszét szállnak, majd ringatózva ereszkednek a levegőben, végül a vérfoltos színpadra hullanak. Carlos megszédül, véletlenül elsüti fegyverét, a golyó mellettem süvít el. Ebből tényleg elég! Tántorgását meglovagolva kicsavarom kezéből, majd rászégezem a pisztolyt.

LAURA

Kezével igyekszik elnyomni a lövedék ütötte sebet, eközben magából kifordulva kiabál segítségért: - A kurva életbe, hívjon már valaki mentőt!

A fejetlenség megsüketítette a színházterem jajveszékelőit, mint eltaposott hangyaboly rohangálnak fel-alá a félhomályban, egymásnak ütköznek, fellökik a gyengébbeket. A nyomozónő legszívesebben testével védelmezőn Dávid fölé tornyosulna, nehogy az elvakultak áttapossanak rajta, a férfi azonban láthatóan nehezen lélegzik, nem szabad elvennie előle a levegőt.

- Tartts ki! - kéri Laura könnytől fuldokolva a férfit.

Dávid eszméleténél van, tág pupillával bámulja a színházterem plafonját, teste rázkódik, arca szürkül, vére visszaszoríthatatlanul bugyog Laura tenyere alól. Kétségbeejtően sok vért veszít. Laura tudja, muszáj csillapítania a vérzést, jobb ötlet híján kapkodón lerázza magáról bőrkabátját, kibújik pulóveréből, és egy szál melltartóban, markában a gömbbé gyúrt textillel nehezedik Dávid felsőtestére.

Amikor ők összekerülnek, egyre súlyosabb tragédiák következnek, először Kovács vesztette el a szeme világát, aztán Laura kollégája, Farkas halt meg, most pedig maga Dávid csúszik lefelé a halál torkán.

Nem halhat meg! Ez nem történhet meg!

A férfi rá pillant. Arca verítéktől csillogó, légszomjtól remegő ajka kiszáradt. Megpróbál derűt erőltetni arcára.

- Kívánni sem... Tudnék szebb... Szebb... - szavai vérhabosak. - Utolsó pillanatot.

- Ne mondj ilyet! Minden rendben lesz! - nyugtatja Laura, bár a hangja kétségtől remeg.

A férfi lehunyja a szemét, a nyomozónő éppen ráripakodna, hogy maradjon ébren, amikor ismét felpillant.

- Tegnap este... - torka száraz, nyelnie kell, hogy folytathassa, de felköhög.

- Majd megbeszéljük - csitítja Laura, nehezen szorítja vissza könnyeit. - Ne erőltess meg magad! Csak maradj ébren!

Dávid azonban ügyet sem vet a kérésre, erőlködve folytatja.

- Belekezdtünk... De... Nem akartad... - kín szenvedés számára minden szó. - Csak aludtunk... - nehezen elmosolyodik, fogsorát vörösre színezte vér. - Összebújva... Krákogó, habzó, fulladó sóhaj kíséretében a férfi elveszti eszméletét, feje oldalra bicsaklik. Laura felsikolt.

- Dávid ébredj fel! - a férfi nem reagál, a nyomozónő megismétli a felszólítást: - Ébredj fel! Nem teheted ezt velem! - óvatosan megpaskolja a férfi arcát, aki azonban továbbra sem ad életjelet.

Mindenki meghal, de nem mindenki él.

Atyaég!

A zűrzavarban valaki hátulról nekiütközik a nőnek, Laura csaknem Dávid testére esik, idejében sikerül megtartania magát. A vér még mindig bugyog a férfi mellkasából, ő addig nem ereszti, míg a mentőorvos át nem veszi helyét.

- Mondja, hogy még életben van! - utasítja hisztérikus állapotban Laura a mentőt, aki kollégáival összhangban hordágyra emeli a kriminálpszichológus testét, majd a Millennium Event Centerből útban kifelé megméri a pulzusát.

- Még él - bólint. Laura a hordágy mellett halad, a férfi rászól: - Maga nem jöhet velünk!

- Azt csak hiszi! - feleli, tekintetét le sem veszi Dávidról.

A rohammentőhöz érnek, a kriminálpszichológusról levágják az ingét, majd gépekre, a többi között szívmonitorra kötik. Laura szállna fel a kocsiba, a mentőorvos felé fordul:

- Mondtam, maga nem jöhet velünk!

- Vele kell mennem! - vicsorog a nyomozónő.

- Nem vita tárgya! - mordul a mentő, majd amikor a mentőautó belsejében hosszú, éles hang sípol fel elordítja magát: - Defibrillátort - és már nem

törődik azzal, hogy Laura bepattan a felsíró szirénával induló kocsiba.

Az első újraélesztési próbálkozás sikertelen.

Atyaég!

A második úgyszintén.

Atyaég!

A harmadik kísérlet végre sikerrel jár, Dávid szívhangját ismét egyenletes pityegésként jelzi a műszer. A mentőorvos felsóhajt.

- Ki a mai ügyeletes?

- Szentesy Róbert doktor - érkezik a válasz.

EGY NAPPAL AZ INCIDENS UTÁN

2015. február 15., vasárnap

Ne halogasd a boldog életet, legyél boldog most!

64

ANNA

Hiányzott az itthon ölelése, az Antonnal közös kedvenc instant kávénk íze, a kínai nagy fal alakú repedés a fürdőszobacsempén, a küszöbnél nyikorgó parketta és ruhásszekrényünk friss öblítő illatával keveredő, dohos szaga. Minden jó és rossz egyformán hiányzott, hiszen egymás nélkül egyik sem létezne. Ha volt is valaha, a tegnap esti, hosszan elhúzódó valódi rémálom után az albérletbe érkezve minden kétségem elszállt, jó helyre érkeztem haza.

Örülök, és hálás vagyok, amiért élek. Biztos vagyok abban, ha Anton nem avatkozik közbe, vagy késve érkezik, az ámokfutás záróakkordjaként golyóval valamelyik létfontosságú szervemben terülök el a színpadon. Nehéz legalábbis elképzelnem, hogy Carlos akár zavarában is, de azt hihette, Richárd lepuffantásával minden problémája tovaszáll, hiszen onnantól kavarodtak volna számára az igazán nagy galibák. Arcába sikító tette elől menekülve egészen biztosan velem és önmagával is végzett volna. Anton tehát sajátját kockáztatva megmentette az én életemet, ezzel együtt pedig Richárdon is megkönyörült. Néhányan azonban sajnos nem voltak ennyire szerencsések. Egy fiatal nő a nézőtéren életet vesztette, egy frakkos férfinak a combjába fúródott golyó, az incidens kellős közepén érkező kriminálpszichológus pedig mellkas lövést szenvedett, őt kritikus állapotban, rohammentővel szállították kórházba. Tisztában vagyok azzal, hogy mindez nem az én lelkemen szárad, mégis folyton azon jár az eszem, miként akadályozhattam volna meg a történeteket. Ha figyelmesebb lettem volna Carlosszal. Ha többet foglalkoztam volna a lelkével. Ha...

- Leblokkoltam, kicsikém - közli önostorozón a konyhaasztalomnál reggeli kakaóját kortyolgató Lulu. Hozzám hasonlóan ő is magában keresi a hibát. - Ott álltam a világosító pultban, láttam, mi folyik a színpadon, és halálra rémültem. Egyszerűen képtelen voltam mozdulni. A lelkemen szárad szegény lány halála, és miattam haldoklik az a jóképű kriminálpszichológus.

- Ne okold magad! - szorítom a kezét biztatóan, bár tudom, számára ez most édeskevés.

A segélyhívó számát végül az egyik, a színházterem poklából szabadult vendég tárcsázta, a mentők és a rendőrség meglepően gyorsan kiszálltak a helyszínre. A sérülteket kórházba szállították, Carlost letartóztatták, az előadás közben érkezett nyomozónő pedig kérte, hogy az egyenruhások Richárdot is vigyék a kapitányságra. Mint kiderült, Fényes Laura, valamint mellkason lőtt kollégája napok óta Székely Csaba után kutakodott, a felderítés következő állomásaként a kínkastély örökösét szándékozták kifaggatni. Fatális véletlen, hogy Carlos elméje mindezzel egy időben hasadt meg, a kriminálpszichológust tehát nem is az általa göngyölített ügy juttatta életveszélyes állapotba.

- Miért nem árultad el, hogy a fénypróba előtt Fényes nyomozónő az édesanyámról faggatott? - vegytiszta érdeklődésemet nem koszolja számonkérés.

- Nem akartalak felkavarni - a történetek tükrében válasza meglehetősen ironikus kicsengésű. - Nyakunkon volt az előadás...

- Mindenki olyan figyelmes velem - pukkan ki belőlem egy kényszeredett kacaj, majd kortyolok átforrósodott falú bögrémből.

Mint a lövöldözés kiváltó okát, órákig faggatott a rendőrség, tanúvallomást tettem, a beszélgetésen kérésemre - vagyis pontosabban engedélyemmel - Lulu is jelen lehetett. A kihallgatás előtt a nyomozók egyeztettek, majd arra kértek, hogy bár nincs szoros összefüggés Székely Csaba-, illetve a Carlos-eset között, mégis egybefüggően, lineárisan haladva vegyük sorba a történeteket. Szó esett Carlos csatlakozásának körülményeiről, Richárd érkezéséről, a Lélektánc-csoport kiszorítottságáról, a folyton hanyatlás szélére sodródó előadásról, továbbá a Székely-birtok borzalmas titkairól. Könnyeimet nyelve sétáltam vissza a Richárd által körbemutatott, vaksötét múltba, a szívem majd beleszakadt, amikor Lulu útközben is elsírta magát. Ő húsz éven át haraggal gondolt édesanyámra, azt feltételezte, öngyilkosságba menekült elhatalmasodó problémái elől, most azonban kiderült, valójában a legembertelenebb körülmények között sem adta fel.

A hallottaktól megrogyott Lulu, a kihallgatás után hazakísért, és mivel Antont a kórházban tartották, megegyeztünk, velem marad éjszakára. Befeküdt mellém az ágyba, átölelt, úgy aludtunk, mint rémálmos kislány koromban. Nem beszélgettünk, mindketten némán emésztettünk a káoszt.

- Hálás vagyok az égieknek, hogy neked nem esett bajod, kicsikém - szipog.

- Inkább Antonnak légy hálás - mosolygok.

Lulu kezdetektől fanyalgott Anton miatt, mihasznának tartotta, most azonban fordult a kocka, és ezt ő maga is elismeri.

- Azt hiszem, tévedtem veled kapcsolatban.

Azt hiszem, én is. Habár az elmúlt napokban kifejezetten idegesítettek kisajátítási kísérletei, be kell látnom, lángoló, birtokló szerelem híján Anton talán el sem jött volna az esti bemutatóra. Minden jel világosan arra mutat, szükségem van tulajdonló szeretetére. Ez, mint a magzatburok testi-lelki biztonságát ad.

- Hogy van? - érdeklődik Anton állapota felől Lulu.

Az első golyó csak súrolta ugyan, a második vállon találta, benne volt a pakliban a bénulás, szerencsére azonban Anton egy sokkal kedvezőbb lapot húzott.

- Nehéz rehabilitációs időszak elé néz, de az orvosok szerint idővel, a forradáson felül alig észrevehető nyoma marad a sérülésnek. Festéshez és tetováláshoz a jobb kezét használja.

- És Richárd? - Lulu kérdésben ott gomolyog a megvetés.

Miután minden rendelkezésemre álló információt, és benyomást elmondtam a kihallgatást vezető Fényes Laurának, valamint mogorva, szemfedős kollégájának, rákérdeztem náluk, milyen jövő várhat Richárdra, választ azonban ők sem tudtak adni. Mindenekelőtt hosszas és alapos kutatómunka szükségeltetik, számtalan videofelvétel dokumentálta Székely Csaba beteges hajlamát, és nyilván Debóra vallomásától is függ majd, milyen színben tűnik fel Richárd a bíróság előtt. Súlyosbító körülmény a túrés, valamint az, hogy az apja megbetegedése után is fogságban tartotta Debórát. Rendkívül árnyalt helyzet, nem lehet egyértelműen feketének vagy fehérnek látni.

- Nem tudom, mi lesz vele, de... - jelentőségteljesen Lulura pillanatok. - Én megbocsátottam neki. A napokban olyanná vált számomra, mintha a bátyám volna. Nem akarok neki rosszat, meggyőződésem, hogy ő is áldozat. Bárhogy alakuljon a sorsa, mellette fogok állni, és ebben senki sem akadályozhat meg. Kérlek, ne is próbálj az ellenkezőjéről meggyőzni. Senkije nincs az életben, én vagyok az egyetlen, akihez kötődhet.

Lulu érti, miről beszélek, vonakodva ugyan, de végül helyeslőn bólint:

- Olyan jó ember vagy. Kristálytisztá a lelked, kicsikém.

- Biztosan jó géneket örököltem - kacscintok.

Azt várnám, hogy velem derüljön, ő azonban néhány másodpercnyi, maga elé révedő morfondírozás után, egy mély sóhaj kíséretében kiböki:

- El kell mondanom valamit - zavarában megköszörüli a torkát. - Eredetileg a tizennyolcadik születésnapodra terveztem, de akkor éppen hátat fordítottál nekem, azóta pedig nem tudtam, mikor kerítsek erre alkalmat.

Minden egyes szó nehezeére esik, hunyorogva igyekszem kimasszírozni belőle a gondolatot.

- Miről van szó? - szóra nyitja az ajkát, végül csak sóhajt, ezért

bátorító mosolyt eresztve hozzáteszem. – Bármit mondanál, egészen biztosan nem tudod felvenni a versenyt az elmúlt napjaimmal.

Egyre inkább aggaszt, hogy egyetlen oldó élcembe sem csimpaszkodik bele, lesütött tekintettel formálja a szavakat:

– Azt hiszem, a mostani káosz az utolsó előtti pont, amikor előállhatok ezzel. A következő a halálos ágyam lesz – feszült kacaj kíséretében mutatóujjával kitörli a szeme sarkába gyűlt könnycseppeket, aztán bocsánatkérő tekintettel rám pillant. – Kicsikém, nem én vagyok az édesapád.

Minden bizonnal az volna természetes, ha a hír gyomron váгна, én azonban semmi szokatlant nem érzek. Néhány napja talán még megviselt volna a bejelentés, időközben azonban meglepetésekre immúnissá váltam, némi túlzással az sem lepne meg, ha azt közölnék velem, hogy úrlény vagyok. Ráadásul, ha teljesen őszinte akarok lenni, a fordulat nem túl megrázó, évek óta sejtettem az igazságot, csak nem volt szívem kétkedő kérdéseimmel sértegetni Lulut, aki most bögréjét piszkálva vár kitörő reakcióra, én azonban a lehető legkedvesebb hangomon kérdezem:

– Tudod, ki a vér szerinti apám?

– Nem – ingatja fejét sajnálkozóan Lulu.

– Hogyhogy nem? – értetlenkedem, majd elvigyorodom. – Senki lánya vagyok?

Lulu az asztalra könyököl, tenyere élével megtámasztja homlokát, hangja

drámai:

– Ez egy szörnyű történet.

– Most már belekezdte – kortyolok kávémből rezignáltan.

– Hogy több pénzt keressen, Rózsa a kilencvenes évek dübörgő

diszkókorszakában egy popegyüttes háttértáncosának szegődött. Az egyik budapesti fellépés után a kolléganőjével a helyszínen maradtak, hogy kicsit kikapcsolódjanak. Valakik valamilyen droggal elkábították, és megerősakolták. Többen voltak. – Nem tagadom, Lulu morogva mesélt szörnyű históriája már belebeletép idegrendszerembe. Egy nemi erőszak vadvirága vagyok?

Richárd tegnap délelőtti vallomása során önkéntelenül is gátat emeltem magam elé, amely frissen még acélos, de egyszer egészen biztosan átszakad, és akkor mindent elmos a cseppenként összehordott áradat. Kérdés, hogy mi, és mikor repeszt meg a falat.

– Miért nem tett feljelentést? – vetem fel a számomra legelemibb kérdést.

– Számomra érthetetlen okból, a nemi erőszakon átesett nők gyakran önmagukat okolják a történetekért. Rózsa is szégyellte az esetet, ezért megkért, hitessük el mindenkivel azt, hogy tőlem fogantál – mondja.

Kislány korunktól belénk sulykolja a társadalom, hogy mindenért, ami a lábunk között történik, bennünket terhel a felelősség. Hiszen Ádám és Éva óta a nő a csábító, a férfi pedig esendő, sokak szerint a nemi erőszak is a kacérsághoz vezethető vissza. Teljesen nyilvánvalóan ez egy hímsoviniszta mosdatótétel, de például a Lélektáncra járó Gabriella is magát büntette azért, mert megbecstelenítették.

– Komoly felelősségvállalás volt, de addig győzködött, míg igent mondtam. Azt gondoltam, ezzel a kis csellel a saját homoszexualitásom tényével elmart szüleimet is megbékítem majd – elcsuklik a hangja. – A szüleim azonban továbbra sem akartak hallani rólam, Rózsa pedig néhány hónappal a születésem után köddé vált. Mi pedig ott maradtunk Pedróval és veled hármásban.

– Ha terhet jelentettem, miért nem fedtetek fel az igazságot? – faggatásom piszkálódásnak hathat, pedig valóban csak érdeklődöm.

– Mert kiderült, hogy nem is vagy teher – bólint. – Pedróval néhány nap elteltével már teljesen természetessé vált a gondozásod, eszünk ágában sem volt elárulni, és nevelőintézetbe záratni téged. Ráadásul te megadtad számunkra azt a lehetőséget, amelyet a legtöbb meleg pár, a vaskalapos törvények miatt soha nem élhet át. Lett egy közös gyermekünk. Te fűzted szorosra a kapcsolatunkat, ezért pedig csak hálásak lehetünk neked.

Felállok az asztaltól, Lulu mögé lépek, leguggolok mellé, majd szorosan átölelem. Ő könnyeivel küszködve sírdogál.

– Megérttem, ha haragszol...

– Magamra haragszom – vágok közbe. – Haragszom magamra a gyerekkoromban fejetekhez vágott sok szörnyűségért. Mindvégig engem védtetek, pedig bármikor zokszó nélkül ellökhettetek volna. Bocsáss meg, amiért bántottalak benneteket!

Sokkal mélyebben érint Lulu tulajdonképpen önzetlen megpróbáltatása, mint az, hogy nem ő a biológiai szülőm.

- Nekem te vagy az apám - mosolygok rá meghatottan. - Ti neveltetek fel Pedróval. Nekem ti vagytok a családom! Ezen nem lehet, és nem is akarok változtatni!

Lulu, arcát mellkasomba temetve megkönnyebbülést hozó zokogásban tör ki, az én szemem azonban száraz marad. Fogalmam sincs, hogy a könnytelenségem az erőm, vagy inkább fásultságom jele. Vajon tudok-e még életemben sírni és örülni, vagy az édesanyám története olyan mélységekbe húzott, ahol minden benyomás egyformán együgyűnek tűnik? Megrémít az érzéketlenség lehetősége. Nem akarom a hátralévő időmet keserű bölcsességben tölteni. Élni szeretnék. Szikrázni. Lángolni. Elégni. Légüres térben azonban nem gyullad tűz. Félem a jövőm, rettegem az egykedvűséget.

Ekkor matatás neszt hallom a bejárat felől, majd a következő pillanatban nyílik az ajtó. Tulajdonképpen senki másra nem számíthattam, hiszen Antont estig biztosan a kórházban tartják, de szabályszerűen megdöbbenek, amikor Szofi lép a lakásba. Felhorkanok:

- Hol jártál?

Az incidens után a rendőrség, mint az összes Lélektánc-tagot, Szofit is kereste, ő azonban a telefonjától kezdve mindenét az öltözőben hagyta, és felszívódott. Egészen Carlos kihallgatásáig nem értettem, mi lelte, utána azonban világossá vált, ludas a premieren történetekben. Aktuális döbbenetem leginkább annak szól, hogy visszatért közénk, mérget vettem volna rá ugyanis, hogy soha többet nem látjuk.

- Beszélhetnénk négyszemközt? - kérdezi dideregvé.

Lulura pillantok, szemét törölgetve, bölintással jelzi, hogy nincs ellenvetése, ezért bemegyek Szofival a kisszobánkba, ahol az elmúlt egy hétben lakott.

- Mi ez az egész? Carlos azt mondta a rendőröknek, hogy tőled szerezte a pisztolyt - térek kertelés nélkül a számomra legégetőbb kérdésre, ő válasz gyanánt zaklatottan bólogat. Szóval igaz. - És te honnan szerezted? Miért volt egyáltalán nálad fegyver?

- Antontól szereztem.

- Antonnak nincs fegyvere - nevetek fel.

- De, volt - bölint mélyen, aztán elsírja magát. - Anna, anyyi szörnyűséget tettem. Azt hiszem... Azt hiszem, segítségre van szükségem - lerogy az ágyra, és tenyerébe temeti nyúzott arcát. - El kell mennem egy... Egy elvonóra... Romokban van. Leülök mellé, és vállánál átölelve kérdezem.

- Mi történt?

- A halálotat kívántam - könnyes pillantásával megakasztja lélegzetem. - Én... Én... Beleszerettem Antonba. És... És... El akartam tőled csábítani. Ameddig nem voltál itthon. Azt hittem, hogy te Richárddal leszel... - szélesen gesztikulál. - Hogy Richárddal maradsz. Én... Én... - lehunyja szemét. - Aztán péntek este Anton elutasított. Pedig megfenyegettem. A fegyverrel is megfenyegettem. Kértem, hogy ne tegye. Hogy szeressen engem. De elutasított. Mert téged szeret.

Nem teljesen értem, hogy Szofi miről hadovál, de túlságosan zaklatott ahhoz, hogy kérdésekkel ássak a mondandója mélyére. Egyetlen könnyű kérdésre koncentrálok:

- Honnan volt a fegyvered, Szofi?

- Mondom, Anton hozta haza! - válaszol az eddiginél ingerültebben. - Nem tudom, honnan szerezte. Elvettem. Ráfogtam. Le akartam löni, amiért elutasít - ismeri be. - De gyáva voltam ahhoz, hogy megtegyem. Aztán itt hagyott a pisztollyal. Betettem a fegyvert a táskámba, majd az előadás előtt megmutattam Carlosnak. Kilopta a táskából. Tényleg nem akartam.

- Kilopta?

Hevesen bólogat.

- Anna, nekem segítségre van szükségem - nehezen nyel, azt hiszem, száraz a szája. - Lakik a fejemben egy rossz ember. Én azt akarom, hogy szeressenek, ő azonban azt élvezzi, ha fájdalmat okozhat.

Ha Szofi nem valamiféle tévképzetben lebeg, és tényleg a valóságot mondja, Anton slamasztikába keveredhetett. Hogy került hozzá pisztoly? Miért volt egyáltalán szüksége fegyverre? Számtalan kérdés zakatol a fejemben, ami azonban a legfontosabb, hogy Szofin keresztül elvarrjuk a Carlos által szorongatott fegyver származásának kérdését. A rendőrség nem tudhatja meg, hogy Antonnak köze van a pisztolyhoz, különben az ő előéletével meghurcolják.

Ha torzítások árán is, de védenem kell bástyáimat. Az igazság szemben áll

az érdekekkel, én pedig az utóbbit választom. Romlani kell a boldogságért.

KÉT NAPPAL AZ INCIDENS UTÁN

2015. február 16., hétfő

Te vagy a felelős a boldogságodért

65

ANTON

Imádom Bimbi hajának zöldalma samponnal keveredő illatát, bele is dűnnyögöm: - Hiányoztál.

El sem hiszem, hogy újra együtt vagyunk.

Néhány órája meglátogatott, és ahogyan azt annak idején, az elvonón is tettük, a szabályokra magasról tojva bebújt mellém az ágyba. Egy hetvenen túli pasással vagyok közös kórteremben, ő azonban amióta bekerültem, nagyjából negyedórát volt ébren, egyébként a lóbórt húzza, azt sem fogja tudni, hogy nálam járt a csajom. Anna hozzám simul, én pedig legendás fenekére csúsztatom a jobb kezem. Ennyi malackodás kijár, akkor is, ha kapcsolatunk a külön töltött hét alatt némiképp óvatoskodóvá vált. Böven van átbeszéltnivalónk, de egyikünk sem akar belecsúfítani a meghitt hangulatba.

- Szerencse, hogy a bal vállad sérült, így nyúlkálni tökéletesen tudsz - bök meg Anna a hozzá méltó szarkazmussal.

- Nyúlkálni a ballal is tudnék - mormolom mosolyogva, bár ez nem teljesen igaz. A színpadon az adrenalin még tompította ugyan a fájdalmat, most a kemikáliák ellenére is minden egyes mozdulattól irdatlan sajgás nyilallik felkötözött vállamba. Ha fogcsikorgatva is, de igyekszem tartani magam, Anna hősnek lát, én pedig szeretném ennek minden másodpercét kiélvezni.

- És mondd csak, merre nyúlkáltál az elmúlt napokban!? - faggat cseles átvezetéssel.

Féltékeny? Ő? Elképesztő ez a nő. Hiszen éppen ő hagyott el, és lakott napokig egy másik férfinál. Tulajdonképpen én forszírozhatnám, hogy mi történt Székelykáposzta otthonában. Vagy ágyában. De ehhez nincs bátorságom. Nem Bimbitől félek, hanem attól, amit esetleg mondana.

- A kispárnádat szorongattam - felelem mindenféle színezet nélkül, tudom, úgysem hiszi nekem.

- Na, persze! - prűszköl fel egy hitetlenkedő kacajt, aztán témát vált. - Szofival jól kijöttetek?

Nos, erre a kérdésre nem számítottam. Vöröske mellékága az életemnek, ráadásul annyi izgalom történt körülöttem az elmúlt negyvennyolc órában, hogy már meg is feledkeztem a létezéséről. Most azonban elém villan, ahogy pucéran felkínálkozott, majd hisztérikus rohamot kapott, amiért elutasítottam. Hibbant egy tyúk. Lehet, hogy Anna már Szofinak is feltette ezt a kérdést, aki kapva az alkalmon, megkavarta a szart? Kinézem belőle, hogy zokszó nélkül, csak azért, hogy a kapcsolatunkba rondítson, azt hazudja, kikezdttem vele. Bimbit mielőbb szembesítenem kell azzal, milyen álságos kis lotyót dédelget a keblén, de nem biztos, hogy jó időzítés volna bezsebelt csalódásait frissebbel tetézni. Anna mindenbe beavatott, az édesanyja tragédiáján felül kiderült, az apja sem az édesapja. Ráadásul, amint lebuktatom Szofit, piszkos alkunk is felfedődik, kiderülne, hogy nyomoztattam utána. Mindezeket számba véve inkább kitérő választ adok:

- Megkért, hogy készítsek illusztrációkat az új könyvéhez. Miért kérdezed?

- Carlos azt mondta a rendőröknek, hogy tőle szerezte a pisztolyt - bűgja egyszerűen.

Csessze meg! Bár valóban ugyanolyan gyártmányú fegyvert csavartam ki Carlos kezéből, amelyet Sebestől kaptam, fel sem merült bennem, hogy a két stukker megegyezhet. Lehet, hogy le kellett volna lőnöm szombaton a hülyegyereket, akkor most nem gubancolhatná össze a szálakat, de én nem vagyok

gyilkos. Úgy érzem, körénk szorul a szoba, kiver a víz, Anna pedig álságos csodálkozással megjegyzi:

- Mindjárt kiugrik a szíved a helyéről.

Lefejtem magamról az ölelését, majdnem becsinálom a fájdalomtól, de a bal oldalra fordulva az ágy szélére evickélek. Bimbi meglepetésként hozott három üveggel a kedvenc sörömből, legalább az egyikre most nagy szükségem lesz.

- És Vöröske erre mit mondott? - érdeklődöm Annának háttal, majd az éjjeliszekrény peremén lepattintom a zacskóból előhúzott üveg kupakját. Az első kortynál érzem, valami nincs rendben a sörrel. Fancsali képpel veszem szemügyre a címkét, nagy betűkkel virít rajta, hogy alkoholmentes kiadás. Önkéntelenül elmosolyodom, hogyan gondolhattam, hogy Anna szabályszerűen alkoholt csempész nekem a kórházba.

- Azt mondta, hogy Carlos hazudik - felel Anna. - Hogy megpróbálja ráterelni a felelősséget.

- Lehet, hogy így van - dünnyögöm, és bár nincs illúzióm afelől, hogy Vöröske önzetlenül hazudott, izgalmam némiképp apad. Kíváncsi vagyok, milyen úton akarja majd behajtani rajtam, hogy kimentett a csávából.

- Lehet - helyesel Bimbi, sejtelmes hangszínéből pedig kihallatszik a csalafintaság. Pontosan tudja, Carlos valóban Szofitól, aki pedig tőlem szerezte a pisztolyt. Ahogy azt is tudja, a bátyámék tragédiája óta milyen vad viszonyt ápolok a fegyverekkel, ezért sejtheti, nyakig merültem a szarba. Csak néhány napot szeretnék felhőtlenül eltölteni. Olyan nagy kérdés ez?

- Szofi segítséget kért tőlem - szólal meg újra Anna. - Azt mondta, súlyos problémák jelentkeztek nála az elmúlt napokban. Elvittem egy drogelvonóra - Annának még mindig háttal hallgatom, mennyi minden történt, míg lábadoztam. - Nem okoz több galibát nekünk.

Most már minden kétségen felül áll, hogy Anna pontosan tudja, mi zajlott a távollétében. Bár most a drogra fogja, de hála az égnek, végre belátta, Szofi személyében egy időzített bomba ketyegett az otthonunkban. Talán ez a felismerés az első jele annak, hogy lassan, de biztosan minden rendeződni fog körülöttünk.

- Az elmúlt napok legnagyobb tanulsága számomra, hogy foggal-körömmel védjem azt, ami az enyém. Védjem azokat, akik fontosak számomra - bűgja, és hátulról óvatosan átölel. - Köszönöm, hogy erre felnyitottad a szemem. - belebizsergek a nyakamat cirógató, forró leheletébe.

Nem a legromantikusabb szituáció, de a megrendezett pillanatokkal nincs túl sok szerencsém, talán spontán kellene meglépnem azt, amire jó ideje készülök, és amibe már kétszer beletörött a bicskám. Véres ruháimat ugyan odaadták Annának, az egyik kedves nővérke idejében ráeszmélt, hogy a nadrágzsebemben dudorodó ékszeres dobozkával terveim lehetnek, ezért míg én altatásban voltam, az éjjeliszekrény mélyére süllyesztette. Egy karnyújtásnyira van tőlem a gyémántgyűrű, kitérhetném, letérdelhetnék, és feltehetném Bimbinek a nagy kérdést, de ezt valahogy álságosnak érzem. Mindig törekedtünk normális keretek között tartani a kapcsolatunkat. Felállok, szembe fordulok vele, az éjjeliszekrényre teszem a sörösüveget, majd letépek egy darabkát a kezem felkötözésére használt gézszalagból.

- Szerdán azért ragaszkodtam ahhoz, hogy gyere el az árverésre, mert ott szerettem volna megkérni a kezéd. Készítettem egy festményt, az elárverezéséből befolyt összeget pedig az esküvőnkre fordíthattuk volna - mondom bármiféle bevezetés nélkül, és érzem, ahogy szétárad testemben a szabadság. Annyit görcsöltem ezen a lánykérés-kérdésen, hogy teljesen elveszítettem önmagam. A titkok megfertőztek. Látom, ahogy Anna fejében összeáll a kép: éppen azon a napon hagyott faképnél, amikor megkérni készültem a kezét. Folytatom. - Szombaton, a Valentin-napot, illetve a premieredet kihasználva akartam újabb kísérletet tenni, abban Carlos akadályozott meg. Most viszont semmi nem állja utamat, hogy megkérdezzem, hozzám jössz-e feleségül.

Hosszú másodpercekig fájdalmas ábrázattal néz. Elszorul a torkom, valóra fog válni a rémálmom, és kikoszaraz!

- Nehéz időszakon vagyok túl - félrepillant. - Minden, amit magamról, a múltamról, illetve a származásomról hittem, alapjaiban rendült meg. Az egész életem feje tetejére állt, minden, amit biztosan véltem, elbizonytalanodott. Rá kellett jönnöm, mindössze néhány olyan ember van az életemben, akikre mindig számíthatok. Kettő közülük Lulu, illetve Pedro, és te vagy a harmadik.

Nem tetszik ez a hosszú monológ. Én egy egyszerű igent vártam, helyette mindjárt kapok egy furfangosan körülírt nemet.

- Szégyellem magam, amiért azt hittem, a birtoklási vágyad jellemhiba, pedig valójában őszinte lángolás volt. Félreértettem, azt hittem, ki akarsz sajátítani, ezért egyre távolabb löktelek, nehogy összelapíts - suttogja, majd rám pillant: - Engem még soha senki nem szeretett annyira, mint te. Szeretnék ugyanennyire szeretni téged, de ehhez át kell szakítanom magamban néhány gátat. Mert világegyetemben féltem attól, hogy mi lesz, ha teljesen odaadom magam neked. Ha teljesen elveszed az eszem. Most azt hiszem, készen állok odaadni magam neked, de... - nagyot nyel. - Előtte meg kell tudnom, ki is vagyok valójában. Mert azok, amelyeket én a legmélyebb érzéseimnek véltem, valójában felszínkapargatásnak felelnek meg. Te egy különleges fiú vagy, megérdemled, hogy egy kevésbé macerás menyasszonyod legyen.

Ez most nemet jelent? A piczába is!

- Mit vársz most tőlem? - kérdezem szenvedőn, pörge, könnyviszatarató pislogással. - Amióta elmentél, úgy érzem, mintha elvesztettem volna a céljaimat. Mintha az életem egy elcseszett, kádba ejtett regény volna, amelynek legfontosabb jeleneteit elmosta a víz. Ha nem írlak vissza, nem teljes a könyv, értelmetlen belekezdeni.

Némán bámul rám.

- Annyira közhelyessé tett ez a három év - mosolyodom el kényszerűen, üveges tekintettel. - Igen, ha nem toppantál volna annak idején az életembe, talán most már a földben feküdnék, vagy egy cellában sínylődnek, de legalább nem érezném ezt a veszett fájdalmat itt belül - mutatok a mellkasomra. - Csak léteznék a nagy semmibe, magammal foglalkoznék, és nem azon töprengenék, hogyan varázsoljam szebbé veled az életem - meredten bámuljuk egymást. - Te azt mondd, hogy hagyjalak, és ha szeretlek, engednem kell a kérésednek. Eközben azonban én azt érzem, szükségem van rád. Mit tegyek? Mit vársz tőlem?

Lenyeli a könnyeit, mielőtt válaszol.

- Azt várom, hogy ha szeretsz, segíts megtalálni engem ebben a káoszban - halványan elmosolyodik. - Úgy mint a menyasszonyodat.

Te jó ég! Megszédülök. Egy rémisztően mélyről jövő sóhajtással az ágyra térdelek, és forró csókot nyomok Bimbi ajkára, aztán a szájába dűnyögöm:

- Ha még egyszer ilyet játszol velem, halálra csikizlek.

- Csak tudni akartam, ragaszkodsz-e még hozzám - válaszolja arcomat két tenyere közé fogva. - Szeress mindig, ugyanígy, ugyanennyire!

Mielőbb elpityerednék, belemormolom a szájába:

- Fel kell rád kötözni az eljegyzési gyűrűt.

- Szerintem nincs a világon még egy nő, akit gézdarabbal jegyeztek el - kuncog vidáman, majd segít nekem, a félkezeűnek, hogy bal keze gyűrűsujjára kössöm a gézdarabot. Nem kell méregdrága, fényűző ékszer a boldogsághoz, ha a lány szereti az ember fiát.

Anna megcsókol, nyelve tolakodó, kedvem kicsattanó, délen egyre jelentékenyebbre duzzadok. Tudom, hogy nem lehet, de eljátszom a gondolattal, hogy az ágyra döntöm Annát, és hátulról... Ekkor megrezzen éjjeliszekrényen pihenő mobiltelefonom.

- Vedd fel! - mosolyog telhetetlen csókomba Bimbi.

- Majd visszahívom - felelem habzsolón.

Ekkor túlkoros szobatársam felköhög, majd egy dörgedelmeset szellent. A romantikus varázs elillan, Annával mindketten felkacagunk.

- Alig várom, hogy otthon legyünk. Kettesben - markolok egészséges kezemmel Bimbi fenekébe, aztán a telefonért nyúlok. Számomra ismeretlen számról keresnek, nagyon remélem, nem a Főnök úr jelentkezik. A huszonnégy órás ultimátum letelt, nem jelentkeztem, ha betartja a fenyegetését most retorzió következik. Megnyugvásomra a vonal túlsó végén nem a karcos hangú asszony, hanem egy fiatal férfi szólal meg, Fedor Erik néven mutatkozik be, nyomozó.

- Elmondtam tegnap a kollégáiknak mindent, amit tudtam - közlöm vele, és a telefont vállammal fülemhez szorítva, Bimbivel közösen rákötjük a gyűrűsujjára a gézdarabot. Elégedetten nézem a végeredményt. Nincs szükség gyémántra ahhoz, hogy igent mondjon.

- Én egy más ügyben dolgozom - felel a telefonba a férfi, és megrettenek, hátha a behajtás ügyében kutakodik. - Mikor hallott utoljára a testvéréről?

- Bertonról?

Kicsit aggódom, mit tehetett az öcsém. Huszonegy éves, éppen most van abban a korban, amikor a fiúk hülyeségekre vetemednek.

- Nem. Leonról.

- Leonról? - ismétlem a kérdést döbbenettel. - Három éve. Miért? - kortyolok maradék sörömből.

Bimbi érdeklődve fürkészi az arcomat, nyilván felkeltette az érdeklődését a bátyám nevének említése.

- Történt a napokban egy betörés, ahol a két menekülő tettes egyike elhagyta a fegyverét. A ballisztikai elemzés egyezést talált azzal a fegyverrel, amellyel az ön bátyja lőtte le a menyasszonyát - közli kíméletlenül a nyomozó.

Vajon az említett betörés az, amelyben én is részt vettem? A Sebes által elhagyott fegyverrel ölték meg Maját? Talán Leonnak köze sincs a gyilkossághoz? A Főnök úr erre a fordulatra célzott, amikor azt mondta, ideje megtudnom az igazságot? Miután Maját vérbe fagyva találták, a rendőrség kikérdezett, volt-e Leonnak illegálisan birtokolt fegyvere. Igennel feleltem, és az akkori albérletünkhöz közeli, ligetes részen, ahol többször, mókázásból konzervdobozokra célba lőttünk, a bizonyítékgyűjtők találtak is szétszóródott töltényeket. A ballisztika kimutatta, a bátyám fegyvere gyilkolt. De hogy került Sebeshez a pisztoly?

Annára sandítok. Íme, egy újabb kaland, amely közelebb vonhat, vagy eltaszíthat bennünket egymástól.

HÁROM NAPPAL AZ INCIDENS UTÁN

2015. február 17., kedd

Az életed alig egy másodperc a Föld történetében. Mihez kezdesz ezzel a másodperccel?

66

RICHÁRD

Utolért, és módszeresen felzabál.

Három napja tartanak a rendőrségen, a fogda és egy szűkös, fáradt neonfényű kihallgatóhelyiség között ingáztatnak. Utóbbiban a legkülönfélébb, válogatott alakok látogatnak azért, hogy újra, és újra kifaggassanak, legtöbbjüknek azonban már a bemutatkozásuk utáni percben sem emlékszem a nevére. Nem hittem volna, hogy ennyire kimerítő lehet szakadatlan ugyanazokat a válaszokat sorolni, pedig attól, hogy tucatszor is elmeséltetik a históriám, semmi nem íródik felül a múltban, mindössze a kérdező stílusa, illetve technikája változik.

A mai napon az a félszemű nyomozó indította a kihallgatások sorát, aki már kezdetektől puhít, és rettenő nyers modorral próbál belőlem meg nem történt részleteket kicsikarni. Egészen nyilvánvaló, hogy ő ellenem játszik, szíve szerint életfogytig, sőt csontvázra bomlásomig rács mögé küldene. Csak azért, mert apám fia vagyok. Az acsarkodó férfit egy fiatal, barna hajú, szemüveges nő követte. Elmondása szerint ő a rendőrség egyik pszichológus szakértője, gyaníthatóan alávetettséget igyekezett sugallni azzal, hogy tekintetemet kerülve olyan halkán beszélt, mintha a saját hangjától is félne. Ez hatásos, bokorból kiugrasztó csel lehetne, ha ösztöni pszichopata volnék, de így szimpla bohóckodássá fajult. A csalódottan távozó hölgyet a korombéli férfi nyomozó váltotta, aki sörrel és cigarettával érkezett. Erősködött, hogy gyűjtsak rá, a cigaretta mellözése azonban része az Annaróza által bennem épített akaraterőnek, amelynek egyetlen kihúzott eleme is romjaimba dönthet lelkiileg. A férfi ezután nőket becsmérlő viccekkel fárasztott, és amolyan bizalmaskodó stílusban faggatott arról, miket csináltam a pincében láncra vert nőkkel. Hozzátette, hogy ő biztosan kihasználta volna a lehetőségeket, mire replikázva én megjegyeztem, a hasonló vágyait kezeltenie kellene. Dühösen, elvörösödő fejjel, ajtót csapva hagyott nagyjából tizenöt perce faképnél.

Két kihallgatás között általában órákig ültetnek a süket szobában, gondolom, a várakoztatás is a megtörésemet szolgálja, pláne, hogy az ügyvédem

kibírhatatlan alak. A negyvenes férfit a nagybátyám sózta a nyakamba. Nevetségesen öltözködik, ma például mélykék szaténöltönyéhez rikító lila nyakkendőt kötött. Politikai napilapot olvas, amelynek címlapján a szívmitéten átesett, elítélt pedofil férfiről írnak, unottan sóhajtozik és nagyjából tízpercenként platinaórájára pillant, lerí róla, hogy a háta közepére sem kívánja az ügyet, vagy legalábbis annak körülményeit, ami leginkább a hajthatatlanságom következménye. Első konzultációnk során, a sikeres védelem érdekében megpróbált rábírní, hazudjam azt, hogy Annaróza félreértett, és valójában nem én okoztam Rózsa halálát. Ő magasról tesz az igazságra, szeme előtt kizárólag a győzelem lebeg, én azonban vállalom a felelősséget a tettemért, ha bűnösnek minősítenek, bűnhődni fogok, mert ezt követeli a tisztesség. Az elkövetettnél többet azonban akkor sem vállalok magamra, ha a nyomozók még heteken keresztül táncolnak az idegeimen, éppen ezért teljesen feleslegesnek tartom az ügyvéd úr jelenlétét. Tudok magamra vigyázni, ő azonban levakarhatatlanul mellettem marad. Gondolom, óradíjban fizetik. Komolyan, az ő jelenléte százszor idegesítőbb, mint a várakozás.

Az ügyvéd harmadszorra néz az órájára, amikor, mintha csak a gondviselés küldte volna hozzám, nyílik újra az ajtó, és egy ismerős lépi át a küszöböt.

- Többször találkoztunk már, de még nem sikerült bemutatkozunk - szólít meg komoran, majd kezet nyújt. - Engem Fényes Laurának hívnak, ön pedig tudtommal Székely Richárd.

Ő volt a fénypróba napján felbukkanó nő, aki Annaróza szerint túlságosan elegánsan öltözött ahhoz, hogy örömhírekkel érkezhessen. Luluval beszélt, és mint kiderült, akkor már napok óta az apám által fogságba ejtett nők után kutakodott. Kollégájával egy véletlen folytán jutottak a polaroidgyűjtemény darabjaihoz, apám, gondolom, élvezkedési céllal a munkahelyére is magával vitt néhányat a relikviái közül, és a könyvespolcán sorakozó kötetek egyikének megbuherált borítójába rejtette őket. Erről én nem tudtam. Amikor betegségének elhatalmasodása idején döntenem kellett az apám irodai holmijai felől, azt javasoltam, a köteteket iktassák az intézet könyvtárába, az egyik kezelt pedig ráakadt az elrejtett felvételekre. Fényes Laurák kacskaringós úton ugyan, de végül eljutottak az apámig, akiről kiderült, bűnelkövetés szempontjából biztosan inaktív, ez után kerestek engem, a bemutató után készültek kifaggatni, de a tervüket keresztülhúzta Carlos ámokfutása, illetve hogy a nyomozónővel érkező kriminálpszichológus golyót kapott a mellkasába. Szerencsétlen flótás.

- Sajnálom a kollégáját - morgom együtt érzően, miközben az ügyvédemmel is bemutatkoznak egymásnak.

A nyomozónő gyászos arccal bólint. Vajon engem hibáztat a történetekért? Hiszen Carlos engem akart bántani, rajtam igyekezett bosszút állni, miattam rántott fegyvert. Ennek is én vagyok az oka?

Laura, a szabályoknak megfelelően tájékoztat bennünket, hogy kamerával rögzíti a beszélgetésünket, elhadarja a felvétel elejére szükséges adatokat, például a dátumot, valamint felsorolja a jelenlévőket, majd hozzám fordul:

- Ígérem, amennyiben együttműködő lesz, egy ideig biztosan nem faggatjuk tovább.

- Az ön olvasatában mit jelent az együttműködés? - fontoskodik az ügyvéd, ujjjaival egy összehajtogatott újságpapíron dobol.

- Azt, hogy Székely úr felfedi előttem a kendőzetlen igazságot - felel kimérten a nő a szaténöltönyösnek, aztán rám pillant. - Átkutattuk a birtokot, találtunk olyan kézi kamerás videofelvételeket, illetve képeket, amelyeken az apja kínozza a nőket. Ezeket valakinek rögzítenie kellett. Ön volt az? Szemtanúja volt azoknak a helyzeteknek, amikor az apja bántalmazta az áldozatait?

Végre, a sok ködszurkálás után egy okosan kikövetkeztetett kérdés. Nem értem, miért nem vetették be korábban Fényes Laura éles eszét. Szívesen hízelegnék a nőnek, de gúnyolódónak hangzana, ezzel pedig csak rontanék helyzetemen. A számomra legkedvezőbb utat választom, szó nélkül bólintok. A nyomozónő azonban nem hagy egéretat.

- Kérem, meséljen erről!

- Nem muszáj felidéznie a borzalmakat - figyelmeztet az ügyvéd.

A nyomozónő arcára keménységet festenek a halványsárga neonfényvel szembeszálló árnyak, tekintetéből azonban együtt érző biztatás árad. Ha nem áll is mellettem, legalább nincs ellenem.

- Akkor kezdődött, amikor hazahozta a második áldozatát, Tündét - fogok

bele. – Hatéves voltam. Ez az a kor, amikor egy gyerek már megbízható különböző feladatokkal, ráadásul, a szülőjére felnézve, nem is ellenkezik. Apám a kezembe adott egy kamerát, megmutatta, hogyan használjam, majd arra utasított, rögzítsem, amiket Tündével művelt.

– Miket csinált vele? – forszírozza a nő.

A szemem sarkából látom, hogy az ügyvéd megint figyelmeztetne, de válaszzal megelőzőm:

– Minden bizonnyal látta a szalagokon. Erőszakoskodott vele.

– Szemtanúja volt, hogy szexuálisan bántalmazza Tündét? – szorítja a témát a nő.

Talány számomra, hova szeretné kifuttatni a témát, hiszen az említett videoszalagokon minden kérdésre megtalálható a válasz, de ha szükséges, elismerem.

– Láttam.

– Végignézte, hogyan kínozza? – soroz kérdéseivel Fényes Laura. – Látta, hogyan kötözi, hogyan égeti meg, hogyan fojtogatja, és hogyan alázza?

Szavaival kórust alkotva borzalmas emlékképek villannak előttem, egy pillanatra lehunyom a szemem, majd bólintok.

– Láttam Tünde és Rózsa esetében is.

– Debórát kihagyta.

– Debóra elfogásának idején az apám már hatvannégy éves volt, tartott attól, hogy megfogyatkozott ereje miatt kudarcot vall.

– Miért nem kérte a maga segítségét? Mondjuk, hogy fogja le neki.

Szúrós pillantást vetek Fényes Laurára.

– Mert én nem vagyok olyan, mint az apám – sziszegem. – A segítségmegtagadásból korábban is bőven akadt nézeteltérésünk, amíg gyerek voltam büntetett is érte eleget. Erre azonban a bőrömen viselt stigmáknál nem tudok erősebb bizonyítékokat felmutatni.

Az első kihallgatás után egy orvos szakértő fotókat készített minden egyes, a testemet borító hegről. Százötven kép után felhagytam a számolással.

– Soha egyetlen nőhöz sem ért hozzá? – néz kihívóan, hitetlenül Laura.

– A kollégái is folyton ezt kérdezték – dőlök hátra székbem, unom a szajkózást. Minden részletet a rendőrség tudomására hoztam, még azt is elmondtam, hogy a ház körüli erdő melyik részén találják az elhantolt holttesteket.

A nyomozónő fürkészőn néz.

– Az ingatag férfikorban, amikor az ember keresi önmagát, maga körül kiszolgáltatott nők éltek karnyújtásnyira, láncra verve. Az árnyékukban cseperedett férfit. Bármit következmények nélkül kipróbálhatott volna rajtuk. Felfedezhette volna önmagát. A saját határait. A szexualitását.

Elég a gyanúsítgatásból.

– Utoljára mondom el, egyiküket sem bántottam!

Ugyan nem áll szándékomban, ellenségesnek tűnhetek, a nő néhány másodpercig szótlanul tanulmányozza arcvonásaimat, végül megörzött hidegvérrel közli:

– A kérdés arra vonatkozott, hogy hozzáért-e valaha valamelyikükhöz – mivel nem reagálok, kifordítja a témát. – Azt mondja, egyik nőt sem bántotta soha, azonban azt elismeri, hogy Fehér Rózst maga ölte meg. Ez például ellentmondás, Richárd.

– Ezt is sokadjára mondom el – sóhajtok. – Ő kérte.

– Ő kérte, hogy ölje meg? – kérdez vissza rezignáltan, én bólintok.

Tényleg úgy érzem magam, mint amikor apám diliházában a betegek ugyanazt ismételték. – És miért tette meg?

– Azért, hogy ne szenvedjen – felelem mélyen a szemébe nézve. Azt hiszem, ő ebből az egy mondatból is megértette az indíttatást, a forgó kamera miatt azonban mélyenszántóbb magyarázatot szeretne. Pedig magamtól nem fogok szélesebbre nyílni.

– Mit jelent magának Rózsa halála? – közelít hátulról, filozofikusan.

– Feloldozást – vágom rá. – A rémségek alóli feloldozást. A

kilátástalanságból kivezető egyetlen utat. Érezte, hogy javulni egészen biztosan nem fog az állapota, szenvedni pedig érthetően nem akart. Nem is érdemelt kínlódo halált.

– Tehát könnyöret gyakorolt? – piszkál a nő.

Nem dőlök be az ártatlannak álcázott kérdésnek.

- Nem szeretném, ha kiforgatná a szavaimat, nincsen istenkomplexusom, nem akarok senki felett könyörületet gyakorolni - felelem kifejezéstelen hangon, az ügyvéd megköszörüli a torkát, de leintem. - Ha látta a birtokon talált videoszalagokat, pontosan tudja, milyen állapotban volt Rózsa a halála előtti időben. Ő kérte, hogy öljem meg. Azért, hogy ne szenvedve kelljen meghalnia - tudatosítom a nőben.

Laura elgondolkodik.

- Miért nem vetett véget a saját életének? Miért keverte magát gyilkosságba?

- Mert engem védett - felelem teljes komolysággal, aztán némi hallgatás után, a nyomozónő csodálkozására megmagyarázom: - Apám előtt az öngyilkosság vörös posztóként lebegett, ha Rózsa tizenöt nálunk töltött év után magát öli meg, az egész tévképzet még tekintélyesebbre duzzad, újabb áldozatot szedett volna. Így legalább volt esély arra, hogy leálljon.

- Az apja tehát úgy tudta, Rózsa természetes halált halt - állapítja meg Laura.

Bólintok.

- Ez volt az egyetlen esélye annak, hogy leálljon. Meg is tette, a Rózsa halálát követő két évben nem keresett utánpótlást. Aztán egy véletlen folytán beleakadt Debórába. Ő Kerekes Orbán nevelt lánya, apám pedig egykor barátságot ápolt a férfival, majd megromlott a viszony.

- Ismerjük a történetet - Laura halvány, biztató mosolyt küld felém.

- Szóval apám bosszantani akarta Orbánt azzal, hogy fogságba ejtette a lányát, a férfit azonban nem különösebben érdekelte Debóra sorsa. Nem tudott neki fájdalmat okozni.

A nyomozónő az eddigieknél is hosszabban méreget, majd visszavezet a fő csapásirányra.

- Bensőséges kapcsolatuk lehetett Rózsával.

Tudja.

Látom a tekintetében, hogy kikövetkeztette a teljes igazságot. Azt, amit Annarózának sem voltam szívem bevallani. Amikor azt mondta, testvérként tekint rám, egyértelműsítette, hogy a valóságostól egészen eltérő minőségű viszonyt feltételezett Rózsa és köztem.

- Tudja, gyilkossági nyomozóként számtalan meghökkentő esettel találkoztam, messziről kiszagolom, kibem maradtak még el nem mondott apróságok. Magából csak úgy árad az elfojtottság. Érzem, hogy van valami, és addig fogom passzírozni, míg vagy az agya, vagy a szükséges információ ki nem folyik a száján - Laura legutolsó mondatát is rendkívüli nyugalommal közli. Szemem sem rebben.

- Tiltakozom! - csattan fel az ügyvéd.

- Azt tanácsolom, ne raboljuk egymás idejét - fordul a férfi felé Laura, szemében lángol a kérlelhetetlenség. - Minél együttműködőbbnek bizonyulnak, annál több enyhítő körülményt tudnak majd felsorakoztatni a bírósági tárgyaláson.

Igaza van. Azt hittem, ez a titok alászállhat velem a sírba, de előbb-utóbb úgyis mindent kivet magából a föld. Mielőtt meggondolhatnám magam, kibököm:

- Szerelmesek voltunk egymásba.

- Tessék? - horkan fel az ügyvédem.

Fényes Laura szemében elégedettség villan, de teljes nyugalommal kéri.

- Elismételne?

- Szerelmesek voltunk egymásba Rózsával - teszek eleget a kérésének.

- Mint ahogyan a gyermek szerelmes az anyjába - igyekszik kiköszörülni a csorbát az ügyvéd.

- Mint ahogyan férfi szerelmes a nőbe - cáfolom, eközben Fényes Laurát nézem. - És fordítva.

- Kérem, meséljen erről! - bólint, pillantásában a vallomásom gerjesztette elismeréssel.

- Tiltakozom! - üvölt fel az ügyvéd.

Egy pillanatra mindenki elcsendesedik.

- Magunkra hagynál bennünket? - a szaténöltönyösnek szánt kérésem valójában utasítás. A férfi elhűlve néz. - Menj ki, kérlek! - ismétlem, mire morogva összeszedi cókókját. Miután bevágódik mögötte az ajtó, Laurához fordulok. - Tudja, a vonzalom nem döntés kérdése - idézem fel Annarózának az

első szerelem, illetve aktus témakörére fűzött gondolatát. - Nyolcéves voltam, amikor Rózsa a birtokra került. Apám hiába akarta elhíttetni velem, hogy normális, amit a nőekkel tesz, a sikítások és a könnyben úszó tekintetek engem folyton megrémisztettek. Rózsa ezt észrevette. Meglátta a szörny fiában a reményt. Sajnálta. Pláne, amikor ellenálltam apám akaratának, és ezért rendszerint büntetést kaptam. Vagy, amikor a Rózsa iránt táplált haragját magamra tereltem.

- A hegei - jegyzi meg.

Bólintok, majd folytatom:

- Az első néhány hónap után Rózsa, a korábbi két áldozathoz képest meglehetősen együttműködően viselkedett, apám megnyugodott, működni látszott a teória, visszatért az életkedve, és dolgozni kezdett a szanatórium pénzügyi osztályán. Mivel magántanulóként végeztem el az általános iskolát, napközben nekem kellett ellátnom Rózsát. Rengeteg időt töltöttünk együtt.

- Ellátni?

- Egy láncra vert embert etetni, itatni kell. És tisztán kell tartani - szenvedő tekintettel jelzem, hogy nem szeretnék ebbe a témába mélyebbre merülni.

- Miért nem engedte el?

- Apám az összes kulcsot elvitte magával. Gyerekkoromban még a bejárati ajtót sem tudtam kinyitni, gyakorlatilag én is börtönben éltem - Fényes Laura indokomat elfogadva bólint. - Rózsa segített a tanulásban, mesélt, énekelt, és táncolni, valamint illemre tanított. Azt hiszem, a lehető legszebbé akarta tenni a gyerekkoromat. Nem akarta, hogy az apám örülete miatt én bármiben hiányt szenvedjek - merengő mosollyal megvakarom a halántékomat, aztán folytatom. - Tizenhárom éves voltam, amikor megkérdezte, volt-e már barátnőm. Költői kérdés volt; hogy is lehetett volna? Az életem kilencven százalékát a birtokon töltöttem - kacagok fel kényszeredetten. - Azt mondta, hogy nagyon jóképű férfi lesz belőlem. Aztán megcsókolt. Így váltunk egy csapásra egymás titkaivá - alsó ajkamba harapok.

Számítok arra, hogy Fényes Laura ilyen vagy olyan megjegyzéssel kommentálja a hallottakat, ő azonban a tényekre koncentrálna.

- Hogy készültek azok a felvételek, amelyeken Rózsa szabad volt? - céloz az Annarózának is lejátszott részletekre.

- Tizennégy éves koromban apám úgy látta, a nyolcadik osztály elvégzése után felelősségteljes férfivá értem, és minden, a birtokhoz tartozó kulcsból másolt nekem. Onnantól fogva, amikor apám nem volt otthon, Rózsa rengeteg időt töltött fenn a házban. Főleg, hogy nem tanultam tovább, az életem kilencvenkilenc százalékát otthon töltöttem, vele. Aludt az ágyamban, evett az asztalnál, és tisztálkodott a fürdőszobában - sorolom, intimebb szokásainkat nem szívesen teregetném ki, de a nyomozónő egyelőre nem is kéri tőlem.

- Az apja nem szerzett tudomást ezekről az esetekről?

Fejemet ingatom.

- Rózsa eljátszotta, hogy együttműködik az apámmal. Elhíttette velem, hogy tiszteli. Az apámnak semmi nem tűnt fel, így együtt lehettünk.

- Ha tizennégy éves korában kapott kulcsokat, és tényleg szerelmes volt, miért nem szöktette meg Rózsát a birtokról? Miért nem mentek el? Miért nem jelentette fel az apját?

Íme, a számomra legnehezebb kérdés. Annarózának nem tudtam rá válaszolni, amikor feltette.

- Mert gyáva voltam - ismerem be. - Félttem attól, hogy amint véget ér a rabság, Rózsa kijózanodik, és elhagy. Ne mondja, hogy amikor közöltem, szerelem szövődött köztünk, maga nem rögtön arra gondolt, Rózsa csak kiszolgáltatottságában, megborult lélekkel vonzódtathott egy jóval fiatalabb férfihoz, egy gyerekhez - megremeg a hangom. - Minden bizonnyal valóban csak a bezártság okozta benne ezt a szédületet. Szüksége volt a borzalmak között valakire, akit szerethetett. Akitől gyengédséget kaphatott. Egymásnak jelentettünk menedéket. A szenvedés tartotta össze a kapcsolatunkat - levegővételnél szünetet tartok. - Tizennyolc éves koromban már másképp gondoltam. Meg akartam szöktetni. De akkor Rózsa visszakozott - mesélek, és Laura bolygató kérdésével megelőzve folytatom: - Már betegség gyilkolta. Azt mondta, ő ennyi borzalommal a háta mögött úgysem lenne az, aki volt, nekem azonban felborulna az életem, ha ő elhagyná a birtokot. Inkább meg akart halni, hogy vele együtt az örökkévalóságba tűnjenek a birtokon átélt emlékei. Ez után még évekig élt, de az állapota egyre romlott - látom a nyomozónő tekintetében a

hitetlenséget, lehajtom fejem. – Maga szerint nekem könnyű volt ez az egész? – folyni kezdenek a könnyeim. – Maga szerint milyen érzés volt eltúrnöm, hogy az apám kínozza a szerelmemet? A boldogságomért szörnyűségeket kellett eltúrnöm, de ez nem maradt büntetlenül. Gyarlóságomért lesújtott rám a sors azzal, hogy nekem kellett megölnöm Rózsát – már zokogok. – Mosolygott, amikor az arcába nyomtam a párnát. Boldog volt, amiért örökre elaludhat, mindössze egyetlen dolgot sajnált, azt, hogy a lánya biztosan azt hiszi, elhagyta. Utolsó szavam egy ígéret volt, miszerint megkeresem Annarózsát, és felfedem előtte az igazságot – a nőre pillantok. – Ez az én történetem.

NÉGY NAPPAL AZ INCIDENS UTÁN

2015. február 18., szerda

Amikor az élet kemény, arra emlékeztet,
te még keményebb vagy!

67

LAURA

A kórház kora esti, bágyadt nyugalomban úszik. Laura a kilences számú kórterem ajtaja előtt, keresztbe tett kézzel rostokol, a kör alakú ablakkivágáson keresztül figyel Lengyel Dávid gépekre kötött, tehetetlen testét. Bemehetne, leülhetne mellé, beszélhetne hozzá, még a kezét is megszoríthatná, de fél. A zárt ajtó kellő távolságot teremt közte és a konok tények között. Amint belépne a helyiségbe, megrohamoznák és rágcsálni kezdenék az elmúlt napok keltette lélekélősködők.

Dávid egy csatát megnyert ugyan, túlélte a műtétet, a háború még hátravan, eszméletlenül fekszik, állapota labilis. Laura környezetében a legtöbben lemondtak róla, azt gondolják soha nem tér magához. A nyomozónő hite azonban kitart, a férfi rendíthetetlen harcos, ha a saját démonjait képes kordában tartani, egy eltévedt golyó nem foghat ki rajta – a pulóvere ujjával kitörli a szeme sarkába gyűlt könnycseppeket. Dávid annyira fiatal, és annyira szeretett volna végre boldog emberként élni. Miért éppen most történt mindez? Miért éppen akkor, amikor kezdett magára találni? Lelketlen az élet.

A nyomozónő érzi, mögé áll valaki, válla fölött hátrasandít, és Róbertet megpillantva összeressen. A férfi magánpraxisa mellett gyakran vállal önként ügyeletet a budai kórházban, pénteki szakításuk után, magányos Valentin-nap elé nézve átvette friss házas kollégája éjszakai műszakját, így eshetett meg, hogy a rohammentő által szállított sebesültek az ő felelőssége alá kerültek. Laura ziláltnak, melltartóba, véresen és némiképp hisztérikus állapotban konstataálta, hogy a sors újabb fitoraként Dávid élete attól a férfitől függ, akivel egy nappal korábban éppen a kriminálpszichológus miatt különböztek össze. Az incidens óta nem adódott lehetőségük beszélni egymással, a nyomozónőt teljesen lefoglalta az utolsó pillanatban duplává dagadt ügy, Róbert pedig másnap operálta a pedofil férfit, a felhajtás miatt levegőt venni is alig marad ideje. Laura most tudja először kifejezni háláját.

– Köszönöm, hogy megmentetted!

– Ez nem olyasmi, amiért hálával tartozol – bólint Róbert, a nő mellé lép, immár ő is a lélegeztetőgépre kapcsolt Dávidot figyel. – Ez a munkám.

Habár Laura napközben munkával foglalta le gondolatait, álmatlanul átforgolódott éjszakák sora adott kéretlen alkalmakat számára a körülötte lezajlott események átértékelésére. Visszajátszott magában szituációkat, felidézett szóváltásokat, és bár tudta, teljesen feleslegesen teszi, lehetőségeket is latolgatott. Ma már egészen más szemmel néz Szentesy Róbertre, mint az elválásuk napján. Itt van például a pedofil Varga András ügye, amely péntek reggel vaskos erkölcsi dilemmák elé állította a nyomozónőt. Laura akkor még hajlott afelé, hogy az elítélt férfi megoperálása ellen tiltakozók mellé álljon, most elképzelni sem tudja, miként juthatott eszébe életek közül

válogatni. Még szerencse, hogy a sebész nem differenciál, hiszen akkor Dávidra is egészen biztosan csak legyintett volna. Vagy legalábbis nem tett volna meg mindent azért, hogy életben tartsa a mellkaslövést szenvedett konkurenciát. De Róbert egy hős, akinek helyén a szíve.

- Szerinted túléli? - kérdezi Laura olyan kíméletesen, mintha ez hasonlóan gyöngéd választ garantálna.

A sebész nehezen felsóhajt.

- Nem akarlak áztatni. Az is nagy szó, hogy eddig kibírta - aztán a nő sandítva hozzáteszi: - Találtunk a nadrágzsebében egy antidepresszánt, aminek sajnálatos módon véralvadásgátló mellékhatása van, rengeteg vért vesztett. - Laura a pirula említésére összerenzen. - A lövés hatására légmell alakult ki nála, a tüdeje összeesett, ami az intenzív vérzéssel együtt eszméletvesztést, majd kómát idézett elő. Nem tudjuk egyelőre, hogy károsodott-e az agya, és ha igen, milyen formában. Nincs más lehetőség, mint a várakozás. Egy azonban biztos, hogy ha a színházteremben nem őrzöd meg a lélekjelenlétet, már nem élne.

Róbert szavai egy csapásra a nő elé idézik a borzalom perceit. Amikor Dávid, a nő keze alatt, hosszan fuldokolva elvesztette az eszméletét, Laura azt hitte, szó szerint kilehelte a lelkét. Az igazi dráma azonban csak a mentőautóban kezdődött, Dávid szíve ugyanis leállt, újra kellett éleszteni. Háromszor. Senkinek nem kívánja azokat az ólommasodperceket.

- Sajnálom, hogy mindezt át kell élned - a sebész hangja támogató, Laura hálás pillantást vet rá. - Biztosan nehéz lehet, hogy...

Laura nem várja ki a mondat végét:

- Össze vagyok zavarodva.

Azok az engedetlen, álmatlan éjszakák természetesen magánéleti talányokkal is szembeállították a nyomozónőt, mindenekelőtt az élet-halál harcot vívó Lengyel Dávidhoz fűződő érzései vártak tisztázásra. Nehezen mondta ki, de végül arra jutott, hogy bár kedveli, vonzó férfinak tartja, és szeret a kriminálpszichológussal időt tölteni, a korábbi, esztelenségbe hajszoló zsongást már nem érzi. Sokkal inkább izgatta fantáziáját a férfi borultsága, mint jelenlegi, sugárzó énje, és ezen a nosztalgia sem változtathatott. Igaz, a máz alatt ott él a rozsdás lélek, amennyiben a gyógyszer végre boldog emberré varázsolja Dávidot, a nő nem várhatja el, hogy kedvéért lemondjon a kiegyensúlyozottságról. Akkor sem, ha elmondása szerint érte, vagyis pontosabban miatta szedi, és most részben a pirulák vérhígító hatása miatt fekszik kómában. A férfi, aki a távolléte ellenére másfél évig hatással volt Laurára, délibábként elmosódott, a nő kiéheztetett fantáziájában tökéletes szeretővé csiszolt Dávid nem létezik. Persze, mindez nem csillapít a nyomozónőnek a férfi ébredéséért érzett zsigeri aggodalmán.

- A halál közelsége mindenkit összezavar - bölcselkedik Róbert.

Dávid tusája sarokba állította, de várt ébredése után Laura újra szabadjára engedheti rakoncátlan vágyait? Kétli. Nem érez a kriminálpszichológus iránt ártatlan emberi szeretetnél többet. Ennek tudatában reagál.

- A halál közelsége inkább jel.

- Mit jelez? - érdeklődik a férfi.

- Hogy ideje átértékelnünk az életünket.

- Te megtetted?

Laura a göndör fürtös férfi felé fordul.

- Szeretnék tőled bocsánatot kérni azért, amit...

- Tudom, hogy nem gondoltad komolyan - rándul mosolyra a férfi ajka, majd Laura elkerekedő tekintetét látva hozzáteszi. - Bocsánat, csak próbállak kicsit jobb kedvre deríteni - aztán komolyra fordítja a szót. - Ez a bocsánatkérés részedről pusztán illedelemesség? Egyfajta hála? Vagy jelzés arra, hogy tudunk felnőtt emberekként beszélni egymással?

Laura elfordítja, és a linóleumpadlóra szegezi tekintetét, ennél egyértelműbben ki sem fejezhetné bizonytalanságát.

- Miután eljöttem tőled péntek reggel, végig azt vártam, hogy a megtagadhatatlan kérésem ellenére mikor keresel.

A férfi méltatlankodón felsóhajt.

- Megint én vagyok a hibás?

- Nem - pillant a sebész gyémánttekintetébe. - Én vagyok a hibás, amiért vártam. Ahelyett, hogy kerestelek volna.

Legutóbb másfél évig várt arra, hogy emésztő hiányában Lengyel Dávid majd újra felkeresi, és míg Laurában ez idő alatt hibernált érzések dolgoztak, a

férfit átalakította a világ. A pillanat gyorsan változik, lehetőségek maradnak le mögöttünk, a múlt időnél kevés dolog barátságatlanabb.

- Szeretnék veled időt tölteni - közli csillogó szemmel Róbert.

Laura halványan elmosolyodik.

- Ez a megtagadhatatlan kérésed?

A Julietben elköltött első közös vacsorájuk alatt játszottak, és mindketten nyertek egy-egy szalvétára jegyzett bizonylattal igazolt, megtagadhatatlankérés-lehetőséget. Paprikás kedvében Laura pénteken felhasználta a sajátját, Róbertnek azonban még megvan az opciója.

- Nem - ingatja fejét keserédes mosollyal a sebész. - A megtagadhatatlan kérésem az volna, hogy légy a feleségem.

Atyaég!

Laura hátrahőköl.

- Kicsit gyors ez a tempó, nem gondolod?

Eddig óvatosan sasszéztak jobbra-balra, a férfi azonban most rátört. Íme, itt az álom, amire Laura epedve várt. Lehetne egy jóképű, sikeres, hős férje, tőle pedig születhetne nagy családja. De hát ez örülség, hiszen mindössze másfél hete ismerik egymást, ez idő alatt pedig egyszer már szakítottak is. Lehetetlensége ellenére Laurának imponál a felvetés, belepirul, és rózsaszín köd lengi körbe. Idővel talán tényleg komolyra fordulhat a kapcsolatuk. A nyomozónőnek nincs ellene kifogása.

- Te mondtad, hogy a halál közelsége átértékelteti velünk az életünket. Velem is megtette - Róbert tekintete fájdalommal telt. - Tudom például, milyen nőre van szükségem - féloldalas mosolyra húzza az ajkát. - Olyanra, aki eszes, és mégis esztelen. Olyanra, aki minden örülségbe velem tart, amíg azt megtehetem.

- Azaz a következő száz évben? - bújja a romantikus szavaktól elandalodva Laura.

A férfi égszín tekintete beborul. Körbenéz, hallja-e őket valaki, majd miután meggyőződik arról, hogy a folyosó üres, fojtott hangon belekezd.

- Amikor az apám történetéről kérdeztél, nem mondtam el mindent - gyötrődően megköszörüli a torkát. - Apám az után lőtte föbe magát, hogy előrehaladott agydaganatot diagnosztizáltak nála. Ő olyan típus volt, aki inkább kiszállt a játékból, semmint veszítsen.

Laura összerezzen, eszébe jut, amit előző napi kihallgatása során Székely Richárd mondott neki. A férfi szerint az emberek azzal, ha önszántukból mérnek magukra halálos ítéletet, a kilátástalanságból vezető egyetlen menekülőútra lépnek. De ez nem igaz! Mindig van más irány.

- A kór engem is megtámadott - közli kíméletlenül, sötét hangon a férfi. - A cambridge-i éveim alatt diagnosztizálták. Akkor már ismertem Corneliát, onkológushallgatóként segített megtalálni a legmegfelelőbb idegsebészt. Mindent végigcsináltam, a sugárterápia után megműtöttek. Még a családomat sem értesítettem a beavatkozásról, nem akartam, hogy lássák a pokoljárásomat.

Laura megszédül, és szája elé kapja kezét.

- Atyaég! - bukik ki belőle, a rózsaszín köd felszívódik.

- A műtét sikeres volt, az immunrendszer-erősítő gyógyszerek hatására híztam el - utal a Laura által is látott, kövér fotójára a férfi, amiről a nő azt gondolta, elkényelmesedett időszakában készült. - Cornelia ápolt és egymásba bonyolódunk. Teherbe esett, én pedig azt hittem, átsejlik végre a viharfelhőkön a napsugár.

Róbert története gyomorszájon vágja a nyomozónőt. Áll, és elhűlve bámulja a göndör fürtös férfit. A napokban érzett gyengesége valójában rettegésből eredt.

- Tegnap volt esedékes a kontroll, féltem, mert az utóbbi időben gyakran fájdogált a fejem - vallja be férfiasan, aztán közli az eredményt. - Nincs gond - Laura kifújja az izgalomtól benntartott levegőt. - De minden egyes vizsgálat előtt rájövök, valójában megértem az apám. Nem akarnék újra végigmenni a tortúrán, hogy aztán végül mégis veszítsek.

- Pedig, ha úgy alakul, végig kell menned rajta! - közli ellenmondást nem tűrően, aztán hozzáteszi. - De nem alakul úgy.

A férfi elmosolyodik a nő határozott kijelentésén, aztán merengőn folytatja:

- Egyetlen vágyam nem teljesült eddig az életben, mégpedig az, hogy családom legyen. Szeretném a kisgyerekeket a kezemben tartani, mielőtt meghalok

- mutatóujjával megcirógatja Laura arcát. - Emlékszel, mit mondtam neked a konyhában, nyers tojással a fejünkön? - a nő ajkára ejti a tekintetét. - Azt, hogy én akarom az esővizet gyűjteni neked, a húsevő növénynek. De valójában én magam akarok lenni számodra az esővíz. Te vagy az első nő, akiben minden testi és lelki igényemet megtaláltam. Félek, hogy amilyen rohadék az élet, éppen a visszaszámolás idején lennének a legboldogabbak - a férfi elhúzza a száját, Laurának könnybe lábad a szeme. - Azért nem kerestelek péntek óta, mert beláttam, nem akaszkozhatom a nyakadba. Egyszerűen nem tehettem meg veled, hogy visszacsábítalak, miközben tudom, bármikor beüthet a ménkű. Meséltél az egykori vőlegényedről, Kovácsról. Hogy a balesete után pusztán szánalomból maradtál vele. Én nem viselném el, ha sajnálnál, és nem férfiként tekintenél rám. Bármennyire vágyom a közelségedre, a szükségét most uralja a józan ész. Ameddig megvan - erőtlően elvagyorodik bizarr szójátékán.

- Szóval azért... - küszködik könnyeivel Laura. - Varga műtétjét is azért vállaltad el, mert...

- Mert versenyzek a halállal - fejezi be a mondatot a férfi. - Mielőtt elragadna, igyekszem minél több embertől elzavarni. Ezért vállalom ügyeleted, ezért segítek ott, ahol tudok. Ha esetleg kiújul...

- Nem újul ki! - vág közbe Laura.

Róbert bólint.

- Ha esetleg mégis kiújul, idővel abba kell majd hagynom a praxist, hiszen a daganat burjánzásával lelkileg és testileg is bizonytalanná válnék. Addig minél több emberen akarok segíteni. Ez a misszióm. Ez a hivatásom.

Amikor az élet kemény, arra emlékeztet, te még keményebb vagy! - visszhangzik fejében a Jó Nap Lapból húzott, ma reggeli üzenet. Laura mélyet sóhajt.

- Róbert, nem újul ki! - ismétli üveges tekintettel előző mondatát, a férfi reagálna, de beléfojtja a szó. - De ha mégis kiújulna, a betegség elleni harc engem eltökéltté tesz, szánalmat éppen azzal keltenél bennem, ha feladnád a küzdelmet - a férfi lehunyja szemét, úgy hallgatja a folytatást. - Ha úgy alakul...

Ezúttal Róbert szól közbe:

- De nem alakul úgy... - vigyorog.

- Olyan, mintha várnád, hogy megtörténjen. Ne emlegesd ennyit! - ingatja a fejét Laura, a sebész tekintete kifejezéstelen marad. - De bárhogy alakul, rám számíthatsz! - mosolyodik el Laura. - Hős vagy, sok ember számára magad vagy a két lábon járó remény. Nem adhatod fel!

Róbert, talán könnyeit leplezendő átöleli a nőt, Laura forró biztonságot adó karja közé olvad. Szertefoszlik körülöttük a tér, andalog az idő. A férfi két tenyere közé fogja a nő arcát, és oly habzsoló telhetetlenséggel csodálja, mintha egy bármelyik pillanatban elillanó káprázat volna. Laura egyszerre érzi különlegesnek és szerencsésnek magát. Könnyű, lebegtető boldogsága aztán mindent elragadó, orkánerejű szenvedélybe fordul, amikor Róbert szájon csókolja. A férfi ezúttal érzelmileg is magáévá teszi. Hiába ugyanis a közösen eltöltött, gátlástalan szexcsatákkal tarkított egy hét, első, mindkettejüket elemésztő csókjuk valahogy mindig elmaradt. De nem is baj, talán éppen így lett igazi. Laura mástól számított mellkasában robbanó, csiklandozó szikrákat szóró tűzijátékra, pedig Róberttől kaphatta meg. Alig tud kiszakadni a testét-lelkét remegtető csókból, amikor a sebész köpenyének zsebében felzissen mobiltelefonja. A férfi eltátott, nedves ajakkal túrja elő készülékét, majd a kijelzőre pillantva, gyötrő sóhajjal közli a nővel:

- Munka.

- Nehéz a hősök sorsa - lehelei elvarázsolt mosollyal a nő, majd ahogy Róbert hátat fordít neki, ismét a pulóvere ujjával törli meg a szemét, ezúttal azonban örömkönnyeit itatja fel, aztán előkotorja zsebéből a saját telefonját. Az új, érintőképernyős készüléket előző nap vásárolta, még nehezen használja, de a csengő-rezgő funkció kiiktatását már sikeresen megtalálta, a kórházba érve aktiválta is. Az elmúlt fél órában két értesítés gyűlt a kijelzőre, ezekből az első szöveges üzenetet, Judit írta. Barátnője, aki a tragédia után néhány napra átköltözött Laurához, örömködik, amiért visszahívták a város legismertebb stand-up comedy klubjának meghallgatásáról, felléphet a havi egyszer megrendezett kezdők napján. Laura nagyon büszke rá, és amennyire ellenezte, annyira örül most, hogy barátnője nem félt meghozni a szabad szíve által diktált lépést. Az elszalasztott boldogság valóban az élettől beszerezhető legfájóbb sérelem, Laura

nem szeretné átélni.

A második értesítés egy nem fogadott hívás, amely az édesanyjától érkezett. Vasárnap, a lövöldözés, valamint Lengyel Dávid tragédiájának hírektől kétségbe esve Mariann annyiszor kereste, hogy Laura este végül felvette. Viszonyukat még nem rendezték ugyan, a fő problémáról nem ejtettek szót, Sára ügyében döntésre kellett jutniuk. Laura úgy határozott, segít a tervezőasszonynak, mert Judithoz, illetve a világ összes nőjéhez hasonlóan ő is megérdemli a lelki szabadságot. A fotókat azonban még nem küldte át neki, előtte még, a tiszta lap kedvéért szeretné az egész kellemetlen esetet megosztani Róberttel. Szerinte így helyes.

Szabadság. Laurának még fogalma sincs, miként halad tovább az élete, a polaroid-ügy kapcsán visszahívó ajánlatot kapott a rendőrségtől, de az sem kizárt, hogy folytatja, azaz felépíti a magánnyomozói karrierjét. Még nem döntött. Egyben azonban biztos, szeretne még egy esélyt adni kettejüknek.

- Sürgősségi eset, mennem kell - érkezik vissza sebész, aztán némi vonakodás után megkérdezi. - Este nálam egy afrodiziákumos vacsora? - utal az első randevújuknál tett rendelésükre. - Ha jól tudom, a garnélarák is fokozza a nemi vágyat.

Rák. Vajon a férfi szándékosan játszik a szavakkal? Talán éppen a probléma szemberöhögése ad neki erőt a kitartáshoz, a félelmei leküzdéséhez. Laura vidáman bölint.

- Alig várom! - majd amikor Róbert magára hagyja, visszafordul Lengyel Dávid körtermének ajtajához. Csaknem felsikkant, amikor a körkivágású ablakon keresztül összenéz a férfival. Felébredt. És az ajtón vágott körablakon keresztül mindent látott.

ÖT NAPPAL AZ INCIDENS UTÁN

2015. február 19., csütörtök

Lépj tovább!

68

ANNA

Kíváncsi voltam a férfira, aki elragadta tőlem az édesanyámat. Fogalmam sem volt, mit válthat ki belőlem a találkozó, de egészen egyszerűen látnom kellett. Habár csak az ügyvédjén keresztül üzenhettem neki, Richárd szerencsére megértett, és az unokabátyjával elintéztette, hogy látogatást tehessek Székely Csabánál. Most itt állok a férfi lakhelyeül szolgáló szanatórium egyik közösségi szobájának ajtajában, körülöttem a legkülönfélébb mentális betegségben szenvedők nyüzsögnek, veszekednek, mormolnak, dúdolnak és táncolnak magukban és maguknak, én azonban kizárólag az ablak melletti asztalnál ülő ősz úrra tudok koncentrálni. Ő csonkította meg az életem.

- Most már láttad. Mehetnénk? - szűkül mellettem Anton, aki kezdettől butaságként emlegette a találkozót. Tudom, azért morgolódik, mert félt, hogy padlóra küld a szituáció, de ez esetben biztosan nem hallgatok rá.

Székely Csaba egyenes háttal egy sakktabla felett ül, a bábuk helyett azonban a rácsos ablakon bámul kifelé. Vágyódik? Vagy csak unatkozik, mert nincs sakkpartnere?

- Szeretnék veled beszélni - nézek Székely Vilmosra, az intézet vezetőjére.

- Na ne! - horkan fel Anton.

Vilmos sincsen túl jó véleménnyel az ötletéről.

- Ma jobb napja van, de nem hiszem, hogy ez jó ötlet volna.

Nem érdekel, ki gondolja jó ötletnek, ha már itt vagyok, nem távozom anélkül, hogy Csaba szemébe néznék. A lelki békém múlik ezen. Vitatkozás helyett egészen egyszerűen elindulok a társalgó túlsó végébe, egyenesen Székely Csabához. A többiek utánam iramodnak ugyan, de mikorra beérnek, én már megszólítom a férfit:

- Jó napot, uram! - Csaba komótosan felém fordul, kedvesen biccent. - Sakkozok?

- Hébe-hóba - ingatja a fejét. Fizimiskáját tekintve nagyon hasonlít a fiára. Ugyanaz a karakteres, beesett arcforma, és előkelő tartás. Ártalmatlanul ábrándozó tekintetéből ítélve az elméjén élősködő szörnyeteg valóban fogságba került. Mindezek ellenére, elmélyült ráncaival megkeseredett ember látszatát kelti.

- Játssza velem? - kérdezem.

A férfi lesajnálóan somolyog.

- A sakk nem hölgyeknek való szórakozás.

Anélkül, hogy győzködném, leülök a szemközti székre. Bizarr, de éppen az én térfeleimen sorakoznak a világos bábuk, nálam van a fehér királynő. Én vagyok a fehér királynő. Ő a fekete király.

- Azért tennék egy próbát - és megnyitom a játékot. Különc szokás, de Maja rendszerint kérte, hogy sakkozzunk, elmondása szerint ezzel kívánta bővíteni stratégiai tudását, amelyet aztán az éjszaka parasztjai között hasznosított. Gyakori játékaink során számtalan fortélyra megtanított, ha nem vagyok is világklasszis, a jobb sakkozónak is okozhatok némi fejfájást.

- Elismerésre méltó, hogy tudja, mindig a fehér nyit a sakkban - hízeleg.

- Hogy hívják a bátor kisasszonyt?

Kósza másodpercre eltűnődöm, eláruljam-e a valódi nevem, aztán kibököm:

- Annarózának hívnak.

- Gyönyörű név. Az egyik nejemet Rózsának hívták. Ő is vonzó és bátor volt - mondja merengő pillantással, majd lép az egyik parasztjával.

Nejét? A tévképzete szerint a fogságba ejtett nők a feleségei voltak? Vagy az Alzheimer-kór kuszálta össze az emlékeit?

- Emlékszik Rózsára? - érdeklődöm, és én is lépek.

- Foszlányosan - mormogja homlokát ráncolva, aztán emlékre találva felderül tekintete. - Imádtunk keringőzni.

- Táncolt? - vezetem rá.

Hunyorogva felel:

- Igen. Azt hiszem, táncosnő volt.

Minden egyes emlékmorzsával kisimultabbnak tűnik. Ami neki derültség, számomra gyomorszorítás. Vajon, mint az iszap, az ő memóriája is felkotorható?

- Született gyermekük?

- Nem tudom, hogy van-e gyerekem - feleli zavartan. Hagyom, hogy tűnődjön magában, néhány lépés után azt mondja: - Richárd - rám pillant. - Richárdnak hívják a fiamat.

Biztatóan rámosolygok.

- Ő Rózsától született?

- Ki az a Rózsa? - kérdezi visszakézből.

Mit is gondoltam? Erősebb a zár annál, hogy felfeszíthessem. El kell fogadnom, hogy Székely Csaba soha nem fog az elkövetett szörnyűségeiért törvény előtt felelni. Előttem azonban még messze terül az élet, nem létezhetek örökös gyűlöletben. Megvetem és elítélem a férfit, de nincs már bennem iránta harag, semlegesség tölt el.

- Nem érdekes - csóválom a fejem, majd a tekintetemmel a pepita táblára bökök: - Sakk-matt. Köszönöm a játékot.

A férfi tátott szájjal bámulja a táblát, majd amikor felállok, ököllel az asztallapra csap, a még álló bábuk felbukfenceznek.

- Visszavágót követelek! - vicсорog, alapvető jellemvonásából megmaradt annyi, hogy méltóságába taposson, ha legyőzi egy nő.

Kifelé menet, Antonba karolva, a vállam fölött válaszolok:

- Ez volt a visszavágó. A fehér királynő sakk-mattot adott a fekete királynak.

© Lakatos Levente, 2014

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2014

ISBN 978-963-383-446-6

Felelős kiadó Kepets András

Minden jog fenntartva. A könyv, illetve egyes részeinek másolása, terjesztése tilos. A könyv bárminemű felhasználása kizárólag a kiadó előzetes, írásbeli hozzájárulásával végezhető, kivéve a szabad felhasználás eseteit. A kiadó előzetes, írásbeli engedélye szükséges különösen a jelen kiadvány lefordításához, többszörözéséhez, terjesztéséhez, digitalizálásához, feldolgozásához, átdolgozásához, az egyes részleteknek az idézés szabályait meghaladó átvételéhez. A jelen kiadványt a mindenkori hatályos szerzői jog védi, melynek megsértését adott esetben a Büntető Törvénykönyv is büntetni rendeli.

A szerzőtől az Ulpus-ház Könyvkiadónál megjelent

Barbibébi

LoveClub

Bomlás